

4166

ਜੇਠਮ ਮਾਣੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ

by

ਦੀਤ੍ਰ ਮੋਦਾ

4166

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ ਲਾਇਬਰੇਰੀ

(ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ, ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ)

ਐਕਸੈਸ਼ਨ ਨੰ:.....

ਕਲਾਸ ਨੰ:.....

ਸ਼ੈਲ ਨੰ:.....

ਸੰਖ:.....

(੧) ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੂੰ ਇਕ ਸਮੇਂ ਮੁਕੱਰਰ ਗੈਰੀ ਗਈ ਕਿਤਾਬੀ
ਦੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਲੈ ਸਕਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਹੋਵੇਗੀ, ਜੋ ਕਿ ਉਹ
੧੫ ਦਿਨਾਂ ਤੋਂ ਵਧੀਕ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਰੱਖ ਸਕਣਗੇ।

(੨) ਮਿਆਦ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕਿਤਾਬਾਂ ਵਾਪਸ ਨਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ
ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੂੰ ਦੋ ਹੱਸੇ ਤੱਕ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋਵੇਗੀ, ਜੋ ਕਿ
ਪਾਸ ਹਾਸਤਾਂ ਵਿਚ ਸਕੱਤਰ ਸਾਹਿਬ ਮੁਅੱਤਲ ਕਰ ਸਕਣਗੇ।

(੩) ਕਿਤਾਬਾਂ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਸੰਜੇ ਲਾਇਬਰੇਰੀ ਦੀਆਂ
ਕਿਤਾਬਾਂ ਪਿੱਛੇ ਹੋਣ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦੇ, ਭਾਵੇਂ ਦੂਜਾ ਸੰਜੇ
ਲਾਇਬਰੇਰੀ ਵਿਖੇ ਆਪ ਕਿਤਾਬਾਂ ਲੈਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਹੋਵੇ ਤੇ
ਭਾਵੇਂ ਨਾ।

(੪) ਕਿਤਾਬਾਂ ਤੇ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦਾ ਫੇਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨ ਆਦਿਕ
ਨਾ ਲਗਾਇਆ ਜਾਵੇ।

(੫) ਮੁਰਾਬ ਹੀਤੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਦੀ ਥਾਂ ਨਵੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ
ਟੁਕੜੀਆਂ ਪੈਣਗੀਆਂ।

SIKH REFERENCE LIBRARY
S. G. P. C. (S. G. P. C.)
Class No.
Book No.
Acq. No. 4166

(5081)

11749

14

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਲਾਇਬਰੇਰੀ
 (ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਕਮੇਟੀ) ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ
 ਐਕਸੈਸ਼ਨ ਨੰ:
 ਕਲਾਸ ਨੰ:
 ਬਿਲਡ ਨੰ:
 (੧) ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਸਮੇਂ ਮੁਕੱਰਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਗਿਣਤੀ
 ਦੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਲੈ ਸਕਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਹੋਵੇਗੀ ਜਿਕਿ ਉਹ ੧੫
 ਦਿਨਾਂ ਤੋਂ ਵਧੀਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਰੱਖ ਸਕਣਗੇ।
 (੨) ਮਿਆਦ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕਿਤਾਬਾਂ ਵਾਪਸ ਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ
 ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੂੰ ਦੋ ਪੈਸੇ ਰੋਜ਼ ਦੀ ਕਿਤਾਬ ਜੁਰਮਾਨਾ ਹੋਵੇਗਾ-ਜਿਕਿ
 ਖਾਸ ਹਾਲਤਾਂ ਵਿਚ ਸਕੱਤਰ ਸਾਹਿਬ ਮੁਆਫ਼ ਕਰ ਸਕਣਗੇ।
 (੩) ਕਿਤਾਬਾਂ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਸਜਣ ਲਾਇਬਰੇਰੀ ਦੀਆਂ
 ਕਿਤਾਬਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੂੰ ਅਗੇ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦੇ, ਭਾਵੇਂ ਦੂਜਾ ਸਜਣ
 ਲਾਇਬਰੇਰੀ ਵਿਚ ਆਪ ਕਿਤਾਬਾਂ ਲੈਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਵੇ ਤੇ
 ਭਾਵੇਂ ਨਾ।
 (੪) ਕਿਤਾਬਾਂ ਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਨਿਸ਼ਾਨ ਆਦਿਕ
 ਨਾ ਲਗਾਇਆ ਜਾਵੇ।
 (੫) ਖਰਾਬ
 ਜਮਤੀਆਂ ਤੇ

11749

ਜਦੋਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਲਾਇਬਰੇਰੀ
 (ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਕਮੇਟੀ)

ਲਿਖਤ ਦਾ ਨਾਂ - ਸ੍ਰੀਮਤੀ ੧੮੨੬੬੬:।

SIKH REFERENCE LIBRARY
 S. G. P. C. (Gurdwara)
 Class No.
 Book No.
 Acc. No. 4166.

4529

318 43 11

11177

੧੬ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਜਨਮਪਤੀਥਾਥੇਨਾਨਕਜੀਕੀ॥
 ਸੀਮਤਪਦ੍ਮਸੋਧਿਆਸੀ॥ ੧੫ ੮੩॥ ਸਿਤੀਵੈਸਾਖਸੁਦੀ
 ਪੰਚਮੀ॥ ੫॥ ਪੋਥੀਲਿਖੀਪੈਰੇਸੇਥੇਸੁਲਤਾਨਪੁਰਕੇਖੜੇਟੇ॥
 ਗੁਰਅੰਗਦਜੀਲਿਖਾਈ॥ ਪੈਰੇਲਿਖੀ॥ ਮੁਖਸਤਿਥਾਲੇਸੰਧ
 ਜੋਟੇਟੇਕੇ॥ ਗਾਇਭੋਇਦੀਤਿਲਵੰਡੀਅਹੁਆਇਆਆਗਾ॥ ਗੁ
 ਰਅੰਗਦਨੰਦੁਲਧਾਆਗਾ॥ ਦੁਇਮਹੀਨੇਸਤਾਰਹਿਨਿਨਲਿਖ
 ਦੋਆਲਗੋਆਹਿ॥ ਜੋਜੋਹਕੀਕਤਆਹੀ॥ ਜਿਥੇਜਿਥੇਗੁਰਨਾਨ
 ਕਜੀਫਿਰੈਆਹੈ॥ ਤਿਥੇਤਿਥੇਦੀਹਕੀਕਤ॥ ਸਹਿਜਨਾਸਗੁਈ
 ਥਾਲੇਲਿਖਵਾਈ॥ ਗੁਈਥਾਲੇਓਪਰਗੁਰਅੰਗਦਜੀਬਹੁਤਖੁਸੀ
 ਹੋਇਆ॥ ਗੁਈਥਾਲਾਅਤੇਮਰਦਾਨਾਰਬਾਧੀਨਾਸੇਫਿਰਦੇਆਹੈ॥
 ਮੇਦੀਖਾਨੇਦੇਵਖਤਗੁਈਥਾਲਾਨਾਸੇਆਗਾ॥ ੧॥ ਇਕਦਿਨਗੁਰ

ਅੰਗਦਜੀਦੇਜੀਉਉਪਜੀਜੇਮੇਗਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਪੁਰਨਆਗਾ
 ਉਸਅਤੇਪੁਮੇਸੁਰਵਿਚਭੇਦਕਛਨਾਆਗਾ।ਦੇਖਾਮੇਰੇਗੁਰੂਜਨ
 ਮਕਿਸਰਉਸਲੀਤਾਆਗਾ।ਦੇਹਾਚਿਤ੍ਰਵਨੀਹੋਇਰਹੀ।ਕਤਕਦੀ
 ਪੁਰਨਮਾਸੀਪਹਿਲੇਪਖਬਾਲਾਸੰਧੂਜਟੇਟਾ।ਗੁਰਅੰਗਦਦੇਦਰਸ
 ਨਨੀਆਇਆਸੀ।ਗੁਰਅੰਗਦਛਪਿਆਰਹਿਦਾਸੀ।ਬਾਲੇਸੰਧੂ
 ਨੁਦੇਹਾਚਾਹਾਸੀ।ਜੇਗੁਰੂਪ੍ਰਗਟਿਹੋਵੈਤਾਦਰਸਨਨੁਜਾਈਐ।ਤੁਝ
 ਏਸੁਣਿਆਜੇਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਇਕਖਤਰੇਟਾਅੰਗਦਤਿਹਣਉਸਨੁਥ
 ਪਿਚਲਿਆਹੈ।ਪੁਰਨਹੀਜਣੀਦਾਜੇਕੇਹੜੇਥਾਵਛਪਿਆਥੈਠਾਹੈ।
 ਫੇਰਖਬਰਸੁਣੀਜੇਖੰਡੁਰਖਹਿਰਿਆਦੀਵਿਚਥੈਠਾਹੈ।ਇਹਸੁਣ
 ਕਰਬਾਲਾਗੁਰਅੰਗਦਦੇਦਰਸਨਨੁਆਇਆ।ਜੇਕਛਸਕਤਾਅ
 ਹੀਸੇਕੁਟਲੈਆਇਆ।ਗੁਰਅੰਗਦਨੂੰਢੁਢਲਧੇਸੁ।ਅਰੇਦੇਖੇ

ਤਾਗੁਰੁ ਅੰਗਦ ਜੀ ਬੈਠਾ ਵਾਣ ਵਟਦਾ ਹੈ॥ ਬਾਲੇ ਜਾਇ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ॥ ਅੰਗੁ ਗੁਰੁ ਅੰ
 ਗਦ ਜੀ ਬੋਲਿਆ॥ ਆਉ ਕੁਈ ਸਤਿ ਕਰਤਾਰ ਬੈਠੇ ਜੀ॥ ਗੁਰੁ ਅੰਗਦ ਜੀ ਵਾਣ ਵਟਦੇ
 ਰਹਿ ਗਇਆ॥ ਬਾਲੇ ਸੰਧੂ ਨ ਪੁਛੁਣ ਲਗਾ॥ ਕੁਈ ਸਿਖਾ ਕਿਥੋ ਆਇਓ॥ ਕਿਵੇ ਕ
 ਰ ਆਵਣ ਹੋਇ ਆਪੈ॥ ਕਉਣੁ ਹੋਵੇ ਹੋ॥ ਤਾ ਬਾਲੇ ਸੰਧੂ ਹਥ ਜੋੜ ਕਰਿ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ
 ਜੀ ਗੁਰੁ ਜੀ ਜਟੇ ਦਾਹਾਂ॥ ਗੋਤ ਸੰਧੂ ਹੈ॥ ਨਾਉ ਬਾਲੇ ਹੈ॥ ਵਤਨ ਜਨਮ ਗਾਇ ਬੁਝਿ ਦੀਤੀ
 ਲਵੰਗੀ ਹੈ॥ ਮੈ ਗੁਰੁ ਕੇ ਦਰਸਨ ਨ ਆਇ ਆਹਾਂ॥ ਫੇਰ ਗੁਰੁ ਅੰਗਦ ਜੀ ਪੁਛਿਆ ਕੁਈ ਬਾ
 ਲਾਤੀ ਸਿਖ ਕਿਸ ਦਾ ਹੈ॥ ਤੇ ਨ ਕਉਣੁ ਮਿਲਿਆ ਹੈ॥ ਫੇਰ ਬਾਲਾ ਹੋਇ ਆਹਾਂ॥ ਜੀ ਗੁਰੁ ਜੀ
 ਤਉ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਦਾ ਸਿਖ ਹਾਂ॥ ਮੈ ਨਾਨਕ ਵੇਦੀ ਕਾਲ ਦਾ ਪੁਤ੍ਰ ਮਿਲਿਆ॥ ਫੇਰ ਗੁਰੁ ਅੰ
 ਗਦ ਜੀ ਪੁਛਿਆ॥ ਕੁਈ ਬਾਲਾ ਤੁਹਿ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਰਿਠਾ ਸੀ॥ ਫੇਰ ਕੁਈ ਬਾਲੇ ਕ
 ਹਿਆ ਜੀ ਮੈ ਬੋਲੈ ਬਰਸਵ ਗਾ ਸੀ॥ ੩॥ ਮੈ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਪਿਛੇ ਲਗਾ ਫੇਰ ਦਾਸ
 ਪਰ ਜੀ ਤੁਦ ਅਸਾਨੁ ਇਹ ਮਤੁ ਨਾ ਸੀ॥ ਜੇ ਦੇਵ ਗੁਰੁ ਹੈ॥ ਪਰਸਲਾ ਮੀਰ ਹਰੇ ਸੇ॥ ਇਹ
 ਗਲ ਜ ਕੁਈ ਬਾਲੇ ਆਖੀ॥ ਤਾ ਗੁਰੁ ਅੰਗਦ ਜੀ ਦਾ ਬੈਰਾਗ ਛੁਟ ਗਇਆ॥ ਕਿਥਾ ਉਥੀ
 ਮੀਐ ਨਾਹੀ॥ ਓਹ ਗਤ ਗੁਜਰੀ ਫੇਰ ਕੁਲ ਕਹੋਇ ਆ॥ ਤਾਂ ਫੇਰ ਗੁਰੁ ਅੰਗਦ ਜੀ ਆਖਿਆ
 ਕੁਈ ਬਾਲੇ ਨੂੰ ਸੋਦੋ॥ ਤਾ ਕੁਈ ਬਾਲੇ ਆਇ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ॥ ਫੇਰ ਕੁਈ ਬਾਲੇ ਨੂ ਗੁਰੁ ਅੰਗਦ
 ਜੀ ਪੁਛੁਣ ਲਗਾ॥ ਕੁਈ ਬਾਲਾ ਕੁਝ ਤੈ ਨੂੰ ਇਹ ਕੁੀ ਮਲੁ ਮੀ ਹੈ॥ ਜੇ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਜਨਮਿ

ਆਸੀ। ਸੋ ਕੀ ਕੁਜਨ ਮਿਆਸੀ। ਬਾਲੇ ਕਹਿ ਆਜੀ ਇਹ ਮੈ ਨੁਮਾਸੁ ਮਨਾਹੀ। ਪਰ
 ਜੀ ਇਤਨੀ ਮੈ ਸੁਣੀ ਸੀ ਲੋਕ ਦੇ ਮਹਾ। ਜੇ ਹਰਿ ਦਇਆਲ ਮਿਸਰ ਆਖ ਦਾਹੇ ਜੇ ਭਾਈ ਦੇ
 ਨੇ ਮਹੂਰ ਤੇ ਅਤੇ ਸਤਾਈ ਏ ਨਿਛਰੇ। ਅਤੇ ਕੁਤ ਕਦੀ ਪੁਰਨ ਮਾਸੀ। ਮੈ ਸਾਰ ਤੇ ਕੋਈ ਨਹੀ
 ਜਨ ਮਿਆ। ਇਹ ਕਾਸੁ ਵੇਦੀ ਦੇ ਪਰ ਕੋਈ ਅਵਤਾਰੀ ਜਨ ਮਿਆਹੇ। ਐਤਨੀ ਮੈ ਸੁਣੀ
 ਸੀ। ਹੋਰ ਭੀ ਸੁਣੀ ਸੀ। ਜੇ ਮਹਤੇ ਕਾਸੁ ਜਨ ਮਪਤੀ ਤਿਤੁ ਸਮੇਲਿ ਖਾਈ ਸੀ। ਫੇਰ ਗੁਰ
 ਅੰਗ ਦਜੀ ਕਹਿ ਆਭਾਈ ਬਾਲਾ। ਕਿਵੇ ਜਨ ਮਪਤੀ ਭੀ ਹਥ ਆਵੇ। ਫੇਰ ਬਾਲੇ ਸੀ ਪੁਕ
 ਹਿ ਆਜੀ ਗੁਰੁ ਜਾਣੇ। ਪਰ ਖੋਜ ਕੀਤੀ ਆਹ ਬਿਆਵੇ। ਤਾਂ ਫੇਰ ਬਾਲੇ ਸੀ ਪੁਕਹਿ ਆਜੀ
 ਗੁਰੁ ਜਾਣੇ। ਪਰ ਖੋਜ ਕੀਤੀ ਆਹ ਬਿਆਵੇ। ਤਾਂ ਫੇਰ ਗੁਰੁ ਅੰਗ ਦਜੀ ਬੋਲੇ ਆ। ਭਾ
 ਈ ਬਾਲਾ ਕੋਈ ਅਵੇ ਗਏ ਵੇ। ਜੇ ਸਥੇ ਖੋਜ ਜਨ ਮਪਤੀ ਦਾਇਕੇ ਜਨ ਮਪਤੀ ਹਥ ਆ
 ਵੇ। ਤਾਂ ਫੇਰ ਬਾਲੇ ਸੀ ਪੁਆਖਿ ਆਜੀ ਛੁਛੀ ਐ। ਤਾਂ ਗੁਰੁ ਅੰਗ ਦਜੀ ਕਹਿ ਆਭਾਈ
 ਬਾਲਾ ਤੁਸੀ ਉਥੇ ਦੇ ਵਸ ਕੀਨ ਤੇ ਗੇ। ਤੁਸੀ ਹੀ ਥੇ ਖੋਜ ਹਥ ਆਵੇ। ਅਕੇਤੁ ਸੀ ਕਿਸੇ ਪ
 ਸੇਟੇ ਲਹਾ। ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਸੀ ਪੁਆਖਿ ਆਜੀ। ਕਾਲੁ ਵੇਦੀ ਦਾ ਭਿਗਾ ਉਲਗਾ ਦਾਹੇ ਲਾਲੁ ਵੇਦੀ
 ਉਸ ਪਾਸ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਤੁਸੀ ਕੋਈ ਆਪਣਾ ਆਦਮੀ ਭੁਜੇ। ਤਾਂ ਗੁਰੁ ਅੰਗ ਦਜੀ ਕਹਿ ਆਭਾਈ
 ਤੁਸੀ ਹੀ ਖੋਜ ਕਰਣਾ। ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਸੀ ਪੁਕਹਿ ਆਜੀ ਗੁਰੁ ਜੀ ਕੋਈ ਆਪਣਾ ਆਦਮੀ ਦੇਵੇ।
 ਤਾਂ ਭੀ ਹੀ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਹੀ ਉਭੀ ਹੋਵਾ। ਜਾਇ ਕਰ ਲਾਲੁ ਵੇਦੀ ਨੁਮਾਖੀ ਐ। ਭਾਈ ਲਾਲੁ ਤੁਧ

ਹੁਤਾਬੀਰਧੋਇਆਹੈਤੇਰੇਉਤੇਗੁਰੂਅੰਗਦਜੀਦੀਬਹੁਤਮਿਹਰਵਾਨਗੀਹੋਈਹੈ। ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕਜੀਦੀਜਨਮਪਤੀਦੇਖਨੇਤੇ। ਤੁੰਜਨਮਪਤੀਦੇਹਛੁਛਕੇ। ਗੁਰੂਅੰਗਦਅਸਾਨੁ
 ਛਲਧਾਰੈ। ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਅਤੇਗੁਰੂਅੰਗਦਵਿਚਭੇਦਕੁਛਨਾਹੀ। ਤੁੰਗੁਰੂਅੰਗਦਜੀ
 ਕਹਿਆਭਾਈਥਾ। ਲੋਕੋਈਸਿਖਲੇਜਾਹਾ। ਭਾਈਥਾਲੋਕਹਿਆਜੀਜੋਕੋਈਭੁੱਜੇਸੇਈ
 ਮੈਨਾਲੇਲੇਜਾਦਾਹਾ। ਤੁੰਗੁਰੂਅੰਗਦਜੀਕਹਿਆਭਾਈਥਾਲੇਸਿਖਸੰਧੁਉਤੇਬਹੁਤ
 ਖੁਸ਼ੀਹੋਇਆ। ਬਹੁਤਤੁਸਟਮਾਨਹੋਇਆ। ਤੁੰਗੁਰੂਅੰਗਦਜੀਲਾਲੇਪੁੰਨੁਨਸਾਇਆ
 ਸਿਖਸੀਜਟੇਟਾ। ਤੁੰਗੁਰੂਅੰਗਦਜੀਕਹਿਆਭਾਈਲਾਲਪੁੰਨੁਨਸਿਖਹੈਤੇਗੁਰਮੁਖ
 ਖਹੈ। ਭਾਈਥਾਲੇਨਾਲਜਾਹੀ। ਤਿਲਵੰਡੀਓਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਦੀਜਨਮਪਤੀਲੇਆਉ
 ਲਾਲੇਪੁੰਨੁਆਖਿਆਜੀਪੰਨਅਸਾਰੇਭਾਗਜੇਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਦੀਜਨਮਪਤੀਦੇਖੀਐ
 ਗੇ। ਜਾਣੀਐਗੇਜੇਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਦਾਦਰਸਨਕੀਤਾ। ਤੁੰਗੁਰੂਅੰਗਦਜੀਆਖਿਆਭਾ
 ਈਲਾਲਤੈਨਕਰਤਾਰਚਿਤਆਵੈ। ਥਾਲਾਸੰਧਅਤੇਲਾਲਪੁੰਨੁਗਾਇਕੋਇਦੀਤਿਲਵੰਡੀ
 ਆਇ। ਆਇਕਰਲਾਲਵੇਦੀਨਮਿਲੇ। ਲਾਲਪੁੰਨੁਆਖਣਲਗੇ। ਭਾਈਲਾਲਗੁਰੂਨਾ
 ਨਕਜੀਦੀਜਨਮਪਤੀਦਿਹਾ। ਗੁਰੂਅੰਗਦਜੀਮੰਗੀਹੈ। ਤੁੰਲਾਲਕਹਿਆਮੇਰੇਕੋਲਤਾ
 ਨਾਹੀ। ਤੁੰਲਾਲਕਹਿਆਭਾਈਥਾਲੇਤੁੰਨਾਨਕਦਾਮੇਤਸੇ। ਤੁੰਸਚਆਖਗੁਰੂਅੰਗਦਕੇ
 ਸਿਰੀਚੰਦਾ। ਤੁੰਉਤਹੋਰੇਸੁਣਾਇਆ। ਤੁੰਭਾਈਥਾਲੋਕਹਿਆਭਾਈਲਾਲਗੁਰੂਅੰਗਦਹੋ

ਇਆ॥ ਜੀਸ ਅਗੇ ਗਰਨਾ ਨ ਕਜੀ ਪੰਜ ਪੈਸੇ ਅਤੇ ਨਲੀ ਏਰ ਰਖ ਕੇ ਮਥਾਟੇ ਕਿਆ॥
 ਤਿਸ ਨਾਲ ਬਗਾਬੀ ਕੇ ਹੀ॥ ਅਸਾ ਢੁਢ ਕੇ ਲਧਾ ਹੈ॥ ਸਿਰੀ ਚੰਦ ਹੋਰੀ ਅਉ ਲਾਦ ਕਰ
 ਕੇ ਪੁਜੀ ਅਨਗੇ॥ ਤਾਲਾਲ ਕਹਿ ਆ ਕੁਈ ਬਾਲਾ ਦੇ ਖਾਟੇ ਲਵਾਹਾ॥ ਤਾ ਬਾਲੇ ਕਹਿ
 ਆ ਤੁਕਾਲ ਵਾਭਿਗਾ ਚੈ ਹੈ॥ ਤੁਘ ਰਵਿਚਟੇ ਲਾ॥ ਅਮਾ ਧੀ ਧੀ ਭੀ ਚਲ ਗਈ ਹੈ॥
 ਅਤੇ ਕੁਈ ਕਾਲ ਭੀ ਚਲ ਗਈ ਆ॥ ਪਾਰਿਵਿਚਟੇ ਲਾ ਲਗੇ॥ ਪੰਜ ਵੇਦਿ ਨ ਜਨਮ ਪ
 ਤੀ ਲਧੀ॥ ਲਭ ਕਰਿ ਬਾਲੇ ਨ ਲਾ ਲਵੇ ਦੀ ਦਿਤੀ॥ ਬਾਲੇ ਲਾ ਲੇ ਪੁਨ ਨ ਦਿਤੀ॥ ਤੁਸਾ ਲੇ
 ਪੁਨ ਕਹਿ ਆ ਕੁਈ ਬਾਲਾ ਤੁਨ ਲੇ ਚਲਾ ਤੇ ਗਬਗਾ ਬਹੁਤ ਮੁਜ ਰੋਹੈ ਗਾ॥ ਤੁਸਾ ਲੇ ਕ
 ਹਿ ਆ ਕੁਲਾ ਕੁਈ ਜੀ॥ ਲਾਲ ਕਹਿ ਆ ਕੁਲਾ ਕੁਈ ਜੀ ਤੁਸੀ ਜਨਮ ਪਤੀ ਲੇ ਚਲੇ ਨਾਨ
 ਕ ਦੀ॥ ਪਰ ਮੇਰੀ ਕੁੀ ਕੁਟਾ ਕੁਟ ਲੇ ਜਾਵੇ॥ ਤੁਸਾ ਲੇ ਕਹਿ ਆ ਕੁਲਾ ਕੁਈ ਲਾਲ ਜੀ ਜੋ ਕ
 ਛੁਤੁ ਸਾਰੇ ਜੀ ਆ ਵਦੀ ਹੈ ਜੋ ਕੁਲੀ ਹੈ ਦੇਹ॥ ਲਾਲ ਪੰਜ ਪੈਸੇ ਅਤੇ ਨਲੀ ਏਰ ਦਿਤਾ॥ ਅਤੇ
 ਦੇਹ ਮੇਰੀ ਕੁਟ ਗਰ ਅਗਿ ਦਜੀ ਅਗੇ ਰਖਣੀ॥ ਅਤੇ ਆਖਣਾ ਜੀ ਜੋ ਕੁਟੇ ਸਿਰੀ ਚੰਦ ਹੋਰੀ
 ਬਰਾਮੰਨ ਨ ਤੁਸਾ ਗੁਸਾ ਨ ਹੀ ਕਰਣਾ॥ ਬਾਲੇ ਕਹਿ ਆ ਕੁਈ ਲਾਲ ਪੋਖਾ ਕੋਈ ਨਾਹੀ॥
 ਤੁਸੀ ਗਿਣਤੀ ਮਨ ਤੇ ਰਖੇ ਨਾਹੀ॥ ਜਨਮ ਪਤੀ ਬਾਲਾ ਅਤੇ ਲਾਲਾ ਪੁਨ ਲੇ ਕਰਿ ਖੰਡ ਰਖਾਹਿ
 ਰਿ ਆਦੀ ਗੁਰ ਅੰਗ ਵਜੀ ਪਾਸ ਆਇ॥ ਆਣ ਅਗੇ ਰਖੀ ਗੁਰ ਅੰਗ ਵਜੀ ਬਹੁਤ ਪੁਸੀ ਹੋਇ
 ਆ॥ ਆਖਣ ਲਗੇ ਕੁਈ ਬਾਲਾ ਤੇ ਨ ਕਰਤਾਰ ਚਿਤੁ ਆਵੈ॥ ਅਜ ਤੁਹਿ ਅਸਾਨੁ ਗੁਰਨਾਨ

ਕਜੀਦਾ ਵਰਸਨ ਕਰਵਾਇਆ। ਤਾਹ ਥਲੈ ਕਰਜਨ ਮਪਤੀ ਚੁਮਿ ਅਤੇ ਅਖੀਆ ਤੇ ਸਿਰੇ ੨
 ਰਖੀ। ਦੇਖੇ ਤਾਕਿਆ ਦੇਖੇ ਅਖਰ ਸਾਸਤੀ ਹੋਨ। ਤਾਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਬੀਚਾਰ ਕੀਤਾ ਜੋ ਕੋਈ
 ਅਜੇਹਾ ਸਿਖ ਹੋਵੈ ਜਿਹ ਦੇਵੇ ਅਖਰ ਪੜਿਆ ਹੋਵੈ। ਤਾਮਹ ਮਾਖਰ ਗਜਟ ਬੋਲਿਆ। ਜਿਸ
 ਦੇ ਅਰਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਰਹਿਦਾ ਸੀ। ਜੀ ਸੁਲਤਾਨ ਪਰਪੇੜਾ ਮੋਖਾ ਪੜੀ ਹੋ। ਓਹ ਦੇਵੇ ਅਖਰ
 ਪੜਿਆ ਹੋ। ਅਤੇ ਦੇਵੇ ਵਾਚਦਾ ਹੋ। ਤਾਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਹਿਮਾ ਆਦਾ ਚਾਹੀ ਮੇ
 ਜਰਗਾ ਮਹਿਮੇ ਕਹਿਆ ਕੁਲਾਜੀ ਹੋਊ ਲਿਆਵਰਹਾ। ਮੇਰੇ ਆਖੈ ਬੁਝਾਵੇਗਾ। ਮਹਿਮ
 ਸੁਲਤਾਨ ਪਰਪੇੜੇ ਮੋਖੇ ਨੂੰ ਲੈ ਆਇਆ। ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਉਸਤਾਈ ਜਨਮ ਪੜੀ ਦੇਖਾਈ
 ਓਹ ਤਾਜਤ ਬੁਝਾਵਰਗਾਇਆ। ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਇਆ। ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ
 ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਇਆ। ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਕਹਿਆ ਪੈੜਾ ਇਹ ਅਸਾਨ ਗੁਰਮੁਖੀ ਵਿਚ ਲਿ
 ਖੇਹਾ। ਪੈੜੇ ਕਹਿਆ ਕੁਲਾਜੀ। ਕਾਗਲ ਹਛੇ ਮੰਗਾਵਹੁ। ਮੈਲਿ ਖੰਦੇ ਦਾਹਾ। ਗੁਰੂ ਅੰਗ
 ਦ ਜੀ ਕਾਗਲ ਲਿਖਣਾ ਸਿਆਹੀ ਮੰਗਾਇਰੀਤੀ। ਪੈੜੇ ਲਿਖੀ। ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਲਿਖਾਈ
 ਬੋਲਹੁ ਕੁਈ ਜੀ ਦਾਹੁ ਗੁਰੂ ॥ ਗੁਰੂ ॥ ਹੋਰ ਹਰੀ ॥ ਸੰਮਤ ੧੫੨੬ ॥ ਮਿਤੀ ਕਤਕ
 ਸੁਦੀ ਪੂਰਨਮਾਸੀ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਜਨਮੁ ਲੀਤਾ। ਕਾਸੁ ਵੇਦੀ ਦੇ ਘਰੇ। ਕਾਸੁ ਦਾਪ
 ਰੋਹਿਤ ਹਰਿ ਦਿਆਲ ਮਿਸਰ ਆਹਾ। ਵਡੀ ਵੇਲਾ ਕਾਸੁ ਹਰਿ ਦਿਆਲ ਦੇ ਅਰਗਾਇਆ। ਜਾ
 ਇਕਹਿਆ ਬਿਉਸ ਜੀ। ਪੰਡਤ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹੁ। ਪੰਡਤ ਕਹਿਆ ਕਿਉ ਮਹਿਤਾਇਤ ਦੇ
 ਲੋਕਿਉ ਆਇਆ ਹੋ। ਤਾਕਾਸੁ ਆਖਿਆ ਜੀ ਬਾਲ ਕਜਨ ਮਲੀਤਾ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ

ਰਹਾ। ਤੁਸੀਂ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਜਨਮ ਪਤੀ ਲਿਖਹੁ। ਹਰਿ ਦਿਆਲ ਪੰਡਤ ਕਹਿ ਆਭੁ ਲਾਮਹਿਤ
 ਜੀ ਮੈਂ ਸੇਵਾ ਪਜਾ ਕਰਕੇ ਆਵਦਾ ਹਾਂ। ਤੁਕਾ ਲੁਆਪਣੇ ਪਰ ਆਇਆ। ਪਿਛੇ ਪੰਡਤ ਪੰਜ
 ਪਤੀ ਆਇੰਨ ਚੜ੍ਹੇ ਆਇਆ। ਆਇ ਕਰਿ ਸਾਂਦਿਓ ਸਮਹਿਤ ਕਾਲੁ ਹੋਇ ਆਇਆ ਹਾਂ।
 ਤੁਕਾ ਲੁਅੰਦਰ ਲੇਵੁ ਨਿਆ। ਅਗੇ ਕਾਲੁ ਵਿਛਾਵਣੇ ਕਰਿ ਰਖੇ ਆਹੋ। ਪੰਡਤ ਨੂੰ ਥੋੜਾ ਇਅ
 ਪੰਡਤਿ ਆਖਿਆ ਮਹਿਤ ਕਾਲੁ ਕਾਗਦ ਕੇ ਸਰਲੇ ਆਉ। ਫਿਰ ਪੰਡਤ ਕਹਿ ਆਮਹਿਤ ਕ
 ਲੁਮੈਂਨ ਸਬਦ ਸੁਨਾਇ ਕਿਆ ਸੰਬਦ ਲੈ ਕਰਿ ਜਨਮਿ ਆਹੋ। ਵਖਤ ਸੁਣਾਇ। ਕਿਸ ਵਖਤ ਜ
 ਨਮ ਲੈਤਾ ਹੋਸਾ। ਤੁਕਾ ਲੁਕਹਿ ਆਜੀ ਜਨਮ ਦੀ ਮੈਂਨੁ ਖਬਰ ਹੋ। ਇਕ ਪਤੀ ਅਤੇ ਦੋਇ ਪ
 ਰਪੁਰੇ ਆਹੋ। ਜਾ ਜਨਮ ਲੈਤਾ ਹੋਸਾ। ਪਰ ਜੀ ਸਬਦ ਵੀ ਮੈਂਨੁ ਖਬਰ ਨਹੀ। ਤੁਪੰਡਤ ਕਹਿ
 ਆ ਕਾਲੁ ਅੰਦਰ ਪੁਛਾ। ਵਾਈ ਹਈ ਤਉ ਸਥੇ ਪੁਛਾ। ਤੁਕਾ ਲੁਦ ਉਲਤ ਵਾਈ ਬਾਹਿਰ ਸਦ
 ਵਾਈ ਬਾਹਿਰ ਆਈ। ਆਇ ਕਰਿ ਆਖਣ ਲਗੀ ਕਿਉ ਜੀ ਮੈਂਨੁ ਕਿਉ ਸਾਂਦਿਆਹੋ। ਕਾਲੁ
 ਕਹਿ ਆਵਾਈ ਕਿਛੁ ਪੰਡਤ ਜੀ ਪੁਛਦੇ ਹੋਨ। ਤੁੰਨਾ ਵਦੀ ਹੋ ਸੋਦ ਸਾ। ਵਾਈ ਕਹਿ ਆਪੰਡ
 ਤ ਜੀ ਕਿਛੁ ਪੁਛੋ। ਤੁਪੰਡਤ ਕਹਿ ਆਵਾਈ। ਬਾਲ ਕਰਿ ਆਸੰਬਦ ਲੈ ਕਰ ਜਨਮਿ ਆ
 ਹੋ। ਅਗੇ ਵਾਈ ਬੋਲੀ ਪੰਡਤ ਜੀ ਮੇਰੇ ਹਥਾ ਵਿਚਾਇ ਤੇਨੇ ਬਾਲ ਕਰ ਜਨਮੇ ਹੋਨ। ਪਰ ਜੀ ਇ
 ਜੇਹਾ ਬਾਲ ਕਇ ਸਤਗੁਰ ਕੋਈ ਨਹੀ ਜਨਮਿਆ। ਇਸ ਦਾ ਅਵਾਜ ਇਸਤੁ ਗਾਨਿ ਕਲਿਆ
 ਜੇ ਸਤਗੁਰ ਕੋਈ ਵਡਾ ਸਿਆਣਾ ਸੁਕਾਰਿ ਮਿਲਦਾ ਹੋ। ਇਸ ਬਾਲ ਕਦੀ ਮੈਂਨੁ ਹੋਗਾ ਨਹੀ
 ਲਗੀ ਹੋ। ਪੰਡਤ ਕਹਿ ਆਭੁ ਲਾਵਾਈ ਜਾਹਿ। ਤੁਪੰਡਤ ਕਹਿ ਆ। ਸੁਣ ਕਾਲੁ ਬਾਲ ਕ

ਸਤਾਈਏਨਿਛੁੜੇਪੁਰੇਜਨਮਿਆਹੈ। ਜੇਪਹਿਲੇਦੁਹਪਹਿਰਾਅੰਦਰਜਨਮਿਆਹੈਵੈਤਾ ੫
 ਸਹਕਾਰਹੋਵੈਆਹਾ। ਅਜਵਡੀਪੁਰਬੀਦੀਗਤੁਆਹੀ। ਏਸਦੇਸਿਰਤੇਛੁੜਫਿਰਿਆਏ
 ਕੀਏ। ਮੈਨੁਵਡੀਹੈਰਾਨਗੀਹੈ। ਦੇਖਾਕੇਹਜਛੁੜਫਿਰੈ। ਪੰਡਤਵਡਾਵੇਚਾਹੀਗਿਆਨ
 ਵਾਨਆਹਾ। ਪੰਡਤਕਹਿਆਕਾਲੁਮੈਨੁਬਾਲਕਦਾਦਰਸਨਕਰਗਾਇ। ਕਾਲਜਾਇਕੇਬ
 ਲਕਅੰਦਰਹੁਮੰਗਿਆ। ਅਗੋਬੀਬੀਕਾਲਦੀਇਸਤੀਆਖਿਆ। ਮੈਨਾਹੀਦੇਦੀਠੰਢ
 ਦੇਦਿਨਹੈਨ। ਤਾਪੰਡਤਕਹਿਆਕਿਛੁਇਸਦਾਬਿਘਨਹੋਵੈ। ਤੁਮੈਜਬਾਬਕਰਗਾ। ਤਾਕ
 ਲਪੇਤਾਤ੍ਰਿਆਵਿਚਲੈਆਇਆ। ਆਏਪੰਡਤਦੇਅਗੈਲੈਬੈਰਾ। ਪੰਡਤਗਿਆਨਵਾਨਾ
 ਹਾ। ਪੰਡਤਦੇਖਕਹਿਅਗੈਊਰਖਡਾਹੋਇਆ। ਪੰਡਤਨਮਸਕਾਰਕੀਤਾ। ਪੰਡਤਕ
 ਹਿਆਕਾਲੁਲੈਜਾਹਿ। ਕਾਲੁਬਾਲਕਨਾਅੰਦਰਦਿਤਾ। ਫਿਰਆਇਕਰਆਖਿਓਸਾ।
 ਪੰਡਤਿਜੀਇਸਦਾਨਾਉਕੁਝਆਖੋ। ਕੇਹੈਮਹੁਰਤਜਨਮਿਆਹੈ। ਪੰਡਤਕਹਿਆਕਾਲੁ
 ਮੈਇਸਦਾਨਾਉਸੋਧਕੇਰਖਾਗਾ। ਤੇਰਹਿਦਿਨਨਰਖਾਗਾ। ਅਤੇਚੇਲਾਕੁਪਾਵਾਗਾ।
 ਪੰਡਤਤੇਰਹਿਦਿਨਵੀਚਾਰਕਰਦਾਰਹਿਆ। ਜਾਤੇਰਹਿਦਿਨਗੁਜਰੇਤਾਚੇਲਾਪਾਇਆ।
 ਅਤੇਨਾਉਗਖਿਆਨਾਨਕਨਿਰੰਕਾਰੀ। ਤਾਕਾਲੁਕਹਿਆਪੰਡਤਜੀਤੁਸਾਇਹਨਾਉਨਾਹਰ
 ਖਣਾ। ਇਹਨਾਉਹੀਵਤੁਰਕਦਾਸਾਝਾਹੈ। ਫਿਰਪੰਡਤਿਕਹਿਆਏਹਵਡਾਅਵਤਾਰੀਹੈ।
 ਤੇਰੇਪਰਆਇਆਹੈ। ਏਵਡਾਅਵਤਾਰੀਅਗੋਕੋਈਨਾਹੀਹੋਇਆ। ਅਤੇਰਾਮਚੰਦਾਮਤੇ
 ਕਿਸਨਚੰਦਹੋਇਆਹੈ। ਉਨਾਨੂਤਿਦੁਹੀਪੂਜਦੇਹੈਨਾ। ਇਸਨੂਹਿਦੁਮੁਸਲਮਾਨਦੇਵੈਹੀ

ਪੁਜਨਗੇ॥ ਇਸਦਾਨਾਉਜਿਮੀਅਸਮਾਨਦਗੁਵਿਚਰਵਜਾਵੇਗਾ॥ ਵਣਤ੍ਰਿਣਨਾਨਕ
 ਨਾਨਕਹੋਜਾਵੇਗਾ॥ ਇਸਤਾਈਸਮੁਦਿਗਾਹੁਦੇਵੈਗਾ॥ ਅਤੇਧਰਤੀਭੀਗਾਹੁਦੇਵੈਗੀ॥ ਅ
 ਸਮਾਨਭੀਗਾਹੁਦੇਵੈਗਾ॥ ਇਹਨਿਰੰਕਾਰਹੀਜਪੈਗਾ॥ ਅਤੇਵਡਾਇਸਨਾਨੀਹੋਵੈਗਾ॥
 ਅਤੇਕੀਤੇਨੁਕੀਤਾਹੀਜਾਣੇਗਾ॥ ਹੋਰਸਨਵਿਣਪ੍ਰਮੇਸਰਜਾਣੇਗਾਨਾਹੀ॥ ਕਾਲੁਇਹਅਰ
 ਮਾਨਮੈਨਰਹਸੀ॥ ਇਸਦਾਮਰਤੁਬਾਮੈਨਦੇਖਾਗਾ॥ ਕਿਆਜਾਪੈਮੇਰੀਆਰਬਲਾਕਿਤ
 ਨੀਕਹੈ॥ ੨॥ ਸਾਖੀਦੁਜੀ ਬੋਲਹੁਭਾਈਜੀਵਾਹੁਗੁਰੂ॥ ਜੀਹੋਗੁਰਦੀ ਜਾਨਾ
 ਨਕਜੀਪਜਾਵਰਿਆਵਾਹੋਇਆ॥ ਤੁਜੇਕੁਛਲੈਜਾਵੈਸੇਗਵਾਇਆਵੈ॥ ਤੁਕਾਲੁ
 ਪੰਡਤਨੁਓਲਾਹਣਦੇਣਜਾਵੈ॥ ਜੇਕੁਲੇਪੰਡਤਜੀਭਲਾਛੁਡਾਫਿਗਾਇਆਹਦੀ॥ ਪੰਡਤ
 ਕਹਿਆਭੁਲਾਕਾਲੁਹੁਣਤਾਓਲਾਹਣਦੇਦਾਹੈ॥ ਪਰਓਹਵਖਤਆਵਸੀਤਸਿਧੇਮੁਹ
 ਗਲਭੀਨਾਕਰੇਗਾ॥ ਜਬਨਾਨਕਬਰਸਾਸਤਾਕਹੋਇਆ॥ ਤੁਬਕਾਲੁਕਹਿਆਨਾਨਕ
 ਤੈਨੁਪਾਧੇਦੇਪਾਇਦੇਹਾ॥ ਤੁਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਭੁਲਾਪਿਤਾਜੀ॥ ਭੁਲਾਹੋਵੈ॥ ਤੁਬ
 ਗੁਰਨਾਨਕਜੀਨੁਪਾਧੇਪਾਸਲੈਗਾਇਆ॥ ਤੁਕਾਲੁਕਹਿਆਪਾਧਾਮਹੁਰਤਦੇਖਾ॥ ਨਾਨ
 ਕਤੋਰੇਪਾਸਪਾਦੇਹਾ॥ ਤੁਬਪਾਧੇਕਹਿਆਹੁਣਮਹੁਰਤਹਛਾਹੈ॥ ਤੁਬਟਿਕਾਚਾਵਲਸੁਪਾ
 ਰੀਦਖਣੀਘਰੇਅਣਾਇਲਈ॥ ਪਾਧੇਦੇਪਾਇਆ॥ ਪਾਧੇਪਟੀਲਿਖਾਇਤੀ॥ ਪਾਧੇਕਹਿ
 ਆਨਾਨਕਤੁਪਨਾ॥ ਇਕਦਿਨਪਾਨੀਆ॥ ਅਗਲੇਦਿਨਚੁਪਕਰਿਰਹਿਆ॥ ਤੁਬਪਾਧੇਕਹਿ
 ਆਨਾਨਕਤੁਪਨਾਕਿਉਨਾਹੀ॥ ਤੁਬਬਾਬੇਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆ॥ ਪਾਧਾਤੁਕਛੁਆਪਭੀਪ

ਸ੍ਰੀਆਹੈ॥ ਜੇਮੇਰੇਤਾਈਪੜਾਇਦਾਹੈ॥ ਤੁਮਾਂਧੇਕਹਿਆਹੰਉਸਭਾਕਿਛੁਪਾਇਆਹੰ॥ ਤੁਥ
 ਬਾਥੇਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਪਾਪਾਂਏਨੀਪੜੀਗਲਫਹੇਪਉਦੇਹੈਨਾ॥ ਇਹੁਜੇਪੜਣਾਹੈ
 ਸੋਸਭਾਦਾਹੈ॥ ਤੁਥਬਾਥੇਨਾਨਕਜੀਇਕਸਬਦਉਠਾਇਆ॥ ਜਿਹੀਭਾਸਾਹੁਕੀ
 ਜਾਸਿਮੋਹਘਾਸਿਮਸੁਕਾਰਿਮਤਿਕਾਗਦਕਹਿਸਾਗ॥ ਕੁਓਕਲਮਕਰਿਚਿਤਾਸਿਖਾਹੀਗੁ
 ਰਪੁਛਿਲਿਖਈਚਾਹੁ॥ ਨਾਮਲਿਖਸਲਾਹਿਲਿਖਾਸਿਖਾਮੇਤੁਨਪਾਰਵਾਹ॥ ੧॥ ਬਾਬਾਏ
 ਹੁਲੇਖਾਸਿਖਜਾਣਾ॥ ਜਿਥੇਲੇਖਾਮੰਗੀਐਹਾਥਿਹੋਇਸਚਾਨੀਸਾਣਾ॥ ੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਤਿ
 ਸਕਾਪਰਮਾਰਥ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆ॥ ਸਵਿਹੋਪੰਨ੍ਹਤਿਜੇਤੁਨਾਪੜਨਾਸੁਣਨ
 ਹੋਸੋਸਭਾਦਾਹੈ॥ ਤੁਥਪਾਧੇਕਹਿਆਨਾਨਕਹੋਰਜੇਪੜਣਾਹੈਸੋਮੇਰੇਤਾਈਬਤਾਇ॥ ਜਿ
 ਤਪੜਿਐਛੁਟੀਦਾਹੈ॥ ਤੁਥਬਾਥੇਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਸੁਣਹੋਸੁਆਮੀਏਹੁਜੇਪੜਣਾਹੈਸੋ
 ਸੰਸਾਰਕਾਹੈ॥ ਅਤੇਏਹੁਜੇਪੜਣਾਹੈਸੁਆਮੀਏਹੋਜੇਮਸਦੀਵੇਕੀ॥ ਕਾਗਦਸਿਣੀਕਾ
 ਕਲਮਕਾਨੇਕੀ॥ ਮਨਾਲਿਖਣਗਾਗਾ॥ ਲਿਖਿਆਸੁਕਿਆਲਿਖਿਆ॥ ਮਾਇਆਕਾਜੇਜਾ
 ਲਲਿਖਿਆ॥ ਜਿਤੁਲਿਖਿਐਸਭੁਵਿਕਾਰਹੋਏ॥ ਅਵਰਜੇਸਚਕਾਲਿਖਣਾਸੋਕੋਸਾਹੈ॥ ਐ
 ਸਾਹੋਜੇਮਾਇਆਕਾਮੋਹਜਾਲਕਰਿਮਸਕਰੀਐ॥ ਤੁਪਾਸਿਆਕਾਕਾਗਦਕਰੀਐ॥ ਚਿਤ
 ਲਿਖਣਗਾਗਕਰੀਐ॥ ਲਿਖੀਐਸੋਕਿਆਲਿਖੀਐ॥ ਇਸਕੇਅੰਦਰਕਿਛੁਭਾਉਹੈਇਤਿ
 ਸਕੀਕਲਮਕਰੀਐ॥ ਲਿਖੀਐਸੋਕਿਆਲਿਖੀਏਪ੍ਰਮੇਸਰਕਾਨਾਓਲਿਖੀਐ॥ ਬਿਅੰਤ
 ਸੋਭਾਲਿਖੀਐ॥ ਜਿਤੁਲਿਖਿਐਸਭੁਵਿਕਾਰਮਿਟਜਾਹੈ॥ ਏਪੀਤ੍ਰਿਤਜੇਤ੍ਰਿਇਹੁਲੇਖਾਪੜਿ

ਆਹੈ। ਤੁਅਸਾਨੁ ਕੁਪਿ ਪੜਾਇ। ਨਾਹੀ ਤੁਅਸਪੜਨ ਪੜਾਇ। ਹੋਸੁਆਮੀ ਜਹਾਂ ਏਹੁ ਤੇ
 ਰਜੀਉ ਜਾਵੈਗਾ। ਤੁਹਾਏਹੁ ਪੜਨ ਤੇ ਰੋਹ ਬੰਨਿਸਾਨ ਹੋਵੈ। ਤੁਬਪੰਤੁਤ ਕਹਿਆਏ
 ਨਾਨਕਾ। ਇਕੁ ਜੇ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕਾਨਾ ਉਲੇਤੇ ਹੈ। ਤਿਨ ਕਉ ਰੋਟੀ ਆਕੁੀ ਨਾਹੀ ਜੜਾਵ
 ਤੀਆ। ਅਰਇਕ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਨਾਹੀ ਜਾਣਤੋ। ਅਰਪਾਤੁ ਸਾਹੀ ਆਕਰਤੇ ਹੈ। ਕਹੁ ਦੇਖ
 ਉਨਾ ਕਉ ਏਕ ਰਮ ਕੀਏ ਹੈਨ। ਤੁਬ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੂਜੀ ਪਉਤੀ **ਪਉਤੀ**। ਤਿਨ ਕਉ
 ਅਗੈ ਮਿਸਨ ਵਰ੍ਹਿਆਈ ਆਸਦਖਸੀ ਆਸਦਚਾਉ। ਤਿਨ ਮੁਖਟਿ ਕੇ ਨਿਕਲੇ ਜਿਤਮੁ
 ਖਸਚਾਨਾਉ। ਕਰਮ ਹੋਵੈ ਤਾਪਾਈ ਐਨਹੀ ਗਲੀਵਉ ਦੁਆਉ। ੩॥ **ਤਿਨ ਕਉ**
ਤੁਹਾ। ਤੁਹਾ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ। ਸੁਣਹੋ ਸੁਆਮੀ ਜਹਾਂ ਏਹੁ ਤੇ ਰਜੀਉ ਜਾਵੈਗਾ
 ਤੁਇਹੁ ਪੜਣਾ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕਾ ਪੁੰਨ ਹੋਵੈਗਾ। ਸਦਾ ਸਦਾ ਖਸੀ ਆਹੋ ਵਨਗਿਆ। ਤਿਨ ਕਉ
 ਨੰਦ ਅਰਮੰਗ ਲਨਿ ਧਾਨ ਹੋਵਨਗੇ। ਜਿਨ ਇਕ ਮਨ ਕਰ ਸਿਮਰਿਆਹੈ। ਤਿਨਾ ਸਭ
 ਨਿਧਾਨ ਹੋਨਾ। ਪਰਉਪਾਇ ਕਰ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਨਾਹੀ ਲੀਆ ਜਾਤਾ। ਤੁਬਪੰਤੁਤ ਕਹਿਆ। ਨਾਨਕ
 ਕਇਕ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕਾਨਾ ਉਲੇਤੇ ਹੈ। ਤਿਨ ਕਉ ਰੋਟੀ ਆਕੁੀ ਨਾਹੀ ਜੜਾਵ ਤੀਆ। ਤਿਨ ਕਉ
 ਉਕੋਈ ਜਾਣਤਾ ਕੁੀ ਨਾਹੀ। ਅਰਪਾਤੁ ਸਾਹੀ ਆਕਰਤੇ ਹੈ। ਅਰਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੋ ਕੁੀ ਨਾਹੀ ਜਾ
 ਣਤੋ। ਕਹੁ ਦੇਖ ਉਨ ਕਉ ਏਕ ਪੁੰਨ ਕੀਤੇ ਹੈਨ। ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਤੇ ਕੁੀ ਨਾਹੀ ਰੁਰਤੋ। ਅਰਪਾਤੁ ਸਾਹੀ
 ਆਕਰਤੇ ਹੈ। ਤੁਬ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੀਜੀ ਪਉਤੀ **ਪਉਤੀ**। ਇਕ ਆਵਹਿ ਇਕ ਜਾਹਿ ਉਠ
 ਇਕ ਰਖੀ ਐਨਾ ਉਸਲਾਗਾ। ਇਕ ਉਪਾਇ ਮੰਗਤੇ ਇਕ ਨਾਵਤੇ ਦਰਬਾਰਾ। ਅਗੈ ਗਇਆ

ਜਾਣੀਐਵਿਣਨਾਵੈਵੇਕਾਰਾ॥ ੩॥ **ਤਿਸਕਾਪ੍ਰਮਾਰਥ॥** ਤੁਥਥਾਥੇਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਸੁ ੭
 ਏਹੋਸੁਆਮੀਜਾਓਹੁਅਗੇਜਾਨਰੇ॥ ਜੇਈਹਾਖਸੀਆਕਰਤੇਹੈ॥ ਇਕਸਾਹਕਹਾਇਦੇਹੈਨ
 ਇਕਭਿਖਿਆਮੰਗਤੇਹੈਨ॥ ਪਰਮੇਸਰਨਾਹੀਸਿਮਰਤੇ॥ ਤਿਨਕਉਆਰੇਐਸੀਸਜਾਇਮ
 ਲੈਗੀ॥ ਜਿਉਕਪਨੇਕਉਧੋਈਦੇਤਾਹੈ॥ ਜਿਉਤੁਲਾਕਉਤੇਲੀਦੇਤਾਹੈ॥ ਜਿਉਚਕੀਦਾਇ
 ਆਕਉਦੇਤੀਹੈ॥ ਤਿਨਕਉਐਸੀਸਜਾਇਮਲੈਗੀ॥ ਜੇਪ੍ਰਮੇਸਰਨਾਹੀਸਿਮਰਤੇ॥ ਅਰਜੇ
 ਪ੍ਰਮੇਸਰਸਿਮਰਤੇਹੈ॥ ਅਰਭਿਖਿਆਮੰਗਮੰਗਖਾਤੇਹੈ॥ ਤਿਨਕਉਦਰਗਾਹਿਵਤ੍ਰਿਆਈ
 ਆਮਿਲਨਗੀਆ॥ ਤੁਥਪੰਡਿਤੁਹੈਗਾਨਹੋਇਰਾਇਆ॥ ਫਿਰਪੰਡਤਕਹਿਆਨਾਨਕਤੁਐਸੀ
 ਆਥਾਤਾਕਿਉਕਰਤੁਹੈ॥ ਅਜੇਤੁੰਧਲਕਹੈ॥ ਕਿਛੁਮਾਤਾਪਿਤਾਇਸਤ੍ਰੀਕਟੰਬਕਾਸੁਖਦੇਖ
 ਅਜੇਤੇਹੀਕਿਥੋਓੜ੍ਹਹੈ॥ ਤੁਥਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਚਉਥੀ **ਪ੍ਰਮਾਣਿ॥** ਭੁੱਤੇਰੇਨੂਹਅਗਲ
 ਖਪਿਖਪਿਛਿਜੇਦੇਹਾ॥ ਨਾਉਜਿਨਾਸੁਲਤਾਨਖਾਨਹੋਦੇਰੁਠੇਖੇਹਾ॥ ਨਾਨਕਉਠੀਚਲਿਆ
 ਸਭਕੁਲੇਤੁਦੇਨੇਹਾ॥ ੪॥ **ਤਿਸਕਾਪ੍ਰਮਾਰਥ॥** ਤੁਥਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਸੁਏਹੋਪੀਤੁਤਉ
 ਸਸਾਹਿਬਕਾਮੈਨੂਐਸਾਡਰਹੈ॥ ਜੇਮੇਰੀਦੇਹੀਭੁੰਮਾਨਹੋਇਰਹੀਹੈ॥ ਜੇਈਹਾਸੁਲਤਾਨਕ
 ਇਦੇਹੈਨਾ॥ ਸੇਸਭੁਮਰਖਾਕਹੋਇਜਾਨਰੇ॥ ਜਿਨਕਾਅਮਰਮਨੀਤਾਹੈ॥ ਜਿਨਕੇਡਰਪਿਥ
 ਮੀਭੁੰਮਾਨਹੋਇਜਾਤੀਹੈ॥ ਸੇਭੁਓਠਜਾਹਿਰੇ॥ ਖਾਕਦਰਖਾਕਹੋਇਜਾਨਰੇ॥ ਸੁਣਹੋਪੰਡਤ
 ਮੈਕੁਲਾਸਨੇਹੁਕਿਸਾਸਿਉਕਰੀ॥ ਅਸੀਭੁਓਠਜਾਹਿਰੇ॥ ਖਾਕਦਰਖਾਕਹੋਇਜਾਹਿਰੇ॥ ਤਿ
 ਸਕੀਬੰਦਗੀਕੀਚੈਓਹਛੁਡਾਇਲਦੇਗਾ॥ ਇਸਸੀਸਾਹਸਿਉਕੁਲਾਸਨੇਹੁਕਿਆਕਰੀਐ॥

ਕੀਤੀ

ਤੁਬਪੰਡਤਹੈਗਨਹੋਇਕੋਬਿਸਮਾਦਹੋਇਰਹਿਆਤੁਬਪੰਡਤਕਹਿਆਤੇਰੇਆਤਮੈਆ
ਦੀਹੈਸਾਕਰਗ। ਬੋਲਹੁਭਾਈਜੀਏਹੁਗੁਰੂ ३ ॥ ~~ਜਾਬਾਬਾਨਾਨਕ~~ ਜਾਬਾਬਾਨਾਨਕ
ਰਿਆਨਵਾਂਦਾਹੋਇਆ। ਤੁਮੀਝੀਚਾਰੁਗਾਇਆਸੀ। ਵੈਸਾਖਦੇਦਿਨਸੇ। ਦੁਪਹਰਵੇਲੇ
ਇਕਤੁਖਤਹੇਠਟਿਕਗਾਇਆਸੀ। ਜਿਉਟਿਕਗਾਇਆਸੀ। ਤਿਉਮਥੇਉਪਰਫਣਕਢਕੇ
ਕਾਲਾਨਾਗਥੈਠਾਹੈ। ਕਛਦੇਦਿਨਆਹੇ। ਕਣਕਦੀਕਛਕਗਾਇਕੋਰਾਇਬੁਲਾਰਘਰਨੂੰ
ਆਵਦਾਸੀ। ਦੇਖੈਤਾਇਕਨੀਗਰਸੁਤਾਪਇਆਹੈ। ਅਤੇਮਥੇਉਪਰਕਾਲਾਨਾਗਫਣਕ
ਦੀਥੈਠਾਹੈ। ਗਾਇਬੁਲਾਰਹਟਖੜੋਹੋਇਆ। ਜੀਵਿਚਦੀਚਾਰਕੀਤੋਸਾਜੇਤਾਏਹੁਨੀਗ
ਰਜੀਵਦਾਹੈਤਾਕੋਈਅਥੀਆਹੈ। ਅਤੇਜੇਨਾਗਸਾਹੁਪੀਗਾਇਆਹੈ। ਤੁੰਏਹੁਮਇਆਹੈ।
ਜਾਪਿਛੋਆਦਮੀਆਏਪਹੁਚੇ। ਤੁੰਗਾਇਬੁਲਾਰਉਨਾਨਾਥਿਆ। ਦੇਖੈਤੁੰਏਹੁਨੀਗਰ
ਕਉਣਪਇਆਹੈ। ਜਾਥਿਹਦੇਖਨਤਾਕਿਆਦੇਖਨਜੇਕਾਲਪਟਵਾਰੀਦਾਪਤਨਾਨਕਪਾਇ
ਆਹੈ। ਤਾਉਨਾਗਾਇਬੁਲਾਰਨੂੰਆਥਿਆ। ਜੀਗਾਇਜੀਤੈਰੇਕਾਲਪਟਵਾਰੀਦਾਪਤਪਾਇ
ਆਹੈ। ਤੁੰਗਾਇਬੁਲਾਰਆਥਿਆ। ਇਸਤਾਈਉਠਾਉ। ਤੁੰਉਨਾਸੁੰਤੇਨੂਜਗਾਇਆ। ਤੁੰ
ਨਾਨਕਉਠਥੈਠਾ। ਦੇਖੈਤਾਕਿਆਦੇਖੋ। ਸਿਰਤੇਗਾਇਬੁਲਾਰਖੜੋਹੈ। ਤੁੰਨਾਨਕਹਥਜੇਨ
ਕਰਤਜੀਮਾਂ। ਤੁੰਗਾਇਬੁਲਾਰਘੜੇਤੈਉਤੁਰਪਇਆ। ਬਗਲਵਿਚਲੀਤੋਸਅਤੇਮਥਾਚੁੰ
ਮਿਥਿਆ। ਬਹੁਤਅਦਬਕੀਤੋਸਲੋਕਹੈਗਨਹੋਇਰਹੈ। ਭਾਈਇਸਨੀਗਰਉਤੇਗਾਇਬੁਲਾਰ
ਬਹੁਤਮਿਹਰਵਾਨਹੋਇਆ। ਗਾਇਘਰਜਾਇਕੋਕਾਲਨੂੰਸਾਇਆਸਾਦਿਕੋਆਥਿਉਸਾ। ਜੇਕ

ਲੁਤੇਰੇ ਘਰਿ ਜੋ ਪੁਤ ਨਾਨਕ ਹਈ ਇਸਨੇ ਪੁਤ ਕਰ ਕੇ ਜਾਣੈ ਨਾਹੀ। ਏਹ ਅੰਧੀ ਆਹਈ। ਕਾਲੁ ੮
 ਕਹਿ ਆਕੁਲਾਰਾਇ ਜੀ ਬਹੁਤੁ ਭਲਾ। ॥ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹੁ ਗੁਰੂ। ਸਾਖਿ ਹੋਰੁ ਦਾਸ
 ॥ ਤੁਥਾ ਬਾਨਾਨ ਕਜੀ ਵਰਿਆ ਬਾਗ ਦਾਹੋਇ ਆਤਾ ਕਾਲੁ ਵੀ ਚਾਰ ਕੰਤਾ। ਜੋ ਪੜਿਆ ਤਾਹੋ
 ਨਾਨਕ ਪਰ ਕਿਤੇ ਕਿਰਤੁ ਲਾਈਐ। ਤੁਥਾ ਕਾਲੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨੁ ਕਹਿਆ। ਪੁਤ ਕਿਤੇ ਕਿਰਤੁ ਲਾ
 ਤੁਥਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਕੁਲਾ ਪਿਤਾ ਜੀ ਜੋ ਕੁਛ ਕਹੈ ਸੋ ਕਰੇ। ਤੁਥਾ ਕਾਲੁ ਕਹਿਆ ਪੁਤ ਤੂੰ ਫ
 ਲਾਣੀ ਜਗਹਿ ਗਾਪੈ ਲੀਧੀ ਜਾਓ। ਤੁਥਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਕੁਲਾ ਪਿਤਾ ਬੀਜ ਦੇਹੁ।
 ਤੁਥਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੁ ਸਵਾਮਣੀ ਜ ਕਾਲੁ ਦਿਤਾ। ਤੁਥਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੀਜ ਲੈ ਗਇਆ। ਜ
 ਕਰ ਧੀ ਜਿਘਤ ਆਇਆ। ਤੁਥੇ ਤੀਉ ਗਵੀ ਪਰ ਰਖੇ ਕਉਣਾ। ਕਿਸੇ ਦਾਰੂ ਗਰ ਕਿਸੇ ਦਾਖੇ ਤਾ
 ਸੇ ਦਾਵਛੇ ਗਚਰ ਜਾਵੈ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਹਟ ਕੇ ਨਾਹੀ। ਕਾਲੁ ਜਾਇ ਕੇ ਦੇਖੇ ਤੁਥਾ ਭਲੀ ਖੇ
 ਤੀ ਜਮਾਈ ਹੈ ਸਾ। ਕਾਲੁ ਗੁਰੂ ਸੋਹੋਇ ਕੇ ਦਰਬਾਰ ਨ ਬੋਲਿਆ। ਤੂੰ ਭੁਲਾ ਮੇਰੇ ਘਰਿ ਪਤੁ ਹੋਇ ਓ
 ਚਉੜ ਕਰਣ ਨਾ। ਤੁਥਾ ਕਾਲੁ ਜਾਇ ਕਰਹਿ ਰਿਦਿਆ ਲਪੰਗੁ ਤਨੁ ਆਖਣ ਲਗਾ। ਜੋ ਭੁਲਾ ਮੇਰੇ ਘ
 ਰ ਛੁਡਿ ਗਇਆ ਹੀ। ਏਹ ਜੇਹੇ ਤੇਰੇ ਬੇਦ ਪਰਾਨ ਹੋਨਾ। ਜੇ ਮੰਗੀ ਖੇਤੀ ਜਮੀ ਜਮਾਈ ਉਜਾੜ ਕੀ
 ਤੀ ਅਸਾ। ਤੁਥਾ ਹਰਿ ਦਿਆਲ ਪੀਤ ਬੋਲਿਆ। ਜੋ ਕਾਲੁ ਤੈ ਨ ਖਬਰ ਕਾਈ ਨਹੀ। ਤੂੰ ਕਰਮ ਹੀਣ ਹੈ
 ਤੈ ਨਾਨਕ ਪਾਸੇ ਹਾਸ ਲਕਛ ਨਾਹੀ। ਨਾਨਕ ਪਾਸੇ ਹੋਰ ਕਈ ਲਖ ਜੀਉ ਵਰਸਾਵੈ ਨਰੇ। ਅਤੇ
 ਕਿਉਂ ਤਿਆਜੀ ਆਦਾਉ ਪਾਰ ਹੋਵੈ ਗਾ। ਕਈ ਲਖ ਜੀਉ ਪਰਨਰੇ। ਨਾਨਕ ਹਿੰਦੂ ਆਮ ਤੇ ਮੁਸ
 ਲਮਾਨਾ ਵਿਚ ਰਹਿ ਜਾਵੈ ਗਾ। ਰੋਸ ਨੂੰ ਹੋਇ ਜਾਵੈ ਗਾ। ਨਾਨਕ ਦੇ ਸਬਦ ਸੁਣ ਸੁਣ ਕਮਾਵਨ

ਗਾ। ਲੋਕ ਪੜ੍ਹ ਸੁਣ ਕੇ ਬੇਦ ਕਤੇਬ ਬਕਨਗੇ। ਅਤੇ ਨਾਨਕ ਬਿਨ ਪਲਿਆ ਚਰੇ ਬੇਦ ਅਠਾਰ
 ਹੁਪਗਣਾ। ਖਟ ਸਾਸਤ੍ਰ ਜਿਤਨੀਆ ਸਿਮ੍ਰਤ ਭਾਗਵਤਾ। ਅਤੇ ਜਿਤਨੀਆ ਗੀਤ ਹੋਨਾ ਸਭ
 ਅਚਾਣਕ ਨਾਨਕ ਦੇ ਮੁਹ ਅਜਗੇ ਬੀਨਿਕ ਲਨਗਿਆ। ਸੁਣਕਾਲ ਤੇ ਇਸ ਕਾਧੇ ਖਾਨਕਰ
 ਇਹ ਗਲ ਆਖਣ ਭਾਰੀ ਹੋ। ਜੇ ਦੇਹ ਪਾਰੀ ਨੂਪੁ ਮੇਸਰ ਆਖਿ ਅਜਾਵਾਨਾ ਹੀ। ਸਹੀਤ ਨਾ
 ਨਕ ਮੈਨ ਨਿਰੰਕਾਰ ਹੀ ਨਜਰ ਆਵਤਯੋ। ਤੁਕਾਲ ਚੁਪਕਰ ਰਹਿਆ। ਇਸ ਅਤੇ ਨਿਰੰਕਾਰ
 ਵਿਚੋਂ ਦੋ ਕੋਈ ਨਾਹੀ। ਜਾਨਾਨਕ ਵਰਿ ਅਪੰ ਧਰਾ ਦਾਹੇਇਆ। ਤੁਕਾਲ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਨੁਆਖਿਆ। ਨਾਨਕ ਤੁੰ ਮੇਰੇ ਪਰਿ ਕੇਹਾ ਪੈਦਾ ਹੋਇਓ। ਬੁਢੇ ਦੀ ਵਾਰੀ ਤੈ ਮੇਰਾ ਨਾਉ ਬੋਲਿ
 ਆ। ਮੈਨ ਆਵ ਦੀ ਕਾਈ ਨਾਹੀ। ਅੰਗ ਨਾਨਕੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਪਛੇ ਤੁਪੈ ਦੇਹੋਇਓ। ਮੈਨ ਕੁਰ
 ਵਾਸਾ ਹੋਇਆ। ਜੇ ਮੇਰਾ ਪਛੇ ਨਾਉ ਰਹੇਗਾ। ਸੇਤੁ ਮੈਸਾ ਪੈਦਾ ਹੋਇਓ। ਤੁਉਤਾ ਮੇਰੇ ਜੈਵੇ
 ਨਾਉ ਰੋਇਆ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਗ ਚੁਪਕਰ ਰਹਿਆ। ਤੁਫਿਰ ਕਾਲੁ ਆਖਿਆ। ਮੇਤ
 ਖਪਖਪਿ ਮੁਇਆ ਹੋ। ਤੁੰ ਅੰਗੋ ਜਥਾ ਬਦੇਦਾ ਹੀ ਨਾਹੀ। ਤੁੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਤਗੁਰੂ ਹੋਇਆ।
 ਦਾਹੇਇਆ। ਤੁਕਾਲ ਆਖਿਆ ਪੁਤ੍ਰ ਤੇ ਗਾਧੇ ਮੈਨ ਖਾਇਗਾਇਆ। ਤੁੰ ਕਿਛੁ ਸਮਝਾ। ਤੁਗੁ
 ਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੋਲਿਆ ਜੀਤੁ ਸੀ ਹੁਣ ਮੈਨ ਬਖਸੀ। ਜੇਤੁ ਸੀ ਆਖਹੁਗੇ ਮੈ ਕਰਾਗਾ। ਪ॥
 ਬੋਲਹੁ ਕਾਈ ਜੀਵਾ ਗੁਰੂ ਸਾ। ਸਾ ਪ੍ਰੀਤੋਂ ਦਾ। ਤੁਕਾਲ ਆਖਿਆ ਜੇ ਪੁਤ੍ਰ ਨਾਨਕ ਤੁੰ ਵੀ
 ਹਰਪਈਯੋ ਲੈ ਜਾਹ। ਅਤੇ ਵਸਤੁ ਚਾਰ ਪੰਜ ਲੈ ਆਉ। ਅਤੇ ਜੇ ਇਸ ਵਾਰੀ ਖਰਾਸ ਉਦਾਕਰਾ
 ਵੇਗਾ। ਤੁੰ ਤੁਹਿਨੁ ਬਹੁਤੇਰ ਪਈਯੋ ਦੇਵੇ ਵਾਗਾ। ਤੁੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਕੁਲਾਪਿਤਾ ਜੀ

ਆਪੇ ਦੇਖਹੁਗੇ। ਤੁਹੀ ਹਰੁ ਪਈਯੇ ਅਤੇ ਇਕ ਨ ਫਰਨਾ ਨ ਕਲੈ ਚਲਿਆ। ਨ ਫਰਨਾ ਲਖ ੦੮
 ਲਾਆਹਾ। ਜਾ ਕੋ ਹਾਥਾ ਰਾਤੇ ਗਇਆ। ਅਗੇ ਦੇਖੇ ਤਾ ਸਾਧਮ ਰੁਲੀ ਬੈਠੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਪਰ ਕੇ
 ਹੀ ਜੇਹੀ ਹੈ ਉਨਾ ਨ ਕਪੀ ਨ ਬਿਨਾ ਕਪੜੇ ਦੀ ਜਾਤ ਨਾਹੀ। ਤਾਂ ਉਨ ਦਾ ਇਕ ਮਹੰਤ ਆਹਾ। ਤਿ
 ਸਨ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪੁਛਿਆ ਜੇ ਜੀ ਤੁਸਾਨ ਕਪੜਾ ਹਥ ਨਹੀ ਆਵਦਾ। ਕੇਤੁ ਸਾਡੀ ਦੇ
 ਹੀ ਤੇ ਸੁਖਾ ਵਦਾ ਨਾਹੀ। ਤਾਂ ਉਹ ਮਹੰਤ ਬੋਲਿਆ ਕਿ ਉਭਾਈ ਤੁਕਿ ਉਪੁਛਦਾ ਹੈ। ਤੁਏ ਕਿ
 ਆਪੇ ਜਨਹੈ। ਤੁਥਾ ਲਾਜ ਦੇਣਾ ਨ ਫਰਜੇ ਆਹਾ ਨਾਲਾ। ਉਸ ਆਖਿਆ ਸੁਣ ਤੇ ਨਾਨਕ
 ਤਵਣ ਜਕਰਣ ਆਇਆ ਹੈ। ਕਿ ਫਕੀਰਾ ਨਾਲ ਗੇ ਸਟ ਕਰਣ ਆਇਆ ਹੈ। ਕਿ ਚਲ ਕਰ
 ਜੇ ਕਾਲੁ ਆਖਿਆ ਹਈ ਸੋ ਸਉ ਦਾ ਲੈ। ਤੁਹਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਸੁਣ ਭਾਈ ਬਾਲਾ
 ਮੈਨੁ ਪਿਤਾ ਕਾਲੁ ਆਖਿਆ ਹੈ। ਜੇ ਖਰਾ ਸਉ ਦਾ ਕਰਿਆਵੇ। ਮੈ ਖਰਾ ਸਉ ਦਾ ਕਰਾ ਕੇ ਖੋਟਾ ਸ
 ਉਦਾ ਕਰਾ। ਤੂੰ ਆਖ ਮੈਨੁ ਮਸਲ ਤੁਦੇਹ। ਤੁਥਾ ਲੇਜ ਥਾਥ ਦਿਤਾ। ਜੀ ਕਾਲੁ ਤੇਨੁ ਸਉ ਦੇਖ
 ਹੋਨੁ ਪਾਲਿਆ ਹੈ। ਤੁਹਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਅਹਿ ਸਉ ਦਾ ਖਰਾ ਹੈ। ਅ
 ਤੇ ਉਹ ਸਉ ਦਾ ਖੋਟਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਤੂੰ ਜਾਣਾ। ਤੂੰ ਪੁਤਰੈ ਉਹ ਪਿਉ ਹੈ। ਤੁ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਉਨਾ ਸਾਧਾਨੁ ਪੁਛਿਆ। ਕਿਉ ਜੀ ਤੁਸਾ ਮੈਨੁ ਜਥਾ ਥਨ ਦਿਤਾ। ਤਾਂ ਫਿਰ ਮ
 ਹੰਤ ਬੋਲਿਆ। ਰੇ ਬਾਲੇ ਕੇਹਾ ਮਨਿ ਰਥਾਣੀ ਹੈ। ਹਮ ਕੋ ਬਸਤਾ ਕਾਸੀ ਜਮਹੀ ਚਹੀਤਾ ਹੈ।
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਜੀ ਤੁਮ ਖਾਤੇ ਭੀ ਨਹੋ ਵੇਗੇ। ਤੁਮ ਹੰਤ ਬੋਲਿਆ। ਬਾਲ ਕੇ ਜੇ ਪੁਮ
 ਸਰ ਭੁਜਦਾ ਹੈ ਤਾ ਖਾਤੇ ਹੈ ਨਹੀ ਤਾ ਚੁਪ ਕਰ ਰਹਤੇ ਹੈ। ਇਸੀ ਵਾਸਤੇ ਉਦਿਆਨ ਮੈ ਬਸਤੇ

ਹੈ। ਸੀਨਿਆਸੀਹੋਇਕੇਬਸਤੀਮੈਬਸਤੇਨਾਹੀ। ਬਸਤੀਮੈਆਸਾਹੈ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕ
 ਜੀਕਹਿਆਸੁਣਮਹੰਤਜੀਤੁਮਾਰਾਨਾਉਕਿਆਹੈ। ਤਾਮਹੰਤਬੋਲਿਆਨਾਉਦਸਿਆ। ਬੁੱਖ
 ਨਿਰਬਾਈਨਾਉਸੀਤਰੇਣਾ। ਤਾਗੁਰੂਜੀਬਹੁਤਖੁਸੀਹੋਇਆ। ਅਖਿਉਸਸੁਣਕੁਈਬਾਲਾ
 ਇਹਸਉਦਾਮੈਛੁਡਨਾਹੀਸਕਦਾ। ਤਾਬਾਬੇਕਹਿਆਸੁਣਨਾਨਕਕਥਾਮੇਰੇਉਤੇਰੰਜਹੋ
 ਵੇਗਾ। ਤੂੰਜਾਣਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਸੁਣਕੁਈਬਾਲਾ। ਅਹਿਸਉਦਾਖਰਾਹੈ। ਇਸ
 ਦਾਤੇਟਾਨਾਹੀਸਰੋਵਾਧਾਹੈ। ਤਾਬਾਲੇਕਹਿਆਜੀਤੂੰਜਾਣ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਵੀਹਰ
 ਪਈਯੇਲੇਕਰਿਬਾਲੇਪਾਸਹੁਮਹੰਤਦੇਅਗੇਰਖੇ। ਤਾਮਹੰਤਕਹਿਆਕਿਉਰੇਬਾਲਕੇਏਹ
 ਤਮਾਰੇਕਾਮਨਾਹੀ। ਅਰਤੁਸੁਕਉਬਾਪਨੇਦੀਏ। ਥੋਪਾਰਕੇਤਾਈ। ਤੂੰਫੁਕੀਰਾਕਉਦੇਤਾਹੈ
 ਤੂੰਕਿਆਸਮਝਿਆਹੈ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਬੋਲਿਆਸੁਣਮਹੰਤਜੀਮੈਨੁਪਿਤਾਕਹਿਆਹੈ
 ਜੇਖਗਸਉਦਾਕਰੇ। ਸੋਏਹੁਖਰਾਸਉਦਾਹੈ। ਜੇਰਸਉਦਾਖੇਦਾਹੈ। ਤਾਮਹੰਤਕਹਿਆਸੁਣਕੇ
 ਬਾਲਕੇਤੇਰਾਨਾਉਕਿਆਹੈ। ਤੂੰਹੋਤਾਕਉਣਹੈ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਬੋਲਿਆਸੁਣਮਹੰਤ
 ਜੀ। ਨਾਉਮੇਰਾਨਾਨਕਨਿਰੰਕਾਰੀਹੈ। ਕਾਸਖੜੀਦਾਪੁੱਤ੍ਰਹਾਂ। ਤਾਮਹੰਤਕਹਿਆਰੇਬਾਲਕੇ
 ਏਹਕਿਆ। ਨਾਨਕਨਿਰੰਕਾਰੀਅਰਖੜੀਕਾਬੈਟਾਕਿਆ। ਤਾਫਿਰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆ
 ਹਮਦੁਆਪਰਜਗਕੇਬਿਖੇਹਮਨਿਰੰਕਾਰਕੀਬੁਗਤਕਰੀਥੀ। ਬੁਗਤਤੋਪੁਰਨਹੋਈਥੀ। ਪਰ
 ਬਾਛਨਾਹਮਕਉਥਿਆਪੀਥੀ। ਹਮਾਰਤੇਲੀਕੇਪਰਜਨਮਨੀਚਪਰਜਨਮਥਾ। ਉਸਥ
 ਛਨਾਕੇਵਾਸਤੇਹਮਕਉਫਿਰਜਨਮਹੁਆਖੜੀਕੇਪਰ। ਤਬਭੀਨਿਰੰਕਾਰੀਥੇ। ਅਬਭੀਨਿ

ਰੰਕਾਰੀਹੈ। ਤੁਛਿ ਰਮਹੰਤ ਕਹਿਆ ਰੇ ਬਾਲਕੇ ਤੂੰ ਕਿਛੁ ਮਾਂਗਾ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਜੀ ੧੦
 ਕਿਆ ਮਾਂਗਾ ਉਏ ਕਨਿ ਰੰਕਾਰ ਹੀ ਮਾਂਗਾ ਤਾਹੈ। ਅਉਰ ਕਿਛੁ ਨ ਹੀ ਮਾਂਗਾ ਤਾ। ਤੁਛਿ ਰਮਹੰਤ
 ਕਹਿਆ ਰੇ ਬਾਲਕੇ। ਤੂੰ ਤੇ ਆਪ ਹੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਹੋ ਰਹਿਆ ਹੋ। ਹਮ ਤੁਮ ਕਉ ਕਿਆ ਦੇਵੈ। ਪਰ
 ਏਕ ਕਾਮ ਕਰਿ। ਏਹੁ ਰੂਪ ਈਯੋ ਆਪ ਨੀ ਗਾਠ ਬਾਧ ਕੇ ਇਨ ਕਾ ਸੀਧ ਲਿਆ ਉ। ਅਤੀਤ ਪ
 ਵੈ। ਰੇ ਕਹਮਾਰੇ ਕਾਂਮ ਨਾ ਹੀ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਾਲੇ ਨੁ ਲੈ ਕਰ ਸਹ ਰਿਵਿਚ ਆਇਆ।
 ਆਇ ਕਰ ਸੀਧਾ ਅਤੇ ਲਕੜੀਆਂ ਅਤੇ ਕੋਰੇ ਭਾਂਡੇ ਲੈ ਕਰ ਆਇ ਮਹੰਤ ਆਗੇ ਰਖੇ। ਤੁਮ ਹੰਤ
 ਬੋਲਿਆ ਏ ਨਾਨਕ ਤੂੰ ਤੇ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਤੂੰ ਨਿਰੰਕਾਰ ਹੀ ਹੈ। ਹਮ ਤੁਮ ਕਉ ਖੋਜ ਦੇਖਿਆ ਹੈ। ਸਾ
 ਤੁਬਰਤ ਅਤੀਤ ਕੋ ਖੋਜੇ। ਅਬ ਤੂੰ ਜਾਹਿ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮਥਾ ਦੇ ਕਰ ਕਰ ਉਠ
 ਚਲਿਆ। ਤੁਓ ਸਮਹੰਤ ਨੁ ਇਕ ਅਤੀਤ ਪੁਛਿਆ। ਜੀ ਤੁਮ ਇਸ ਕੇ ਤਾਈ ਉਠਾਇ ਕਿ
 ਉਦੀਆ। ਉਸ ਤੇ ਤੁਮਾਰੀ ਸੇਵਾ ਕਰੀ ਥੀ। ਤੁਮ ਹੰਤ ਕਹਿਆ ਸੁਣ ਅਤੀਤ ਉਹ ਤੇ ਆਪ
 ਨਿਰੰਕਾਰ ਥਾ। ਹਮਾਰੀ ਖਬਰ ਕੇਵਾ ਸਤੇ ਆਇਆ ਥਾ। ਤੇ ਹਮੇ ਆਪਣਾ ਸੀਧਾ ਲੈਣਾ ਥ
 ਉਸ ਪਾਸ ਤੇ ਸੇਵਾ ਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕਰਾਵਣੀ। ਉਸ ਕਾ ਤੇ ਜਹਮਾਰੇ ਬੁਤੇ ਲੀਆ ਨਾ ਥਾ ਜਾਤਾ। ਇ
 ਸ ਕਾਵਾਸ ਤੇ ਉਸ ਕੇ ਤਾਈ ਹਮੇ ਵਿਦਾ ਦਈ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਉਰ ਕਰ ਜਾ ਕੋਹਾ ਦੁਹ ਉ
 ਪਰ ਆਇਆ। ਤੁਬਾਲੇ ਨੁ ਪੁਛਣ ਲਗਾ। ਤੁਏ ਬਾਲਾ ਅਸਾ ਕਿਆ ਕੀਤਾ। ਤੁਬਾਲੇ
 ਆਖਿਆ ਸੁਣ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੈਂ ਕਛੁ ਖਾਧੇ ਨਾ ਹੀ। ਤੁਹਿ ਮੇਰੇ ਮੈਤ੍ਰ ਹਿਨੁ ਰੂਪ ਈਯੋ ਦਿਤੇ। ਤੁ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਤੁਏ ਬਾਲਾ ਅਸੀਂ ਭੁਲੇ ਕਿਉ। ਬਾਲੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਭੁਲਾ ਹੈ ਤਾਂ

ਤੁੰ ਜਾਣਾ ਜੇ ਨਾਹੀ ਕੁਲਾਤਾ ਤੁੰ ਜਾਣਾ ਜੇ ਹਾਤੁ ਅਲੜਾ ਆਹਾ ਤੇਹਾ ਮੈ ਅਲੜਾ ਆਹਾ ਕਾਲੁ
 ਜਾਇਯਾ ਤੁੰ ਜਾਣਾ ਨਾਨਕ ਪਰਨਾ ਵੜਿਆ ਬਾਲਾ ਆਪਣੇ ਪਰ ਆਇ ਵੜਿਆ ਕਾਲੁ
 ਨੁਖ ਧਰੇ ਹੋਈ ਜੇ ਬਾਲਾ ਨ ਫਰ ਆਪਣੇ ਪਰ ਆਇ ਆਹੈ ਅਤੇ ਨਾਨਕ ਨਹੀ ਆਇ
 ਆ ਕਾਲੁ ਨਹ ਉਲਪਾਇਆ ਕਾਲੁ ਬਾਲੇ ਦੇ ਪਰਿਗਾਇਆ ਜਾਇ ਕਰਿ ਬਾਲੇ ਨੂੰ ਸਦਿ
 ਓਸਾ ਬਾਲਾ ਪਰੇਧਾ ਹਰਿ ਨਿਕਲ ਆਇਆ ਕਾਲੁ ਬਾਲੇ ਨੂੰ ਪੁਛਿਆ ਬਾਲਾ ਨਾਨਕ
 ਕਿਥੇ ਹੋ ਅਤੇ ਰੁਪਈਯੇ ਕਿਥੇ ਹੋਨਾ ਬਾਲੇ ਕਹਿ ਆਜੀ ਆਹਿਤਾ ਕਾਲੁ ਵੀਹ ਰੁਪਯੇ ਜਾਇਆ
 ਹੀ ਫਕੀਰਾ ਨੁਖ ਵਾਇ ਓਸਾ ਕਾਲੁ ਕਹਿ ਆ ਮੇਵੇ ਮੈ ਜੇ ਤੈ ਨ ਨਾਲੇ ਤੇ ਜਿ ਆਸੀ ਜੋਇਸੇ
 ਵਾਸਤੇ ਤੇ ਜਿ ਆਸੀ ਜੇ ਫਕੀਰਾ ਨੁਖ ਵਾਇ ਆਵੇ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਮਹਤਾ ਕਾਲੁ ਜੀਤਿ
 ਨਾਨਕ ਨੁਖ ਰਾਸ ਉਦਾ ਆਖਿਆ ਸੀ ਜੇ ਖਰਾਸ ਉਦਾ ਕਰੇ ਓਸ ਖਰਾਸ ਉਦਾ ਕੀਤਾ ਹ
 ਈ ਓਸ ਆਖਿਆ ਜੇ ਬਾਲਾ ਅਸਾ ਖਰਾਸ ਉਦਾ ਕਰਣਾ ਹੈ ਸੇ ਉਸ ਖਰਾਸ ਉਦਾ ਕੀਤਾ ਹ
 ਤੇ ਭਾਵੇ ਕੀ ਕਰਗਾ ਕਾਲੁ ਕਹਿ ਆ ਮੈ ਨ ਦਸਤਾ ਸਹੀ ਓਹ ਕਿਥੇ ਹੈ ਬਾਲਾ ਲੈ ਕਰ ਕਾਲੁ ਨ ਸ੍ਰੀਸ
 ਵਿਚ ਆਇਆ ਆਇ ਕਰ ਕਾਲੁ ਨੇ ਨਾਨਕ ਨੁਪਕ ਸਿਆ ਕਾਲੁ ਪੁਛੁ ਲਗਾ ਤੁੰ ਕਾਲੁ
 ਗੁਸਾਖਾਇ ਕਰ ਨਾਨਕ ਨੂੰ ਦੇਇਤ ਮਾਚੇ ਸਜੇ ਹਥ ਦੇ ਖਧੀ ਗਲਤੀ ਅਤੇ ਦੇਇਤ ਮਾਚੇ ਖਧੇ
 ਥੇ ਸਜੀ ਗਲਤੇ ਨਾਨਕ ਦੇ ਆਹੈ ਨਾਨਕ ਦੀ ਆਸੀ ਸ੍ਰੀ ਨਿਕਲ ਪਈਆ ਪਰ ਨਾਨਕ ਬੋਲਿਆ
 ਨਾਹੀ ਗਲਤੇ ਨੀਲ ਪਏ ਗਏ ਇਕ ਸਾਦਮੀ ਗਏ ਘੋਲਾ ਰਥੇ ਜਾਇ ਕਹਿਆ ਜੀਗਾਇ ਜੀਕਾ
 ਸੁਪਣਾ ਹੀ ਪੁਤ੍ਰ ਨੁਛਾਢੀ ਮਾਰ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾਨਕੀ ਕਾਲੁ ਦੇ ਪੀ ਨਾਨਕ ਦੀ ਭੈਣ ਕਾਲੁ ਦੇ ਪੈਰ ਤੇ ਢਹਿ ਪਈ

ਜੀ ਇਹ ਗੁਨਾਹ ਮੈਂ ਨੂ ਬਖਸਾ। ਨਾਨਕੀ ਨਾਨਕ ਨੂੰ ਛੁਡਾਇਆ ਸੀ। ਜੇਗਾਇਦਾ ਆਦਮੀ ਆਇ ੧੧
 ਆ। ਜੇਚਲਕਾ ਲੂਗਾਇ ਬੁਲਾਰ ਸਦਾ ਹਈ। ਅਤੇ ਨਾਨਕ ਨੂੰ ਭੀ ਲੈ ਚਲਾ। ਕਾਲੂ ਕਹਿਆ
 ਜੀ ਮੈਂ ਕਿਆ ਕਰਗਾ। ਕਿਆ ਲੈ ਚਲਾ। ਇਸ ਪੁਤ ਮੈਂ ਨੂ ਪਟਕਾਢਿਆ ਹੈ। ਮੈਂ ਕਿਆ ਕਰਗਾ। ਤਾਂ ਉਸਰਾ
 ਇ ਬੁਲਾਰ ਦੇ ਆਦਮੀ ਆ। ਖਿਆ ਚਲਕੀ ਉਥੇ ਤਚਲਾ। ਓਹਨ ਫਰਦੁਹਾਨੂੰ ਲੈ ਕਰ ਰਾਇ ਪਾਸ
 ਆਇਆ। ਜਿਉਗਾਇ ਗੁਸੇ ਵਿਚ ਬੈਠਾ ਸੀ। ਤਿਉ ਨਾਨਕ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕਰ ਰਾਇ ਦਾ ਬੈਰਾਗ ਚਲ
 ਗਇਆ। ਗਾਇ ਉਠੁ ਵਿਆਹੀ ਗਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂ ਬਗਲ ਵਿਚ ਲੀਤਾ। ਲੈ ਕਰਿ ਮਥਾ ਚੁਮਿ
 ਓਸਾ। ਜਾਗਲਾ ਦੇਖੇ ਤਾ ਕਿਆ ਦੇਖੇ ਗਲ ਤੇ ਨੀ ਲਪਏ ਗਏ ਹੋ। ਤੁਰਾਇ ਕਹਿਆ ਸੁਣਤਾ
 ਕਾਲੂ ਮੈਂ ਜੋ ਤੈਨੂੰ ਕਹਿਆ ਸੀ। ਜੇ ਨਾਨਕ ਨੂ ਬੁਰਾਨ ਬੋਲੇ। ਅਤੇ ਤੈਂ ਜੇ ਨਾਨਕ ਨੂੰ ਅਜੇਹੀ ਮਾਰ ਕੀ
 ਤੀ। ਨਾ ਤੈਨੂੰ ਮੇਰੇ ਆਖੇ ਦਾ ਅਸਰ ਹੋਇਆ। ਨਾ ਤੈਨੂੰ ਦਯਾ ਦਾ ਭੁਓ ਹੋਇਆ। ਨਾ ਤੈਨੂੰ ਪੁਤ ਦਾ ਮੋਹੁ ਹੋ
 ਇਆ। ਜੇ ਮੇਰੇ ਪਰਾਇ ਕੋ ਪੁਤ ਹੋ। ਕਾਲੂ ਤੂੰ ਵਰਾਗ ਬਖਸਹੋ। ਕਾਲੂ ਨਾਨਕ ਤੇ ਰੋਪ ਰਲਾਇ ਕਨਾ
 ਹੀ। ਕਿਆ ਕਰਗਾ ਜੇ ਮੇਰੇ ਪਰਿ ਰੋਟੀ ਖਾਵੁਣੀ ਨਾਹੀ। ਨਾਹੀ ਤਾਂ ਤੈਂ ਰੋਪ ਰਛੁਡਾਹੀ ਨਾਹੀ। ਤੁਰਾ
 ਕਾਲੂ ਕਹਿਆ ਜੀ ਵੀਹ ਰੁਪਈਯੇ ਦਿਤੇ ਆਹੋ। ਮੈਂ ਕਿਆ ਕਰਗਾ ਤੁਸੀਂ ਮੈਂ ਨੂ ਹੀ ਲੜਨਿ ਪਉਦੇ
 ਹੋ। ਨਾਨਕ ਨਫਰਾਇਤਾ ਆਹਾ ਓਹੁ ਆਖਣ ਲਗਾ ਜੇ ਫਕੀਰਾ ਨੇ ਖਵਾਇਆ ਆਇਆ ਹਈ। ਗਾਇ
 ਬਲਬ ਬਾਲੇ ਨਫਰ ਨੂ ਪਾਛਿਆ ਨਾਨਕ ਵੀਹ ਰੁਪਈਯੇ ਦਿਓ। ਬਾਲੇ ਗਾਇ ਅਗੇ ਵਰਤੀ ਅ
 ਹੀ ਸੋਸਕੁਹ ਕੀ ਕਤ ਆਖ ਸੁਣਾਈ। ਤੁਰਾਇ ਕਹਿਆ ਕਾਲੂ ਇਚਰ ਤੇ ਤੀ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਬੁਰਾ ਕਦੀ ਨਾ
 ਹੀ ਆਖਿਆ। ਪਰ ਅਜ ਤੈਨੂੰ ਆਖ ਦਾਹਾ। ਜੇ ਸਯਾਦ ਕੰਧ ਖਤਾ ਤਉ ਵੀਹ ਰੁਪਈਯਾ ਦਾਸਤੇ

ਇਸਤਾਈ ਅਜੇਹੀ ਮਾਰ ਕੀਤੀ। ਜਾਹਿ ਵੇ ਉਮੇ ਦਾ ਅਵਰੋ ਵੀ ਹਰ ਪਯੋਗਾਈ ਪਾਸੋ ਆਵੇਗਾ।
 ਕਾਲ ਸਯਾਦ ਦੇ ਹਥ ਦੇਹਾ। ਕਿਆ ਕਰਾਜੇ ਮੇਰੇ ਪਾਰਿਖਾਵੈਗਾ ਨਾਹੀ। ਨਾਹੀ ਤਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂ
 ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪਾਰਿਖਾ। ਇਹੁ ਤੇਰੇ ਪਾਰਿਖਾ ਦੇ ਨਾਹੀ। ਅਜ ਕਲ ਕਿਥਾ ਉਸ ਉਪ ਦੇਵੇ ਆਹਿ।
 ਤਿਚ ਰਾਨੁ ਉਮੇ ਦਾ ਗਾਈ ਖੋਖਰ ਪਾਸਹ। ਵੀ ਹਰ ਪਯੋਗੇ ਲੈ ਆਇਆ। ਅਗੈ ਕਿਰਿ ਗਾਇ ਦੇ ਅ
 ਗੇਰ ਖੋ। ਗਾਇ ਹਥ ਕਰਿ ਕਾਲ ਨੂੰ ਦੇਵਣ ਲਗਾ। ਕਾਲੁ ਲਵੇ ਨਾਹੀ। ਕਾਲੁ ਕਹਿ ਆ ਜੀ ਰੁਪਯੋ ਭੀ ਤੇ
 ਰੇ ਅਤੇ ਮੈਂ ਕੀਤੇਗਾ। ਅਤੇ ਨਾਨਕ ਕੀਤੇਗਾ। ਮੈਂ ਕੁਝ ਰੁਪਈਯਾ ਦੇਵਾ ਸੇ ਤੂੰ ਨਾਹੀ ਸੁਰਦਾ। ਮੈਂ ਇਸ ਦੇ
 ਚਲਣ ਨੁਸ਼ਟਰਦਾਹ। ਗਾਇ ਕਹਿ ਆ ਕੁਝਾ ਕਰ ਦਾਹੇ ਤਾ ਕਾਲੁ ਰੁਪਈਯੇ ਲੈ। ਅਤੇ ਚਿਜ ਰਨਾਨਕ
 ਦੇ ਕਦਮੋਂ ਇਥੇ ਹੈ ਨਤਿ ਚਰਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ। ਖਿਜਮਤਿ ਅਸੀ ਕਰਾਗੇ। ਤਾਂ ਉਮੇ ਦੇਗਾਇ ਦੇਵ ਜੀਰ
 ਕਹਿ ਆ। ਕਾਲੁ ਰੁਪਯੋ ਲੈ ਗਾਇ ਦਾ ਆਖਿ ਆਫੇਰ ਨਾਹੀ। ਗਾਇ ਬਰਾਮ ਨੀਗਾ। ਖਤਾ ਖਾਏਗਾ
 ਤਾ ਕਾਲੁ ਵੀ ਹਰ ਪਯੋਗੇ ਲੈ ਕਰਹੈ ਰਾਨ ਹੋਇ ਗਾਇਆ। ਲੋਕ ਤਿਲ ਵੰਡੀ ਦੇਖਤੀ ਬਹਮਣਾ। ਜਿਤ ਨੇ
 ਹਿੰਦੂ ਤੁਰਕ ਆਹੇ। ਜਟ ਬੁਟ ਆਹੇ ਤਿਤ ਨੇ ਕੁਰਿਸਟ ਵਲਗੇ। ਤੂੰ ਕੋਈ ਖਤੀ ਨਾਹੀ ਤੇਗਾ ਕੋਈ ਚੰ
 ਰੂਲ ਦਾ ਜਨਮ ਹੈ। ਇਕ ਤਾ ਅਜੇਹੀ ਪੁਤਨ ਮਾਰ ਕੀਤੀ ਥੀ। ਅਤੇ ਗਾਇ ਪਾਸੋ ਰੁਪਯੋ ਲੀਤੇ। ਤਾ
 ਅਗਲੇ ਕੁਲਕ ਕਾਲੁ ਗਾਇ ਪਾਸੋ ਅਗੈ ਕਰ ਪੈਗਾ ਉਤੇ ਦਹਿ ਪਾਇਆ। ਆਖਿ ਓਸ ਗਾਇ ਜੀ
 ਮੇਰੀ ਜਾਹਿਗਾ ਕਾਈ ਨਹੀ। ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਮਾਰ ਨਾਹੀ। ਇਹ ਵੀ ਹਰ ਪਯੋਗੇ ਆਪਣੇ ਫੇਰ ਲਵੇ। ਗਾਇ
 ਕਹਿ ਆ ਕਾਲੁ ਇਹ ਵੀ ਹਰ ਪਯੋਗੇ ਅਸੀ ਤੂੰ ਨਾਹੀ ਦਿਤੇ। ਅਸਾਨਾਨਕ ਦੇਵੇ ਦੇਵੇ ਆਹੇ। ਇਹਨ ਲਕ
 ਸੁਦਿਤੇ ਹੈ ਨਾ। ਤੇਰੇ ਪਾਸਹੁ ਫੇਰ ਕੇਹੇ ਲਈਯੇ। ਤਾ ਕਾਲੁ ਕਹਿ ਆ ਜੀ ਨਾਨਕ ਪਾਸ ਕਿਥੇ ਆਹੇ ਰੁਪ

ਯੋਜੋਤੁਸਾਨਾਨਕਪਾਸੇਓਧਾਰੇਲੀਤੇ। ਗਾਇਕਹਿਆਕਾਲੁਤੇਨੁਖਬਰਕਾਈਨਾਹੀ॥ਜਿਤ ੧੩
 ਨੀਜਹਾਨਤੇਦਓਲਤੁਦਨੀਆਪੈ॥ ਸੁਰਸੇਦਾਨਾਨਕਪਾਵਰੈ॥ ਅਸੀਇਸੀਵਾਦਿਤਾਖਾ
 ਦੇਪੀਵੇਆਹਾ॥ ਬੋਲਹੁਗੁਈਜੀਵਾਹੁਗੁਗੁ॥ ੫॥ **ਜਾਗੁਰੁਨਾਨਕ**
 ਵਰਿਆਮਠਗਾਦਹੋਇਆ॥ ਤਾਚੇਤੁਵੈਸਾਖਦੈਦਿਨਆਹੇ॥ ਕਛਦੇਵਾਸਤੇਜੈਰਾਮਪਲਤਾ
 ਆਇਆਸੀ॥ ਅਰੋਨਾਨਕੀਕਾਲੁਦੀਧੀ॥ ਪਾਣੀਕੁਰਣਖਹਤੇਆਈਸੀ॥ ਜੈਰਾਮਪਲਤੇਦੀ
 ਨਦਰਪਈ॥ ਖਰੀਛੈਲਸੀ॥ ਜੈਰਾਮਦੇਖਕਰਮੋਹਿਆਗਾਇਆ॥ ਜੈਰਾਮਗਾਇਬਲਾਰਨੁਕ
 ਹਿਆ॥ ਜੀਗਾਇਜੀਇਹਲੜਕੀਕਿਸਦੀਹੈ॥ ਗਾਇਬਲਾਰਕਹਿਆਭੁਯਾਜੀ॥ ਇਹਲੜਕੀ
 ਕਾਲਪਟਵਾਰੀਦੀਹੈ॥ ਫਿਰਜੈਰਾਮਪੁਛਿਆਜੀਪਟਵਾਰੀਕਉਣਲੇਕਹੋਦਾਹੈ॥ ਗਾਇਕਹਿਅ
 ਭੁਯਾਜੀਇਹਖੜੀਹੋਦੇਹੈਨਾ॥ ਗੋਤਵੇਦੀਹੈਨਾ॥ ਜੈਰਾਮਕਹਿਆਗਾਇਜੀਇਸਦੀਕਹਾਈਅ
 ਸਾਨਾਲਕਗਵਹੁ॥ ਗਾਇਕਹਿਆਭੁਯਾਜੀਤੁਸਾਡੀਆਮਤੇਇਨਦੀਆਹੋਦੀਆਹੋਵਨਤਾਹੀ
 ਉਆਖਾ॥ ਅਤੇਜੇਨਾਹੋਦੀਆਹੋਵਨਤਾਕੀਕੁਆਖਾ॥ ਜੈਰਾਮਨਾਲਿਧਾਮਣਰਸੋਈਆਸੀ
 ਪਰਭੁਲਾਸੀਤਿਸਬੇਜੈਰਾਮਪੁਛਿਆ॥ ਕਿਉਗੁਸਾਈਜੀਅਸਾਡੀਆਮਤੇਵੇਦੀਆਦੀਆਕ
 ਹਾਈਆਹੋਦੀਆਹੈਨਾ॥ ਕਿਨਹੀਹੋਦੀਆ॥ ਤੁੰਨਿਧਾਧਾਮਣਬੋਲਿਆ॥ ਜੇਭੁਯਾਜੀਹੋਦੀ
 ਆਹੈਨਖਰੀਆ॥ ਤੁੰਨਾਗਾਇਕਾਲੁਸਦਿਕੇਪੁਛਿਆ॥ ਕਾਲੁਜੈਰਾਮਪਲਤਾਖੜੀਜੇਹੈਅਮਲਾ॥
 ਸੋਇਨਦੀਆਮਤੇਤੁਸਾਡੀਆਕਹਾਈਆਹੋਦੀਆਹੈਨਕੇਨਹੀਹੋਦੀਆ॥ ਤੁੰਨਾਕਾਲੁਆਖਿ
 ਆਗਾਇਜੀਹੋਦੀਆਹੈਨਾ॥ ਫਿਰਗਾਇਕਹਿਆਕਾਲੁਤੇਰੀਬੇਟੀਵਾਡੀਹੋਈਹੈ॥ ਤੂੰਜੈਰਾਮਨ

ਸਕਹਾਣੀ ਕਰਾ। ਤੁਕਾ ਲੁਕਹਿ ਆਜੀਧੀ ਆਵੁਲੇ ਆਪੇ ਨਾਹੀ ਆਖਦੇ। ਆਖਦੇ ਸੇਹੋਂ ਨਜਿ
 ਨਾ ਕਿਛੁ ਪਾਪ ਕਰਣ ਹੋਵਾਹੋ। ਮੈਤੁ ਤੁਸਾਡਾ ਖਿਜਮਤੁ ਗਾਰਹਾਂ। ਜੇਹੀ ਮੇਰੀ ਸਕਤ ਹੋਵੈਗੀ ਤੇ
 ਹੀ ਮੈਲੇ ਖਸ਼ ਹੋਵਾਗਾ। ਤੁਰਾਇ ਕਹਿ ਆਨਾ ਕਾਲੁ ਉਹ ਅਸਾਡੀ ਬੇਟੀ ਹੈ। ਤੁਤੁਲ ਕਕੋਈ ਨਕਰ
 ਜੇਰਾਂ ਮਗਾਇਨੁ ਫੇਰ ਬੁਲਾਇਆ। ਗਾਇ ਜੀ ਕਹੀਂ ਦੇਖ ਬਰਕਹਾਣੀ ਦੀ। ਗਾਇ ਕਹ ਯਾ ਕੁਯਾਜੀ
 ਪਗਾਈ ਆਬੋਟੀ ਆਮੰਗਣੀ ਆਜ ਬਾਬਤਾ ਨਾਹੀ। ਇਹ ਬਾਤੁ ਅਧੀ ਨਗੀ ਦੀ ਹੈ। ਮਿਨਤੁ ਦੀ ਹੈ
 ਤੁਸੀਸ ਦਿਕਰਿ ਆਖੋ। ਅਸਾ ਕੁਝ ਆਖਣ ਹੋਵੈਗਾ ਸੇ ਆਖੀਏਗਾ। ਜੇਰਾਂ ਮਕਹਿ ਆਗਾਇ
 ਜੀ ਮੈਕਿਉ ਕਹਿ ਆਖਾ। ਤੁਸੀਰਾ ਜੇਲੇ ਕਹੋ। ਸਮਝਦੇਖੋ। ਸੁਗਾਇ ਕਹਿ ਆਤੁਸੀ ਨਾਕਹੁ
 ਬਾਮਣੇ ਕਹਾਵਹੁ। ਜੇਰਾਂ ਮਕਹਿ ਆਕੁਲਾਜੀ। ਬਾਮਣ ਕਹਿ ਆਗਾਇ ਜੀ ਅਸੀ ਆਖੀਏਗੇ ਕ
 ਲੁਨਾ ਵਾਰਛ ਨਿਛਰ ਕੇ ਦਿਨ ਪਹਰ ਢੁਢਾ ਦਿਨ ਰਹਦੇ। ਨਿਧੇ ਬਾਮਣ ਆਖਿਆ ਦੇਖ ਮਾਹਿਤੁ ਕਾ
 ਲੁਤੁਰੀ ਖੜੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇਰਾਂ ਮਕੁਰੀ ਕੁਲਾਖੜੀ ਹੈ। ਕੁਲਾਸ ਜੇਗਾ ਹੋ ਕਹਾਣੀ ਕਰੇ। ਕਾਲ ਕਹਿ ਆ
 ਮਵੇ ਬਾਹਮਣ ਤੁ ਆਖਦਾ ਹੈ ਕੇ ਜੇਰਾਂ ਮ ਆਖਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਰਾਇ ਕਹਿ ਆਕਾਲੁ ਜੇਰਾਂ ਮਕਿਉ ਕਹਿ
 ਆਖੋ। ਬਾਮਣ ਜੇ ਆਖਦਾ ਹੈ ਸੋ ਓਹ ਆਖਦਾ ਹੈ। ਤੁਕਾਲੁ ਆਖਿਆ ਕੁਲਗਾਇ ਜੀ ਤੁਸਾਡਾ
 ਆਖਿਆ ਅਸਾਡੇ ਸਿਰਮ ਬੇਤੇ। ਜੇਰਾਂ ਮ ਅਤੇ ਨਾਨਕੀ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਹੋਈ। ਆਵੇ ਦੇਵੇ ਸਾਖਕ
 ਜੋਹੇਇਆ। ਜੇਰਾਂ ਮ ਤੇ ਲੀਘਾ ਰਿਲੇ ਗਾਇਆ। ਪਿਛੇ ਕਾਲੁ ਨਾਨਕ ਨੁਭੇ ਜਣ ਲਗਾ। ਗੁਰਨਾ
 ਨਕ ਜਾਵੈ ਨਾਹੀ। ਕਾਲੁ ਆਖੇ ਜਾਇ ਕੇ ਭੈਣ ਨੂੰ ਲੈ ਆਉ। ਤੁਰਾਇ ਨਾਨਕ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਆਇ
 ਲਾਸਾ ਦਿਤੇ ਸਾ। ਤੁਰਾਂ ਗਾਇ ਆਖਿਆ ਨਾਨਕ ਜੀ ਇਕ ਵਾਰੀ ਭੈਣ ਨੂੰ ਲੈ ਆਉ। ਫਿਰ ਅਸੀ ਤੁਸਾ

ਉਥੇ ਹੀ ਸਉਪਛੁਰੀਏਗੇ। ਜੇ ਕੁਛ ਰਾਹ ਸੀ ਸੋ ਲੀਤਾ ਅਤੇ ਬਾਲੇ ਸੰਪੂਨ ਨਾਲ ਲੀਤਾ ਲੈ ਕਰ ੧੩
 ਗਇਆ। ਬਾਲੇ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਸੀ। ਨਾਨਕ ਜੀ ਜਗਇ ਕਰ ਭੈਣ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ। ਵਿਦਾ ਮੰਗ
 ਲਗਾ। ਜੇ ਰਾਮ ਕਹਿਆ ਨਾਨਕ ਤੁਭੀ ਇਥੇ ਹੀ ਰਹਾ। ਮੈਂ ਭੇਜ ਦਾਂ ਨਾ ਹੀ। ਤੁਾ ਨਾਨਕੀਆ
 ਖਿਆਤੀ ਇਸ ਵਾਰੀ ਮੈਂ ਨੁਭੇਜਾ। ਪਿਉਂ ਕਾਸ਼ੁਭੀ ਗਜੀ ਰਹ ਸੀ। ਅਤੇ ਅਮਾਬੀ ਬੀਭੀ ਗਜੀ ਰ
 ਹ ਸੀ। ਅਤੇ ਨਾਨਕ ਭੀ ਗਜੀ ਰਹ ਸੀ। ਆਖੈ ਗਾ ਜੇ ਮੈਂ ਖਾਲੀ ਫਿਰਨਾ ਆਇਆ। ਫਿਰ ਤੁਮੈਂ
 ਨੁਭੇਜੋ। ਇਸ ਬੇ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਰੁਝਦੀ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਨਜਦ ਸਪਨਾ ਆਵਦਾ ਹੈ। ਤੁਏ ਹੋ ਜੇ ਹਾ ਆਵਦਾ ਹੈ। ਜੇ
 ਕਿਛੁ ਇਸ ਦੇ ਮੁਹ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ ਸੋ ਹੋਇ ਜਾਵੇਗਾ। ਮੈਂ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਤੈਨੂੰ ਆਖਦੀ ਹਾਂ। ਜੇ ਰਾਮ ਕ
 ਹੀ ਆਕੁਲਾ ਜਾਹਿ ਪਰ ਆਵੈ ਗੀ ਕਦਾ। ਤੁਾ ਨਾਨਕੀ ਕਹਿਆ ਜਾ ਅਮਲ ਕਰਣ ਆਵ ਸੀ ਤਾ ਲੀ
 ਤੇ ਆਵੇ ਮੈਂ ਤੁਾ ਆਪ ਨਹੀ ਆਖਣਾ। ਨਾਨਕ ਨਾਨਕੀ ਨੂੰ ਲੈ ਆਇਆ ਆਪਣੇ ਪਰਿ। ਮਿਲੇ ਗਿਏ
 ਜਾ ਫਿਰ ਵੈਸਾ ਖਦੀ ਰੁਤਿਆਈ। ਤੁਾਂ ਫਿਰ ਕੁਛ ਹੋਵਣ ਲਗਿਆ। ਤੁਾਂ ਜੇ ਰਾਮ ਤਿਲਵੰਡੀ ਆਇ
 ਆ। ਕੁਛ ਕਰ ਕੇ ਅਮਲ ਕਰ ਕੇ ਮੁਕਲਾਵਾ ਲੈਤੁ ਜਾਰ ਹੋਇਆ। ਤੁਾ ਗਾਇਨੁ ਖਬਰ ਹੋਈ। ਰਾ
 ਏ ਜੇ ਰਾਮ ਨੂੰ ਤਵ ਜਾਏ ਨਤੀ ਬਹੁਤ ਕੀਤੀ। ਜੇ ਰਾਮ ਗਾਇਉ ਪਰ ਬਹੁਤ ਖੁਸੀ ਹੋਇਆ। ਜੇ ਰਾਮ
 ਗਾਇਨੁ ਮੁਹ ਥੀਭੀ ਕਹਿਆ ਰਾਇ ਜੀ ਮੈਂ ਤੁਸਾਉ ਪਰਿ ਬਹੁਤ ਖੁਸੀ ਹਾਂ। ਕੁਝ ਮੈਂ ਨੁਫਰ ਮਾਈ
 ਐ। ਸੋ ਨਿਸੰਗ ਫੁਰਮਾਈ ਐ। ਗਾਇ ਕਹਿਆ ਕੁਝ ਜਾ ਜੀ ਤੇ ਰਾਸ ਪੁਰਾ ਕਾ ਲਵੇ ਦੀ ਮੁਹ ਦਾ ਵਰਧ
 ਚਨੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਨਾਨਕ ਤੇ ਰਾਸਾ ਲਾ ਪੂਰਨ ਸਾਧ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਇਹ ਆਖ ਦੇ ਆਹੇ। ਜੇ ਨਾਨਕ ਨੂੰ ਆ
 ਪਣੇ ਪਾਸ ਰਖੋ। ਤੁਾਂ ਜੇ ਰਾਮ ਕਹਿਆ ਗਾਇ ਜੀ ਇਸ ਥਾਵੁ ਕਿਆ ਹੋਰ ਭੁਲਾਹੈ। ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਹੀ ਚਲੇ

ਗਾਇਕਹਿਆ ਭੁਯਾਜੀ ਨਾਲ ਬਣਦਾ ਨਾਹੀ। ਪਿਛੋਂ ਮਹੀਨਿਆ ਦੁਹਨੁ ਪਸਾਰੇ। ਤੁਸਾਇਸਦੀ
 ਕਹਾਣੀ ਭੀ ਉਧਰੇ ਕਿਥਾ ਓਕਰਣੀ। ਜੇਰਾ ਮਕਹਿਆ ਭੁਲਾ ਗਇਜੀ। ਜੇਰਾ ਮਕਰਸੀ ਸੇਭੁ ਸਾ
 ਹੀ ਕਰਸੀ। ਜੇਰਾ ਮਮੁਕਲਾ ਵਾਲੈ ਕਰਆਪਣੇ ਪਰਆਇਆ। ਚੋਲਹੁ ਕੁਈ ਜੀਵਾਹੁ ਗੁਰ
 ਵੀ॥ **ਸੁਖੀ ਹੋਰਤ॥** ਜਾਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਵਰਿਆਵੀ ਹਾਦਰੋਇਆ। ਤੁਸਾਇਕਦਿਨ ਅਤੀ
 ਤੁਆਏਥੈਠਾ। ਪਰਸਹਰੇਬਾਹਗਾ। ਓਸਪਾਸ ਨਾਨਕ ਸਹਜੇ ਜਾਇਥੈਠਾ। ਨਾਨਕ ਦੇਹ ਥਾਇਕ
 ਗੁਰਦਾਸੀ। ਅਤੇ ਸਜਹ ਬਛਾਪਸੀ। ਅਤੀਤੁ ਕਹਿਆ ਤੁੰਕਉਣਹੈ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ
 ਆਮੇਰਾ ਨਾਉ ਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀਹੈ। ਖੜੀਵੇਦੀ ਹੋਵਹੀ। ਫਿਰ ਅਤੀਤੁ ਕਹਿਆ ਹਮ ਕਿਸ
 ਕੋਹੈ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਤੁਮ ਭੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕੋਹੈ। ਹਮ ਭੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕੋਹੈ। ਤੁਧ ਅਤੀ
 ਤੁ ਕਹਿਆ ਤੁਮ ਨਿਰੰਕਾਰੀ। ਅਰਹਮ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕੋਹਮ ਤੁਮ ਮੈਥੇ ਦੁਕਿਆਹੈ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਕਹਿਆ ਕਛੁ ਨਾ ਛਾਪਲਾਹਿ ਕੇਹਥੇ ਅਤੇ ਗੁਰਦਾਸੀ ਤੁਦੇ ਅਗੇ ਰਖਿਆ। ਅਤੀਤੁ
 ਕਹਿਆ ਹਮ ਕਉ ਪਹੁਚਿਆ। ਤੁਆਪਣੇ ਹੀ ਪਾਸ ਰਹਣ ਦੇਹ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ
 ਦੇਵਤਾ ਮਖਸੋਬ ਕਰਾਹੀਤੀਹੈ। ਤੁਫਿਰ ਉਠਾਈ ਵੀਨਾਹੀ। ਅਤੀਤੁ ਕਹਿਆ ਅਰੇ ਨਾਨਕ ਤੁੰ
 ਅਸਲ ਨਿਰੰਕਾਰੀਹੈ। ਹਮ ਨਕਲੀਹੈ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਪਣੇ ਪਰਿਆਇਆ। ਅਤੀ
 ਤੁ ਗੁਰਦਾਸੀ ਅਰਛਾਪਲੈ ਕਰਿ ਚਲਦਾਰਹਿਆ। ਤੁਕਾਲੁ ਪੁਛਿਆ ਨਾਨਕ ਨਾ। ਅਵੇ ਗੁਰਦਾ
 ਅਰਛਾਪੁ ਕਿਥੇ ਹਈ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਗੇ ਚੁਪਕਰਿ ਰਹਿਆ ਬੇਸੇ ਨਾਹੀ। ਕਾਲੁ ਛਿਤੇ
 ਹੋਇ ਕਰਿ ਕਹਿਆ। ਜਾਹਿਬਾਬਾ ਮੇਰੇ ਪਰੇ ਨਿਕਲ। ਮੈਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਹੀ। ਮੈਭਉ ਕਝੁ ਉਕ

ਰਹਿਆਗਾਂ। ਰਾਇਬੁਲਾਰਸੁਇਆ। ਰਾਇਕਾਲੂਨੁਸੁਦਿਆ। ਅਵੇਕਾਲੂਵਤਕਿਆਹੋਇ १੪
 ਆ। ਕਾਲਕਹਿਆਕੁਸੁਹੋਇਆਜੀ। ਰਾਇਜੀ। ਛੁਪਅਤੇਗਰੁਵਾਕਿਤੇਵਲਸੁਟਆਇਆ।
 ਹੋ। ਜਾਣੀਦਾਨਾਹੀ। ਕਿਆਕੀਤੇਸਾ। ਰਾਇਕਹਿਆਕਾਲੂਨਾਨਕਨੁਜੈਗਮਥੇਪਲਿਦੇਹ
 ਐਥੇਤੁੰਭੀਖਪਦਾਹੋ। ਅਤੇਓਹਭੀਰੰਜਕਹਿਦਾਹੋ। ਉਥੇਹੀਕੁਝਹੋਵੇਗਾ। ਸੋਹੋਵੇਗਾ। ਰਾਇ
 ਬੁਲਾਰਆਪਣੇਦਸਖਤੀਚਿਠੀਨਾਨਕਨੁਲਿਖਦਿਤੀ। ਜੈਗਮਸਿਰਜੇਕਛਲਿਖਣਾਅ।
 ਹਾਸੇਸਭਾਕਿਛਲਿਖਿਆਜੈਗਮਵਲਾ। ਅਸਾਨਾਨਕਜੀਤਿਨੁਸੇਭਾਪਿਆਹਈ। ਜੈਕਛ
 ਤੇਰੇਪਾਸੋਹੋਇਆਵੇਸੋਫਿਲਨਹੀਕਰਣੀ। ੭॥ ਬੈਸਹੁੰਭਾਈਜੀਵਾਹੁਗੁਰੂ॥
 ਪਿਉਹੋਰਹੀ॥ ਸੰਮਤ ੧੫੪੭॥ ਸਿਤੀਮਘਰ ੧੧॥ ੩॥ ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਜੈਗ
 ਮਪਾਸਚਲਿਆ। ਤੁਲਵੰਡੀਓਪਜਵੇਦਿਨਸੁਲਤਾਨਪੁਰਜਾਇਵਾਛਿਆਮਘਰਸੁਦੀਸ
 ਤਵੀ। ੭॥ ਭੁਏਣਨਾਨਕੀਨੁਜਾਇਮਿਸਿਆ। ਬਿਥੇਨਾਨਕੀਗੁਰੂਨਾਨਕਨੁਦੇਖਕੋਪੈਗ
 ਤੇਨਹਿਪਈ। ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਬੇਥੇਜੀਤੁਵਡੀਹੈ। ਸਗੋਮੈਤੋਰਿਆਪੈਗਤੇਪਵਾ
 ਕੇਤਮੇਰਿਆਪੈਗਤੇਪਵੇ। ਤਾਨਾਨਕੀਆਖਿਆਭਾਈਜੀਤੁੰਸਚਆਖਦਾਹੈ। ਪਰਜੇਤਾਅ।
 ਦਮੀਹੋਵੇਕਿਉ। ਤੁੰਤਾਮੈਨੁਪੁਮੇਸਰਨਜਰਆਵਦਾਹੈ। ਜੈਗਮਘਰਨਾਹਾ। ਬੇਥੇਪੀੜਾਪਾ
 ਇਦਿਤਾ। ਲਗੀਪੁਛਣਾ। ਜੈਜੈਗਮਆਇਆਪਗ। ਜਾਦੇਖੇਤਾਨਾਨਕਅਗੇਥੈਗਾਹੈ। ਤਾਗੁ
 ਰੂਨਾਨਕਜੀਭੂਠਾਜੈਗਮਜੀਜਾਆਇਆ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਓਠਦੇਓਸਦੇਪੈਗਨੁਦਉ
 ਕੈਆ। ਜੈਗਮਮਹਾਸਿਆਣਾਸੀ। ਜੈਗਮਨਾਨਕਜੀਦੇਹਥਪਕੜਲੀਤੇਪੈਗਤੇਲਾਵਣ

ਨਾਇਤੋ॥ ਅਤੇ ਆਪ ਨਾਨਕ ਦੇ ਪੈਰ ਤੇ ਹਥ ਰਖਿ ਓਸਾ॥ ਤੁੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਜੀ ਜਾ
 ਜੀ ਇਹ ਉਪਠੀ ਗੀਤ ਕਿਉ ਕੀਤੀ॥ ਜੇਗਮ ਕਹਿ ਆ ਨਾਨਕ ਤੂੰ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਦੇਹ ਜੋ ਇਹ ਤੇ ਅਸੀ
 ਸਲਾ ਜੀ ਜਾ ਆਹੇ ਮੈ ਤੂੰ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕਰਿ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ॥ ਮੇਰੇ ਭਾਗ ਹੋਇ ਤੂੰ ਇਥੇ ਆਇ ਪਹੁੰਚਿ
 ਆਹੇ॥ ਤੂੰ ਕਰਿ ਕੁਝ ਨਾਹੀ ਥੈ ਠਾਸ ਹਜਿ ਨਾ ਲਗਾ ਜਗ ਨਾਨਕ ਕਹਿ॥ ਤੁੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ
 ਆਜੀ ਜਾ ਜੀ ਕੁਝ ਕਿਰਤ ਹੋਵੈ ਤੁਭਲੀ ਗਲ ਪੈ॥ ਜੇਗਮ ਕਹਿ ਆ ਭਾਈ ਜੀ ਤੁਸਾਰੇ ਜੀ ਦੇਹ
 ਉਪਜੀ ਹੋਇ ਤੁਏ ਹਾਸ ਹੀ॥ ਕੁਝ ਤੇਰ ਕੀ ਪਾਇ ਆਹੇ॥ ਤੁੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਮੇਰਿ ਦਰੀ
 ਪਾਇ ਆਹਾਂ॥ ਜੇਗਮ ਕਹਿ ਆ ਭਾਈ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੇਰੀ ਖਾਨਾ ਲੈ ਨਾਹੈ॥ ਤੁੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਕਹਿ ਆ ਜੀ ਜਾ ਕਿਸ ਦਾ॥ ਤੁੰ ਜੇਗਮ ਕਹਿ ਆ ਨਾਨਕ ਬਾਬਰ ਉਲਟ ਖਾ ਲੈ ਦੀ ਦਾ॥ ਵੇਰੁ ਮੇਰੀ ਖ
 ਨਾਹੈ ਜੇ ਹੋਇ ਆਵੀ ਤੁਲੈ॥ ਤੁੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਭਲਾ ਜੀ ਜਾ ਜੀ॥ ਕਰਤਾਰ ਨਿਰੰਕ
 ਰ ਨਿਰਬਾਹ ਕਰੇਗਾ॥ ਜੇਗਮ ਕਹਿ ਆ ਭਲਾ ਭਾਈ ਨਾਨਕ ਜੀ॥ ਫਿਰ ਨਾਨਕੀ ਭੁੱਖੇ ਬੋਲੀ
 ਭਾਈ ਜੀ ਤੂੰ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਦਾ ਸਰੂਪ ਹੈ॥ ਜੇਗਟ ਕਰੇ ਤੇ ਹਾਥੈ ਠਾਖਾ ਹਿ॥ ਤੂੰ ਇਨ ਜੀ ਜਾ ਲਾਵਿ ਚ
 ਨਾਪਉ॥ ਤੂੰ ਇਨ ਜੀ ਜਾ ਲਾਵੀ ਲਾਇ ਕ ਨਾਹੀ॥ ਤੂੰ ਫਕੀਰ ਦੇ ਸਹੇ॥ ਤੁੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆ
 ਬੇਬੇ ਜੀ ਕਿਰਤ ਕਰ ਕੇ ਖਾਈ ਤਾਹੈ ਤੁਪ ਵਿਭੋਹੇਈ ਤੁਹੈ॥ ਅਤੇ ਤੁਰਕ ਕਰ ਦੇਹੈ ਨਹ ਲਾ ਲ ਕਰਖ
 ਈ ਤੁਹੈ॥ ਤੁੰ ਨਾਨਕੀ ਭੁੱਖੇ ਆਖਿ ਆ ਭਲਾ ਭਾਈ ਜੀ॥ ਜਿਉ ਤੂੰ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਜਿਉ ਗਾਜੀ ਹੋਵੈ ਤਿ
 ਵੇਸ ਹੀ॥ ਫਿਰ ਨਾਨਕੀ ਜੇਗਮ ਨਾ ਆਖਿ ਆਇ ਸਦੇ ਹਾ ਲਦਾ ਮਹਰ ਮਹੈ ਕਿ ਨਾਹੀ॥ ਜੇਗਮ ਕ
 ਹਿ ਆ ਕਿ ਮੇਰੇ ਥੀ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੀ ਮੈ ਮਹਰ ਮਹਾਂ॥ ਨਾਨਕੀ ਕਹਿ ਆਇ ਸਦੀ ਕਿਥਾ ਉਕਥਾ ਕ

ਗਣੀਕਹੀਕਰੀਅੰ। ਤੁਇਸਨੁਗਾਹਿਤਨਾਲਮੋਹਲਗੇ। ਤੁਇਸਪਾਸੋਕਿਰਤਹੋਵੈ। ਜੈਰਾਮ ੧੫
 ਕਹਿਆਵੇਖਜਾਏਹਕਿਰਤਲਗੇਗਾਤਾਂਕੋਈਖੜੀਕਹਾਣੀਕੁੰਕਰਸੀ। ਤੁੰਓਤਾਵਲੀਨਓ
 ਹਿਪ੍ਰਮੇਸਰਨੁਚਿਤਕਰਗ। ਤੁਨਾਨਕੀਕਹਿਆਭੁਲਾਜੀ। ਤੁਪਕੋਲੋਮੇਸਿਅੰਨੀਨਾਹੀਪਰਤੈਨੁ
 ਆਖਛੁਰਦਾਸੀ। ਜੈਰਾਮਮੰਘਰਸੁਦੀਚਉਥਨੁਮੇਦੀਖਾਨਾਦਿਵਾਇਆ। ੫॥
 ਤੁਈਜੀਵਾਹੁਗੁਰੂ। **ਸਾਖੀਹਿਤਰਾਮੀ।** ਇਕਹਜਾਰਰੁਪਈਯਾਰੋਕਦਿਵਾਇਆ।
 ਨਾਲੇਥਾਲਾਸੰਧੁਆਹਾ। ਥਾਲੇਆਖਿਆਤੁਈਨਾਨਕਜੀਤੁਸਾਤੁਹਜਾਰਰੁਪਈਯਾਰੋ
 ਕਲੀਤਾਅਤੇਮੇਦੀਖਾਨਾਲੀਤਾ। ਤੁੰਅਸਾਨੁਵਿਦਾਦੇਹੀ। ਤੁਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਭੁਲਾਈਥ।
 ਲਾਕੀਪ੍ਰੀਤਕੀਤੀਆਜੀਵਦਿਆਹੀਛੁਰਚਲਿਓ। ਤੁੰਥਾਲੇਸੰਧੁਕਹਿਆਤੁੰਤਾਖੜੀਕਾਪਤੋ
 ਤੈਆਪਣੀਕਿਰਤਕੀਤੀਮੇਭੀਆਪਣੀਕਿਰਤਕਰਾਨਾ। ਤੁੰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਭੁਲਾਈ
 ਥਾਲਾਕੋਈਦਿਨਸੁਥਿਕਫਦੇਹਾ। ਅਸਾਕੀਕਰਣਹੈਏਹਕਸਥਾਜੈਅਸਾਰੀਕਿਰਤਹੈ
 ਰਸਿਸੋਕਰਾਗੇ। ਤੁੰਤੁਨਿਰੰਕਾਰਕਾਤਮਾਸਾਦੇਖਦੇਖਾਨਿਰੰਕਾਰਕਿਆਚਲਤਕਰਦਾਹੈਗਾ।
 ਰਹੁਅਸਾਹੀਨਾਲਗੁਜਰਾਨਕਰਗ। ਤੁਥਾਲੇਸੰਧੁਆਖਿਆਭੁਲਾਭੁਲਾਈਨਾਨਕਜੀਜੋਤੁੰਆ
 ਖਹਿਗਾਸੋਕਰਾਗੇ। ਥਾਲਾਸੰਧੁਨਾਲਕਿਰਤਕਰਨਲਗਾ। ਕਿਰਤਕਰਦਿਆਕਰਦਿਆਜਾਣ
 ਰੇਦੁਇਗੁਜਰੇਤਾਪਿਛੋਦੀਕਾਲੁਖਬਰਲੈਣਆਇਆ। ਨਾਨਕਦੇਪਾਸਾ। ਨਾਨਕਉਠਦਉੜਕ
 ਰਿਕਾਲੁਦੇਪੈਰਾਤੇਢਹਿਪਇਆ। ਕਾਲੁਮਥਾਦੁਮਿਆਅਤੇਗਲਵਿਚਲੀਤੋਸਾ। ਦਿਲਾਸਾਦਿ
 ਤੋਸੁ। ਲਗਾਪਛਣਪੁਤਦੁਇਵੇਰੇਆਤੁਹਨੁਪਸਿਆਹੋਇਹੈਨਕੀਖਟਿਆਕੀਖਾਧਾ। ਤੁਗੁ

ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਪਿ ਉਜੀਬ ਹੁਤ ਖਟਿਆ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਖਾਧਾ ਪਰ ਧਿਉ ਜੀ ਅਸਾ ਬੇਦ
 ਮਨੀ ਜੁਨ ਦੀ ਨਾਹੀ। ਕਾਲੁ ਬਾਏ ਸੀ ਧੁਨ ਲੜਨਿ ਲਗਾ। ਦਰਬ ਚਨ ਬੋਲਣ ਲਗਾ ਤਾਗੁਰ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਾਏ ਨੂੰ ਸਾਰ ਤੁਕੀਤੀ ਬੋਲੇ ਨਾਹੀ ਭਾਈ ਬਾਲਾ। ਕਾਲੁ ਲਗਾ ਆਖਣ ਮੈ ਜਾਤਾ ਸੀ
 ਹੁਣ ਕਿਰਤ ਲਗਾ ਹੈ। ਜੇ ਕਛੁ ਮੇਰਾ ਗਵਾਇਆ ਅਹੋ ਸੇ ਹੁਣ ਖਟਿਆ ਅਹੋ ਸੇ ਮੈ ਨ ਦੇ ਸੀ।
 ਏਹ ਜੇ ਹੀ ਆਗਲਾ ਕਰੇ ਜੇ ਹੀ ਆਕਾਲੁ ਦੀ ਆਹੀ ਆ ਕਿਰਤ ਦੀ ਆ। ਨਾਨਕੀ ਅਤੇ ਜੇਰਾ
 ਮਨੁ ਕਹਣ ਲਗਾ। ਜੇ ਤੁਸਾ ਕਿ ਆ ਕੀਤਾ। ਕੁਝ ਇਸ ਦੀ ਖਬਰ ਸਾਰ ਲੈ ਦੇ ਰਹੇ। ਨਾਤੁ ਸਾਖਬ
 ਰਸਾਗ ਕਿਰਤ ਦੀ ਲੀਤੀ ਨਾਤੁ ਸਾਕਥਾ ਕਹਾਣੀ ਕੀਤੀ। ਤੁਸਾ ਕੁਹਨ ਕੀਤੀ। ਨਾਨਕੀ ਬੋਲੀ
 ਧਿਉ ਜੀ ਇਥੇ ਜੇ ਆਇਆ ਹੈ ਸੋ ਤੇਰਾ ਗਵਾਇਆ ਨਾਹੀ। ਹੋਰ ਕਥਾ ਕਹਾਣੀ ਦੀ ਅਸਾ ਨੇ
 ਟੇ ਲਹੇ। ਅਜ ਕਲ ਕਿ ਤੇ ਵਲ ਹੋਇ ਪਉਦੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਜੇ ਤੇਰੇ ਪਾਸੋਂ ਤੇ ਦੀ ਹੋ ਕਿ ਤੇ ਤਾ ਕਰਿ ਕਿ
 ਤੇ ਵਲਾ ਜੇਗਾ ਅਸਾਨੁ ਦਰਦ ਹੈ ਅਸਾ ਬੋਲੇ ਨੁਵੇ ਪੇਰ ਦਰਦ ਹੈ। ਕਾਲੁ ਕਹਿ ਆਪੁਤ ਧੀਆ
 ਮੇਰੇ ਪਾਸੋਂ ਹੋਵੇ ਆਤਾ ਮੈ ਤੁਸਾਨੁ ਕਿਉ ਆਖਦਾ। ਅਤੇ ਜੇ ਹੀ ਕੇ ਹੀ ਕਰਣੀ ਨਾਹੀ। ਫਿਰ ਜੇਰਾ
 ਮਧੋਲਿ ਆਮ ਹੁਤਾ ਜੀ ਅਸਾ ਮਿਨ ਤੁਨਾਹੀ ਲਾਵਣੀ। ਮਲਾ ਚੈਣ ਖੜੀ ਹੈ ਪਥੇ ਕੇਰੇ ਧਾਵੇ ਉਸ
 ਦੇ ਪਥਿ ਧੀ ਹੈ ਗੀ ਭੀ ਖਰਾ ਅਖਾਵਦਾ ਹੈ। ਅਜੇ ਤੇਰੇ ਧਾਵੇ ਦਾ ਪਟਵਾਰੀ ਹੈ ਗਾਪੁ ਨ ਅਰਥ
 ਕਹਾਣੀ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਅਸਾ ਉਥੇ ਕਹਾਣੀ ਟੇ ਲੀ ਹੈ। ਅਗੈ ਕਰਤੇ ਭਾਵੇ ਗੀ ਸੋਈ ਹੋਇ ਗੀ। ਅ
 ਹੁਤਾ ਜੀ ਤੁਸੀ ਚਿਤੁ ਭਉ ਕਰਥੋ। ਗਾਮ ਭਲਾ ਕਰਸੀ। ਕਾਲੁ ਕਹਿ ਆਪੁਤ ਜੇਰਾ ਮਸਰਮਾਇ ਕੇ
 ਜੇ ਹੀ ਆਪੁਤਾ ਜਵਾਈ ਆ। ਮੈ ਆਪਣੇ ਜੀ ਵਿਚ ਆਖਦਾ ਸੀ ਜੇ ਨਾਨਕੀ ਜੀ ਦਾ ਸੁਖ ਭੀ

ਜੀਉਠੰਡਾਹੋਇਆ॥ ਪਰਨਾਨਕਦਾਸੁਖਮੁਗਦਜੀਵਦੇਜੀਉਦੇਖਾਤਾਮੇਰਾਮਨਠੰਡਾਹੋਵੇ॥ ੧੬
 ਫਿਰਜੈਰਾਮਕਹਿਆਮਹਤਾਜੀਤੁਸੀਇਥੇਹੀਰਹੋ॥ ਅਤੇਅਮਾਥੀਬੀਨੁਸਦਾਇਲੇਦੇਆਹਾ
 ਤਾਂਫਿਰਕਾਲੁਕਹਿਆਪੁਤਮੇਰਾਰਹਣਾਇਥੇਭਾਕੀਹੈ॥ ਅਤੇਮੈਓਥੇਰੁਪਾਹੋਇਆਹਾਂ॥ ਫਿਰਜੈ
 ਰਾਮਕਹਿਆਮਹਿਤਾਜੀਤੁਮੇਰੇਪਰਮਾਨੰਦਦੀਬਰਾਬਰਹੈ॥ ਤੁਮੇਰਾਪਤਾਹੈ॥ ਫਿਰਕਾਲੁਕ
 ਹਿਆਦੇਖਜੈਰਾਮਪੁਤਜਿਤਵਖਤਨਾਨਕਦੀਕਹਾਣੀਹੋਵੈਮੈਨੂੰਤੁਰਤਖਬਰਕਰਣੀ॥ ਅਤੇਪੁ
 ਤਨਾਨਕਨੰਨਜਰਵਿਚਰਖਣਾ॥ ਕੋਈਟਕਾਪੈਸਾਗਵਾਵੈਨਾਹੀ॥ ਤਾਂਫਿਰਨਾਨਕੀਕਹਿਆ
 ਪਿਉਜੀਤੁਸੁਕਰਾਨਾਕਰਾ॥ ਤੁੰਦਿਹਾਨੀਕੁਕਦਾਮਾਹੋ॥ ਅਜਾਇਹਗਵਾਇਆਮਜਏਹਗਵਾ
 ਇਆਇਆ॥ ਹੁਣਤਾਖਟਗਵਾਇਦਾਹੈ॥ ਜਾਇਹੁਫਕੀਰਾਨੁਖਵਾਇਦਾਹੈਤਾਅਸਾਡਾਜੀ
 ਓਕੰਬਦਾਹੈਜੋਸਿਰਕਾਰਦੇਰੁਪਈਯੋਪੈਸੇਘਟਨਾਹੀ॥ ਤਾਭੁਲਾਹੋਵੈਅਤੇਸਰਖਰਾਅਸੀ
 ਹੋਈਅੰਮੈ॥ ਪਰਪਿਉਜੀਜਾਸੇਖਵੇਦਾਹੈਤਾਵਧਨਿਕਲਦਾਹੈ॥ ਤਾਂਜੈਰਾਮਕਹਿਆਮਹਤਾ
 ਜੀਇਸਵਾਸਤੇਅਸੀਕੁਹਆਖਨਾਹੀਸਕਦੇ॥ ਤਾਂਫਿਰਕਾਲੁਕਹਿਆਪੁਤਜੈਰਾਮਜਾਲੇਖ
 ਦੇਵੈਅਤੇਕੁਝਵਧੇਤਾਤੁਸੀਆਪਣੀਵਲਿਛਿਕਲਓ॥ ਤਾਭੁਲਾਕਰੋ॥ ਓਸਦੇਭਾਣੇਲਖਕਖ
 ਬਰਾਬਰਹਈ॥ ਤੁਸੀਓਸਦੇਖਬਰਦਾਰਲੋਨੀਵੇਹੋ॥ ਅਤੇਬਾਲੇਨੁਸਦੇਸਦਕਰਿਤੁਸੀਸਮ
 ਸੁਓ॥ ਅਤੇਮੈਭੁੰਬਹੁਤਆਖਦਾਹਾਂ॥ ਜੈਰਾਮਆਦਮੀਭੇਜਕਰਿਬਾਲੇਨੁਸਦਿਆ॥ ਜੈਰਾਮ
 ਆਖਿਆਭਾਈਬਾਲਾਤੁਨਾਨਕਦਾਖਾਸਾਕਾਰਗੁਜਾਰਹੈ॥ ਅਸੀਤੈਨੁਈਵੈਜਾਣਦੇਹਾਂਜੇਹਾਨਾ
 ਨਕਤੇਹਾਤੁੰ॥ ਤੁੰਨਾਨਕਦਾਖਬਰਦਾਰਰਹੁਟਕਾਪੈਸਾਐਰਗੈਰਕਿਤੋਵਲਗਵਾਇਨਾਹੀ॥ ਫਿ

ਰਕਾਸੁ ਕਹਿਆ ਪੁਤ ਬਾਲਾ ਨਾਲ ਰਹੇ ਦੀ ਸਰਮ ਹੋ ਦੀ ਹੈ। ਜੇ ਗਮ ਦਾ ਕਹਿਆ ਮੈ ਨ ਬੁਗ ਨ ਲ
 ਗਾ। ਪਰ ਕਾਸ ਦਾ ਕਹਿਆ ਮੈ ਨ ਬੁਗ ਨ ਲਗਾ। ਬਾਲੇ ਕਹਿਆ ਮਹਤਾ ਕਾਸ ਮਤ ਕੋਈ ਜੀ ਤੇ ਗ
 ਮਾਨ ਹੋਈ ਜੇ ਬਾਲਾ ਨਾ ਨ ਕਜੀ ਦੇ ਨਾਲ ਰਹਦਾ ਹੈ। ਅਸਾਨੁ ਘਿਉ ਭੀ ਬੁਗੀ ਵਸਤ ਹਈ। ਅਤੇ
 ਕੋਈ ਹੋਰ ਲਾਲਚ ਅਸਾਨੁ ਬੁਗੀ ਵਸਤ ਹਈ। ਅਸੀ ਜੇ ਨਾ ਨ ਕਨਾ ਲਰਹ ਦੇ ਸੇ ਜੀ ਭਲੇ ਦੇ ਵਾਸ
 ਤੇ। ਅਸਾਨੁ ਨਾ ਨ ਕਪ ਮੈ ਸਰ ਨ ਦਰ ਆਵਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਤੁਸਾਨੁ ਆਦਮੀ ਨ ਦਰਿਆ ਵਦਾ ਹੈ। ਮ
 ਹਤਾ ਕਾਸ ਤੈ ਨ ਪੈਸੀ ਆਦੀ ਭੁਖ ਹੈ। ਅਤੇ ਅਸਾਨੁ ਦੇਹ ਭੁਖ ਹੈ ਜੇ ਓਹ ਕਰੇ ਸੁਕਰੇ। ਅਸੀ ਅਗੇ
 ਓਹ ਨ ਕਰੀਏ। ਜੇ ਕਿਛੁ ਪੈਸੀ ਆਦੀ ਭੁਖ ਹਈ ਤਾ ਉਸ ਦੇ ਪਾਸ ਰਹੇ ਜੇ ਕਿਹੁ ਥਾਵੀ ਸੇ
 ਸੇਵਾ ਜਾਹਿ ਕਰਾਇ ਕਰੇ। ਅਸਾ ਬੋਇ ਹੋ ਦੀ ਨਾਹੀ ਜੇ ਅਸੀ ਉਸ ਨੁ ਕੁਛ ਆਖੀਐ। ਅਤੇ ਤੁਹਿ
 ਬੋ ਕੁਛ ਹੋਵਾ ਹੈ ਸੇ ਆਇ ਕਰ। ਤਾ ਜੇ ਗਮ ਬੋਲੀਆ ਮਹਤਾ ਜੀ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਸਚ ਕਹਿਦਾ ਹੈ।
 ਲਾਨ ਕਾ ਆਦਮੀ ਨਾਹੀ ਓਹ ਕੁਝ ਹੋਰ ਹੀ ਨ ਦਰ ਆਵਦਾ ਹੈ। ਕੁਲਾ ਮਹਤਾ ਜੀ ਹੁਣ ਤਾ ਤੁਸੀ ਸਿਧ
 ਵੇ। ਜਿਤੁ ਘੜੀ ਕਹਾਈ ਹੋਈ ਤਿਤੇ ਘੜੀ ਅਸਾ ਸਿਤਾ ਬੀ ਕਾਰਜ ਕਰਣਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਕਈ ਸੇ ਨਾ ਸਮੇ
 ਹ ਪੈ ਜਾਵੇਗਾ। ਕਾਸੁ ਆਪਣੇ ਪਰਗਾਇਆ। ਜਾਹਿ ਕਮ ਹੀ ਨਾ ਗੁਜਰਿਆ ਤੁੰਗੁ ਰਨਾ ਨ ਕਉਤੇ
 ਜੇ ਗਮ ਪਾਸਾਇ ਕਾ ਆਦਮੀ ਕੁਲੇ ਚੁਗਲੀ ਖਾਧੀ। ਸੁਣ ਜੇ ਗਮ ਤੇ ਗਸਾਲਾ ਮੇ ਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸਰਕ
 ਰ ਦੇ ਪੈਸੇ ਬੋਇਦਾ ਹੈ। ਤੁੰ ਉਸਤਾਈ ਸੀ ਮਾਲਦਾ ਨਾਹੀ। ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਨਾ ਪਠਾਣਾ ਵੀ ਕੋਈ ਬੋਇਓ
 ਜੇ ਗਮ ਖਾਧਾ ਗਮ ਖਾਇ ਕੋ ਰੋ ਰੋ ਆਇਆ। ਆਇ ਕਰਿ ਨਾ ਨ ਕੀਨੁ ਇਕ ਤਲੈ ਬੈਠਾ। ਕਹ
 ਣ ਲਗਾ ਸੁਣ ਪੁਸੇ ਸਰ ਦੀ ਬੰਦੀ ਫਲਾਨੇ ਸਪਸ ਅਜ ਮੈ ਨੁ ਉਲਾਸਾ ਵਿਤਾ ਹੈ। ਪਰ ਮੇਰੀ ਪੀੜ

ਕਰਕੇ ਆਖਿਓ ਸੁ। ਜੈਗੰਮਤੇਗਸਾਲਾਮੇਦੀਹੈਪੈਸੇਖੋਦਾਹੈ। ਤੂੰਉਸਤਾਈਸਮਝਾਇਦਾਨਾਹੀ ੧੭
 ਪਠਾਣੀਦੀਖੋਇਜਾਣਦਾਹੈਨਾ। ਬਹੁਜੀਮੈਕਿਆਕਰਾ। ਜੇਕੁਝਕੋਹਸੇਕਰਾ। ਤਾਨਾਨਕੀਕਹਿ
 ਆਜੀਜੇਕੁਝਤੁਸਾਰੇਜੀਆਵਦੀਹੈ। ਸੇਤੁਸੀਕਰੇ। ਮੈਕਿਆਆਖਣਾਹੈ। ਜੈਗੰਮਕਹਿਆ
 ਤੁਸੀਮਸਲਤਦੇਹੁਸੇਮੈਕਰਾ। ਫਿਰਨਾਨਕੀਕਹਿਆਜੀਤੁਸਾਨੇਪ੍ਰਤੀਤੁਅਜੇਤੋਨੀਨਾਹੀ
 ਆਵੀ। ਤੁਸੀਜਾਣਦੇਹੋਵੇਗੇਜੇਭਿਰਾਉਦੀਰਖਣੀਕਰਦੀਹੈ। ਅਤੇਜਿਥੇਤੋਨੀਸੀਸਾਰਵਿ
 ਚਮਾਇਆਹੈਸੋਸਭਾਨਾਨਕਦੇਹਥਾਵਿਚੋਨਿਕਲਦੀਹੈ। ਪਰਜੀਤੁਸੀਕੀਮਕਰੇਹੁਤਾਤੁਸੀ
 ਲੇਖਾਸੰਭਾਲੋ। ਜਿਤਾਲੇਖਾਪੁਰਾਹੋਆਭਾਵੈਵਧੇਨਵਧੇਘਟੇਨਾਹੀਤਾਤੁਸੀਫਿਰਕਿਸੇਦੇਕਹੋਸੁ
 ਏਭਰਮਣਾਨਾਹੀ। ਤਾਂਜੈਗੰਮਕਹਿਆਬਹੁਜੀਮੈਨਾਹੀਸਮਾਸਤਾ। ਜਾਂਤੁਸਾਨੇਪ੍ਰਤੀਤੁਹੈਤਾਮੈ
 ਕਿਆਕਰਣਾਹੈ। ਤਾਨਾਨਕੀਕਹਿਆਜੀਤੁਸੀਹੁਣਗਈਨਕਰੇਮੈਨਾਨਕਨੂੰਸਦਦੀਹਾਂ। ਜੈਗੰ
 ਮਕਹਿਆਭੁਲਾਬਹੁਜੀ। ਤੁਸਸਾਲਉਡੀਭੁਜਕਰਿਨਾਨਕੀਨਾਨਕਨੂੰਸਦਿਆਕਹਿਆਭੁ
 ਈਜੀਤੁਸੀਮਿਹਰਵਾਨਗੀਕਰਕੇਮੇਰੇਪਾਸਆਉ। ਤੁਲਸਾਲਉਡੀਜਾਇਸਲਾਮਕੀਤੀ।
 ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਕਿਉਤੁਲਸਾਅਜਜੇਤੁੰਆਈਹੈਸਚਾਅਖਕਿਉਕਰਆਈਹੈ।
 ਤੁਲਸਾਕਹਿਆਠਾਕੁਰੰਜੀਬਹੁਜੀਕਹਿਆਹੈਮੈਰੇਭਾਈਜੀਨੁਸਦਿਲਿਆਉ। ਇਸਵਾਸ
 ਤੇਆਈਹਾਂ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਚਲਤੁਲਸਾਮੈਆਵਦਾਹਾਂ। ਤੁਲਸਾਘਰਨੇਗਈ
 ਜਾਕਰਕਹਿਓਸਬਹੁਜੀਕਹਿਆਹੈਸਮੈਆਵਦਾਹਾਂ। ਪਿਛੇਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਭਾਈਬਾਲੇਨੁ
 ਪਛਿਆਭਾਈਬਾਲਾਬੇਬੇਜੀਮੈਨੂੰਕਿਉਸਦਿਆਹੈਸਾ। ਤਾਭਾਈਬਾਲੇਕਹਿਆਜੀਕਿਸੇਵਾ

ਸਤੇ ਸਵਿਆਹਿ ਸੀ। ਤੁਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਭਾਈ ਬਾਲਾ ਮੇਰਾ ਮਨ ਉਗਾਹੀ ਦੇਵਾਹੈ ਜੇ ਮੇਰੇ
 ਉਤੇ ਕਿਸੇ ਚੁਗਲੀ ਖਾਪੀ ਹੈ। ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਕਹਿ ਆਜੀ ਤੇਰੇ ਉਤੇ ਕਿਸੇ ਕਿ ਆਚੁ ਗਲੀ ਕਰਈ
 ਹੈ। ਤੂੰ ਕਿ ਆਕਰਦਾ ਹੈ। ਤੁਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਭਾਈ ਬਾਲਾ ਪਤਾ ਸਿਆ ਦਾ ਭਾਗੁ ਲੈ
 ਆਇ। ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਪਤਾ ਸਿਆ ਦਾ ਭਾਗੁ ਲੈ ਆਇ ਆ। ਤੁਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੋਲੀ ਵਿਚਲੀ
 ਤੇ। ਜੇ ਕੁਝ ਭਾਗੁ ਵਿਚ ਪਤਾ ਸਿਆ ਹੋ ਸੇ ਸਭੇ ਪਲੇ ਪਾਇਲੀ ਤੇ ਸੇਰ ਅੰਦਾਈ ਆਹੋ। ਲੋਕ ਰਨਾਨ
 ਕੀ ਭੇਟ ਪਾਸ ਆਇ ਆ। ਅਗੇ ਨਾਨਕੀ ਉਠ ਖੜੀ ਹੋਈ ਆਉ ਭਾਈ ਜੀ ਪੀੜਾ ਵਿਛਾਇ
 ਤੁਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੋਲਾ ਨਾਨਕੀ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਭੀ ਗਇ ਆਸੀ। ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਬੋਲਾ ਪੀੜੀ ਉ
 ਤੇ। ਤੁਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪੁਛਿ ਆਏ ਬੇਜੀ ਮੈਨ ਕੀ ਉਸਦਿਆ ਹਈ। ਤੁਥੇ ਬੇ ਆਖਿ ਆਭਾਈ ਜੀ
 ਬਹੁਤੇ ਦਿਨ ਹੋਇ ਆਹੈ ਮੈਨ ਤੇਰੇ ਮੁਹ ਦੇਖਣ ਦੀ ਸਿਕਾ ਆਹੀ। ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਮੈਂ ਤੁਲਸਾ ਭੇਜੀ ਆ
 ਹੀ। ਤੁਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਏ ਬੇਜੀ ਮੈਨ ਬਿਸਵਾਸ ਹੋਇ ਰਹਿ ਆਹੈ ਜਿਉ ਸਦਿਆਹੀ
 ਤਿਵੇਹੀ ਆਖਾ। ਤੁਨਾਨ ਕੀ ਕਹਿ ਆਭਾਈ ਜੀ ਤੈਨ ਸਭ ਕਿਛੁ ਮਾਲੁ ਮਹੈ ਆਖਿ ਆਜਾਦਾ ਨਹੀ
 ਤੁਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਏ ਬੇਜੀ ਮੈ ਆਪਣੇ ਮੈਨ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ। ਜੇ ਮੇਰੇ ਉਤੇ ਕਿਸੇ ਚੁਗਲੀ
 ਕੀ ਤੀਰੈ ਸੇ ਮੈ ਭੀ ਏਹੋ ਆਖਦਾ ਹਾਂ ਮੈ ਬੋਲੇ ਖਾਲੀ ਚੈ। ਤੁਥੇ ਬੇ ਨਾਨਕੀ ਵਿਲਾਸਾ ਦੇਵਣ ਲਗੀ
 ਤੁਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਏ ਬੇਜੀ ਏਹ ਲੇਖੇ ਦੀ ਗਲ ਹੈ। ਇਥੇ ਸਰਮ ਮੁਲਾਜਾ ਕਿਸੇ ਦਾਨ
 ਹੀ। ਤੁਥਾ ਬੇ ਨਾਨਕੀ ਕਹਿ ਆਭਾਈ ਜੀ। ਬੋਲੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹੁ ਗੁਰੂ।
 ਸੰਮਤ ੧੫੫੩। ਪੰਦ੍ਰਹਿ ਸੈ ਤਿਤਾ ਲੀ ਸੰਮਤੀ ਮਘਰ ਸੁਦੀ ੫। ਲੋਖਾਲੀ ਤਾ

ਹਿਸਾਬਦਿਤਾਤਿਹੁਮਹੀਨਿਆਦਾ। ਇਕਸਥਿਪੈਤੀਹਰੁਪਈਯੋਨਾਨਕਦੇਖਾਇਪੀਏਲੇਦੇਵ ੧੮
ਯੋ। ਤਾਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀਜੈਰਾਮਨੁਆਖਿਆ। ਲੈਜੀਜਾਜੀਅਸੀਹੁਣਤੇਰੇਮੁਹਸਰਖਰੁਹੇਏ
ਇਹਮੇਦੀਖਾਨਕਿਸੇਹੋਰਸਨੁਸੰਥਿਪੋ। ਅਸਯੁਕਰਤਾਰਕਰਤਾਰਹਈ। ਤੁੰਜੈਰਾਮਦੁਹਿਪੈ
ਗਤੇਪਾਇਆ। ਅਤੇਨਾਨਕੀਲੰਗੀਰੈਵਣਾ। ਤਾਬੇਬੇਨਾਨਕੀਆਖੇਭਾਈਪਹਲੇਮੈਨੁਆਰਧਿਛੇ
ਭਾਵੇਕਿਧਰਜਾਗਿ। ਤਾਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਭਾਈਜੀਜਾਜੀਹੁਣਤਾਲੇਖਾਪੁਗਹੋਇਆਰੈ
ਅਤੇਜੇਕਦੀਘਟਿਜਾਵੈਤਾਤੁਸੀਕਿਉਜੀਜਾਲਾਵਿਚਪਥੁਦੇਹੋ। ਤੁੰਜੈਰਾਮਕਹਿਆਏਭਾਈਨਾ
ਨਕਜੀਅਗੇਕੁਝਮੈਜਾਣਦਾਆਹਕੁਝਨਾਹਾਜਾਣਦਾਹੁਣਮੈਨੁਦੁਹਸਿਰੇਪਰਤੀਤਆਈ। ਤੁੰ
ਮੈਨੁਇਹਗੁਨਾਹਬਖਸਮੇਬਹੁਤਭੁਲਾਹਾ। ਮੈਬਹੁਜੀਦਾਕਹਿਆਖਾਤਰਨਾਹੀਇਆਇਆ
ਤਾਂਫੇਰਬੇਬੇਨਾਨਕੀਕਹਿਆਭਾਈਜੀਜੇਕੁਛਪੈਟੇਗਾਤਾਮੈਜਬਾਬਕਰਾਰੀ। ਜਿਥੇਕਿਥੇ
ਤਾਭਾਈਬਾਲੇਆਖਿਆਭਾਈਨਾਨਕਜੀਤੁੰਕੋਈਜਾਹਰਾਪੀਰਹੋ। ਕੋਕੋਈਗਾਮਚੰਦਕਿਸ
ਨਹੋ। ਤੈਨੁਅਗੇਹੀਕਿਉਕਰਿਖਬਰਹੋਇਜਾਂਦੀਹੋ। ਭੁਲਾਭਾਈਨਾਨਕਜੀਭੈਣਤੇਭੁਣਵੀ
ਯਾਦੈਵੈਮੈਨਤਕਰਦੇਹੈਨਤੁੰਕਰਤਾਰਵਲਦੇਖਾ। ਭਾਈਬਾਲਾਸੰਧੂਨਾਨਕਦਾਪਿਆਰਾਖ
ਰਾਸੀ। ਤਾਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਭੁਲਾਭਾਈਬਾਲਾਜੀਤੇਰਾਕਹਿਆਮੈਫੇਰਿਆਜਾਦਾ
ਨਾਹੀ। ਤੁਛਿਰਨਾਨਕੀਅਤੇਜੈਰਾਮਖਾਲੇਉਤੇਖੁਸੀਹੋਇ। ਜੈਰਾਮਅਤੇਬੇਬੇਨਾਨਕੀਧਾਲੇਨੁ
ਆਖਣੁਲਗੇਭਾਈਬਾਲਾਨਾਨਕਤਉਆਸਨੁਅਜਨਵੇਸਿਰੇਦਿਤਾਹੋ। ਤੁਛਿਰਨਾਨਕਨੀਇਕ
ਸਥਿਪੈਤੀਹਰੁਪਈਯੋਚੁਕਾਇਮਿਲੇ। ਅਤੇਸਤਾਰਾਮੈਰੁਪਈਯਾਹੋਰਮਿਲੇ। ਲੈਕਰਿਗੁਰੁਨਾਨ

ਕੁਜੀਮੇਦੀਖਾਨੇਜਾਇਏਥੈਗਾ। ਜਿਤਨੇਕਾਰਖਾਨੇਆਹੇਆਏਕਰਸਭੇਨਾਨਕਨੁਵਧਾਈਆ
 ਤੇਮਮਾਰਖੀਆਦੇਵਣਲਗੇ। ਅਤੇਸਭੇਹਿਦੁਅਤੇਮੁਸਲਮਾਨਬਹੁਤਖੁਸੀਹੋਏ। ਕਹਣਲ
 ਗੇਨਾਨਕਜੀਹਮੇਸਣਾਥਾਜੇਨਾਨਕਨੇਮੇਦੀਖਾਨਾਛੁਡਿਆਹਮਬਹੁਤਦਲਗੀਰਹੇਇਥੋ। ਅ
 ਬਹਮਬਹੁਤਖੁਸੀਹੋਏਹੈਬੁਲਾਹੁਆ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਸਕੁਨਾਨੇਤੁਜੀਮਕਰਣਲਗਾ। ਸੰ
 ਮਤ ੧੫੪੪। ਬੋਲਹੁਗਾਈਜੀਵਾਹੁਗੁਰੂ। ~~ਜਿਹੀਰਹੀ।~~ ਮਿਤੀਮਘਰਸੁਦੀਪੰਚਮੀ
 ਗਰਨਾਨਕਜੀਦੀਕਹਾਣੀਮਲੇਚੇਣੇਦੇਪਰਹੋਈ। ਪਖੇਕੇਰੀਧਾਵੈ। ਜੈਰਾਮਅਤੇਨਾਨਕੀਕਾ
 ਲਅਤੇਅਮਾਥੀਬੀਨਖਬਰਅਤੇਵਧਾਈਦੇਭੇਜੀਅਤੇਸਦਾਏਭੇਜੇ। ਜੇਤੁਸੀਆਵੇਤਾਚਉ
 ਕੜਖਰਚੀਐ। ਕਾਲਸੁਣਕਰਿਖੁਸੀਹੋਇਆ। ਅਤੇਅਮਾਥੀਬੀਬਹੁਤਖੁਸੀਹੋਈ। ਜੇਖ
 ਬਰਲੈਗਾਇਆਸੀ। ਤੁਸਦਾਮੁਹੱਖੰਡਨਾਲਾਪਣੇਹਥੇਭਰਿਓਸੁ। ਕੁਰਕਰਿਆਖਣਲਗੀ।
 ਮੈਵਾਰਿਵਾਰਿਸਟੀਤੇਰੇਮੁਹੱਤੇਜਿਸਮੈਨਾਨਕਦੀਵਧਾਈਦੀਖਬਰਆਨਦਿਤੀ। ਗਤੀਜਿ
 ਤਨਾਕਈਲਾਵੇਦੀਆਦਾਆਹਾਤਿਤੁਨੋਆਮਾਇਗਾਵਣਥੈਠੀਆ। ਆਖਣਲਗੀਅਜੇ
 ਕੋਈਨਾਨਕਅਸਾਰੀਕੁਲਵਿਚਇਹੁਕੁਲਾਜੀਉਉਪਾਜਿਆਹੈ। ਕਿਉਜੋਧਰਮਕੁਲਮਾਈਹੈ
 ਦੀਅਸਾਰੀਕੁਲਨਿਰਮਲਕੀਤੀਅਸਾ। ਅਤੇਅਮਾਥੀਬੀਮਾਝੇਪੇਕਿਆਨੁ ਰਾਮਾਝੇਗੜਾਖੀ
 ਬੀਦਾਪਿਉਸੀਅਤੇਭਿਗਈਮਾਉਸੀ। ਨਾਨਕਦੇਨਾਨੀਨਾਨਾਸੇਅਤੇਕਾਲਦੇਸਸਸਹੁਰਾ
 ਸੀ। ਅਮਾਥੀਬੀਉਨਾਨੁਵਧਾਈਦਿਵਾਇਭੇਜੀ। ਅਤੇਸਦਭੇਜੇਕੋਈਆਵੇਜੇਚਉਕੜਖਰਚ
 ਣੁਜਾਈਏ। ਪਖੇਕੇਰੀਧਾਵੈ। ਤੁਓਥੋਭਿਗਈਨਾਨੀਅਤੇਨਾਨਾ। ਰਾਮਾਕਿਸਨਾਮਾਝੇਸੁਣ

ਦਿਆਹੀਖਸੀਹੋਇਤਲਵੰਗੀਆਏ। ਤਲਵੰਗੀਰਾਮਕਿਸਨਾਅਤੇਕਿਰਾਈਅਤੇਕਾਲਾਸਾ ੧੯
 ਵੇਦੀਅੰਮੀਧੀਧੀਛਿਅਆਦਮੀਤੁਯਾਰਹੋਇ। ਦੁਇਨਫਰਗਮੇਨਾਸਸੇਤੈਨਫਰਅਤੇਹਿਕਮ
 ਰਦਾਨਾਤੁਮਿਘਰਿਦਾਸੀਚਾਰਆਦਮੀਕਾਲਨਾਲਹੋਇ। ਸਭੇਧਾਰਾਆਦਮੀਹੋਇ। ਪਰ
 ਮੇਝਿਗਤਨਾਸਬਹੁਤਕੁਸੁਲੀਤੁ। ਜਦਚਲਣਲਗੇ। ਤੁਰਾਗਇਬੁਲਾਰਪਾਸਵਿਦਾਹੋਵਣਗੇ।
 ਦੋ। ਗਾਇਅਗੇਜਾਇਕਾਲਖਜ਼ਾਹੋਇਆ। ਗਾਇਪੁਛਿਆਕਿਉਕਾਲਾਕਾਲਕਹਿਆਜੀ
 ਨਾਨਕਤੁਸਾਰੇਗੁਲਾਮਦੀਕਹਾਣੀਹੋਈਹੈ। ਚਉਕਤਖਰਚਣਜਾਵੇਆਹੋਪੱਖੋਕੇਰਧਾਵੇ।
 ਅਸਾਨਰਜਾਇਹੋਵੇ। ਤੁਰਾਗਇਕਹਿਆਕਾਲਨਾਨਕਨੁਅਸਾਰਗੁਲਾਮਨਾਆਖੀ। ਅ
 ਸੀਬੁਗੰਮੰਨਸੀਏ। ਅਸੀਨਾਨਕਦੇਗੁਲਾਮਆਹੋ। ਤੁਰਾਗਇਕਹਿਆਕਾਲਕੁਲਾਹੋਵੇਪਰ
 ਕਾਲਅਗੇਨਾਨਕਹਈਖਬਰਦਾਰਹੋਵੇ। ਤੁਰਾਗਕਹਿਆਗਾਇਜੀਮੈਨਵਿਸਵਾਸਪਤਿ
 ਓ। ਤੁਰਾਗਇਕਹਿਆਕਾਲਮੈਹੋਰਸਵਾਸਤੇਆਖਿਆਹੈ। ਤੇਰੀਤਗਕਰਤੀਹੋਓਹੁਅਗੇਸ
 ਸੁਹੈਮਤਿਕੋਈਬੋਲਵਿਗਾਨਕਰਦਾਰਹੋਵੇ। ਨਾਗਾਇਜੀਇਹਤੁਮੇਰੀਮੁਰਾਦਹੈ। ਅਤੇਗਾਇਜੀ
 ਤੁਸੀਪੁਮੇਸਰਜਖਕੀਤੇਹੋ। ਤੁਸੀਮਿਹਰਵਾਨਗੀਨਾਸਆਖੋ। ਗਾਇਕਹਿਆਜਾਹਿਕਾਲ
 ਖਦਾਏਤੇਗਕੰਮਰਾਸਲਿਆਵੈ। ਅਸਾਰੀਕੁਓਹੈ। ਪਰਕਾਲਨਾਨਕਜੀਦਾਮੇਰਹੋਦਾਮਸ
 ਚਮੇਅਤੇਪੈਰਤੇਹਥਲਾਵੈ। ਅਤੇਜੈਰਾਮਨੁਮੇਰੀਬੰਦਗੀਕਹੇ। ਜਾਹਿਸਾਂਦੀਦੀਪਨਾਹਿ। ਕ
 ਸਫੁਕਤੇਤੇਅਸਵਾਰਹੋਇਚਲਿਆ। ਆਇਤਵਾਰਚਲਿਆਪੰਜਵੇਦਿਨਸੁਲਤਾਨਪੁਰਆਏਪ
 ਹੁਚੇ। ਵੀਰਵਾਰਆਇਪੁਰਮਾਨੰਦਪਲਤੇਦੇਘਰਵਣੇ। ਅਤੇਵਧਾਈਆਮਿਲਣਲਗਿਆ।

ਨਾਨਕ ਨੂੰ ਖਥਰ ਹੋਈ ਮਾਪਿਉ ਚਾਚਾ ਅਤੇ ਨਾਨਾ ਨਾਨੀ ਅਤੇ ਮਾਮਾ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਰੁਮੇਦਾ ਭੀ
 ਆਇਆ ਹੋ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸੁਣਦੇ ਹੀ ਉਠਦ ਉੜਿਆ ਜਾਵੇ ਹੀ ਕਾਸ਼ ਦੇ ਪੈਰ ਤੇ ਢਹਿ ਪ
 ਇਆ। ਕਾਸ਼ ਮਥਾ ਰੁਮਿਅਾ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਪਿਉ ਜੀ ਰਾਇ ਜੀ ਤਾਤਾ ਜੇ ਸੇਨਾ
 ਤਾ ਕਾਸ਼ ਕਹਿਆ ਪੁਤਰੁ ਲਾਯਾ ਦਾਇਵਾ। ਇਓ ਰਾਇ ਤੇ ਰਾਮ ਥਾਚੁ ਮਣਾ ਆਖਿਆ ਸੀ। ਪੁਰਾਮ
 ਸੁਨੈ ਵਿਸਰ ਗਇਆ ਸੀ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖੀ ਥੀ ਦੇ ਪੈਰ ਤੇ ਢਹਿ ਪਇਆ। ਮਾਉ
 ਮੁਹਚੀ ਮਿਆਗ ਲਾ ਲਾਇਆ ਸੁ। ਫਿਰ ਨਾਨਕ ਚਾਚੇ ਲਾ ਲੁਵੇ ਪੈਰ ਤੇ ਢਹਿ ਪਇਆ। ਲਾ ਲੁ
 ਗੋਲਾ ਵਿਚ ਲੀਤਾ। ਅਤੇ ਆਖਿਓ ਸੁ ਪੁਤਰੁ ਹਿਅ ਸਾਰੀ ਕੁਲਾਇ ਬੇਤਾ ਨਿਰਮਲ ਕੀਤੀ। ਅਤੇ
 ਅੰਗ ਦੀ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਜਾਣੇ। ਪਰ ਇਥੇ ਤਾ ਨਿਰਮਲ ਕੀਤੀ। ਫਿਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਰਾਮੇ ਨਾਨੇ ਦੇ ਪੈਰ ਤੇ ਢ
 ਹਿ ਪਇਆ। ਤੁਚਾ ਮੇ ਨਾਨੇ ਲੈਂਦੇ ਗਲਾ ਵਿਚ ਕਦੀ ਛੁਡੇ ਨਾਹੀ। ਰਾਮਾ ਦੇ ਥੇਤਾ ਮੰਗਤਾ ਕੋਈ ਨਾਹੀ
 ਤਾ ਨਾਨੀ ਭਿਗਈ ਰਾਮੇ ਨੁ ਆਖਿਆ ਕਦੀ ਛੁਡਿਓ ਸਨੁ ਗਲਿ ਵਿਚੇ। ਤੁਚਾ ਮੇ ਭਿਗਈ ਨੁ ਆਖਿਆ
 ਜਾਮੇ ਰੀ ਸਿਕ ਪੁਰੀ ਹੋਵੈ ਗੰਤਾ ਮੈ ਛੁਡਾਗਾ। ਭਿਗਈ ਰਾਮੇ ਨੁ ਆਖਿਆ ਤੇ ਰੀ ਸਿਕ ਪੁਰੀ ਕਿਉ ਕਰ
 ਹੋ ਸੀ। ਰਾਮੇ ਆਖਿਆ ਮੈ ਵੀ ਹਰੁ ਪਈਯੇ ਮੈ ਨਾਨਕ ਦੇ ਸਿਰ ਤੇ ਵਾਰ ਕਰ ਸਟਾਗਾ ਤੁਮੇ ਰੀ ਸਿਕ
 ਪੁਰੀ ਹੋ ਸੀ। ਤਾ ਭਿਗਈ ਆਖਿਆ ਵਾਰ ਸੁਟਾ। ਰਾਮੇ ਆਖਿਆ ਕੋਈ ਲੈਣ ਵਾਲਾ ਕੁੀ ਹੋਵੈ ਨਾ।
 ਤੁਨਾਨ ਕੀ ਆਖਿਆ ਜਾਹਿ ਕੋਈ ਮੰਗਤੇ ਹੈ ਨੀ ਤੁਸ ਦਲਿ ਆਓ। ਤੁਲਸਾ ਗਈ ਮੰਗਤਿ ਆਨੁ ਸਦ
 ਣਾ। ਨਾਨਕੀ ਆਖਿਆ ਨਾਨਾ ਜੀ ਵੀ ਹਰੁ ਪਈਯੇ ਰੋਕ ਵਾਰੇ ਗੋ ਕੇਟ ਕੇ ਮੰਗਾਏ ਓਗੇ। ਰਾਮੇ ਆਖਿ
 ਆ ਬੇਟੀ ਜੇ ਤੂੰ ਆਖੇ ਸੋ ਕਰਾ। ਨਾਨਕੀ ਆਖਿਆ ਨਾਨਾ ਜੀ ਟਕੇ ਮੰਗਾਓ। ਤੁਚਾ ਮੇ ਕਿਸੇ ਨੇ ਪੁਤ

ਨੀਤੁਲਸਾ

ਨਾਮਾਖਿਆਪਤਵੀਰਪਈਯਾਦੇਟਕੇਲੈਆਉ। ਭਿਰਾਈਆਖਿਆਪਤਵਸਰਪਈਮੇਰੇਭੀਲੈ ੨੦
 ਜਾਹਿ। ਕਿਸਨੇਪੰਜਰੁਪਈਯੇਆਪਣੇਪਾਏ। ਪੇਤੀਰੁਪਈਯਾਦੇਟਕੇਆਦੇ। ਟੀਹਦੇਰਮੇਵਾਰਸੁ
 ਟੇਰਸਾਦੇਨਾਨੀਭਿਰਾਈਵਾਰਿਸੁਟੇ। ਪੰਜਦੇਮਾਮੇਕਿਸਨੇਵਾਰਸੁਟੇ। ਸੰਮਤ ੧੫ ੪੪ ॥ ਮਿਤੀ
 ਆਪਸਦੀਸਤੁਮੀਰੁਲਾਦਿਨਵਾਰਵਿਚਾਰਕਰਸਤੁਮੀਵੀਰਵਾਰਸੁਲਤਾਨਪੁਰੋਚਲੇ। ਕਉਣਕਉ
 ਣਕਾਲਲਾਲਰਾਮਾਕਿਸਨਾਪਰਮਾਨੰਦਪਲਤਾਜੈਗੰਮਹੋਰਨਫਰਚਾਕਰਾ। ਅਗੋਨਿਧਾਥਾਮਣ
 ਜੈਗੰਮੁਲੇਚੋਣੇਦੇਘਰਬੁਝਿਆਗਿਰਾਉਪਖੋਕੇਰੀਧਾਵੇ। ਪਖੋਰੀਧਾਵੇਦਾਪੋਤਾਹਿਤਾਰੀਧਾਵਾਸੀ
 ਤਿਸਦਾਮੁਲਾਘਟਵਾਰੀਸੀ। ਜਾਇਨਿਧੇਥਾਮਣਮੁਲੇਨੁਖਬਰਦਿਤੀਓਸੁ। ਮਹਿਤਾਮੁਲਾਸੁ
 ਖੀਰਹੁ। ਮੁਲੇਚੋਣੇਕਹਿਆਨਿਮਸਕਾਰਪਾਧਾਅਉਕਿਥੋਆਇਓ। ਨਿਧੇਕਹਿਆਮਹਤਾ
 ਜੀਮੈਸੁਲਤਾਨਪੁਰੋਆਇਆਹੁ। ਮੁਲੇਕਹਿਆਪਾਧਾਕਉਕਰਆਵਣਹੋਇਆ। ਨਿਧੇਕਹਿ
 ਆਮਹਤਾਜੀਮੈਨੁਭਯੇਜੈਗੰਮਮਤੇਪਰਮਾਨੰਦਬੁਝਿਆਹੈ। ਮੁਲੇਕਹਿਆਕਿਸਵਾਸਤੇ। ਨਿਧੇਕ
 ਹਿਆਮਹਿਤਾਜੀਤੁਲਵੰਡੀਓਕਾਲਵੇਦੀਜੈਗੰਮਦਾਸਹੁਗੰਮਾਇਆਹੈਚਉਕਨਖਰਚਣਦੇਵੰ
 ਸਤੇ। ਜੈਗੰਮਕਹਿਆਮਹਤੇਮੁਲੇਨੁਖਬਰਕਹਿਆਉ। ਮੈਇਸਵਾਸਤੇਆਇਆਹੁ। ਮੁਲੇ
 ਚੋਣੇਕਹਿਆਆਵਨਮੇਰੇਸਿਰੰਮਖੀਆਤੇਆਵਨਾ। ਆਇਤਵਾਰਦਸਮੀਨੁਪਹਰਦਿਨਚੜੇ
 ਜਾਇਵਨੇ। ਅਗੋਮੁਲੇਸਮਾਨਕਰਰਖਿਆਸੀ। ਜਾਇਪਰਮਾਨੰਦਪਲਤੇਦੇਆਪਣੇਹਥੇਚਉ
 ਕਨਖਰਚਿਆ। ਵਧਾਈਆਲੇਦੇਜੋਕੁਛਗੁਰਉਸਸੀਸੋਭਲੀਹੋਈਦੁਹਾਵਲੇ। ਤੁਕਾਲਵੇਦੀ
 ਪਰਮਾਨੰਦਨੁਕਹਿਆਭੁਯਾਜੀਤੁਸੀਸਾਹਮੰਗੇ। ਪਰਮਾਨੰਦਕਹਿਆਭੁਲਾਮਹਿਤਾਜੀਮੰਗਦੇਹੰ

ਪਰਮਾਨੰਦਸਿਆਣਾਸੀ॥ ਪਰਮਾਨੰਦਮੁਲੇਨੁਇਕੰਤ੍ਰਿਥੈਠਾਇਕੇਗਲਸਾਰੀਕੀਤੀ॥ ਦੇਖੇਮਹ
 ਤੁਝੀਨੀਗਰਭੀਜਵਾਨਹੈ॥ ਅਤੇਕੁੜੀਭੀਵਡੀਸੁਣੀਦੀਹੈ॥ ਸਾਹਭੀਦੇਹੈ॥ ਵਿਦੀਤੁਲਵੀਭੀਓਚ
 ਲਿਆਇਹੈ॥ ਅਤੇਵਿਗੜਭੀਨਾਨਕੇਨੀਗਰਦੇਆਉਓਆਇਹੈਨਾ॥ ਤਾਮੁਲੇਅਗੇਜਥਾਥ
 ਵਿਤਾਭਯਾਜੀਤੁਸੀਖਾਤੁਰਜਮਾਕੋਇਕਵਰਾਅਸਾਨੁਮੁਲਤਦੇਖੈ॥ ਫੇਰਹਛਾਸਾਹਸੁਧਾਏ
 ਗਿਣਾਇਕੇਤੁਸਾਨੁਲਿਖਭੇਜਾਗੇ॥ ਕੁਲੀਭੁਤੁਇਜਤਪਤਿਨਾਸਵਿਦਾਕੀਤੇ॥ ਬਹੁਤਅਨੰਦ
 ਨਾਸਸੁਲਤਾਨਪੁਰਆਦੇਵੇਨੇ॥ ਵਧਾਈਆਮਿਲਣੁਲਗੀਆ॥ ਨਾਨਕੀਸਦਸਗੀਕਟੀਗਾਵ
 ਣਬਹਾਈਆ॥ ਚਉਥੇਦਿਨਵਿਦਾਹੋਵਣੁਲਗੇ॥ ਤੁਮਰਦਾਨੇਨੂਮੇਦੇਆਖਿਆਕੁਈਨਾਨਕ
 ਜੀਕੁਣੁਅਸਾਨੁਤੁਆਪਣੀਵਧਾਈਦੇਹਾ॥ ਤੁਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਮਰਦਾਨਿਆਕਿਆ
 ਲੈਨਾਹੈ॥ ਅਸਾਤੇਰੈਨਾਸਕੀਮਹੈ॥ ਮਰਦਾਨੇਕਹਿਆਜੀਮੈਨੁਕਾਈਕੁਲੀਵਸਤਦੇਹਾ॥ ਤੁਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਮਰਦਾਨਿਆਕੁਲੀਵਸਤਲੈਨਾਹੈ॥ ਕੁਲੀਵਸਤਤੇਰੈਜਹੈਇਜਾਸੀ॥ ਮਰ
 ਦਾਨੇਕਹਿਆਤੁਕੁਲੀਵਸਤਦੇਹਗਾਤੁਮੈਕਿਉਰੈਜਹੋਵਾਗਾ॥ ਤੁਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆ
 ਮਰਦਾਨਾਤੁਸੀਮਿਰਾਸੀਹੋਤੁਸੀਟਕੇਪੈਸੇਕਪੜੇਉਤੇਖੁਸੀਹੋਦੇਹੈ॥ ਅਗੇਅਗਲੀਗਲਜ
 ਣਦੇਨਾਹੀ॥ ਤੁਮਰਦਾਨੇਕਹਿਆਨਾਨਕਜੀਜਾਕਾਈਕੁਲੀਵਸਤਤੁਜਾਣਦਾਹੈਸਾਈਅਸਾਨੁ
 ਦੇਹਾ॥ ਤੁਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਅਸਾਤੇਨਤਾਰਦਾਗੁਣਵਿਤਾਇਹੋਅਸਾਨੁਲੋੜੀਦਾਆਹੈ॥
 ਤੁਮਰਦਾਨਾਉਠਖੜਾਹੋਇਆਖੜੇਹੋਇਕੁਰਤਜੀਮਕੀਤੀ॥ ਤੁਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਗਲੇਚੇਲਣਾ
 ਸਾਹਿਕਰਿਮਰਦਾਨੇਦੇਗਲਪਾਇਆ॥ ਪਾਇਕਰਿਨਾਨਕਮਰਦਾਨੇਨੂੰਆਖਿਆਜੇਮਰਦਾਨਾ

ਇਕ ਅਸਾਧੁ ਇਕ ਵਚਨ ਮਨਾ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਫੁਰਮਾਈਐ। ਤੁਗਰੂਨ ਨਾਨਕ ਆ ੨੯
 ਥਿਆ ਮਰਦਾਨੇ ਆਤੁ ਵੇਦੀ ਆਦਾ ਮਿਰਾਸੀ ਹੈ ਤੁਓ ਹੋਰ ਸਬੋ ਨਹੀ ਮੰਗਣਾ। ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ
 ਭਲਾ ਹੋਵੈ ਜੀ ਅਸਾਏ ਹਗਲ ਮਨੀ। ਪਰਤੁ ਸੀ ਸਾਰੀ ਸਾਰ ਵਿਚਰੇ। ਤੁਗਰੂਨ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਸੁ
 ਮਰਦਾਨਾ ਕਰਤਾ ਗਸਤੁ ਨਾਦੀ ਸਾਰ ਵਿਚਰੇ ਗਾ। ਤੁਫੇਰ ਸਭੇ ਪਰਾਨ ਵਿਦਾ ਹੋਏ। ਮਿਲਿ ਗਿਲਿਸੁ
 ਖਸਾਵਨਾ ਲਗਏ। ਤੁਗਰੂਨ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ ਚਾਲੀ ਭਿਹਾ ਜੇ ਕਦੀ ਮਸੀ। ਕੋਈ ਆਵੈ ਤਾ ਖਾਲੀ ਕਿਸੇ ਨੁ
 ਛੋਰੇ ਨਹੀ। ਲੋਕਾ ਵਿਚ ਗਲ ਪਈ ਆਹੇ ਵਨ ਜੇ ਨਾਨਕ ਅਜ ਕਲਿ ਸਦਾ ਹੋ। ਆਇਨਾ ਨਕੀ ਅਤੇ ਜੇ
 ਗਮਨ ਲੋਕ ਸੁਨਾਵਨਾ। ਨਾਨਕੀ ਜੇ ਗਮਨ ਆਖੇ ਦੇਖੇ ਲੋਕਾ ਦੇ ਆਖੇ ਭਰਮ ਦਾ ਹੋਵੇ। ਜੇ ਗਮ ਅੰਦਰ
 ਗਨ ਤੀ ਖਾਏ ਪਰਥਾ ਹਰਿ ਸਾਹੁ ਨ ਕਢੇ। ਫਿਰ ਪਿਛੋ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਜੇ ਗਮ ਨੂ ਜੀ ਜਾਜੀ ਹਿ
 ਸਾਬ ਸਿਰ ਕਾਰ ਦਿਵਾਈ ਐ ਜੀ ਬਹੁਤ ਦਿਨ ਹੋਇ ਹੈ ਨਾ। ਜੇ ਗਮ ਜਾਇਨ ਬਾਧ ਪਾਸ ਅਰਜ ਕੀਤੀ
 ਨਬਾਧ ਸਲਾਮਤਿ ਮੇਦੀ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਦਾ ਹੈ ਜੇ ਨਬਾਧ ਹਿਸਾਬ ਲੈਤਾ ਭੁਲਾ ਹੋਵੈ। ਤੁਨ ਬਾਧ ਦਫਿ
 ਲਤ ਖਾ ਕਹਿਆ। ਜੇ ਗਮ ਬੁਲਾਇ ਆਪਣੇ ਸਾਲੇ ਮੇਦੀ ਕਉ। ਜੇ ਗਮ ਨਿਪੇ ਬਹਮਣ ਨੂ ਭੇਜ ਕਰ
 ਸਦਾਇ ਲੀਤਾ ਵਹੀ ਲੈ ਆਉਹਿ ਸਾਬ ਦੇਹ। ਤੁਗਰੂਨ ਨਾਨਕ ਖਸੀ ਹੋਇ ਕਰੇ ਵਹੀ ਲੈ ਕਰ ਚਲਿਆ
 ਨਬਾਧ ਨੁ ਅਗੇ ਲੋਕ ਕੰਨ ਭਰ ਦੇਸੇ। ਜੇ ਨਬਾਧ ਸਲਾਮਤ ਮੇਦੀ ਨਬਾਧ ਕੋ ਪੈਸੇ ਲੁਟਾਵਤਾ ਹੋ। ਜਾ
 ਗਰੂਨ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਹੀ ਲੈ ਕਰਿਆਇ ਆਖਾ। ਇਸਲਾਮ ਨਬਾਧ ਨੂ ਕੀਤੇ ਸਾ। ਨਬਾਧ ਕਹਿਆ ਤੇ ਗਨ
 ਓ ਕੋ ਆਹੇ। ਤੁਗਰੂਨ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮੇਗਨਾ ਉਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਹੋ। ਜੇ ਗਮ ਨੁ ਨਬਾਧ ਕ
 ਹਿਆ ਜੇ ਗਮ ਮੇਤੇ ਕੁਛ ਨ ਸਮਝਿਆ। ਮੇਦੀ ਨੇ ਕੋ ਆਕਹਿਆ ਹੋ। ਫਿਰ ਜੇ ਗਮ ਫਾਰਸੀ ਵਿਚਨ

ਧਾਬਦੀ ਨਿਸਾਕੀਤੀ। ਤੁਮਕਹਤੇ ਹੋਏ ਚੁਨ ਬੇਚ ਕੁਨ। ਧੇਸੁ ਬਹੁ ਬੇਨਮੁਨ। ਉਸ ਸਿਫੁ ਤੁਕੀ
 ਜੇਬਾਤੁ ਹੋਤਿ ਸਕਾ ਮੈ ਬੰਦ ਹੋ। ਨਥਾਬਹੁ ਸਿਮਾਨ ਬਾਬ ਕਹਿ ਆਨਾਨ ਕਾ ਬਿਆਹਿ ਆਹੋ। ਜੇ
 ਰਾਮ ਕਹਿ ਆਜੀ ਨਾਹੀ ਬਿਆਹਿ ਆ। ਨਥਾਬ ਕਹਿ ਆਮੈ ਸਮਝਿ ਆਜੋ ਬਿਆਹੀ ਮੈਗਾ
 ਤਉ ਮੈ ਸੀਬਾਤੁ ਸਮਝੀ ਮੈਗੀ। ਨਥਾਬ ਕਹਿ ਆਨਾਨ ਕਾ ਮੈ ਸੁਇ ਆਜੇ ਮੇਰੇ ਪੈ ਸੇਲੁ ਟਾਵਤਾ
 ਹੋ। ਤੁੰਜ ਦੇ ਮੈਦ ਉਲਤ ਖਾਂਲੇ ਦੀਹੋ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੋਲਿ ਆਨਥਾਬ ਸਲਾਮਤ ਹਿਸਾਬ ਲੀ
 ਜੀਐ। ਜੇਕਛੁ ਨਥਾਬ ਕਾਨਿਕ ਲੇਸੇ ਮਧੀ ਅਦਾ ਕਰਿ ਲੀਜੀਐ। ਅਰਜੇ ਫਕੀਰ ਕਾ ਕਛੁ ਨਿ
 ਕਲੇਤੁ ਉਖਸੀ ਆਵੈ ਤਉ ਦੀਜੀਐ ਨਾਹੀ ਤੋਵਿਦਾ ਦੀਜੀਐ। ਨਥਾਬ ਕਹਿ ਆਜੇ ਰਾਮ ਮੇਦੀ ਕਿਸ
 ਵਜਾਬੇ ਲਤਾਹੋ। ਜੇਰਾਮ ਕਹਿ ਆਨਥਾਬ ਸਲਾਮਤਿ ਮੇਦੀ ਸਚਾਹੈ ਮੇਦੀ ਖਤਾਵੈ ਦਨਾਹੀ। ਤੁ
 ਓਨਥਾਬ ਕਹਿ ਆਬੁਲਾਵਹੁ ਜਾਵੇਗਾ ਇਨਵੀ ਸਿਧਕੋ। ਜਾਵੇਗਾ ਇਨਵੀ ਸਿਦੇ ਆਇਸਲਾਮ ਕੀ
 ਤੀ। ਨਥਾਬ ਕਹਿ ਆਰੇਜਾਵੇਗਾ ਇਨਾਨ ਕਪਾਸ ਤੇ ਖਬਰ ਉਸਹਿ ਸਾਬ ਲੀਜੋ। ਕੁਲਾਨਥਾਬ
 ਸਲਾਮਤਿ। ਲਗੇਹਿ ਸਾਬ ਕਰਨਾ। ਪੰਜਰਾਤੀ ਅਤੇ ਪੰਜਦਿਨ ਹਿਸਾਬ ਹੋਇਆ। ਜਾਵੇਨਵੀ ਸਿ
 ਦੇਬਹੁਤ ਅੜਾਵਣੀ ਪਾਈਆ। ਪਰਪ੍ਰਮੇਸਰ ਨਾਸਤੇ ਸਚਨਾਸ ਕਛੁ ਚਲਦਾ ਨਾਹੀ। ਤ੍ਰੈ ਸੋਇਕੀ
 ਸਰੂਪਈਯੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਬਾਧਾਬਾਕੀ ਨਿਕਲੇ। ਆਇਜੇ ਰਾਮ ਨਥਾਬ ਨੁਮਜਰਾਕੀਆ। ਨਥਾਬ
 ਕਹਿ ਆਕਿਉ ਜੇਰਾਮ ਹਿਸਾਬ ਹੁਆ। ਜੇਰਾਮ ਕਹਿ ਆਨਥਾਬ ਸਲਾਮਤਿ ਹੁਆ। ਨਥਾਬ ਕਹਿ
 ਆਕਿ ਆਹੁਆ। ਨਥਾਬ ਸਲਾਮਤਿ ਜਾਵੇਗਾ ਇਕੋ ਬੁਲਾਈਐ। ਜਾਵੇ ਆਇ ਮੁਜਰਾਕੀਤਾ।
 ਨਥਾਬ ਕਹਿ ਆਜਾਵੇਹਿ ਸਾਬ ਲੀ ਆਕਿ ਆਹੁਆ। ਜਾਵੇ ਕਹਿ ਆਨਥਾਬ ਸਲਾਮਤਿ ਤੀਨਸ

ਉਇਕੀਸਰੁਪਈਯੋਨਾਨਕਜੀਕੇਜਾਫਾਉਠੇਹੋ। ਨਬਾਬਕਹਿਆਰੇਹਮਾਰੇਯਾਉਸਕੇ। ਜਦੋ ੩੩
 ਕਹਿਆਨਾਨਕਕੇਦੇਵਦੇਰਹੇ। ਨਬਾਬਕਹਿਆਰੇਲੋਕਕਹਤੇਹੈਜੋਪੈਸੇਨਾਨਕਲੁਟਾਵਤਾਹੈ।
 ਜੇਰਾਮਅਰਜਕੀਤੀਨਬਾਬਸਲਾਮਤਿਲੋਕਦੁਸਮਨੀਬਹੁਤਕਰਤੇਹੈ। ਨਬਾਬਕਹਿਆਭੁਵੰ
 ਨੀਦਾਸਖਜਾਨਚੀਕਉਬੁਲਾਵਉ। ਭੁਵਾਨੀਦਾਸਖਜਾਨਚੀਆਇਆ। ਨਬਾਬਕਹਿਆਭੁ
 ਵਾਨੀਦਾਸਜੇਕਛਨਾਨਕਕੇਪੈਸੇਆਵਤੇਹੈਸੋਅਦਾਕਰਿਅਥੀ। ਅਰਤੀਨਹਜਾਰਰੁਪਈਯਾ
 ਅਉਰਦੇਹਾ। ਭੁਵਾਨੀਦਾਸਕਹਿਆਬਹੁਤਖਬਨਬਾਬਸਲਾਮਤਿ। ਭੁਵਾਨੀਦਾਸਤ੍ਰੈਸੋਇਕੀਇ
 ਕਦਿਤੇ। ਅਤੇਤ੍ਰੈਹਜਾਰਹੋਰਦਿਤੇ। ਤਾਗਰੁਨਾਨਕਜੀਲੋਕਰਿਥੈਸੀਆਪਰਿਆਇਆ। ਆਣ
 ਕੁਝਥੋੜੇਹਟਿਲੇਪਾਏ। ਅਤੇਬਹੁਤੇਭੁਵਪਾਸਰਖੇ। ਜੇਰਾਮਬਹੁਤਖੁਸੀਘਰਿਆਇਵਲਿਆ।
 ਅੰਗਨਾਨਕੀਪੁਛਿਆਜੀਕਿਉਕਰਿਹਿਸਾਬਹੋਇਆ। ਤਾਂਜੇਰਾਮਕਹਿਆਸਣਪ੍ਰਮੇਸਰਦੀਪ
 ਆਰੀਮੈਅਜਬਹੋਰਾਨਹਾਂ। ਮੇਜਾਣਤਾਹਾਂਜੇਨਾਨਕਪੈਸੇਲੁਟਾਵਤਾਹੈ। ਅਤੇਜੇਹਿਸਾਬਹੋਦਾਹੈ
 ਤਾਹਥੇਵਾਧਾਹੋਦਾਹੈ। ਨਾਨਕੀਕਹਿਆਜੀਕਿਆਅਜਵਾਧਾਨਿਕਲਿਆ। ਤਾਂਜੇਰਾਮਕਹਿਆ
 ਤ੍ਰੈਸੋਇਕੀਰੁਪਈਯੋਵਾਧਾਨਿਕਲੇਖਦਿਆਪੀਦਿਆਲੁਟਾਵਦਿਆ। ਤਾਨਾਨਕੀਕਹਿਆਜੀ
 ਇਸਕੰਨੋਗਇਬਲਾਰਵਰਸਾਣਾਤਿਤਨਾਹੋਰਕੋਈਨਵਰਸਾਵੈਗਾ। ਜੇਰਾਮਕਹਿਆਪ੍ਰਮੇਸਰਦੀ
 ਪਿਆਰੀਕਿਤਨਾਰਾਇਬਲਾਰਵਰਸਾਣਾਹੈ। ਇਸਥੇਬਹੁਤਲੋਕਵਰੀਆਗਲਾਵਰਸਾਵਨਗੇ।
 ਤਾਨਾਨਕੀਬਹੁਤਖੁਸੀਹੋਈਜੇਰਾਮਦੇਆਖਣਨਾਲਿ। ੬॥ ਸੰਮਤ ੧੫੪੫॥ ਬੋਲਹੁਕੁਈ
 ਜੀਵਾਹੁਗੁਰੂ। ਸੋਹਿਕੀਰੋਗੁਰੂ ਮੀਤੀਹਾਡਸੁਦੀਸਾਹਲਿਖਿਆਭੁਵੇਸੁਦੀਸਤਮੀਦਾਸ

ਹਾਲਿਖਿਆ ਅਇਆਨਾ ਨਕੀਨੇ ਪਰਿਵਧਾਈ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਨਿਧੇ ਦੇ ਹਥ ਕੰਗਨ ਲਛਿਨ
 ਕਰਕਿ ਅਤੇ ਪਤਾ ਸੇ ਅਤੇ ਲਾਚੀ ਦਾਣੇ ਅਤੇ ਪੰਜ ਰੁਪਈਯੇ ਤੁਲਵੰਡੀ ਕਾਲ ਦੇ ਪਰਿਭੇਜਦੇ
 ਤੇ। ਕਾਲ ਦੇ ਵੀ ਦੇ ਪਰ ਅਨੰਦ ਮੰਗਲ ਲਗੇ ਗਾਵਣਾ। ਕਾਲੁ ਆਪਣੇ ਸਾਹੁਰੇ ਮਾਝੇ ਭੇਜਦਿਤੁ
 ਆਦਮੀ। ਉਥੇ ਵਧਾਈ ਹੋਈ ਲਗੇ ਗੁਜੀਆ ਵੰਡਣਾ। ਹੋਰ ਸਮਾਨਿ ਲਗੇ ਕਰਨ ਆਪੋ ਆ
 ਪਣੀ ਜਹਗਾ। ਗਾਇ ਬੁਲਾਰ ਪਾਸ ਕਾਲੁ ਗਾਇਆ। ਗਾਇ ਜੀ ਮਮਾਰ ਖਗਾਇ ਕਹਿ ਆਕ
 ਲਕੇ ਹੀ। ਕਾਲੁ ਕਹਿ ਆਨਾ ਨਕਤੁ ਸਾਝੇ ਗੁਲਾਮ ਦਾਸਾ ਹਾਲਿਖਿਆ ਆਇਆ ਹੋ। ਗਾਇ ਕ
 ਹਿ ਆ ਕਾਲੁ ਨਾਨਕ ਨੂੰ ਵਤਿ ਅਸਾਗੁ ਗਲਾਮਨ ਆਖੇ। ਫਿਰ ਅਸੀਰੀ ਜਹੇ ਵਾਗੇ। ਕਾਲੁ ਕਹਿ
 ਆ ਕੁਲਾਜੀ ਅਸਾਨੁ ਤਾ ਅਦਬ ਸੇਰੀ ਦਾਹੇ ਨਾ। ਕੁਲਾਕਾਲੁ ਹੋਰ ਗਲਾਥੇ ਕੀ ਆਨਾ ਹੀ ਨਾ
 ਅਦਬ ਦੀਆ। ਕੁਲਾ ਹੋਵੇ ਗਾਇ ਜੀ ਗੁਨਾਹ ਬਖਸੇ ਜੀ। ਕੁਲਾ ਕਾਲੁ ਖਦਾਏ ਬਖਸੇ ਗਾ। ਸਾਹੇ
 ਉਪਰ ਚਲੇ ਕਉਣ ਕਉਣ। ਕਾਲੁ ਲਾਲੁ ਪਰਸਗਾ ਮੁਲਾ ਲੁਦਾ ਪਤਨੰਦ ਸਾਲਿਵੰਦ ਸੇਵਾ ਫਿਰੀ ਦਾ
 ਜਗਤ ਗਾਇ ਲਾਲ ਚੰਦਾ ਜਗ ਸੀਤਲ ਜਟਮਲ ਜਿਤੁ ਨੇਵੇ ਦੀ ਆਹੇ ਸਭੇ ਤੁਯਾ ਹੋਇ ਰਹੇ। ਜਾਗੁ
 ਦੇ ਦੀ ਸੰਗ ਗਾਵ ਚੜੀ ਤਾ ਸਤਾਵੰਨ ਗਜਰੇ ਤਾ ਤਲਵੰਡੀ ਚਿਚੇਲੇ। ਮਾਝਿ ਓਨਾ ਨਾਰਾਮ ਆਇਆ ਮ
 ਮਾਕਿਸਨਾ ਆਇਆ ਹੋਰ ਉਨ ਦੇਵੇ ਦੇ ਸਰੀਕ ਆਏ। ਆਏ ਸੁਲਤਾਨ ਪਰਪਹੁਚੇ ਆਇਕ ਰਪਰਮ
 ਨੰਦ ਅਤੇ ਜੇਗਾ ਮਪਲ ਤੇ ਦੇ ਪਰ ਆਏ ਅਰੰਭ ਕੀਤਾ ਪੰਜ ਦਿਨ ਸਾਹਿਵਿ ਚਰਹੇ ਤਾ ਸਲਤਾਨ ਪੁਰੇ ਹੋ
 ਜਾਇ ਬਵੀਵੇ ਸਾਹਿ ਉਪਰ ਖੜੇ ਹੋਏ। ਜਾਇ ਬਾਗ ਵਿਚ ਉਤਰੇ। ਪਰਮਾਨੰਦ ਪਲ ਤੇ ਜੇਗਾ ਮਦੇ ਪਿਉ
 ਨਿਧੇ ਬਾਮਣ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ। ਜਾਏ ਮੁਲੇ ਨੁਖਬਰ ਕਰ ਜੇਵੇ ਦੀ ਆਦੀ ਜੀਵ ਆਈ ਹੋ ਤੁਸਾਨੁ ਮਲੁ ਮਹੇਵੇ

ਮੁਲੇਚੋਣੋਨੇਨਿਧੇਥਾਮਣਜਾਇਖਬਰਕੀਤੀ। ਅਸੀਰਬਾਦਜਾਇਕੀਤੇਸੁਆਧਿਉਸੁਜ ੨੩
 ਜੰਮਾਨਸੁਖੀਰਹਾਮੁਲੇਕਹਿਆਪਾਧਾਨਿਮਸਕਾਰਾ। ਨਿਧੇਕਹਿਆਜਜਮਾਨਵੇਦੀਆਦੀਜੀ
 ਧਾਗਵਿਚਆਇਉਤੁਰੀਹੈ। ਤੁਸਾਨੁਖਬਰਕਰਨਭੁਯੇਪਰਮਾਨੰਦਭੋਜਿਆਸੀ। ਜਾਇਮੁਲ
 ਚੰਦਨਖਬਰਕਹਿਆਓ। ਮੁਲੇਕਹਿਆਕੁਲਾਹੋਵੈਜੀ। ਨਿਧੇਜਾਇਖਬਰਦਿਤੀਅੰਗਮੁ
 ਲੇਆਪਣੇਸਰੀਕਭਿਗਭਿਗਾਈਸਦੇ। ਅਤੇਹਿਤੇਰੰਧਾਵੇਪਾਸਜਾਇਖਜ਼ਾਹੋਇਆ। ਚਉਧਰੀ
 ਜੀਵੇਦੀਆਦੀਜੀਦੁਆਈਹੈ। ਹਿਤੇਰੰਧਾਵੇਆਖਿਆਪੁਤਜਿਤਿਆਮੁਲੇਨਾਲਜਾਹਿਜੇਕੁਲ
 ਮੁਲਾਆਖੇਸੋਸਰਬਰਾਹਕਰਦੇ। ਜੇਕੁਲਭਾਗਾਕਪੜਾਆਦਮੀਸਰਬਰਾਹਕਹਿਦੇਹੁ। ਅਤੇਅ
 ਪੰਭੀਨਾਲੇਹੋਵੇ। ਮੇਰੀਦੇਹਵਡੀਹੈਨਾਹੀਤਾਮੁਲਾਮੈਂਹਿਤੇਰੇਨਾਲਹੋਵਾ। ਭੁਲਾਚਉਧਰੀਜੀਤੁ
 ਸਾਨੁਹਕਮਜੇਹੈਸੇਤੁਸੀਹਿਹਿ। ਮੁਲਾਭੁਲੇਲੇਕਤੇਰੇਦੁਕੇਨੀਕੁਲਸਰਮਨੁਲੇਚੋ। ਅਤੇਜਿਹ
 ਧਾਨੁਬੰਕੇ। ਅਸਾਡਾਆਖਣਾਹੋਹੈ। ਮੈਸੁਣਦਾਸੀਜੇਕਾਲੁਵੇਦੀਭੁਟੀਆਦਾਪਟਵਾਰੀਹੈ।
 ਪਰਬੁਰਬੋਲਾਹੈ। ਅਤੇਤੁੰਭੀਜੀਭੁਦਾਕਰਜਾਹੈ। ਪਰਵਿਚਭੁਲੇਆਦਮੀਪਰਮਾਨੰਦਅਤੇਜੇਗੰ
 ਮਆਖੀਦੇਹੈਨਾ। ਪਰਭੁਆਪਣੀਧਿਰੋਅਦਬਭੀਕਰਣਾ। ਮੁਲੇਕਹਿਆਕੁਲਾਚਉਧਰੀਜੀ
 ਤੁਸੀਅਸਾਡੇਪਨਾਪਸਟੋਹੈ। ਅਸਾਨੁਤੁਸਾਡੀਓਟਹੈ। ਅਕੈਪ੍ਰਮੇਸਰਦੀਓਟਹੈ। ਭੁਲਾਮੁਲਾਜ
 ਇਆਗਾਲੇ। ਮੁਲੇਪੰਚਜੇਨਕਹਿਭੁਲੀਬਟੇਹਡੀਭੁਜੀ। ਨਾਲਜਿਤਾਰੰਧਾਵਾਸੀ। ਭੁਲਾਅ
 ਦਰਭਾਉਲੀਤੁ। ਗਤੀਜੀਵਚਡੀਭੁਲੇਧਾਜੇਨਾਲਿ। ਅੰਦਰਜਾਇਵਡੀਆਦਰਭਾਉਭੁਲਾ
 ਲੀਤੁ। ਸਵਾਪਹਰਗਤੁਗਈਤਾਲਾਵਾਹੋਈਆ। ਤੁਧਾਲੇਕਹਿਆਜੀਗੁਰੂਜੀਇਜੇਮੈਂਤੁਸਾ

ਪਾਸਾ ਆਖਦਾ ਹਾਂ ਸੇ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਅਖੀਰ ਜਰਦੀ ਆਗਲਾ ਆਖਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਸੁਣੀਆ ਨਹੀਂ
 ਆਖਦਾ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਅੰਗ ਦਬਾ ਜੀ ਆਗਲਾ ਸੁਣਕਰਿ ਧਿਗ ਸਦਾ ਹੋ। ਬਾਜੀ ਗਲ ਸੁਣਕਰਿ
 ਠੰਗ ਵਿਚ ਧੈਰਾਗ ਕਰਦਾ ਹੋ। ਜਾ ਲਾਵਾ ਲੀਤੀ ਆ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਾ ਜੋਗ ਬਾਰਚ ਆਹ।
 ਸੇ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਆਹ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਭਾਉਂਦਾ ਸਾ ਤੁੰ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਹੀ ਰਹ। ਤੁਹਾਨੂੰ
 ਜੀ ਮੈਂ ਕਹਿਆ ਭੁਲਾ ਜੀ ਹੋ ਪਾਸ ਹੀ ਹਾਂ। ਭੁਲਾ ਰਸ ਰਹਿਆ ਤੂੰ ਦੋ ਨੀ ਜੀਵ ਰਹੀ। ਚਉ ਥੇ ਦਿਨ
 ਦਿਦਾ ਹੋਈ ਡੋਲੀ ਲੈ ਕਰ ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰ ਆਏ। ਕਾਲੁ ਲਾਲੁ ਆਖੇ ਜੋ ਨੀ ਗਰਵੁ ਹੁਟੀ ਪੁਰ ਆਪਣੇ
 ਚਲਣ। ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖੇ ਮੈਂ ਉਥੇ ਹੀ ਰਹਦਾ ਹਾਂ। ਅਤੇ ਨਾਨਕੀ ਤੇ ਜੋਗ ਮਾ ਆਖੇ ਇਥੇ
 ਰਹਨ ਕਿਉਂ ਜੋ ਮੈਂ ਦੀ ਖਾਨੇ ਦਾ ਕੰਮ ਭੀ ਚਲੇ ਨਾ। ਕਾਲੁ ਕਹਿਆ ਨਾਨਕੀ ਪੁਤ੍ਰ ਤੇ ਰੀ ਮਾਉ ਉਤ੍ਰੀ ਕ
 ਵਾਣ ਧੈਰੀ ਹੋ। ਉਸ ਦੀ ਭੀ ਸੁਖ ਮੁਗਦ ਹੋ। ਏਹੁ ਸੁਗੰਧ ਹੋ ਦਾ ਸੀ ਜੋ ਪੈਛੇ ਮੁਲਾ ਆਇਆ ਮੁਲੇ
 ਸੁਣਿ ਕਰਿ ਆਖਿਆ ਕੁੜੀ ਗੁਰੂ ਇਥੇ ਹੀ ਰਹਨ ਤੁਲਵੰਡੀ ਨਕੁ ਜੋ। ਏਹੁ ਸੁਗੰਧ ਗਾ ਕਿਤੇ ਨਾਂਦਿ
 ਨ ਹੋਇਆ। ਤਾ ਪੁਰ ਮਾਨੰਦ ਕਹਿਆ ਮੁਲਚੰਦ ਹੁਣ ਪੁਰ ਲੀਦਾਰੀ ਜਾਏ। ਫਿਰ ਇਥੇ ਹੀ ਰਹਨ
 ਗਾ। ਨਾਨਕ ਤਾਨ ਬਾਬਦਾ ਮੇਰੀ ਹੋ। ਇਸ ਤਾਇਥੇ ਹੀ ਰਹਿਣਾ ਹੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਾਨਕ ਅਤੇ ਮਾਤਾ
 ਚੋਣੀ ਹੋਰ ਜਿਤ ਨੀ ਜੀਵ ਆਈ ਸੀ ਸੁਭਾਤ ਸਵੰਡੀ ਗਈ। ਕੁਈ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਹੋ
 ਮੇਰੀ ਖਾਨੇ ਰਹਿਆ। ਮੇਨੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਦੇਖ ਕੁਈ ਬਾਲਾ ਮਸਾ ਆਵੁ ਦਿਅ ਤੇੜੀ
 ਤੂੰ ਕੰਮ ਚਲਾਉ। ਮੈਂ ਆਖਿਆ ਕੁਈ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੈਂ ਤੁਯ ਟਹਾਂ ਮੈਂ ਬੋਕਿਥੇ ਕੰਮ ਚਲਦਾ ਹੋ। ਤੁਫਿਰ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਕੁਈ ਬਾਲਾ ਕੰਮ ਕਰਤਾ ਰਚ ਲਾਏ ਗਾ ਤੁਸੀਂ ਵਿਚ ਖੜੇ ਰਹੋ। ਹਿਕ

ਮਹੀਨੇ ਨਾਮ ਸੀ ਜਰ ਰਾਵੀ ਏ ਗੋਗ ਹੁਤੁ ਸੀ ਕਮ ਚਲਾਉ। ਸਭੁਤੁ ਲਵੰਡੀ ਗਏ। ਗੁਰੂ ਜੀਉ ੨੪
 ਥੋਦੀ ਖਬਰ ਮੈ ਨੁਕਾਈ ਨਹੀ। ਜੇਉ ਥੋਕਿਉ ਕਰਿਹੋਇ ਵਰਤੀ। ਫਿਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਫਿਰ ਗੁਰੂ ਨਾ
 ਨਕ ਜੀ ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰਆਇਆ ਅਤੇ ਮਾਤਾ ਚੋਈ ਨੁਮਾਇਉ ਪੈਕੋ ਘਰਿ ਲੈ ਗਇਆ।
 ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਫਿਰ ਮੋਦੀ ਖਾਨੇ ਆਇ ਬੈਠਾ। ਲਗਾ ਕੰਮ ਚਲਾਵਣਾ। ਅਗੇ ਕਾਲੂ ਕਿਆ ਆ
 ਹਾਜੇ ਉਤੇ ਮੁਲਾ ਮਿਲਿਆ। ਜੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ ਚਾਲੀ ਆਹੀ ਸੋ ਚਲੀ ਜਾਵੈ। ਅਤੇ ਮੁਲੇ ਨੂਪੀ
 ਆਖੇ ਤਉ ਮੈ ਨੁਕਿ ਥੋਦਿ ਤਾਲੇ ਕਾਨੁ ਖਵਾਇ ਵਾਹੇ ਅਤੇ ਪਰ ਦੀ ਪੀੜ ਕਾਈ ਨਹੀ। ਮੁਲਾ ਜੈਗਮ
 ਥੋ ਆਵੈ ਆਇ ਕਰ ਖਉ ਕਰੇ। ਅਤੇ ਆਖੇ ਤੁਸਾ ਮੈ ਨੁ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਧੀ ਨਪਾਇ ਬੋਲਿਆ। ਅਤੇ ਗੁ
 ਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੁ ਆਖੇ ਅਵੇ ਤੁਕਿ ਥੋ ਪੈਵੇ ਹੋਇਆ ਹੈ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦ ਨੁ ਲਿਖਿਆ ਲਧਾ ਆਹੋ। ਤਾ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਗੇ ਬੋਲੇ ਨਹੀ। ਮਾਤਾ ਚੋਈ ਦਾਨਾਉ ਸੁਲਖਣੀ ਆਹਾ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਪਾਰਿਅੰ
 ਈ ਮਾਤਾ ਚੋਈ ਸਦੀ ਵਈ ਆਹੀ। ਨਿਤਾ ਪੁਤਿ ਖਉ ਕਰਨ ਮਹੀਨੇ ਦੇ ਮਹੀਨੇ। ਆਇ ਹਿਕਾਸ਼
 ਸਕਰਿ ਜਾਵੈ। ਅਤੇ ਚੰਦੋਗਾਈ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ ਸਸਦਾਨਾਉ ਆਹਾ। ਚੰਦੋਗਾਈ ਆਈ ਧੀ ਪਾ
 ਸਧੀ ਮਾਉ ਅਗੇ ਰੁਨੀ। ਚੰਦੋਗਾਈ ਨਾਨਕੀ ਨੁ ਆਵੇ ਕੋਲ ਗੀਲ ਨਨੀ। ਕਿਉ ਤੁਸੀ ਦੇਹੀ ਜੇਹੀ ਹ
 ਕੁਮਤਿ ਲਗੇ ਕਰਣਾ ਜੋ ਪਗਈ ਧੀ ਆਲੇ ਗਗਾ ਲਣਾ। ਤੁਸਾਨੁ ਪੁਮੇ ਸਰਦਾ ਭਾਉ ਨਹੀ ਨਾ। ਤੁਭਿ
 ਗਉ ਨੁ ਨਹੀ ਸਮਝਾਵਈ। ਨਾ ਤੁਭੁ ਰਜਾਈ ਦੀ ਖਬਰ ਨਾ ਹੀ ਲੈਣੀ। ਨਾ ਭੁਵਈ ਆਸਾ ਲੈ ਨੁ ਸ
 ਮਝਾਵੈ ਦਾਹੈ। ਤੁਸਾਨੀ ਜੀ ਵਿਚਾ ਕਿਆ ਆਈ ਹੈ ਸੋ ਤੁਸੀ ਆਖੋ। ਤਾ ਬੋਧੇ ਨਾਨਕੀ ਆਖਿਆ ਸੁਣਮ
 ਸੀ ਭਿਗਉ ਨੁ ਜੇ ਮੈ ਸਮਝਾਵਾ ਸੋ ਕਿਆ ਸਮਝਾਵਾ। ਭਿਗਉ ਮੇਰਾ ਚੋਰ ਨਾਹੀ ਜਾਰ ਨਹੀ ਜੁ ਆਹੀ

ਆਨਾਹੀਕੋਈਬਰਾਕਮਨਾਹੀਕਰਦਾ। ਇਹਦਾਨਪੁੰਨਨੰਗੋਕੁਖੇਕਰਦਾਹੈਗਾਅਪਣੀਕਮਾਈਵਿ
 ਰੋਕੋਈਭਾਵੈਸੋਕਰੇ। ਤੁਸੀਓਸਾਮੇਤਾਵੇਵੇਜਤੋਰੀਧੀਕੁਖੀਨੰਗੀਰਹਦੀਹੋਵੈ। ਤਾਤੁਸੀਓਲਾਮੇ
 ਦੇਵੇਬਣੇ। ਅਗੇਚੰਗੋਕੁਲੇਖਾਵੇਪੀਵੇਅਗਲੇਨਖਆਰਕਰੇਤਾਤੁਸਾਡੀਖੁਸੀ। ਅਸਾਡਾਤੁ
 ਮਹਸਾਅਦਨਾਹੀਦੇਦਾਜੇਅਸੀਤੁਸਾਨੁਕੁਸੁਦਿਸਮੁਹੋਆਖੀਐ। ਗਹਣੇਦੀਜਾਗਾਗਾਹਣਾਹੈ।
 ਕਪੜੇਦੀਜਾਗਾਕਪੜਾਹੈ। ਅਨੀਦੀਜਾਗਾਅਨੀਹੈ। ਅਤੇਮੈਅਸਤੁਅਸਤੁਮੁਹੋਕੁਭੀਬਿਨ
 ਇਸਮੁਹੋਨਾਉਕਦੀਸਦਿਆਨਾਹੀ। ਅਤੇਜੇਤੁਸੀਅਸਾਨੁਅਤੇਖੜੀਦੇਪੁਤਨੇਈਵੇਅਨਹਕਥਿ
 ਨਹਕਖੁਆਰਕਰਹੁਤਾਅਸਾਡਾਕਿਆਵਸੁਹੈ। ਤੁਸਾਡੀਖੁਸੀਅਸੀਤਾਤੁਸਾਨੁਕੁਸੁਨਾਹੀਆਖ
 ਏ। ਚੰਦੇਗਣੀਚਪਕਰਿਰਹੀਆਖਿਸਕੇਕੁਸੁਨਾਹੀ। ਤਾਪੀਪਾਸਗਈਜਾਇਕਰਿਆਖਿਓਸਾ।
 ਥੇਟੀਸੁਲਖਣੀਤੇਰੀਨਿਸਣਤਾਮੈਨੁਹਥੇਸਰਮਿਦੀਕਰਛਰਿਆਬਹੁਤਾ। ਦੇਖਥੇਟੀਤੁਭੀਕੁਸੁ
 ਨਿਵਚਲਿਆਕਰਿਆਸੁਲਖਣੀਆਖਿਆਮੈਕੁਸੁਕੁਖੀਨਾਹੀਰਹਦੀਕੁਸੁਨੰਗੀਨਹੀਰ
 ਹਦੀਗਾਹਣੇਕਪੜੇਖਾਵਣਨਸੁਭੇਕੁਹੈ। ਥੇਟੀਸਭੇਕੁਹੈਗਾਤਾਤੁਖੜੀਦੇਪੁਤਨਾਕਿਉਬਦ
 ਨਾਵਕਰਦੀਅਸੇ। ਅਮਾਮੈਕੀਕਰਾਮੈਨੁਮੁਹੁਤੀਨਾਹੀਲਾਇਦਾ। ਮੇਰੇਨਾਲਸਿਧੇਮੁਹਥੇਲ
 ਦਾਨਾਹੀਮੈਕਿਆਕਰਾ। ਫਿਰਚੰਦੇਗਣੀਥੇਥੇਨਾਨਕੀਪਾਸਆਈ। ਆਇਕਰਿਆਖ
 ਣਲਗੀਥੇਟੀਨਾਨਕੀਮੈਸੁਲਖਣੀਤੇਰੀਕੁਰਜਾਈਨੰਬਹੁਤਸਮਝਾਇਆ। ਆਖਣਲ
 ਗੀਮੈਕੁਖੀਨਾਹੀਰਹਦੀਨੰਗੀਨਾਹੀਰਹਦੀ। ਮੈਨਗਹਣੇਬਹੁਤੇਰੇਹੈਨਗਪਰਮੇਰੇਨਾਲਿਸਿਧੇ
 ਮੁਹਥੇਲਦਾਨਾਹੀਮੈਨੁਮੁਹਲਾਇਦਾਨੀਨਾਹੀ। ਤਾਮੈਕਿਆਕਰਾ। ਤਾਥੇਥੇਨਾਨਕੀਕਰਿਆ

ਮਾਸੀ ਚੰਦੋ ਗਣੀ ਭੁਭੀ ਦੀ ਤਗ ਖਰੀ ਕਰ ਫੀ ਹੈ। ਜੇ ਮੈ ਕਦੀ ਸਦ ਭੇਜ ਦੀ ਹਾਂ ਤਾਂ ਆਵ ਦੀ ਨਾ ਹੀ। ਅਤੇ ੨੫
 ਜੇ ਕਦੀ ਜੀ ਵਿਚ ਆਵ ਦੀ ਹੋ ਸਤਾ ਆਵ ਦੀ ਹੈ। ਤਾ ਕੇ ਹੀ ਆਵ ਦੀ ਹੋ ਜੇ ਲਾਹੀ ਲਾਖੀ ਆਵ ਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਮੈ ਏ
 ਹੁਜੀ ਵਿਚ ਨਾ ਹੀ ਕਰ ਦੀ ਜੇ ਮੈ ਰੇ ਪਾਸੇ ਛੋਟੀ ਹੈ। ਮੈ ਆਖ ਦੀ ਹਾਂ ਜੇ ਭੀ ਮੇਰੀ ਭਰ ਜਾਈ ਹੈ ਹਥ ਮੈ ਜੀ
 ਉਜੀ ਉਕਰ ਦੀ ਹਾਂ। ਕਿਉਂ ਜੋ ਅਸਾ ਗੋ ਦੀ ਪਾਇ ਆਈ ਹੈ। ਅਤੇ ਭੁਲੇ ਖੜੀ ਦੀ ਧੀ ਹੈ। ਭੁਲਾ ਆਪੇ
 ਸਿਆਣੀ ਹੋਵੇ ਗੀ। ਅਸਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਮਿਨ ਤ ਨਾ ਹੀ ਲਾਵਣੀ। ਅਸਾ ਨੂੰ ਗੰਢ ਨਾ ਹੀ ਆਇ ਲਗਾ। ਤੁ
 ਚੰਦੋ ਗਣੀ ਕਹਿ ਆ ਭੁਲਾ ਬੋਟੀ ਨਾਨ ਕੀ ਕਮੀ ਕਿਸੇ ਗਲ ਦੀ ਨਾ ਹੀ ਪੁਰਤੀ ਆਪੇ ਹੀ ਜਾਣ ਦੀ ਹੈ। ਤੁਮ
 ਤੀ ਦੀ ਆਵ ਰਤ ਥੇ ਸੇ ਭੀ ਲੋੜੀ ਮੇਨਾ। ਤਾ ਨਾਨ ਕੀ ਕਹਿ ਆ ਭੁਲਾ ਮਾਸੀ ਤੁ ਭੀ ਸਚੀ ਅਤੇ ਓਹ ਭੀ
 ਸਚੀ। ਪਰ ਭੁਲਾ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਭੁਲਾ ਕਰ ਸੀ ਤੁ ਧੀ ਦਾ ਦਿਲਾਸਾ ਕਰਿ ਅਤੇ ਸਮਝਾਉ ਭੀ। ਅਤੇ ਦੇਖੋ ਮਾਸੀ
 ਨਾਨ ਕੇ ਮੇਰਾ ਭਿਗਾਉ ਹੈ ਅਤੇ ਤੁ ਜਾਣ ਦੀ ਹੈ ਜੇ ਭਿਗਾਉ ਦੀ ਰਖਣੀ ਕਰ ਦੀ ਹੈ। ਮੈ ਭਿਗਾਉ ਨਾਨ ਕਨੁਨ
 ਹੀ ਜਾਣ ਦੀ। ਨਾਨ ਕਨੁ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਮੈ ਜਾਣ ਦੀ ਹਾਂ। ਤੁ ਸਤਿ ਪਰਤੀਤ ਹੀ ਕਰ ਜਾਣੇ। ਅਸੀ ਨਾਨ ਕ ਪਾਸੇ
 ਏ ਜੇ ਹੋਰ ਦੇ ਆਹੋ ਜੇ ਆਖਣ ਦੀ ਕਾਈ ਨਾ ਹੀ। ਕਿਉਂ ਜੋ ਨਾਨ ਕ ਫਕੀਰ ਦੇ ਸਹੇ। ਭੁਲਾ ਮਾਸੀ ਜੀ
 ਹੁਣ ਤੁ ਜਾਹਿ। ਜੇ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਭਾਵੇ ਗਾਤਾ ਭੁਭੀ ਨੁਬਹੁਤ ਦਿਲਾਸਾ ਦਿਵਾਵਾਗੀ। ਅਸੀ ਬਹੁਤ ਆਖੀ
 ਮੈ ਗਾ। ਚੰਦੋ ਗਣੀ ਆਪਣੇ ਪਰਿਗਈ ਗਾਇ ਕਾ ਦਿਨ ਨਾਨ ਕ ਜੇਰਾ ਮਨੁ ਮਿਲਣ ਆਇ ਆਸੀ। ਬੇ
 ਥੇ ਨਾਨ ਕੀ ਨੀ ਆਇ ਮਿਲਿਆ। ਨਾਨ ਕੀ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਜੀ ਅਜ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਅਸਾ ਉਪਰ ਬਹੁਤ
 ਮਿਹਰ ਵਾਨ ਹੋਇ ਆਹੇ। ਤੁਸਾ ਅਸਾ ਨੁ ਦਰਸਨਾ ਦਿਤਾ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨ ਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਬੇਥੇ ਜੀ ਮੈ
 ਤੇਰਾ ਗੁਲਾਮ ਹੋਗਾ। ਤੁ ਇਤਨੀ ਗਲ ਕਿਉ ਆਖ ਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਬੇਥੇ ਨਾਨ ਕੀ ਆਖਿਆ ਜੀ ਤੁ ਇਹ

ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸਨ ਆਖਿਆ ਕਰੋ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਬੇਬੇ ਜੀ ਤੂੰ ਮੈਂ ਬੋਵਨੀ ਹੈ। ਤਾਬੇਬੇ ਨਾ
 ਨਕੀ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਜੀ ਦਿਨਾ ਵਿਚ ਵਡੀ ਗਾਪਰ ਕਰਮਾ ਵਿਚ ਵਡੀ ਨਾ ਹੀ। ਵਡੀ ਸੇਈ ਜੋ ਕਰ
 ਮਾ ਵਿਚ ਵਡੀ ਹੋਵੇ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਬੇਬੇ ਜੀ ਤੂੰ ਵਡੀ ਹੈ ਪਰ ਏਹ ਕਰਤਾਰ ਤੂੰ ਪੈ ਨੂੰ ਬੁ
 ਝਾਈ ਹੈ। ਤੇਰੇ ਉਤੇ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਮਿਹਰਿ ਵਾਨ ਹੈ। ਤਾਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਜੀ ਪ੍ਰਮੇਸਰ
 ਮੇਰੇ ਉਪਰਿ ਮੇਹਰ ਵਾਨ ਤਾਜਾ ਵਾਗੀ ਜਾਤੁ ਮੇਰਾ ਇਕ ਆਖਿਆ ਮਨੇ ਗਾ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਸੀ ਹੋਇ ਕਰਿਆ ਆਖਿਆ ਆਖਿਆ ਬੇਬੇ ਜੀ। ਜੇ ਤੂੰ ਆਖੇਗੀ ਸੋ ਮਨਾਗਾ। ਤੂੰ ਮੇਰੀ ਵਡੀ ਭੈਣ ਹੈਗੀ
 ਅਤੇ ਤੇਰਾ ਮੇਰਾ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮ ਭੀ ਸਾਕ ਭੈਣ ਭੈਰਾ ਉਦਾ ਆਹਾ। ਤੂੰ ਮੇਰੀ ਸੇਵਾ ਤਦ ਕੀ ਧਹੁਤ ਕੀ
 ਤੀ ਆਹੀ। ਤੇਰਾ ਭਾਰ ਮੇਰੇ ਸਿਰ ਤੇ ਹੈ ਗਾ। ਆਖਤੁ ਜੇ ਇਸ ਮੁਹ ਆਖੇਗੀ ਸੋ ਮਨਾਗਾ। ਤਾਬੇਬੇ
 ਨਾਨਕੀ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਜੀ ਅਸੀਂ ਬਹੁਤਿ ਸਰਮਿਦੇ ਹੋਵੇ ਆਹੇ। ਤੂੰ ਭਾਭੀ ਨੀ ਦਿਲਾਸਾ ਨੀ ਹੋਵੇ
 ਦਾ। ਕੁਲਿ ਆਭਿਰਾਵਾ ਦੀ ਆਪੀ ਆਗੇ ਦੀ ਪਾਇ ਕਰਿ ਲਿਆਈ ਦੀ ਆਹੀ ਨਾ। ਅਤੇ ਉਨਾ
 ਦਾ ਦਿਲਾਸਾ ਨਹੀ ਹੋਵਾ ਤਾਬਹੁਤ ਸਰਮਿਦਾ ਹੋਈ ਵਾਹੇ। ਤੂੰ ਸਾਧ ਹੈ ਆਪਣੇ ਜੀ ਵਿਚ ਵਿਚਾਰ
 ਦੇਖ। ਤੂੰ ਅਸਾਡਾ ਆਖਿਆ ਮਨਾ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਬੇਬੇ ਜੀ ਕਿਸੇ ਗਲੇ ਵਿਰਵੀ
 ਰਹਦੀ ਹੈ। ਭਾਈ ਜੀ ਵਿਰਵੀ ਕਿਉਂ ਰਹੇ ਸੋ ਕੁਝ ਹਾਜਰ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਦਾ ਦਿਤਾ ਹੈ ਗਾ। ਪਰਹਿਕ
 ਮਹਦਾ ਦਿਲਾਸਾ ਸਭੁ ਨਾਗਲਾ ਬੋਵਨੀ ਹੈ। ਕੁਝ ਵੇ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀ ਵੈ। ਅਤੇ ਮਹਦਾ ਦਿਲਾਸਾ ਹੋ
 ਵੈ। ਤੁਝੀ ਮਤੀ ਆਦੀ ਜਾਤ ਨੇ ਏਹ ਗਲ ਲੇਖੀ ਵੀ ਹੈ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਬੇਬੇ ਜੀ ਤਸ
 ਸੇ ਕਹਿਅ ਸੇ ਸਮਝਿਆ। ਬੇਬੇ ਜੀ ਤੂੰ ਇਸ ਗਲ ਦਾ ਮਨ ਤੇ ਸੰਤੋਖ ਕਰਿਤੁ ਆਖਦੀ ਹੈ ਸੋ ਮੈਂ ਕ

ਗਗਾ। ਹੁਣ ਤੁੰ ਏਹ ਗਲ ਛੇਰ ਦੇਹਿ। ਤੂੰ ਕਾਈ ਹੋਰ ਗਲ ਕਰਿ। ਭਾਈ ਜੀ ਹੋਰ ਮੇਰੇ ਮਨ ਦੇ ਹਗਲ ੨੬
 ਹੋਤੇ ਹੀ ਅਭਿਲਾਸ ਦੇਖਾ। ਆਪਣੇ ਕੁਛ ਨ ਬਿਠਾਵਾ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਭੁਲਾ ਬੇਬੇਜੀ
 ਜੇ ਕੁਝ ਤੂੰ ਮੰਗਨੀ ਹੋ ਸੋ ਹੋ ਸੀ। ਆਖ ਕਰਿ ਚਲ ਦਾਰਹਿ ਅਗਾਂ ਆਖਿਆ ਮੰਨਿ ਭਿਜੁ। ਲਗਾਘ
 ਰਿਵਾਸ ਕਰਣਾ। ੧੫੪॥ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹੁ ਗੁਰੂ ॥ ~~ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ~~ ਤਾਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਵੇਦੀ ਦਭਿਲਤ ਖਾਂਦਾ ਮੇਦੀ ਆਹਾ। ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰ ਵਿਚ ਮੇਦੀ ਖਾਨਾ ਕਮਾਵਦਾ ਸੀ
 ਦੁਰਿਆਬਤੀ ਆਦਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਘਰ ਸੀ ਸਾਰੀ ਸੂਤਰਿ
 ਵਿਚ ਇਕ ਪੁਤ੍ਰ ਹੋਇਆ ਸੀ ਸਿਰੀ ਚੰਦ ਦੁਰਿਆਸਾ ਦਿਓ ਆਚਰਦਾ। ਅਤੇ ਲਖ ਮੀਰਾਂ ਸਪੇਦ
 ਵਿਚ ਸੀ। ਇਕ ਦਿਨ ਇਕ ਗੋਵਿੰਦ ਲੋਕ ਆਇ ਦਿਖਾਈ ਦਿਤੀ। ਤਿਰਕੀ ਜਾਮੇ ਵਿਚ। ਤਾਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਵੇਦੀ ਬੋਲਿਆ ਕਹਿ ਭਿਜੁ ਮੀ ਆਜੀ ਬੈਠੇ। ਤਾਭਿ ਹੋਗੇ ਬਿਦਲੋ ਕਥੇ ਲਿਆਏ ਬੈਦੇ ਖ
 ਦਾਇ ਦੇ ਤੈਨੁ ਕਿ ਆਵੇ ਦਨ ਹੋ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਅਰੇ ਮੀ ਆਜੀ ਮੈਨੂੰ ਵੇਦ ਨ ਕਾਈ
 ਨਹੀ। ਫਿਰ ਗੋਬਿੰਦ ਲੋਕ ਕਹਿ ਆਜੇ ਤੇਰਾ ਰੰਗ ਜਰਦ ਕਿਉ ਹੋ। ਫਿਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਰੇ
 ਅਰਜ ਕੀਤੀ ਜੀ ਮੀ ਆਜੀ ਅਸੀ ਖੜੀ ਦਾ ਜਨਮ ਆਹੇ। ਨਤਿ ਬਾਬੁ ਖਾਵੇ ਨਾਹੀ ਚਾਰ ਪਹਰਿ
 ਬੈਠੇ ਗੁਜਰ ਜਾਵੇ ਹੋਨ। ਜਾਵੇ ਇਘੜੀ ਆਦਿ ਨ ਰਹਦ ਹੋ ਤਾਨਾਇ ਕਾਰਿ ਟੁਕ ਮੁਹ ਪਾਈ ਦਾਹੇ
 ਤਾਫਿਰ ਗੋਬਿੰਦ ਲੋਕ ਕਹਿ ਪਦੇ ਸਦਿ ਤਾ। ਤਿਰੇ ਪਾਸ ਸਭ ਕੀ ਛੁਹਾ ਜਰਹੇ। ਤੂੰ ਵਰੀ ਵੇਲਾ ਭਿਰਾਇ
 ਆਹੀ ਵੇਈ ਵਿਚ ਟੁਧੀ ਆਰਕੇ ਆਇ ਮੇਦੀ ਖਾਨੇ ਬੈਠਾ ਬੈਠ ਕਰਿ ਕੁਝ ਘਿ ਭਿਗੁ ਕਰੇ ਦਾਣੇ ਮੁਹ ਚਾ
 ਇ ਪਾਵੇ ਗਾਤਾ ਤੇਰਾ ਕਉ ਲਹਰਿ ਆਰਹੇ ਗਾ। ਕੁਮਲਾਵੇ ਗਾਨਾ ਹੀ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇਹੁ

ਟਕਪਕੜੀ। ਜਾਮਹੀਨੇਛੁਆਗੁਜਰੇਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਟਬੀਆਰੀਸੀਵੇਈਵਿਚਗੁਮਹੋਇ
 ਗਇਆ। ਤੁਮੇਦੀਖਾਨੇਅਤੇਸਿਰਕਾਰਵਿਚਰੰਭਪਈਜਿੰਨਾਨਕਮੇਦੀਗੁਮਹੋਇਅੰਕੋਈ
 ਆਖੇਜੇਸਿਰਕਾਰਦੇਪੈਸੇਖੋਇਗਇਆ। ਫੁਕੀਰਾਨੁਖਵਾਇਦਾਸੀ। ਇਹਾਰੰਭਹੋਇਰਹੀ
 ਤਾਤੀਜੇਦਿਨਨਾਨਕਬਾਹਿਰਨਿਕੁਸਿਆ। ਸਿਰਪਇਆਨਾਨਕਵੇਦੀਨੁਕੁਤਨਾਸਗਾ। ਖਫ
 ਤੀਹੋਇਆ। ਦਊਲਤਖਾਲੇਦੀਜੇਰਾਮਨੁਪਕੜਮੰਗਾਇਆ। ਪੈਸਿਓਕੁਜਿਥਾਬਤੰਕਗ। ਜੇ
 ਰਾਮਆਇਆਨਾਨਕਪਾਸਆਖਿਓਸੁਦਊਲਤਖਾਹਿਸਾਬਮੰਗਦਾਪੈ। ਚਲਕੋਹਿਸਾਬ
 ਦੇਗ। ਨਾਨਕਓਠਨਾਸਹੋਇਆ। ਜਾਇਹਿਸਾਬਦਿਤੇਸਾ। ਸਤਿਸੈਸਠਿਰੁਪਈਯੋ। ਗੁਰੂਬ
 ਧੇਨਾਨਕਜੀਕੇਖਾਦਿਆਪੀਦਿਆਦੇਦਿਆਲੋਦਿਆਲੁਟਾਦਿਆਬਾਕੀਵਧੋ। ਖਬਰਦਓ
 ਸੁਤਖਾਨਨਹੋਈ। ਤਾਦਊਲਤਖਾਆਇਆ। ਆਇਕਰਕਹਿਆਰੇਨਾਨਕਤੁਮੇਦੀਖ
 ਨੇਥੈਠਾਅਪਣਾਹਿਜਾਬਕੁਛਆਵੈਸੋਲੇਆਗੇਮੇਦੀਖਾਨੇਦਾਕਮਚਲਾਇ। ਤਾਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਖਾਜੀਏਪੈਸੇਮੇਰੇਨਾਹੀਇਹਪੈਸੇਖੁਦਾਇਦੇਹੈਨਾ। ਇਪੈਸੇਫਕੀਰ
 ਕਉਖਲਾਵੇ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਫਾਰਕਹੋਇਆਘਰਨਾਵਾਨਿਆਬਾਹਰਿਹੀਰਹਿਆ। ਮੁ
 ਲਾਸਹੁਗਸੁਣਿਕੈਜਲਕੈਅੰਗਾਰਹੋਇਆ। ਫਿਰਤੀਸਰੇਮਹੀਨੇਗੁਰੂਨਾਨਕਦੇਘਰਸ
 ਖਮੀਦਯਓਪੰਨਾ। ਮੁਲਾਸਹੁਗਸਾਮੇਪੰਰੁਤਦਾਸੇਵਕਆਗਾ। ਮੁਲਾਸਾਮੇਪੰਰੁਤਪਾਸ
 ਜਾਇਰਨਾ। ਦੇਖੋਜੀਨਾਨਕਨਾਕਿਛਕਿਰਤਿਕਰਦਾਹੈਨਾਕਿਤੈਵੇਲਨਿਕਲਦਾਹੈ। ਮੈਥ
 ਪੁਤਦੁਖੀਹੋਇਆਹਾਂ। ਸਾਮੇਪੰਰੁਤਕਹਿਆਚਲਦਿਖਾਮੁਲਾਨਾਨਕਕਿਥੇਹੈ। ਮੁਲੇਕ

ਰਿਆਜੀਓਹਗੋਗਾਵਿਚਬਹੁਤਥੈਠਾਰਹਿਦਾਹੈ॥ ਮੁਲਾਸਾਮਾਦੋਇਆਏਨਾਨਕਪਾਸਾ॥ ੧੭
 ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਗੋਗਾਵਿਚਥੈਠਾਮਾਹਾਸਾਮੇਪੰਡਤਕਹਿਆਨਾਨਕਇਹਕਿਆਸਾਗਬਣ॥
 ਇਆਹਈ॥ ਕਿਆਕਚੀਆਗਲਾਕਰਦਾਹੈ॥ ਚਲਿਕਿਛਕਿਰਤਕਰ॥ ਬਸੰਤਦੀਰੁਤ
 ਆਹੀਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਨੁਸਬਦਪ੍ਰਾਪਤਹੋਇਆ॥ **ਚਲਾਥਾ॥ ਤੁਮ ੧੧॥** ਰਾਜਾਬਾਲਕ
 ਨਗਰੀਕਾਚੀਦੁਸਟਾਨਾਲਾਪਿਆਰੇ॥ ਦੁਇਮਾਈਦੋਇਬਾਪਾਪਤੀਐਪੰਡਤਕਰਹੁਬੀਚਾਰੇ॥
 ੧॥ ਸੁਆਮੀਪੰਡਤਾਤੁਮਦੇਹੁਮਤੀ॥ ਕਿਨਾਧਿਧਾਵਹੁਪ੍ਰਾਨਪਤੀ॥ ੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਤਿਸਕਾਪ੍ਰ
 ਮਾਰਥ॥ ਕਾਇਆਕਚੀਨਗਰੀਹੈਮਨਬਾਲਕਰਾਜਾਹੈ॥ ਕਾਮਕੋਧਲੋਭੁਮੋਹਅਹੰਕਾਰਪੈ
 ਜੇਦਸਟਿਹੈਨਦੁਇਮਾਈਅਖੀਆਹੈਨਾ॥ ਦੁਇਬਾਪਸ੍ਰਵਨਹੈਨਾ॥ ਸੁਣਕਰਿਦੇਖਕਰਿਭੁਟਕ
 ਦੇਹੈਨਾ॥ ਤਾਫਿਰਮੁਲਾਸੁਹਰਾਬੋਲਿਆ॥ ਜੇਇਹਅਗਲਗੀਆਹੀਆਦਿਛਰਖਾਵਣਦੀ
 ਹੁਣਬਿਜਾਰਹੋਇਨੋਠੇ॥ ਤਾਫਿਰਨਾਨਕਸਬਦਬੋਲਿਆ॥ **॥** ਭੀਤਰਅਗਨਬਨਾਸਪਤਮਤਿ
 ਲੀਸਾਗਰਪਿਰੇਪਾਇਆ॥ ਚੰਦਸੂਰਜਦਾਇਘਟਿਹੀਭੀਤਰਿਐਸਾਰਿਆਨਪਾਇਆ॥
 ਤਿਸਕਾਪ੍ਰਮਾਰਥ॥ ਅੰਤਰਅਗਨਜੇਹੈਸੋਤਿਸਨਹੈ॥ ਬਨਾਸਪਤਿਜੇਹੈਸੋਪਤਧੀਆਹੈ
 ਜੇਰੂਪੀਨੁਰੁਜਗਾਰਕੁਨਮਕੁਟੈਬਸੋਗੁਰਸਾਮਾਪੰਡਤਤੁਮਹੀਹੋ॥ ਚੰਦਸੂਰਜਦਾਚੰਦਨਾਹੈ
 ਨਾਭੁਕਵਲਵਿਚਹੈ॥ ਓਹਚੰਦਨਤਾਜਾਗੇਜਾਗੁਰੂਪ੍ਰਗਮਿਲੈ॥ ਤਾਅੰਧਿਆਰਾਜਾਵੈਗਿਆ॥
 ਨਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਵੈ॥ ਤਾਸਾਮਾਪੰਡਤਬੋਲਿਆਜੇਨਾਨਕਘਰਵਿਚਰਾਮਸਿਮਰਾ॥ ਅਤੈਕਿਰਤਕਰ
 ਰਾਮਸੁਰਨਾਦੀਸਾਰਵਿਚਹੈ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਤੀਬੋਲਿਆ॥ **॥** ਰਾਮਰਵੰਤਾਜਾਣੀਐਇ

ਕਮਾਈ ਭੋਗ ਕਰੇਇ। ਤਾ ਕੇ ਲਖਣ ਜਾਣੀ ਐਥੇ ਆਪੀ ਨ ਸੰਗਰੇਇ॥ ੩॥ ਤਿਸ ਕਾ ਪ੍ਰਮਾਣ ਭੋਗ
 ਮਸਤੂ ਨ ਦੀ ਸਾਗ ਵਿਚ ਹੋ ਪਰ ਕਿਠ ਪਾਤਿ ਸੇਓ ਪਰਿ ਹੋ ਜਿਸ ਨੂ ਥਿ ਮਾਤੇ ਪੀਰ ਜਥ ਪਾਸਿ ਆਹੇ ਸਾਤੁ॥
 ਫਿਰ ਮੁਲਾ ਬੋਲਿ ਆਜੀ ਇਹ ਸਿਰ ਹੀ ਹੋਇ ਆਹੈ॥ ਕਿਸੇ ਦਾ ਆਖਿ ਆਨਾ ਹੀ ਮੰਨ ਦਾ॥ ਫਿਰ ਸਾਥ
 ਪੰਡਤ ਬੋਲਿ ਆਨਾ ਨ ਕ ਕਿਸੇ ਦਾ ਆਖਿ ਆਮੰਨੀ ਦਾ ਹੋ ਦਾਹੈ॥ ਤਾ ਫਿਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਚਉਥੀ
 ਪਉੜੀ ਸਬਦ ਬੋਲਿ ਆ॥ ਕਹਿ ਆਸੁ ਨ ਹਿਨ ਖਾਧਾ ਮਾਨਹਿ ਤਿਨ ਹੀ ਸੇਤੀ ਵਾਸਾ ਪ੍ਰਵਤ
 ਨਾਨਕ ਦਾ ਸਨ ਦਾ ਸਾਖੀ ਨ ਤੇ ਲਾਖਿ ਨ ਮਾਸਾ॥ ੪॥ ਤਿਸ ਕਾ ਪ੍ਰਮਾਣ ਭੋਗ ਸਨ ਜੋ ਹੋ ਸੇ
 ਕਿਸੇ ਦੇ ਕਹੇ ਵਿਚ ਨਾ ਹੀ॥ ਖਾਦਾ ਜਾਣ ਦਾ ਨਾ ਹੀ ਅਠੇ ਪਹਰਿ ਇਸੇ ਨਾ ਲਵਾ ਸਾਹੈ॥ ਥਿਨ ਤੇ
 ਲਾਖਿ ਨ ਮਾਸਾਹੈ॥ ਸਾਥ ਪੰਡਤ ਜੇ ਕਰਤਾ ਮਿਹਰ ਵਾਨ ਹੋਵੈ ਤਾ ਏਰ ਸਨਾ ਥਿ ਆਰ ਸਨ
 ਲੋਹਣੈ॥ ਤਾ ਫਿਰ ਮੁਲਾ ਚੋਣਾ ਜਾਇ ਨ ਥਾਥ ਪਾਸਾ ਫਿਰ ਜਾਵੀ ਹੋਇ ਆ॥ ਨ ਥਾਥ ਦਊਲਤ ਥ
 ਕਹਿ ਆ ਅਰੇ ਯਾਰ ਖਾਂ ਇਹ ਕਉਣ ਹੈ॥ ਅਰ ਕਿਸ ਉਪਰ ਫਿਰ ਆਵੀ ਹੈ॥ ਯਾਰ ਖਾਂ ਮੁਲੇ ਕਉ
 ਪਾਛਿ ਆਤੁ ਕਉਣ ਹੋਤਾ ਹੈ॥ ਫਿਰਿ ਜਾਵੀ ਕਿਸ ਉਪਰ ਹੈ॥ ਮੁਲੇ ਕਹਿ ਆਜੀ ਮੈ ਨਾਨਕ ਦੇਵੀ
 ਦਾ ਸੁਰ ਹੋਤਾ ਹੈ॥ ਅਰ ਨਾਨਕ ਪਰ ਫਿਰਿ ਜਾਵੀ ਹੈ॥ ਯਾਰ ਖਾਂ ਨ ਥਾਥ ਪਾਸ ਕਹਿ ਆਨ ਥਾ
 ਬੁਝ ਲਾਮਤਿ ਨਾਨਕ ਸੇਵੀ ਦਾ ਸੁਰ ਹੋਤਾ ਹੈ॥ ਅਰ ਨਾਨਕ ਪਰ ਫਿਰਿ ਜਾਵੀ ਹੈ॥ ਨ ਥਾਥ ਕਹਿ ਆ
 ਐਯਾਰ ਖਾਂ ਇਸ ਕਉ ਆਗੇ ਲੈ ਆਉ॥ ਯਾਰ ਖਾਂ ਮੁਲੇ ਕਉ ਨ ਜੀ ਕਲੇ ਗਾਇ ਆ॥ ਨ ਥਾਥ ਮੁ
 ਲੇ ਨ ਪੁਛਿ ਆ ਕਿਉਰੇ॥ ਤੁਨਾਨਕ ਪਰ ਫਿਰਿ ਜਾਵੀ ਹੈ॥ ਮੁਲੇ ਅਰ ਜ ਕੀਤੀ ਨ ਥਾਥ ਸਲਾਮਤ ਸਾ
 ਤੁਸੈ ਸਾਠ ਰੁਪਈਯੇ ਨਾਨਕ ਕੇ ਥਾ ਕੀ ਨਿਕਲੀ ਹੈ ਸੇ ਨਾਨਕ ਕੇ ਕਈ ਲੇ ਕਉ ਮਿਲੈ॥ ॥

ਨਬਾਬ ਕਹਿਆ ਅਰੇ ਮਲਾਨਾ ਨ ਕਤਾ ਕਹੇ ਹੈ ਜੋ ਫਕੀਰਾ ਕਉ ਦੇਉ ॥ ਤਾ ਫਿਰ ਮੁਲੇ ਕਹਿਆ ਨ ੨੮
 ਬਾਬ ਸਲਾਮਤਿ ਨਾਨਕ ਤਾ ਸਿਰੀ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ ਨਬਾਬ ਕਹਿਆ ਹਕਇ ਨਾ ਕਹੈ ॥ ਨਾਨਕ
 ਕਉ ਮੁਲਾ ਲਗਾਉ ਜੋ ਤੇ ਖਫਤੀ ਨਾ ਹੀ ਖਾਇਆ ਹੈ ਤਾ ਫਕੀਰਾ ਕਉ ਦੇਉ ॥ ਤਾ ਫਿਰ ਮੁਲੇ ॥ ਸਰ
 ਭਾਜਾ ਪਾਵਨਾ ॥ ਨਾਨਕ ਮਗਨ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ॥ ਜਾਗੁ ਰੂਨਾਨ ਕਦੇ ਨ ਕਵਿਚ ਪਸੀਤ ਸਾਨਕੇ
 ਦੇਵਣ ਲਗੇ ॥ ਤਾ ਨਾਨਕ ਬੋਲਿਆ ॥ ਜੇ ਖੇਤੀ ਜਿਨ ਕੀ ਉਜੜੀ ਖਲਵਾਨੇ ਨਾ ਹੀ ਥਾਉ ॥ ਨਾਨਕ
 ਧ੍ਰਿਗਤਿ ਨਾ ਵਾਜੀ ਵਿਆਜਿ ਲਿਖਿ ਲਿਖ ਦੇਚਨਾ ॥ ਫਿਰ ਮੁਲਾ ਕਹਣ ਲਗਾ ਤੁ ਕਉ ਨ ਦੇਵਾ ਹੈ ਤੁਆ ਨਾਉ
 ਪੁਣਾ ਨਾਉ ਦਸਾ ॥ ਤੁਗੁ ਰੂਨਾਨ ਕਜੀ ਬੋਲਿਆ ਗਾਗਾ ਮਾਰੂ ਵਿਚ **ਮਾਰੂ** ॥ ਕੋਈ ਆਖੈ ਭੁਤ ਨਾ ਕੋ
 ਈ ਕਹੈ ਬਿਤਾ ਲਾ ॥ ਕੋਈ ਆਖੈ ਅਦਮੀ ਨਾਨਕ ਵਿਚਾਰਾ ॥ ੧ ॥ ਭੁਇਆ ਦਿਵਾਨਾ ਸਾਹਿਕਾ ਨਾਨਕ
 ਬਉਰਾਨਾ ॥ ਮੈ ਅਪਨੇ ਸਹੁ ਬਿਨ ਅਵਰਿ ਨ ਜਾਨਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਤਉ ਦਿਵਾਨਾ ਜਾਣੀ ਮੈ ਜਾਏ ਦਿ
 ਵਾਨ ਹੋਇ ॥ ਏਕੀ ਸਾਹਿਬ ਧਾਰਾ ਦੁਜਾ ਅਵਰ ਨ ਜਾਣੈ ਕੋਇ ॥ ੨ ॥ ਤਉ ਦਿਵਾਨਾ ਜਾਣੀ ਮੈ ਜਾਏ ਕ
 ਕਾਰ ਕਮਾਇ ॥ ਇਕਤੁ ਸਾਹਿਬ ਧਾਰੀ ਦੁਜੀ ਅਵਰ ਸਿਮਾਣੈ ਕੋਇ ॥ ੩ ॥ ਤਉ ਦਿਵਾਨਾ ਜਾਣੀ ਮੈ
 ਜਾ ਸਾਹਿਬ ਧਾਰੇ ਪਿਆਰਾ ॥ ਮੰਦਾ ਜਾਣੈ ਆਪ ਕੋ ਨਾਨਕ ਅਵਰ ਭੁਲਾ ਸੀ ਸਾਰਾ ॥ ੪ ॥ ਮੁਲਾਨ ਬਾਬ
 ਪਾਸ ਕਹਿਆ ਨਬਾਬ ਸਲਾਮਤਿ ਨਾਨਕ ਤਉ ਖਫਤੀ ਨਾ ਹੀ ਹੁਆ ॥ ਉਸ ਕੇ ਤਾਈ ਕੋਈ ਅਉਲੀ
 ਆਸਿ ਲਿਆ ਹੈ ॥ ਓਹੁ ਖਬਰ ਦਾਰ ਹੈ ॥ ਨਬਾਬ ਕਹਿਆ ਜੇ ਰਾਮ ਕਉ ਬੁਲਾਵਉ ॥ ਜੇ ਰਾਮ ਬੁਲ
 ਏਆ ਜੇ ਰਾਮ ਆਇ ਸਲਾਮ ਕੀਤਾ ॥ ਜੇ ਰਾਮ ਕਿਆ ਕਰੀ ਮੈ ਹਮੈ ਤੋ ਨਾਨਕ ਕੇ ਪੈ ਸੇਰ ਖਣੇ ਨਾਹੀ
 ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਹੈ ਜੋ ਫਕੀਰਾ ਕਉ ਖਲਵਾ ॥ ਅਰਉ ਸਕਾਸ ਸੁਰਾਉ ਸਉ ਪਰਫਾਰਿ ਯਾਦੀ ਹੁਆ ॥

ਮੁਲਾਨ ਬਾਬ

ਤੇ। ਹੋਮੇ ਜਾਣਿਆ ਬਜੇ ਨਾਨਕ ਖਫਤੀ ਹੁਆਏ। ਅਰਮੁਲਾ ਕਾਹਿ ਆਹੈ ਜੇ ਓਹ ਖਬਰ ਦਾਰੇ
 ਕਹੁ ਜੇ ਤੂੰ ਕਹੈ ਸੋ ਕਰੀ ਮੈ। ਜੇ ਰਾਮ ਨਾਨਕ ਪਾਸੋ ਧਰਤੁ ਰਦਾ ਆਹਾ। ਜੇ ਰਾਮ ਚੁਪ ਕਰ ਰਹਿ।
 ਨਥਾ ਬਕਹਿ ਆ ਅਰੇ ਜੇ ਰਾਮ ਤੁੰ ਜਥਾ ਬਕਿਉ ਨਾਹੀ ਦੇਤਾ। ਜੇ ਰਾਮ ਕਹਿ ਆ ਨਥਾ ਬਸਲਾ ਮਤ
 ਨਥਾ ਬਸਕੁ ਕਿਛੁ ਸਮਝੇ ਤੇਹੈ। ਮੈ ਕਿ ਅਜਥਾ ਬਦੇਉ। ਨਥਾ ਬਕਹਿ ਆ ਜੇ ਰਾਮ ਹਕ ਕਬੀਲੇ
 ਕਾਭੀ ਹੈ। ਜੇ ਰਾਮ ਕਹਿ ਆ ਨਥਾ ਬਸਲਾ ਮਤਿ ਨਾਨਕ ਭੀ ਹਜਰ ਹੈ। ਕਹੀ ਦੂਰਿ ਗਇਆ ਨਾਹੀ
 ਨਥਾ ਬਕਹਿ ਆ ਨਾਨਕ ਕਉ ਬੁਲਾਵਉ। ਨਾਨਕ ਕਉ ਆਦਮੀ ਬੁਲਾਵੈ ਗਇਆ। ਨਾਨਕ
 ਤੁਮਾਰੇ ਤਾਈ ਨਥਾ ਬੁਲਾਵਤਾ ਹੈ। ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ ਹਮ ਨਥਾ ਬਕੀ ਕਿ ਆਪ ਜੀ ਹੈ। ਆਦਮੀ
 ਫਿਰ ਆਏ ਨਥਾ ਬਪਾਸ ਆਖਣ ਲਗੇ ਜੀ ਵਹੁ ਆਵਤਾ ਨਾਹੀ। ਨਥਾ ਬਕਉ ਲਤਖਾਂਗੁ ਸਾਖਾ
 ਧਾਕਹਿ ਓਸ ਜਾਇ ਪਕੜ ਲਿਆਉ। ਫਿਰ ਆਦਮੀ ਜਾਇ ਕਹਿ ਆ ਜੇ ਏਨਾ ਨਕ ਨਥਾ ਬਬਹੁ
 ਤੁਗਿ ਲੇਵੈ ਦੇਹਿ ਆਹੈ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਓਠ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਇਆ। ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹੁ
 ਗੁਰੂ। ~~ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਹੈ~~ ਆਇਦ ਉਲਤਖਾਂ ਨਥਾ ਬਪਾਸ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਇਆ। ਸਲਾਮ ਨਕੀ
 ਗੁਰੂ ਤੇਸ੍ਰਾ। ਨਥਾ ਬਤਬਰਖਾ ਪਾ। ਨਥਾ ਬਕਹਿ ਆ ਅਰੇ ਨਾਨਕ ਆਵਤਾ ਕਿਉ ਨਾਥਾ। ਤੁੰ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਕਹਿ ਆਸੁਣ ਨਥਾ ਬਜਬਤੇ ਰਾਚਾ ਕਰਥਾ ਤਬਤੇ ਰੇ ਪਾਸ ਆਵਤਾ ਬਾ। ਅਬ ਤੇ ਰਾਚਾ ਕਰ
 ਨਾਹੀ ਅਬ ਖੁਦਾਏ ਕੇ ਚਾਕਰ ਹੁਏ। ਤੁਥ ਨਥਾ ਬਕਹਿ ਆ ਜੀ ਤੁਮ ਮੈ ਸੇ ਹੁਏ ਹੋ। ਤੇ ਤੁਮਾਰੇ ਸਾ
 ਬਚਲ ਕਰਿ ਨਿਵਜ ਕਰੇ। ਜੁਮੇ ਕਾਰੋ ਜਪੈ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਚਲੋ ਜੀ। ਨਾ ਲੇਲਾ ਬ
 ਧਨ ਲੇਕਾ ਜੀ ਨਾ ਲੇ ਨਾਨਕ ਨਾ ਲੇ ਹੋਰ ਲੇਕ ਕਿਤ ਨੇ ਕਗਣੀ ਦੇ। ਜਾਇ ਜੁਮੇ ਕਾਰੋ ਜਮ ਸੀਤ ਵਿ

ਰਖਕੇਹੋਇ। ਜਿਤਨੇਲੋਕਮਸੀਤਵਿਚਆਹੇਤਿਤਨੇਆਪਣੀਆਪਣੀਜਾਹਗਾਆਖਣਲੋਗੇ ੩੯
 ਨਾਨਕਦੇਸਪਲੇਅਜਆਇਆ। ਅਤੇਜਿਤਨੇਮਹਾਜਨਹਿਦੁਜਨਮਆਹੇਸੁਲਤਾਨਪਰਵਿਚ
 ਸਤਨਾਵਿਚਰੰਡਪੈਗਈ। ਜੇਰਾਮਖਰਾਦਲਗੀਰਹੋਇਕੈਪਰਿਜਾਇਦੁਨਿਆ। ਨਾਨਕੀਦੇਖੋ
 ਤਾਕਿਆਦੇਖੋਜੇਮੇਰਾਖਾਵਦਬਹੁਤਦਲਗੀਰਹੋ। ਨਾਨਕੀਓਠਖਰੀਹੋਈ। ਆਖਿਉਸਜੀ
 ਅਜਕਿਆਵਾਸਤਾਹੈਤੁਸੀਜੇਮੇਸੇਦਲਗੀਰਆਇਹੋ। ਜੇਰਾਮਕਹਿਆਸੁਣਪੁਮੇਸਰਦੀ
 ਲੋਕਾਤਿਰੇਕਿਉਨਾਨਕਕਿਆਕੀਤਾਹੈ। ਨਬਾਬਨਾਲਜਮੇਮਸੀਤਨਿਮਾਜਕਰਨਿਗਇਅ।
 ਹੈ। ਅਤੇਸਾਰੇਸਹਰਿਵਿਚਹਿਦੂਮਸਲਮਾਨਵਿਚਰੰਡਪਈਹੈ। ਜੇਅਜਨਾਨਕਤੁਰਕਾਵਲੋ
 ਇਆ। ਮੈਕਿਆਨਦਲਗੀਰਹੋਵਾ। ਤੁਨਾਨਕੀਕਹਿਆਜੀਤੁਸੀਓਠਕਰਰਸੇਈਜੇਵੇ। ਤੁਸੀ
 ਨਾਨਕਜੀਦੁਲੇਧੋਖਾਕੋਈਨਕਰੋਅਚਿਤਰਹੋ। ਨਾਨਕਜੇਹੈਸੇਰਾਦੇਦਾਹਿਆਇਤੀਹੈ। ਨਾ
 ਨਕਵਲਕੋਈਨਾਹੀਬਹੀਨਦਰਿਦੇਖਸਕਦਾ। ਉਰੇਤੁਸੀਅਨੰਦਨਾਲਰਸੇਈਜੇਵੇ। ਇਤਨੀ
 ਆਗਲਾਕਰਦੇਆਹੋਜੇਸੇਰਪਇਆਅਤੇਨਿਧਾਬਾਮਣਜੇਰਾਮਜਸੁਸਲਾਇਛੁਰਿਆ
 ਸੀ। ਨਿਧਾਬਾਮਣਫਿਰਆਇਆਆਇਜੇਰਾਮਨੁਵਧਾਈਦਿਤੀ। ਉਸਥੋਂਨਾਨਕੀਤੇਜੇਰਾਮਪੁ
 ਛਿਆਨਿਧੇਨਆਖਮਿਸਰਕਿਉਕਰਿਹੋਇਨਿਬੜੀ। ਨਿਧੇਕਹਿਆਜੀਮੈਅੰਦਰਨਾਹਾਪਰ
 ਮੈਤੁਰਕਾਵੇਮੁਹੁਸਇਆਜੇਨਬਾਬਨਿਵਾਜਕੀਤੀਨਾਨਕਖਰਾਰਹਿਆ। ਨਬਾਬਨਿਮਾਜਕਰ
 ਮੁਕਾਤੁਬਨਬਾਬਨਾਨਕਨੂੰਕਹਣੇਲਗਾਅਰੇਨਾਨਕਤੁਜੇਨਿਵਾਜਕਰਨੇਆਇਆਥਾਤੇਨਿਮ
 ਜਨਕਰੀ। ਨਾਨਕਕਹਿਆਮੈਕਿਸਸੇਨਮਾਜਕਰੋ। ਨਬਾਬਕਹਿਆਤੂੰਹਮਸੇਕਰਤਾ। ਨਾਨ

ਕਰਹਿ ਆਤੰਤਾ ਕੰਧਾਰ ਘੋੜੇ ਖਰੀਦਨੇ ਗਇਆ ਥਾ ਮੈਂ ਨਿਮਾਜ ਕਿਸ ਸੋ ਕਰਤਾ ਤਾ ਦਲ ਉਤਖੰ
 ਕਹਿ ਆਮਰੈ ਨਾਨਕ ਇਤਨਾ ਸੁਰ ਧੋਲਤਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਤਾਈ ਹਾਖ ਨਾਹੇ। ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਸੁਣ ਖਾਨ
 ਤੇਰੀ ਦੇਹਈ ਹਾਖ ਨੀ ਥੀ ਅਰਨੈ ਵਾਜ ਕਰਨੇ ਵਾਲ ਜੋ ਥਾ। ਸੋ ਘੋੜੇ ਖਰੀਦ ਕਰਨੇ ਕੰਧਾਰ ਗਇਆ
 ਥਾ। ਤੁਛਾ ਜੀ ਕਹਿ ਆਵੇ ਖਨ ਧਾਧ ਸਲਾਮਾ ਤਿਹਿ ਦੁਕਿਤ ਨਾ ਸੁਠ ਧੋਲਤਾ ਹੈ। ਤੁਨ ਧਾਧ ਕਹਿ
 ਆਕਾਜੀ ਨਾਨਕ ਸਚ ਕਹਿਤਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਸਿਜ ਦੇ ਕੇ ਵਖਤ ਮੇਗਾ ਵਿਲਘਾ ਤਿਓ ਕਉ ਕੰਧਾਰ ਮੇਗਾਇ
 ਆਥਾ। ਧੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਿਰੀ ਮਤੀ ਫਿਰ ਕਾਜੀ ਚੁਗਲੀ ਕੀਤੀ। ਸੁਣ
 ਖਾਜੀ ਹਮ ਤੇ ਨਾਥੇ ਗਏ ਹਮ ਸੇ ਤੀ ਨਿਮਾਜ ਕਰਤਾ। ਫਿਰ ਨਧਾਧ ਕਹਿ ਆ ਨਾਨਕ ਤੁੰ ਕਾਜੀ ਕੋ
 ਸਾਥ ਕਰਤਾ। ਫਿਰ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਕਾਜੀ ਤਉ ਵੇਛੇ ਕਉ ਪਰਿਸਾ ਕੁਣੇ ਗਇਆ ਥਾ। ਮਤ
 ਛੇਰਾ ਖਾਤੁ ਵਿਚ ਪਉਚੇ ਹੋਵੈ। ਤੁਨ ਧਾਧ ਕਹਿ ਆਕਾਜੀ ਸਚ ਕਹੀਓ ਨਾਨਕ ਕਿ ਆਕਹਤਾ ਹੈ
 ਕਾਜੀ ਕਹਿ ਆ ਨਾਨਕ ਸਚ ਕਹਿਤਾ ਹੈ। ਤਾਦੁ ਹਾਨ ਪ੍ਰਤੀਤ ਆਈ। ਕੁਯਾਜੀ ਇਉਂ ਮੈਂ ਸੁਣ ਕਰ
 ਆਇਆ ਹਾਂ। ਤੁਨਾ ਨਕੀ ਥੋਈ ਮਿਸਰ ਨਾਨਕ ਕਿਥੇ ਛੋੜਿਓ। ਨਿਧੇ ਕਹਿ ਆਜ ਜਮਾਨ ਮੈਂ
 ਉਥੇ ਹੀ ਛੁਡਿ ਆਇਆ ਹਾਂ। ਜੈਗੰਮ ਨਿਧੇ ਨੁਲ ਨਲ ਲਗਾਤੁ ਤੁਸਾਇ ਤਉ ਥੋਖਨ ਹੋਵੇ ਆ
 ਤੁਨਿ ਧੇ ਕਹਿ ਆਜੀ ਓਹਤਾ ਮਸੀਤ ਵਿਚ ਆਂਹਾ। ਅਤੋ ਜੀ ਤੁਨੇ ਲੋਕ ਆਹੇ ਆਪਣੇ ਪਰਾਨੁ ਫਿ
 ਰ ਗਏ। ਉਹਤਾ ਮੈਂ ਨਨ ਜਰਿਨਾ ਆਇਆ। ਨਾਨਕੀ ਕਹਿ ਆਜੀ ਤੁਸੀਂ ਗਿਣਤੀ ਕਾਈ ਨ ਕਰੋ। ਨਾ
 ਨਕਹੁਣ ਆਵਦਾ ਹੈ। ਤਿਚਰਾਨ ਨਾਨਕ ਜੈਗੰਮ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਇਆ। ਤੁਨ ਸਾਲ ਉਠੀ ਹੋਏ ਕਕੀ ਬਹੁ
 ਜੀ ਤੁਸਾ ਭਾਈ ਜੀ ਆਇਆ ਹੈ। ਤੁਨਾ ਨਕੀ ਇਕ ਥੀ ਚਾਹੇ ਹੋਇ ਗਈ। ਕਿਉਂ ਜੀ ਮੈਂ ਤਾਂ

ਆਖਦੀ ਸੀ ਜੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਰੂਹ ਦੇ ਦਾਹਿਆਇਤੀ ਪੈਗਾ। ਨਾਨਕ ਦੀ ਵਲ ਕੋਈ ਨਾਹੀ ਦੇਖ ਸਕਦਾ। ੩.
 ਜੇ ਰਾਮ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਇਆ। ਅਰਲਗਾ ਨਾਨਕ ਨੂੰ ਪੁਛਣਾ। ਕੁਈ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੋਹੋ ਕਿਉਂ ਕਰਿ ਮਜ
 ਕਰਹੋਇਆ। ਅਸਾ ਬਹੁਤ ਹਊਲ ਕੀਤਾ। ਤੁਸੀਆ ਪਣੀ ਕਹਾ। ਤੁਗਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਜੀਜਾ
 ਜੋ ਕਛੁ ਹੋਈ ਸੋਹੋਇ ਵਰਤੀ। ਫਿਰ ਜੇ ਰਾਮ ਕਹਿਆ ਕੁਈ ਜੀਜੇ ਕੋਈ ਅਸਾਨੂੰ ਪੁਛੇ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਕਿਆ
 ਕਹੀਐ। ਲੋਕਾ ਦੀ ਅਛਾਈ ਖਬਰ ਕਿਛੁ ਨਾਹੀ ਜੇ ਕਛੁ ਤੁਸਾਰੇ ਮੁਹਤੇ ਸੁਣੀਐ ਸੋ ਖਰੀ ਖਬਰ।
 ਤੁਗਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਜੀਜਾ ਜੀਦ ਉਲਤ ਖਾਂ ਨਿਵਾਜ ਲਗਾ ਕਰਨ ਅਤੇ ਕਾਜੀ ਲਗਾ ਕਰਨ।
 ਅਸੀਂ ਖੜੇ ਰਹੇ। ਜਾਨ ਬਾਥ ਨਿਵਾਜ ਕਰਿ ਮੁਕਾਤਾ ਅਸਾਨੂੰ ਲਗਾ ਆਖਣਾ। ਅਰੇ ਨਾਨਕ ਤੂੰ ਨਿਆ
 ਜ ਕਰਨੇ ਆਇਆ ਕੇਖੜ ਹੋਣੇ ਹੋਇਆ ਬਾ। ਤੈਂ ਤੋਂ ਨਿਵਾਜ ਨ ਕਰੀ। ਅਸਾ ਕਹਿਆ ਜੇ ਮਥਾਠੇ
 ਕੇਜੀ ਮੀਸੇ ਵਿਲਊਏ ਅਸਾਨਾ। ਘੋੜੇ ਕੰਧਾਰ ਖਰੀਦ ਕਰੇ ਦਊਲਤ ਖਾਂ ਪਰਾਨਾ। ਨਬਾਥ ਕਹਿਆ
 ਮੰਤ੍ਰ ਸਮਝਿਆ ਨਾਹੀ ਤੋਂ ਕਿਆ ਕਹਿਆ। ਫਿਰ ਅਸਾ ਕਹਿਆ ਤੂੰ ਤਾਘੋੜੇ ਖਰੀਦ ਕਰਨ ਕੰਧਾਰਗ
 ਇਓ ਅਸਾ ਨਿਵਾਜ ਕਿਸ ਨਾਲ ਕਰਨੀ ਆਹੀ। ਤਾਂ ਕਾਜੀ ਕਹਿਆ ਦੇਖੋ ਖਾਂ ਨ ਜੀ ਹਿੰਦੂ ਕਿਤ ਨਾਸ਼
 ਭਏ ਲਤਾਏ। ਤੁਖਾਨ ਕਹਿਆ ਕਾਜੀ ਹਿੰਦੂ ਸਚਾਏ। ਜਿਸ ਵਖਤ ਹਮਾ ਸਿਜ ਦੇ ਗਏ ਥੇਓਂ ਸਵਖਤ
 ਹਮਾਰਾ ਦਿਲ ਘੋੜਿਓ ਕਊ ਕੰਧਾਰਗਾਇਆ ਬਾ। ਫਿਰ ਕਾਜੀ ਕਹਿਆ ਜੀ ਤੁਮ ਤੋਂ ਘੋੜਿਓ ਕਿਉਂ ਗਏ
 ਥੇਹ ਮੰਤ੍ਰ ਕਹੀਨ ਬੇਗਾਇਨਾ ਹਮਾਰੇ ਸਾਥ ਕਰਤਾ। ਤਾਂ ਫਿਰ ਅਸਾ ਆਖਿਆ ਕਾਜੀ ਨਾ। ਕਾਜੀ ਤੋਂ
 ਉਮਸੀ ਤੁਗਾਇਆ ਅੰਧੁਣ ਖਾਇਆ ਖਾਤਾ। ਸਿਜ ਦਾ ਕੀਤਾ ਜਿਮੀ ਤੇ ਰੂਹ ਕਰਤ ਕੇ ਸਾਥ। ਫਿਰ ਨ
 ਬਾਥ ਕਹਿਆ ਨਾਨਕ ਯਹਿ ਕਿ ਆ ਕਹਿਆ। ਤੁਅਸਾ ਕਹਿਆ ਹੋ ਖਾਂ ਨ ਜੀ ਕਾਜੀ ਦੀ ਘੋੜੀ ਸੁ

ਈਹੈ ਵਛੋਰਾ ਜੀ ਮਿਆਹੈ ਸਾ। ਵੇਰੇ ਵਿਚ ਖਾਤਹੈ ਕਾਜੀ ਜਿਮੀ ਤੇ ਸਿਜਦਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਹਰ ਕਾਜੀ ਦਾ
 ਵਛੋਰੇ ਵਿਚ ਜਾਇਰ ਹਿਆ। ਅਤੇ ਵੇਰੇ ਵਿਚ ਪੈ ਮਰਦਾ ਹੋਵੈ। ਹਮੇ ਇਹ ਕਹਿਅਹੈ ਖਾਜੀ। ਭੁੰਦ
 ਉਲਤ ਖਾਹ ਸਿਆ ਕਹਣਾ ਲਗਾ ਕਿਉ ਕਾਜੀ ਨਾਨ ਕਕਿਆ ਕਹਿਤਾ ਹੋ ਸਚ ਕਹੀਓ। ਤੁਹਾ ਕਾਜੀ
 ਕਹਨੇ ਲਾਗਾ ਖਾਨਜੀ ਐਸੀ ਹੀ ਥਾਤ ਹੋ। ਤੁਹਾਨ ਬਾਬ ਕਹਿਆ ਕਾਜੀ ਨਾਨ ਕਤ ਉਕਾਮ ਲਫਕੀ
 ਰਹਿਆ। ਅਬ ਇਸ ਸੇ ਹਰ ਫਕੇਈ ਨਹੀ ਚਲਤਾ। ਫਿਰ ਨ ਬਾਬ ਕਹਿਆ ਸੁਣਨਾਨ ਕਤੇਰੇ ਪੈ
 ਸੇਜੇ ਤੇ ਸੋਹ ਮੋਰ ਖਣੇ ਨਹੀ। ਤੁਹਾ ਸੁਗਾ ਫਿਰੀ ਆਦੀ ਹੁਆ ਥਾਜੇ ਹਕ ਕਬੀਲੇ ਕਾਹੈ। ਅਰੁ ਤੇ
 ਕਹਿਆ ਥਾਜੇ ਫਕੀਰ ਕੇ ਦੇਉ। ਕਹੁ ਅਬ ਪੈ ਸੇ ਕਿਸ ਕਉ ਦੇਵਾ। ਤੁਹਾ ਅਸਾਨ ਬਾਨ ਕਹਿਆ ਐ
 ਤੇ ਤੁਮ ਕੋ ਕਹਿ ਚਕਿਆ ਹੋ ਆਗੇ ਤੁਮ ਜਾਣੋ। ਨ ਬਾਬ ਕਹਿਆ ਸੁਣਨਾਨ ਕਾ ਆਪੇ ਪੈ ਸੇ ਤੇਰੇ
 ਕਬੀਲੇ ਕਉ ਦੇਤੇ ਹੋ। ਅਰੁ ਆਧੇ ਫਕੀਰ ਕਉ ਤੁਹਾ ਪਣੇ ਹਥ ਕਰ ਦੇਹਾ। ਤੁਹਾ ਅਸਾ ਕਹਿਆ ਅ
 ਜੀ ਕੁਣ ਨਹੀ ਜਾਣਦੇ ਤੁਹਾ ਏਹੁ ਗਲ ਅਸੀਂ ਕਹਿਆ ਏਹੈ। ਜੀ ਜੀ ਅਗੇ ਤੁਸਾ ਰੂਜੀ ਤਾ
 ਵੈ ਭੁਲੀ ਲਗੈ। ਭਾਵੈ ਬਗੀਲ ਗੈ। ਤੁਹਾ ਜੇਗਾ ਮਕਹਿਆ ਜੀ ਤੁਸਾ ਬੋਹੈ ਸੋ ਪਰੀ ਹੋਈ। ਫਿਰ ਨ
 ਨਕੀਆ ਥਿਆ ਅਜੇ ਨਾਹੀ ਪਤੀ ਜਦਾ। ਤੁਹਾ ਜੇਗਾ ਮਕਹਿਆ ਬਹੁ ਜੀ ਤੁਹਾ ਨਾਨ ਕਦੀ ਭੁੰਦ ਪੈ ਤੇਨ
 ਇਸਦਾ ਕਛੁ ਅਸਰ ਹੋ। ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਭੁਰਮਾ ਵਿਚ ਅਹੋ। ਧਨ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਹੈ ਅਤੇ ਧਨ ਨਾਨ ਕ
 ਹੋ। ਅਤੇ ਤੁਹੀ ਧਨ ਹੈ ਇਸਦੀ ਭੁੰਦ ਹੋ। ਅਤੇ ਥੋੜੇ ਜੇਹੇ ਅਸੀਂ ਭੁੀ ਧਨ ਅਹੋ ਜੇ ਤੇਰੇ ਨਾ ਲਸੀਰਾ
 ਹੋ। ਫਿਰ ਮੁੰਨਾ ਚੋਣਾ ਆਪਣੀ ਧੀ ਨ ਛੁਡੇ ਨਹੀ। ਅਤੇ ਚੰਦੇ ਗਈ ਭੁੀ ਆਈ। ਅਤੇ ਲਖ ਮੀਦਾ ਸਤ
 ਕੁਛ ਨ ਆਹਾ। ਅਤੇ ਸਿਰੀ ਚੰਦ ਪਉਣਿ ਆਪ ਜਾਵਰਿਆ ਦਾ ਆਹਾ। ਜਾਨਾਨ ਕਨਿਕ ਲਖ ਜਾਹੈ ॥

ਇਆਚੰਦੋਅਤੇਮੁਲਾਛਰੇਨਾਹੀ। ਅੰਤੁਸਲਾਹਹੋਈਨਾਨਕੀਆਖਿਆਭੁਲਸਿਰੀਚੰਦਮੇਰੇ ੩੯
 ਘਰਰਹੇ। ਅਤੇਭਾਭੀਨਾਅਤੇਲਖਮੀਦਾਸਨੂਤੁਸੀਲੈਜਾਏ। ਚੰਦੋਗਣੀਜਿਉਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀ
 ਨੇਉਠਾਉਚੰਦੋਗਣੀਕੜਕੀ। ਅੰਮੈਸੀਕੜਕੀਜਿਉਬਿਜਲੀਕੜਕਦੀਹੈ। ਆਖਣੁਲਰੀ
 ਸੁਣਤੇਵੇਨਾਨਕਇਸੇਗਲਨੁਵਿਆਹਕਰਦਾਸੇ। ਜੇਟਬਰਵਧਾਏਕੇਛੁਡਨਗਾ। ਤਾਗੁਰੂਨਾ
 ਨਕਜੀਮਾਰੂਗਾਗਵਿਚ ਮੇਲਮਾਤਪਿਤਾਪਿਤੁਕਮਾਇਆ। ਤਿਨਕਰਤੇਲੇਖਾਲੇਖ ਏਲਿਆ
 ਇਆ। ਲਿਖਦਾਤਜੇਤਵਡਿਆਈ। ਮਿਲਮਾਇਆਸੁਰਤਗਵਾਈ। ੧॥ ਮੁਰਖਮਨਕਾਹਿਕ
 ਰਸਹਿਆਣਾ। ਉਠਚਲਣਾਖਸਮੇਭਾਣਾ। ੧॥ ਰਹਾਉ। ਤਜਸਾਦਿਸਹਜਿਸੁਖਹੋਈ। ਘਰ
 ਛੁਡਣੇਰਹੈਨਕੋਈ। ਕਿਛਖਾਜੇਕਿਛਧਰਜਾਈਐ। ਜੇਬਹੁਡੁਨੀਆਆਈਐ। ੨॥ ਸੇਜ
 ਕਾਇਆਪਟਹੰਦਾਇ। ਫੁਰਮਾਇਸਬਹੁਤਚਲਾਏ। ਪੈਸੇਜਸੁਖਾਲੀਸੇਵੇ। ਹਥੀਪਉਦੀਕ
 ਹੋਰੇਵੇ। ੩॥ ਘਰਪੁਮਣੁਣਾਈਭਾਈ। ਪਾਪਧਰਤਰਣਨਜਾਈ। ਭੁਭੇਨਾਜੀਉਚੜਾ
 ਉ। ਕਹੁਨਾਨਕਦੇਵੈਕਾਹੂ। ੪॥ ੧॥ ਫਿਰਕਿਤਨੇਕਦਿਨਾਨੂਤਲਵੰਡਾਮਹੁਮਰਦਾਨੇਨਕ
 ਸੁਖਧਰਸੈਣੁਭੇਜਿਆਸੀ। ਜੇਜਾਹਿਨਾਨਕਦੀਖਬਰਲੈਆਉ। ਮੇਉਰੁਦੀਜੇਹੀਸੁਣੀ
 ਹੈਜੇਨਾਨਕਫਕੀਰਹੋਇਆਪੋ। ਮਰਦਾਨਾਆਇਕਰਿਕਿਆਦੇਖੈਜੇਨਾਨਕਤਪਾਹੋਇ
 ਬੈਠਾਹੈ। ਮਰਦਾਨਾਆਇਆਨਾਨਕੀਪਾਸਹੁਖਧਰਲੀਤੀਲਗਾਪੁਛਣਰਜਾਦੀਜੀਏਹ
 ਕਿਆਹੋਇਆ। ਮਹਤੇਕਲਮੈਨੁਖਧਰਨੀਭੇਜਿਆਆਹਾ। ਨਾਨਕੀਕਹਿਆਮਰਦਾਨਾਏ
 ਹਾਖਬਰਜੇਦੇਖਨਾਹੈ। ਅਤੇਹੋਰਖਬਰਲੈਨਾਹੈਭਾਈਨਾਨਕਪਾਸੇਲੈਜਾਈ। ਜੇਕੋਈਜਬਾ

ਬਦੇਵੀਗਾਸੇਲੋਜਾਵੇ। ਮਰਦਾਨਾਆਇਨਾਨਕਨੂੰ ਸੀਲਿਆ। ਆਖਿਓਸੁਨਾਨਕਜੀਅ
 ਹੁਕਿਆਕੋਤੁਈ। ਚੰਗੇਕੁਲਿਆਛੁਰਕੈਅੰਗੇਛੁਸਿਰਬੰਧਿਓ। ਨਾਨਕਕਹਿਆਸੁਣਮਰ
 ਦਾਨਾਅਸਾਤੈਨੁਤਾਰਦਾਗੁਣਦਿਤਾਸੀ। ਸੋਅਜਦੇਵਿਨੋਨੇ। ਅਸੀਤੁਸਾਨੁਓਰੀਕਦੋਸੇ। ਮ
 ਰਦਾਨੇਆਖਿਆਕਹੁਜੀਮੈਨੁਆਖਾ। ਤੁਗੁਰੂਨਾਨਕਆਖਿਆਚਲਾਮਸਾਭੇਨਾਲਿ। ਮਰ
 ਦਾਨੇਆਖਿਆਕਿਧਰਜੀ। ਤੁਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਜਿਧਰਕਰਤਾਰਲੋਜਾਏ। ਅਜੀ
 ਨਾਨਕਜੀਮੈਨੁਤਾਮਹਤੇਕਾਲੁਖਬਰਨੁਕੋਜਿਆਮਾਹ। ਅਤੇਆਖੀਧੀਓਰੀਕਦਾਨਦੇਖ
 ਦੇਹੋਸਨ। ਤੁਸੀਆਖਦੇਹੋਅਸਾਭੇਨਾਲਚਲਾ। ਮੈਕਿਆਕਰਾ। ਤੁਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿ
 ਆਸੁਮਰਦਾਨਾਅਸਾਨਾਨਿਕੁਖਨੰਗਹਈ। ਅਤੇਸੁਖਕੁੰਗੇਮੰਗੇਤੁਜਾਹਿਤੁਲਵੰਡੀਮਰ
 ਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਮੈਨੁਜਾਣਅਉਖਾਹੋਇਆ। ਹੁਣਮੈਕਿਥੇਜਾਵਾ। ਹੁਣਮੈਨੁਸੰਸਾਰਉ
 ਤੇਕੋਈਨਦਰਨਾਹੀਆਵਦਾ। ਤੁਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਮਰਦਾਨਾਤਾਰਵਜਾਇ। ਮਰ
 ਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਮੈਕਦੀਨਹੀਵਜਾਈਤਾਗੁ। ਤੁਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਅਸਾਜੋਤੈਨ
 ਤਾਰਦਾਗੁਣਦਿਤਾਸੀਸੋਕਿਥੇਘਤਿਓ। ਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਮੈਵੇਚਨਾਹੀਖਾਧਾ। ਜੇ
 ਥੇਰਾਖਿਆਹੋਤਿਥਾਉਪਇਆਹੋਗੁ। ਤੁਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਵਜਾਇਮਰਦਾਨਾ।
 ਮਰਦਾਨੇਪਾਸਰਬਾਬਨਾਹੀਆਹਾ। ਮਰਦਾਨੇਹੁਕਮਮਾਨਿਆ। ਮਰਦਾਨਾਸਹਗਿਵੇਚਮ
 ਏਆ। ਆਇਕਰਿਲਗਾਕੋਈਦੁਫੀਟੋਲਣਾ। ਦੇਖੇਤਾਹਿਕਰੁਮੇਟਾਹਿਕਸਪਠਾਣਅਗੇ
 ਬੈਠਾਗਾਵਦਾਹੈ। ਅਤੇਮਝੇਲਾਰਬਾਬਹਬਵਜਾਵਦਾਹੈ। ਮਰਦਾਨੇਉਸਨੁਦੁਆਇਸਲਾਮ

ਦਿਤੇ ਸਾ। ਤਿਚ ਗਾਨੁ ਪਠਾਣ ਓਠ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਇਆ। ਤੁਮਰ ਦਾਨੇ ਉਸਨੁ ਆਖਿਆ ਚਲ ਭਾਈ ਮਿਰ ॥ ੩੩
 ਸੀ ਹਿਕ ਬੰਦਾ ਖੁਦਾਇ ਦਾ ਤੂੰ ਸਦਾ ਹੋ। ਓਹ ਮਿਰ ਸੀ ਉਠ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਇਆ। ਗਾਹਿ ਵਿਚ ਲਗਾ
 ਪੁਛਣ ਆਖ ਭਾਈ ਤੂੰ ਕਉ ਦੁਹੰਦਾ ਹੋ। ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਹੁਓ ਮਿਰ ਸੀ ਹੋਦਾ ਹੋ। ਦਿ
 ਰਉ ਸਾ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਤੂੰ ਕਉ ਬੋਲੈ। ਤੇਰਾ ਨਾਉ ਕਿਆ ਹੋ। ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਮੇਰਾ ਨਾਉ ਮ
 ਰਦਾਨਾ ਹੋ। ਅਤੇ ਵਤ ਨਗਾਇ ਭੁਏ ਭੁਟੀ ਦੀ ਤਿਲ ਵੰਡੀ ਹੋ। ਮਰਦਾਨਾ ਨਾਲ ਲੈ ਕਰਿ ਉਸਨੁ ਗੁ
 ਰਨਾਨ ਕਜੀ ਪਾਸ ਲੈ ਆਇਆ। ਉਸਨੁ ਆਖਿ ਉਸ ਭਾਈ ਵਜਾਉ। ਤੁਗਰਨ ਨ ਕਜੀ ਦੀ ਸ
 ਮਾਪ ਲਗੀ ਹੋਈ ਆਹੀ। ਜਾਉ ਸਤੁ ਮੇਰੇ ਤਾਰ ਵਜਾਈ ਤੁਗਰਨ ਨ ਕਜੀ ਅਖੀ ਖੋਲੀਆ।
 ਆਖਿ ਓਸੇ ਵੇ ਮਰਦਾਨਾ ਤੂੰ ਵਜਾਇ। ਮਰਦਾਨੇ ਹੁਕਮ ਮੰਨਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਵਜਾਇ ਨਾਹਾ ਜਾਣਦਾ
 ਮਰਦਾਨਾ ਲਗਾ ਵਜਾਵਣਾ। ਮਰਦਾਨੇ ਇਜੇ ਹੀ ਤਾਰ ਵਜਾਈ ਜੇ ਜੰਗ ਲਦੇ ਮਿਰ ਗਾਇ ਸੁਧ ਹੋਇ
 ਕੇ ਢਹਿ ਪਏ। ਤੁਗਰਨ ਨ ਕਜੀ ਬਹੁਤ ਗੀਉ ਆ। ਅਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਆਪਣੇ ਜੀ ਵਿਚ ਬਹੁਤ
 ਜੀ ਹੋਇਆ। ਜਾਣੈ ਜੇ ਮੇਰਾ ਵਜਾਇ ਨਾਹਾ ਜਾਣਦਾ। ਮੇਨੁ ਅਜ ਗੈਬੀ ਫਤੇ ਹੋਈ। ਅਤੇ ਓਹ ਦਾਦੀ
 ਹੋਰਾਨ ਹੋਇ ਗਇਆ। ਮੇਰੇ ਵੇਰੇ ਵੇਰੇ ਦਾਦੀ ਡਿਠੇ ਆਹੇ। ਪ੍ਰਗਇਹ ਗੁਣ ਕਿਸੇ ਵਿਚ ਨਾਹੀ ਡਿਠਾ।
 ਫਿਰਿ ਗੁਰਨ ਨ ਕਜੀ ਕਹਿਆ ਕਿਉ ਮਰਦਾਨਾ। ਮਰਦਾਨੇ ਓਠ ਕਰਿ ਕੈ ਸਲਾਮ ਕੀਤਾ। ਜੀ ਮੇ
 ਤੂੰ ਅਲਹੁ ਖੁਦਾਇ ਹੀ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ। ਜੇ ਤੂੰ ਫਰਮਾਵਹਿ ਸੋਈ ਹੋਓ ਕਰਾ। ਤੁਗਰਨ ਨ ਕਜੀ ਅ
 ਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਕੋਈ ਰਬਾ ਬਲੈ। ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਤੂੰ ਬੁਰਾ ਲਈ ਆ। ਤੁਗਰਨ ਨ ਕ
 ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਰਬਾ ਬਹੁਤ ਮੁਖੀ ਅਤੇ ਢਾ। ਅਤੇ ਹੋਰ ਜੇ ਵਜਾਹੈ ਸੋ ਸਤੁ ਵਿਕਾਰ ਹੋ

ਤਮਰਦਾਨੇ ਫਿਰ ਆਖਿਆ ਜੀ ਰਬਾਬ ਮਿਲੇ। ਤਾ ਫਿਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ
 ਸਵਾਲ ਕਰਨਾ ਕੁਲਾਨਾ ਹੀ। ਪਰ ਜਰੂਰ ਕਰਾਵਈ ਹੈ। ਜਾਇਕਰਿ ਬੇਬੇ ਜੀ ਪਾਸ ਆਖਾ।
 ਜੇ ਬੇਬੇ ਜੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੁਓ ਤੇ ਹਿਕਸੁ ਆਲ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜੇ ਮੰਨੇ ਤਾ ਆਖਾ। ਅਤੇ ਨਾਮੰਨੇ
 ਤਾ ਨਹੀ ਆਖਦਾ। ਜੇ ਮੰਨੇ ਓਸ ਤਾ ਆਖੇ ਜੇ ਹਿਕਸੁ ਆਲ ਨਰਬਾਬ ਲੈ ਦੇ। ਮਰਦਾਨਾ ਉਠ ਪੜ
 ਰਇਆ। ਤੁਓ ਸਵਾਦੀ ਕਹਿਆ ਜੀ ਏਹੁ ਰਬਾਬ ਹਜਰ ਹੈ। ਫਿਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ
 ਕੁਈ ਢਾਢੀ ਅਸਾਨੁ ਪਹੁੰਚਿਆ ਤੇ ਦਿਤਾ। ਪਰ ਏਹੁ ਅਸਾਨੁ ਕੰਮ ਦਾ ਨਾ ਹੀ। ਮਰਦਾਨਾ ਜਾਏ
 ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਪਾਸ ਖੜਾ ਹੋਇਆ। ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਪੁਛਿਆ ਕਿਉਂ ਕੁਈ ਮਰਦਾਨਾ। ਮਰਦਾ
 ਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਰਜਾ ਦੀ ਜੀ ਮੈਨੂੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੁਸਾਡੇ ਪਾਸਿ ਭੁੱਜਿਆ ਹੈ। ਬੇਬੇ
 ਨਾਨਕੀ ਆਖਿਆ ਕਿਉਂ ਭੁੱਜਿਆ ਹੈ ਸਾ। ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਹਿਕਸੁ ਆਲ ਕੀਤਾ ਹੈ ਸਾ
 ਆਖਿਆ ਹੈ ਸਮੰਨੇ ਤਾ ਆਖੇ ਨਹੀ ਤਾ ਨਾ ਆਖੇ। ਤੁਏ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਆਖਿਆ ਆਖ ਕੁਈ ਮ
 ਰਦਾਨਾ ਨਿਸੰਗ ਆਖਾ। ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਹਿਕਰਬਾਬ ਜਿਤ ਨੇ ਤੇ ਮਿਲੇ ਤਿਤ ਨੇ ਤੇ ਲੈ ਦੇ
 ਉਏ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਆਖਿਆ ਹਿਕਕੇਸ ਉ। ਆਖਿਆ ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਮੁਹੁੰਦਿਖਾਇ ਜਾਇ। ਫਿਰ ਮਰਦਾ
 ਨੇ ਆਇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾਸਿ ਆਖਿਆ ਜੀ ਬੇਬੇ ਜੀ ਆਖਦੀ ਹੈ ਹਿਕਕਿਆਸ ਉ। ਆਖੇ ਤਾ ਸ
 ਉ ਲੈ ਦੇਵਾ। ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣਾ ਮੁਹੁੰਦਿਖਾਇ ਜਾਏ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਚਲ ਮਰਦਾਨਾ
 ਅਸਾ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਜੀ ਦਾ ਆਖਿਆ ਫੇਰਿਆ ਨਹੀ ਜਾਵਾ। ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਅਸਾਡੀ ਪਿਛ
 ਲੇ ਜਨਮ ਵੀ ਭੁੱਝਾ ਆਹੀ। ਅਤੇ ਤੁਰਤੀ ਅਸਾਡੀ ਸੇਵਾ ਬਹੁਤ ਕੀਤੀ ਆਹੀ ਸੁਚਲ ਕੁਈ।

ਫਿਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਛਾਢੀ ਦੇ ਵੇਧੇ ਬੇਨਾਨ ਕੀ ਪਾਸ ਆਇ ਅਗੇ ਥੇ ਬੇਨਾਨ ਕੀ ੩੩
 ਪੀੜਾ ਵਿਛਾਇ ਦਿਤਾ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਪੀੜੀ ਦਿਤੀ। ਵੇਧੇ ਬੇਠੇ ਥੇ ਠਕ ਰਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਆਖਿਆ ਥੇ ਬੇਨੀ ਕੁਛ ਆਖੀਐ। ਥੇ ਬੇਨਾਨ ਕੀ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਜੀ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਮੁਹਾ
 ਥੇ ਮੈਨੂੰ ਸੋ ਕਥਾ ਲਏ। ਪਰ ਹਿਕ ਅਸਾ ਰਾ ਆਖਿਆ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ। ਅਗੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿ
 ਆਭੁੰ ਲਾਥੇ ਬੇਨੀ ਤੁਸੀਂ ਆਖੋ। ਥੇ ਬੇਨਾਨ ਕੀ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਫੁਰਮਾਇ ਸਕਰੋ ਸੇ
 ਨਿਸੰਗ ਕਰੋ। ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਹੀ ਰਹੋ। ਤੁਹਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਥੇ ਬੇਨੀ ਅਸੀਂ ਤੁ
 ਸਾਡੇ ਪਾਸ ਹੀ ਹਾਂ। ਜੇ ਤੁਹਾ ਲੇ ਤੁਸੀਂ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤੇ ਤੇ ਵੇਲੇ ਹਜਰ ਹਾਂ। ਫਿਰ ਥੇ ਬੇਨਾਨ ਕੀ ਅ
 ਥੇ ਆਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ ਤੁਸੀਂ ਜਾਇ ਕਰ ਮੁਲਖੁ ਸੀ ਕਰੋ ਜੇ ਕੁਝ ਲਗੇ ਸੇ ਮੇਰੇ ਪਾਸੇ ਲੈ ਜਾਵੇ।
 ਮਰਦਾਨੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਪਛਿਆ ਜੀ ਕੋਹ ਕਹੇ ਵੇ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਪੁਛ ਬੇਧੇ ਪ
 ਸੇ ਜੇਹੇ ਮੁਲ ਦਾ ਆਖੇ ਤੇ ਹੋ ਜੋਹ ਲੈ। ਥੇ ਬੇਨਾਨ ਕੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਜੇਹਾ ਤੇ ਹੀ ਖੁਸੀ ਆਵੇ
 ਤੇਹਾ ਲੈ। ਮੁਲ ਦਾ ਸੁਰਫਾ ਨਾ ਕਰਿ। ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਭੁਲਾ ਜੀ। ਮਰਦਾਨਾ ਭਿਠਿ ਖੜਾ ਹੋਇ
 ਆ। ਥੇ ਬੇਨਾਨ ਕੀ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ ਰਸੇਈ ਜੇ ਵ ਕਰਿ ਜਾਹਿ। ਅਤੇ ਭਾਈ ਬਾਲੇ
 ਸੀ ਪੁਨ੍ਹੀ ਸਦ ਲਿਆਉ। ਮਰਦਾਨਾ ਗਾਇਆ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਨੂੰ ਸਦ ਦਾ। ਜਾਇ ਮਰਦਾਨੇ ਭਾਈ
 ਬਾਲੇ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਜਜਮਾਨ ਤੇ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਤੇ ਥੇ ਬੇਨਾਨ ਕੀ ਸਦ ਵੀ ਹੋ। ਭਾਈ ਬ
 ਲੇ ਕਹਿਆ ਕਿਉ ਮਰਦਾਨਾ ਫਿਉ। ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਜੀ ਰਸੇਈ ਕੀ ਤੀ ਹੋ ਸਾ। ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਨੂੰ ਅਤੇ ਤੇ ਨੂੰ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਦਾ ਸਤੇ ਸਦਿਆ ਹੋ ਸਾ। ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਸੁਣ ਮਰ

ਦਾਨਾਮੈ ਚਲਿਆਸੀਘਰਾਨਪਰਕੁਲਾਚਲਮਤਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਅਤੇਥੇਥੇਨਾਨਕੀਰੰਜ
 ਹੋਦੇਹੋਵਨਾ। ਮਰਦਾਨਾਭਾਈਬਾਲੇਸੰਧੂਨਲੇਆਇਆ। ਅਗੇਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆ
 ਆਉਭਾਈਬਾਲਾ। ਭਾਈਬਾਲਾਆਉਵੈਹੀਪੈਗਤੇਫਹਿਪਇਆ। ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿ
 ਆਭਾਈਬਾਲਾਕਰਤਾਰਚਿਤਆਵੈ। ਪਰਸਾਦਿਭੇਹਾਜੇਵਿਆ। ਭਾਈਬਾਲੇਵਿਦਾਮੰਗੀਅ
 ਜੀਗੁਰੂਜੀਅਸੀਘਰਾਨੁਜਾਦੇਅਸਾਅਸਾਨਖੁਸੀਹੋਵੈ। ਤਾਗੁਰੂਜੀਆਖਿਆਕਿਉਭਾਈ
 ਬਾਲਾਅਸਾਤੇਕਿਉਰੰਜਹੋਇਹੋ। ਭਾਈਬਾਲੇਕਹਿਆਗੁਰੂਜੀਅਸਾਡਾਕਿਆਬਿਤਹੈਜੋ
 ਅਸੀਤੁਸਾਉਪਰਰੰਜਹੋਵੀਐ। ਅਸੀਤੁਸਾਪਾਸੇਕੁਝਸੰਗਮੰਗਿਆਲੋੜਦੇਆਹੋ। ਤਾਗੁ
 ਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਮੰਗਭਾਈਬਾਲਾਜੇਮੰਗੇਸੋਕਰਤਾਰਪਾਸੇਵਿਦਾਈਐ। ਭਾਈਬਾ
 ਲੇਆਖਿਆਜੀਮੈਏਹੋਮੰਗਦਾਹਾਂਜੇਕਰਤਾਰਚਿਤਆਵੈ। ਤੇਰੀਚਾਲੀਦੇਖਕਰਜੀਉਭਰਮੇ
 ਨਾਹੀ। ਸੰਸਾਰਕੋਈਕੁਹਆਖਦਾਹੈਅਤੇਕੋਈਕੁਹਆਖਦਾਹੈ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆ
 ਭਾਈਬਾਲਾਤੁਸਾਨਕਰਤਾਰਅਰੇਲਰਖਗਾ। ਸੰਸਾਰਪਾਇਆਝਖਮਾਰੇ। ਸੰਸਾਰਸਗਦੀ
 ਨਿਆਈਹੈ। ਭਾਈਬਾਲਾਵਿਦਾਲੇਕਰਘਰਨਹੋਇਆ। ਥੇਥੇਨਾਨਕੀਕਾਲੁਅਤੇਅਮਾ
 ਧੀਧੀਨਹਛੇਸੰਨੇਹੋਦੇਤੇ। ਭਾਈਬਾਲਾਲੇਗਾਇਆ। ਮਰਦਾਨੇਨਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਰਬਾਧ
 ਨੀਭੇਜਿਆ। ਥੇਥੇਨਾਨਕੀਆਖਿਆਭਾਈਮਰਦਾਨਾਜਿਤਨੇਨੀਮੇਲੇਹਛਾਖੁਸਕਰਿਲੇ
 ਆਵੈ। ਜੇਮੇਰਾਭਾਈਨਾਨਕਮੇਰੇਤੇਖੁਸੀਹੋਵੈ। ਜੇਕੁਝਖੁਸਲਰੇਸੇਅਇਲਏ। ਮਰਦਾਨੇ
 ਉਠਤਜੀਮਕੀਤੀ। ਅਤੇਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਬਹੁਤਖੁਸੀਹੋਇਆ। ਮਰਦਾਨਾਸਗਾਟੇਲਣਮਿਰ।

ਸੀਆ ਦੇ ਘਾਗਿ॥ ਜਿਥੇ ਜਾਇ ਤਿਥੈ ਸੀਰਾ ਸੀਅਰੋ ਆਖਨ ਆਇਆ ਹੈ ਕਰਾਈ ਦਾਰੁਮ॥ ੩੪
 ਮਰਦਾਨੇ ਨੁਕੋਈ ਆਦਰ ਦੇ ਵੈਨਾ ਹੀ॥ ਕੀਤ ਨੇ ਵੇਨ ਮਰਦਾਨਾ ਫਿਰ ਬਕਾ॥ ਫਿਰ ਮਰਦਾਨਾ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾਸ ਆਇਆ॥ ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮਰਦਾਨੇ ਨੁਪੁਛਿ ਆਕਿ ਉਮਰ ਦਾਨਾ
 ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਤੈਨੂੰ ਸਭ ਕਿਛੁ ਮਾਲੁ ਮਹੈ॥ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਮਰ ਦਾਨਾ
 ਨਿਸੰਗ ਆਖਾ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਨਿਸੰਗ ਆਖ ਦੁਇ ਗਲ ਨਾਹੀ॥ ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਰੰਗ ਵਿਚ ਆਇਆ ਅਵੇ ਮਰਦਾਨਾ ਨਿਸੰਗ ਆਖਾ॥ ਮਰਦਾਨਾ ਕੀ ਬਿਆ ਕੰਬ ਕਰਿਆ
 ਬਿਓਸ ਜੀ ਸੰਸਾਰ ਆਖ ਦਹੈ॥ ਜੋ ਆਇਆ ਹੀ ਕਰਾਹੀ ਆਦਾਰੁਮ॥ ਆਹਿ ਗਲ
 ਹੋਈ ਆਹੈ ਨਾ॥ ਅਤੇ ਰੁਮ ਕੋਈ ਰਥਾਥ ਆਦਰ ਦਾਨਾ ਹੀ॥ ਅਤੇ ਤੁਸਾ ਆਖਿਆ ਹੈ ਕੋਈ ਰਸਿਅ
 ਹੋਇਆ ਲਿਆਵੈ॥ ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਵੈ ਸੁਖ ਮਾਰ ਦਾ ਆਇ
 ਆਹੈ॥ ਸੰਸਾਰ ਸਭ ਕੁਝ ਪਾਇ ਕੈ ਅਤੇ ਤੈਵਲ ਆਵੈ ਗਾ॥ ਤੁਕੋਈ ਰਥਾਥ ਟੇਲ ਲਿਆਉ॥
 ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਕੋਈ ਸੀਰਾ ਸੀਮੈ ਨੁ ਆਦਰ ਦੇ ਦਾਨਾ ਹੀ॥ ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆ
 ਮਰਦਾਨਾ ਆਖਿਆ ਮੈਨਾ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਕੁਝ ਆਖੋ॥ ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ
 ਮਰਦਾਨਾ ਜੰਗਲ ਦੇ ਅੰਗ ਗਿਰਾ ਵਜ ਦਾ ਦਾਹਈ॥ ਦੁਹਾਨ ਦੀ ਅਵੇ ਵਿਚ ਗਿਰਾ ਵਜ ਦਾਨਾ ਵਾਸ
 ਕਪੂਰ ਹੈ॥ ਉਸ ਵਿਚਾਇ ਕਰ ਬਾਥੀ ਰਹ ਵਾਈ ਨਾਉ ਉਸ ਦਾ ਫਿਰੰਦਾ ਹੀ ਦੁਸ ਦਵੇ ਹੈ ਨਾ॥ ਅਤੇ ਨਾਲੇ
 ਫੇਰੁ ਕੀ ਸਦੀ ਦਾਹੈ॥ ਤੁਓਥੇ ਜਾਇ ਜੇ ਨਾ ਦੇ ਸੀ ਤੁਅ ਸਾਡਾ ਨਾਉ ਲਏ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿ ਆਕੁਲ
 ਜੀ॥ ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਕੁਝ ਮੁਲ ਭੀ ਪਲੇ ਹੋਵੈ॥ ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਜਾਇ

ਮਰਦਾਨਾ ਜੋ ਕੁਝ ਮੁਲ ਸੁਰੀਦਾ ਹਈ ਸੋ ਬੇਬੇ ਜੀ ਪਾਸੋ ਲੈ ਜਾਇ। ਮਰਦਾਨਾ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਪਾਸਾ
 ਇਆ। ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਆਖਿ ਆਕਿ ਉਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ ਤੁਝ ਆਵਾ। ਮਰਿਦਾਨੇ ਆਖਿ ਆਖਿ ਬੇਬੇ
 ਜਿਤੁ ਨਾ ਸਹੁ ਰਿਸੀ ਮੈਂ ਦੇ ਲਥ ਕਾ ਮੈਂ ਨਹ ਬਨਾ ਆਇਆ। ਹੁਣ ਦੁਰਿ ਕੇ ਜਦਾ ਹੈ ਮੁਲ ਦੇਵਾ ਸਤੇ ਤੁ
 ਤੁਪਾਸ ਆਇਆ ਹਾਂ। ਤੁ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਆਖਿ ਆਕੁ ਲਾਭਾਈ ਜੋ ਕੁਝ ਆਖੇ ਸੋ ਦੇਵਾ। ਮਰਦਾਨੇ
 ਆਖਿ ਆਜੀ ਸਤਿ ਰੁਪਈ ਯੇ ਦੇਵੇ। ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਸਤਿ ਰੁਪਈ ਯੇ ਅੰਦਰੋ ਕਢੇ ਮਰਦਾਨੇ ਦੇ ਹਥ
 ਦਿਤੇ। ਮਰਦਾਨਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾਸੋ ਲੈ ਜਾਇਆ। ਤੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਜਾਇ
 ਮਰਦਾਨਾ ਬੁਝ ਜਾਇ ਅਤੇ ਬੁਝ ਆਵੇ। ਮਰਦਾਨਾ ਤਿਹੁ ਦਿਨਾ ਵਿਚ ਗਾਇਆ ਜਾਇ ਕਰ ਸਗੋਂ
 ਲਣਾ। ਇਥੇ ਫਿਰੰਦਾ ਅਤੇ ਫੇਰੁ ਰਬਾਈ ਕਿਥੇ ਰਹਦਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਦਸੇ ਨਾਹੀ ਦੇ ਇਦਿਨ ਮਰਦਾਨਾ
 ਫੇਰਾ ਰਹਿਆ। ਮਰਦਾਨਾ ਅਕਪਇਆ। ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਆਕੁ ਆਈ ਇਥੇ ਤਾਨਾਹੀ। ਮੈਂ ਕਿਥੇ ਫੇਰੁ
 ਮਰਦਾਨਾ ਉਦਾਸ ਹੋਇ ਕੇ ਚਲਣ ਲਗਾ। ਤੁ ਤੀਜੇ ਦਿਨ ਫਿਰੰਦਾ ਰਬਾਈ ਮਰਦਾ
 ਨੇ ਨਾ ਆਇ ਮਿਲਿਆ। ਆਇ ਕਰ ਪਛੁਣ ਲਗਾ ਕਉਣ ਭਾਈ ਤੁ ਕਿਸਨੇ ਦੇ ਲਦਾ ਹੈ। ਮਰਦਾਨੇ
 ਆਖਿ ਆਜੀ ਇਥੇ ਇਕ ਰਬਾਈ ਹੈ ਫਿਰੰਦਾ ਅਤੇ ਨਾਲੇ ਫੇਰੁ ਰੁਪਈ ਆਖੁ ਦੇ ਹੈ ਨਾ। ਫਿਰੰਦੇ ਆ
 ਖਿ ਆਤੇ ਰਾਨਾ ਉਕਿਆ ਹੈ ਤੁਹੇ ਦਾ ਕਉਣ ਹੈ ਤੁ ਕੇ ਜਿ ਆਕਿ ਸਹੈ। ਅਤੇ ਤੇਰਾ ਵਤਨ ਕਉਣ ਹੈ।
 ਤੁ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿ ਆਜੀ ਮੇਰਾ ਵਤਨ ਗਾਇਬੁ ਇਦੀ ਤਲਵੰਡੀ ਹੈ। ਨਾਉ ਮਰਦਾਨਾ। ਕੇ ਜਿ ਆਹੈ ਨ
 ਨ ਕਵੇ ਦੀ ਫਕੀਰ ਹੁਕਮ ਰਬਾਈ ਲੈ ਆਇਆ ਹਾਂ। ਫਿਰੰਦਾ ਆਖਿ ਆਕਿ ਫਿਰੰਦਾ ਫੇਰੁ ਰੁਪਈ ਹਾਂ।
 ਅਤੇ ਤੇਰਾ ਨਾਨਕ ਵੇਦੀ ਮੈਂ ਹੀ ਬੇਪਾ ਲਿਆ ਹੈ। ਅਤੇ ਰਬਾਈ ਮੈਂ ਬੇਹੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਨਾਨਕ ਵੇਦੀ ਮੇਰਾ

ਚਰੇ ਕਣਾ ਅਸਨਾਉਹੈ। ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀਰਥਾ ਬਸੈ ਨ ਦੇਵੈ। ਫਿਰੰਦੇ ਆਖਿਆ ਸੁਣ ३੫
 ਮਰਦਾਨਾ ਲੇਰਥਾ ਬਾ। ਫਿਰੰਦਾ ਨ ਜਾਣੀ ਮੇਰਥਾ ਬਕਿਥੈ ਲੈ ਆਇਆ ਜਾਮਰਦਾਨ ਦੇਖੇਤਾ
 ਕਿਆ ਦੇਖੇਰਥਾ ਬਕੁਦਰਤੀਹੈ। ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀਮੁਲ ਕਹੁ। ਫਿਰੰਦੇ ਆਖਿਆ ਮਰਦ
 ਨਾਤੇਰੇ ਪਾਸ ਇਸਰਥਾ ਬਦਾਮੁਲ ਨਾਹੀ। ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਮੁਲ ਅਸਾ ਲੈਣਾ ਕੁੀ ਨਾਹੀ। ਮਰਦਾਨੇ
 ਨਪੈਰਾਨਗੀ ਸਗੀ। ਕੁਈ ਏਹ ਕਉਣੁ ਹੈ। ਮਰਦਾਨਾ ਰਹਿਨ ਸਾਕਿਆ ਆਖਿਓ ਸੁਜੀ ਇਸਦ
 ਮੁਲਤੁ ਸਾਕਿਉ ਨਾਹੀ ਲੈਣਾ। ਫਿਰੰਦੇ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਇਹ ਰਥਾ ਬਾਸਾਨੁ ਕੁਦਰਤੀ ਨਾ
 ਲਹਥਾ ਆਇਆਹੈ। ਅਵਾਜ਼ ਇਸਦੀ ਏਹਾ ਨਿਕਲਦੀ ਹੈ ਜੋ ਫਿਰੰਦਾ ਏਹ ਰਥਾ ਬਹੋਰ ਸਾ
 ਗਨਾਹੀ ਵਜਾਵਣਾ। ਹਿਕਨਾਨ ਕਵੇਦੀ ਖਰੀਪੈ ਦੇਹੋ ਸੀ ਆਏ ਹੁਰਥਾ ਬਉਸਦੇ ਅਗੇ ਵਜਾਵਣਾ
 ਤੁਓਸੇ ਅਗੇ ਵਜਾਵੇ। ਮਰਦਾਨਾ ਇਸਦਾ ਮੁਲ ਅਸਾ ਲੈਣਾ ਨਾਹੀ। ਪਰ ਕੁਈ ਚਲਾਇਖਾਓਹ
 ਨਾਨਕ ਪੈ ਕੋ ਕੋਈ ਹੋਰਹੈ। ਤੁਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਚਲੋ। ਪਰ ਜੇਹੁ ਕਮਹੋ ਵੈਤਾ ਮੇਰੇ ਕਵਾਰੀ ਵ
 ਜਾਇ ਦੇਖਾ। ਤੁਮ ਫਿਰੰਦੇ ਕਹਿਆ ਕੁਈ ਹੋਰ ਸਾ ਅਗੇ ਹੁਕਮ ਨਾਹੀ। ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਮੈਨੂੰ
 ਉਸੇ ਨਾਨਕ ਭੋਜੀਆਹੈ। ਤੁਮ ਫਿਰੰਦੇ ਕਹਿਆ ਕੁਈ ਤੁਜਾਣਾ। ਨਾਨਕ ਉਸੇ ਭੋਜੀਆਹੈ ਤਾ ਵਜਾ
 ਤਾ ਮਰਦਾਨੇ ਰਥਾ ਬਹਥੈ ਕਹਿਥਾ ਵਧਣਾ ਇਕੇ ਜਾਤਾ ਵਜਾਈ ਤੁਮ ਅਵਾਜ਼ ਵਿਚੋ ਨਿਰੰਕਾਰ ਨਿ
 ਰੰਕਾਰ ਹੀ ਆਵੈ। ਅਤੇ ਪਿਛੇ ਨਾਨਕ ਦੀ ਅਧੀਨ ਗੀ ਨਿਕਲੇ। ਅਤੇ ਹੋਰ ਕਾਈ ਅਵਾਜ਼ ਨਾ ਨਿਕਲੇ
 ਤਾ ਮਰਦਾਨਾ ਹੋਰ ਨਹੋ ਇਕਰਿਆ ਆਖਿਓ ਕੁਈ ਫਿਰੰਦਾ ਬੁਝਲਾ। ਫਿਰੰਦਾ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨਾ
 ਦੇਇਨਾ ਵੈਦਿਨ ਆਇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾਸ ਖਲੋਹੋਇ। ਰਥਾ ਬਾ ਅਗੇ ਰਖਿਆ ਅਤੇ ਦੁਹਾਮ

ਥਾਟੇਕਿਆ। ਤਾਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਇਤੁ ਨਾਚਿਰ ਕਿਉ ਲਾਇਓ। ਮਰਦਾ
 ਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਤੂੰ ਰੀਤੁ ਜਾਣ ਅਸਾਨੁ ਕੁਝ ਮਾਸੁ ਮਨਹੀ ਹੋਈ। ਕੇਤੰ ਭਗਤ ਹੋ ਕੇ ਓਹ ਨਿਰੰਕ
 ਰ ਹੋ। ਅਸੀ ਤਾ ਵਡੇ ਹੋ ਗਾਨ ਆਹੋ। ਜੈ ਬੈਤੁ ਓ ਅਸਾਨੁ ਭੇਜਿਆ ਤਿਥੈ ਮੈ ਜਾਇ ਢੁਢ ਰਹਿਅ
 ਵਸੇ ਕੋਈ ਨਾਹੀ। ਤੀਸਰੇ ਦਿਨ ਮੈ ਚਲਣ ਤੇ ਹੋਇਆ ਤੁਏ ਹਸਾਧ ਆਏ ਮਿਲਿਆ। ਇਸ
 ਆਪੇ ਪੁਛਿਆ ਪੁਛ ਕੋਹ ਕੀ ਕਤਲੀਤੀ ਓਸਾ। ਤਾਰਥਾ ਬਕਿ ਤੇ ਵਲ ਕਵਿ ਓਸਾ। ਹੋਰ ਹਕੀਕ
 ਤੁਇ ਸੋ ਪਾਸੋ ਲਵੈ। ਤਾਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਫਿਰੰ ਦੇਨੁ ਪੁਛਿਆ ਕਹੁ ਭਾਈ ਤੂੰ ਕਉਂ ਵਹੈ। ਫਿਰੰ ਦੇ
 ਰਥਾ ਬੀ ਕਹਿਆ ਕਿਉ ਜੀ ਤੂੰ ਨਉ ਹੁਇ ਨਵਿ ਸਰਗਾਇਆ ਹੋ। ਪੁਰਾਨ ਨਾਥ ਤੇ ਲੀਵੇ ਪਰ
 ਇਕਰੇ ਹੋਇਆ ਹੋ। ਦੇਵੇ ਅਸੀਂ ਭ੍ਰਿਗੁ ਓਆਹੋ। ਅਤੇ ਤੀਜੀ ਸਾਡੀ ਭ੍ਰੇਣੁ ਆਹੀ। ਅਸੀਂ ਦੇਵੇ
 ਨਿਰੰਕਾਰ ਜਪ ਦੇਆਹੋ। ਅਤੇ ਭ੍ਰੇਣੁ ਅਸਾਡੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦੀ ਆਹੀ। ਅਤੇ ਹਿਕਾਇਨ ਤੁਓ ਅ
 ਥਿਆ ਦੇਖ ਭਾਈ ਅਸਾਡਾ ਨਿਚਘਰਿ ਜਨਮ ਆਇਆ। ਅਸਾਨੁ ਖੜੀ ਥ੍ਰਮਣ ਆਦਰ
 ਨਾਹੀ ਦੇਵਾ। ਅਤੇ ਭਗਤ ਅਸਾਡੀ ਪੁਰੀ ਹੋਈ ਆਹੀ। ਤਾਮੈ ਤੁਹਨੁ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਤੂੰ ਸਚ ਅ
 ਖਦਾ ਹੋ। ਇਹ ਪ੍ਰਮੇਸਰਾ ਕੀਆ ਕੀਤਾ ਹੋ। ਅਤੇ ਭ੍ਰੇਣੁ ਅਸਾਡੀ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਫਿਕਰ ਨਾ ਕਰੋ।
 ਤਾਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪੁਛਿਆ ਫਿਰੰ ਦੇਨੁ ਆਖ ਭਾਈ ਤੁਦਤੇ ਗਨਾ ਓਕਿਆ ਸੀ। ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਨਾਥਿ ਕਿ
 ਆਸੀ। ਫੇਰ ਫਿਰੰ ਦੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਭ੍ਰੇਣੁ ਦਾਨਾ ਓਸੀ ਦ੍ਰੀ ਅਤੇ ਤੇਗਨਾ ਓਸੀ ਸੰਦਾ। ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਨ
 ਓਸੀ ਪ੍ਰੇਮਾ। ਤਾਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਫਿਰੰ ਦੇਨੁ ਲੈ ਗਲ ਲਾਇਆ। ਆਖਿ ਓਸ ਭਾਈ ਫਿਰੰ ਦਾ ਏਹੁ
 ਰਥਾ ਬਤੈ ਨੁਕਿ ਬੋਹ ਬਾਇਆ। ਤਾਂ ਫਿਰੰ ਦੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਤੂੰ ਘਨੀ ਘਨੀ ਜੋ ਪੁਛਦਾ ਹੋ ਤੂੰ ਜ

ਏਦਾਹੈ ਮੈ ਤੈ ਨ ਦੇਖ ਦੇਹੀ ਸਿਵਾਤਾ। ਤੂੰ ਮੈ ਨ ਘੜੀ ਘੜੀ ਕਿਉ ਪੁਛਦਾਹੈ। ਤੁਭਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕ ੩੬
 ਹਿ ਆਭਾਈ ਫਿਰੰਦਾ ਮੈ ਤੈ ਨ ਹੋਰ ਵਾਸਤੇ ਪੁਛਦਾਹੈ। ਤੁਭਾ ਫਿਰੰਦੇ ਕਹਿ ਆਜੀ ਮੈ ਵਾਸਤਾ ਦਸੀ
 ਐਯਾ ਫਿਰੰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਭਾਈ ਫਿਰੰਦਾ ਮੈ ਨ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਦਾਹੈ ਮੈ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਪੁਛ
 ਦਾਹੈ। ਸੋ ਮਰਦਾਨੇ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਦੇਹਾ ਆਈ। ਤੁਭਾ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਮੈ ਸਭਾ ਪੁਛ ਮੁਕਾ ਅਗੇ
 ਪੁਛਦੀ ਰਹੀ ਕਾਈ ਨਾਹੀ। ਤੁਭੇ ਫਿਰੰਦੇ ਨੂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪੁਛਿਆ ਆਭਾਈ ਫਿਰੰਦਾ ਤੂੰ ਰਬ
 ਬਦੀ ਖਬਰ ਦੇਹ। ਰਬਾਥ ਤੈ ਨ ਕਿ ਬੇਹਬ ਆਇਆ। ਤੁਭਾ ਆਈ ਫਿਰੰਦਾ ਬੋਲਿਆ। ਦੱਖ
 ਜੀਜਦ ਮੈ ਰਬਾਥ ਵਜਾਵਦਾ ਸੀ ਤੁਭਾ ਜਿਤਨੇ ਉਤਮ ਜਨਮ ਆਹੇ ਸਭੇ ਅਸਾਤੁ ਸਾਤੇ ਦੁਖ ਦੇ ਆ
 ਹੇ। ਅਤੇ ਅਸਾਨਾ ਪਤਾ ਆਖੇ ਤੁਸੀ ਅਸਾਨੁ ਸਹ ਰਿਵਿਚ ਰਹਣ ਦੇ ਦੇਹੋ ਕੇ ਨਾਹੀ। ਤਿਸ ਸਹ ਰਿ
 ਦਾਨਾ ਉਸਿਵਾਨ ਪੁਰ ਆਹਾ। ਤਿਸ ਤੇ ਨਿਕਲ ਤਿਉ ਕੋਹ ਤੇ ਅਸੀ ਉਜਾੜ ਵਿਚ ਰਹ ਦੇਹੋ। ਇਕੁ ਰ
 ਤ ਕਰ ਦੇ ਆਹੋ। ਅਤੇ ਰਬਾਥ ਉਥੇ ਹੀ ਰਖ ਆਵ ਦੇ ਆਹੋ। ਤੂੰ ਰੁਗਤ ਕਰਦਾ ਆਹੋ ਅਤੇ ਮੈ ਵ
 ਜਾਵਦਾ ਆਹਾ। ਤੁਭਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਆਭਾਈ ਫਿਰੰਦਾ ਤੁਭੀ ਇਕ ਠੇਰ ਹ ਦੇ ਆਹੋ।
 ਅਤੇ ਹੁਣ ਭੀ ਇਕ ਠੇਰ ਹੀ ਐ। ਤੁਭੇ ਫਿਰੰਦੇ ਕਹਿ ਆਜੀ ਹੁਣ ਅਸਾਨੁ ਜਾਹ ਰਕਰਣ ਦਾ ਹੁਕ
 ਮੁ ਨਾਹੀ। ਅਤੇ ਤੈ ਨ ਜਾਹ ਰਕਰਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਹੈ। ਇਹੁ ਰਬਾਥ ਤੁਸਾਡੀ ਅਮਾਨਤ ਆਹਾ। ਤੁਸੀ
 ਆਪਣੀ ਅਮਾਨਤ ਲਉ। ਫਿਰੰਦਾ ਰਬਾਥ ਦੇ ਕਰ ਵਿਦਾਹੋਇਆ। ਮਰਦਾਨਾ ਆਖਣ ਲਗਾ ਜੀ
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੈ ਅਗੋ ਤੈ ਨੀ ਵੇਦਾ ਕਹਿ ਆਵਾ। ਤੁਭਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਜਾਹਿ ਮਰਦਾਨਾ। ਮਰ
 ਦਾਨਾ ਕੋਹ ਅਧ ਕੋਹ ਤੈ ਨੀ ਨਾ ਲਗਾਇਆ। ਮਰਦਾਨੇ ਦੇ ਦੇਖਦਿਆ ਹੀ ਛਲ ਹੋਇ ਗਇਆ।

ਮਰਦਾਨਾ ਦੇ ਖੇਤਾਂ ਮੈਂ ਮਨਾ ਭੀ ਨਾ ਹੀ ਮੈਂ ਨੇ ਸਭਾ ਕਿਛੁ ਨ ਦਰਿਆ ਵਦਾ ਪੈ। ਇਹੁ ਕਿਅਹੋਇ।
 ਹੋਗਾ ਨਹੋਇ ਰਹਿਆ। ਹੋਗਾ ਨਹੋਇ ਕੋ ਗੁਰੁ ਪਾਸ ਆਇਆ। ਤੁਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪੁਛਿਆ
 ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਹਸ ਕਰਿਆ। ਆਖ ਮਰਦਾਨਾ ਕਿ ਬੇਤੋੜੀ ਵਿਦਾ ਕਰਿਆਇਓ। ਮਰਦਾਨੇ ਕ
 ਹਿਆਜੀ ਓਹਤਾ ਮੈਂ ਬੇਛੁਲ੍ਹ ਹੋਇ ਗਇਆ। ਮੈਂ ਨੁ ਵਿਸਾਵਾ ਵੇਰਹਿ ਗਇਆ। ਤੁਗੁਰੁ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨੀ ਆਉਹੋਇ ਨਾਗ ਸਾਂਝੇ ਪਾਕ ਫਿਰਦੇ ਹੋਨਾ। ਅਸਾਹੀ ਨੁਕ
 ਰਤਾਰ ਹੀ ਜਾਹਰਿ ਕਰਣਾ ਸੀ। ਪਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ। ਮਰਦਾਨਾ ਲੈ
 ਰਥਾ ਬਤਥਾ। ਮਰਦਾਨੇ ਹਥ ਰਥਾ ਬਲੀਤਾ। ਲਗਾ ਬਾਟ ਬਣਾਵਣਾ। ਤੁਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ ਮਰਦਾਨਾ ਸੁਧੋਹੋਗਾ। ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਬਾਟ ਬਣਾਇ ਲੈਵਾਨਾ। ਤੁਗੁਰੁ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ ਮਰਦਾਨਾ ਆਪੇ ਹੀ ਬਣ ਜਾਇਗਾ। ਸੁਧੋਹੋਗਾ। ਮਰਦਾਨੇ ਹੁਕਮ ਮੈਂ
 ਨਿਆ ਆਪੇ ਹੀ ਬਾਟ ਬਣ ਗਇਆ। ਲਗਾ ਮਰਦਾਨਾ ਤਾਰ ਬਜਾਵਣਾ। ਤੁਰਵਿਚੋਂ ਏਹੁ ਅ
 ਵਜਨਿ ਕਲੇ। ਤੁਹੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਤੁਹੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਨਾਨਕ ਬੰਦਾ ਤੇਰਾ। ਤੁਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ
 ਸਮਾਧ ਲਗ ਗਈ। ਮਰਦਾਨਾ ਦੋ ਖੇਤਾਂ ਕਿਆ ਦੇਖੈ ਇਹਤਾ ਬਿਦੇ ਹੋਇ ਗਇਆ। ਦੋਇ
 ਰਾਤੀ ਤੇ ਦੋਇ ਦਿਨ ਸਮਾਧ ਲਗੀ ਰਹੀ। ਮਰਦਾਨੇ ਰਥਾ ਬਵਜਾਵਣੇ ਛੁਡ ਰਿਤਾ। ਤੁਗੁਰੁ ਨ
 ਨਕ ਜੀ ਹੋਇ ਗਇਆ ਨਿਰੰਕਾਰ ਰੂਪਾ। ਮਰਦਾਨੇ ਨੁ ਲਗੀ ਭੁਖ। ਮਰਦਾਨੇ ਦਾਜੀ ਭੁਟਾ ਕਿਆ
 ਅਤੇ ਛੁਡ ਭੀ ਸਕੇ ਨਾ ਹੀ। ਏਹ ਜੀ ਉਵਿਚਾਰ ਕਰੇ ਕਦੀ ਜਾਗੀ ਤਾ ਮੈਂ ਵਿਦਾ ਲੇਵਾ। ਤੁਤੀ ਸਰਾ
 ਦਿਨ ਹੋਇਆ ਤੁਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਲਕਾ ਲਾਹੀਆ। ਪੁਛਣ ਲਗਾ ਕਿਉਂ ਮਰਦਾਨਾ ਕਿਅਖ

ਬਰਹਈ। ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿ ਆਜੀ ਤੇ ਗੀ ਭੁਖ ਮਰਦੁਖ ਕਰਤਾ ਰਦੁਰ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਅਸਾਡੀ ੩੭
 ਤਾਨੀ ਦਰਹੋਈ। ਤੁਤਾ ਓਹ ਹੋਇ ਓਧਾ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਆਦਮੀ ਅਸਾਡੀ ਤੇ ਗਾਥੀ ਕਿ ਬੇਰਲੇ। ਤੁ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਕੁਈ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸਾ ਪਾਸੇ ਹੁਦੁਖ ਭੁਖ ਹਈ। ਜੇਤਾ ਕ ਬੁਲ ਕਰੇਤਾ
 ਅਸਾ ਪਾਸ ਰਹਾ। ਅਤੇ ਨਕ ਬੁਲ ਕਰੇਤਾ ਜਾਹਿ। ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿ ਆਜੀ ਇਕੇਤਾ ਆਪ ਜੇਹਾ ਮੇਨੇ
 ਕਰ ਅਤੇ ਹਿਕੇਤਾ ਮੇਰਾ ਇਲਾਜ ਕਰਾ। ਤਾ ਮੇ ਤੇ ਰੇ ਪਾਸ ਕਰੇ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਸੁ ਮਰ
 ਦਾਨਾ ਅਹਿ ਵੇਵੇ ਗਲਾ ਕਰਤਾ ਰਪਾਸ ਹੋਨਾ। ਅਤੇ ਅਸਾ ਤੇ ਪਾਸ ਸੋਹ ਜਹੈ। ਜੇਹੀ ਬਣੈ ਤੇਹੀ ਕਟਈ
 ਅਗੇ ਤੇ ਗੀ ਖਸੀ। ਜੇ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਤਾਰ ਹੁਨ ਹੀ ਤਜਾਹਿ। ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਹੀ ਉਜਾਦਾ ਹਾ।
 ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਇ ਹਰ ਬਾਬੇ ਬੇਜੀ ਨੂੰ ਸਉ ਪਜਾਹਿ। ਮਰਦਾਨਾ ਲੈ ਕਰ ਰਬਾਬ ਬਿ
 ਬੇਨਾਨ ਕੀ ਪਾਸਾ ਆਇਆ। ਬੇਬੇਨਾਨ ਕੀ ਦੇ ਮਨ ਪ੍ਰੋਹ ਪਾਇਆ। ਬੇਬੇਨਾਨ ਕੀ ਲਰੀ ਮਰਦਾਨੇ
 ਨੂੰ ਪਛਣਾ। ਕਿਉਂ ਕੁਈ ਮਰਦਾਨਾ ਇਹ ਬਾਬ ਕਿਤਨੇ ਤੋ ਹੋਇਆ। ਅਤੇ ਬਹੁਤੇ ਦਿਨ ਆਇਓ
 ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਭਾਈ ਜੀ ਕਿ ਬੇਛੁਡਿਓ। ਮਰਦਾਨਾ ਆਖਣ ਲਗਾ ਬੇਬੇ ਜੀ ਓਹ ਤਾ ਸਾਧ ਫਕੀਰ ਹੈ
 ਉਸਤਾਈ ਦੁਖ ਭੁਖ ਕਾਈ ਨਾ ਹੀ। ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਬੰਦੇ ਅਸਾ ਤਾਈ ਦੁਖ ਭੁਖ ਲਗੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਅਸੀਂ
 ਨਾਨਕ ਪਾਸੇ ਵਿਦਾ ਲੈ ਆਇਆ ਹਾ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਸਾ ਨੂੰ ਵਿਦਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਕਹਿ ਆਹੈ ਸ
 ਰਬਾਬ ਬੇਬੇ ਜੀ ਨੂੰ ਸਉ ਪਜਾਹਾ। ਬੇਬੇਨਾਨ ਕੀ ਦਾ ਬੇਰਾ ਗੰਢੁਟ ਗਾਇਆ। ਕਿਥਾ ਉਥੀ ਮੀ ਮੇਨੇ
 ਹੀ। ਤੁਲਸਾ ਲਓਂ ਤੀ ਬਹੁਤੇਰਾ ਆਖੇ ਅਤੇ ਮੁਹੁ ਪੁਝੈ ਪਰ ਦੇਹ ਦਾ ਮੇਹ ਬਿਆਪ ਗਾਇਆ। ਦਿਨ
 ਬੀਤ ਗਾਇਆ ਸੀ ਪਿਆਪੈ ਗਈ। ਤੁਭੁ ਯਾ ਜੇਹਾ ਮਾਇਆ। ਜੇਹਾ ਮਦੇਖ ਕੇ ਹੋਰਾਨ ਹੋਇਗ

१२
 आसगापहुनकिउनीतुलसाअजयुनीइतनरुदनकिउकरदीहैकियाहै।तुल
 साकहिआठाकरजीमरदानाबाहीजीहुंरुचलिआहै।इसद्वामतेधैरागकरदीहै।
 जैगंमकहिआकिउघरुनीअसीतुसातेहकमधीबाहिरनही।जिसद्वजाजिससुखति
 नानकजीतुसातेपसरेहअतेतुसादामनसतेपविचआहै।सोहीसुखतिदसेअसीसोही
 करीओ।धेधेनानकीधेनीजीमैमतेपविचआहीबुलामरदानानालहैगं।मरदा
 नाबाहीजीनहुंरुचलिआहै।जैगंमधेआघरुनीइहकिआहै।इआजैतुसीबुट
 केतुसीताअसाउपरेसदेदेधेअतेहएआपेहीबुटकहलगे।जैगंमधेआघरु
 नीनानकमरदानेतेहीनहीरहिआ।नानकआपहैगपायेगतेहै।तुसीजीतेपत
 ठाकैदीनकरे।अतेजिउमरदानानानकजीनलरहदाहै।उरिउरधे।असीताघरु
 तगजीआहै।धेधेनानकीधेनीजीतुसीमरदानेनकरु।जैगंमकहिआमरदान
 किउतेनानकजीनहुंरुजादाहै।तेरनलताउसद्वघरुतपिआरहै।मरदाने
 कहिआबुजाजीमैकियाकराउसताहीसमापसगदीहै।तुखलदीनही।अतेकि
 सेसहविद्वसीविचहै।तुअतगानहै।अतेउजाहविचपतगारहदाहै।तुजैर
 मकहिआमरदानाजेतेरटीकपतेदेहासतेकरहदाहै।तुतेरटीकपलइधेमउजुद
 है।अतेबुलाकैहीदिननानकनालगुजरानकरा।मरदानाहैगलनजरआह
 दीहै।जैनानकनालपहचकरुइसकराहै।परबुलाजिचरकिहुआपयासेहै।

ਆਵੈ ਤਿਚਰਕਿ ਛਕੀ ਜੈ। ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਅਤੇ ਜੈਰਾਮ ਦੇ ਹਾਮਰ ਦਾ ਨੇ ਨਾ ਆਖਿਆ ਜੇ ਤਾਇਸ ੨੮
 ਸਹੁਰਿ ਵਿਚ ਰਹੇ। ਤਾਇ ਬੇਦੇ ਵਿਖਤ ਰਸੇਈ ਖਾਇ ਜਾਵੇ। ਅਤੇ ਗੁਈ ਜੀ ਜੇ ਦੁਗਰੇ ਜਾਵੇ ਤ
 ਰੋਕ ਖਰਚੀ ਲੈ ਜਾਵੇ। ਇਤ ਗਲ ਮਰਦਾਨਾ ਖੁਸੀ ਹੋਇਆ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਭੁਲਾ ਭੁਲਾ
 ਜੀ ਜੇ ਤੁਸੀ ਆਖੋਗੇ ਸੋ ਕਹੇਗੇ। ਅਤੇ ਨਾਲੇ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਖੁਸੀ ਹੋਈ। ਮਰਦਾਨੇ ਨਹਾਤੀ ਰਖਿ
 ਆ ਅਤੇ ਪੁਸਾ ਦਿਖਵਾਇਆ। ਭੁਲ ਕਹੋਇਆ ਤਾ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਭੁਲਾ ਜੀ ਹੋਇ ਜਾਵਾ
 ਹਾਂ। ਜੈਰਾਮ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਰਸੇਈ ਜੇ ਵਜਾਹਾ ਅਤੇ ਕੁਝ ਖਰਚ ਲੈ ਜਾਹਾ। ਮਰਦਾਨੇ ਨਹ
 ਸੇਈ ਜਿਵਾਈ। ਅਤੇ ਜੈਰਾਮ ਆਪਣੇ ਗਲ ਦਾ ਚੋਲਾ ਬੁਝ ਕੇ ਵਿਚੋ ਕਢ ਕੇ ਮਰਦਾਨੇ ਦੇ ਗਲ
 ਪਾਇਆ। ਅਤੇ ਆਖਿਓ ਸਬੁ ਜੀ ਮਰਦਾਨੇ ਨ ਕੁਝ ਖਰਚੀ ਦੇਵੇ। ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਕਹਿਅ
 ਜੀ ਤੁਸੀ ਕਹੋ ਸੇ ਦੇਵਾ। ਤੁੰ ਜੈਰਾਮ ਕਹਿਆ ਬਹੁ ਜੀ ਜੇ ਤੁਸੀ ਵਿਚ ਆਵੀ ਸੇ ਦੇਵੇ। ਮੈਥ
 ਹੁਤ ਗੀ ਹਾਂ। ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਵੀ ਹਰੁ ਪਈਯੇ ਮਰਦਾਨੇ ਦੇ ਹਥ ਵਿਤੇ। ਅਤੇ ਆਖਿਓ ਸੁਭਾਈ ਜੀ
 ਨੀ ਆਖਣਾ ਜੇ ਮੈਨ ਦਰਸਨ ਦੇਵਣਾ। ਮਰਦਾਨੇ ਗਲ ਚੋਲਾ ਪਾਇ ਕਰ ਅਤੇ ਵੀ ਹਰੁ ਪਈਯੇ
 ਲੈ ਕਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾਸ ਆਇਆ। ਆਇ ਕਰ ਮਥਾ ਟੇਕਿ ਅਸਾ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕ
 ਹਿਆ ਅਵੈ ਮਰਦਾਨਾ ਰਬਾ ਬਫੇਰ ਕਿਉ ਲਿਆਇ ਭਿ। ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ
 ਬਹੁਤ ਧੈਰਾਗ ਕੀਤਾ ਭੁਲਾ ਜੈਰਾਮ ਆਇਆ। ਫਿਨ ਮੇਰਾ ਦਿਲਾ ਸਾਕੀ ਤਾ ਮੈਨ ਆਖਣ ਲਗਾ
 ਜੇ ਤੁੰ ਨਾਨਕ ਪਾਸ ਹੁਜਾਇਨਾ ਹੀ। ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾਸ ਰਹਾ। ਮੈ ਕਹਿਆ ਭੁਲਾ ਜੀ। ਮੇਰੇ ਗਲ ਜੈਰ
 ਮ ਆਪਣੇ ਚੋਲਾ ਪਾਇਆ। ਅਤੇ ਵੀ ਹਰੁ ਪਈਯੇ ਖਰਚੀ ਦੇਤਾ। ਅਤੇ ਆਖਣ ਲਗੇ ਜੀ

ਚਰਸਹਰਿ ਵਿਚ ਹੋਵੇ ਦੇਇ ਵਖਤ ਪਰਸਾਦਿ ਜੇ ਵਜਾਹੋ। ਅਤੇ ਦੂਰ ਜਾਵੇ ਤਾਖਰ ਚੀਆਪਣੇ ਪ
 ਸਰਖੋ। ਅਤੇ ਥੇਥੇ ਜੀ ਕਹਿਆ ਹੈ ਮੈਂ ਨਦਰ ਸਨ ਦੇਉ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਅਵੇ ਮਰ
 ਦਾਨਾਇ ਹੁਕਿਆ ਕੀਤੋ। ਅੰਤ ਰੂਮ ਹੋਇ ਗਇਓ। ਅਗੇ ਹੀ ਉਂਨਾਨ ਸਿਰੀਚ ਦਪਾਲਣਾ ਪ
 ਇਆ ਹੈ ਏਹ ਤੀ ਕਿਆ ਕਹਿਆ ਇਓ। ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਮੈਂ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਨਾਹੀ ਉਂਨਾਨਾ ਪੇਖ
 ਸੀ ਹੋਇ ਕਹਿ ਦਿਤੇ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਜਾਹਿ ਮਰਦਾਨਾ ਏਹੁ ਪਈਯੇ ਫੇਰ ਦੇਉ।
 ਅਤੇ ਚੋਲਣਾ ਤੇ ਨੁਮਾਹਾ। ਅਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਨਜਰ ਕਰਤਾਰ ਉਪਰ ਰਖੀਏ। ਬੰਦੇ ਦੀਆਂ ਸ
 ਵਿਚ ਅਉਗੁਣ ਵਰ੍ਹਾਏ। ਅਤੇ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਦੀਆਂ ਸਵਿਚ ਸ੍ਰੀ ਤੇ ਪਹੋ ਦਾਹੈ। ਜਾਹਿ ਫੇਰ ਦੇਆਉ।
 ਤਾਮਰਦਾਨਾ ਆਖਿਆ ਜੀ ਤੂੰ ਚਲ ਫੇਰ ਦੇਇ। ਅਤੇ ਥੇਥੇ ਜੀ ਨਦਰ ਸਨ ਭੀ ਦੇਹ। ਇਤਨ ਤੇ
 ਰੇਦਰ ਸਨ ਨੁਤਨ ਫਰੀਏ। ਤੂੰ ਇਤਨਾ ਚਿਤ ਕਠੋਰ ਨਕਰ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ
 ਕੁਲਾਮਰਦਾਨਾ ਤੇ ਗਾਥਾ ਆਫੇਰ ਨਾ ਭੀ ਨਾਹੀ ਅਸਾ ਤੇ ਰੇਨਾ ਲਕੰਮ ਹੈ। ਮਰਦਾਨਾ
 ਗਰਨਾਨਕ ਜੀ ਨਥੇਥੇ ਨਾਨਕੀ ਪਾਸ ਥੈ ਆਇਆ। ਤੁਲਸਾ ਜੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨਾ ਆਵਦ
 ਤੂੰ ਠਾਂਦ ਉਤ੍ਰ ਉਪਰ ਚੜੀ। ਆਖਣ ਲਗੀ ਬਹੁ ਜੀ ਤੁਮਾਰਾ ਭਾਈ ਜੀ ਆਇਆ ਹੈ। ਬਹੁ
 ਜੀ ਆਖਿਆ ਤੁਲਸਾ ਸੁਣੀਏ। ਤੁਲਸਾ ਕਹਿਆ ਬਹੁ ਜੀ ਮੇਰੀ ਮਜਾ ਲਹੈ ਜੇ ਮੈਂ ਸੁਰ ਥੋਲੀ
 ਤਿਚਗਾ ਆਇਉ ਪਰਚੋ ਕੇਵੇਵੇ। ਥੇਥੇ ਨਾਨਕੀ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਡਿਗਣ ਲਗੀ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨ
 ਕ ਜੀ ਥੇਥੇ ਨਾਨਕੀ ਦਾ ਮਥਾ ਦੁਹਾਹ ਥਾਤੇ ਲੀਤਾ। ਆਖਣ ਲਗਾ ਥੇਥੇ ਜੀ ਮੈਂ ਇਸੇ ਵ
 ਸਤੇ ਤੇ ਰੇ ਪਾਸ ਨਾਹੀ ਆਵਦਾ। ਜੇ ਤੂੰ ਪੈਰਾਂ ਨੁਦ ਉਤ੍ਰ ਦੀਏ ਮੈਂ ਥੋਵਰੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਦੀ ਧਿਆ

ਗੀਹੈ। ਮੇਰਾ ਤੇਰਾ ਦੁਆਪੁਰ ਸਨਈਧੋ ਦਾ ਆਇਆ ਹੈ। ਅਤੇ ਹੁਣ ਕਲਜੁਗ ਭੀ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥
ਜੇਹੇ ਅਸੀ ਤੇ ਹੀ ਤੂੰ ਅਸਾ ਨੁਵਡਾ ਅਭਿਗੁਣ ਹੋ ਦਾ ਹੈ। ਤੂੰ ਜੇ ਮੇਰੇ ਪੈਰ ਭੀ ਤੇ ਭਿਗਦੀ ਹੈ। ਤੂੰ ਈ
ਦੇ ਜਾਣੇ ਮੈ ਸਚ ਆਖ ਦਾ ਹੈ। ਧੇ ਧੇ ਨਾਨਕੀ ਆਖਿਆ ਭੁਲਾ ਭਾਈ ਜੀ ਜਿਉ ਤੇ ਗੀਰਾਜੀ
ਤੇ ਵੇਗੀ ਮੈ ਤੇ ਵੇ ਕਰਾਗੀ। ਪਰ ਤੂੰ ਸੀ ਮੈ ਨ ਦਰਸਨ ਦਿਤਾ ਕਰੇ। ਤਾਂ ਫਿਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ
ਆਇਆ ਭਿਮ ਦਾਨਾ ਰੁਪਈਯੇ ਥੇ ਥੇ ਜੀ ਨੁਦੇਹ। ਤਾਂ ਥੇ ਥੇ ਨਾਨਕੀ ਬੋਲੀ ਭਾਈ ਜੀ ਇਸਤ
ਨਾਹੀ ਮੰਗੇ ਅਸਾ ਆਪੇ ਦਿਤੇ ਆਹੇ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਥੇ ਥੇ ਜੀ ਤੂੰ ਸੀ ਅਸਾ ਨੁਕਰਤ
ਰਪਾਸ ਸਭ ਉਪਛੋਰੇ। ਤੂੰ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਦੀ ਭਗਤ ਤੂੰ ਹੈ ਮਰ ਵਰੀ ਹੈ। ਵਡਿਆ ਦਾ ਆਖਿਆ ਪ੍ਰਮੇਸ
ਰ ਸੁਣ ਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਥੇ ਥੇ ਨਾਨਕੀ ਕਹਿਆ ਜੀ ਤੂੰ ਸੀ ਜਾਣ ਦੇ ਹੋ ਵੇ ਗੇ ਜੇ ਭਿਗਾਉ ਜਾਣ ਕਰਦੀ
ਹੈ। ਮੈ ਤੇ ਸਾਨੁ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਹੀ ਜਾਣ ਦੀ ਹਾਂ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਥੇ ਥੇ ਜੀ ਮੁਹਾ ਆਖ ਵਦੀ
ਨਾਹੀ ਇਹ ਰੁਪਈਯੇ ਤੂੰ ਸੀ ਲਵੇ। ਅਰੁ ਇਕ ਅਸਾ ਭਾਵ ਚਨ ਮੈ ਨੇ ਤਾਂ ਅਸੀ ਆਖੀਐ। ਥੇ ਥੇ
ਨਾਨਕੀ ਆਖਿਆ ਜੀ ਤੂੰ ਸੀ ਨਿਸੰਗ ਆਖਹਾ। ਮੁਲਾਹ ਜਾ ਕੇ ਈ ਨਾਹੀ ਰਾਖਹਾ। ਤਾਂ ਫਿਰ ਗੁਰੂ
ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਥੇ ਥੇ ਜੀ ਜੇ ਕਦੀ ਅਰੋਗ ਪਿਛੇ ਮਰਦਾਨਾ ਆਵੈ ਅਸੀ ਹੋ ਵੀ ਦੇ ਨ ਹੋ ਵੀ
ਇਤਾ ਮਰਦਾਨੇ ਨੁਖਾਈ ਨਾਹੀ ਛੁਡਣਾ। ਤੂੰ ਕੁੀ ਵੇ ਦੀ ਆਦੀ ਅੰਸੁ ਹੈ। ਅਤੇ ਅਸਾ ਭਾਇਸ ਨਾ ਲ
ਵਚਨ ਹੈ। ਅਤੇ ਸਿਰੀ ਚੰਦ ਸਤੈ ਨੇ ਅਗੇ ਹੀ ਆਪਣੀ ਗੋਦ ਪਾਇ ਲੀਤਾ। ਅਤੇ ਅਸਾ ਨੁ ਤੂੰ ਹੁਣ ਖ
ਸੀ ਕਰਾ। ਅਤੇ ਇਥੇ ਅਸੀ ਭੁਲੇ ਨਾਹੀ ਰਮੇ ਸੁਮ ਦੇ ਭੀ ਭੁਲੇ ਅਸਾ। ਤਾਂ ਥੇ ਥੇ ਨਾਨਕੀ ਆਖਿਆ
ਜੇ ਜੀ ਜੇ ਤੂੰ ਇਥੇ ਫਿਰ ਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਭੀ ਮੈ ਨੁਵਡਾ ਪੀਰਾ ਸਹੈ। ਅਤੇ ਤੂੰ ਭਾਵੇ ਕਦੀ ਦਰਸਨ ਦੇ ਦਾ ਹੈ ਤੇ

ਭੀ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਓਦਰਿ ਵੀ। ਅਤੇ ਜੇ ਤੂੰ ਦਰਜਾ ਵੈ ਗਾ ਤਾਂ ਮੈਂ ਖਰੀ ਓਦਰਜਾ ਵਾਹੀ। ਅਗੇ ਭਾਈ ਜੀ
 ਜੇ ਤੂੰ ਸਾਡੀ ਰਜਾਇ ਹੋਵੇਂ ਗੀ ਸੋਈ ਕਰੈ ਗੇ ਮੇਰੇ ਕਿਆ ਵਸਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਬੇਬੇ
 ਜੀ ਤੂੰ ਸੀਖਾਤੁ ਰਜਾ ਮਾਰਖੋ। ਜਿਤਿ ਵੇਲੇ ਤੂੰ ਸੀਯਾਦ ਕਰੇ ਗੇ ਤਿਤੇ ਵੇਲੇ ਤੂੰ ਸਾਡੇ ਪਾਸ ਹਾਜਰ ਮਾਨ
 ਹੋਸਾ। ਤਾਂ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਕਹਿਆ ਭੁਲਾ ਭਾਈ ਜੀ ਤੂੰ ਸੀਖਾਤੁ ਮੇਰੇ ਤੋੜ ਚਲੇ। ਤਾਂ ਗੁਰਨਾਨਕ
 ਜੀ ਅਖਿਆ ਬੇਬੇ ਜੀ ਮੇਰੇ ਤੋੜਿਆ ਹੀ ਲੋੜੀ ਦਾਹੈ। ਰਾਖਿਆ ਨਾ ਹੀ ਬਣਦਾ। ਰੁਪਈਯੇ ਦੇ ਕ
 ਰਵਿਦਾਹੇ ਇਗਏ। ਤਾਂ ਬਾਹਰਿ ਨਿਕਲੇ ਤਾਂ ਗੁਰਨਾਨਕ ਜੀ ਮਰਦਾਨੇ ਨੁਪਾਛਿਆ। ਅਖ ਮਰਦ
 ਨਾ ਕਿ ਪਰਚਲਦਾਹੈ। ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਮੈਂ ਕਿਆ ਜਾਣਾ। ਅਗੇ ਤੇਰੇ ਤੇ ਪਿਛਾ ਮੇਰਾ।
 ਪਰਜਾਇ ਤਿਸਰਚਲਾ। ਫਿਰ ਗੁਰਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਚਲ ਮਰਦਾਨਾ ਇਕ ਸਾਧ ਲਾ ਲੇ ਤਿਖ
 ਨਏ ਮਨਾਵਾ ਦੇ ਪਰਗਨੇ ਹੈ। ਉਂਸ ਦਾ ਦਰਸਨ ਕਰ ਦੇ ਜਾਵੀਐ। ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹੁਗੁ
 ਰ। **ਸਾਧੀ ਪਰਹਰੀ**। ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰੋਚਲੇ ਸਤਾ ਦਿਨ ਵਿਚ ਲਾ ਲੇ ਦੇ ਪਾਰਿਆਇ ਵੇਲੇ। ਲ
 ਲੇ ਅਗੇ ਥੈਠਾ ਕਿਲੇ ਪੜਦਾ ਮਾਹਾ। ਦੇਖੇ ਤਾਹਿ ਕਤ ਪਾਜੇ ਹਾਹੈ। ਅਤੇ ਗਲ ਚੇ ਲਾਹੈ ਸਾ। ਅ
 ਤੇ ਹਿਕਤੁ ਮੇਟਾ ਨਾਲਹੈ ਸਾ। ਲਾ ਲੇ ਅਗੇ ਓਠ ਖੜਾਹੇਇਆ। ਤਾਂ ਗੁਰਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਬੇ
 ਠਭਾਈ ਲਾ ਲੇ ਥੈਠਾ ਕਿਰਤ ਕਰਿ। ਲਾ ਲੇ ਥੈਠਾ ਕਰਿ ਪੁਛੁ ਲਗਾ ਜੀ ਮੈਂ ਮਹਰਮਨਾਹੀ। ਤੂੰ ਸੀ
 ਆਪਣਾ ਆਪ ਜਾਹ ਠਕਰੇ। ਤਾਂ ਗੁਰਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਲਾ ਲੇ ਅਸੀ ਪਰਦੇ ਸੀ ਹੋ।
 ਤਾਂ ਫਿਰ ਭਾਈ ਲਾ ਲੇ ਬੋਲਿਆ ਜੀ ਪਰਦੇ ਸੀ ਸਭ ਸੀ ਸਾਰੇਹੈ। ਪਰਤ ਸੀ ਮਲ ਮਾਛੇ ਰੁਦੇਹਾ। ਤੂੰ ਸੀ
 ਲੇ ਲੇ ਕਲਜਰਾ ਵਤੇ ਹੋ ਜਿਉਰੀ ਤਿਉ ਆਖੋ। ਤਾਂ ਗੁਰਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਲਾ ਲੇ ਤੂੰ ਜਾ

ਟੁਟਾਹੈ ਗਾ ਕੋਈ ਅਜਾਣ ਹੋਵੈ ਤਾ ਆਖੀ ਐ। ਜਾਣ ਦੇ ਨਾ ਕਿਆ ਆਖੀ ਐ। ਤੁਛ ਫਿਰ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ੪੦
 ਬੋਲਿਆ ਜੀ ਕਰਤਾਰ ਦੀ ਕਰਤਾਰ ਹੀ ਜਾਣੇ। ਪਰ ਜੀ ਅੰਤੁ ਨਾਨਕ ਸਾਧ ਪਰ ਗਾਵਹੋਇ ੪੦
 ਤੇ ਸੋਝਿਠਾ ਨਾਹੀ ਪਰ ਮੈਂ ਨੂੰ ਤੇ ਹੋ ਨਾ ਜਾਣਿਆ ਵਦਾਹੈ। ਤੁਛ ਫਿਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ੪੦
 ਲੇ ਪੁਛੁ ਵਾਕਿਉ ਹੈ। ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਜੀ ਅਸਾਡੀ ਕਚੀ ਮਤਿ ਹੈ ਅਸੀਂ ਕਿਆ ਜਾਣ ਦੇ ਸਾ। ਤੁਛ ਫਿਰ ੪੦
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਅਹਿ ਕਚੀ ਵਾਲੇ ਨਾਹੀ ਆਖਦੇ। ਤੁਛ ਫਿਰ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਪੁਛਿ ੪੦
 ਆਜੀ ਤੁਸਾਡਾ ਨਾਉ ਕਿਆ ਹੈ। ਤੁਮਰ ਦਾ ਨਾਉ ਲਿਆ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਇਨਾ ਦਾ ਨਾਉ ਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕ ੪੦
 ਰੀ ਹੈ। ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਤੇਰਾ ਨਾਉ ਕਿਆ ਹੈ। ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਮੇਰਾ ੪੦
 ਨਾਉ ਮਰਦਾਨਾ ਮਿਹਾਸੀ ਹੈ। ਤੁਛ ਫਿਰ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਤੁਸਾ ਪੁਣਾ ਨਾਉ ਕਉ ਨੀ ਹੋ ਦਸ ੪੦
 ਨਾ। ਤੁਸਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਮਰਦਾਨੇ ਦਸਿਆ ਨਾ। ਤੁਛ ਫਿਰ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਆਖਿਆ ੪੦
 ਆਜੀ ਆਪਣਾ ਨਾਉ ਦਸਿਆ ਕੋਈ ਪਾਪ ਤਾ ਨਾਹੀ ਲਗਦਾ ਨਾ। ਤੁਸਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਹਸਿਆ ੪੦
 ਹਸਿ ਕਹਿਆ ਆਖਿਉ ਸੁਭਾਈ ਲਾਲੇ ਮੇਰਾ ਨਾਉ ਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਹੈ। ਤੁਸਾ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਪੈਗਤੇ ਫਹਿ ੪੦
 ਪਇਆ। ਤੁਸਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਜੀ ਤੁਸਾਡਾ ਅਸਾਡਾ ਬਚਨ ਆਹਾ। ਤੁਛ ਫਿਰ ੪੦
 ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਅਗੇਛੇ ਝੁਟੀ ਨਾਹੀ। ਅੰਦਰਿ ਦੀ ਅੰਦਰੇ ਰਖਣੀ। ਜਾਹਰਿ ਨਾਹੀ ਕਰ ੪੦
 ਨੀ। ਤੁਸਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਹਸਿਆ ਲਾਲੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਕਿਉ ਹਸੈ। ਤੁਛ ਫਿਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ੪੦
 ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਕਿਵੇਛੁ ਪੈਠੀ ਠਹੀ ਐ। ਤੁਛ ਪੀਨ ਹੀ ਰਹਣੀ। ਤੁਛ ਫਿਰ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ੪੦
 ਰਜਾਇ ਤੁਸਾਡੀ ਅਸੀਂ ਕੀ ਆਖੀ ਐ। ਏਹ ਗਲ ਕਰ ਕੇ ਲਾਲੇ ਰਸੇਈ ਦੇ ਅਹਰਿ ਹੋਇਆ। ਤੁਛ ਫਿਰ ੪੦

ਚੜ੍ਹਦੁ

ਗਮਰਦਾਨੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂਪੁ ਛਿਆ ਜੀ ਇਹ ਲਾਲੋ ਕੋਈ ਪੁਰਤਨ ਪੁਰਖ ਹੋ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ
ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖੀਆ ਮਰਦਾਨੇ ਹੁ ਅਤੇ ਓਹ ਅਤੇ ਤੁਸੀ ਅਤੇ ਅਸੀ ਕਿਤਨੇ ਜਗਾਇ ਕਠੇ ਹੋ
ਦੇ ਆਇਆ ਹਾ। ਤੁਛਿ ਰਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਅਸਾ ਤੁਸੁ ਆਹੋ ਜੇ ਪੁਰਨ ਪੁਰਖ ਵਤ ਜਨਮ
ਆਵੇ ਨਾਹੀ। ਤੁਛਿ ਰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖੀਆ ਮਰਦਾਨੇ ਜੇ ਅਵਤਾਰ ਦੀ ਪੁਜਾ ਕਰਦਾ ਹੋ ਕੁ
ਵੇ ਕੇ ਰਗੁਰੂ ਤੋ ਹੋਵੇ ਤੁਛਿ ਰਜਨਮ ਆਵਦਾ ਹੋ। ਅਤੇ ਜੇ ਨਿਰਗੁਨੀ ਕੀ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਬਾਛੁ ਨਾ ਕਾਈਓ
ਫੇ ਬਿਨਾ ਪੁਸੇ ਸਰਬੀ। ਤੁਛੀ ਬਾਛੁ ਨਾ ਜਨਮ ਲਿਆਵਦੀ ਹੋ। ਅਤੇ ਜੇ ਹਿਕ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦੀ ਬਾਛੁ ਨ
ਕਰਦਾ ਹੋ ਤੇ ਓਹ ਬਾਛੁ ਨਾ ਨਿਰੰਕਾਰ ਹੀ ਸਮਾਵਦਾ ਹੋ। ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਹੈ ਨਾ। ਅਤੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦੀ ਬਾਛੁ
ਨਾ ਕਰਦੇ ਹੋ ਨਉ ਨਾ ਅਤੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਵਿਚ ਭੇਦ ਕਝੁ ਨਾਹੀ। ਅਤੇ ਅਵਤਾਰ ਦਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰੇ ਅ
ਤੇ ਬਾਛੁ ਨਾ ਕਾਈ ਨਾ ਕਰੇ ਤਾਂ ਕੁਛ ਓਹ ਸੀ ਭੋ ਗੋਗਾ। ਮਰਦਾਨਾ ਇਹ ਵਚਨ ਸਤਿ ਪ੍ਰਤੀਤ ਕਰਾ
ਣਾ। ਤੁਛਾਈ ਲਾਲੋ ਰਸੇਈ ਤੁਛਾ ਰਕਰ ਕੇ ਸਦਾ ਆਇਆ। ਚਲੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੁਛਾ ਰੋ
ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖੀਆ ਲੋ ਆਵੇ ਕੁਛਾਈ ਲਾਲੋ ਇਥੇ ਹੀ ਲੋ ਆਉ। ਕੁਛਾਈ ਲਾਲੋ ਆਖੀਆ
ਜੀ ਤੁਸਾ ਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਹੈ ਗਾ ਚਉ ਕੇ ਚਲੇ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਕੁਛਾਈ ਲਾਲੋ ਜਿਤ ਨੀ
ਧਰਤੀ ਹੋਇ ਤੁਨਾ ਚਉ ਕਾ ਹੋ ਲੋ ਆਉ ਇਥੇ ਹੀ। ਕੁਛਾਈ ਲਾਲੋ ਕਰ ਅਰੈ ਆਣ ਗਾਖੀ ਆਪਰਸ
ਦਾ ਜਾ ਮਰਦਾਨਾ ਦੇਖੇ ਤੁਲਹ ਰੂਰੇ ਦੀ ਰੋਟੀ ਅਤੇ ਸਾਗ ਦੀ ਪਿਨੀ ਸਰਹੁ ਦੀ। ਮਰਦਾਨੇ ਜੀ ਵਿਚ
ਗਿਣਤੀ ਖਾਧੀ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਤਰ ਜਾਮੀ ਆਹਾ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂਪੁ ਛਿ
ਆ ਕਿਉ ਮਰਦਾਨਾ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖੀਆ ਸੁਖ ਜੀ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਮਰਦਾਨਾ ਖੋਵੇ

ਲੇ

ਗਾਤਾ ਜਾਣੇ ਗਾ। ਤੁਮਰ ਦਾ ਨੇ ਵੁਕੁੰਨ ਕਰਿ ਮੁਹ ਵਿਚ ਪਾਇਆ ਤਾਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦਾ ਸੁਆਦ ਆਇਅੰ ॥ ੪੯ ॥
 ਤੁਮਰ ਨਾਨਕ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਿਆ ਦੇਹ ਖਬਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਦੀ ਆਕੇਹਾ ਕਹੈ। ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ॥
 ਜੀ ਕੋਹ ਜਾ ਸੁਆਦ ਲਵੇ ਲਾਵਾ। ਤੁਏ ਲਾਲੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਤੂੰ ਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਹੈਂ ਤੁਸਾ ਪਰਸਾਦਿ
 ਵਲ ਵੇਖਣਾ ਨਾਹੀ। ਤੁਸਾ ਅਮਰ ਵਲ ਦੇਖਣਾ। ਤੁਮਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਤੁਏ ਲਾਲੇ ਕੋਈ ਅੰ
 ਮ੍ਰਿਤਿ ਜੋ ਕਹੀਦਾ ਹੈ ਸੋ ਇਸ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਵਿਚ ਤੁਏ ਪਾਇਆ ਹੈ। ਤੁਏ ਲਾਲੇ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਆਖਿਆ
 ਓਸ ਜੀ ਮੈਂ ਤੁਸਾ ਅਜ ਨਿਹਾਲ ਕੀਤਾ। ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੀ ਮਲ ਲਾਹੀਆ। ਤੁਏ ਲਾਲੇ
 ਲੈ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੈਂ ਨਿਹਾਲ ਹੋਇਆ। ਮਰਦਾਨੇ ਨੁਗਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਆਖ ਮਰਦਾਨਾ
 ਹੁਣ ਕਿਧਰ ਚਲਦਾ ਹੈ। ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਜਿਧਰ ਤੁਸਾ ਹੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਵੇ। ਫਿਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਤੂੰ ਆਖੇ ਸੋ ਕਰੀਏ। ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਮੈਂ ਆਖ ਨਾਹੀ ਸਕਦਾ। ਪਰ ਜੀ
 ਇਸ ਧਰਤੀ ਅਸਾਡੀ ਨਿਰਬਹੁਤ ਹੋਈ ਹੈ। ਤੁਏ ਫਿਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਦੇਖ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀਂ
 ਤਿਨ ਦਿਨ ਤੁਏ ਲਾਲੇ ਦੇ ਪਰ ਰਹੇ ਅਯੋ। ਅਤਮਾ ਸੋ ਪ੍ਰਸੰਨ ਰਹਿਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਏ ਲਾਲੇ ਬੋਧਿ
 ਦਾ ਲੀਚੈ। ਅਤੇ ਇਥੇ ਦੁਖ ਦੁਖਾਵਣਾ ਪਭਿਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਫਕੀਰ ਅਯੋ। ਅਸਾ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਪਰੇ
 ਜਨ ਨਾਹੀ। ਅਸਾਡੀ ਜਿਥੇ ਸਾਧਮੁਰਤ ਹੋਵੇ ਤਿਥੇ ਅਸਾਡੀ ਰਹਤ ਲੇਵੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ
 ਜੀ ਮੇਰੇ ਮਨ ਦੀ ਆਬੁਝੀ ਆ। ਜਿਸ ਗਲੀ ਕਰੇ ਆਇਨਿ ਕਲ ਦੇ ਅਯੋ ਸੋਈ ਅਸਾਨੁ ਆਖ ਦੇ ਹੈਂ
 ਆਇਨੀ ਕਰਾਹੀ। ਤੇਰੀ ਤੁੰ ਜਾਣ ਪਰ ਅਸੀਂ ਤੁਏ ਖਜਾ ਦੇ ਅਯੋ। ਪਰ ਭਾਤਿ ਹੋਈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਤੁਏ ਲਾਲੇ ਨੁ ਆਖਿਆ ਤੁਏ ਲਾਲੇ ਤੂੰ ਨੁ ਕਰਤਾਰ ਚਿਤ ਅਯੋ। ਅਸਾਨੁ ਤੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਕਰ ਅਸੀਂ

ਹੁਣ ਮਦੇ ਸੁਮਦੇ ਖੇਲੀਏਗੇ। ਭਾਈ ਲਾਲੋ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਸਾ ਵਿਚ ਅਵਗਿਆ
 ਕਿਆ ਪਈ ਹੈ। ਤੁਹਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਲਾਲੋ ਤੁਸੀ ਵਿਚ ਅਵਗਿਆ ਕਾਈ ਨਹੀ
 ਪਰ ਅਸਾ ਪਾਸੇ ਸੰਸਾਰ ਦੁਖ ਦਾ ਹੈ। ਭਾਈ ਲਾਲੋ ਆਖਿਆ ਜੀ ਤੁਸੀ ਤਾਪੁ ਮੇ ਸਰਦੀ ਜਾਤੋ
 ਤੁਸਾ ਪਾਸੇ ਕਿਉ ਕੋਈ ਦੁਖੇਗਾ। ਤੁਸਾ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਕਾਈ ਸਾਝ ਰਖੀ ਨਹੀ। ਤੁਸਾ ਨੀ ਸਾਂਝ ਪੁ
 ਮੇ ਸਰ ਨਾਲ ਅਕੈ ਸੀ ਤੁਸਾ ਪਾ ਨਾਲ ਹੈ। ਤੁਹਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਲਾਲੋ ਜੀ ਤੁਸਚ
 ਆਖਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਭਾਈ ਲਾਲੋ ਸੰਸਾਰ ਬਿਕਰਾਲ ਰਪ ਹੈ ਆਪਣੀ ਆਹੀ ਭਾਵਦੀ ਆਕਰਦਾ
 ਹੈ। ਭਾਈ ਮੰਨਦੇ ਨਹੀ। ਤੁਹਾ ਫਿਰ ਭਾਈ ਲਾਲੋ ਕਹਿਆ ਜੀ ਅੰਦਰ ਬੈਠੇ ਰਹੋ। ਜੇ ਹਰੁ ਖਾਅਲ
 ਣਾਟ ਕੜਾ ਆਵੈ ਤੇ ਹਾਤੁ ਸਾਡੇ ਅਗੇ ਹੈ। ਤੁਹਾ ਫਿਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਬਦ ਕਹਿਆ। ਇਸ
 ਗਲੀ ਪੰਜ ਕੁੀ ਤੀਓ ਕਿਉ ਕਰਿ ਰਖਾ ਪਤਾ। ਓਠ ਚਲਾਤਾ ਆਖੀ ਐ ਛਾਰ ਗਾਇਆ ਸਿਰ ਪਾਤਿ
 ਬੈਠ ਰਹਾਤਾ ਆਖੀ ਐ ਬੈਠਾ ਸਬ ਰਪਾਤਿ। ਜਾਬੈ ਲਾਤਾ ਆਖੀ ਐ ਬੜਿ ਬੜਿ ਕਰੇ ਬਹੁਤਾ।
 ਰੁਪ ਕਰਾਤਾ ਆਖੀ ਐ ਇਸ ਪਾਟਿ ਨਹੀ ਮਾਤਿ। ਜਿ ਕਰ ਨਿਵਾਤਾ ਆਖੀ ਐ ਰੁਰਦਾ ਕਰੇ ਭਗਤਿ
 ਕਾਈ ਗਲੀ ਨ ਮੇਵਈ ਜਿ ਬੈ ਕਢਾ ਝਾਤਿ। ਇਥੈ ਓਥੈ ਨਾਨਕ ਕਰਤਾਰ ਪੈ ਪਾਤਿ॥ ੧॥ ਭਾਈ ਲ
 ਲੋ ਸੰਸਾਰ ਕੋ ਨੇਕਰਤਾਰ ਖੇਤਾਰ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੂੰ ਅਸਾ ਨੂੰ ਵਿਦਾ ਦੇਹ। ਤੁਹਾ ਫਿਰ ਭਾਈ ਲਾਲੋ ਆਖਿਆ
 ਜੀ ਤੁਸੀ ਆਇਹੋ ਕੋਈ ਦਿਨ ਗੁਜਰਾਨ ਕਰੋ। ਤੁਹਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਸੁਣ ਭਾਈ ਲਾਲੋ ਤੇਰ
 ਹੋਣਾ ਨਹੀ ਪਰ ਅਸਾ ਬੈ ਕੋਈ ਦੁਖੇਗਾ ਅਸੀ ਜਾਣਦੇ ਆਹੇ। ਅਤੇ ਮਰਦਾਨੇ ਦਾ ਮਨ ਭੀ ਉਦਾਸੋ
 ਇਆ ਹੈ। ਤੁਹਾ ਫਿਰ ਭਾਈ ਲਾਲੋ ਆਖਿਆ ਜੀ ਹਿਕਮ ਹੀ ਨਾ ਜਿਉ ਤਿਉ ਇਥੇ ਟਿਕੋ। ਤੁਹਾ ਗੁਰੂ

ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਗੁਈ ਲਾਏ ਵਾਗੁ ਆਖਿਆ ਮੰਨੀਏ। ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ॥ ੪੨ ॥
 ਜੀਭੁ ਲਾਹੇ ਵੈ। ਗੁਈ ਲਾਏ ਪਾਸ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਟਿਕਿਆ। ਦਿਨ ਦੇ ਇਹ ਜਰੇ ਤਾ ਮਰਦਾਨੇ
 ਆਖਿਆ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਤਾਮ ਹੀ ਨਾ ਟਿਕੋ ਹੋ ਮੈਂ ਨੂਹ ਕੁ ਮਕਰੇ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਤੁਲਵੀ ਭੀ ਫਿਰ ਆਵਾ। ਤਾ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਤੁਓਂ ਮੈਂ ਸਾਰੇ ਨਾਲ ਰਹਣਾ ਹੈ ਤੀਕਿ ਬੇਜਾ ਦਾ ਹੈ। ਮਰਦਾਨੇ
 ਕਹਿ ਆਜੀ ਬੋਲਿਆ ਦਿਨਾ ਵਿਚ ਆਇ ਜਾ ਦਾਹਾਂ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਜਾਇ ਕੁ
 ਈ ਸੁਧ ਆਇ ਜਾਵੈ। ਮਰਦਾਨਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੋਲਿ ਦੋਲ ਕਰਤੁ ਲਵੈ ਭੀ ਗਾਇਆ। ਤਾ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਿਨ ਜੰਗਲ ਵਿਚ ਕਟੇ ਅਤੇ ਗਤਿ ਨੂ ਗੁਈ ਲਾਏ ਪਾਸ ਰਹੇ। ਜਾ ਦਿਨ ਪਦ ਗਗਨ
 ਰੇ। ਬੈਲਹੁ ਗੁਈ ਜੀਵਾ ਹਗਰੁ ॥ ੪੩ ॥ ਤਾ ਮਲਕ ਭਗੋ ਖਰੇ ਨਖਤੀ ਸਰੀ
 ਦੁਦਾਸੀ। ਉਸ ਬ੍ਰਹਮ ਭੋਜ ਕੀਤਾ ਆਹਾ। ਚਾਰ ਵਰਨ ਨਿਉ ਦੇ। ਬ੍ਰਹਮਣ ਦੀ ਨਜਰ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੀ ਪਇਆ। ਬ੍ਰਹਮਣ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂ ਆਖਿਆ ਤੁਪਾਨੇ ਉਦਾਹਈ। ਤਾ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਕਿਆ ਗੁਈ ਬਾਮਣਾ। ਅਰੋ ਆਖਿ ਓਸ ਮਲਕ ਬ੍ਰਹਮ ਭੋਜ ਕੀਤਾ ਹੈ ਸਭੇ
 ਨਗਰ ਦੇ ਨਿਉ ਦੇ ਹੋ ਨਤੀ ਭੀ ਅਵੈ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਸੁਣ ਪਾਧਾ ਅਸੀ ਫਕੀਰ ਆ
 ਪੈ। ਅਸੀ ਕਿਨਾ ਵਿਚ ਆਹੇ। ਤਾਂ ਬਾਮਣ ਕਹਿ ਆਤੁ ਅਰੋ ਹੀ ਕਰਗੀ ਆਖੀ ਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਬ੍ਰਹਮ
 ਭੋਜ ਵਿਚ ਨਾ ਆਵੈ ਗਾਤਾ ਮਲਕ ਰੰਜ ਹੋਵੀ ਗਾਤੀ ਜਾਣਾ। ਜਾ ਬ੍ਰਹਮ ਭੋਜ ਹੋਇਆ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਨਗਇਆ ਗੁਈ ਲਾਏ ਦੇ ਗੁਜਰਾਨ ਕੀਤੀ। ਤਾਂ ਬਾਮਣ ਮਲਕ ਪਾਸ ਚੁਗਲੀ ਖਾਧੀ। ਅਤੇ ਬ੍ਰ
 ਹਮਣ ਦੁਸਟੀ ਭੀ ਕਰਦਾ ਆਹਾ। ਬਾਮਣ ਮਲਕ ਨੂ ਕਹਿ ਆਜੀ ਨਾਨਕ ਤਪਾਤੁ ਸਾਰੇ ਬ੍ਰਹਮ ਭੋ

ਨਵਿਚਨਾਮਾਇਆ। ਤੁਮਲਕਥਾਮਣਨੁਪੁਛਿਅਪਾਧਾਤਉਨਿਉਦਾਪਾਇਆਮਾਹਾ।
 ਬਾਹਮਣਕਹਿਆਜੀਮੈਬਹੁਤਤਰੀਕੀਕੀਤੀਆਹੀ। ਮਲਕਥਾਹਮਣਨਕਹਿਆਜਾਹਿ
 ੨ ਤੁਉਸਤਾਈਸਦਾਇਆਉ। ਬਾਮਣਭਾਈਲਾਲੇਦੇਘਰਗਇਆ। ਬਾਹਮਣਭਾਈਲਾਲੇਨੁ
 ਪੁਛਿਅਇਥੇਨਾਨਕਤਪਾਹੈ। ਭਾਈਲਾਲੇਆਖਿਆਮਾਹੋਜੀਅਸੇ। ਬਾਮਣਆਖਿਆ
 ਭਾਈਲਾਲੇਬਾਹਰਿਭੇਜਦੇਹ। ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਬਾਹਰਿਆਇਆ। ਆਇਕਰਆਖਿਓਸ
 ਕਿਉਪਾਧਾ। ਬਾਹਮਣਆਖਿਆਤੁਹਨੁਮਲਕਸਦਦਾਹੈ। ਤੁਮਲਕਪਾਸਚਲਾ। ਤੁਗੁਰੂਨਾ
 ਨਕਜੀਕਹਿਆਪਾਧਾਮੇਰਾਮਲਕਨਾਲਾਕੇਆਕੰਮਹੈ। ਬਾਹਮਣਜਾਹਿਮਲਕਪਾਸਦੁਈਚ
 ਗਲੀਖਾਧੀ। ਦੇਖਹੁਮਲਕਜੀਹਿਕਤਾਖੜੀਦਾਪਤਹੈਅਤੇਸੁਦੇਘਰਜੁਠਕਰਦਾਹੈ। ਅਤੇ
 ਬ੍ਰਹਮਭੇਜਨੁਨਾਉਰਖਦਾਹੈ। ਤੁਜੇਤੁਸਾਡੇਸਦੇਆਵਦਨਾਹੀ। ਮਲਕਗੁਸੇਹੋਇਕੇਬਾਹ
 ਮਣਨੁਆਖਿਆਜਾਇਪਕੜਲਿਆਉ। ਬਾਹਮਣਜਾਇਤਾਬੀਆਕੀਤਾ। ਚਲਨਾਨਕਮਲ
 ਕਗੁਸੇਹੋਇਆਹੈ। ਤੁਚਲਤਪਾ। ਤੁਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਚਲਿਆਗਇਆ। ਪਿਛੇਭਾਈਲਾਲੇਭੀ
 ਰਹਿਨਸਕਿਆਭਾਈਲਾਲੇਭੀਪਿਛੇਗਾਇਆ। ਅਗੇਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਨੁਬਾਮਣਸੈਗਇਆ। ਪ
 ਜੇਬਾਮਣਜਾਇਮਲਕਨੁਆਖਿਆਮਲਕਜੀਨਾਨਕਤਪਾਆਇਆਹੈ। ਮਲਕਕਹਿਆਪੰਜਾ
 ਅੰਦਰਲੈਆਉ। ਪੰਜਾਬਾਹਮਣਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਨੁਅੰਦਰਸਦਿਆ। ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਅੰਦਰਗ
 ਇਆ। ਅੰਦਰਜਾਇਕਰਿਆਖਿਆਕਿਉਮਲਕਮੈਨੁਕਿਉਸਦਿਆਹੈ। ਮਲਕਕਹਿਆਕਿਉ
 ਤਪਾਤੁਬ੍ਰਹਮਭੇਜਵਿਚਕਿਉਨਾਆਇਓ। ਤੁਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਸੁਣਮਲਕ

ਅਸੀਫਕੀਰਾਹੋਜਿਥੈਗੁਜਰੀਤਿਥਾਉਹਛੀ॥ ਮਲਕਗੁਸੇਹੋਇਕੇਆਖਿਆਕਿਉਤਪਾ ੪੩
 ਨਾਉਰਖਾਵਣਾਅਤੇਧੁਹਮਭੋਜਨਨਾਉਰਖਣਾ॥ ਅਤੇਸੁਦਤਿਖਾਣਦੇਘਰਿਖਾਵਣਾ॥ ਤਾਂ
 ਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਸੁਣਮਲਕਕੁਲੁਹੁਣਖਵਾਇ॥ ਮਲਕਆਖਿਆਅਵੇਪੰਜਾਜਾਇ
 ਇਸਤਪੇਨੁਹੁਣਖਵਾਇ॥ ਜਾਗੁਰਨਾਨਕਜੀਪਿਛੇਫਿਰਕੇਦੇਖੇਤੁਭਾਈਲਾਲੇਖੜਾਹੈ॥
 ਤਾਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਭਾਈਲਾਲੇਤੁਕੀਟਕਲਿਆਉ॥ ਭਾਈਲਾਲੇਦਉੜਘਰਆਇ
 ਕਰਿਖੰਨੀਰੋਟੀਕੋਧੇਰੀਲੈਗਇਆ॥ ਉਧਰੇਪੰਜਾਬਾਮਣੁਲੁਚੀਅਕਚਉੜੀਆਲੈਆਇਅ॥
 ਤਾਗੁਰਨਾਨਕਜੀਸਜੇਹਥਕੋਧੇਰੀਰੋਟੀਲੀਤੁਭਾਈਲਾਲੇਦੀ॥ ਅਤੇਖਥੇਹਥਲੁਚੀਕਚਉ
 ਤੀਲੀਤੁਭਾਗੇਦੀ॥ ਵੇਵੇਹਥਪੀੜੇਕੋਧੇਰੀਰੋਟੀਵਿਚੋਦੁਪਸਿਮੇ॥ ਅਤੇਲੁਚੀਕਚਉੜੀਵਿ
 ਚੋਲੋਹਸਿਮੇ॥ ਜਿਤਨੀਮਜਲਸਥੈਠੀਆਹੀਤਿਤੁਨੀਬਿਸਮਾਵਹੋਇਗਈ॥ ਤਾਗੁਰਨਾਨ
 ਜੀਕਹਿਆਮਲਕਆਦਮੀਆਵੇਲੋਹਦਾਧੁਹਮਭੋਜਕੀਤਾਹਈ॥ ਇਹੋਰੋਟੀਸੁਦਦੇਘਰਦੀ
 ਹਈ॥ ਧੁਹਮਭੋਜਭਾਈਲਾਲੇਦੇਘਰੋਹਦਾਹੈਨਿਤਾਪ੍ਰਤਿ॥ ਮਲਕਦਾਚਲੇਕੁਲੁਨਾਹੀਮਨਵਿ
 ਚਬਹੁਤੇਰਾਗੁਸਾਖਾਵੈ॥ ਚੋਲਹੁਭਾਈਜੀਵਾਹਗੁਰ॥ ਸਾਪਿਪੁਰੁਤਲੀ॥ ਅਤੇਖਾਂਪਠਾ
 ਣਅਗੋਮੁਸਾਹਿਬਆਹਾ॥ ਅਤੇਖਾਂਪਤਬਹੁਤਦੁਖੀਆਹਾ॥ ਦਾਰੁਬਹੁਤਕਰਿਰਹਿਆਅ॥ ਦਾ
 ਹਾ॥ ਅਤੇਮਲਕਭਾਗੋਨੁਆਖਣਲਗਾ॥ ਐਮਲਕਮੈਕਿਆਕੋਰੇਮੇਰਾਬੇਟਾਜੁਆਨਚੰਗਾ
 ਹੋਦਾਨਾਹੀ॥ ਮਲਕਭਾਗੋਨੁਆਖਿਆਖਾਂਜੀਕੋਈਕਾਮਲਫਕੀਰਪਕੜੋ॥ ਤੁਮਾਗਬੇਟ
 ਚੰਗਾਹੋਵੈ॥ ਤੁਮਾਂਪਠਾਣਕਹਿਆਮਲਕਮੈਕਿਆਜਾਣਤਾਹੋਜੋਕਾਮਲਕਉਣਹੈਅਰਕਾ

ਮਲਨਾਹੀ॥ ਮਲਕ ਕਹਿਆ ਖਾਂਜੀ ਤੁਮ ਫੁਕੀ ਰੋਸ ਫੁਨੇ ਕੋ ਪਕੜੇ ਕੋਈ ਨਿਕਲ ਰਹੇ ਗਾ॥ ਤੁਖੰ
 ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ ਫੁਕੀ ਗਾ ਕੋ ਪਕੜੇ ਫੁਕੀ ਰਲ ਰੋ ਪਕੜੀ ਵਨਾ॥ ਵਿਚੇ ਫਿਰ ਦਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਭੀ ਪਕ
 ਲਿਆ॥ ਖਬਰ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਤੁਖਾਣੁ ਨ ਹੋਈ॥ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਜਾਇ ਦੇ ਖੇਤਾ ਕਿ ਆ ਦੇ ਖੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨ
 ਕ ਜੀ ਭੀ ਧਧਾਏ ਠਾਹੇ॥ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਦੇ ਪਕਰਿ ਖੇ ਗਾ ਵਿਚ ਆਇਆ॥ ਜਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ
 ਖੇਤਾ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਖੇ ਗਾ ਕਰ ਦਾਹੇ॥ ਤੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਕਿਉ ਭਾਈ ਲਾਲੇ॥ ਭਾਈ ਲਾ
 ਲੇ ਆਖਿਆ ਜੀਏ ਹੁਕਿਆ ਹੋਇਆ॥ ਤੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤਿਲੀ ਗਾ ਗਾ ਵਿਚ ਸਬਦ
 ਜੈ ਸੀ ਮੈਂ ਮਾਵੈ ਖਸਮ ਕੀ ਬਾਣੀ ਤੈ ਸਤਾ ਕਰੀ ਗਿਆ ਨਵੇ ਲਾਲੇ॥ ਪਾਪ ਕੀ ਜੰਦ ਲੈ ਕਾਬਲੇ ਧਾਇ
 ਆਜੇ ਗੀ ਮੈਂ ਗੈ ਦਾ ਨਵੇ ਲਾਲੇ॥ ਸੁਖ ਮਧਰ ਮਦੇ ਛਪ ਖਸੇ ਏ ਕੁੜ ਫਿਰੈ ਪਰਧਾਨ ਵੇ ਲਾਲੇ॥ ਕਾਜੀ
 ਆਬਾ ਮਣਾ ਦੀ ਗਲ ਬਕੀ ਅਗ ਦਪ ਹੈ ਸੇਤਾ ਨਵੇ ਲਾਲੇ॥ ਮਸਲ ਮਾਨੀ ਆਪੜੁ ਹਿਕਤੇ ਬਾਕਸ
 ਟਮੈ ਕਰਹਿ ਖੁਦਾਇ ਵੇ ਲਾਲੇ॥ ਜਾਤੁ ਸਨਾਤੀ ਹੋਰ ਹਿਦਵਾਣੀ ਆਇਹੁ ਭੀ ਲੇਖੇ ਲਾਇ ਵੇ ਲਾਲੇ
 ਖਨਕੇ ਸੋਹਿਲੇ ਗਾਵੀ ਮੈਨਾਨ ਕਰਤ ਕਾਰੁ ਗੁਪਾਇ ਵੇ ਲਾਲੇ॥ ਫਿਰ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਆਖਿਆ ਜੀ
 ਮੁਗਲਾਹੀ ਸੀ ਹੋ ਸੀ॥ ਫਿਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਬਦ ਕੀਤਾ ਗਾ ਤਿਲੀ ਗਾ ਵਿਚ॥ ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਗ
 ਏ ਨਾਨਕ ਆਖੇ ਮਾਸ ਪੁਰੀ ਵਿਚ ਆਖ ਮਸੇ ਲਾ॥ ਜਿਨ ਭੀ ਪਾਈ ਰੰਗ ਰਵਾਈ ਖੈ ਠਾਵੇ ਖੈ ਵਖਾਇ ਕੇ
 ਲਾ॥ ਸਚਾ ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਸਚੁਤ ਪਾਵਸੁ ਸਚਨਾਨੀ ਆਉ ਕਰੇ ਗੁਮ ਸੇ ਲਾ॥ ਕਾਂਇਆ ਕਪੜੁ ਟੁਕਟੁ
 ਕੋਹੇ ਸੀ ਹਿਦ ਸਤਾਨ ਸਮਾਲ ਸੀ ਖੋਲਾ॥ ਆਵਨਿ ਅਠਤ ਰੇ ਜਾਨ ਸਤਾਨ ਵੈ ਹੋਰ ਭੀ ਉਠ ਸੀ ਮਰ
 ਦ ਕਾਚੇ ਲਾ॥ ਸਚ ਕੀ ਬਾਣੀ ਨਾਨਕ ਆਖੇ ਸਚੁ ਸੁਣਾਇ ਸੀ ਜਚ ਕੀ ਵੇ ਲਾ॥ ੨॥ ਤੁ ਭਾਈ ਲਾਲੇ

ਆਖਿਆ ਜੀ ਮੁਗਲ ਦੇ ਹੀ ਜੁਲਾਮੀ ਕਰੇਗਾ। ਤਾਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਗਿਆ ਸਾ ਵਿਚ ਸਬਦ ੪੪
 ਖੁਗਾ ਸਾਨਖ ਸਮਾਨ ਕੀਆ ਹਿੰਦ ਸਤਾਨੁ ਰਾਇਆ ਆਪੇ ਦੇ ਸਨ ਦੇਈ ਕਰਤ
 ਜਮ ਕਰਿ ਮੁਗਲ ਚੜਾਇਆ। ਇਤੀ ਮਾਰ ਪਈ ਕਰ ਲਾਏ ਤੇ ਕੀ ਦਰਦ ਨ ਆਇਆ। ੧॥ ਕਰਤਾ
 ਤੀ ਸਭ ਨਾ ਕਾਜੇਈ। ਜੇ ਸਕਤਾ ਸਕਤ ਕਉ ਮਾਰੇ ਤਾਮ ਨਹੇ ਸੁਨਹੇਈ। ੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਸਕਤਾ ਸੀ
 ਮਾਰੇ ਪੈਵੇਗਾ ਖਸਮੇ ਸਾਪੁ ਰਸਾਈ। ਰਤ ਨ ਵਿਗਾੜ ਵਿਗੋਇ ਕੁਤੀ ਮਾਇਆ ਸਾਰ ਨ ਕਾਈ। ਆ
 ਪੇ ਜੋੜਾ ਵਿਛੋੜੇ ਆਪੇ ਵੇਖਤੇ ਹੀ ਵਿਰਿਆਈ। ੩॥ ਜੇ ਕੋਈ ਨ ਭੁਧਰਾ ਦੇਵਤਾ ਸਾਦ ਕਰੇ ਮਨ ਭਾਏ
 ਖਸਮੇ ਨਦਰੀ ਕੀੜਾ ਆਵੈ ਜੇ ਤੇ ਚੰਗੇ ਦਾਣੇ। ਮਰਿ ਮਰਿ ਜੀਵੇ ਤਾਕਿ ਛੁਪਾਏ ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਵਖਾ
 ਵੇ॥ ੩॥ ਕਰੇ ਕਰਾਏ ਆਪੇ ਕਰਤਾ ਮਾਣੁ ਸਾ ਵਿਚ ਬਹਾਨਾ। ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖ ਕਾਰਣ ਬੁਝੈ ਸੋਈ ਸ
 ਹ ਸੁਲਤਾਨਾ॥ ੪॥ ਬੋਲਹੁ ਕਾਈ ਜੀਵਾਹੁ ਗੁਰੁ ~~ਗੁਰਮੁਖ~~। ਆਗੇ ਬਾਲਾ ਸੰਸਾਰੁ ਲਵੈ
 ਹੀ ਗਇਆ ਸੀ। ਪਿਛੇ ਗਇਆ ਮਰਦਾਨਾ। ਆਗੇ ਬਾਲੇ ਨ ਕਾਲੁ ਦੇਈ ਪੁਛੁ ਦਾਸੀ। ਅਵੇ ਬਾ
 ਲਾਤੁ ਹਮੇਰਾ ਪੁਤੁ ਚੰਗਾ ਕੁਲਾਖਟ ਦਾ ਕਮਾਵਦਾ ਗਇਆ। ਬੋਲੇ ਆਖਿਆ ਮਹਤਾ ਕਾਲੁ ਤੁ
 ਰਾਪੀ ਜਵਾਈ ਨ ਜਾਇ ਪੁਛੁ ਮੈ ਨ ਕਛੁ ਨ ਆਖਾ। ਅਸਾਹੋ ਬੇ ਆਪਈ ਕਮਾਈ ਨਾਨਕ ਦੇ ਪਿਛੇ ਗ
 ਵਾਈ ਹਈ। ਤਿਉਵੇ ਮਰਦਾਨਾ ਗਇਆ। ਮਰਦਾਨੇ ਕਾਲੁ ਨ ਕਲਿਆਣ ਵਿਦਿਤਾ। ਕਾਲੁ ਆਖਿ
 ਦੇਹ ਮਰਦਾਨਾ ਨਾਨਕ ਦੀ ਆਖ ਬਹਾ। ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਮਹਤਾ ਜੀਤੁ ਸੀ ਗਿਣਤੀ ਕਾਈ ਨ ਕ
 ਰੇ। ਨਾਨਕ ਤੇ ਰੇਖਰ ਕੋਈ ਚੰਦ ਸੂਰਜ ਅਕੈਰਾ ਮਕਿਸਨ ਅਵਤਾਰ ਲੀਤਾ ਹਈ। ਮਹਤਾ ਜੀਤੁ ਸੀ
 ਅਨੰਦ ਗਾਵਹੁ। ਕਾਲੁ ਆਖਿਆ ਸੁਣਦੇ ਹੋਲੇ ਕੋ ਨਾਨਕ ਮੇਰਾ ਨਵ ਰੋਇਆ। ਇਹੁ ਬਿਅਕਲ ਰੂਮ

ਨਾਇ

ਆਖਦਾ ਹੈ ਤੇ ਰੇ ਘਰ ਚੰਦ ਮਰ ਸੂਰਜ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ ਮਰਦ ਨੇ ਆਖਿਆ ਜਜਮਾਨ ਤੈ ਨ ਦੇਹ
 ਖਬਰ ਹੈ ॥ ਅਤੇ ਉਸ ਨਾ ਸਾਰੀ ਪੈਦਾਇਸ ਦੀ ਖਬਰ ਹੈ ॥ ਖਬਰ ਰਾਇ ਬੁਲਾਰ ਨੂੰ ਹੋਈ ॥ ਜੋ ਮ
 ਰਦਾ ਨਾਨਾ ਨਕ ਪਾਸੋਂ ਆਇਆ ਹੈ ॥ ਰਾਇ ਬੁਲਾਰ ਦੇ ਆਦਮੀ ਭੇਜ ਕਰ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਸਦਿ
 ਆ ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਆਇਕਾ ਲੀ ਆਇਤਾ ॥ ਰਾਇ ਆਖਿਆ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਦੀ ਆਖ ਬਰਾ ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਸਉਗਾਇ ਜੀ ਨਾਨਕ ਦੀ ਆਖ ਬਰਾ ॥ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਪਾਤੁ ਸਾਹਾ ਦਾ ਪਾਤੁ ਸਾਹਾ ॥ ਨਾਨਕ ਪੀਰਾ ਦਾ ਪੀਰਾ ॥ ਨਾਨਕ ਜੀ ਫੁਕੀ ਗਾਏ ਸਿਰਫੁਕੀ ਗਾ ॥ ਰਾ
 ਇ ਜੀ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਤੁਲਕੇ ਦੀ ਨਾਹੀ ॥ ਨਾਨਕ ਦੇ ਉਪਰ ਹਿਕ ਖਦਾਇ ਹੈ ॥ ਨਾਨਕ ਨੁਖਦਾਏ
 ਵਰਾ ਮਰਾਤ ਬਾਇਤਾ ਹੈ ॥ ਤਾਰਾ ਇਕਹਿ ਆਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀ ਬੇਰਦ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ ਤੂੰ ਕੇਵੇ ਨਾ
 ਕਨੁ ਇਥੇ ਕੁਲੀ ਲਿਆਵੈ ॥ ਉਸਦਾ ਦੀਦਾਰ ਕਰੀਏ ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਰਾਇ ਜੀ ਭਿਤ ਮੇਰੇ ਹਥ
 ਨਾਹੀ ਮੈਂ ਉਸ ਦੇ ਹਥ ਹਾਂ ॥ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਵਲੋਂ ਤੁਖ ਸੀਰ ਨਕਰ ਸਾਂ ॥ ਰਾਇ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ
 ਇਹ ਚੀਰੀ ਆਈ ਅਸਾਨਾ ਲਿਕਰ ਸੀ ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਇਕ ਹੋਰ ਕੰਮ ਕਰੋਗਾ ॥ ਰਾਇ
 ਆਖਿਆ ਆਖ ਜੀ ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਾ ਮੇਰੇ ਨਾ ਲਥਾ ਲਾਸੈ ਪੁਮਿਲੇ ॥ ਰਾਇ ਬਾਲੇ ਨੂੰ ਸਾਦਿਆ ॥ ਲਗ
 ਆਖਣੁ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਤੂੰ ਮਰਦਾਨੇ ਨਾ ਲਜਾਇ ॥ ਅਤੇ ਨਾਨਕ ਨੁ ਅਸਾ ਤੇ ਨੀ ਲੈ ਆਉ ॥ ਅਤੇ ਜੇ ਨਾ
 ਆਵੈ ਤਾਂ ਮੇਰੀ ਬਹੁਤਾ ਅਜ ਜੀ ਕਰੀ ॥ ਅਤੇ ਆਖਣਾ ਜੋਗਾਇ ਆਖਦਾ ਹੈ ਹਿਕ ਦਾਰੀ ਮੈਂ ਨੀ ਦੀ
 ਦਾਰ ਦੇ ਹਖੁਦਾਇ ਦੇਵਾਸਤੋ ॥ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਨੁ ਲਗਾਇ ਜੀ ਤੁਸੀ ਹਿਕ ਦਾਰੀ ਭੇਜ ਦੇਹੋ ॥ ਮਸੀਤ
 ਸਾਡੇ ਵਾਸਤੇ ਦਸਦਾਰੀ ਜਾਵੀ ਮੇਰੇ ॥ ਰਾਇ ਕਹਿਆ ਭੁਲਾ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਖਦਾਏ ਤੇ ਰਾਭੁਲਾ ਕਰੇਗਾ
 ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਏਮ ਨਾ ਬਾਦ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਦੇ ਘਰਿਆਏ ॥

ਆਇਕਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਅਗੇ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਆਖਣ ਲਗੇਗਾ ਰੰਜੀ ਰਹੇ ਬਲਾਰ ਕੁਟੀ ੪੫
 ਤੁਸਾਰੇ ਦਰਸਨ ਦੀ ਬਹੁਤ ਚਾਹਿਰ ਖਦਾ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਗਾਇਤਾਈ ਦਰਸਨ ਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੇ
 ਹਿ ਆਭਾਈ ਬਾਲਾ ਅਗੇ ਕਾਲ੍ਹ ਹੈ ਦੁਖਣਾ ਪਉਂਦੀ। ਤੁਸੀਂ ਫਿਰ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਕਹਿ ਆਜੀ ਤੁਸੀਂ ਭੇਰ
 ਣਾਤਾ ਨਹੀਂ। ਅਤੇ ਗਾਇਕ ਹਿ ਆਮੋਰੀ ਦੇ ਹਵਨੀ ਹੋਈ ਹੈ ਨਾਹੀ ਤੁਸੀਂ ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਨੂੰ ਸਿਰ ਦੇ ਪਰਣੇ
 ਆਵਦਾ। ਤੁਸੀਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਗਾਇਤਾ ਭਾਰ ਅਸਾਠੀ ਗਰਦਨ ਉਤੇ ਹੈ ਚਲੇ
 ਲਾਹਿਆ ਵੀਏ। ਤੁਸੀਂ ਬਾਲਾ ਸੰਧੂ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਮਿਰਸੀ ਬਹੁਤ ਖਸੀ ਹੋਇ। ਤੁਸੀਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆ
 ਖਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਅਸੀਂ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਜਾਣੇ ਆਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਤੁਸੀਂ ਨਾਪੁ
 ਰਹੇ ਵਣ ਦੇ ਉ। ਤੁਸੀਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਅਜ ਪੰਥੀ ਵਿਨੋਇ ਹੈ ਨਫਰ ਪੰਥ ਵਿਨ ਆਏ ਰਹੀਏ
 ਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਏਹ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਕਿਧਰੇ ਆਇ ਪਇਆ। ਤੁਸੀਂ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ
 ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਤੁਸੀਂ ਪੇਵਾ ਗੁਰਾਇ ਕੁਝ ਖਰਾਪ ਆਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਤੁਸੀਂ
 ਆਨਾ ਲਯੋ ਰਕੁਸ਼ ਨਹੀਂ ਚਲਦਾ। ਉਥੇ ਹੁਣਿ ਦਲੀਤੀ। ਬੇਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹੁ ਗੁਰੂ ॥੩੩॥
 ੩੩੩੩ ਤੁਸੀਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਤੇ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਤੇ ਚਲੇ ਦਸਵੇਂ ਦਿਨ ਆਇ ਤੁਸੀਂ ਵੀ
 ਵੜੇ। ਗਾਇਨ ਖਬਰ ਹੋਈ। ਬਾਲਾ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਇ ਹੋਨਾ। ਕਾਲ੍ਹ ਅਤੇ ਲਾਲ੍ਹ
 ਅਤੇ ਅੰਮਾ ਬੀਬੀ ਤੇ ਇਕਠੇ ਹੋਇ ਬੈਠੇ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਸੁਣਿ ਆਜੇ ਨਾਨਕ ਅਸਾ ਰੂਪੁ ਤੁਸੀਂ ਆਇ ਆਹੋ। ਪਰ
 ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਚੰਦ੍ਰਾਨ ਸੰਧੂ ਦੇ ਖਹ ਉਤੇ ਹੈ। ਚੰਦ੍ਰਾਨ ਬਾਲੇ ਦੇ ਪਿਉ ਦਾ ਨਾਉਂ ਸੀਏਹ ਤੇ ਇਕਠੇ ਹੋਏ ਕੇਰ
 ਏ। ਜਾਵੇ ਦੇਖਨ ਤਾਂ ਕਿ ਆਵੇ ਖਨਿ ਜੇ ਸਿਰ ਤੇ ਗਜ ਚਹੁਦਾ ਅੰਗ ਛਾਹੇ। ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਚਾਦਰ ਉਤੇ ਹੈ

ਹੋਗਇਕਅਗੋਛਾਹਥਹੈਗਜਭੁਫਦਾ। ਅਤੇਹਿਕਅਗੋਛਾਤੇਨਭੀਹੈ। ਕਾਲੁਦੇਖਕਰਿਕਉਨੀ
 ਲਹੋਇਗਇਆ। ਤਾਲਾਸੁਸਿਅਾਣਾਸੀ। ਪਰਕਾਲੁਬੋਛੋਟਾਸੀ। ਲਾਲਾਅਥਿਆਭਾਈਕਾ
 ਲਾਸੀ। ਸਿਓਗਮਵੇਦੀਦੇਪੁਤਦੇਵੇਆਹੇਅਤੇਹਿਕਸੇਬਨਾਰਸੀਦੇਪੇਟੋਆਹੇਤੇਰੀਅਤੇਮੇਰੀ
 ਸ਼ਰਮਾਹਿਕੋਹੈ। ਤੁੰਇਸਤਾਈਗਇਪਾਸਲੈਚਲਾ। ਕਾਲੁਪਕਰਰਹਿਆ। ਲਾਲਾਅਥਿਆਪੁ
 ਤਨਾਨਕਮੈਤੇਗਚਾਚਾਹਾਂ। ਅਤੇਤਉਵਿਚਅਤੇਮੈਵਿਚਫਰਕਵਰਿਆਵਾਥੇਨਾਈਹੈ। ਕੁਲਾਤੁ
 ਕਾਲੁਵੇਲੇਨਦੇਖਕੁਭੀਬੀਬੀਵੇਲੇਅਤੇਮੇਰੇਵੇਲੇਦੇਖਾ। ਪਿਉਅਤੇਚਾਚੇਵਿਚਫਰਕਕੁਝਨਾਹੀ।
 ਤੁੰਪਰਿਚਲਾ। ਤੁਗੁਰਨਾਨਕਜੀਆਥਿਆਜੀਅਸਾਪਾਰਿਇਕੋਮਾਇਆਹੈਅਤੇਬਹੁਤੇਪਰ
 ਛੋਰੋਹੈਨ। ਤੁਅੰਮਾਬੀਬੀਪੈਗਤੇਦੁਹਿਪਈ। ਤੁਲਾਲਾਅਥਿਆਪੁਤਨਾਨਕਤੁਸਾਧਹੈਅਤੇ
 ਸਾਧਾਨੰਦਇਆਹੀਲੋਨੀਦੀਹੈ। ਕੁਲਾਤੇਰੀਮਾਉਹੈਅਤੇਮੈਤੇਗਚਾਚਾਹਾਂਅਤੇਭਾਈਕਾਲੁ
 ਪਿਤਾਹੈ। ਦੇਖਮੇਗਭਿਰਾਉਸਰੀਕਹੈ। ਮੈਇਸਅਗੋਹੁਤਨਾਹਿਕਫਸਕਦਾ। ਕਿਉਜੇਮੈਥੋਵੇ
 ਰਾਹੈਅਤੇਤੇਗਤਾਪਿਤਾਹੈ। ਤੁਗੁਰਨਾਨਕਜੀਗਗਰਮਕਲੀਵਿਚਸਬਦਬੋਲਿਆ।
 ਹਮਾਰੀਮਾਤਾਕਹੀਏਸਤੋਖਹਮਾਰਾਪਿਤਾ। ਸਾਤਿਹਮਾਰਾਚਾਚਾਕਹੀਐਜਿਨਸੰਗਮਨਆਜਿ
 ਤੁ। ੧। ਸੁਣਲਾਲਗੁਣਐਸਾ। ਸੁਗਲੇਲੇਕਬੀਧਨਕੇਬਾਧੇਸੇਗੁਣਕਹੀਐਕੈਸਾ। ੧। ਗਰਹਾਉ
 ਭਾਉਭਾਈਸੰਗਹਮਾਰੇਪ੍ਰੇਮਪੁਤਸੇਸਾਚਾ। ਧੀਹਮਾਰੀਧੀਰਜਬਨੀਐਸੇਸੰਗਹਮਰਾਚਾ।
 ੩। ਸੀਤੁਹਮਾਰੇਸੰਗਸਹੇਲੀਮਾਤਿਹਮਾਰੀਚੇਲੀ। ਏਹੁਕਟੇਬਹਮਾਰਾਕਹੀਐਸਾਸਿਸਾਸਿਸ
 ਗਥੇਲੀ। ੩। ਏਕੰਕਾਰਹਮਾਰਾਖਾਵਦਾਜਿਨਹਮਬਨਤਬਨਾਏ। ਉਸਕਉਤਿਆਗਅਵਰਕਤ

ਲਾਗੇ ਨਾਨਕ ਸੇ ਦੁਖ ਪਾਇ ॥ ੪॥ ਤਾ ਫਿਰ ਲਾਲ ਕਹਿਆ ਕੁਈ ਕਾਲ ਦੇਹ ਨਾਨਕ ਅਸਾਥੇ ਰਹਿਆ ॥ ੪੬ ॥
 ਹੀ ॥ ਪਗਏ ਸਤਾਈ ਹਿ ਕਵਾਰੀ ਗਾਇ ਪਾਸ ਲੈ ਚਲੀ ਐ ॥ ਤਿਰਾ ਅਰਮਾਨ ਕੁੰਨੀ ਨਾਰ ਹੋ ਕੁਲਾ ਪੁਤ
 ਗਾਇ ਪਾਸ ਤਾ ਚਲਾ ॥ ਕੁਲਾ ਜੀ ਕੁਲੇ ਲੈ ਚਲੇ ਗਾਇ ਪਾਸ ॥ ਅਗੇ ਗਾਇ ਮੰਜੀ ਉਤੇ ਬੈਠਾ ਆਗਾ ॥
 ਪਰ ਦੇਹ ਵਰ੍ਹਿਆ ਹੀ ॥ ਜਿਉ ਗਾਇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂਰੂ ਠਾਤਿ ਉਠੈ ਠਣ ਲਗਾ ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਜਾਦੇ ਮੰਜੀ ਉਤੇ ਬੈਠੀ ਮਿਆ ॥ ਅਤੇ ਗਾਇ ਦੇ ਪੈਰ ਤੇ ਹਥ ਰਖੇ ॥ ਤਾ ਗਾਇ ਕਹਿਆ ਤਪਾਵਤਾ ਜੁਲਮ ਕੀਤੇ
 ਮੈ ਤੇ ਰੇ ਪੈਰ ਪੁਜਣੇ ਦੇਵਾਸ ਤੇ ਸਦਾਇਆ ਸੇਤ ਉਮੈ ਨੁ ਮਾਰਿਆ ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਗਾਇ
 ਜੀ ਤੁਸੀ ਵੇਰੇ ਹੋ ਅਸੀ ਤੁਸਾਰੇ ਨ ਫਰਹਾਂ ॥ ਫੇਰ ਗਾਇ ਕਹਿਆ ਤਪਾਤੁ ਮੈ ਨੁ ਬਖਸਾ ॥ ਅਤੇ ਕਰਤਾਰ ਬੇ
 ਕੁੰ ਬਖਸਾਇ ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੋਲਿਆ ਗਾਇ ਜੀ ਤੁਸੀ ਪੁਰ ਦੇ ਬਖਸੈ ਹੋਇ ॥ ਤਾ ਫੇਰ ਗਾਇ ਕ
 ਹਿਆ ਤਪਾ ਮੈ ਉਤੇ ਕੁਝ ਆਪਣੀ ਵਲੇ ਤੀ ਕੁੰ ਮਿਹਰਵਾਨ ਹੀ ਕਹਿ ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ
 ਗਾਇ ਜੀ ਜਿਥੇ ਅਸੀ ਤਿਥੇ ਤੁਸੀ ॥ ਤਾ ਗਾਇ ਕਹਿਆ ਤਪਾ ਮੈ ਗੀ ਪਰੀਤਾ ਪਵੈ ਜਾਤੀ ਪੈਰ ਮੇਰੇ ਸਿਰ ਤੇ ਰ
 ਖੇ ॥ ਗਾਇ ਬਹੁਤ ਅਰਪੀ ਨ ਹੋਇਆ ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੰਜੀ ਉਤੇ ਬੈਠਾ ॥ ਤਾ ਗਾਇ ਪੈਰ ਤੇ ਸਿਰ
 ਰਖਿਆ ॥ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਬਿਗਸਿਆ ॥ ਫੇਰ ਗਾਇ ਕਹਿਆ ਵੇ ਉਮੈ ਦਾਸੁ ਪੇਬਾ ਮਣਨੁ ਸਦਾ ਲਿਆਉ
 ਉਮੈ ਦਾਸੁ ਪੇਬਾ ਮਣਨੁ ਸਦਾ ਲਿਆਇਆ ॥ ਸੁਧੇ ਆਇ ਅਸੀ ਰਵਾ ਦਵਿਤਾ ॥ ਅਖਿ ਓ ਸਗਾਇ ਜੀ
 ਸੁਖੀ ਰਹੋ ॥ ਗਾਇ ਕਹਿਆ ਸੁਧਾ ਆਪਣੇ ਪਰ ਦੇ ਭਾਂਡੇ ਲਿਆਉ ॥ ਅਤੇ ਇਥੇ ਰਸੇਈ ਕਹਿਆ ਤੇ ਤਪੇ
 ਨੀ ਮੇਰੇ ਹਜਰ ਜਿਵਾਇ ॥ ਅਤੇ ਤਪਾ ਜੀ ਰਸੇਈ ਕਿਆ ਜੇਵੇ ਹੋ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਗਾਇ ਜੀ
 ਜੇ ਕਛੁ ਕਰਤਾਰ ਭੁਜਦਾ ਹੋ ਸੇਈ ਜੇਵੇ ਅਹੋ ॥ ਤਾ ਗਾਇ ਕਹਿਆ ਤਪਾ ਮੈ ਹੋਰ ਸਵਾਸ ਤੇ ਪਾਛਿਆ ਹੋ

ਜੇ ਆਖੇ ਅਤੇ ਖਾਵੇ ਤਾ ਬਕਰਾ ਸਵਾਰੀ ਐ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਗਾਇ ਜੀ ਉਥੇ ਫਰਮਾਇਸ
 ਦੀ ਜਾਇ ਨਾਹੀ। ਜੇ ਕੁਝ ਆਪਣੀ ਖਸੀ ਭੇਜੇ ਸੋਈ ਅਸਾਨ ਹਛੁ ਪੈ। ਤਾ ਗਾਇ ਕਹਿ ਆਵੇ ਉਮੇ
 ਦਾ ਬਕਰਾ ਬਸ ਉਹ ਉਤਰਤੋਂ। ਸੰਧਾ ਬਾਅਦ ਭਾਂਡੇ ਲੈ ਅੰਗੇਇਆ। ਗਾਇ ਕਹਿ ਆਭਲਾ ਸੁਧਾ
 ਪਹਿਲੇ ਕਾਝੇ ਮਿਠਾ ਕਰਿ ਲੈ। ਅਤੇ ਪਿਛੋਂ ਸਲੇਣਾ ਖਾਸਨ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਗਗਮਾ ਗੁਣਿ
 ਚ ਸਬਦ **ਪ੍ਰਸੰਨ**। ਮਿਠਾ ਮਰਮ ਸਲੇਣਾ ਸੰਜਮ ਖਟਾ ਖਰਾਧੇ ਆਨ। ਐਸਾ ਭੋਜਨ ਜੋ ਨਰਮ
 ਚਵੇਂ ਸੋ ਮਾਣੁ ਸਪਰਧਾਨ। ੧॥ ਗਾਇ ਜੀ ਭੋਜਨ ਐਸਾ ਕਰੀ ਐ। ਅਉਰ ਸਗਲ ਪਰਹਰੀ ਐ।
 ੧॥ ਰਹਾਉ। ਮੇਵਾ ਮਗਨ ਲਗਾ ਸਚੇ ਸੇਤੀ ਜਿਸ ਖਾਧੇ ਰਿਪਤਾਵੈ। ਸਤਿਗੁਰ ਬਿਰਛ ਫਲਿ ਆਸ
 ਟੁਗਲੀ ਸੋਫਲੁ ਚੁਣ ਚੁਣ ਖਾਵੈ। ੨॥ ਅਮ੍ਰਿਤ ਫਲ ਰਸਨਾ ਮਧਣੀ ਕਾ ਸੋ ਪੀਵੈ ਜਿਸ ਦੇਵੈ। ਸਫ
 ਲਿ ਓਦਰ ਸਨਅਕਾਲ ਮੁਹਤਿ ਪੈਤਾ ਕੇਰਿ ਦੇਸ ਮੇਵੈ। ੩॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੋ ਖਰਾਸੁ ਆਦੀ ਦੇ ਕੰਕਾ
 ਰੁ ਸੁਲੀਆ। ਅਉਰ ਸੁਆਦ ਸਭ ਫੀਕੇ ਲਾਗੇ ਜਬ ਸਚਨਾਮ ਮੁਖੀਆ। ੪॥ ਤਾ ਫਿਰ
 ਇਕਾ ਲੁਨੁ ਪੁਛਿਆ ਕਿਉ ਕਾ ਲੁਕਿਉ। ਤਾਲਾ ਲੁਕਾ ਲੁਨੁ ਆਖਿਆ ਗੁਣੀ ਤੇਰਾ ਕੀਮਤਾ ਹੀ ਬੋਲ
 ਟੁਕਾ। ਤੁਮ ਅੰਮਾ ਥੀ ਥੀ ਪੰਡ ਕਢੈ ਗਾਇ ਦੇ ਪੈਰ ਤੇ ਫਹਿਪੈ। ਅਜੀ ਗਾਇ ਜੀ ਅਸਾਨੀ ਹੋਰ ਜਾ
 ਇਗਾ ਕੋਈ ਨਾਹੀ ਗਾਇ ਜੀ ਜਿਉ ਜਾਣੇ ਤਿਉ ਨਾਨਕ ਨੁ ਅਪਣੇ ਪਾਸ ਹੀ ਰਖੋ। ਗਾਇ ਕਹਿ ਆ
 ਤਪਾ ਮਾਉ ਤੇਰੀ ਬਹੁਤ ਬਿਲਲਾਟ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਤੈਨੂੰ ਆਖ ਨਾਹੀ ਸਕਦੇ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾ
 ਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਗਾਇ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਨਿਸੰਗਾ ਆਖੋ ਜੋ ਕੁਛ ਆਖਣਾ ਹੋਵੈ। ਤਾ ਗਾਇ ਕਹਿ ਆਤਪਾ
 ਜੀ ਇਥੇ ਰਹੋ। ਅਤੇ ਖੇਤੀ ਕਰੋ ਤੁਸਾਰੇ ਆਗੇ ਕਾਂਝੇ ਲਾਇ ਦੇਵੇ ਆਹੋ। ਅਤੇ ਨਾਹ ਲਾਨਾ ਪਤਾ।

ਤਾਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਰਾਗ ਸੋਰਠ ਵਿਚ ਸਬਦ **ਮਨਹਾਸੀ ਕਿਰਸਾਣੀ ਕਰਣੀ ਸਰਮ** ੪੭
 ਪਾਣੀ ਤਨ ਖੇਤਾ। ਨਾਮ ਧੀ ਜਸੀ ਤੇ ਪਸੁ ਹਾਗਾਰ ਖਗਰੀ ਥੀ ਵੇਸਾ। ਕੁਉ ਕੁਗਤ ਕਰਿ ਜੀ ਮਸੀ
 ਸੇਘਰਿ ਭਾਗ ਠਵੇਖਾ॥ ੧॥ ਭੋਲਿਆ ਮਾਇਆ ਸਾਥ ਨ ਹੋਇ। ਇਨ ਮਾਇਆ ਜਗ ਮੋਹਿਆ
 ਵਿਰਲਾ ਬੁਝੈ ਕੋਇ॥ ੧॥ ਲਾਲ ਕਹਿਆ ਅਜੀ ਜੇਹਾ ਟਿਆ ਖੇਤਾ ਹਟ ਹੀ ਬੋਹੇ॥ ਤਾਫੇਰ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਉੜੀ ਆਖੀ॥ ਹੁਣ ਹਟਿ ਕਰਿਆ ਰਜਾ ਸੁਚ ਨਾਮ ਕਰਵਥਾ। ਸੁਰਤਿ ਸੁਬਦ ਕਰ
 ਗੁਰੂ ਸਾਲਤਿ ਸਾਵਿਚਤਿ ਸੁਨੇ ਰਖਾ। ਸੀਤਾ ਸੇਤੀ ਵਣ ਜ ਕਰ ਲੈ ਲਾਹ ਮਨ ਹਸਾ॥ ੨॥ ਤਾਫੇਰ ਲਾਲ
 ਰਾਇ ਬੋਅਖਵਾਇਆ ਜੀ ਇਸ ਦਾ ਮਨ ਫਿਰ ਨੇਤੇ ਹੈ ਤਾਘੋਲੀ ਆਦੀ ਸੁਭਿਦਾ ਗਰੀ ਕਰੇ॥ ਤੁੰ
 ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਉੜੀ ਆਖੀ॥ ਸੁਣ ਸਾਸਤ ਸੁਭਿਦਾ ਗਰੀ ਸਤਿਘੋਲੈ ਲੈ ਚਲਾ। ਖਰਚ
 ਬਨ ਚੀਗਿਆਈ ਅਮਤ ਮਨ ਜਾਣੇ ਕਲਾ। ਨਿਰੰਕਾਰ ਕੇ ਦੇਸ ਜਾਇ ਤਾ ਸਖ ਲਹੇ ਮਹਲਾ॥ ੩॥
 ਤਾਕਾ ਲਾ ਆਖਿਆ ਜੀ ਕਿਸੇ ਦੀ ਚਾਕਰੀ ਕਰੇ॥ ਤਾਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਭੋਗ ਦੀ ਪਉੜੀ ਅ
 ਖੀ॥ ਲਾਇ ਚਿਤ ਕਰਿ ਚਾਕਰੀ ਮਨ ਨਾਮ ਕਰਿ ਕੇਆ। ਬਨ ਬੁਦੀ ਆਕਰਿ ਧਾਵਣੀ ਤਾ ਕੇ
 ਖੇਪੀ ਨਾ। ਨਾਨਕ ਦੇਖੈ ਨਦਰ ਕਰਿ ਚੜ੍ਹੇ ਚਵਗਣ ਵੀਨਾ॥ ੪॥ ਤਾਫੇਰ ਗਾਇ ਬੁਲਾਰ ਆਖਿਆ
 ਜੀ ਤੁਪਾ ਅਸਾਨ ਕੁਝ ਫਰਮਾਇਸ ਕਰਾ ਅਸੀ ਕੁਝ ਸਪਵੀਐ॥ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਰਾਗ ਸ
 ਰੋਗ ਵਿਚ ਸਬਦ ਬੋਲਿਆ॥ ਹੀਕ ਫਰਮਾਇਸ ਅਖੀਐ ਜੇ ਮਨੇ ਸਾਈ॥ ਜਿਸ ਤੇ ਜੇਰ ਨਚ
 ਲਈ ਕਰਿ ਜੇਰ ਪਿਦਾਈ॥ ੧॥ ਐਸਾ ਸਾਹਿਬ ਰਾਇ ਜੀ ਕਿਸੇ ਵਸ ਨ ਆਵੈ॥ ਸਾਈ ਕਾਰ ਕਮਾ
 ਵਣੀ ਜੇ ਉਸੇ ਭਾਵੈ॥ ੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਹਿਕਮਤਿ ਹੁਕਮ ਨ ਚਲਈ ਕੋਈ ਕਰਿ ਦੇਖੇ। ਸੇਖ ਮਸਾਹਿ

ਕਸਿਧਸਾਧਸੁਕੁਲਿਖੀਏਲੇਖੇ॥੩॥ਦਸਅਵਤਾਰੀਆਇਆਜਗਹੁਕਮਚਲਾਇਆ॥
 ਅਤਿਕਾਲਪਰਤੀਪਏਕਿਛਹਾਥਨਾਆਇਆ॥੩॥ਬਰੇਬਰੇਮਹਾਬਲੀਜੇਧੇਅਰਸੁ
 ਰੇ॥ਕਹੁਨਾਨਕਸੁਭਦੇਖੀਆਸੁਭਧਰਤੀਪੂਰੇ॥੪॥ਤਾਫਿਰਗਾਇਕਹਿਆਤਪਾਜੀਤੁ
 ਸੀਲੰਗਰਚਲਾਵੇ॥ਤ੍ਰੈਖੁਹਤੁਸਾਰੇਤੁਲਕਕਰਦੇਨੇਹਾ॥ਨਾਹਾਲਾਨਾਪਤਾ॥ਤੁਸੀਫਕੀ
 ਰਾਨਬੈਰੇਖਵਾਵੇ॥ਤਾਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀਗਾਗਾਸਾਵਿਚਸੁਧਦ ਲੰਗਰ ਲੰਗਰ
 ਏਕੁਖਦਾਕਾਦੁਜਾਲੰਗਰਨਾਹੀ॥ਦੁਸਰੇਲੰਗਰਨਾਚਲੈਥਿਰਜਗਤਨਰਗਈ॥੧॥
 ਗਾਇਬਲਾਰਸੁਣਥੇਨਤੀਯਹਿਅਰਜਹਮਾਰੀ॥ਖਾਲਕਸਚਾਏਕਹੈਜਿਨਖਲਕਸਵ
 ਰੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ਦਾਤਾਆਪਰਹੀਮਹੈਸੁਭਖਲਕਸਭਾਲੋ॥ਦੇਵਨਕੋਆਪੇਧਨੀਸਭ
 ਲਿਆਪ੍ਰਤਪਲੋ॥੩॥ਜੀਉਪਾਨਤਨਪੰਨਦੀਏਦੀਨੇਰਸੁਭੇਗਾ॥ਆਪੇਕਛੁਨਹੋਵਈਪ੍ਰ
 ਕੁਕੀਏਸੁਜੇਗਾ॥੩॥ਸੁਭਨਾਕੇਸਿਰਏਕਸਿਧਸਾਧਧੀਚਾਰੇ॥ਨਾਨਕਮੰਗਤੁਸਭਕੇ
 ਇਕਦਾਤਾਸਿਰਜਨਹਾਰੇ॥੪॥ ਸੰਮਤ ੧੫੫੩॥ ਅਤੀਪੋਹਵਦੀਦੀ॥ ਬੋਲਹੁਭ
 ਈਜੀਵਾਹੁਗੁਰੁ ਗੁਰੂਗੋਬਿੰਦਾਸੀ ਤਾਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀਤਲਵੰਠੀਚਿਚਲਣਲਗਾ॥ਤ
 ਗਾਇਬਲਾਰਨੁਖਬਰਹੇਈਜੇਨਾਨਕਤਪਾਫਿਰਚਲਿਆਹੈ॥ਕਾਲੁਲਾਲੁਜਾਇਗਾਇ
 ਪਾਸਰੁੰਨੇ॥ਤਾਗਾਇਉਮੇਦੇਨੁਕੁੰਨੇਜਿਆਤਪੇਨੁਸਾਦਿਲਿਆਉ॥ਉਮੈਦਾਰਾਇਦਾਨਫਰ
 ਸਦਿਲਿਆਇਆ॥ਤਾਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀਆਇਗਾਇਨੁਦਆਇਆਖੀ॥ਗਾਇਕਹਿਆਤ
 ਪਾਜੀਮੈਨੁਗੁਸਤਾਕੀਮਾਫਕਰਨੀ॥ਤਾਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਗਾਇਜੀਤੁਸੀਦਰਗ

ਹੇਠਾ ਫੁੱਲੋਂ। ਰਾਇ ਕਾਹਿ ਆਤੁ ਪਾਜੀ ਤੁਸੀ ਕਰੋ ਕੁਝ ਨਾਹੀ ਤੁਸੀ ਇਥੇ ਹੀ ਰਹਾ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ੪੮
 ਜੀ ਕਹਿ ਆਗਾਇ ਜੀ ਅਸਾ ਰੋਹ ਬਨਾਹੀ ਜੇ ਅਸੀ ਇਥੇ ਰਹੀਏ। ਜਿਥੇ ਰਖੇ ਗਾਤਿ ਬਾਉਰ ਹੀਏ
 ਰੇ। ਰਾਇ ਬਹੁਤ ਜਤਨ ਕੀਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਹੋਇ ਆਖ ਲਾਸਾ। ਤੁਰਾਇ ਰਿਠਾ ਜੇ ਰਹਿੰਦਾ ਤਨ
 ਹੀ। ਤੁਰਾਇ ਇਹੁ ਆਖਿ ਆਤੁ ਪਾਜੀ ਕਾਈ ਫੁਰਮਾਇ ਸਕਰੇ। ਤੁਰਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਜੀ
 ਫੁਰਮਾਇ ਸਾਸਾ ਰੀ ਹਿਕੋ ਝਲਣ ਵਾਲਾ ਹੋ। ਚੁਣਤੁ ਸੀ ਅਸਾ ਨਰ ਜਾਇ ਦੇਵਹਾ। ਤੁਰਾਇ ਬੋਲਿ
 ਆਰਜਾਇ ਤੁਸਾ ਰੀ ਲੋਕੀ ਦੀਹੋ। ਤੁਰਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਾਹਰਿ ਪਛਲੇ ਪਹਰਿ ਨਾਵੁਣੁ ਰਾਇ ਅ
 ਸੀ। ਰੇਖੇਤਾ ਖਹ ਬਲਦਾ ਕੋਈ ਨਾਹੀ। ਤੁਰਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਮੁਹਵਚਨ ਹੋਜੇ ਇਥੇ ਟੋਕਾ ੬੧
 ਭੀ ਕੋਈ ਨਾਹੀ। ਇਹ ਗਲ ਰਾਇ ਸੁਣੀ ਰਾਇ ਖਬਰ ਦਾਰ ਆਹਾ। ਰਾਇ ਆਖਿ ਆਤੁ ਪੇਦੇ
 ਮਹਟੇ ਭਾਨਿ ਕਾ ਲਿਆਹੋ। ਇਥੇ ਟੋਕਾ ਪੁਟੇ ਪਰਤ ਪੇਦੇ ਨਾਵੁਣਾ। ਤੁਰਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਤੇ ੭
 ਈ ਬਾਲਾ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਤੇ ਭਾਈ ਲਾਲ ਦੇ ਘਰਿ ਵਤ ਆਏ। ਭਾਈ ਲਾਲ ਅਥਾ ਆਖਿ ਆਜੀ ਮੈ
 ਨਿਗਲਹੋਇ ਆ। ਤੁਸਾ ਮੈ ਨਵਰਸਨ ਦਿਤਾ। ਪੰਜ ਦਿਨ ਰਹੇ ਫਿਰ ਵਿਦਾਲੀਤੀ। ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ
 ਜੀ ਵਾਹਗੁਰੂ ~~ਪਾਤਿਸਾਹੀ~~ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਲੀ ਮੀ ਉਦਾਸੀ ਲੀਤੀ। ਧਰਤੀ ਬੀਗਲੇ
 ਫਾਕੇ ਗਏ। ਉਥੇ ਇਕ ਦਿਨ ਦੇ ਇਕ ਦਿਨ ਤੇ ਦਿਨ ਕੁਝ ਨਾ ਪਹੁੰਚਿਆ। ਤੁਰਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਉਣ ਅ
 ਹਾਰੀ ਹੋਇ ਰਹਿਆ। ਅਤੇ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਮੈ ਕੁਖਾ ਮਰਦਾਹਾ। ਮੇਰ ਕੋਈ ਇਲਾਜ ਕਰਾ। ਤੁਰਾ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਏਹੁ ਮਰਦਾਹੋ। ਤੁਰਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿ ਆਕਿ ਉਮਰਦਾਨਾ। ਮਰਦਾਨੇ
 ਆਖਿ ਆਜੀ ਮੈ ਕੁਖਾਹਾ। ਮੈਨੂੰ ਕੁਖਾਏ ਗਈ ਕਲੇਜੇ ਨੂ। ਤੁਰਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿ ਆਮ

ਰਦਾਨਾਇਨਾਬਾਇਆਨਾਨਾਖਖਨੀਆਹੈਨਜਿਤਨੀਖਾਇਸੰਘੇਤਿਤਨੀਆਖਾਇ। ਮਰਦਾ
 ਨੇਆਖਿਆਜੀਮੈਨਜੇਅਕਖਵਾਵਾਹੈਸੇਤੂੰਮੈਨਮਸਕਰੀਆਕਰਦਾਹੈ। ਤਾਗੁਰਨਾਨਕਜੀ
 ਆਖਿਆਮਰਦਾਨਾਤੈਨਮਸਕਰੀਆਨਹੀਕਰਦਾ। ਤੂੰਜਿਤਨੀਆਖਾਇਸਕੈਤਿਤਨੀਅ
 ਖਾਇ। ਅਤੇਹੋਰਪਲੇਨਧੰਨੈ। ਮਰਦਾਨਾਨਗਾਤੇਨਤੋਨਖਾਵਣਾ। ਜਿਉਜਿਉਖਾਵੈਤਿਉਤਿਉ
 ਅੰਮ੍ਰਿਤਦਾਸੁਆਦਆਵੈ। ਛੇਨਸਕੈਨਾਹੀਕਿਤਨੀਆਕੁਖਾਵੈ। ਅੰਮ੍ਰਿਤਦਾਸੁਆਦਜੇਲ
 ਤੀ ਗੋਸਤੋਨਕਰਗੰਢਧੰਨਿਲੀਅਸਾ। ਅਗਲੇਦਿਨਭੁਖਲਗੀਅਸਚੁਪਾਤਿਆਕਦਿਕੇਲਕ
 ਖਾਵਣਾ। ਜਿਉਖਾਪੀਆਇਕਘਨੀਨਗੁਜਰੀਜੇਲਗਾਹਥਪੈਰਮਾਰਨਾ। ਤਾਗੁਰਨਾਨਕਜੀ
 ਹਸਿਆ। ਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਮੈਮਰਦਾਹਾਂਤੇਤੂੰਹਸਨਾਹੈ। ਤਾਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਮ
 ਰਦਾਨਾਮੈਤੈਨੁਆਖਿਆਸੀਪਲੇਨਾਲੈਤਉਕਿਉਲੀਤੀਆ। ਅਤੇਤਉਕਿਉਖਾਪੀਆ। ਮੈਤੈ
 ਤੈਨੁਮੈਨੇਕੀਤਾਆਹਾ। ਖਾਂਦਾਰੁਆਹੈਤਾਮੈਨੁਪਛੁਕਰਿਖਵੇਆਹਾ। ਉਥੇਬੁਟਾਅਕਦਆ
 ਹਾ। ਤਾਗੁਰਨਾਨਕਜੀਆਪਣੇਹਥੋਤੇਨਕਰਖਖਨੀਆਮਰਦਾਨੇਨੁਖਵਾਈਆ। ਮਰਦਾਨਾਖਾ
 ਵਣਨਾਲਉਠਥੈਠਾ। ਅਗੈਅੰਨਕਾਉਰਦੇਸਜਾਇਪਏ। ਉਥੇਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਇਹਸਹ
 ਰਤਾਹਛੁਹੈਕੁਝਾਇਥੇਮੈਖਾਇਆਵਾ। ਤਾਗੁਰਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਮਰਦਾਨਾਇਤੁਸਹਰਨਾ
 ਵੜਾ। ਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਜਿਥੇਵਸਦੀਆਵਦੀਹੈਉਥੇਆਖਦਾਹੈਜਾਹਿਨਾਹੀ। ਉਜਾਨਿਉ
 ਜਾਨਵਿਚਲੀਤੇਫਿਰਦਾਹੈ। ਤਾਗੁਰਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਜਾਹਿਕੁਈਮਰਦਾਨਿਆਤੇਰੀਖ
 ਸੀਤੂੰਜਾਣਾ। ਥੇਲਹੁਭਾਈਜੀਵਾਹਗੁਰੂ।

ਸਾਖੀਹੋਤਲੀ॥

ਮਰਦਾਨਾ ਜਾਇਦਾਸ ਦੀ ਵਿਚਵੜਿਆ ਅਗੇ ਚਾਰ ਰੰਨਾ ਖੜੀਆ ਆਪਣੀ ਬੋਲੀ ਵਿਚ ਹਸਦੀਆ ੪੯
ਆਹੀਆ ਮਰਦਾਨੇ ਨੇ ਜੋ ਰਿਠੇ ਨੇ ਲਗੀਆ ਵੰਡੀਆ ਪਾਵਨਾ ਓਹ ਆਖੇ ਮੈਂ ਲੈਂਨੀਆ ਓਹ ਆਖੇ
ਮੈਂ ਲੈਂਨੀਆ ਓਹ ਕਰਨ ਪਾਗਾ ਗਲ ਵਿਚ ਪਾਇ ਗਈ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਛੁੜਾ ਕਰਿਧ ਗਇਆ ਓਹ ਕ
ਪਹਿਰਿ ਗੁਜਰ ਗਇਆ ਮਰਦਾਨਾ ਨਾ ਆਇਆ ਤੁਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਹਸਿਆ ਤੁਾ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਪੁ
ਛਿਆ ਜੀ ਮਰਦਾਨਾ ਨਾ ਆਇਆ ਤੁਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਚਲ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ
ਲੈ ਆਵੀਏ ਤੁਾ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਮਰਦਾਨਾ ਕਿਥੇ ਹੈ ਤੁਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ
ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਮਰਦਾਨਾ ਛੁੜਾ ਹੋਇਆ ਬਧਾ ਹੈ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤੁਸੀਂ
ਨੇ ਕਰੋ ਅਤੇ ਓਹ ਰਹੇ ਨਹੀਂ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਚਲਾ ਤੁਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਤੇ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਦੇ ਵੇਚ ਲੇ
ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਲੈਨਾ ਅਗੇ ਦੇਖਨ ਤੁਾ ਮਰਦਾਨਾ ਛੁੜਾ ਹੋਇਆ ਧੈਂਠਾ ਹੈ ਅਗੇ ਜੋ ਰੰਨਾ ਖੜੀਆ ਆਹੀ
ਆਸੋ ਚਮਕ ਆਇਆ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਖਕੋ ਓਹ ਕਧਾਗਾ ਬਾਲੇ ਦੇ ਗਲ ਪਤਿਆ ਜਿਸ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਦੇ
ਗਲ ਪਾਇਆ ਸੋ ਛੁੜੀ ਹੋਇ ਗਈ ਜਿਸ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇ ਗਲ ਪਤਿਆ ਸੋ ਕੁਤੀ ਹੋਇ ਗਈ ਤੁਾ ਗੁਰੂ
ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਰਿਠੇ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਰਿਠਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੁਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
ਜੀ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਜਾਹਿ ਮਰਦਾਨੇ ਦੇ ਗਲੇ ਪਾਗਾ ਤੇੜਾ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਜਾਵੇ ਮਰਦਾਨੇ ਦੇ ਗ
ਲੇ ਪਾਗਾ ਤੇੜਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਆਵੀ ਹੋਇਆ ਤੁਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪੁਛਿਆ ਕਿਉਂ ਮਰਦਾਨਾ ਕਿਉਂ
ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਭੁਸ ਜੀ ਭੁਲੀਆ ਬਲਾਈ ਆਵਿ ਚਲੀ ਤੇ ਫਿਰਤਾ ਹੈ ਤੁਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਆਖਿਆ
ਮਰਦਾਨਾ ਤੂੰ ਆਪੇ ਆਏ ਫੁਥੇ ਨਾ ਅਸਾ ਤੇ ਤੂੰ ਮਨੇ ਕੀਤਾ ਸੀ ਤੂੰ ਨਹੀਂ ਓਹ ਨਾ ਦੇ ਗਰਨਾ ਦੇਖ

ਸਮਾਏ। ਦੇਖਨਤਾਛੁੜੀਤੇਕੁਤੀਹੋਈਆਪੈਨਾ। ਤਾਉਨਾਦੇਖਸਮਾਠਿਠਜੋਇਹਕੋਈਕਲਾਵਾਨ
 ਹੋਨੀ। ਓਹਦੇਹਾਦੇਖੈਗਤੇਦੁਰਿਪਏ। ਕੁਈਬਾਲੇਆਖਿਆਭਾਈਉਥੇਹੀਭਿਗੋ। ਓਹਦੇਵੇਸਿਖਹੋ
 ਇਉਨਾਦੁਹਾਦੋਪਿਛੇਸੰਗਤਿਹੋਈ॥ ੩੦॥ ਬੋਲਹੁਭਾਈਜੀਵਾਹਗੁਰੂ॥ **ਸਾਖੀਤੇਹੁਗੁਰੂ॥** ਆ
 ਗੇਸੰਘਲਾਈਪਦਾਸਹਰਿਗਜੇਸਿਉਨਾਭੁਦੀਨਗਰੀਭੇਦਮਹੀਨੇਵਿਚਗਏ। ਉਥੇਦਾਗਜਾਸਿ
 ਉਨਾਭੁਆਹਾ। ਕਿਹਾਆਹਜੇਕੋਈਪੁਤਮਰਿਦਾਤਾਪੁਤਦੇਦਾ। ਜੇਕੋਈਮੀਹਮੰਗਦਾਤਾਮੀਹਦੇ
 ਦਾ। ਅਤੇਕਲਾਵਾਨਆਹਾ। ਜਦਿਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਉਥੇਜਾਇਥੈਠੇਤਾਕਲਾਉਸਦੀਹਿਰਗਈ॥
 ਜੇਕੋਈਕੁਲਮੰਗੇਸੋਕੁਲਹੋਵੈਨਾਹੀ॥ ਸਿਉਨਾਭੁਕਹਿਆਆਪਣੇਵਜੀਰਨਾ। ਅਰੇਪਰਸਰਾਮਏ
 ਹਕਿਆਹੁਆ। ਹਮਾਰੀਨਗਰੀਮੈਕਿਨੇਪਾਪਕੀਆਪੈ। ਪਰਸਰਾਮਵਜੀਰਕਹਿਆਗਜਾਜੀ
 ਪਾਪਕਿਸੀਨਾਹੀਕੀਆ। ਗਜੇਕਹਿਆਕਿਆਹੁਆ। ਤਾਪਰਸਰਾਮਕਹਿਆਗਜਾਜੀਤੇਹੀਨ
 ਗਰੀਮੈਇਕਅਤੀਤੁਆਇਆਪੈ। ਅਰਉਸਕੇਸਾਥਦੇਇਚੇਲੇਹੋਨਾ। ਯਹਿਕਛੁਹੁਆਪੈ॥ ੩੦॥
 ਜੇਕਹਿਆਪਰਸਰਾਮਉਨਕੀਖਬਰਲੇਹਾ। ਪਰਸਰਾਮਹਛੇਭੋਜਨਬਣਾਇਕੈਏਚਾਲਿਆ॥
 ਜਾਇਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਦੇਅਗੇਰਖੇਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਕਿਆਹੋਭਾਈ। ਪਰਸਰਾਮ
 ਵਜੀਰਕਹਿਆਸਾਧਜੀਯਹਭੰਗਾਗਤਮਕੋਗਜੇਸਿਉਨਾਭੁਭੋਜਿਆਪੈ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀ
 ਗਗਮਾਰੁਵਿਚਸਬਦਥੋਲਿ॥ **੩੧॥** ਰਸਕਸਸੁਆਦਅਨੇਕਹੋਧਿਖਫਲਿਮੀਠੇਚਾਖਾ॥ ਕਿ
 ਰਪਕਰੇਜੇਸਾਪਈਤਾਕੋਰਖੇਆਪ॥ ੧॥ ਪਰਸਰਾਮਭੋਜਨਫੇਰਲੇਗਾਇਆ। ਜਾਇਰ
 ਜੇਨੁਪਰਸਰਾਮਆਖਿਆਜੀਓਹਭੋਜਨਖਾਤਾਨਾਹੀ। ਗਜੇਕਹਿਆਰੇਪਰਸਰਾਮਓਹਕਿ

ਸਥਾਤਕਾਥੈਪਾਰੀਹੈ॥ ਪਰਸਰਾਮਕਹਿਆਜੀਮੈਕਹਿਨਾਹੀਸਕਤਾ॥ ਜੇਹੁਕਮਹੋਵੈਤੈਅਪ ੫੦
 ਛਗਾਬਣਾਇਕੈਲੇਜਾਈਐ॥ ਰਾਜੇਕਹਿਆਪਰਸਰਾਮਭੁਲੀਧਾਤਾ॥ ਪਰਸਰਾਮਅਪਣੁ
 ਰਾਬਣਾਇਕੈਆਇਆਗੈਖੜਹੋਇਆ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਬੋਲਿਆ॥ ਪਰਸਰਾਮਸੁ
 ਣਬਾਤਹਮਾਰੀ॥ ਕੈਸੋਵਾਪਾਰੀ॥ ੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਤੇਫੇਰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਪਉੜੀਆਖੀ॥ ਏ
 ਥਿਖਭੁਰੀਆਗੈਦਲਾਧਰੀਆਖੰਡਾਇਦਾੜਾ॥ ਸੁੰਦਰੂਪਅਪਾਰਹੈਦੇਤੀਜਨਮਵਿਗਾੜਾ॥ ੨॥
 ਫੇਰਪਰਸਰਾਮਰਾਜੇਪਾਸਜਾਇਕਹਿਆ॥ ਜੀਅਪਛਰਾਨਾਈਆਨਾਅੰਗੀਕਾਰਕੀਆ॥
 ਰਾਜੇਕਹਿਆਪਰਸਰਾਮਸੀਤਕਾਲਹੈਤੂੰਭੁਲੇਬਸਤੁਲੈਜਾਇ॥ ਪਰਸਰਾਮਕਹਿਆਭੁਲਾਜੀ
 ਪਰਸਰਾਮਹਛੇਬਸਤੁਲੈਗਇਆ॥ ਅਨਿਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਦੇਅਗੇਰਖੇ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀ
 ਪਉੜੀਆਖੀ॥ ਕਾਇਆਕਪੜਸੁਠਹੈਇਨਕਉਦੇਖਨਭੁਲਾ॥ ਸੁਇਨਾਰੂਪਮਾਲਧਨਦੇਈ
 ਨਰਕਕਾਮੁਲਾ॥ ੩॥ ਪਰਸਰਾਮਕਹਿਆਜੀਤੁਮਆਪਣਾਭੇਦਕਹੋਤੁਮਾਰਾਪਰੇਜਨਕਿਅ
 ਹੈ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆ॥ ਆਪਣਾਹੁਕਮਾਨਿਵਾਰਤੁਅਜਮਤਿਸੁਣੀਢਾਤਾ॥ ਗੁਣਮ
 ਨਕਰਤਾਰਕਾਹਿਰਦੇਉਪਜੀਸਾਂਤਾ॥ ੪॥ ਤਾਫੇਰਪਰਸਰਾਮਕਹਿਆ॥ ਰਾਜਾਜੀਉਹੁਕੁਣਹੋਰ
 ਹੀਬਚਨਕਰਤਾਹੈ॥ ਪਰਸਰਾਮਕੈਸੇ॥ ਰਾਜਾਜੀਤੁਮਾਰੀਅਜਮਤਿਕੀਨਿਦਕਰਤਾਹੈ॥ ਰ ੦ ਰਾਜੇਕਹਾ
 ਜਾਆਗਾਖਬਰਦਾਗ॥ ਰਾਜਾਆਪਹੀਆਇਆ॥ ਰਾਜਾਆਇਕੇਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਅਗੇਹਥ
 ਜੇਨਕੇਖੜਹੋਇਆ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਭੋਗਦੀਪਉੜੀਆਖੀ॥ ਸੁਣਗਜਾਸਿਉਨਾਭੁ
 ਤੁਮਤਿਘੁਧਤੇਰੀਰਾਸਾ॥ ਨਾਨਕਪੜਦਾਦੂਰਿਕਰਿਤਾਹੋਵੈਦਾਸਨਦਾਸਾ॥ ੫॥ ਤਾਗਜਾਸਿਉ

ਨਾਭੁਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਦੇਪੈਰਤੇਢਹਿਪਇਆਆਖਣਲਗਾਜੀਤੁਸੀਮੈਨੂਕਿਰਤਾਰਥਕਰੇ
 ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਬਹੁਤਰਜੇਤੇਖੁਸੀਹੋਇਆਇਹਹਕੀਕਤਸੁਣਕਰਿਗੁਰੂਅੰਗਦਨੁਰੇ
 ਗਚਰੁਗਇਆਗੁਰੂਅੰਗਦਸਤਾਈਪਹਿਰਿਇਕਰੰਗਹੀਰਹਿਆਅੰਸੀਲਾਲੀਚਰੁ
 ਗਈਕੋਈਓਹਲਾਲੀਸਹੀਨਕਰਿਸੇਘੋਜਾਗੁਰੂਅੰਗਦਪਿਤੁਵਿਚਆਇਆਤਾਫੇਰ
 ਆਖਿਓਸਮਾਖਭਾਈਥਾਲਾਫੇਰਭਾਈਥਾਲਾਸੰਗਲਿਖਾਵਣਾਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀ
 ਨਗੁਜਾਸਿਉਨਾਭੁਮੰਦਰਵਿਚਲੇਗਇਆਲਗਾਪੁਛਣਜੀਤੁਮਾਰਾਨਾਉਕਿਆਹੈ। ਤੁਮ
 ਜੰਗੀਪਰਖਹੋ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਗਾਗਮਾਰੁਵਿਚਸਬਦਬੋਲਿਆ॥ **੧** ਜੋਗੀਜੁਗਤਨ
 ਮਨਿਰਮਾਲਿਸਤਾਕੈਮੇਲਨਰਾਤੀ॥ ਪ੍ਰੀਤਮਨਾਬਸਦਾਸਤਿਸੰਗੀਜਨਮਮਰਨਗਤਬੀਤੀ
 ੧॥ ਗੁਸਾਈਤੇਰਾਕਉਨਾਮਕੈਸੇਜਾਤੀ॥ ਜਬਘਟਿਭੀਤੁਰਿਮਹਲਬੁਲਾਇਪੁਛੇਥਾਤਨਿਰੰ
 ਤੀ॥ ੧॥ ਫੇਰਗਜੇਪੁਛਿਆਜੀਤੁਸੀਬ੍ਰਹਮਣਹੋ॥ ਤਾਫੇਰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਪਉੜੀਆਖੀ
 ਬ੍ਰਹਮਣਸੇਜੋਬ੍ਰਹਮਖੀਚਾਰੈਪੂਜੇਹਰਿਗੁਣਪਾਤੀ॥ ਏਕੋਨਾਮਏਕੋਨਗਾਇਣਸਭਮਾਹਿਏ
 ਕਾਜੋਤੀ॥ ੨॥ ਫੇਰਗਜੇਪੁਛਿਆਜੀਤੁਮਖੜਹੋ॥ ਤਾਫੇਰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਪਉੜੀਆ
 ਖੀ॥ ਅਹਿਘਟਿਛਾਬਾਜਿਹਥਾਠੰਡੀਤੋਲਉਨਾਮਅਜਾਚੀ॥ ਸਿਰਸਾਹਸਿਰਸਾਈਏਕੋਣ
 ਣਜਰੇਬਹੁਭਾਤੀ॥ ੩॥ ਫੇਰਗਜੇਪੁਛਿਆਜੀਤੁਮਗੋਰਖਹੋ॥ ਤਾਫੇਰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਭੋ
 ਗਈਪਉੜੀਆਖੀ॥ ਪਰਨਪਰਗਗਨਗਗਨਪਰੋਗੋਰਖਤਾਕਾਅਗਮਗੁਰੂਪੁਨਵਾਸੀ
 ਅੰਤਰਿਥਾਹਰਿਏਕੋਜਾਣੈਤਾਨਾਨਕਭਇਆਉਦਾਸੀ॥ ੪॥ ਤਾਗੁਜਾਸਿਉਨਾਭੁਗੁਰੂਨ

ਨਕਜੀਦਾ ਸਿਖੋਇਆ ਸਗਾ ਨਿਰੰਕਾਰ ਜਪਣਾ ਅਤੇ ਰਯਤੁ ਨ ਜਪਾਵਣਾ ਤਿਥੇ ਗੁਰੂ ਨਾਮ ੫੧
 ਕਜੀ ਪਾਵਸੀ ਗਲੀ ਉਚਾਰੀ ॥ ਇਕ ਸਉਤੇ ਗਾਇਆ ਉਥੇ ਲੋਕ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹੇ ਵੇਰੇ ਤੇ ਪੰਜਮ ਹੀ ਨੇ ਉਥੇ ਗੁ
 ਰੂ ਨਾਮ ਕਜੀ ਕਹਿਆ ॥ ਬੋਲਹੁ ਬਾਈ ਜੀਵਾਹ ਗੁਰੂ ॥ ਤਾਫੇਰ ਹਿਕ ਵਿਲ
 ਇਤੁ ਅਸਰਾਪ ਨਾਹ ਰਾਜੇ ਦੀਆ ਹੀ ॥ ਉਸ ਵਿਲਾਇਤ ਨੂਰੁ ਗੁਰੂ ਨਾਮ ਕਜੀ ਚਾਲਿਆ ॥ ਰਾਜੇ ਨੂੰ
 ਮੰਜੀ ਬੈਠਾਇ ਕਾਰੀ ॥ ਫੇਰ ਅਸਰਾਪ ਨਾਹ ਦੀਵਲਾਇਤ ਨੂੰ ਚਲੇ ॥ ਜੇ ਬੇੜੇ ਬਾਢੀ ਦੀ ਮੰਜੀ ਹੈ ॥
 ਸਮੁੰਦ ਦੇ ਟਾਪੂ ਵਿਚ ਹੈ ॥ ਤੁਮਰ ਦਾ ਨਾਵਿਟ ਰਖਨਾ ਹੋਇਆ ॥ ਤੁਮ ਗੁਰੂ ਨਾਮ ਕਜੀ ਦੀਰੀ ਝੁਤਾਰ ਤੇ
 ਮਰਦਾਨਾ ਆਖੇ ਜੀ ਮੈ ਆਗੇ ਨਾ ਹੀ ਜਾਵਾ ॥ ਮੈਨੂੰ ਵਿਦਾ ਦੇਹਾ ॥ ਤੁਮ ਗੁਰੂ ਨਾਮ ਕਜੀ ਆਖੇ ਮਰਦਾਨਾ
 ਆਗੇ ਰਾਹ ਵਿਚ ਬਲਾਈ ਹੈ ਨਾ ॥ ਤੁਮ ਦਾਨਾ ਹੀ ਤੂੰ ਅਸਾ ਹੀ ਨਾ ਸਰਹਾ ॥ ਮਰਦਾ
 ਨਾ ਰਹੇ ਨਾ ਹੀ ॥ ਤੁਮ ਗੁਰੂ ਨਾਮ ਕਜੀ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸਰੇ ਆਖੇ ਲਗਦਾ ਨਾ
 ਹੀ ॥ ਮੈ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਗੁਰੂ ਨਾਮ ਕਜੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਹਈ ਤੂੰ ਸਮਾਲਾ ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਕੋ
 ਈ ਭੁਤ ਸਗਾ ਸੇ ਮੈ ਨਾ ਹੀ ਆਖਿ ਰਹੇ ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਗੁਰੂ ਪਾਸੇ ਵਿਦਾ ਲੀਤੀ ਗਇਆ ॥ ਪਿਛੇ ਗੁਰੂ
 ਨਾਮ ਕਜੀ ਮੈਨੂੰ ਪਾਛਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਕਿ ਆ ਕਰੀ ਮੈ ॥ ਮੈ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਜੀ ਤੇ ਸਾਭੇ ਜੀ
 ਆਵੈ ॥ ਤੁਮ ਗੁਰੂ ਨਾਮ ਕਜੀ ਇਹ ਦਿਨ ਜੀ ਗਲ ਬਾਰ ਵਿਚ ਬੈਠ ਰਹਿਆ ॥ ਅਗੇ ਚਲੇ ਨਾ ਹੀ ॥ ਜਾਵ
 ਇ ਪਹਿਰ ਗੁਜਰੇ ਤੁਮ ਗੁਰੂ ਨਾਮ ਕਜੀ ਬੋਲਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਰਾਖ ਸਪਕ ਨਿਆ ਹੈ ਕ
 ਨਾ ਹੀ ਵਿਚ ਤੁਸ ਦਾ ਹੈ ਸਾ ॥ ਤੁਮ ਗੁਰੂ ਨਾਮ ਕਜੀ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਅਜੀਤ ਲੀਵੇ ਦੇਹਾ ॥ ਖਾਵਣ ਦੇਹਾ
 ਬੇ ਸਰੋਜੇ ਨਾ ਹੀ ॥ ਤੁਮ ਗੁਰੂ ਨਾਮ ਕਜੀ ਇਹ ਖੁਸ਼ ਹੋਇਆ ॥ ਆਖਣ ਸਗਾ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਨਾਲ ਲੀ

ਜਿਉ

ਤੇਰੀ ਸਰਮ ਭਾਗੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਅਤੇ ਅਸਾਡੇ ਕੰਮ ਦਾ ਹੈ। ਤੁਮੈ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਪੁਛਿਆ ਜੀ
ਕੇਰੀ ਕਦਰ ਹੈ। ਤੁਮੈ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਕੋ ਹਾਨ ਵਾਉ ਪਾਰਿ ਹੈ। ਤੁਮੈ ਫੇਰ
ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਜੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਾ ਦਿਆ ਨੀਤਾ ਖਾਇ ਲੈ ਸੀ। ਤੁਮੈ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੇਰਾ ਹਥ ਪ
ਕਾਨੂੰ ਆਗੈ ਇਕ ਪਲ ਕਥਾ ਤੁਹੇ ਦੀ ਹੈ ਜਾਪੇ ਨਾ ਹੀ ਜੋਇ ਬੇ ਆਹੇ ਕਉ ਬੇ ਆਹੇ। ਤੁਮੈ ਗੁਰੂ ਨਾਨ
ਕ ਜੀ ਹਸਿਆ ਹਸ ਕੈ ਪੁਛੁ ਏਲ ਗੋ ਕਿਉ ਮਰਦਾਨਾ। ਮਰਦਾਨਾ ਸਿਰ ਸਿਰਾ ਹੋਇ ਆ। ਤੁਮੈ ਗੁ
ਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਇਹ ਕਛਾ ਹੋ ਜੇਤੁ ਪਦਾ ਹਈ ਸੋ ਮਰਦਾਨੇ ਦੇ ਤਲ ਦੇ ਦੇਵਾ
ਸੰਤੋ। ਜੇ ਗਾਖ ਸਤੁ ਲਕ ਰਿਖਾ ਵਿ ਪਰ ਅਸੀਛੁ ਪਰ ਹੀਏ। ਤੁਮੈ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਆਖਿਆ
ਜੀ ਜੇਹੇ ਆਇ ਤੇਹੇ ਨ ਆਏ। ਤੁਮੈ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਦੇਖ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਕਰਤਾਰ ਕਿ
ਆ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਜਿਉ ਪੁਛਾ ਆਹਾ ਤਿਉ ਗੁਰੂ ਸਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਪਕੜ ਕੜਾਹੇ ਵਿਚ ਪਾਤਿਆ ਗੁਸੇ
ਨਾਲਾ ਕੜਾਹਾ ਅਜੇਹਾ ਠੰਡਾ ਹੋਇ ਗਇ ਆਪੋ ਹਮਾਹਦਾ ਕੜਾ ਜੰਮਦਾ ਹੈ। ਗਾਖ ਸੋਹੇ ਗਾਨ ਹੋਇ
ਗਇ ਆਹੋ ਠੇ ਅਗਨ ਬੁਝ ਗਈ। ਤੁਮੈ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਵਾਧਾਨ ਵਿਖਾਈ ਦਿਤੀ। ਗਾਖ ਸੋਥੇ
ਲਿਆ ਸਚ ਆਖ ਤੁੰ ਕਉ ਏਹੈ। ਤੇਰੇ ਆਏ ਜੋ ਮੇਰਾ ਕੜਾਹਾ ਤਪਿਆ ਆਹਾ ਸੀਤੁ ਲਹੋਇ ਗਇ ਆ
ਸਚ ਆਖ ਤੁੰ ਕਉ ਏਹੈ। ਤੁਮੈ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਹਸਿਆ ਹਸਿ ਕਰਿ ਆਖਿਆ ਕੜਾ ਗਾਖ ਸਖਾ
ਏਇ ਸਤਾਈ ਕਿਉ ਨਾ ਹੀ ਖਾਦਾ ਕਿਉ ਰਖਿਆ ਹਈ। ਗਾਖ ਸੋਥੇ ਲਿਆ ਤੁੰ ਮੇਰਾ ਨਾਉ ਕਿਉ ਕਰਿ
ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਤੀਰਿ ਧਰੇ ਪੈਦਾ ਹੋਇ ਆਹੈ। ਤੁਮੈ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਗਾਗਾ ਮਾਰੁ ਵਿਚ ਸਬਦ ਏਹਾ
ਫੁਟਾ ਆਗੈ ਗੁਰਮ ਕਾਮ ਨਹਿ ਭਾਇ ਭਿਧੁ ਗਾਸ। ਕਾਟੀ ਬੇਰੀ ਪਗ ਹੋਤੇ ਗੁਰ ਕੀ ਨੀਬੰਦ ਖਲਾਸ

ਥਾਹੁ ॥ ਮੇਰਾ ਆਵਣ ਜਾਣ ਰਹਿਓ ॥ ਤੁਪਤ ਕਨਾਹ ਬੁਝ ਗਇਆ ਗੁਰਸੀਤ ਲਨਾਮ ਟੀਓ ॥ ੫੨ ॥
 ੧ ॥ ਰਹਿਓ ॥ ਜਬ ਤੇ ਸਾਧ ਸੰਗ ਭਾਇਆ ਤਉ ਛੋਰ ਗਇਨਿ ਗੰਗਾ ॥ ਜਿਸ ਕੀ ਅਟਕਤਿ ਸੇਤੇ ਛੋਰ
 ਟੀਤ ਉਕਹਾ ਕਰੈ ਕੋਟ ਵਾਰਾ ॥ ੨ ॥ ਚੁਕ ਭਾਰਾ ਭਰਮ ਕਾਹਿ ਇਨਿ ਹਕਰਮਾ ॥ ਸਾਗਰ ਤੇ ਕੰਢੈ ਚ
 ਨੈ ਗੁਰ ਕੀ ਨਿਧਰਮਾ ॥ ੩ ॥ ਸਚ ਬਾਨ ਸਚ ਬੈਠ ਕਾ ਸਚ ਸੁਆਉ ਬਣਾਇਆ ॥ ਸਚ ਪੂਜੀ ਸਚ
 ਵਖਰੇ ਨਾਨਕ ਪਰਿਪਾਇੰ ॥ ੪ ॥ ਤੋ ਕੋਰਾ ਰਾਖ ਸਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਪੈਰ ਤੇ ਦੁਹਿ ਪਾਇਆ ॥ ੫ ॥
 ਉਠੇ ਨਾਹੀ ॥ ਆਖੇ ਜੀ ਮੈ ਵਡੇ ਪਾਪ ਕੀਤੇ ਹੋਨ ਮੈ ਨੁਬਖ ਸੀ ਮੇਜੀ ॥ ਜਿਉ ਤਉ ਮੈ ਨੁਬਖ ਸੀ ਮੇਜੀ
 ਤਾ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਤੇ ਗਰਮ ਦਾਸ ਮਰਦਾਨਾ ਰਬਾਈ ਇਸਤਾਈ ਮੈ ਨੈ ਗਾਤਾ ਤੇਰੀ ਗ
 ਤ ਹੋਵੈ ਗੀ ॥ ਤੁਐ ਕੋਰੇ ਰਾਖ ਸਾਖਿਆ ਜੀ ਇਹ ਭੀ ਮੇਰੇ ਸਿਰ ਮਥੇ ਤੇ ॥ ਅਤੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਆਖੇ ਸੋਭੀ
 ਮੇਰੇ ਸਿਰ ਮਥੇ ਤੇ ॥ ਪਰ ਮੈ ਨੁਸੁਟਿ ਨਾਹੀ ॥ ਤੁਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਹਸਿ ਕਰਿਆ ਖਿਆ ਕਿਉ ਭਾਈ ਬ
 ਲਾ ॥ ਤੁਐ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੁਆਖਿਆ ਜੀ ਤੇਰੇ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥ ਤੁਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੁਆਖਿਆ ਕੋਰੇ
 ਜੀ ਮੈ ਨੁਕੁਲ ਹੁਕਮ ਕੀਚੈ ॥ ਤੁਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਕੋਰੇ ॥ ਆਕੁਲ ਮਰਦਾਨੈ ਦੇਖਾ ਵਣੁ
 ਲੈ ਆਵੈ ਮਰਦਾਨਾ ਕੁਖਾਹੈ ॥ ਕੋਰਾ ਰਾਖ ਸਜੀ ਗਲ ਵਿਚ ਦਉ ਤ੍ਰਿਯਾ ਜਾਇ ਕਰਿ ਮੈ ਸਾਮੇ ਵਾਲੈ
 ਆਇਆ ਜੋ ਤ੍ਰੈ ਖਸੀ ਹੋਏ ॥ ਆਇ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਅਗੇ ਰਖਿਓ ਸਾ ॥ ਤੁਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿ
 ਆਖਾਉ ਮਰਦਾਨਾ ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਮੈ ਸਭੇ ਕੁਲ ਖਾਧਾਹੈ ॥ ਤੁਐ ਮੈ ਨੁਖਸੀ ਕਰਿ ਮੈ ਤੇਰਾ
 ਆਖਿਆ ਨਹੀ ਮੀਨਿਆ ॥ ਤੁਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀ ਤੇਰੇ ਤੇਰਾ ਜੀ ਖਸੀ ਹੋ ॥
 ਤੁਐ ਅਸਾ ਤੇ ਖਸੀ ਰਹੁ ਖਾਉ ਮੇਵਾ ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਜੇਹਾ ਥਾਟਾ ਮੈ ਨੁਆਵਦਾਹੈ ਤੇਰੇ ਜੇਹੇ ॥

ਦੇਉ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੈਨੂੰ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਤੂੰ ਤੈਥੋਂ ਖਰੇ ਕਰਿਧਰਾ ਬਰ ਅਤੇ ਵੰਡਾ ਭੁੰ
 ਈ ਬਾਲੇ ਤੈਥੋਂ ਖਰੇ ਕੀਤੇ ਹੋ ਕੰਮ ਰਦਾ ਨੇ ਨੂੰ ਦਿਤੇ ਸੁ। ਅਤੇ ਹਿਕੁ ਅਪਣੀ ਤੇ ਸੁ। ਅਤੇ ਹਿਕੁ ਗੁਰੂ
 ਦੇ ਅਗੇ ਰਖਿਓ ਸੁ। ਤਾਲੇ ਗੋਖਾ ਵਣ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਪਣਾ ਧਰਮ ਕਰੇ ਰਾਖ ਸਨ ਦਿ
 ਤਾ। ਕਿਉਂ ਅਗੇ ਕੁਝ ਨਾ ਹਿਨਿ ਬਰਨਾ ਕੀਤੀ। ਕਿਉਂ ਲੈ ਦੇ ਮਹ ਵਿਚ ਪਾਇਲੀ ਤਾ। ਕਿਉਂ ਦੇ ਕੰਪਾ
 ਟੁਕੁਲ ਗਏ ਕੋਰੇ ਹੋਰ ਸਰੁਪ ਹੋਇ ਗਇਆ। ਜਾ ਬਾਲਾ ਤੇ ਮਰਦਾਨ ਦੇਖਨ ਤਾ ਕਿਆ ਦੇਖਨ
 ਜੇ ਅਜਗੋਧੀ ਫੁਤੇ ਲੈ ਗਇਆ। ਤੁਗੁਰੂ ਈ ਬਾਲੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਦੇਹ ਕਿ ਆਹੋਇਆ। ਤੁਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਦੇਖ ਕਰਤਾਰ ਦੇ ਰੰਗ ਤਮਾਸੇ। ਤੁਬਾਲੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਅਸ
 ਨੇ ਤੁਬਡੀ ਹੈਰਾਨੁ ਲਗੀ ਹੈ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਕਰਤਾਰ ਅਸਾਨੂੰ ਜੋ
 ਦਿਸ ਪਰਤੀ ਲਿਆਇਆ ਹੈ ਸੋ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਾਸਤੇ ਦੇਖ ਕਰਿਤਾਰ ਦੇ ਰੰਗ ਤਮਾਸੇ ਦੇਖ ਦਾਜਾਇ।
 ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਕੁਲਾਜੀ ਜੋ ਕਰਤਾਰ ਦਿਖਾਏ ਸੋ ਦੇਖਨਾ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਸਤਵੇਦਿ ਨ ਉਥੋਂ ਚਲੇ। ਕਿਉਂ ਨੂੰ ਮੰਜੀ ਬਹਾਇ ਚਲੇ। ਥੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਹੁ ਗੁਰੂ।
 ਤੁਪੀ ਹੋਰ ਰਹੇ। ਅਗੇ ਸੇਤਾਲੀ ਆਦਿ ਨਾ ਦਾਗੁ ਆਹਾ। ਇਕ ਦਿਨ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਰੁਚੀ
 ਭੁਖ ਲਗੀ ਤਾ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਹੋਤੁ ਰਨਾ ਹੀ ਸਕਦਾ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ
 ਚਲ ਮਰਦਾਨਾ ਅਗੇ ਵਡਾ ਸਹਰ ਆਵਦਾ ਹੈ। ਉਥੇ ਤੂੰ ਆਖੇ ਗਾ ਸੋ ਕਰੀ ਐਰੇ। ਮਰਦਾਨੇ ਅ
 ਖਿਆ ਜੀ ਪਲੇਤਾ ਕੁਝ ਨਾ ਹੀ। ਫਿਰ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਨਹ ਬਨ ਪਲੇ ਸਾਈ ਮਾਰੇ ਨਾ। ਸ
 ਹਿਰ ਮਰਦੇ ਨੂੰ ਲੈ ਜਾ ਸੋ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪੈਰਾਨਾ ਲੇਤ ਫਰੇ ਲੀ ਵਿਚੋਂ ਲਾਲ ਨਿਕਲਾ ਆ

ਇਆ। ਆਖਿਉ ਸਮਰਦਾਨਾ ਚਾਇਲੋ। ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਇਸ ਪਥਰਨੇ ਮੈ ਕਿਆ ਕਰ • ੫੩
 ਤੁਛੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਪਲੇ ਥੀਨ ਨੂੰ ਦੂਢ ਦਾ ਆਹੇ ਲੈ ਪਲੇ ਥੀਨਾਂ। ਮਰਦਾਨੇ
 ਆਖਿ ਆਜੀ ਪਲੇ ਥੀਨੇ ਭੁਖ ਨਾ ਹੀ ਜਾਈ ਪੈਟ ਪਛੈ ਬਾਝਾ। ਤੁਛੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ
 ਉਹ ਦੇਖ ਸਹਰਿ ਨ ਜਗਿਆ ਵਦਾਹੈ। ਤੁਛੇ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਆਭੁ ਲਾਜੀ। ਤੁਛੇ ਕੋਹ ਤੇ ਸਹਰਿ ਨ ਜਰ
 ਆਇਆ। ਜਾ ਦੇ ਜਾ ਦੇ ਮਰਦਾਨਾ ਛਿਤ ਹੋਇ ਗਇਆ ਮਸੇ ਮਸੇ ਸਹਰਿ ਆਇਆ ਸਹਰ ਆਇ
 ਵੇਤੇ ਤੁਛੇ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਕਝ ਆਖਾ। ਤੁਛੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਤ ਰਿਜਾ ਮੀ ਆਹਾ ਆਖਿ ਆ
 ਮਰਦਾਨਾ ਇਸ ਸਹਰਿ ਦਾਨਾ ਉਥੇ ਸੰਕੁਰ ਪੁਰ ਹਈ। ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਨਾਉ ਭਾਵੇ ਕਝ ਹੋਈ
 ਮੈਨੂੰ ਭੁਖ ਖਾਇ ਗਈ ਹੈ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿ ਆਜਾਹਿ ਮਰਦਾਨਾ ਜਵਾਹਰੀ ਟੋਲ ਕੇ ਏਹੁ
 ਲਾਲੇ ਚਲਿਆਉ। ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਇਸ ਦਾ ਮੁਲ ਕਿਆ ਹੈ। ਤੁਛੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ
 ਆ ਮਰਦਾਨਾ ਜੇ ਕੋਈ ਮੁਲ ਆਖੀ ਗਾ ਸੇ ਮੈਨੂੰ ਆਇਆ ਥੋ। ਮਰਦਾਨੇ ਆਇਹਿ ਕਜਵਾਹਰੀ ਨੂਲ
 ਲਵਿਖਾਇਆ। ਉਸ ਜਵਾਹਰੀ ਆਖਿ ਆਇਸ ਕੇਤੀ ਨ ਪੈ ਸੇ ਮੁਲ ਹੈ। ਮਰਦਾਨੇ ਵੀ ਚਾਰ ਕੀਤਾ ਲ
 ਲ ਦਾ ਮੁਲ ਤੁਛੇ ਹੁਤ ਆਖ ਦੇ ਹੈ ਨ ਮੈ ਪਛੁ ਆਵਾ। ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਲਾਲੇ ਦੇ ਤਿਨ ਪੈ ਸੇ ਮਿਲ
 ਦੇ ਹੈ ਨ। ਤੁਛੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿ ਆ ਮਰਦਾਨਾ ਵੇਰੇ ਜਵਾਹਰੀ ਪਾਸ ਲੈ ਜਾਇ। ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ
 ਆਜੀ ਮੈ ਤਾ ਵੇਰਾ ਅਤੇ ਛੇ ਦਾਨਾ ਹੀ ਜਾਣਦਾ। ਤੁਸੀ ਮੈਨੂੰ ਵਸੋ। ਤੁਛੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮ
 ਰਦਾਨਾ ਸਾਲ ਸਗਾਇ ਜਵਾਹਰੀ ਦਾਨਾ ਉਹਈ। ਇਹ ਵੇਤ ਜਾਇ ਕਹਿ ਪਛੁ ਛੁਲਗਾ। ਜਾਰੇ
 ਸਾਲ ਸਗਾਇ ਜ ਉਹਰੀ ਦਾ ਦੁਕਾਨ ਕੇਹਨਾ ਹੈ। ਤੁਛੇ ਕਾਵ ਸਿਆ ਭਾਈ ਉਹ ਘਰਿ ਹੋਦਾ ਹੈ।

ਤਾਮਰਦਾਨਾਉਸਦਾਪਰਿਪੁਛਕਰਿਗਇਆ। ਜਾਇਅਵਾਜਕੀਤੇਸੁ। ਅੰਦਰੇਗੁਲਾਮਭੇਜਦਿ
 ਤਾਕਉਣਭਾਈ। ਮਰਦਾਨੇਕਹਿਆਭਾਈਕੁਸੁਸਉਦਾਵੇਚਣਾਹੈ। ਗੁਲਾਮਜਾਇਕਰਿਕਹਿਅੰ
 ਜੀਕੋਈਬੰਦਾਸਾਹਿਬਕਾਹੈਕੁਤਾਹੈਕੁਸੁਸਉਦਾਵੇਚਣਾਹੈ। ਜਉਹਰੀਕਹਿਆਅੰਦਰਿਲਿ
 ਆਉ। ਮਰਦਾਨੇਨੂੰਅੰਦਰਲੈਗਏ। ਪੁਛਣਲਗੇਭਾਈਕਿਆਸਉਦਾਕਰਨਆਇਆਹੈ।
 ਮਰਦਾਨੇਹਥਲਾਕਢਿਦਿਤਾ। ਜਉਹਰੀਹਥਲੈਕਰਿਦੇਖੈਤਾਕਿਆਵੇਖੈਜੋਇਸਲਾਸਉਪ
 ਰਿਲਿਖਿਆਹੈਜੋਕੋਈਏਹਲਾਲਲਿਆਵੈਤਿਸਨਉਸਉਰੁਪਈਯਾਮਿਹਮਾਨੀਦੇਵਣੀਮੁਲ
 ਵਗਈ। ਭਾਵੈਖਾਵਦਵੇਚੋਭਾਵੈਨਵੇਚੋ। ਜਉਹਰੀਸਉਰੁਪਈਯਾਗਿਣਮਰਦਾਨੇਨਹਬਦਿ
 ਤਾ। ਅਤੇਲਾਲਾਪਣੇਪਾਸਰਖਿਓਸੁ। ਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਮੈਖਾਵਦਪਾਸੇਪੁਛਆਵਾ
 ਜਾਹਿਭਾਈਪੁਛਆਉ। ਮਰਦਾਨੇਸਉਰੁਪਈਯਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਦੇਅਗੇਆਨਰਖਿਆ।
 ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਮਰਦਾਨਾਇਹਕਿਆਲਿਖਿਆਇਆਹੈਮੁਲਾ। ਮਰਦਾਨੇਆਖਿ
 ਆਜੀਉਸਦਿਤੇਮੈਲਿਆਇਆਹਾਂ। ਫੇਰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਮਰਦਾਨਾਜਾਇਜੋਏਹ
 ਉਰੁਪਈਯਾਮੁਲਾਦਿਤਾਹੈਕੋਕਿਆਦਿਤਾਹੈ। ਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਭਲਾਜੀ। ਮਰਦਾਨੇਫੇਰ
 ਜਾਇਜਉਹਰੀਨਪੁਾਛਿਆ। ਅਜੀਖਾਵਦਆਖਦਾਹੈਏਹਸਉਰੁਪਈਯਾਤੁਸਾਕਿਆਦਿਤਾ
 ਹੋ। ਇਸਦਾਮੁਲਾਦਿਤਾ। ਉਸਜਉਹਰੀਆਖਿਆਭਾਈਇਸਲਾਸਤੇਲਿਖਿਆਹੈਜੋਕੋਈਏ
 ਹਲਾਲਲਿਆਵੈਭਾਵੈਵੇਚੋਭਾਵੈਨਵੇਚੋਉਸਤਾਈਸਉਰੁਪਈਯਾਮਿਹਮਾਨੀਦੇਵਣੀ। ਤੇਰਾ
 ਲਾਮਾਨਤਪਇਆਹੈ। ਖਾਵਦਥੇਪੁਛਆਉ। ਮਰਦਾਨੇਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਨੂੰਆਏਆਖਿਅੰ

48

ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਜੋ ਕੋਈ ਦੇਹੁ ਲਾਲ ਲਿਖਿਆ ਵੇਤਿ ਸਕਉ ਸਉਰੁ ਪਈਯਾ ਮਿਹਮਾਨੀ ਦੇਵਣੀ। ਹਮੇਤ
 ਅਪਣਾਧਰਮ ਰਖਣਾ। ਏਹੁ ਪਈਯੇ ਤੁਮਾਰੇ ਹੋਹ ਮਾਰੇ ਨਾਹੀ। ਭਾਵੇ ਲਾਲ ਦੇ ਚ ਭਾਵੇ ਨਾਵੇ
 ਤੁਮਾਰਾ ਨੇ ਲਾਲ ਨਾ ਲੇਹੁ ਪਈਯੇ ਦੇਵੇ ਸਤੁਆਨ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਅਗੇ ਰਖੀਆ। ਤੁਗੁ
 ਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਇਹੁ ਪਈਯੇ ਕਿਉ ਲਿਖਿਆ ਇਉਂ ਤੁਮਾਰਾ ਨੇ ਆਖਿ
 ਆਜੀਰੁ ਪਈਯੇ ਮੈਂ ਦੇ ਰਹਿ ਆਓਹ ਲਏ ਨਾਹੀ। ਓਹ ਆਖੇ ਅਰੇ ਭਾਈ ਹਮੇ ਆਪਣਾ ਧਰਮ
 ਖਣਹੋ। ਲਾਲ ਪਰ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਜੋ ਕੋਈ ਦੇਹੁ ਲਾਲ ਦਿਖਾਵੇ ਤਿਸ ਕਉ ਸਉਰੁ ਪਈਯਾ ਮਿਹ
 ਮਾਨੀ ਦੇਵਣੀ। ਅਥ ਦੇਹੁ ਪਈਯੇ ਤੁਮਾਰੇ ਹੋਹ ਮਾਰੇ ਨਾਹੀ। ਮੈਕੀ ਆਕਰਾ ਤੁਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾ
 ਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਮਰਦਾਨਾ ਤੁਏ ਉਜਾਇ ਕੇ ਆਖ ਸਾਹਜੀ ਜਾਵੇ ਚੀਏ ਤਾਮਿਹ ਮਾਨੀ ਲੇਵੀਏ
 ਅਤੇ ਜੇਵੇ ਚੀਏ ਨਾਹੀ ਤਾਮਿਹ ਮਾਨੀ ਕੋਪੀ ਲੇਵੀਏ। ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਭੁਲਾਜੀ। ਮਰਦਾਨਾ ਉਸ
 ਥੇ ਸਉਰੁ ਪਈਯਾ ਫੇਰ ਲੈ ਗਇਆ। ਜਾਇ ਕਰਿ ਆਖਿ ਓਸ ਸਾਹਜੀ ਅਸੀਰੁ ਪਈਯੇ ਕੇ ਹੇ ਲਈ
 ਯੋ। ਵੇਚੀਏ ਤਾਮਿਹ ਮਾਨੀ ਭੀ ਲਈਯੋ। ਜੇਨਾ ਵੇਚੀਏ ਤੁਕੇ ਹੀ ਲਈਯੋ। ਏਹੁ ਪਈਯੇ ਆਪਣੇ
 ਫੇਰ ਲਉ ਖਾਵਣ ਨਾਹੀ ਲੈਣਾ। ਜਉ ਹਰੀ ਲੈਨਾਹੀ ਮਰਦਾਨਾ ਫੇਰ ਲੈ ਆਇਆ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਰਖੇ ਨਾਹੀ ਅਤੇ ਜਉ ਹਰੀ ਲੈਨਾਹੀ। ਤੁਸਤਿ ਫੇਰੇ ਮਰਦਾਨੇ ਪਾਏ। ਮਰਦਾਨਾ ਛਿਤੁ ਹੋਇ ਕੇ
 ਰੁਪਈਯੇ ਜਉ ਹਰੀ ਕੇ ਪ੍ਰਸਿਦਿ ਆਇਆ ਜਉ ਹਰੀ ਆਪਣੇ ਜੀ ਵਿਚ ਵੀ ਚਾਰ ਕੀਤਾ। ਭੁ
 ਈ ਦੇਹੁ ਪਈਯੇ ਮੈਨੂੰ ਫੇਰ ਲੈਣੇ ਜੋਗ ਨਾਹੀ। ਅਤੇ ਇਹੁ ਸਤੁ ਅਜੇਹੀ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਸਨਕਾ ਦਿਕ
 ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਿਕ ਮੇਰੇ ਹੋਨਾ। ਅਤੇ ਲਾਲ ਭੀ ਅਚੰਭੇ ਦਾ ਠਿਠਾ। ਜਿਸ ਤੇ ਲਿਖਿਆ ਆਹਾ।

ਇਤਨੀ ਮੇਰੀ ਉਮਰਿ ਹੋਈ ਹੈ ਵਡੇ ਵਡੇ ਮੁਲ ਦੇ ਲਾਲ ਰਿਠੇ ਆਹੋ। ਇਹੁ ਮਿਹਮਾਨੀ ਕਿਸੇ ਤੇ ਲਿਖੀ ॥ ੪ ॥
 ਨਾਹੀ। ਇਹੁ ਕੋਈ ਕਦਰ ਤੀ ਲਾਲ ਰਿਠਾ। ਪਰ ਉਸ ਖਾਵੁ ਦਨੀ ਭੀ ਭਿਠਾ ਚਾਹੀ ਐ। ਇਹੁ ਬੀ ਚਾ
 ਰਕਰ ਕੇ ਉਸ ਆਪਣੇ ਅਧਰ ਕੇ ਗੁਲਾਮ ਨੁ ਕਹਿਆ ਆਪਰ ਕਾ ਤੁੰਦ ਉਨ। ਮਤ ਕਿਤੇ ਵਲ ਜਾਏਰ
 ਹਨ। ਤੁੰ ਤੂੰ ਉਨ ਨ ਜਾਣਨ ਦੇਵੈ। ਅਤੇ ਮੈ ਭੁੱਖਿਆ ਵਨਾਹ। ਤੁੰ ਚਲ ਅਧਰ ਕਾ। ਗੁਲਾਮ ਸਹਰੇ ਬਾਹ
 ਰਿਨਿ ਕਲਾਂ ਆਇਆ। ਆਇ ਕਹਿ ਦੇਖੈ ਤਾ ਤੈ ਥੈ ਰੇ ਹੋਨ। ਅਧਰ ਕਾ ਦੁਰ ਥੈ ਠਹਰਿਆ। ਅਤੇ ਮਰ
 ਦਾਨ ਬੋਲ ਨਾਹੀ ਸਕਦਾ। ਭੁਖ ਅਜੇਹੀ ਲਗੀ ਹੈ ਜੋ ਆਖਣੀ ਗਲ ਨਾਹੀ। ਪਰ ਚੁਰ ਦਾ ਕੁਤੁਮ
 ਹੀ ਆਖ ਦਾਨਾਹੀ। ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਦਰ ਹੀ ਸਿਦਾ ਹੈ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਚੁਪ ਕਰਿ ਰਹਿਆ ਹੈ। ॥ ੫ ॥
 ਇਕ ਘੜੀ ਗੁਜਰੀ ਤਾ ਸਾਲ ਸਰਾਇ ਜਤਿ ਹਰੀ ਭੁਲੀ ਸਾਜ ਸਿਨਾ ਲਿਆਇਆ। ਨਾਲੇ ਰੁਪਈਯੇ ਮ
 ਤੇ ਨਾਲੇ ਮੇਵਾ ਪਕਵਾਨ ਮਿਠਿਆਈ ਬਹੁਤ ਵਸਤ ਲੈ ਆਇਆ। ਨਫਰਾ ਦੇ ਸਿਰੇ ਤੇ। ਆਇ ਕਰ ਰੁ
 ਪਈਯੇ ਵਸਤਿ ਸੁਭਾਨਾ ਮਗਰ ਖੀ। ਰਖਿ ਕਰਿ ਹਥਿ ਜੋੜ ਅਗੇ ਖੜਾ ਹੋਇਆ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨ
 ਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਕਿਉ ਭਾਈ ਜੀ ਕਿਉ। ਤਾ ਸਾਲ ਸਰਾਇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਇਹ ਸਉ ਰੁਪਈਯਾ ਤੁਮ
 ਗਹੈ ਏਹ ਆਪਣਾ ਲੇਹ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਸਾਲ ਸਰਾਇ ਜੀ ਜੇ ਵੇਚੀਏ ਤਾ ਮਿਹਮਾਨੀ
 ਕੀ ਲਈਏ ਅਤੇ ਜੇ ਨਾ ਵੇਚੀਏ ਤਾ ਕੇਹੀ ਲਈਏ। ਫਿਰ ਜਤਿ ਹਰੀ ਕਹਿਆ ਜੀ ਮੈ ਨਾਹੀ ਜਾਣਤਾ ਕਿ
 ਓਹ ਸਾਲ ਥਾ ਕਿਤੁ ਮਲਾ ਲਹੈ। ਮੈ ਤੇ ਬਹੁਤ ਧਿਸਮਾਵਹੈ ਇਗਾਇ ਆਹੋ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਗਗਮਾ ਰੂ ਵਿਚ ਸਬਦ ਬੋਲਿਆ ॥ ੧ ॥ ਸਾਲੇ ਲਾਲ ਉਪਾਇਆ ਲਾਲੇ ਲਾਲ ਦਿਸਨਾ। ਜਿਨਾ ਲਾ
 ਲੀਨੇ ਤੁਮਹਿ ਦੂਜਾ ਨ ਜਾਣਨਾ ॥ ੧ ॥ ਸੁਣ ਸਾਲ ਸਤੁੰ ਜਤਿ ਹਰੀ ਆਪਣਾ ਲਾਲ ਪਛਾਣਾ। ਕੂੜੇ ਲ

ਲਨਗੀਢਬਨਅਪਣਾਸਾਹੁਜਿਵਾਣਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ਕੰਕਰਪਥਰਮੇਲਕੇਨਾਉਸਦਾਇਓ
 ਸਾਹਾ॥ਬਿਨਸਤਿਗੁਰਪੁਰੇਅੰਧਹੈਮੁਲਨਬੁਝੈਰਾਹਾ॥੨॥ਮੇਰਾਮੇਰਾਕਰਿਸੀਜਿਓਗਤੀਅ
 ਤੇਰੇਹਾ॥ਕਾਈਆਸਨਉਪਜੀਆਕਲਰਵੁਠਾਮੇਹਾ॥੩॥ਸੁਣਸਾਲਸਇਕਥੇਨਤੀਜੇਕਰਮ
 ਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਇ॥ਨਾਨਕਦੇਕਾਮਗਾਧੀਅੰਦੁਖਨਲਾਗੈਕੋਇ॥੪॥ਸਾਲਸਕਹਿਆਜੀਤੁਮ
 ਗਨਾਉਕਿਆਹੈ॥ਅਰਤੁਮਹੋਤੇਕਉਣਹੋ॥ਅਰਤੁਮਾਰਦੇਸਕਉਣਹੋ॥ਅਰਤੁਮਾਰਭੇਖਕ
 ਉਣਹੋ॥ਹਮਕਉਹੋਗਨਗੀਲਗਰਹੀਹੈ॥ਬਡੇਬਡੇਅਤੀਤਖਟਦਰਸਨਦੇਖੈਹੋ॥ਅਰਮ
 ਓਰਕੁਭੇਖਦੇਖੈਹੋ॥ਪਰਤੁਮਾਰਭੇਖਪਾਇਆਨਾਹੀਜਾਤਾ॥ਮੈਤੋਬਿਸਮਾਦਿਹੋਇਰਹਿਆ
 ਹੋ॥ਤੁਮਆਪਹੀਬਤਾਵਹਾਤਾਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਸੁਣਸਾਲਸਨਾਉਹਮਾਰਨਾਨਕਾਨਿ
 ਰੰਕਾਰੀਹੈ॥ਹੋਤੇਹੈਨਿਰੰਕਾਰਕੇਨਿਰੰਕਾਰਕੇਦੇਸਕੈਪੈਅਰਭੇਖਕੁਭੀਨਿਰੰਕਾਰੀਹੈ॥ਤਾਸਾਸ
 ਸਕਹਿਆਜੀਤੁਮਨਿਰੰਕਾਰਕਉਜਾਣਤੇਹੋ॥ਤੁਮਨਿਰੰਕਾਰਦੇਖਿਆਹੋ॥ਤਾਗੁਰਨਾਨਕਜੀ
 ਰਾਗਮਾਰੁਵਿਚਸਧਰ **ਹੋਇਅਸਾ**॥ਬਿਮਲਮਝਾਰਿਬਸਸਾਨਿਰਮਲਜਲਪਦਮਨਜਾਵ
 ਲਹੇ॥ਪਦਮਨਜਾਵਲਜਲਭਿਸਿਸੰਗਤਿਸੰਗਦੇਖਨਹੀਰੇ॥੧॥ਦਾਦਰਤੰਕਥਾਹਿਨਜਾਨ
 ਸਰੇ॥ਕੁਖਸਿਸਿਧਾਲਬਸਸਿਨਿਰਮਲਜਲਅਮ੍ਰਿਤਿਨਲਖਸਰੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ਬਸਜਲ
 ਨਿਤੁਨਵਸਤਿਅਲੀਅਲਮੇਰਚਚਾਗੁਨਰੇ॥ਚੰਦਕੁਮਦਨੀਵਰਹੁਨਿਵਸਸਿਅਨਭਉਕਾ
 ਰਨਰੇ॥੨॥ਅੰਮ੍ਰਿਤਿਖੰਡਦਧਮਧਸਿਚਸਿਤੁਬਨਚਤਰਰੇ॥ਅਪਨਾਅਪਤੰਕਥਾਹਿਨਛੋਗਸਿ
 ਧਿਸਨਪ੍ਰੀਤਜਿਉਰੇ॥੩॥ਪੰਡਤਸੰਗਬਸਹਿਜਨਮੂਰਖਅਗਮਸਾਸਸੁਨਰੇ॥ਅਪਨਾਅਪ

ਤੁੰ ਕਬਹਿ ਨ ਛੋੜ ਸਿਸੁ ਆਨ ਪੁਛੁ ਜਿ ਉਰੇ ॥ ੪ ॥ ਇਕ ਪਾਖੰਡੀ ਨਾਮ ਨਗਾ ਚਾਹਿ ਇਕ ਹਰਿ ਚਰਿਤ ੨੬
 ਰਈਗੇ ॥ ਪਰ ਬਖਿ ਆਪਾ ਦਸਨਾਨ ਕਰ ਸਨਾਨਾ ਮੁਜ ਪਰੇ ॥ ੫ ॥ ਤਾਂ ਉਸ ਜਤਿ ਚਰਿ ਕਹਿ
 ਅਜੀਮੈ ਨ ਨਿਹਾਲ ਕਰੇ ਹਰ ਪਈਯੇ ਲਭਿ ॥ ਤਾਗੁ ਰੁਨਾਨ ਕਜੀ ਕਹਿ ਆਕੁ ਈ ਜਹ ਉਰੀਏ
 ਹਰ ਪਈਯੇ ਤੁਸਾਨੁ ਰਖਣੇ ਮਿਲੈ ਹੋਨਾ ॥ ਤੁਸਾਨੇ ਹੀ ਕੰਮ ਦੇ ਹੋਨਾ ॥ ਅਸੀਫ ਕੀਰ ਅਤੀਤ ਆਹੇ ॥
 ਤਾਜ ਉਹਰੀ ਕਹਿ ਆਜੀ ਮੇਵਾ ਅਤੇ ਪਕਵਾਨ ਅਤੇ ਕੁਝ ਹੋਰ ਭੋਜਨ ਕਰੇ ਇਹ ਤਾਅਚ ਵੇ ॥ ਤਾਗੁ
 ਰੁਨਾਨ ਕਜੀ ਅੰਗੀਕਾਰ ਕਰੇ ਨਾਹੀ ॥ ਅਰਦਾਨਾ ਬੋਲੇ ਨਾਹੀ ॥ ਅਤੇ ਅੰਦਰੇ ਆਖੈ ਕਿਵੇ ਲੈਨਾ
 ਤਾਗੁ ਲਾਹੇ ਵੇ ॥ ਮੇਖ ਰਾਧ ਹੁਤ ਕੁਖਾਹਾ ॥ ਤਾਗੁ ਰੁਨਾਨ ਕਜੀ ਗਾਗਾ ਰੁਵਿਚ ਸਬਦ ॥ ੬ ॥
 ਪ੍ਰੀਤ ਮਪਕਵਾਨ ਸੇਭੋ ਜਨ ਕਹੀ ਮੇਲੁ ਚੀਲੇ ਚਾਪੁਰੀ ॥ ਮਿਠਿਆਰ ਸਨਾਰ ਸਕਸਥੇ ਲੇਤਾ ਮਨ
 ਰੋਹ ਜੁਰੀ ॥ ੭ ॥ ਸੁਣ ਸਾਲ ਸਤੰਭਾਈ ਮੇਰੇ ॥ ਸਮਝੁ ਪਵੀਤਾ ਹੋਇ ਨ ਬੇਰੇ ॥ ੮ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਮੇਵਾ ਮਿ
 ਲਣੁ ਤੁਮਾਰਾ ਕਹੀਏ ਸਤਿ ਕੇ ਬਾਗੇ ਜੇਨੇ ॥ ਖਾਵਣ ਖਾਇ ਆਪਾਵੈ ਸੋਈ ਜੋ ਬਿਖਤੋ ਮਨੁ ਆਤੇ ਨੇ ॥
 ੯ ॥ ਤਾਅਧਰ ਕਾਗੁ ਲਾਮ ਅਰੋਹੀ ਖਾਵਣ ਪਾਸ ਹੁਗੁ ਰੁਨਾਨ ਕਜੀ ਦੇ ਪੈਰਾਤੇ ਛਾਹਿ ਪਾਇਆ ॥ ਤਾਂ
 ਗਰਨਾਨ ਕਜੀ ਅਧਰ ਕੇ ਗੁਲਾਮ ਤੇ ਬਹੁਤ ਖਸੀ ਹੋਇਆ ॥ ਤਾਗੁ ਰੁਨਾਨ ਕਜੀ ਸਬਦ ਦੀ ਪਉੜੀ ਅ
 ਖੀ ॥ ਉਤਮ ਜਨਮ ਸੋਸਾ ਕਤ ਕਹੀ ਮੇਨੀ ਚਨ ਗਾਇਣ ਪਾਵੇ ॥ ਲੋਭੁ ਲਹਰਿ ਤੇ ਛੋਟੇ ਤੇਈ ਸਾਧਸੀ
 ਗਗੁਣ ਗਾਵੇ ॥ ਸੁਣ ਸਾਲ ਸਦਿ ਹੋਗੇ ਲਾਤੇ ਰਾਆ ਪਨ ਗਾਇਣ ਮਾਨਾ ॥ ਨਾਨਕ ਭਗਤਾ ਮੀਰਸੀ
 ਲਾਇਆ ਉਚੇ ਪਦ ਠਹਿਰਾਨਾ ॥ ੧੦ ॥ ਤਾਫੇਰ ਸਾਲ ਸਗਾਇ ਜਉ ਹਰੀ ਹਥ ਜੇਨ ਕਰਿਆ ਜਜੀ ਕੀ
 ਤੀ ॥ ਜੀਮੇਰੀ ਗਤ ਕਰੇ ਆਪਣੇ ਸਾਂਈ ਦੇਵਾ ਸਤਿ ॥ ਅਸਾਨੁ ਇਸ ਬਲਾਇ ਵਿਚੋ ਕਵੇ ॥ ਤਾਗੁ

ਰਨਾਨ ਕਜੀ ਕਹਿਆ ਸੁਣ ਸਾਲ ਸਰਾਇ ਤੁਮ ਪਵੈ ਅਧਰ ਕੇ ਗੁਲਾਮ ਦੇ ਪੈਰ ਤੇ ਢਹਿ ਪਉਤਾ ਤੇਰੀ
 ਗੰਤਰੇ ਵੇ। ਸਾਲ ਸਰਾਇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਧਰ ਕਾਤਾ ਸਾਧੁ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਅਧਰ ਤਾਜ ਗਦੀ ਪੈਰੀ ਪ
 ਵਾ। ਤੁਗਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਾਲ ਸਰਾਇ ਪਰਿ ਬਹੁਤ ਖੁਸੀ ਹੋਇਆ। ਆਖਿ ਉਸ ਸਾਲ ਸਰਾਇ ਕਰਤ
 ਰ ਅਗੇ ਮਥਾ ਟੇਕਾ। ਸਾਲ ਸਰਾਇ ਜਥੇ ਹਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਪੈਰ ਤੇ ਢਹਿ ਪਇਆ। ਤੁਗਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਾਲ ਸਰਾਇ ਨੁ ਆਪਣੇ ਸਿਰੇ ਲਾਹਿ ਕਰਿ ਅਗੇ ਛਾਇਤਾ। ਆਖਿ ਉਸ ਕੁਈ ਸਾ
 ਲ ਸਿਰ ਤੇ ਬੰਨਾ। ਸਾਲ ਸਰਾਇ ਕਹਿ ਸਿਰ ਤੇ ਬਧਾ। ਬੰਨਣ ਨਾਲ ਸਾਲ ਸਰਾਇ ਦੇ ਕਪਾਟ ਖੁਲ੍ਹ
 ਏ। ਸਾਲ ਸਰਾਇ ਦਾਰੀ ਗੰਧੇਇ ਗਇਆ। ਸਾਲ ਸਰਾਇ ਨੁ ਸਬਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ। ਸਤਿ
 ਗੁਰਦਾਤਾ ਨਾਮ ਕਰਿ ਨਿਖੇਲ ਕਪਾਟਾ। ਏਕ ਜੇਵਣ ਜਵਣ ਜਿੰਨਾ ਆਬਹੁ ਰਿਨਾ ਆਵੈ ਪ੍ਰਾਣਾ॥੧॥
 ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਨਕ ਪੁਰਾ। ਬਚਨ ਕਾ ਸੁਰਾਪੁਰਾ॥੧॥ ਰਹਾਉ। ਅਗਮ ਨਿਗਮ ਵਿਖਾਵਤਾ ਬੇ
 ਲੋਨੇ ਤ ਅਨੰਤ। ਜਗਤ ਵਣ ਜਾਗ ਸੰਗ ਸਹੈ ਸਾਹੁ ਏਕ ਭਗਵੰਤ॥੨॥ ਵਣ ਜਹਮਾਗ ਸਚ ਪ੍ਰ
 ਜੀ ਹਮਰੀ ਨਾਮ। ਆਠ ਪੁਰਿ ਧੁਨ ਲਾਗ ਰਹੈ ਸੇਈ ਹਮਾਰੇ ਕੰਮ॥੩॥ ਸਾਲ ਸਾਧਿਨੇ ਵੇ ਬੇਨ
 ਤੀ ਤੁਮ ਸੁਨ ਲੇਹੁ ਕਰਤਾਰ। ਕਾਚੇ ਰੰਗ ਉਤਾਰ ਕੇ ਚਾਨ੍ਹੇ ਰੰਗ ਅਪਾਰ॥੪॥ ਗਾਗ ਬਿਲਾਵ ਲਸ
 ਬਦ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾ। ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦ ਨਿਧਾਨ ਹੋ ਮਨ ਮੁਖ ਆਵਾਗਉਨ। ਸਖ ਜੂਨੀ ਭਰ
 ਮਾਈ ਐਫਿਰ ਪਾਵੈ ਗਾਭਉਨ॥੧॥ ਤੇਰਾ ਨਿਰਮਲ ਹੀਰਾ ਨਾਮ ਹੈ ਕੋਈ ਪਰ ਬੇਗਾ ਪਰ ਖੰਨ ਹਰ
 ਜੀਉ॥੧॥ ਰਹਾਉ। ਬੇਈ ਅੰਤ ਨ ਜਾਨਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤ ਬੀਚਾਰ। ਬੇਨਾਹਰ ਕਾਨਾਮ ਹੈ ਜਿਸ ਚੜ੍ਹਤਿ ਤੇਰੇ ਪ
 ਰ॥੩॥ ਅੰਦੁਨ ਪਾਏ ਸਚ ਕੇ ਦੇਖ ਨਿਵਿਚ ਨਿਵਾਣਾ॥ ਜਿਨ ਲੇਇਣੁ ਹਰਿ ਦੇਖੀ ਦੇਸੇ ਲੇਇਣੁ ਪਰਵਾਣਾ॥੪॥

ਕਚਹੁ ਕੰਚਨ ਹੋਇਆ ਮਾਨ ਕਧਰੇ ਅਪਾਰਾਜੀਤੁ ਖੁਲਾ ਕੋਰਨੀ ਜਨ ਨਾਨਕ ਧਰਮ ਦੁਆਰਾ ॥ ੪ ॥ ੫੭
 ਤਾਗੁ ਰੂਨਾਨ ਕਜੀ ਬਿਸੀਭ ਰਪੁਰ ਵਿਚ ਅਧਰ ਕੇ ਗੁਲਾਮ ਨੁ ਅਤੇ ਸਾਲ ਸਰਾਇ ਜਥੇ ਹਰੀ ਨੂੰ ਦੁਹਾ
 ਨੁ ਸਤਿ ਗੁਰ ਕੀਤਾ ॥ ਧਰੀ ਮਿਹਰ ਵਾਨ ਗੀ ਕੀਤੀ ॥ ਉਨਾਨੀ ਮੰਜੀ ਬਹਾਇਆ ॥ ਆਖਿ ਓਸੁ ਸੁਣ ਸਾ
 ਲੋ ਸਰਾਇ ਜਿ ਚਰਤੁ ਜੀ ਵੇਤਿ ਚਰਤੇ ਰੀ ਮੰਜੀ ॥ ਅਤੇ ਜਥੇ ਰੀ ਦੇਹ ਛੁਟੇ ਤਾ ਅਧਰ ਕਾ ਬੰਹੇ ਗਾ ॥ ਹੋਰ ਤੇ
 ਰੀ ਅਭਿਲਾਸ ਦਾ ਕੰਮ ਨਾਹੀ ॥ ਪਹਲੇ ਮੰਜੀ ਇਸਦੀ ਆਹੀ ਪਰ ਅਸਾ ਤੇ ਗੁਰੂ ਉਗਥਿਆ ॥ ਕਿਉ ਜੇਹੀ
 ਕਸੇ ਸਾਗੀ ਸੁਤ ਵਿਚਤੁ ਇਸ ਦਾ ਸਾਹਿਬ ਹੋ ॥ ਅਤੇ ਦਿਨ ਭੀ ਬੋਲੇ ਆਏ ਰਹੇ ਹੋ ਨ ਵਰੇ ਦੁਏ ਤੇ ਸਤੁ ਮਹੀ ॥
 ਤੇ ਜੀ ਵਣੇ ਹੋ ॥ ਫੇਰ ਤੇ ਰੀ ਦੇਹ ਛੁਟੇ ਗੀ ॥ ਇਸ ਦਾ ਸਤੇ ਪਹਿਲੇ ਮੰਜੀ ਤੇ ਨੁ ਬੈਠਾਇਆ ਹੋ ॥ ਅਤੇ ਅਧ
 ਰ ਕੇ ਦੇ ਚਿਤ ਕਾਈ ਨਾਹੀ ॥ ਪਰਹੁ ਕਮਾਨਿ ਰੰਕਾਰ ਦਾਈ ਵੇਹੀ ॥ ਉਥੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਾਇ ਵਰੇ ਤੇ ਸਤ
 ਮਹੀ ਨੇ ਰਹਿਆ ॥ ਮਰਦਾਨਾ ਆਖੇ ਜੀ ਤੁਇ ਬੇਰਹਣ ਆਇਆ ਹੈ ਕਉ ਦਾਸੀ ਹੋਇ ਨਿਕਲਿਆ ਹੈ
 ਤਾਗੁ ਰੂਨਾਨ ਕਜੀ ਅਰੋਹ ਸੇ ॥ ਅਤੇ ਜੀ ਮੈ ਮਨ ਵਿਚ ਗੀ ਵਤੀ ਖਾਵਾਂ ॥ ਦੇ ਬੇਵੇਏ ਹਰੁ ਮਾਕੀ ਆਧਾਤੁ
 ਨਾਹੀ ਛੁਡਦਾ ॥ ਪਰ ਮੈ ਮੁਹ ਕੁਛ ਆਖਾ ਨਾਹੀ ਚਪ ਕਰਿ ਰਹਾਂ ॥ ਜਾ ਸਾਲ ਸਰਾਇ ਜਥੇ ਹਰੀ ਦੀ ਦੇਹ
 ਛੁਟੀ ॥ ਤਾਗੁ ਰੂਨਾਨ ਕਜੀ ਅਧਰ ਕੇ ਗੁਲਾਮ ਨੇ ਮੰਜੀ ਬੈਠਾਇ ਕਰਿ ਚਲਿਆ ॥ ੩੩ ॥ ਬੋਲਹੁ ਭਾ
 ਏ ਜੀ ਵਾਹ ਗੁਰੂ ॥ ~~ਜਾ ਸਾਲ ਸਰਾਇ ਜਥੇ ਹਰੀ ਦੀ ਦੇਹ~~ ॥ ਬਿਸਹਰ ਦੇ ਸਨੁ ਚਲੇ ਸਮੰਦ ਦੇ ਟਾਪੂ ਵਿਚ ਓਹ ਦੇ ਸਾ
 ਹਾ ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਹੁਣ ਕਿ ਪਰ ਚਲਿਆ ਹੈ ॥ ਤਾਗੁ ਰੂਨਾਨ ਕਜੀ ਕਹਿਆ ਸੁਣ ਮਰਦਾ
 ਨਾ ਜਿ ਪਰ ਕਰਤਾਰ ਲੈ ਜਾਦਾ ਹੈ ਤਿ ਪਰ ਚਲਿਆ ਚਲਾ ॥ ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਬਿਸੀਭ ਰਪੁਰ ਜੇ
 ਰਹਿ ਓਕਿਆ ਕੀਤਾ ॥ ਤਾਗੁ ਰੂਨਾਨ ਕਜੀ ਕਹਿਆ ਸੁਣ ਮਰਦਾਨਾ ਜੇ ਕੁਛ ਅਸਾਨੁ ਹੁਕਮ ਕਰਤਾ

ਰਦਾਅਗਸੇਈਅਸਾਕੀਤਾਅਸਾਅਧਰਕੇਨੀਜੀਬਹਾਵਣਾਸੀਚਲਮਰਦਾਨਾਹੁਣਤਾਰਹੇ
ਨਾਹੀ। ਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਹੁਣਤਾਅਧਮੇਨੋਉਸਸਹਰਿਦਾਨਾਉਲੋ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿ
ਆਮਰਦਾਨਾਅਸੀ। ਧਿਸਹਰਦੇਸਸਮੁੰਦਦੇਟਪੁੰਦਿਚਉਥੇਹਿਕਸਾਧਹੈਉਸਦੇਰਸਨਕਹੀਏ
ਗੇ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਉਥੇਚਲਿਆ। ਜਾਦੇਜਾਦੇਦੇਖਨਤਾਕਿਆ। ਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਅਸੀ
ਕਿਸਉਪਰਜਾਦੇਆਹੇ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਭਾਈਬਾਲਾਅਸੀਕਿਸਉਪਰਜਾਦੇਆਹੇ
ਤਾਭਾਈਬਾਲੇਆਖਿਆਜੀਤੇਰੀਆਤੁਹੈਜਾਣ। ਤੇਨੁਸਭਕਿਛੁਨਦਰਿਆਵਦਹੈ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕ
ਜੀਆਖਿਆਮਰਦਾਨਾਭਾਈਬਾਲਾਅਸੀਮਛੀਤੇਜਾਦੇਆਹੇ। ਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਦੇਰੀਮਛੀ
ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਮਰਦਾਨਾਪੈਤੀਕੋਹਲਮੀਹੈ। ਅਤੇਪੰਜਕੋਹਚਉਤੀਹੈ। ਮਰਦਾਨੇ
ਜੀਵਿਚਗਿਣਤੀਖਾਧੀਪਰਮਹਕਿਝਨਆਖਿਆ। ਤਿਨਦਿਨਅਤੇਤਿਨਰਾਤੀਉਸਮਛੀਤੇਚਲੇਗ
ਏਸਹਜਨਾਲਾ। ਜਾਮਛੀਦਾਚੋਹਰਾਨਜਰਆਇਆਤਾਮਰਦਾਨਾਹੈਰਾਨਹੋਇਗਇਆ। ਮ
ਛੀਮਹਾਅਤਿਆਤਾਮਰਦਾਨਾਕੀਥਿਆ। ਤਾਭਾਈਬਾਲੇਆਖਿਆਅਵੇਮਰਦਾਨਾਕਿਉਕੰਮ
ਦਾਹੈ। ਤਾਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜਜਮਾਨਇਹਮਛੀਅਸਾਨੁਨਿਗਲਜਾਦੀਹੈ। ਤਾਭਾਈਬਾਲੇਆ
ਖਿਆਗੁਸੇਤੋਇਕੈਅਵੇਮਰਦਾਨਾਅਜੇਤੈਨੁਪ੍ਰਤੀਤਨਾਹੀਆਵਦੀ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਧਿਸਮਾਦ
ਹੋਇਰਹਿਆਏਨਿਰੰਕਾਰਤੇਰੀਕੁਦਕਤਤੁਧੈਨੁਬਣਆਵਨਾ। ਇਕਘੜੀਗੁਜਰੀਤਾਮਛੀਉਗਾਸੀ
ਕੀਤੀ। ਮਛੀਦੇਮੁਹਵਿਚੋਅਨੇਕਪ੍ਰਕਾਰਦੇਭੁਜਨਨਿਕਲੇ। ਤਾਮਰਦਾਨਾਆਪਣੇਜੀਖਸੀਹੋਇਅ
ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਭਾਈਤੁਕਉਣਹੈ। ਅਰੋਮਛਨਰਆਹਾਥੇਲਿਆਜੀਮੈਮਛਹੈ। ਤਾਗੁ

ਰੁਨਾਨ ਕਜੀਆ ਥਿਆ ਭਾਈ ਜੇ ਤੂੰ ਸੋਈ ਆਖਾ ਤਾ ਮਛੁ ਬੋਲਿਆ ਤੂੰ ਨਾਨ ਕਨਿ ਰੰਕਾਰੀ 4C
ਪੰਨਾ। ਤਾਗੁ ਰੁਨਾਨ ਕਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਤੂੰ ਕਿਆ ਜਾਣਦਾ ਹੈ। ਤਾਫੇਰ ਮਛੁ ਆਖਿਆ ਜੀ ਤੇ
ਤੇਜੁ ਗਵਿਚੈ ਤੇ ਅਸਾ ਭਗਤ ਕੀਤੀ ਇਕ ਰੀਪਰ ਮੁਰਤ ਪੁਜੀਆ ਹੀ। ਤਿਸ ਤੇ ਅਸਾ ਤੇ ਤੁਸਾ
ਨ ਜਨਮ ਮਿਲਿਆ। ਤਾਗੁ ਰੁਨਾਨ ਕਜੀ ਫੇਰ ਪੁਛਿਆ ਤੂੰ ਮਛੁ ਕਿਉਂ ਕਹਿ ਰਿਹਾ। ਤਾਫੇਰ ਮ
ਛੁ ਬੋਲਿਆ ਜੀ ਇਕ ਦਿਨ ਤੇ ਮੈਨੂੰ ਕਛ ਕੰਮ ਆਖਿਆ ਮੈਂ ਤਾਗੁ ਫਲੀ ਕੀਤੀ। ਤੁਸਾ ਮੈਨੂੰ ਕਹਿ
ਆਜਦ ਤੇ ਨੂੰ ਕੰਮ ਆਖਦੇ ਹਾਂ ਤਦ ਤੂੰ ਕਰਦਾ ਨਾ ਹੀ। ਤਾਮੇਰੇ ਮੁਹਿਤ ਨੀ ਨਿਕਲ ਗਈ ਜਾਂ ਕੇ ਅ
ਮਛੀ ਦੀ ਤੁਰਹਿਤ ਛੁਡਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਬਚਨ ਦਾ ਸਦਕਾ ਮੈਨੂੰ ਮਛੁ ਹੀ ਕਰਦਾ ਰਹਿਆ ਹੈ। ਅਤੇ
ਤੂੰ ਮਨੁ ਖੋਦੇ ਰਹਿਆ ਹੈ। ਤਾਗੁ ਰੁਨਾਨ ਕਜੀ ਹਸਿਆ ਹੋ ਸਕੇ ਆਖਿ ਉਸ ਆਖ ਹੁਇ ਕਿਆ
ਆਖਦਾ ਹੈ। ਤਾਮਛੁ ਕਹਿਆ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਗਹਉ ਡੀਕ ਦਾਸਾ। ਜੇ ਮੇਰੇ ਵਾਸਤੇ ਇਸ ਗਹਿਆ ਵੈਗ
ਹੁਣ ਤੂੰ ਆਇਆ ਹੈ। ਤਾਗੁ ਰੁਨਾਨ ਕਜੀ ਕਹਿਆ ਸੁਣੁ ਭਾਈ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਬਾਪੁ ਆਖਾ। ਮਛੁ
ਬੋਲਿਆ ਜੀ ਤੇਰਾ ਬਚਨ ਪੁਗਹੇ ਇਸ ਕਹਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਭੀ ਖੋਲਾ ਸੀ ਹੋਵੈ। ਤਾਗੁ ਰੁਨਾਨ ਕਜੀ
ਕਹਿਆ ਕਿਉਂ ਭਾਈ ਇਤਨੀ ਤੂੰ ਗਿਆ ਹੀ ਕਲਤੇ ਗੇਵੇ ਹਛੁ ਦੇਗੀ। ਮਛੁ ਬੋਲਿਆ ਜੀ ਜਿਚਰ ਮੇਰੀ
ਦੇਹ ਛੁਟਦੀ ਨਾ ਹੀ ਤਿਚਰ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਹੀ ਰਹੋ। ਮਰਦਾਨੇ ਨਾ ਲੇਭੇ ਜਨ ਦੀ ਖੁਸ਼ਾਲੀ ਅ
ਤੇ ਨਾ ਲੇ ਆਪਣੀ ਜਿੰਦ ਬਚੀ ਦੀ ਖੁਸ਼ਾਲੀ। ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਰਹੁਇ ਸਜੀ ਦਾ ਕੁਝ ਭ
ਲਾ ਹੋਵੈ। ਤਾਗੁ ਰੁਨਾਨ ਕਜੀ ਹਸਿਆ ਕਿਉਂ ਭਾਈ ਧਾਣਾ। ਤਾਭਾਈ ਧਾਣੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਧਾਣੇ
ਦੇ ਆਖਣ ਦੀ ਕਾਈ ਨਹੀਂ ਰਹੀ। ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਮੈਂ ਬੁਰਾ ਆਖਦਾ ਹਾਂ। ਤਾਗੁ ਰੁਨਾਨ ਕ

ਜੀ ਕਹਿਅਮਰਦਾਨਾ ਅਸਾ ਤੈਨ ਕਦ ਅਥਿਆ ਪੈ ਜੋ ਤੁੰਬਰਾ ਆਖ ਦਾ ਪੈ। ਮਰਦਾਨੇ ਅ
 ਪਣਾ ਆਪੁ ਸੰਭਾਲਿਆ। ਵੀਚੈ ਰਕਰਿ ਰਿਠਾਏ ਹੁਪ੍ਰੇ ਸੰਰਦੀ ਜਾਤ ਪੈ। ਅਤੇ ਮੈ ਸੰਰੇਤੁ ਗੀ
 ਜਥਾ ਧਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਮਰਦਾਨਾ ਗਲ ਵਿਚ ਪਲਾਪਤਿ ਖੜੋਤਾ। ਤੁੰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ
 ਆਕਿਉ ਮਰਦਾਨਾ ਕਿਉ। ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿ ਆ ਜੀ ਇਤਨੀ ਮੁਦਤ ਹੋਈ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਫਿਰਦਿਆ
 ਪਰ ਅਸਾ ਤੈਨ ਜਾਤੇ ਨਹੀ ਅਸੀ ਭੁਲੇ ਆਹੇ। ਤੂੰ ਅਸਾਨੁ ਬਖਸਾ। ਤੁੰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੋਲਿ
 ਅਮਰਦਾਨਾ ਅਸਾ ਜੇ ਤੈਨ ਨਾਲ ਲੀਤਾ ਪੈ ਸੇ ਅਸਾ ਤੇਰੀ ਆਸ ਭੁਕ ਬੁਲ ਕਰਿ ਲੀਤੀਆ।
 ਤੁਸੀ ਅਸਾ ਤੇ ਜੀ ਅਪਰਾਨ ਹੋ। ਤੂੰ ਦਿਲ ਵਿਚ ਕਾਈ ਗਿਣਤੀ ਨਾ ਕਰੇ। ਗਤੀ ਮਛੁਦੀ ਪਿਠੇ
 ਰਹੇ। ਕੁਲ ਕਹੇ ਦੇ ਸਵਾਪ ਹਰ ਦਿਨ ਚੜੇ ਮਛੁਦੀ ਦੇ ਹਛੁਟੀ। ਤੁੰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ
 ਕਾਈ ਮਛੁਚਲ ਅਸੀ ਭੀ ਆਇ ਮਿਲਾ ਰੇ। ਇਤਨਾ ਵਚਨ ਆਖ ਕਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅ
 ਗੇ ਹੋਇਆ। ੨੫॥ ਬੋਲਹੁ ਕਾਈ ਜੀ ਵਾਹਗੁਰੂ। **ਸਾਧੁ ਪੋਤ ਰਾਖੀ॥** ਅਗੇ ਸਮੰਦ੍ਰ ਲਹ
 ਰਾਵੇ ਦਾ ਆਹਾ। ਤੁੰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਜੀ ਹੁਣ ਅਗੇ ਤੁਸਾ ਸਮੰਦ੍ਰ ਪੈ ਗਾਹੁ ਨਾਹੀ ਕੋਈ ਜਹਾ
 ਜਨਾਹੀ ਤੂੰ ਕਿਧਰ ਜਾਵੇਗਾ। ਤੁੰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਬੋਲ ਨਾਹੀ। ਤੁੰਗੁਰੂ
 ਈ ਬਾਲਾ ਬੋਲਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਤੂੰ ਤੁੰਗੁਰੂ ਲਵਿਚ ਪਲਾਪਤਿ ਖੜੋਤਾ ਸੀ ਵਤ ਕੀ ਹੋਇਆ। ਮਰ
 ਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜਜਮਾਨ ਅਗੇ ਤੁੰਗੁਰੂ ਨਾਹੀ ਨਾ। ਕਾਈ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਵੇਖਤੁ ਮਾਸਾ ਚੁਪ
 ਕਰਿ ਰਹਾ। ਤੁੰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਮਰਦਾਨਾ ਪਿਛੇ ਮੇਰੇ ਚਲੇ ਆਵਹਾ। ਅਗੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨ
 ਕ ਜੀ ਪਿਛੇ ਮੈ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਜਿਉ ਧਰਤੀ ਤੇ ਚਲੇ ਆਵਹੇ ਆਹੇ। ਤਿਵੇ ਸਮੰਦ੍ਰ ਉਤੇ ਚ

ਲੇਜਾਈਐ। ਤੁਮਰਦਾਨਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂਲਗਾ ਆਖਣ ਜੀਖੁਦਾਏ ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਵਿਚ ਭੇਦ ਕੋਈ ਨਾ ॥ ੫੯ ॥
 ਹੀ। ਤੁਮਰਦਾਨਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਮਰਦਾਨਾ ਚੁਪਕਰਿ ਜਾਹਿ। ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿ ਆਜੀਹੁਣ ਅਸਾਨੂ ਤੁ
 ਕਰਿ ਸਦਾ ਹੋ। ਤੁਮਰਦਾਨਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਮਰਦਾਨਾ ਅਗੇ ਵਡੀ ਬਲਾਇ ਹੈ। ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿ ਆ
 ਜੀ ਵਤਿ ਅਗੇ ਕਿਉ ਜਾਦਾ ਹੈ। ਤੁਮਰਦਾਨਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਪਿਛੇ ਮੁੜਦੇ ਹਾਤੁ ਭੀ ਆਇ ਮਿਲਦੀ
 ਹੈ। ਪੰਜ ਗਤੀ ਤੇ ਪੰਜ ਦਿਨ ਸਮੁੰਦ ਦੇ ਵਿਚ ਚਲੇ ਗਏ। ਤੁਮਰਦਾਨਾ ਕਲਿਆਣੀ। ਤੁਮਰਦਾਨਾ
 ਕਜੀ ਦੀਨ ਜਰਿ ਇਕ ਰੰਗ ਪਾਇ ਆਗ ਜਸ ਵਾਦਾ। ਤੁਮਰਦਾਨਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿ ਆਮਰਦਾਨਾ ਭਿਰੰਗ
 ਚਾਇ ਲੈ। ਮਰਦਾਨੇ ਰੰਗ ਚਾਇ ਕਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਹਥ ਵਿਤਾ। ਤੁਮਰਦਾਨਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਰੰਗ ਹਥ ਲੈ
 ਤਾ ਕਲ ਵੇਰੇ ਵੰਦ ਅਤੇ ਬਿਕਰਾਲ ਰੂਪ ਕਰਿ ਕੇ ਆਈ। ਤੁਮਰਦਾਨਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਸਾਮਣੇ ਦਓਨੀ। ਜਿਉ
 ਨਜੀ ਕੁ ਆਈ ਤਿਉ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਲ ਦੇ ਮੁਹ ਵਿਚ ਰੰਗ ਦਿਤਾ ਕੁ ਕਦੀ ਨ ਠੀ। ਪਿਛੇ ਨਾਰਦ ਆਇ
 ਆ। ਤੁਮਰਦਾਨਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਤੁੰ ਕਲ ਨਾਲ ਖਬਰਿ ਦਾਰੋ ਅਤੇ ਅਸੀ ਨਾਰਦ ਗੁਸ
 ਈ ਨਾਲ ਖੇਡੀਐ। ਤੁਮਰਦਾਨਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਜੀ ਤੁਸੀ ਕਲ ਤਾਈ ਕਿ ਆ ਆਖ ਦੇਹੋ। ਕਲ ਤਾ
 ਹੁਕਮ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦੇ ਨਾਲ ਕਾਰ ਕਰਦੀ ਫਿਰਦੀ ਹੈ। ਤੁਮਰਦਾਨਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਨਾਰਦ ਗੁਸਾਈ ਸੈਸ
 ਰਉ ਪਰ ਇਸਦੀ ਕਾਰ ਹੈ ਕੇ ਅਸਾ ਉਪਰ। ਤੁਮਰਦਾਨਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਜੀ ਸੈਸਾਰ ਉਤੇ। ਤੁਮਰਦਾਨਾ
 ਕਜੀ ਕਹਿ ਆ ਮਸਾਪਾ ਸਾ ਕਿਉ ਆਈ। ਤੁਮਰਦਾਨਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਪੁਛੀਐ ਉਸ ਪਾਸੋ। ਨਾਰਦ ਕਲ ਨੀਸਰਿ
 ਆ ਕਲਿ ਅਗੇ ਖੜੀ ਆਇ ਹੋਈ। ਨਾਰਦ ਪੁਛੀ ਆ ਕਲ ਮਾਤਾ ਤੇ ਨੂਤਾ ਜਾਪ ਤੇ ਹੁਕਮ ਨਾਹੀ ਤੁਹਿ ਥੇਕਿ
 ਓ ਆਈ ਤਿ। ਤੁਮਰਦਾਨਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਪੁਛੁ ਏਹਿ ਕੇ ਲੋਕਾਨੂੰ ਛੁਡਾਵੈ। ਤੁਮਰਦਾਨਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ॥

ਜੇ ਅਸਾ ਰਾਹੋ ਵੈਗਾ ਸੇਸੁ ਭੇਛੁ ਏਗਾ। ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਵੰਦ ਭੁਨੇਗਾ। ਤੇਰੇ ਸਭੇ ਵਾਸ ਪਏਗਾ। ਹੁਣੇ ਤੇਰੇ
 ਕੰਮ ਕਰਿ ਛੁਡੇ ਆਹੋ। ਪਰ ਤੇਰੇ ਕਰਮੇ ਨਾਰਦ ਆਇ ਗਇਆ। ਤੁਕ ਲਿਖੇ ਲੀ ਮੇਤਾ ਹੁਕਮ ਨਾਲ
 ਫਿਰਦੀ ਹਾਂ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਤੂੰ ਕਿਸੇ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨਾਲ ਫਿਰਦੀ ਹੈ। ਤੁਕ ਲਿਖਿਆ ਮੈ
 ਨਿਰੰਕਾਰ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨਾਲ ਫਿਰਦੀ ਹਾਂ। ਤੁਕ ਫਿਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਅਸੀਂ ਕਿਸੇ ਦੇ ਆਹੋ। ਤੁਕ
 ਕਲਿ ਕਹਿਆ ਤੁਸੀਂ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦੇ ਹੋ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਤੂੰ ਨਿਥੇ ਆਵਣ ਜੇਗ ਨਾਹੀ
 ਸੀਸਾਰ ਬੋਲਾ ਪਇਆ ਹੋ। ਤੁਕ ਲਿਖਿਆ ਤੂੰ ਆਪ ਨੂਰਖਾ। ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਹੋ ਕੋਈ ਇਕ ਅਪ
 ਤਿਸਨੁ ਭੀ ਰਖਾ। ਹੋਰ ਸੀਸਾਰ ਨਾਲ ਤੁਕਿ ਆਪੋ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਜੇ ਕੋਈ ਅਸਾਰ
 ਉਪਦੇਸ਼ ਕਮਾਵੈਗਾ ਤਿਸ ਉਪਰ ਤੇਰੇ ਜੇਰ ਨ ਚਲੇਗਾ। ਭਾਵੈ ਕੇਹੇ ਜੇਰ ਤੂੰ ਕਰੇਗੀ। ਅਸਾ ਆਪ
 ਨਿਰੰਕਾਰ ਬੋਲਾ ਪਇਆ ਹੋ। ਤੁਨਾਰਦ ਕਹਿਆ ਸੁਣਿ ਕਲਿ ਮਾਤਾ ਇਹ ਗੁਣ ਹੋ। ਨਾਨਕ ਨਿ
 ਰੰਕਾਰੀ ਹੋ। ੨੫॥ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀਵਾ ਹੁਗੁਰੂ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ੨੬॥ ਉਥਹੁ ਅਗੇ ਚਲੇ ਪੰ
 ਦਹਿ ਦਿਨ ਅਤੇ ਪੰਦਹਿ ਰਾਤੀ ਈਵੇ ਪਉਣ ਅਹਾਰੀ ਕੁਏ ਚਲੇ ਗਏ। ਅਗੇ ਟਾਪੁ ਵਿਚ ਬਿਸਰ
 ਰੇ ਸਾਹਾ ਉਸਦਾ ਰਾਜ ਸੁਧਰ ਸੈਨ ਆਹਾ। ਬਰਾਰਾ ਜ ਕਰਦਾ ਆਹਾ। ਉਤ ਸਹਰ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜਾਹਿ ਉਤਰਿਆ। ਇਕ ਦਿਨ ਗੁਜਰਿਆ ਦੂਜਾ ਦਿਨ ਗੁਜਰਿਆ। ਤੁਮਰ ਦਾਨੇ ਆ
 ਖਿਆ ਜੀਜੇ ਹੁਕਮ ਹੋਵੈ ਤੁਮੇ ਸਹਰਿ ਵਿਚ ਹੋਇਆ ਵਾ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਕਿਉ ਮਰ
 ਦਾਨਾ ਕਿਉ ਜਾਦਾ ਹੋ। ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਮੇਥਹੁ ਤਾ ਦਿਨਾ ਦਾ ਕੁਖਾ ਹਾਂ। ਸਹਰ ਵਿਚ ਕੁਸੁ ਮੁਹ
 ਪਵੈ ਤੁਪਾਇਆ ਵਾ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪੁਛਿਆ ਕਿਉ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਮਰਦਾਨਾ ਕਿਆ ਆਖਦਾ ਹੈ

ਤਾਭਾਈਧਾਲੇਆਖਿਆਜੀਜਨਮਦਾਸੁਭਾਉਜਾਵਾਨਾਹੀ॥ ਅਤੇਤੁਸੀਨਿਰੰਕਾਰਦੀਜਾਤ ੬੦
 ਹੋ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਹਸਿਆਹਸਿਕਰਿਆਖਿਆਮਰਦਾਨਾਕਿਧਰਜਾਸੀ॥ ਮਰਦਾਨੇਆ
 ਖਿਆਜੀਜਿਧਰਹੁਕਮਹੋਵੈ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਮਰਦਾਨਾਹਿਕਈਛਾਬਾਢੀਤਖ
 ਟੁਰਈ॥ ਉਸਬੇਜਾਵੈਹੋਰਬੇਨਜਾਵੈ॥ ਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਉਸਨੁਤਾਮੈਨਾਹੀਜਾਣਦਾਤੁਸੀ
 ਕਾਦੀਨਿਸਾਨੀਦਸੋ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਮਰਦਾਨਾਉਸਦੇਪਿਉਦਾਨਾਉਪਾਖਰਹਈ
 ਤੁਇਉਜਾਇਕਰਿਪੁਛੇਜੇਪਾਖਰਬਾਢੀਦਾਪੁਤਜੇਏਗਾਬਾਢੀਹੋਸੋਕਿਬੇਰਹਦਾਹੈ॥ ਮਰਦਾ
 ਨਕਹਿਆਭੁਲਾਜੀਮੈਜਾਦਾਹਾ॥ ਮਰਦਾਨਾਸਹਰਿਵਿਚਜਾਇਕਰਿਲਗਾਪੁਛਣਿ॥ ਪਾਖਰ
 ਬਾਢੀਦਾਪੁਤਏਗਾਬਾਢੀਕਿਬੇਰਹਦਾਹੈ॥ ਪੁਛਦਾਪੁਛਦਾਕੋਹਤੇਗਇਆ॥ ਤਾਹਿਕਸਆਖਿ
 ਆਤੰਕਉਣਹੈ॥ ਕਿਬੇਆਇਆਹੈ॥ ਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਭਾਈਤੁਮੈਨੁਦਸਮੈਨੁਓਹਪੁਛਲ
 ਵੈਗਾ॥ ਤੁਮੈਨੁਉਸਦਾਘਰਦਸਾ॥ ਉਸਆਖਿਆਹੋਉਇਵਨਾਹੀਦਸਦਾ॥ ਤੁਆਪਣਾਨਉ
 ਅਤੇਵਰਨਦਸੋਗਾਤਾਹਉਤੇਨਦਸਾਗਾ॥ ਤਾਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਭਾਈਇਸਨਗਰੀਦੀਗੀਤ
 ਏਹਾਹੈ॥ ਤਾਮਰਦਾਨੇਕਹਿਆਭਾਈਮੇਰਾਨਾਉਮਰਦਾਨਾਹੈ॥ ਅਤੇਮੇਰਾਵਰਨਮਿਰਾਸੀਹੈ॥
 ਤਾਉਸਫੇਰਪੁਛਿਆਭਾਈਮਰਦਾਨਾਤੇਰਾਵਤਨਕਉਣਹੈ॥ ਮਰਦਾਨੇਕਹਿਆਭਾਈਜੀਮੇਰਾਵ
 ਤਨਪੰਜਾਬਸਹਰਤੁਸਾਕਦੀਸੁਣਿਆਹੈ॥ ਉਸਪੰਜਾਬਦਾਪਰਗਨਾਗਾਇਕੋਇਦੀਤਲਈ
 ਰੀਹੋਓਹਮੇਰਾਵਤਨਹੈ॥ ਤਾਉਸਫੇਰਪੁਛਿਆਭਾਈਮਰਦਾਨਾਉਥੇਇਕਨਾਨਕਤਪਾ
 ਖੜਿਹੋਉਸਦਾਤੁਮਹਰਮਹੈ॥ ਤਾਮਰਦਾਨਾਹਸਿਆ॥ ਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਭਾਈਤੁਆਪ

ਏਨਾਉਦਸਮੈਉਸਦਾਮਿਰਾਸੀਹਾਂ। ਤੂੰਉਸਨੁਕਿਆਜਾਣਦਾਹੈ। ਤੁਓਹਹਸਿਆਹਸਕਰਿਅੰ
 ਖਿਆਮਰਦਾਨਾਓਹਅਸਾਭਾਪੁਰਤੁਨਜਾਰੋਹਈ। ਤੁਮਰਦਾਨੇਕਹਿਆਜੀਤੂੰਉਸਨੁਸਿਏ
 ਏਦਾਹੈ। ਤੁਓਨਆਖਿਆਨਜਰਿਆਵੈਤੁਸਿਏਣਲੀਚੈ। ਤੁਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਤੂੰਓ
 ਤੁਥਾਹਿਰਬੈਠਾਹਈ। ਤੁਓਸਆਖਿਆਚਲਦੇਖਾਭਾਈਮੈਨੁਦਿਖਾਇ। ਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆ
 ਜੀਗੁਰਨਾਨਕਮੇਰੇਤੇਰੇਜੋਵੈਗਾ। ਪਹਿਲੇਤੂੰਬੈਥਾਢੀਨੂੰਦੇਸਾ। ਪਿਛੇਤੈਨੁਗੁਰਨਾਨਕ
 ਜੀਪਾਸਲੈਜਾਵਾਗਾ। ਤੁਓਸਆਖਿਆਚਲਭਾਈਮਰਦਾਨਾ। ਓਹਮਰਦਾਨੇਨੂੰਬੈਥਾਢੀ
 ਦੇਲੈਚਲਿਆ। ਤੁਮਰਦਾਨੇਉਸਨੁਪੁਛਿਆਜੀਤੂੰਆਪਣਾਨਉਦਸਾ। ਉਸਆਖਿਆਭਾ
 ਈਮੇਰਾਨਾਉਨਾਨਕਜਾਣਦਾਹੈ। ਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਨਾਨਕਜਾਣਦਾਹੈਪਰਮੈਤੁਨਾਹੀ
 ਜਾਣਦਾ। ਤੁਓਸਆਖਿਆਭਾਈਮਰਦਾਨਾਮੇਰਾਨਾਉਇਦਸੈਣਹੈ। ਤੁਫੇਰਮਰਦਾਨੇਅ
 ਖਿਆਜੀਤੂੰਹੋਦਾਕਉਣਹੈ। ਤੁਫੇਰਉਦਸੈਣਆਖਿਆਭਾਈਮਰਦਾਨਾਇਬੇਦਜੋਰਾਜਾ
 ਹੇਮੈਉਸਦਾਭਾਣਜਾਹਾਂ। ਤਿਚਰਨੁਜਾਇਬੈਥਾਢੀਦੇਪਰਿਆਇ। ਬੈਥਾਢੀਅਗੈ।
 ਮੰਜੀਥੈਠਾਣਦਾਆਹਾ। ਇਦਸੈਣਨੂੰਬੈਥਾਢੀ। ਬੈਥਾਢੀਤੁਅਦਬਕੀਤਾਮੰਜਾਵਿਛਾ
 ਇਦਿਤੋਸਾ। ਇਦਸੈਣਮਰਦਾਨੇਨੂੰਆਖਿਆਥੈਠਭਾਈਮਰਦਾਨਾ। ਤੁਓਦਸੈਣਮਰਦਾ
 ਨੇਦਾਹਥਪਕੜਕਰਿਲੈਥੈਠਾਮੰਜੀਤੇ। ਬੈਥਾਪੁਛਿਆਜੀਇਹਭਾਈਕਿਥੈਹੈ। ਇਦਸੈਣ
 ਆਖਿਆਇਹਤੇਰਾਪੁਛਦਾਫਿਰਦਾਆਹਾ। ਮੈਇਸਤਾਈਲੈਅਇਆਹਾਂ। ਬੈਥਾਪੁ
 ਛਿਆਭਾਈਤੂੰਕਉਣਹੈ। ਅਤੇਤੇਰਾਨਾਉਕਿਆਹੈ। ਤੁਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਮੇਰਾਨਾਉਮ

ਰਦਾਨਾਹੈ॥ ਅਤੇ ਹੋਵਾ ਮਿਰਾਸੀ ਹਾਂ॥ ਆਇਆ ਹਾਂ ਨਾਨਕ ਪਾਸ ਹਾਂ॥ ਤਾਝੰਡੇ ਪਾਛਿਆ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ ੬੧
 ਨਾਮ ਸਾਨੂੰ ਜੋ ਪੁਛੁਦਾ ਆਹੈ ਤਉ ਅਸਾਨਾ ਲਕਿਆ ਕੀਮਤ ਆਹਾਂ॥ ਅਸਾਨੇ ਤੁਕਿਆ ਜਾਣਦਾ ਆਹੈ
 ਤਾਮਰਦਾਨਾ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਜੀਅ ਸਾਏ ਹੁਤੁ ਸਾਨਾ ਲਕੀਮ ਆਹਾਂ॥ ਜੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੁਸਾ ਪਾਸ
 ਕੇ ਜਿਆ ਆਹਾਂ॥ ਤਾਝੰਡੇ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਨਾਂਹੀ ਜਾਣਦੇ ਨਾਨਕ ਕਥਿ
 ਏਹੋ ਦਾਹੈ॥ ਤਾਂ ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਝੰਡਾ ਜੀ ਤੁਸੀ ਤਾਨ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਪਰ ਉਹ ਤੁਸਾਨੁ ਜਾਣਦਾ
 ਹੈ॥ ਤਾਉ ਸੁ ਅਸਾਨੁ ਤੁਸਾ ਪਾਸ ਕੇ ਜਿਆ ਆਹਾਂ॥ ਤੁਸੀ ਉਥੋ ਤੋੜੀ ਚਲੋ॥ ਤਾਝੰਡੇ ਧਾਢੀ ਆਖਿਆ
 ਜੀ ਕੁ ਸਾਭਾ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ ਚਲਦੇ ਆਹੋ॥ ਅਜੀ ਅਸਾਨੁ ਵਣ ਲੈਣਦੇ ਹਾਂ॥ ਚਲਦੇ ਹਾਂ॥ ਜਮ ਜੀਵ
 ਏ ਮੁਕੇ ਤਾਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਚਲੋ॥ ਝੰਡੇ ਆਪਣੇ ਜੀਵਿ ਚਵੀ ਚਾਰ ਕੀਤਾ ਭਾਈ ਕੁਝ ਲੈਭੀ
 ਜਾਈਐ॥ ਝੰਡੇ ਪਾਛਿਆ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ ਤੁਸਚ ਆਖਾ॥ ਨਾਨਕ ਦਾ ਸਰੂਪ ਕਿਆ ਹੈ॥ ਜੇਹਾ ਤੇਰ
 ਸੇ ਤੇਹਾ ਏ ਲਾਜ ਕਰੀਏ॥ ਤਾਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਝੰਡਾ ਨਾਨਕ ਤਪਾਸ ਦੀ ਦਾਹੈ॥ ਤਾਝੰਡੇ ਸ
 ਸਾਇਆ ਜੋ ਅਤੀ ਤਫਕੀਰ ਹੈ॥ ਕਛੁ ਭੋਜਨ ਬਣਾਇ ਲੈ ਚਲੀਏ॥ ਝੰਡੇ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਸੁਣੁ ਹਛਾ
 ਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ ਤਉ ਆਖਿਆ ਹੈ ਸੈ ਸਮਾਝਿਆ ਹੈ॥ ਪਰ ਤਉ ਤੁਵਲਾਨ ਹੋਹੁ॥ ਉਹ ਸਧ ਫਕੀ
 ਰ ਹੈ ਅਸੀ ਉਸ ਪਾਸ ਖਾਣੀ ਕਿਉ ਕਰੋ ਜਾਈਐ॥ ਤਾਮਰਦਾਨੇ ਆਪਣੇ ਜੀਵਿ ਚਵੀ ਚਾਰ ਕੀਤਾ ਉਹ
 ਤਾਪ ਉਣ ਅਹਾਰੀ ਹੈ ਨਾ ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਨਾ ਲਹਠ ਜਾਲਦਾ ਹਾਂ॥ ਹੁਣ ਤਭੋਜਨ ਦੀ ਜਾਹਗਾ ਆਈ ਹੈ ਕੁ
 ਲਾਭੋਜਨ ਤਾਖਾਈਐ॥ ਮੇਤਾ ਸਹਰਿ ਵਿਚ ਏ ਸੇਵਾ ਸਤੇ ਆਇਆ ਹਾਂ॥ ਤਾਮਰਦਾਨੇ ਝੰਡੇ ਨੂੰ ਆਖਿਆ
 ਭਾਈ ਝੰਡਾ ਤਉ ਕੁਝ ਸਮਝੀਐ ਸੋ ਕੁਲੀ ਸਮਝੀ ਹੈ ਪਰ ਸੁਧ ਹੋਇ॥ ਵੇਦਿ ਫਕੀਰ ਕੁਝ ਬੈਠੇ ਨੀ॥ ਤੁਕੁਝ

ਕਰਨਾਹੈਸੋਬਕਰਿ। ਤਾਸ੍ਰੰਤ੍ਰੇਬਾਢੀਕਹਿਅਕੁਈਮਰਦਾਨਸੁਬਹੋਦਾਹਾਂ। ਤਾਸ੍ਰੰਤ੍ਰੇਕਿਅਕੀ
 ਤਾਸ੍ਰੰਤ੍ਰੇਬੋਦਾਸੋਪੀਰੀਆਹਾਂ। ਤਾਸ੍ਰੰਤ੍ਰੇਗਜੇਦੇਬਾਗਵਿਚਗਇਆਅਤੇਘਰਆਖਗਇਆਏ
 ਹਜੇਕਟਲਥਫਲਦੇਫਲਸਮੇਆਦੇਸੋ। ਸੋਤੁਸੀਸਲੁਣਾਕਰੋਅਤੇਰੋਟੀਆਪਕਾਵਉ। ਅਤੇਫਲ
 ਦਾਸਾਗਛਮਕੋ। ਏਘਰਿਆਖਗਇਆ। ਅਤੇਆਪਿਬਾਗਹਛਮੇਵਾਲੇਆਇਆ। ਲੈਕਰਿ
 ਮਰਦਾਨੇਨਾਸਾਪਣੇਸਿਰਤੇਪ੍ਰਸਾਦਿਅਤੇਮੇਵਾਆਖਿਓਸੁਚਲਕੁਈਮਰਦਾਨਾਤੇਰਾਨਾਨਕ
 ਫਕੀਰਕੀਥੈਹੈ। ਮਰਦਾਨਾਨੀਤੇਲੀਤੇਕਿਥੇਆਵੈਜਿਥੇਗੁਰੂਨਾਨਕਅਤੇਮੈਥੈਠੇਆਹੇਉਦਿਅ
 ਨਵਿਚ। ਤਾਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਗੁਰਜੀਕਰਿਤਾਰਕਰਤਾਗ। ਤਾਸ੍ਰੰਤ੍ਰੇਭੀਆਖਿਆਸਾਧਜੀਕਰਤਾ
 ਰਕਰਤਾਗ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਅਤੇਮੈਦੋਹਾਆਖਿਆਆਉਕੁਈਮਰਦਾਨਾਤਾਸਤਿਕਰਤਾ
 ਗਆਉਥੈਠੇਜੀ। ਤਾਸ੍ਰੰਤ੍ਰੇਬਾਢੀਪਰਸਾਦਿਅਗੋਰਖਿਆਅਤੇਮਥਾਟੇਕਿਆ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀ
 ਕਹਿਅਕੁਈਸ੍ਰੰਤ੍ਰਾਇਹਕਿਆਲਿਆਇਆਹੈ। ਤਾਸ੍ਰੰਤ੍ਰੇਆਖਿਆਜੀਇਹਤੁਸਾਰੇਵਾਸਤੇਰਸੇ
 ਈਲੈਆਇਆਹਾਂ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਅਕੁਈਸ੍ਰੰਤ੍ਰਾਤੁਮਸਾਨੁਜਾਣਦਾਹੈ। ਤਾਸ੍ਰੰਤ੍ਰੇਕਹਿ
 ਆਜੀਮੈਨਾਹੀਜਾਣਦਾਤਾਤੁਸੀਤਾਮੈਨੁਜਾਣਦੇਆਹੋ। ਤਾਤੁਸਾਮੈਨੁਯੋਦਕੀਤਾ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕ
 ਜੀਫੇਰਗੁਰੂਜੀਪੁਛਿਆਕੁਈਸ੍ਰੰਤ੍ਰਾਏਹੁਪ੍ਰਸਾਦਿਕਿਥੇਆਦਾਹਈ। ਤਾਸ੍ਰੰਤ੍ਰੇਬੋਲਿਆਜੀਏਹਪ੍ਰਸ
 ਦਿਪ੍ਰਮੇਸਰਭੇਜਿਆਹੈ। ਤਾਫੇਰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਪੁਛਿਆਕੁਈਸ੍ਰੰਤ੍ਰਾਤੁਸਚੁਆਖਤੁਪ੍ਰਮੇਸਰਨੁਜਾ
 ਣਦਾਹੈ। ਤਾਸ੍ਰੰਤ੍ਰੇਆਖਿਆਸੋਜੀਕਉਣਹੈਜੋਪ੍ਰਮੇਸਰਨੁਨਾਹੀਜਾਣਦਾ। ਮੈਤਾਅਦਮੀਹਾਂਜੀਆ
 ਜੋਤਸਭਪਰਮੇਸਰਨੁਜਾਣਦੇਹੈਨਾ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਹਸਿਆਆਖਜੀ। ॥

ਤੁੰ ਕੋ ਦੋ ਕਣਾ ਇਕ ਜਾਣਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਕੁਝ ਕੋਈ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਭੈ ਥਾਵੀ ਆਖਿਆ ਜੀਏ ਹਰ ਸੇਈ ੬੩
 ਅਚ ਵੇ ਬਹੁਤ ਵਿਨਾ ਦੇ ਭੁਖੇ ਹੋ। ਹੋਰ ਹਕੀਕਤ ਪਿਛੋ ਪਛੁ ਆਹੇ। ਤੁਮਰ ਦਾ ਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀਏ ਹ
 ਸਿਖ ਸਚ ਆਖਦਾ ਹੈ ਪਰ ਸਾ ਵਿਤ ਪਾਵਹੁ ਮੁਹ। ਹਕੀਕਤ ਤੁਨ ਸਨ ਹੀ ਗਈ ਆ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨ
 ਕ ਜੀ ਹਸਿਆ ਹਸਿ ਕਰਿਆ ਆਖਿਆ ਸੁਣੁ ਭਾਈ ਬਾਲਾ। ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਮਰਦਾਨਾ ਸਚ
 ਹੈ ਮਰਦਾਨਾ ਬਹੁਤਾ ਵਿਨਾ ਦਾ ਭੁਖਾ ਹੈ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਜੋ ਕੁ
 ਕਿਸ ਦਾ ਹੈ ਇਥੋ। ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਅਤੇ ਸੁਧਰ ਸੈਣ ਰਾਜੇ ਦਾ ਭਾਣਾ ਜਾਮਾ ਹਾਇ ਦੁਸੈਣ। ਹਿੰਦੁ ਸੈਣ ਅਤੇ
 ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਗਿਆਨ ਪਿਆਨ ਪਰਚ ਦੇ ਆਹੇ। ਤੁਸੀਂ ਭੈ ਆਖਿਆ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਰਸੋਈ ਮੁਹ ਪਾਵਹੁ।
 ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਮੁਹ ਚੇਲ ਦਾ ਤਿਥੇ ਆਹਾ। ਜਿਥੇ ਸਾਧ ਹੋਵਾ ਆਹਾ। ਪਵਿਤ੍ਰ ਭੋਜਨ ਹੋਵਾ ਹੋ। ਨਾਹੀ
 ਤੁਪਤਿ ਭਾਮਗੀ ਆਹਾ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਪੰਜ ਬਖਰੇ ਕਰਿ। ਅਤੇ ਹਿਕ ਬਖ
 ਰ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਕਢ ਦੇਹ। ਸ੍ਰੀ ਭੈ ਆਖਿਆ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਤਾੜੇ ਹੋ ਪੰਜ ਬਖਰੇ ਕਿਉਂ ਕਰ ਦੇਹੋ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਆਖਿਆ ਚਉਥਾ ਤੁਹੈ ਅਤੇ ਪੰਜਵੇਂ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਪਰਚਣ ਵਾਲਾ ਹਿੰਦੁ ਸੈਣ ਰਾਜਾ ਹਿੰਦੁ ਹੋ ਨਾ।
 ਉਸਤਾਈ ਲੈ ਆਵ ਸੀਤਾ ਅਸੀਂ ਰਸੋਈ ਅਚ ਵੀ ਮੈਂਗੇ। ਸ੍ਰੀ ਭੈ ਪੰਜ ਬਖਰੇ ਕੀਤੇ। ਅਤੇ ਇਕ ਵੰਗ
 ਦਾ ਕਰਿ ਕੇ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਦੇਵਣ ਲਗਾ। ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਖਾਵਾ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅ
 ਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਤੂੰ ਭੁਖਾ ਹੈਂ ਤੁਕਿ ਉਨਹੀ ਖਾਵਾ। ਤੁਮਰ ਦਾ ਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਖਾਵੋਗੇ ਤੁਮੈਂ ਭੀ
 ਖਾਵਾਗਾ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਤੂੰ ਭੁਖਾ ਹੈਂ ਅਤੇ ਅਸਾਡੇ ਖਿਆਲ ਨਾ ਪਾਇਆ ਕਰ
 ਅਤੇ ਭਾਈ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਹਿੰਦੁ ਸੈਣ ਨੂੰ ਲਿਆਵ ਸੀਤਾ ਅਸੀਂ ਚ ਵੀ ਮੈਂਗੇ। ਤੁਮਰ ਦਾਨਾ ਭੁਖਾ ਆਹਾ ਮਰਦਾ

ਨੇਪ੍ਰਸਾਦਿ ਮੁਹ ਪਾਇਆ। ਤਾਝੰਡੇ ਆਖਿਆ ਜੀਤੁ ਸੀ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਮੁਹ ਪਾਵੇ ਜੇ ਮੇਰੀ ਸਰਧਾ ਪੂਰੀ ਹੋਵੇ
 ਤਾਂ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਝੰਡੇ ਆਖਦਾ ਹੈ ਜੇ ਮੁਹ ਪਾਇਨ ਮੇਰੀ ਸਰਧਾ ਪੂਰੀ ਹੋਵੇ
 ਅਤੇ ਹੋਏ ਆਖਦਾ ਹਾਂ ਜੇ ਝੰਡੇ ਅਤੇ ਇੰਦ੍ਰ ਸੈਣ ਦੁਹਾਵੇ ਕਪਾਟ ਖੁਲਨ ਤਾਂ ਮੇਰੀ ਸਰਧਾ ਪੂਰੀ ਹੋਵੇ। ਤਾਂ
 ਅਸੀਂ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪਾਈਐ। ਤਾਝੰਡੇ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਗਿਆਨ ਉਪਜਿਆ ਭਾਈ ਇਹ ਤਾ ਪੂਰਨ ਸਾਧ ਹੈ।
 ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਕੁਇ ਹੋ ਗਿਆਨ ਕਰ ਦੇ ਆਹੇ। ਸੋਈ ਅਸਾਨ ਆਇ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਤਾਝੰਡੇ ਕਹਿਆ
 ਜੀ ਜੇ ਤੁਸਾਡੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੈ ਸੋ ਪੂਰੀ ਹੋ ਸੀ। ਤੁਸੀਂ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਅੰਚ ਵੇ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ
 ਝੰਡਾ ਅਸੀਂ ਪੜ੍ਹਾ ਸੈ ਕੋਹਾਂ ਆਏ ਹਾਂ ਸੋ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਦੇ ਵਾਸਤੇ ਨਹੀਂ ਆਏ। ਅਸੀਂ ਤੁਸਾਡੇ ਮਿਲਣ ਦੇ ਵਾਸਤੇ
 ਸਤੇ ਆਏ ਹਾਂ। ਤਾਝੰਡਾ ਉਥਹ ਉਠ ਆਇਆ। ਸਹਰਿ ਵਿਚ ਆਇ ਕਰ ਇੰਦ੍ਰ ਸੈਣ ਨ ਢੁਢ ਲਾ
 ਗਾ। ਢੁਢ ਦਿਆ ਢੁਢ ਦਿਆ ਗਤ ਪੈ ਗਈ। ਇੰਦ੍ਰ ਸੈਣ ਨੁਰ ਜੇ ਦੇ ਬਾਗ ਵਿਚ ਲਧਾ। ਝੰਡੇ ਕਹਿ
 ਆਜੀ ਮੈਂ ਤੁਸਾਨ ਕੰਦ ਦਾ ਢੁਢ ਦਾ ਫਿਰ ਦਾ ਹਾਂ। ਇੰਦ੍ਰ ਸੈਣ ਜਨਮ ਦਾ ਉਤਮ ਆਹਾ। ਇੰਦ੍ਰ ਸੈਣ ਕ
 ਹੀ ਆਕਿ ਉਭਾਈ ਝੰਡਾ ਕਿ ਸਵਾਸਤੇ। ਝੰਡੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਜਿਸ ਵਾਸਤੇ ਅਸੀਂ ਤੁਸੀਂ ਗਿਆਨ ਕਰ
 ਦੇ ਆਹੇ ਉਹ ਵਾਸਤਾ ਆਇ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਤਾਂ ਇੰਦ੍ਰ ਸੈਣ ਕਹਿਆ ਕਹੁ ਭਾਈ ਕਿ ਬਹੁ। ਤਾਝੰਡੇ
 ਰੁਆਖਿਆ ਜੀ ਜੇ ਤੁਸਾ ਮਰਦਾਨਾ ਮਿਰਾਸੀ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਆ ਦਾ ਆਹੇ। ਉਸ ਵਾਜੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਤ
 ਪਾਜੇ ਹੈ ਸੋ ਇਤ ਗਲ ਕਰ ਦਾਹੇ। ਤਾਂ ਇੰਦ੍ਰ ਸੈਣ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਝੰਡਾ ਮੈਂ ਉਸ ਤਾਈਂ ਜਾਣ ਦਾ ਹਾਂ।
 ਉਹ ਮੇਰਾ ਪੁਰਤਨ ਅਸਨਾ ਉਹੈ। ਅਸੀਂ ਤੇ ਉਹ ਮਿਲੇ ਹੋਏ ਆਹੇ। ਤਾਝੰਡੇ ਨੂੰ ਹੈ ਗਨ ਗੀ ਸਗੀ ਝੰਡੇ
 ਆਖਿਆ ਜੀ ਉਹ ਆਖਦਾ ਹੈ ਜੇ ਪੜ੍ਹਾ ਸੈ ਕੋਹਾਂ ਆਇ ਆਹਾਂ ਸੋ ਤੁਸਾਡੇ ਵਾਸਤੇ ਆਇ ਆਹਾਂ। ਅ

ਗੋਤਾਇ ਬੇਕਟੀਆਇਆ ਨਾਹੀ। ਅਤੇ ਤੁਸੀਆ ਖਵੇਹੋ ਅਸਾ ਰੂਪੁ ਗਤ ਨਾ ਅਸ ਨਾਉਹੈ। ਇਤਨਾ ॥ ੬੩ ॥
 ਸੁਠਤੁ ਸਾਕਿ ਉਥੇ ਲਿਆ। ਤਾਇ ਦੁਸੈ ਏਕਹਿ ਆਭਾਈ ਸੁੰਗਤੈ ਨੁਆਪੇ ਖਬਰਹੋ ਸੀ। ਜੇ ਮਿਲੀਏਗੇ
 ਤਾਂ ਸੁੰਗਤੈ ਆਖਿਆ ਜੀਤੁ ਸੀਚਲੋ। ਮੇਜੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਲੈਗਾਇਆ ਹਾਂ ਸੋ ਉਨਮੁਹ ਪਾਇਆ ਨਾਹੀ। ਤੁਸਾਰੇ
 ਵਾਸਤੇ ਤੁਸੀਚ ਲੇਤਾ ਭਲਾ ਕਰੇ। ਤਾਂਇ ਦੁਸੈ ਏਕਹਿ ਕੀਤਾ ਅਗੇ ਅਸਾਨ ਕੋਈ ਨਾਹ ਜਾਣਦਾ। ਅ
 ਤੇ ਇਹ ਅਸਾਨ ਜਾਹਿਰਿ ਕਰਨਾ ਆਇਆਹੈ। ਇਦੁਸੈ ਏਕਹਿ ਨੁਆਖਿਆ ਭਾਈ ਸੁੰਗਤੈ ਹੁਣ ਜਾਹੀ।
 ਅਸੀਭਲ ਕੇਮੈ ਲੀਐਗੇ। ਤਾਂ ਸੁੰਗਤੈ ਕਹਿਆ ਜੀਓਹੁ ਭੋਜਨ ਅਮਾਣ ਪਾਇਆਹੈ। ਮੁਹ ਪਾਇਦੇ ਨਾਹੀ
 ਤੁਸੀਆ ਖਵੇਹੋ ਅਸੀਭਲ ਕੇ ਜਾਈਐਗੇ। ਇਹ ਬਣਦੀ ਨਾਹੀ। ਤਾਂਇ ਦੁਸੈ ਏਕਹਿ ਕਰਕੇ ਆਖਿਓ ਸਚ
 ਲਭਾਈ ਸੁੰਗਤਿ ਆਪਨੀਆ ਗਤੁ ਗੁਜਰਿਆਹੀ। ਤਾਂਇ ਦੁਸੈ ਅਤੇ ਸੁੰਗਤੈ ਵੈਗੁਰਨਾਨ ਕਜੀ ਪਾਸ
 ਆਇ। ਦੁਹਾਵੀ ਚਾਰ ਕੀਤਾਇ ਦੁਸੈ ਏਕਹਿ ਨੁਪਾਛਿਆ ਭਾਈ ਸੁੰਗਤੈ ਕੁਝ ਬੋਲੀ ਦਾਭੀ ਮਹਰਮਹੈ ਕਿਆ ॥
 ਬੋਲੀ ਬੋਲਦਾਹੈ। ਤਾਂ ਸੁੰਗਤੈ ਆਖਿਆ ਜੀ ਬੋਲੀ ਕੁਝ ਬੋਲਦਾਹੈ। ਆਖਦਾਹੈ ਕਰਤਾਰ ਕਰਤਾਰਾ। ਤਾਂ
 ਇਦੁਸੈ ਅਤੇ ਸੁੰਗਤੈ ਬਾਢੀ ਇਕ ਪਹਿਰਿ ਗਈ ਤਦੁਹਾ ਗੁਰਨਾਨ ਕਜੀ ਨੂੰ ਕਰਤਾਰ ਕਰਤਾਰ ਆਖਿਆ ॥ ੬੪ ॥
 ਤਾਂ ਗੁਰਨਾਨ ਕਜੀ ਹਸਿ ਕਰਿਆ ਆਖਿਆ ਆਉਭਾਈ ਸਤਿ ਕਰਤਾਰ ਆਉ ਪੁਰਾਤਨ ਜਾਗਾ। ਤਾਂ ਸੁੰਗਤੈ
 ਕਹਿਆ ਜੀ ਤੂੰ ਤੁਅਸਾਨੁ ਹੁਣ ਮਿਲਿਆਹੈ ਤੂੰ ਤੇ ਅਸੀ ਕਦ ਪੁਰਾਤਨ ਮਾਹੋ। ਤਾਂ ਗੁਰਨਾਨ ਕਜੀ ਆਖਿ
 ਆਪੁ ਭਾਈ ਇਦੁਸੈ ਏਕਹਿ। ਤਾਂ ਸੁੰਗਤੈ ਇਦੁਸੈ ਏਕਹਿ ਨੁਆਖਿਆ ਕਿਉ ਜੀਏਹੁ ਸਾਧਕਿ ਆਖਦਾਹੈ।
 ਤਾਂਇ ਦੁਸੈ ਆਖਿਆ ਜੀ ਮੇਤਾ ਕੁਝ ਨਾਹੀ ਜਾਣਦਾ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਨਾ ਬੋਲਿਆ ਤੂੰ ਜੇ ਮੈਨੂੰ ਦੇਹਾ ਆਖਦੇ
 ਸੇਜੇ ਨਾਨਕ ਮੇਰਾ ਪੁਰਾਤਨ ਅਸ ਨਾਉਹੈ। ਹੁਣ ਕਿਉ ਮੁਕਰਦਾਹੈ। ਤਾਂਇ ਦੁਸੈ ਕਹਿਆ ਸੁੰਗਤੈ

ਕਾਈ ਨਿਸਾਨੀ ਦੇਵੈ ਤਾ ਜਾਈ ਐ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਸੁਣੁ ਕਾਈ ਇਵੈ ਸੈਣ ਇਸੁ ਰੇਨੁ
ਤਾਖਬਰ ਕਾਈ ਨਾਹੀ ਪਰ ਤੁ ਤਾਖਬਰ ਦਾਰਹੈ ਨਾ। ਤੈਨੁ ਤਾ ਆਪਣੀ ਖਬਰ ਮਲੁ ਮਹੈ ਨਾ। ਤਾਇਨੁ
ਸੈਣ ਮਚਲੇ ਹੋਇ ਕਹਿਆ ਖਬਰ ਆਜੀ ਮੈ ਨਾਹੀ ਜਾਣਦਾ ਤੁਸੀ ਕੇਹੀ ਮਲੁ ਮੀ ਕਹੈ ਹੋ। ਤਾ ਫੇਰ ਗੁਰੂ
ਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਕਾਈ ਇਵੈ ਸੈਣ ਓਹ ਦਿਨ ਜਾਵ ਕਹਿ ਜੋ ਗਜੇ ਜਨ ਕੇ ਦੇ ਅਸੀ ਸੇਵਕ ਆਹੈ ਤੇ
ਜਗ ਵਿਚ ਬਾਜੇ ਜਨ ਕਹੈ ਸਨੀ ਬਾਬਤ ਸਾਂਗੁ ਓਠਾਇਆ। ਆਖਿ ਓਸ ਹੀ ਸਨੀ ਮੇਰੀ ਹੈ ਅਤੇ ਹੀ ਸਨੀ
ਹੈ ਸਦੀ ਆਹੀ। ਅਸਾਨੁ ਕਾਰਨ ਰੂਪ ਲਾਇਆ ਅਸਾਨੁ ਠੀ ਸਾਹਦੀ ਭਗੀ। ਅਸੀ ਗਜੇ ਦੇ ਬਹੁਤ
ਨਜੀ ਕੀ ਆਹੈ। ਅਸਾਨੁ ਤਾ ਅਸਾਨੁ ਗੁਰੂ ਹੈ ਅਤੇ ਪੁਰਨ ਪੁਰਖ ਹੈ ਅਸਾਨੁ ਕੇਹਾ ਰੂਪ ਹੈ। ਅਤੇ ਗਜੇ
ਛਲ ਕੀਤਾ ਆਹਾ ਨਾਹੀ ਨਾਹੀ ਤਾ ਗਜੇ ਹੈ ਸਦੀ ਕੀ ਕਰਣੀ ਆਹੀ। ਪਰ ਅਸਾਨੁ ਕਰਤੇ ਭੁਲਾਵਣਾ
ਆਹਾ ਤਾ ਅਸੀ ਕਿਆ ਕਰੀ ਐ। ਜਾ ਅਸਾਨੁ ਗਜੇ ਆਪਣੇ ਮੁਹ ਥੀ ਕਹਿਆ ਕੈ ਫੇਰ ਤੁਸਾਨੁ ਜਨ
ਮਹੈ ਨਾ। ਤੁਸੀ ਅਸੀ ਇਕ ਠੇਰ ਹਦੇ ਆਹੈ। ਤੁ ਤੁਸਾ ਕਹਿਆ ਕਾਈ ਕਿਆ ਜਾਪੇ ਇਥੈ ਦੇਵਿ ਛੇ
ਕਿਥੇ ਜਾਇ ਪਈ ਐ ਰੇ। ਫੇਰ ਤੇਰਾ ਅਸਾਨੁ ਮੇਲੇ ਹੋਵੈ ਗਾ ਕਿਨ ਹੋਵੈ ਗਾ। ਤੁ ਅਸਾਨੁ ਤੁਸਾਨੁ ਕਹਿ
ਆਵੇ ਖਬਰਾਈ ਜੀ ਅਸਾਨੁ ਭਗਤ ਪੁਰਨ ਹੋਈ ਆਹੀ। ਪਰ ਅਸਾਨੁ ਵਿਚ ਦੇਇ ਖੇਤੋ ਹੋਏ ਆਹੈ। ਇਕ ਤੋ
ਅਸੀ ਮੁਰਤ ਪੂਜ ਦੇ ਰਹੇ। ਅਤੇ ਹਿਕ ਸੁਰਬੋਲਿਆ। ਪਰ ਅਸਾਨੁ ਵੀ ਚਾਰ ਕਰਿ ਰਿਠਾ ਗਾ ਜਨ ਕਮ
ਹਨੇ ਕਰਦਾ ਆਹਾ। ਜਾ ਤੁਸੀ ਮੁਰਤ ਨ ਪੂਜੇ ਅਸੀ ਮੁਰਤ ਪੂਜ ਦੇ ਰਹੀਏ। ਅਤੇ ਅਸਾਨੁ ਲਜੇ ਹੋਰੁ ਅ
ਗੇਟ ਹਲ ਨੁ ਆਹਾ ਓਹ ਮਛੋਂ ਇਆ। ਤੁ ਅਸੀ ਤੁਸੀ ਮੇਲ ਕਹਿ ਗਜੇ ਪਾਸ ਖੜੇ ਹੋਇ। ਅਸਾਨੁ ਆਖਿ
ਆਰ ਜਾਜੀ ਇਹ ਕਿਆ ਹੋਇਆ। ਅਸਾਨੁ ਤੇਰਾ ਆਖਿਆ ਆਖਿਆ ਸੀ। ਅਤੇ ਅਸੀ ਜੋ ਫੇਰ ਜਨ

ਮਸ਼੍ਹਦੇ ਸੇਏ ਹੁਕਿ ਆਤੁ ਸਾਰੇ ਆਤੁ ਮੇ ਆਈ। ਤੁਰਾ ਜੇ ਜਨ ਕ ਕਹਿ ਆਸੁ ਟੁਕਾਈ ਮੈ ਤੁਸਾਨੁ ਸਚ ਦ੍ਰਿੜਾਇ
 ਆ ਆਹਾ। ਮੈ ਤੁਸਾਨੁ ਸੁਠਨਾ ਹੀ ਦ੍ਰਿੜਾਇ ਆ। ਤੁਸੀ ਮੇਰੇ ਆਖੇ ਲਗੇ ਨਾ ਹੀ। ਤਾ ਮੈ ਕੋ ਆ ਕਰਾ। ਅਤੇ ਮੈ
 ਰੀ ਸੇਵਾ ਦਾ ਫੁਲ ਤੁਸਾਨੁ ਦੇਹੇ ਜੇ ਤੁਸੀ ਮਨ ਖੁਜਨ ਆਵੇਗੇ। ਤੁਸਾ ਫੇਰ ਮਿਲ ਕਰਿ ਆਖਿ ਆਜੀ ਆ
 ਸੀ ਜਨ ਮਹੀ ਆਵੇ ਦੇਹ ਸੀ ਏ। ਕੇ ਕਦੀ ਅਸਾਹੀ ਖਲਾਸੀ ਭੀ ਹੋ ਸੀ। ਤੁਰਾ ਜੇ ਜਨ ਕ ਕਹਿ ਆਤੁ ਸਾਨੁ
 ਭੁਗਤੁ ਪੁਰਨ ਹੈ। ਪਰ ਰਹ ਦੇ ਜਨ ਮ ਭੁਗ ਕਰਿ ਤੁਸੀ ਕਲਜੁ ਗਵਿਚ ਚਿ ਪਰੇਗੇ। ਤੁਸਾਨੁ ਪੁਰਨ ਮਿਲੇਗਾ
 ਤੁਸਾਨੁ ਏ ਕੋ ਨਿਰੰਕਾਰ ਹੀ ਦੇਸੇਗਾ। ਹੋਰ ਕੀ ਤੇ ਹੋ ਏ ਨੁ ਜਾਣੇ ਗਾਨਾ ਹੀ। ਅਤੇ ਤੁਸਾਨੁ ਲਲੇਗੇ ਕੇ ਬਹੁਤ ਤਰ
 ਨਗੇ। ਪਰ ਕਲਜੁ ਗਵਿਚ ਚਿ ਰੇ ਨਾ ਹੀ। ਸੁਣੁ ਭਾਈ ਇ ਦ੍ਰੁਸੈ ਤੁਸੇ ਕਾਈ ਹੋਰ ਨਿਸਾਨੀ ਮੰਗੇ ਤੁਹੇ ਰਕੀ
 ਦੇਵਾ। ਅਤੇ ਜੇ ਇਸੇ ਨਿਸਾਨੀ ਨਿਸਾਹੇ ਵੀ ਤੁਸਾ ਜਾਣਾ। ਤੁਇ ਦ੍ਰੁਸੈ ਕਹਿ ਆਜੀ ਅਗੇ ਬੋਲੇ ਨਾ ਹੀ। ਪਰ
 ਹਿ ਕਜ ਬਾਬਤੁ ਮੈ ਨ ਦੇਹਾ। ਤੁਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਮਾ ਪੁਤੁਈ ਇ ਦ੍ਰੁਸੈ ਨਿਸੰਗ ਆਖਾ। ਤੁਇ
 ਦ੍ਰੁਸੈ ਆਖਿ ਆਜੀ ਤੇ ਰਾਮ ਨੇਰ ਬਕਿ ਆਹੈ। ਤੁਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਮੇ ਰਾਮ ਨੇਰ ਬਏਹੁ ਆਹਾ। ਜੇ
 ਅਸੀ ਤੁਸੀ ਇ ਕਰੇ ਆਹੇ ਅਤੇ ਭੁਗਤੁ ਭੀ ਇ ਕਰੀ ਕੀਤੀ ਆਹੀ। ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਅਸੀ ਤੁਸਾਨੂੰ ਪਾਸ ਆਏਹੁ
 ਜੇ ਹਿ ਕੇ ਤੁਸੀ ਅਸਾਨੁ ਉਧਾਰੇ। ਹਿ ਕੇ ਅਸੀ ਤੁਸਾਨੁ ਤਿਧਾਰੀਏ। ਅਸਾਨੁ ਤੁਸਾਨੁ ਬਚਨ ਆਹਾਏਹੁ
 ਮਨੇਰ ਬਹਈ। ਤੁਇ ਦ੍ਰੁਸੈ ਏਹੇ ਲਿ ਆਸੁ ਟੁਕਾਈ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੈ ਭੀ ਜਾਣਾ ਹਾਂ ਤੇ ਗੀ ਬਾਤੁ ਭੀ ਪੁਰਨ ਹੋਈ
 ਹੈ। ਪਰ ਜੇ ਕਰ ਦੇਹੇ ਤੁਸੀ ਦੇਹਾ ਕੁਝ ਕਰੇ। ਤੁਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੋਲਿ ਆਭਾਈ ਇ ਦ੍ਰੁਸੈ ਤੇ ਰੇਵਾ ਸਤੇ ਅਸੀ
 ਆਏਹਾਂ। ਅਤੇ ਏਹੇ ਰੇਵਾ ਸਤੇ ਭੀ ਆਏਹਾਂ। ਪਰ ਤੇ ਰੇਨਾ ਲਾਸਾ ਭਾਵੁ ਚਨ ਆਹਾ। ਤੁਇ ਦ੍ਰੁਸੈ ਆਖਿ
 ਆਜੀ ਤੁਵਚਨਾ ਦਾ ਪੁਰਾ ਹੈ। ਪਰ ਵਚਨ ਤਾ ਪੁਰਾ ਹੋਇਆ। ਅਤੇ ਜੇ ਤੁਸੀ ਚਾਹਿ ਦੇਹੇ ਸੇ ਤਾ ਅਸਾਨੁ ਖੁਸ
 ਨਾਹੀ ਆਵਈ ਅਸਾ ਆਪ ਹੀ ਨਾ ਲਕੰ ਮਹੈ। ਅਸੀ ਟਾ ਅਸਾਨੁ ਖੁਸ ਆਵਈ ਨਹੀ। ਜੇ ਕੁਣ ਕਰ ਦੇਹੇ

ਸੋਝੰਡੇ ਨਾ ਲਕਰੇ ॥ ਅਸਾਹੀ ਨਾ ਲਹੇਈ ॥ ਤਾਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀਆਖਿਆਰਜਾਇਤੁ ਸਾਰੀ ॥ ਅਸਾਵਚਨੁ
 ਰਨਕਰਨਾ ਆਹਾ ॥ ਅਰੈ ਤੁਸਾਰੁ ਵੈਸੋਈ ਥਾਇਪਵੈ ॥ ਤਾਇਵ ਸੋਣੁ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਝੰਡਾ ਜੋ ਕੁਛ ਨਾਨਕ
 ਜੀਆਖਦੇਹੈ ਨਸੋਮਨੇ ॥ ਤਾਝੰਡਾ ਬੋਲਿਆ ਜੀਮੈਕਿਆ ਜਾਣਾ ॥ ਨਾਨਕ ਜੀਕਿਆ ਆਖਦੇਹੈ ਨਾ ॥ ਤਾਗੁਰੁ
 ਨਾਨਕ ਜੀਰਾਗਰਾਮ ਕਲੀਵਿਚ ਸਬਦ ਬੋਲਿਆ ॥ ਈਧਨ ਤੇ ਬੈਸੰਤਰ ਭਾਰੇ ॥ ਆਟੀ ਕੋਲ ਲਵਹਿ ਦਿਸਤਿ
 ਅਗੈ ॥ ਓਪਰ ਚਰਨ ਤੁਲੈ ਅਕਾਸਾ ਘਟਿ ਮੈਸਿਧ ਕੀਆ ਪ੍ਰਗਾਸਾ ॥ ੧ ॥ ਐਸਾ ਸਮਰਥ ਹਰਿਜੀਉ ਆਪਾ
 ਨਿਮਖ ਨ ਬਿਸਰੈ ਜੀਅ ਭੁਗਤ ਨ ਕੈਆ ਠਪਹਰ ਮਨ ਤਾਕਉ ਜਾਪਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਤਾਝੰਡੇ ਕਹਿਆ ਜੀਮੈ
 ਤਾਕੁ ਝੁਨਾਹੀ ਸਮਝਦਾ ॥ ਤਾਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀਅਰਥਾਇਤਾ ॥ ਈਧਨ ਦੇਹੀ ਵਿਚ ਹਰੀਆਹੈ ਨ ਅਤੇ ਬੈਸੰਤਰ
 ਜਠਰ ਦੇਹੀ ਵਿਚ ਅਗਨ ਹੈ ਮਿਟੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮਾਤਾ ਜੋ ਪਾਣੀ ਪੀਵੀਹੈ ਬਾਸਕਰੀ ਦੇਹੀ ਕਚੀ ਮਿਟੀ ਹੈ ॥
 ਤੇ ਇਸਤਾਈ ਪੋਹਿ ਨਾਹੀ ਸਕਦੀ ॥ ਕਿਉ ਨਾਹੀ ਪੋਹਦੀ ਜੋ ਉਥੇ ਨਾਮ ਦੀ ਬਿਉਹੇ ਦੀਏ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਨਾਮ ਮੈ
 ਸਹੈ ਭਾਈ ਝੰਡਾ ਨਿਰੰਕਾਰ ਜਪਾ ॥ ਤੇਰੇ ਤਾਈ ਲਗੇ ਕੁਝ ਨਾਹੀ ॥ ਤਾਝੰਡੇ ਕਹਿਆ ਜੀਤੁ ਸੀਕਹਦੇਹੈ ਜੋ ਪ੍ਰਮੇ
 ਸਰਜ ਪ੍ਰਮੇਗਰੀ ਬਤਖਾਣ ਮੇਰਾ ਕਬੀਲਾ ਕਿਥੋਖਾਵੈ ॥ ਤਾਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀਦੂਜੀ ਪਉੜੀ ਆਖੀ ॥ ਪਹ
 ਲੇ ਆਖਨ ਪਾਛੇ ਦੁਪਾ ॥ ਮੈਲੇ ਕੀਨੇ ਸਾਧਣ ਸੁਧਾ ॥ ਭੁੰਤੇ ਨਿਰਭਉ ਭਰਤਾ ਫਿਰੈ ॥ ਹੋਨੀ ਕਉ ਅਨਹੋ ਨੀਹਰੈ
 ॥ ਤਾਫੇਰ ਝੰਡੇ ਆਖਿਆ ਜੀਮੈ ਕੁਝ ਸਮਝਿਓ ਨਾਹੀ ॥ ਤਾਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀਅਰਥਾਇਤਾ ॥ ਜਾਬਾ ਲਕ
 ਗਰ ਭਵਿਚ ਹੋਦਾਹੈ ਤਾਦੁਪ ਨਾਹੀ ਹੋਦਾ ॥ ਥਣਾ ਵਿਚ ਮਖਣ ਜਮਰਹਦਾਹੈ ॥ ਅਤੇ ਬਾਲਕ ਜਨਮ ਲੈਦਾ
 ਹੈ ਤਾਦੁਪ ਨਿਕਲਦਾਹੈ ॥ ਤੁੰਚਿਤਾ ਨਾਕਰਾ ॥ ਅਚਿਤ ਹੋਇ ਰਹਾ ॥ ਓਸ ਸਾਹਿਬ ਰਿਜਕ ਅਗੇ ਕੀਤਾਹੈ ਅ
 ਤੇ ਜੀਉ ਪਿਛੇ ਪੈਦੇ ਕੀਤਾਹੈ ॥ ਤੁੰਕਿਉ ਭਰਦਾਹੈ ਤੁਤਾ ਨਿਰਭਉ ਹੈ ॥ ਭੁੰਤੇ ਰਾਹੈ ॥ ਇਹ ਜੋ ਦੇਹ ਤੇ ਰਿਜਕ ਹੈ
 ਸੋ ਅਣਹੋਦੀ ਹੈ ॥ ਅਤੇ ਤੁੰਜੋਹੈ ਸੋਸਦਾਹੈ ॥ ਹੋਦਾ ਆਇਆਹੈ ॥ ਏਹੁ ਤੇਰਾ ਹੀ ਪਸਾਰਾਹੈ ॥ ੩ ॥ ਤਾਫੇਰ

ਭ੍ਰੰਗੇ ਕਹਿਆ ਜੀਤੁ ਸੀ ਇਵ ਕਹ ਦੇਹੋ ਅਤੇ ਓਹ ਗੁਪਤਿ ਗਲ ਹੈ ਮੈ ਕਿਆ ਜਾਣਾ ॥ ਤੁਹਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ੬੫
 ਤੀਜੀ ਬੋਲਿਆ ॥ ੧ ॥ ਦੇਹੀ ਗੁਪਤਿ ਇਦੇ ਹੀ ਦੀ ਮੈ ॥ ਸਗਲੇ ਸਾਜ ਕਰੈ ਜਗ ਦੀ ਸੈ ॥ ਸਾਧ ਸੰਗਾ ਤਿਮ
 ਲਕਰੇ ਬਾਧਿਆਨਾ ॥ ਸਾਸਤਰ ਸਿਮਾਤਿ ਬੇਦ ਪੁਰਾਨਾ ॥ ੨ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰ ਭ੍ਰੰਗੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਮੈ ਕੁਝ ਨਹੀ ਸਮਝਿ
 ਆ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਰਥ ਦਿਤਾ ॥ ਇਹ ਦੇਹੀ ਇਥੇ ਹੀ ਰਹੈ ਗੀ ॥ ਅਤੇ ਅੰਦਰ ਇਸ ਦੇ ਸੁਫਲ
 ਦੇ ਹੀ ਹੈ ਸੋ ਗੁਪਤਿ ਓਹ ਦੇਹੀ ਨਾਲ ਜਾਸੀ ॥ ਅਤੇ ਇਹ ਦੇਹੀ ਇਥੇ ਹੀ ਛੁਡ ਜਾਵੈ ਗਾ ॥ ਓਹ ਦੇਹੀ ਇਸ ਪ੍ਰਾ
 ਈ ਨਹੀ ਸੁਝਦੀ ॥ ਏਸ ਕੁਝ ਸਾਜ ਜਗ ਦੀ ਸਦੇ ਬਣਾਇ ਹੋਇ ਹੈ ਨਾ ॥ ਇਸੇ ਗਲ ਦਾ ਵੀ ਚਾਰ ਕਰਣਾ ਅ
 ਓਆ ਹੈ ॥ ਸਾਧ ਸੰਗਾ ਤਿ ਵਿਚ ਕਰੈ ਭਾਵੈ ਬੇਦਾਸਾਸਤਰ ਵਿਚ ਕਰੈ ॥ ਪਰ ਸਾਧ ਸੰਗਾ ਤਿ ਚੋ ਤੁਰਤ ਲਭੇ ਗਾ
 ਅਤੇ ਸਾਸਤਰ ਅਤੇ ਵੇਦਾ ਵਿਚੋ ਚਿਰ ਕਾਲ ਭੇਗਾ ॥ ੩ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰ ਭ੍ਰੰਗੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਓਹ ਤੁਹਾ ਦਿਸ ਨਹੀ ਅ
 ਵਦਾ ॥ ਅਤੇ ਇਹ ਤੁਹਾ ਦਿਸ ਆਵਦੀ ਹੈ ॥ ਸੁਭੇ ਸਰੂਪ ਜਿਤ ਨਾਹੈ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਭੇਗ ਦੀ ਪਉ
 ਤੀ ॥ ੪ ॥ ਇਸਟਮਾਨ ਕੇ ਕਹੈ ਅਦਿਸਟਾ ਅਦਿਸਟਿ ਦੇਖ ਕੁਲੀ ਸਭਾ ਸਿਸਟਿ ॥ ਬ੍ਰਹਮ ਬੀਚਾਰ
 ਬੀਚਾਰੇ ਕੋਇ ॥ ਨਾਨਕ ਤਾ ਕੀ ਪਰਮ ਗਾਤਿ ਹੋਇ ॥ ੫ ॥ ਤਾਂ ਭ੍ਰੰਗੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਮੈ ਕੁਝ ਨਹੀ ਸਮਝਦਾ
 ਤੁਸੀ ਕਿਆ ਆਖ ਦੇਹੋ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਰਥ ਦਿਤਾ ॥ ਸੁਣ ਕਾਈ ਭ੍ਰੰਗਾ ਜਿਤ ਨੀ ਦਿਸਟਿ ਮਾ
 ਨ ਹੈ ਸਭਾ ਅਦਿਸਟਿ ਹੈ ॥ ਹੋਇ ਹੋਇ ਕੈਛੁ ਪਜਾਵਾ ਹੈ ॥ ਇਕਾ ਬਿਨ ਵਿਚ ਕਈ ਰੰਗਤ ਮਾਏ ਕਰ ਦਿਖਾਵਦ
 ਹੈ ॥ ਜਾਹਿਰ ਨਜਰ ਆਵਦਾ ਹੈ ॥ ਤਿਸ ਨਾ ਅਦਿਸਟਿ ਸੰਸਾਰ ਆਖਦਾ ਹੈ ॥ ਅਤੇ ਜੋ ਦੇਖ ਦਿਆ ਹੀ ਆਖੀ
 ਅਗੋ ਜਾਵਾਂ ਰਹਿ ਵਾਹੋ ਤਿਸ ਨੇ ਆਖ ਦੈ ਹੈ ਨ ਦਿਸ ਆਵਦਾ ਹੈ ॥ ਦਿਸਟਮਾਨ ਹੈ ॥ ਜੇ ਕੋਈ ਅਜੇਹਾ ਬ੍ਰਹਮ
 ਬੀਚਾਰੇ ਤਾ ਉਸ ਕੀ ਪਰਮ ਗਤ ਹੋਵੈ ॥ ੬ ॥ ਤਾਂ ਭ੍ਰੰਗਾ ਬਾਢੀ ਪੈਰ ਤੇ ਛਹਿ ਪਇਆ ॥ ਓਠੇ ਨਹੀ ਦੇਹੋ ਅ

ਖੇਜੀਹਿਉਕੁਲਾਹਾ। ਤੂੰਮੈਨੁਬਖਸਾ। ਮੈਤੈਨਾਸਾਇਤਨੀਆਬਾਤਾਕੀ। ਤੀਆਪੈਨਾ। ਤੁੰਇਦੁਸੈਣਕਹਿ
 ਆਉਠਭਾਈਝੰਡਾਝੰਡਕਈਨਾਹੀ। ਨਾਨਕਜੀਤੇਰੇਹਿਵਾਸਤੇਆਇਆਹੈ। ਤਾਝੰਡਾਉਠਖੜ੍ਹਾਹੋਇ
 ਆ। ਫੇਰਗੁਰਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਲੈਆਇਭਾਈਝੰਡਾਪ੍ਰਸਾਦਿ। ਅਛਾਈਪਹਰਿਰਾਤਗਈਸੀ।
 ਤਾਝੰਡੇਪ੍ਰਸਾਦਿਅਗੇਰਾਖਿਆਲਗੇਜੇਵਣਾ। ਗੁਰਨਾਨਕਜੀਅਤੇਭਾਈਬਾਲਾਅਤੇਇਦੁਸੈਣਜਾਅਪ
 ਪ੍ਰਸਾਦਿਗੁਰਨਾਨਕਜੀਜੇਵਿਆਅਤੇਅਧਾਰਹੋਆਤਾਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਲੈਭਾਈਝੰਡਾ।
 ਇਹਪ੍ਰਸਾਦਿਤੂੰਜੇਵਾ। ਤੁੰਇਦੁਸੈਣਆਖਿਆਲੈਭਾਈਝੰਡਾਉਠਾਇਲੈ। ਝੰਡੇਚਾਇਸੀਤਾਲੈਕਰਸ
 ਗਾਜੇਵਣਾ। ਜਿਉਅਧਾਪ੍ਰਸਾਦਿਜੇਵਿਆਆਹਾ। ਤਿਉਝੰਡੇਦੇਕਪਾਟਖਲਗਾਏ। ਝੰਡਾਬਿਦੇਹ
 ਹੋਇਗਇਆ। ਝੰਡੇਨੂੰਸਭਕਿਛੁਵਿਸਾਰਿਗਇਆ। ਜਾਇਦੁਸੈਣਦੇਖੈਤਾਝੰਡਾਬਿਦੇਹਹੋਇਗ।
 ਇਆਪੈ। ਤੁੰਇਦੁਸੈਣਗੁਰਨਾਨਕਜੀਨੁਆਖਿਆਜੀਇਹਕਿਆਕੀਤੋ। ਤੁੰਗੁਰਨਾਨਕਜੀ
 ਆਖਿਆਭਾਈਇਦੁਸੈਣਅਸਾਨੁਕਰਤਾਗਈਥੇਲਿਆਏਆਮਹਾ। ਸੋਇਸੇਵਾਸੰਤੋਅਸੀ
 ਕਿਆਕਰੀਐ। ਤੁੰਇਦੁਸੈਣਕਹੀਆਜੇਤੈਕਰਣਾਕਿਆਆਹਾ। ਅਤੇਕੀਤੋਕਿਆ। ਤਾਗੁ
 ਰਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਸੁਣਭਾਈਇਦੁਸੈਣਜੇਕਛੁਤਸੀਕਹੇਸੋਹੋਵੈ। ਤੁੰਇਦੁਸੈਣਕਹਿਆਤੁਸੀ
 ਇਸਤਾਈਮੰਜੀਧਰਾਵਣਾਆਹਾ। ਇਸਵਖਤਮੰਜੀਕਿਥੇਧਰੇਗਾ। ਤੁੰਗੁਰਨਾਨਕਜੀਆਖਿ
 ਆਗਤਾਕਿਤਨੀਕਹੈ। ਤੁੰਭਾਈਬਾਲੇਆਖਿਆਜੀਗਤਪਹਿਰਿਹੈ। ਤੁੰਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆ
 ਭਾਈਬਾਲਾਜਲਲਿਆਉਇਸਨਾਨਕਰੀਏ। ਅਤੇਝੰਡੇਨੂੰਨਵਾਵਉ। ਗੁਰਨਾਨਕਜੀਨਾਤਾਅ
 ਤੇਝੰਡੇਨੂੰਨਵਾਇਆ। ਤੁੰਝੰਡੇਦੀਖੁਮਾਰੀਉਤਰੀ। ਝੰਡਾਗੁਰਨਾਨਕਜੀਦੇਪੈਗਤੇਛਹਿਪਇਆ

ਤਾਫੇਰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਪੁਛਿਆਕਿਉਗੁਈਝੰਡਾਕਿਉ। ਝੰਡੇਆਖਿਆਜੀਤੈਨਸਭਕਿਛਮਲਾਹੈ
ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਗੁਈਝੰਡਾਅਸਾਤੈਨਮੰਜੀਬਹਾਵਣਹੈਸੀ। ਝੰਡੇਆਖਿਆਜੀ
ਝਿਓਤੈਰੀਰਜਾਇ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਝੰਡੇਬਾਢੀਨੈਮੰਜੀਸੰਭਪੀ। ਤਾਂਗੰਜੇਸੁਧਰਸੈਨਨੁਖਬਰ
ਤੋਈ। ਹੀਕਜੇਮੇਰੇਨਗਰਾਂਵੇਚਤਪਾਆਇਆਹੈ। ਉਸਝੰਡੇਬਾਢੀਨੁਸਤਿਗੁਰਕੀਤਾਹੈ। ਸੁਧਰ
ਸੈਨਗਜੇਕਹਿਆਉਸਤਪੇਨਮੇਰੇਪਾਸਾਇਆਉ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਅਤੇਗੁਈਬਾਸਾਅਤੇਮਰ
ਦਾਨਾਅਤੇਇਦ੍ਰਸੈਣਅਤੇਝੰਡਾਬਾਢੀਇਹਪੰਜੇਉਦਿਆਨਜੰਗਲਵਿਚਬੈਠੇਆਹੈ। ਜੇਰਜੇਦੇਆ
ਦਮੀਆਇਆਇਕਰਆਖਣਲਰੇਜੇਈਹਤਪਾਕਉਣਹੈ। ਰਾਜੇਜੀਨੇਬੁਲਾਇਆਹੈ। ਤਾਇਦ੍ਰ
ਕਹਿਆਤੁਮਕਉਣਹੈ। ਉਨੇਆਦਮੀਓਨੇਕਹਿਆਹਮਰਾਜੇਨੇਕੁਜੇਹੈ। ਤਾਂਇਦ੍ਰਸੈਣਕਹਿਆਕਿ
ਉ। ਉਨੇਕਹਿਆਜੀਤਪੇਕਉਬੁਲਾਇਆਹੈ। ਤਾਇਦ੍ਰਸੈਣਉਠਿਖੜਾਹੋਇਆਚਲੇਮੈਰਾਜੇਕੀ
ਨਿਸਾਕਰਿਆਵਤਾਹੈ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਇਦ੍ਰਸੈਣਕਿਉ। ਤਾਇਦ੍ਰਸੈਣਕਹਿਆਜੀਓਹ
ਤੇਜਾਣਤਾਨਹੀਤੁਮਕਉ। ਅਰਤੁਮਤੇਕਿਸੇਕੇਬਰੇਮੈਨਾਹੀ। ਅਰਮੇਰਾਮਾਮਹੈਉਸਕਾਕਿਛਬਿਘ
ਨਨਹੋਇ। ਮੈਉਸਕੀਨਿਸਾਕਰਿਆਵਤਾਹੈ। ਤੁਮਕਿਆਕਹਤੇਹੈ। ਇਦ੍ਰਸੈਣਗਜੇਸੁਧਰਸੈਣਨੂੰ
ਜਾਇਸਲਾਮਕੀਤਾ। ਸੁਧਰਸੈਣਗਜੇਕਹਿਆਆਉਪੁਤਕਛਕਹੇਗਾ। ਇਦ੍ਰਸੈਣਕਹਿਆਰਜ
ਜੀਮੈਕਹਣੇਹੀਆਇਆਹੈ। ਰਾਜੇਕਹਿਆਕਹਪੁਤਕਹਾ। ਤਾਂਇਦ੍ਰਸੈਣਕਹਿਆਜੀਇਹਆਦਮੀ
ਤੁਮੇਭੇਜੇਥੇਤਪੇਕਉਬੁਲਾਵਣੇ। ਰਾਜੇਕਹਿਆਪੁਤਮੈਭੇਜੇਥੇ। ਇਦ੍ਰਸੈਣਕਹਿਆਕਿਸਵਾਸਤੇ।
ਰਾਜੇਕਹਿਆਪੁਤਮੈਸੁਣਿਆਥਾਜੇਝੰਡੇਬਾਢੀਕਉਪੁਰਨਕੀਆਥਾ। ਮੈਇਸਵਾਸਤੇਬੁਲਾਇਆ

ਥਾਜੇ ਮੈਓ ਸਕਦੇ ਥੋ। ਤੁਹਾਇ ਦ੍ਰੁਸੈ ਏਕਹਿ ਆਗਾਜਾ ਜੀ ਦੇਖਣੇ ਦੇਖਣੇ ਮੈਥੁ ਬਠਾਤ ਫਾਵਤ ਹੋ। ਏਕਦੇ
 ਖਣੇ ਮੈਥੁ ਲਾਹੇ ਤਾਹੈ ਅਰਏ ਕਦੇ ਖਣੇ ਮੈਥੁ ਗਾਹੇ ਤਾਹੈ। ਤੁਹਾਜੇ ਕਹਿ ਆਪੁ ਤਾਜਿ ਤਦੇ ਖਣੇ ਮੈਥੁ ਲਾਹੇ ਏਸੇ
 ਏਮੁ ਸੁਕਉ ਕਹਾ। ਮੈਓ ਸੀਤਰਾ ਦੇਖੋ। ਤੁਹਾਇ ਦ੍ਰੁਸੈ ਏਕਹਿ ਆਗਾਜਾ ਜੀ ਓਹ ਤੋ ਪੂਰਨ ਸਾਧ ਹੈ। ਉਸਮੈ
 ਅਰਕਰਤਾਰ ਮੈਥੁ ਦਾਕਿ ਛੁਨਾਹੀ। ਅਰਓਹ ਤੋ ਬੇਤਾ ਮਾਹੈ ਤੁੰ ਕਿਸ ਪਰੇ ਜਨ ਪਰ ਦੇਖਤਾਹੈ। ਤੁਹਾਜੇ
 ਕਹਿ ਆਪੁ ਤਮੈ ਸਾਧਮੁ ਰਤਿ ਕਰਿ ਦੇਖਤਾਹੈ। ਤੁਹਾਏ ਰਾਇ ਦ੍ਰੁਸੈ ਏਕਹਿ ਆਗਾਜਾ ਜੀ ਸਾਧਮੁ ਰਤ ਦੇਖ
 ਏਕਾਯ ਹਿਤਰਾ ਨਾਹੀ। ਜੇਜਾ ਬਤੇ ਸੇਘਰਿ ਬੁਲਾਈਐ। ਸਾਧਮੁ ਰਤਿ ਦੇਖਣਾ ਆਪਨਿ ਵਰਕਾਰਿ ਦੇ
 ਖੀਤਾਹੈ। ਤੁਹਾਜੇ ਕਹਿ ਆਪੁ ਤੁੰ ਭੁਲਾਕਤ ਤਹੈ ਜੇ ਤੁੰ ਕਹੇ ਸੇਈ ਮੈਕੋਰੇ। ਤੁਹਾਇ ਦ੍ਰੁਸੈ ਏਕਹਿ ਆਗਾਜਾ
 ਜੀ ਭੁਲੇ ਭੋਜਨ ਲੇਹੁ ਅਰਭੁਲਾ ਮੈਵ ਲੇਹੁ। ਅਰਅਧੀਨ ਗੀਸੇ ਤੀਜਾਇ ਮਥਾ ਚਰਨੇ ਪਰਗਾਥੋ। ਸ
 ਧਮੁ ਰਤਿ ਦੇਖਣੇ ਕੀਇਹ ਰਓਸਹੈ। ਰਾਜਾ ਸੁਧਰਸੈ ਏਕਰਮਾਦਾ ਬਲੀਆਹਾ। ਰਾਜੇ ਓਹ ਮੰਨ ਲੀਤੀ
 ਭੁਲੇ ਭੋਜਨ ਭੁਲਾਮੈ ਵਭੁਲੇ ਬਸੁਨ ਲਲੀਤੇ ਨਾਸਇ ਦ੍ਰੁਸੈ ਏਲੀਤਾ। ਅਹਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਗੇਸ
 ਥਾਟੇ ਕਿਅਾ ਜੇ ਕਛੁ ਲਿਆਇਆ ਸੀਸੈ ਅਗੇਰ ਬਿਓਸਾ। ਇਦ੍ਰੁਸੈ ਏਹੋ ਲਿਆਜੀ ਰਾਜਾ ਕਰਮਵੰ
 ਤਹੈ ਇਸਤਿ ਪਰਕਿਰਪਾ ਕੀਜੈ। ਤੁਹਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੰਠੁ ਥਾਪੀਦਿਤੀ। ਅਤੇ ਰਾਗਾ ਬਿਲਾਵਲ ਵਿਚ
 ਸਬਦ **ਏਕੋਰਾਜਾ**। ਏਕੋਰਾਜ ਦੀਆਂ ਸੁਧਰਸੈਣਾ। ਅੰਜਨ ਗਿਆਨ ਪਾਇਆ ਤਿਹਨੇਣਾ। ਸਿਟੇ ਅੰਧਿ
 ਆਗਾਏ ਬਿਕਾਰਾ। ਐਸਾ ਸਾਹਿਬ ਮੀਤ ਹਮਾਰਾ। ੧॥ ਸੁਣੁ ਸੁਧਰਸੈ ਏਇਹ ਬਾਤ ਹਮਾਰੀ। ਏਕੋ
 ਰਾਜ ਦੀਆਂ ਛੁਤ ਪਾਰੀ। ੧॥ ਰਹਾਉ। ਅਠਾਰਹ ਰਾਜੇ ਤੁਮਰ ਯਤ ਕੀਨੇ। ਸੁਭ ਸੇਵਕ ਰੈ ਪ੍ਰਭੁ ਸਿਉ ਮਨ
 ਭੀਨੇ। ਐਸੀ ਪ੍ਰਭੁ ਜੀ ਕਿਰਪਾ ਪਾਰੀ। ਜਬ ਗੁਰਮਤਿ ਉਪਜੀ ਰਿਦੇ ਬੀਚਾਰੀ। ੨॥ ॥

ਸਉਟਾ ਪੁਕਾਰਾ ਜਤੁ ਮਾਰਾ। ਤੀਨ ਦੀਪਤੁ ਮਚਰਨ ਪੁਜਾਰਾ। ਬੁਧਾ ਬਿਸਨ ਮਹੇਸਤੋ ਉਚੇ। ਸੁਧਰਸੈ ੬੩
 ਨਤੁ ਮਨਿਰ ਮਲ ਸੁਚੇ। ੩॥ ਇੰਦ੍ਰ ਸੈਣਾਇ ਹਸੰਗਤੁ ਮਾਰਾ। ਕਰਨ ਕਾਰਨ ਆਪੇ ਕਰਤਾਰਾ। ਕਿਹੁ ਨਾਨ
 ਕ ਜਿਸ ਆਪਦਾਇ ਆਲਾ। ਤਿਸ ਸਰਬ ਸੁਖ ਸਭ ਮਿਟੈ ਜੀ ਜਾਲਾ। ੪॥ ਰਜੇ ਸੁਧਰਸੈਣ ਨੁ ਸਉਟ
 ਪਦਾਰਾਜਾ ਕੀਆ। ਇਕ ਛੁਰ ਗਜ ਦਿਤਾ। ਅਗੇ ਅਠਾਰਾ ਜੇ ਆਹੇ ਗਜ ਕਰਦੇ। ਤਾਗੁ ਰੂਨਾਨ
 ਕੁਜੀ ਅਤੇ ਇੰਦ੍ਰ ਸੈਣ ਦੇ ਪ੍ਰਸੰਗ ਤਿਨ ਦੀਪਦਾਰਾਜ ਲਗਾ ਕਰਨਾ। ਅਤੇ ਨਾਲੇ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਹੋਇਆ।
 ਗੁਰਨਾਨ ਕੁਜੀ ਕਹਿਆ ਸੁਣ ਗਾਜਾ ਸੁਧਰਸੈਣ ਦੇ ਖੇਡੇ ਦੀ ਹੀ ਸਕਰਦਾ ਹੋਵੈ। ਤੰਜਾਣੇ। ਤਾਰਾ ਜੇ ਸੁਧਰਸੈ
 ਏਕਹਿਆ ਅਤੇ ਹਥ ਜੇ ਲਖ ਲਾਹੇਇਆ ਜੀ ਹੁਕਮ ਕਰੇਤਾਂ ਮੈ ਗਜ ਕੁੀ ਇਸੇ ਨੁ ਦੇਵਾਂਗਾ। ਅਤੇ ਮੈ ਤੁਸੇ
 ਤੇ ਨਾ ਲਫਿਰਨਾਹਾਂ। ਤਾਗੁ ਰੂਨਾਨ ਕੁਜੀ ਕਹਿਆ ਅਸਾਝ੍ਹੇ ਰਾਜੇ ਇਥੇ ਮੰਜੀ ਬਯਾਇਆ ਹੋ ਸੇ ਮੰਜੀ ਭੀ
 ਅਸਾਝ੍ਹੇ ਹੋ। ਅਤੇ ਤੇਨ ਇਕ ਛੁਰ ਜੇ ਗਜ ਦਿਤਾ ਹੈ ਸੇ ਗਜ ਕੁੀ ਅਸਾਝ੍ਹੇ ਹੋ। ਤੇਨੁ ਗਜ ਤੇ ਮੰਜੀ ਦੇਵੇ ਰਿਤੇ
 ਹੈਨ। ਤੇ ਝੰਡਾ ਅਸਾਨ ਕਰਿ ਦੇਖਣਾ। ਤਾਝੰਡੇ ਅਤੇ ਸੁਧਰਸੈਣ ਦੇ ਹਾਮ ਥੇਟੇ ਕੋ। ਤਾਗੁ ਰੂਨਾਨ ਕੁਜੀ
 ਕਹਿਆ ਹੁਣ ਅਸੀ ਖੇਡੀ ਮੈਰੇ। ਤੁਸਾ ਤੇ ਹੀ ਵਾਸਤੇ ਕਰਤਾਰ ਬਿਆਇਆ ਹੋ। ਸੋ ਤਾ ਪੁਰੀ ਹੋਈ।
 ਤਾਰਾ ਜੇ ਸੁਧਰਸੈਣ ਦਾ ਧੈਰਾ ਗਛੁਟਾ ਬਹੁਤਾ। ਤਾਗੁ ਰੂਨਾਨ ਕੁਜੀ ਕਹਿਆ ਕਿਉ ਗਜਾ ਕਿਉ ਗਜੇ
 ਕਹਿਆ ਜੀ ਤੁਸੀ ਗਉਨ ਕਰੇਗੇ ਅਸਾਝ੍ਹੇ ਪ੍ਰਾਨ ਹਿਤੁ ਹੋਵਨਗੇ। ਤਾਗੁ ਰੂਨਾਨ ਕੁਜੀ ਕਹਿਆ ਗਜਾ ਜੀ
 ਅਸੀ ਤੁਸਾਝੇ ਪਾਸ ਹੀ ਆਹੋ। ਤੁਸੀ ਅਸੀ ਹਿ ਕਹੀ ਹੋਇ ਜਾਵੀ ਮੈਰੇ। ਤੁਸਾ ਗਿਣਤੀ ਨਾ ਹੀ ਕਰਣੀ।
 ਅਨੰਦ ਨਾਲ ਰਹਣਾ। ਗਜੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਤੁਸੀ ਕੋਈ ਦਿਨ ਠਹਿਰੇ ਅਸਾਝ੍ਹਾ ਆਤਮਾ ਠਹਿਰੇਗੇ। ਤਾਂ ਇੰ
 ਦ੍ਰ ਸੈਣ ਆਖਿਆ ਜੀ ਕੁਲਾ ਗਜੇ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਕੁੀ ਮੰਨੀਏ। ਹਿ ਕਮ ਹੀ ਨਾਰੇਗੇ। ਤਾਗੁ ਰੂਨਾਨ ਕੁਜੀ ਕਹਿ
 ਆ ਕੁਲਾ ਗਜ ਤੇ ਰਾਆ ਬਿਆ ਭੀ ਫੇਰਣਾ ਨਾਹੀ। ਹਿ ਕਮ ਹੀ ਨਾਗੁ ਰੂਨਾਨ ਕੁਜੀ ਝੰਡੇ ਅਤੇ ਇੰਦ੍ਰ ਸੈ

ਏਅਤੇਰਾਜੇਸਧਰਸੇਣਪਾਸਰਹੇ। ਚੇਲਹੁਕਾਈਜੀਵਾਹਗੁਰੂ॥ ੴ ਸਤਿਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਫਿਰਸਿ
 ਲਸਿਲਾਦੀਪਨੁਚਲੇ॥ ਸਮੁੰਦਸਮੁੰਦਪਾਣੀਉਤੇਉਤੇਜਿਉਧਰਤੀਉਤੇਜਾਈਦਾਹੈ॥ ਤਿਵੇਪਾਣੀ
 ਉਤੇਚਲੇਰਾਇ॥ ਫੁੱਲਮਹੀਨੇਸਹਜਿਨਾਲਿਜਿ ਥੇਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਦੀਖਸੀਆਵੈਤਿਥੇਹੀਬਹਿਜਾ
 ਵੈ॥ ਅਗੇਸਿਲਸਿਲਾਦੀਪਵਿਚਧੀਮਪਈਆਹੀ॥ ਜੇਇਕਤਪਾਆਇਆਹੈਰਾਜੇਸਧਰਸੇਣਪ
 ਸਾ॥ ਸਧਰਸੇਣਨੀਤਿਨਦੀਪਾਦਾਟਚਨਕੀਤਾਹੈਸਾ॥ ਅਤੇਏਨ੍ਹਾਬਾਢੀਹਿਕਉਥੇਰਹਿਦਾਹੈਤਿਸਨੂ
 ਰਨਮਹਾਂਪੁਰਖਕੀਤਾਹੈਸਾ॥ ਇਹਜਾਇਤ੍ਰੈਸਹਰਿਦੇਉਦਿਆਨਥੈਠੇ॥ ਤਾਸਤਿਦਿਨਗੁਜਰੇਤਾਮਰ
 ਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਜੇਹੁਕਮਹੋਵੈਤਾਮੈਸਹਰਿਦੇਖਆਵਾ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਹਸਿਕਰਿਬੋਲਿ
 ਆਕਿਉਮਰਦਾਨਾਭੁਖਲਗੀਹਈ॥ ਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਤੁਸਾਨਤਾਕਰਤਾਰਏਹੋਜੇਹਾਕੀਤਾ
 ਹੈਮੈਤਾਤੁਸਾਨਾਲਹਠਿਕਰਿਫਿਰਦਾਹੀ॥ ਹੁਣਤਾਸਹਰਿਆਇਆਹੈਇਥੇਤਾਕੁਲਮੁਹਪਵੈਨਾ
 ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਮਰਦਾਨਾਕੁਲਸੰਤਖਪਕਲਾ॥ ਤਾਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਭੁਲਾਜੀ॥ ਚੁਪ
 ਕਰਕੇਮਰਦਾਨਾਬਹਿਗਇਆ॥ ਥੈਠਕਰਿਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਇਸਸਹਰਿਦਾਨਾਉਕਿਅ
 ਹੈ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਮਰਦਾਨਾਇਸਸਹਰਿਦਾਨਾਉਬ੍ਰਹਮਪੁਰਹੈ॥ ਅਤੇਇਥੇਦਾਰਾ
 ਜਾਬ੍ਰਹਮਏਹੈਅਤੇਨਾਉਮਧਰਥੈਨਹੈ॥ ਏਹੇਗਲਾਹੋਦੀਆਸਨਜੇਗਾਜਾਮਧਰਥੈਨਸਿਕਾਰਖੇ
 ਲਣਆਇਨਿਕਲਿਆਸੀ॥ ਖੇਲਦਾਸਿਕਾਰਇਧਰੇਆਇਆ॥ ਦਿਖੇਤਾਤ੍ਰੈਮਨੁਖਉਜਾੜਵਿਚ
 ਥੈਠੇਹੈਨਾ॥ ਗਾਜਦੇਖਕੇਖੜਾਹੋਇਆ॥ ਲਗਾਪਛੁਣਤਮਕਉਣਹੋਤੇਹੈ॥ ਉਜਾੜਵਿਚਥੈਠੇਹੈ
 ਮਰਦਾਨਾਬੋਲਿਆਆਦਮੀਹੋਤੇਹੈਅਉਰਕਉਣਹੋਤੇਹੈ॥ ਗਾਜੇਕਹਿਆਤੁਮਸਾਹਿਰਸਿਉਬਾ
 ਹਰਿਕਿਉਥੈਠੇਹੈ॥ ਮਰਦਾਨੇਕਹਿਆਸਹਰਿਮੈਜਾਇਕਿਸਕੇਦੁਆਰੇਜਾਇਥੈਠੇ॥ ਤਬਰਾ

ਜੇ ਪੁਛਿਆ ਤੁਮ ਅਤੀਤ ਹੋ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿ ਆ ਤੈ ਨੁਕਿਆ ਨ ਦਰਿਆ ਵਤਾ ਹੋ। ਰਜੇ ਕਹਿ ਆ ਤੁਕਿਸ ਵੰ
 ਰਉ ਸਬੋਲਤਾ ਹੋ। ਤੁਗੁਰੂ ਜੀ ਮੈ ਜਾਤ ਜੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤਾ ਬੋਲਦਾ ਨਾਹੀ। ਅਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਭੁਖਨ
 ਸਾਫ਼ਿਤ ਹੋਇਆ ਹੋ। ਤੁਮ ਮੈ ਆਖਿਆ ਰਾਜਾ ਜੀ ਅਸੀ ਪਰਦੇ ਸੀ ਹਾਂ। ਤੁਗੁਰੂ ਜੇ ਫੇਰ ਪੁਛਿਆ ਹੋ ਭਾਈ
 ਤੁਸੀ ਕਿਸ ਨਗਰ ਸੇ ਆਏ ਹੋ ਤੁਮਾਰੀ ਬੋਲੀ ਸਮਝੀ ਨਹੀ ਜਾਤੀ। ਤੁਗੁਰੂ ਜੀ ਮੈ ਕਹਿ ਆ ਜੀ ਹਮ ਪ
 ਜਾਬ ਕੀ ਧਰਤੀ ਸੇ ਆਏ ਹਾਂ। ਕਦੀ ਪੰਜਾਬ ਸੁਣਿਆ ਹੋਗਾ। ਤੁਗੁਰੂ ਜੇ ਸਮਝਿਆ ਜੇ ਨਾਹੀ ਤਾ ਓਹ
 ਹੋ ਨਾ। ਰਜੇ ਪੁਛਿਆ ਹੋ ਭਾਈ ਤੁਮਾ ਬਿਸਹਰਿ ਦੇ ਸਰਾਜੇ ਸੁਧਰ ਸੈ ਏ ਕਾਹੈ ਤ ਮੇ ਓਹ ਭੀ ਦੇ ਬਿਆ ਹੋ।
 ਤੁਮ ਮੈ ਆਖਿਆ ਗਾਇ ਜੀ ਉਹਾ ਹੀ ਸੇ ਆਇ ਹੋ। ਤੁਮ ਮੈ ਰਜੇ ਨੁਪੁਛਿਆ ਜੀ ਤੁਮਾਰਾ ਨਾਉ ਕਿ ਆਹੈ।
 ਤੁਮ ਕਉ ਏਹੋ ਤੇ ਹੋ। ਰਜੇ ਕਹਿ ਆਹ ਮਾਪਣਾ ਨਾਉ ਬਤਾਵੈਗਾ। ਪਰਤੀ ਅਪਣਾ ਨਾਉ ਬਤਾਇ। ਅ
 ਰਉ ਸਮਹੰਤ ਕਾ ਨਾਉ ਬਤਾਇ ਮਹੰਤ ਤੇ ਬੋਲਤਾ ਨਾਹੀ। ਤੁਮ ਮੈ ਕਹਿ ਆ ਮਹੰਤ ਕਾ ਨਾਉ ਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕ
 ਰ ਹੋ। ਅਰਮੇਰਾ ਨਾਉ ਬਾਲਾ ਅਰਉ ਸਕਾਨਾ ਉਮਰਦਾ ਨਾਹੈ। ਰਜੇ ਕਹਿ ਆ ਸੁਣ ਤੇ ਭਾਈ ਬਾਲਾ
 ਰਜੇ ਸੁਧਰ ਸੈ ਏ ਅਰਝੀ ਰੇ ਬਾਢੀ ਕੋ ਏਹੀ ਮਹੰਤ ਪ੍ਰਤਾਪ ਦੇ ਆਇ ਆਹੈ ਸਚ ਕਹੀਓ। ਤੁਮ ਮੈ ਕਹਿ ਅ
 ਹਾਂ ਜੀ। ਪਰਤੁਮ ਅਪਣਾ ਨਾਉ ਬਤਾਵਉ। ਅਰ ਅਪਣਾ ਬਰਨ ਬਤਾਵਉ। ਅਰ ਸਹਰਿ ਕਾ ਨਾਉ ਬ
 ਤਾਵਉ। ਤੁਗੁਰੂ ਜੇ ਕਹਿ ਆਹ ਮਾਰਾ ਨਾਉ ਮਧਰ ਬੈਏ ਅਰ ਰਜੇ ਹੋ ਤੇ ਹੋ। ਅਰ ਬਰਣ ਬ੍ਰਹਮਣ ਕਾਹੈ
 ਅਰ ਸਹਰਿ ਕਾ ਨਾਉ ਬ੍ਰਹਮ ਪੁਰਹੈ। ਤੁਬ ਮੈ ਕਹਿ ਆ ਕੁਲਾਜੀ ਸੁਣਿਆ ਜੀ ਗਾਜਾ ਜੀ ਏਹੁ ਦੀ ਪਕਉ
 ਏਹੈ। ਤੁਗੁਰੂ ਜੇ ਮਧਰ ਬੈਏ ਕਹਿ ਆ ਸੁਣ ਅਤੀਤ ਇਹ ਸਿਲਾ ਸਿਲਾ ਦੀ ਪਹੈ। ਤੁਛਿ ਰਮੈ ਪੁਛਿਆ ਗਾ
 ਜਾਜੀ ਏਹਾ ਕੇਤੇ ਰਜੇ ਰਾਜ ਕਰਤੇ ਹੋ। ਤੁਗੁਰੂ ਜੇ ਬੋਲਿਆ ਸੁਣ ਭਾਈ ਅਤੀਤ ਏਹਾ ਤੀ ਨਦੀ ਪਮੈ ਅ

ਠਾਹਿਰਾਜੇਰਾਜਕਰਤੇਹੈ। ਤਾਫੇਰਮੈਨੇਪੁਛਿਆਰਾਜਾਜੀਉਨਰਾਜਿਓਕਾਕਿਆਨਾਉਹੈ। ਤਾਂ
 ਜੇਮਧਰਥੈਨਕਹਿਆਸੁਣਅਤੀਤਾ। ਕਉਲਨੈਨ॥ ੧॥ ਮਧਰਥੈਨ॥ ੨॥ ਸਧਰਥੈਨ॥ ੩॥ ਸਖਥੈ
 ਨ॥ ੪॥ ਅਸਰਾਪਨਾਹ ੫॥ ਸਗਰਥੈਨ॥ ੬॥ ਧੀਰਥੈਨ॥ ੭॥ ਲਾਲਥੈਨ॥ ੮॥ ਰਾਇਥੈਨ॥ ੯॥
 ਸੁਖਸਾਗਰ॥ ੧੦॥ ਨਾਗਾਪਰਸਰਾਮ॥ ੧੧॥ ਰਾਜਾਮਟਕਾਪਟਕਾ॥ ੧੨॥ ਸੁਧਿਸੰਕੁਲਕਾ॥ ੧੩॥
 ਬੁਧਥੈਕਬਾਲਕਾ॥ ੧੪॥ ਰਾਜਾਨੈਲਜੋਤਿ॥ ੧੫॥ ਰਾਜਾਬਲਸਿੰਘਾਰ॥ ੧੬॥ ਰਾਜਤੁਰਤਰੀਗ
 ੧੭॥ ਰਾਜਾਮਗਨਰਾਇ॥ ੧੮॥ ਤਾਰਾਜੇਮਧਰਥੈਨਮੈਫੇਰਪੁਛਿਆਰਾਜਾਜੀਇਨਾਅਠਰਾ
 ਉਪਰਸਿਰਦਾਰਕਉਨਹੈ। ਤਾਰਾਜੇਕਹਿਆਸੁਣਕੁਈਅਤੀਤਾ। ਸਕੁਨਦੇਉਪਰਕਉਲਨੈਨਹੈ।
 ਰਦਾਰਾ। ਉਸਦੇਸਕੁਸਲਾਮੀਹੈਨਾ। ਤਾਮੈਨੇਕਹਿਆਰਾਜਾਇਹਗਲਣਠਾਕਿਉਬੋਲੀਆ। ਸਕੁ
 ਗਲਾਸਚਬੋਲਕਹਿਏਹਗਲਣਠਾਬੋਲੀਆ। ਤਾਰਾਜੇਮਧਰਥੈਨਕਹਿਆਸੁਣਅਤੀਤਤੈਕਿਆ
 ਸਮਾਝਿਕਹਿਏਹਬਾਤਕਹੀ। ਤਾਂਮੈਫੇਰਕਹਿਆਰਾਜਾਸਕੁਨਾਉਪਰਸੁਧਰਥੈਫੁਪੈ। ਤਾਰਾਜੇਕ
 ਹਿਆਅਤੀਤਤੈਕਿਆਜਾਣਤਾਹੈ। ਤਾਫੇਰਮੈਕਹਿਆਰਾਜਾਇਉਮੈਜਾਣਤਾਹੈਜੇਮੇਰੇਗੁਰੂਨਾ
 ਨਕਜੀਨੇਸੁਧਰਥੈਨਸਕੁਨਾਦੇਉਪਰਿਰਖਿਆਹੈ। ਤਾਰਾਜੇਮਧਰਥੈਨਕਹਿਆਤੈਕਹਤਾ
 ਹੈਕੇਤੇਰਾਮਹੰਤਕਹਤਾਹੈ। ਤਾਂਮੈਕਹਿਆਰਾਜਾਮੇਰਾਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਤਾਹੈ। ਤਾਰਾਜੇਕਹਿਓਆਤੇਰ
 ਗੁਰੂਤੋਬੋਲਤਾਹੀਨਾਹੀ। ਤਾਫੇਰਮੈਕਹਿਆਮੇਰਾਗੁਰੂਤੋਬੋਲੇਗਾਜਦਕੇਈਬੁਲਾਵੇਵੇਵਾਲਾ
 ਆਵੇਗਾ। ਰਾਜੇਕਹਿਆਅਤੀਤਹਮਬੁਲਾਵੇ। ਤਾਮੈਨੇਕਹਿਆਬੁਲਾਏਸਕਦਾਹੈਤਾਬੁ
 ਲਾਇ। ਤਾਰਾਜਾਘੋੜੇਤੋਉਤਰਿਆ। ਉਤਰਿਕਹਿਨਜੀਕਆਇਕਹਿ॥ ॥

ਮੈਨੂੰ ਪਾਛਿਅਸਾ। ਅਰੇ ਭਾਈ ਇਨਕੀ ਅਵਾਜ਼ ਕਿਆ ਹੋ। ਤੁਮੈਂ ਨੇ ਕਹਿਆ ਇਨਕੀ ਅਵਾਜ਼ ਕਰਤਾ ੬੯
 ਰਕਰਤਾ ਰਹੈ। ਤੁਮਰਾ ਜੇ ਨੇੜੇ ਆਇ ਕਰ ਆਖਿਆ ਮਹੰਤ ਜੀ ਕਰਤਾਰ ਕਰਤਾਰਾ। ਤੁਮਰਾ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਦੀ ਸਾਮਾਧ ਖੁਲੀ। ਤੁਮਰਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੋਲਿਆ ਸਤਿ ਕਰਤਾਰ ਜੀ ਸਤਿ ਕਰਤਾਰ ਭਾਈ। ਤੁਮਰਾ ਜੇ
 ਬਾਟੇ ਕਿਆ। ਤੁਮਰਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਆਉਰਾ ਜਾਮ ਧਰ ਥੈਨਾ। ਰਾਜੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਨਗਰ ਮੈਂ ਚ
 ਲੋ। ਤੁਮਰਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਆਉਰਾ ਜਾਮ ਧਰ ਥੈਨਾ। ਰਾਜੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਨਗਰ ਮੈਂ ਚਲੋ। ਤੁਮਰਾ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਹਮਾਗਾ ਨਗਰ ਦੇ ਹੀ ਹੋ। ਰਾਜੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਈਹਾ ਉਜਾੜ ਮੈਂ ਥੈ ਠਨਾ ਕਿਆ
 ਫਾਇਦਾ ਹੋ। ਤੁਮਰਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਗਾਜਾ ਹਮ ਫਕੀਰ ਅਤੀ ਤਹੈ ਹਮ ਕੋ ਉਜਾੜ ਹੀ ਬਸਤੀ
 ਹੋ। ਤੁਮਰਾ ਰਾਜੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਸਹਾਰਿ ਮੈਂ ਕੋਈ ਭੰਡਾਰੇ ਕੀ ਖਬਰ ਲੇਵੈਗਾ। ਤੁਮਰਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਗਾ
 ਬਿਲਾਵਲ ਵਿਚ ਸਥਵ ਬੋਲਿਆ। ਏਕ ਭੰਡਾਰਾ ਨਾਮ ਕਾਜਿ ਨ ਸਭ ਕਿਛੁ ਦੀਆ। ਕੁਖ ਨੰਗ ਸਭ
 ਛੀਨ ਕੋ ਅਪਨਾ ਕਰਿ ਲੀਆ। ੧॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤਾ ਨਾਮ ਨਛੋ ਭੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸੰਗ ਹਮਾਰੇ। ਲੇਖਾ ਕਬਹੂੰ ਪੁਛ
 ਈ ਸਵਬ ਖਸਨ ਹਾਰੇ। ੧॥ ਰਹਾਉ। ਕੁੰਜ ਨ ਉਤਮ ਹਮ ਕੀ ਆਸੀ ਤੁਨ ਪ੍ਰਸਾਦਿ। ਜਲ ਸੀਤਲ ਰਸ
 ਨਾਮ ਪੀਆ ਹਿਰਦੈ ਮੈਂ ਸਾਂਤ। ੨॥ ਬਸਤ੍ਰ ਬ੍ਰਹਮ ਪਛਾਣਿਆ ਕਾਂਇ ਆਕੈ ਸੰਗ। ਲਖ ਚਉਰਾਸੀ ਏਕ
 ਹੋਹੁ ਏਨਿ ਰੁਭੰਗਾ। ੩॥ ਨਾਨਕ ਕਹੈ ਗੰਢੀ ਦੁਸੁਣ ਸਭ ਬ੍ਰਹਮ ਸਾਰਾ। ਸਵਿਸਟਿ ਮਾਨ ਸਭਾ ਬਿਨ ਸਜਾਇ
 ਰਹੈ ਏਕੰਕਾਰਾ। ੪॥ ਤੁਮਰਾ ਜਾਮ ਧਰ ਥੈਨ ਪੈ ਗਤੇ ਦਹਿ ਪਇਆ। ਆਖੈ ਜੀ ਕੁਣ ਮੈਨੂੰ ਆਗਿਆ
 ਕਰੀਐ। ਸੋ ਮੈਂ ਸੇਵਾ ਕਰਾ। ਤੁਮਰਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਗਾਜਾ ਮਧਰ ਥੈਨ ਏਹੁ ਅਸੀ ਤੁਸਾਨੁ ਕਹਦੇ
 ਹਾਂ। ਜੇ ਅਸਾ ਸੁਧਰ ਮੈਨੂੰ ਨਿਕਛੁ ਰਾਜਾ ਦਿਤਾ ਹੋ ਜੇ ਕੋਈ ਮਨੇਗਾ ਉਸਦਾ ਭੁਲਾਹੋਵੈਗਾ। ਅਤੇ ਜੇ

ਕੋਈ ਨਾਮੀ ਨੇ ਗਾਓ ਜਾਣੇ। ਅਸਾ ਆਪਣੀ ਵਲੋਂ ਆਖਣਾ ਤੁਹਾ ਜੇ ਮਧਰ ਬੈਨ ਕਹਿਆ ਜੀਓ
 ਹ ਅਸਾ ਡਾਪਸੁ ਸਾਹੁ ਅਤੇ ਹਮਾਰਾ ਜਾ ਅਸੀ ਉਸਦੀ ਰਯਤ। ਤੁਹਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਕਰ
 ਤੁਹਾ ਚਿਤੁ ਆਵੈ ਭਾਈ ਮਧਰ ਬੈਨ। ਇਹ ਗੁਜਰਾ ਗਇ ਬੇਹੀ ਰਹਿਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਨਾਲ ਨਾਹੀ ਚਲ
 ਦਾ। ਰਾਜੇ ਮਧਰ ਬੈਨ ਕਹਿਆ ਅਸਾ ਤੁਸਾਡੇ ਬਚਨ ਨਾਲਿ ਕੰਮ ਹੈ। ਰਾਜ ਕਿਆ ਵਸਤੁ ਹੈ। ਤੁਹਾ
 ਰੂਨਾਨ ਕਜੀ ਬਹੁਤ ਹਦ ਤੇ ਬਾਹਰਿ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਇਆ। ਤੁਹਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਰਾਜਾ ਮਧਰ ਬੈਨ ਅ
 ਸੀ ਹੁਣ ਰਮਤੇ ਆਹੇ। ਤੁਹਾ ਜੇ ਮਧਰ ਬੈਨ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਜੀ ਜਿਸਤ ਰਾਹੁ ਕਮ ਹੋਵੈ ਤਿਸੇਤੁ ਗਾ ਸੁਧ
 ਰਸੈ ਨ ਨਾਲ ਮਿਲੀਐ। ਤੁਹਾ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਮਧਰ ਬੈਨ ਜਿਸਤੁ ਗਾ ਅਸਾ ਅਰੇ
 ਬੇਨਤੀ ਕਰਦੇ ਹੋ ਤਿਸੇਤੁ ਗਾ ਸੁਧ ਰਸੈ ਨ ਅਰੇ। ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਵਣਾ। ਤੁਹਾ ਮਧਰ ਬੈਨ ਕਹਿਆ ਜੀ ਅਸੀ ਤੁਸ
 ਬੇ ਕੀ ਬਹੁਤ ਕਰਿ ਜਾਣੀਐ ਰੇ। ਤੁਹਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਅੰਮ੍ਰਿਤੀ ਦੀ ਹੈ। ਤੁਹਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਉਨੀ ਅਹੀ ਨੇ ਮਧਰ ਬੈਨ ਪਾਸਿ ਰਹਿ ਆ। ਅਗੇ ਵਿਦਲੀ ਤੀਜੀ ਬੁਦੀ ਪਨੁ ਚਲੇ॥ ੨੭॥ ਬੋਲਹੁ
 ਗੁਈ ਜੀ ਵਾਹ ਗੁਰੂ॥ **ੴ ਸਤਿਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ**॥ ਜਾਵੇ ਜਾਵੇ ਕਿਥਾ ਓ ਪਰਤੀ ਕਿਥਾ ਓ ਸਮੁੰਦ ਈ ਵੇਚਲੇ
 ਗਏ। ਇਕ ਸਰਬ ਪਹਾੜ ਦੇ ਉਪਰਿ ਆਹਾ। ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਇਸ ਪਹਾੜ ਉਪਰਤਾ ਕੋਈ
 ਸਹਾਰਿ ਨ ਜਰਿਆ ਵਤੁ ਹੈ। ਤੁਹਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਹਸਿਆ ਆਖਿ ਓਸ ਮਰਦਾਨੇ ਤੇ ਗਜੀ ਵਸਹਰ ਵਿ
 ਚ ਵਸਦਾ ਹੈ। ਤੁਹਾ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਤੁਧਨੁ ਦਯਦਾਤਰ ਸਨਾਹੀ ਸੈਤੀ ਦਿਨ ਅਤੇ ਸੈਤੀ ਰਾਤੀ ਈ ਵੇ
 ਚਲੇ ਆਏ ਹਾਂ। ਹੁਣਿ ਸਹਾਰਿਆ ਈ ਆਹੈ ਤੁਮੇ ਹੁਣੇ ਦੇਵੇ ਹੋ। ਤੁਹਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਸੁਣੁ ਭਾ
 ਈ ਬਾਲਾ। ਅਰੇ ਮੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਮਰਦਾਨਾ ਸਚਾ ਹੈ ਇਕ ਤਾਭੁ ਖਾਹੈ। ਅਤੇ ਜਨਮ ਦਾ ਸੁਭਾ ਓ ਨਾਹੀ

ਜਾਵਾ। ਤੁਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਸੁਣਿਜਿਜਮਾਨਤੈਨੁਤਾਗੁਰੁਸਵਾਰਿਆਪਰਮੈਨੁਤਾਨਾਸਵਾਰਸੰ ੭੦
 ਘਿਓਸਾਫੇਰਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀਬੋਲਿਆਏਹੁਓਹਜੇਹਾਹੀਜਿਥੇਕੜਾਹੋਵਿਚਤੁਲੀਦਾਆਹੈ। ਮਰ
 ਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਪਇਆਕੁਠਾਤੁਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਚਲਮਰਦਾਨਾਤੈਨੁਇਸਸਹਰਿ
 ਦਾਤਮਾਸਾਦਿਖਾਈਏ। ਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਹੰਉਨਾਹੀਦੇਖਦਾ। ਤੁਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆ ੦
 ਮਰਦਾਨਾਜਰੁਰਦੇਖਣਹੈ। ਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਤੂੰਜਾਣਾਕੋਹਾਵੇਹਉਪਰਆਹਾਉਥਹੁਚਲ
 ਕਰਿਪਹਾੜੀਦੈਹੇਡਜਾਇਥੈਰੇ। ਤੁਮਰਦਾਨੇਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀਨੁਪੁਛਿਆਜੀਇਸਸਹਰਦਾਨਾਉ
 ਕਿਆਹੈ। ਤੁਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਮਰਦਾਨਾਇਸਸਹਰਦਾਨਾਉਦੇਵਗੀਧਾਰਹੈ। ਅਤੇਇਥੇ
 ਦਾਗਜਾਦੇਵਲੂਤਹੈ। ਏਹੁਦੇਵਾਦਾਵਡਾਰਾਜਕਰਦਾਹੈ। ਸਤਾਰਹਲਖਦੇਉਇਸਦੇਸਲਾਮੀਹੈਨਾ।
 ਤੁਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਇਸਸਹਰਿਵਿਚਵਡਨਾਭੀਭੁਲਾਨਾਹੀ। ਤੁਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਮ
 ਰਦਾਨਾਮਸਾਇਸਸਹਰਿਵਿਚਜਾਣਹੈ। ਦੇਵਲੂਤਗਜਾਦੇਵਾਦਾਸਿਕਾਰਖੇਡਣਾਇਆਸੀ। ਦੇ
 ਖੈਤਾੜੈਮਨੁਖਥੈਰੇਹੈਨਾ। ਤੁੰਦੇਵਲੂਤਕਹਿਆਇਕਸਦੇਵਨੁਇਹਜੇੜੈਮਾਨੁਖਥੈਰੇਹੈਨਾਸੇਅਸਾਡੀਖ
 ਗਕਹੈਨਤੁਇਨਾਨਪਕੜਾਇਆਉ। ਏਹਸਿਕਾਰਮੈਨੁਬਹੁਤਮੁਦਤਪਿਛੋਰਥਆਇਆਹੈ। ਤੂੰਦੇਵਉ
 ਤਰੇਮਰਦਾਨੇਦਾਰੰਗਜਰਦਹੋਇਗਇਆ। ਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਹੁਣਤੁਆਏਦੇਵਾਤੁਗੁਰੁਨਾਨ
 ਕਜੀਕਹਿਆਮਰਦਾਨਾਦੇਖਕਰਤਾਰਦੇਰੰਗਤਮਾਸੇ। ਦੇਖਥੈਠਾ। ਤੁਮਰਦਾਨਾਚਪਕਰਿਰਹਿਆ
 ਤੂੰਦੇਉਨੇਨੇਆਏਤਾਮੀਧੋਹੋਇਗਏ। ਹੋਰਸਭਕਿਛੁਉਨਾਨੁੰਨਜਰਿਆਵੈਪਰਅਸੀਨਜਰਿਨਾਅ ੦
 ਟੀਏ। ਤੁੰਓਹਦੇਉਫਿਰਗਏ। ਉਨਗਜੇਥੇਜਾਇਕਹਿਆਜੀਓਹਤਾਅਸਾਨੁੰਨਜਰਿਨਹੀਆਵੇ

ਤਾਦੇਵਲਤਕਹਿਆਅਰੇਅਉਰਜਾਹੁ। ਤਾੜੈਦੇਉਰੋਰਗਏ। ਓਹਭੀਅੰਧੋਹੋਇਗਏ। ਹੋਰਆਏਓਹ
 ਭੀਅੰਧੋਹੋਏਗਏ। ਸਤਿਵਾਰੀਦੇਵਆਏਸਭੇਅੰਧੋਹੋਇਜਾਵਨਾ। ਰਾਜੇਦੇਵਲਤਕਹਿਆਅਰੇਦੇ
 ਵਦੁਤਵਜੀਰਯਹਿਕਿਆਹੋਤਾਹੈ। ਜੇਜਾਤਾਹੈਸੋਈਅੰਧੋਹੋਇਜਾਤਾਹੈ। ਤਾਦੇਵਦੁਤਕਹਿਆ
 ਰਾਜਾਜੀਮੈਅਰਜਕਰਤਾਹੈ। ਜੇਤੁਮਸੁਣੇ। ਰਾਜੇਕਹਿਆਕਹੁਦੇਵਦੁਤਾ। ਦੇਵਦੁਤਕਹਿਆਰਾ
 ਜਾਏਹੋਕੋਈਕਲਾਵਾਨਪੁਰਖਹੈਏਕਮੇਰੇਜੀਮੈਮਸਲਤਆਈਹੈਜੇਤੁਮਾਰੇਜੀਲਗੈਤੋਮੈਕ
 ਹੋ। ਰਾਜੇਕਹਿਆਕਹੁਵਜੀਰਜੇਤੁਕਹੋਗਾਸੋਕੁਲੀਹੀਕਹੋਗਾ। ਵਜੀਰਕਹਿਆਮੈਉਨਕੀਸੇ
 ਵਾਕੇਨਮਿਤਜਾਤਾਹੈ। ਜੇਮੈਅੰਧਾਨਹੁਆਤੋਤੁਮਇਨਕੀਸੇਵਾਹੀਕਰੀਓਅਰਬੁਰਾਨਾਮਾਰੇਗਾ। ਅ
 ਰਜੇਮੈਭੀਅੰਧਾਹੁਆਤੁਉਜੋਕਛਤੁਮਾਰੇਜੀਆਵੈਸੋਕਰੀਓ। ਤੁਬਰਾਜੇਦੇਵਲਤਕਹਿਆਕੁਲਾ
 ਵਜੀਰਕੁਲਾਕਹਿਆ। ਤੁਬਦੇਵਦੁਤਵਜੀਰਆਤਮਾਸੁਧਕਰਕੇਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਪਾਸਆਇਆ
 ਆਇਕਰਿਮਥਾਏਕਿਓਸਾ। ਵਜੀਰਆਪਣੇਮਨਵਿਚਵੀਚਾਰਕੀਤਾਭਾਈਮੇਤਾਅੰਧਾਨਾਹੁ
 ਆਇਹੁਕੋਈਕਲਾਵਾਨਪੁਰਖਹੈਨ। ਵਜੀਰਪੁਛਿਆਜੀਤੁਮਾਕਿਸਨਗਰਸਿਉਆਏ।
 ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਹਮਅਮਰਾਪੁਰਨਗਰਸੇਆਏ। ਵਜੀਰਪੁਛਿਆਜੀਅਮਰਾਨਗਰ
 ਕਿਸਤਰਫਹੈ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਸੁਣਿਵਜੀਰਅਮਰਾਨਗਰਤਰਫਤੇਨਿਆਰਹੈ। ਵ
 ਜੀਰਪੁਛਿਆਜੀਤੁਮਾਰਾਨਉਕਿਆਹੈ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਹਮਾਗਨਉਨਾਨਕਨਿਰੰ
 ਕਾਰੀਹੈ। ਤਾਫੇਰਵਜੀਰਪੁਛਿਆਜੀਤੁਮਹੋਤੇਕਉਣਹੈ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਹਮਹੋਤੇਹੈਨਿ
 ਰੰਕਾਰੀ। ਤਾਵਜੀਰਕਹਿਆਜੀਤੁਮਚਸੇਸਹਰਿਮੈ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਹਮਫਕੀਰਅਤੀ

ਤੇ ਜੇਹਾ ਥੋੜੇ ਤਹਾ ਹੀ। ਤੁਹਾ ਵਜੀਰ ਜਾਇ ਗਜੇ ਦੇ ਵਲੂਤ ਨਖ ਬਰਕੀਤੀ। ਰਾਜਾ ਜੀ ਤੇ ਰੇ ਸਹਰਿ ਮੈ 91
 ਵਡਾ ਕਲਾਵਾਨ ਪੁਰਖ ਆਇ ਆਹੈ। ਤੁਹਾ ਵਜੀਰ ਜਾ ਜੇ ਕਉ ਕਹਿਆ ਤੁੰ ਚਲ ਜੇ ਕਾਈ ਤੇ ਰੇ ਮਨ ਮੈ ਆ
 ਵੈ ਸੋਈ ਧਾਰ ਕਰਿ ਚਲ ਜੇ ਤੇਰੀ ਪੁਰੀ ਹੋਵੈ ਜਾਨ ਜੇ ਕਲਾਵਾਨ ਪੁਰਖ ਹੋ। ਅਰਜੇ ਨ ਪੁਰੀ ਹੋਵੈ ਤੇ ਜਾਣ
 ਜੇ ਕਲਾਵਾਨ ਨਾ ਹੀ। ਤੁਬਰਾ ਜੇ ਕਹਿਆ ਕੁਲਾਵਜੀਰਾ ਰਾਜੇ ਅਪਨੇ ਮਨ ਮੈ ਮੈ ਸੀ ਧਾਰੀ ਜੇ ਮੇਰੀ ਤੇ
 ਖਰਾ ਕਹੈ ਮੈ ਤਉ ਇਨਾ ਕਉ ਖਵੇ ਗਾ। ਅਰ ਮੈ ਭੀ ਅੰਧਾ ਹੁਆ ਤਉ ਮੈ ਇਨ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰੇ ਗਾ। ਏਹ
 ਧਾਰ ਕਰਿ ਚਲਿਆ ਨਾਲੇ ਵਜੀਰ ਨਾਲੇ ਲਸਕਰਿ ਦੇਵਾ ਦਾ। ਜਿਤ ਨੇ ਰਾਜੇ ਸਣੇ ਆਹੋ। ਬਿਨ ਵਜੀਰ
 ਸਕੁ ਅੰਧੇ ਹੋਇ ਗਏ। ਹਿ ਕੋ ਵਜੀਰ ਸੁਜਾਖਾਰ ਹਿਆ। ਵਜੀਰ ਰਾਜੇ ਕਉ ਪੁਛਿਆ ਕਿਉ ਗਜਾ ਜੀ ਕੀ
 ਖਬਰ ਹੈ ਆਤ ਮੇਰੀ ਕਹੋ। ਰਾਜੇ ਕਹਿਆ ਸੁਣ ਵਜੀਰ ਜੇ ਤੂੰ ਕਹਿਤਾ ਥਾ ਸੋ ਸੁਚੀ ਕਹਿਤਾ ਥਾ। ਤੁਹਾ ਵੇਰ
 ਵਜੀਰ ਕਹਿਆ ਗਜਾ ਜੀ ਅਬ ਤੁਮਾਰੇ ਮਨ ਮੈ ਕਿਆ ਆਵਤੀ ਹੈ। ਰਾਜੇ ਕਹਿਆ ਵਜੀਰ ਅਬ ਮੁਸਕੇ
 ਨਜਰਿਆ ਵੈ ਤੂੰ ਮੈ ਚਰਨ ਪਕੜੇ। ਤੁਹਾ ਵਜੀਰ ਕਹਿਆ ਤੂੰ ਸਾਤਿ ਕਹਿਤਾ ਹੈ ਕੇ ਮੁਹ ਸੋ ਲਿਬਾ ਸਕਰਤਾ ਹੈ।
 ਰਾਜੇ ਕਹਿਆ ਹੋ ਵਜੀਰ ਮੈ ਸਾਤਿ ਕਹਿਤਾ ਹੈ ਮੈ ਕੁਛੁ ਦੇਖਣਾ ਥਾ ਸੋ ਮੈ ਦੇਖਿਆ। ਤੁਹਾ ਵਜੀਰ ਕਹਿਆ ਏਨਾ
 ਕਨਿਰੰਗਾਰੀ ਤੇ ਪੁਰਨ ਕਲਾਵਾਨ ਹੋਤੁ ਮਰਾਜੇ ਕੋ ਦਰਸਨ ਦੇਹੋ। ਅਬ ਰਾਜੇ ਕਉ ਪੁਤੀਤੁ ਆਈ ਹੈ।
 ਤੁਹਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੋਲਿਆ ਕਿਉ ਗਜਾ ਦੇ ਵਲੂਤ ਅਖੀਆ ਖੋਲ੍ਹ ਦੇਖੁ। ਰਾਜੇ ਦੀਆ ਅਖੀਆ ਖੁਲ੍ਹ
 ਗਈਆ। ਰਾਜਾ ਦੇ ਵਲੂਤ ਚਰਨੀ ਲਗਾ। ਤੁਹਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੋਲਿਆ ਰਾਜਾ ਕਰਤਾਰ ਤੇ ਨੀ ਚਿਤ ਆਵੈ
 ਅਤੇ ਤੀ ਅਪਣਾ ਕੁਖ ਛੱਡੇ। ਰਾਜਾ ਬੋਲਿਆ ਜੀ ਅਬ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਤੇ ਛੁਟਾ। ਤੁਮ ਮੇਰੇ ਹੀ ਵਾਸ ਤੇ ਇਸਨ ਗਰ
 ਮੈ ਆਇਓ। ਤੁਹਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੋਲਿਆ ਰਾਜਾ ਤੇ ਰੇ ਨਾਲਾ ਸਾਹੁ ਵੇਚਨ ਆਹਾ ਅਸੀ ਤੇ ਰੇ ਵਾਸ ਤੇ ਅ

ਏਪੈ॥ ਤੁਰਾਜੇ ਕਹਿ ਆਗੁਰੂ ਜੀ ਚਲੋ ਉਪਰ ਮੰਦਰ ਮੇ ਅਰੁ ਸੋਈ ਭੋਜਨ ਕਰੇ॥ ਤੁਰਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਹਸਿ ਕਰਿ ਆਖਿ ਆਗੁਰੂ ਜੀ ਤੇਰਾ ਖਾਜ ਅਸਾਰੇ ਕੰਮ ਨਾਹੀ॥ ਤੁਰਾਜੇ ਕਹਿ ਆਜੀ ਤੁਮ ਅਪਣਾ ਹੀ
 ਖਾਜ ਖਾਈ॥ ਤੁਰਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਉਠ ਕਰਿ ਰਾਜੇ ਨਾ ਲਭ ਲਿਆ॥ ਜਾਸਹ ਰਿਵਿਚ ਆਇ ਤੁਰਾ
 ਜਾ ਦੇਵ ਲੁਤ ਲੈ ਮਹਲਾ ਅੰਦਰਿ ਵਸਿਆ॥ ਰਾਜੇ ਦੇਵ ਨੂਹ ਕੁਮਕੀਤਾ ਹਛੇ ਮੇਵੇ ਚੁਣ ਲੈ ਆਉ ਬਹੁ
 ਤੇ॥ ਸਤਿ ਦੇਵ ਮੇਵੇ ਦੇਵਾ ਸਤੇ ਵਿਦਾ ਕੀਤੇ॥ ਅਤੇ ਸਤਿ ਦੇਵ ਹੋਰ ਸੀਧੇ ਦੇਵਾ ਸਤੇ ਵਿਦਾ ਕੀਤੇ॥ ਚਉਦਹ
 ਦੇਵ ਸਭੁ ਸਮਿ ਗਿਲੇ ਆਏ॥ ਆਏ ਕਰਿ ਰਾਜੇ ਦੇ ਅਗੇ ਰਖੇ॥ ਰਾਜੇ ਕਹਿ ਆਸਾ ਪਜੀ ਇਹ ਮੇਵਾ ਖਾ
 ਵੇ॥ ਤੁਰਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਸੁ ਰਾਜਾ ਅਸੀਏ ਹਮੇਵਾ ਤੁਖਾ ਸੀਏ ਨਾ ਤੁੰ ਆਪਣਾ ਖਾਜ ਛੁਡੇ
 ਗਾ॥ ਰਾਜੇ ਕਹਿ ਆਜੀ ਜੇ ਤੂੰ ਛੁਡਾਵੇ ਗਾ ਤੁਛ ਰੂਇ ਗਾ॥ ਤੁਰਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਗੁਰੂ ਜੀ ਸੁਪਰ
 ਸੈਣ ਨੀ ਜਾਣਦਾ ਹੋ॥ ਰਾਜੇ ਦੇਵ ਲੁਤ ਕਹਿ ਆਜੀ ਮੇ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ॥ ਓਹ ਤੁਮੇ ਹੀ ਖੁਰਾਕ ਹੈ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨ
 ਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਸੁ ਰਾਜਾ ਦੇਵ ਲੁਤ ਜੇ ਤੂੰ ਉਸਨੁ ਅਸਾ ਜੇਹਾ ਕਰਿ ਦੇਖੀ ਤੁਮ ਅਸੀ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਜੇ ਵੀਏ॥
 ਰਾਜੇ ਕਹਿ ਆਜੀ ਤੁਮ ਸਤਿ ਕਰਿ ਜਾਣੇ ਤੁਮਾਰਾ ਬਚਨ ਪੂਰਨ ਹੋਇ ਰਹੈ ਗਾ॥ ਹਮ ਤੁਮ ਤੇ ਭੀ ਅਧਕ
 ਕਰ ਜਾਣੈ ਗਾ॥ ਤੁਰਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੇਵਾ ਅਚ ਵਿਆ॥ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਆਖਿ ਆਗੁਰੂ ਜੀ ਬਾਣੀ ਤੁਰ ਸੋਈ ਤੁ
 ਯਾਰ ਕਰਿ ਲੈ॥ ਮਰਦਾਨਾ ਭੁਖਾ ਹੈ ਬਹੁਤਿਆ ਵਿਨਾਦਾ॥ ਗਤ ਛੁਛੁ ਪਹਿਰ ਗਈ ਆਹੀ ਜਾ ਪ੍ਰਸਾਦ
 ਤੁਯਾਰ ਹੋਇਆ॥ ਤੁਰਾਜੇ ਅਤੇ ਵਜੀਰੁ ਹਮ ਤੁਆ ਪਿਵਿਚ ਕੀਤਾ ਹਥ ਜੇ ਨਖ ਨੇ ਹੋਇ॥ ਆਖਣ
 ਲਗੇ ਜੀ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੁਯਾਰ ਹੋ॥ ਤੁਸੀ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਆਇ ਕਰਿ ਅਚ ਵੇ॥ ਤੁਰਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਕਿਉ
 ਮਰਦਾਨਾ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਚਲੋ॥ ਜਾਇ ਕਰਿ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਜੇ ਵੁਣ ਲਗੇ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਭੀ ਜੇ

ਵਿਆਮਤੇਮੈਂਕੀਜੇਵਿਆਮਤੇਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਜੇਵਦੇਦੀਸਮਾਧਲਗਗਈ।ਸਵਾਪਹਿਰਲ ੭੩
 ਗੀਰਹੀ।ਜਸਮਾਧਖੁਲੀਤਾਮਪਣਾਜੋਰਹਿਆਪ੍ਰਸਾਦਿਸੋਗਜੇਅਤੇਵਜੀਰਦੁਹਾਨੂਗੁਰੂਨਾਨ
 ਕਜੀਦਿਤਾ।ਤਾਉਨਾਦੇਹਾਖਾਧਾਤਾਦੁਹਾਨਅਰਾਮਨਿਗਮਦੀਸੋਝੀਹੋਈ।ਦੋਵੇਮਸਤਹੋਇਗ
 ਏ।ਤਾਮੈਨੇਆਖਿਆਜੀਏਹਤਾਬਿਦੇਹਹੋਇਗਏ।ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਭਾਈਬਾਲਾ
 ਤੁੰਦੇਖਕਰਤਾਰਦੇਤਮਾਸੋ।ਜਾਚਾਰਘੜੀਆਗੁਜਰੀਆਤਾਦੁਹਾਦੀਖੁਮਾਰੀਉਤਰੀ।ਪਰਪੂਰਨ
 ਮਹਾਪੁਰਖਹੋਏ।ਲਗੇਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਨੁਆਖਣਜੋਜੀਅਸੀਤਾਖਾਕਕੰਨੇਭੀਕੁਝਨਾਹੀ।ਖਾਕ
 ਕੀਮਾਵਦੀਹੈਪਰਅਸੀਕੰਮਨਹੀਆਵਦੇ।ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਦੇਵਲੁਤਤੇਨੁਅਸਾਇਬੇ
 ਮਸੰਦਕੀਤਾ।ਅਤੇਤੇਗਵਜੀਰਤੇਗਟਹਲੀਆਕੀਤਾ।ਤੂੰਨਿਰੰਕਾਰਹੀਜਪੁਅੰਤੋਕਿਸੇਜੀਦਾਬੁਰਾ
 ਨਮੰਗਾ।ਕਿਸੇਜੀਆਦਾਘਾਤਨਕਰਿਤੁਸਿਧਾਖਾਜਹੀਖਾਹੁ।ਤਾਉਨਾਦੇਹਾਆਖਿਆਜੀਅਸਾਨੁ
 ਕਖਤੇਨਨਦੀਸਕਤਨਾਹੀਰਹੀ।ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਉਥੇਦੇਵਾਦੀਸੰਗਤਕੀਤੀਦੇਵਨਿਰੰਕਾਰਹੀ
 ਪਦੇਹੈ।ਨਉਮਹੀਨੇਉਥੇਰਹੇ।ਬੇਲਚੁਭਾਈਜੀਵਾਹਗੁਰੂ ੩੮॥ **ਸਾਧਿਕੋਰਦਾਸੀ। ਉਥੇਅਗੇ**
 ਪਸਰਨਾਮਾਸਹਰਿਹੈਉਸਸਹਰਿਜਾਦੇਤ੍ਰੈਮਹੀਨੇਲਗੇ।ਉਥੇਦਾਰਾਜਾਤੀਖਨਤੇਨਵਣਮਾਣਅੰ
 ਦਾਰਾਜਾਆਹਾ।ਅਤੇਆਪਭੀਵਣਮਾਣਆਹਾ।ਜਾਉਸਸਹਰਿਵਿਚਗਏਤਾਵਣਮਾਣਆਦੀਨ
 ਜਰਿਪਏ।ਵਣਮਾਣਇਨਾਥੇਰੁਹੇ।ਅਤੇਮਰਦਾਨਾਉਨਥੇਰੁਹੇਆ।ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਕਿ
 ਉਭਾਈਬਾਲਾਤਾਮੈਆਖਿਆਸੁਖਜੀ।ਫੇਰਮਰਦਾਨੇਨੁਪੁਛਿਆਕਿਉਮਰਦਾਨਾਮਰਦਾਨੇਅੰ
 ਖਿਆਜੀਇਹੁਕਿਆਬਲਾਇਹੈਨਾ।ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਮਰਦਾਨਾਇਹਵਣਮਾਣਹੈਨਾ।ਅ

ਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀਵਣ ਮਾਣੁ ਦੇਹੈ ਹੈ ਨਾ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਵਣ ਮਾਣੁ ਦੇਹੈ
 ਹੈ ਨਾ। ਬਹੁਤ ਨਸਰਾਏ ਅਤੇ ਹਿਕਮਤ ਰਹਿਆ। ਉਸਨੂੰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੈਂ ਪੁਛਿਆ ਕੁਈ ਤੁਕੁਤਿ ਹੈ। ਵ
 ਣ ਮਾਣੁ ਅਗੇ ਚੀਕਮਾਰੀ। ਜਿਉ ਕਰਿ ਜੀਗਲ ਦੇ ਪਸੁ ਚੀਕਮਾਰ ਦੇ ਹੈ ਨਾ। ਤੁਮੈ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਪੁਛਿਆ
 ਜੀਏਹ ਤੁਥੇ ਲਵੇ ਨਾਹੀ। ਚੀਕਮਾਰ ਦੇ ਹੈ ਨਾ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਕੁਈ ਬਾਲਾਇ ਨਾ
 ਚੀਬੋ ਲੀਏ ਪੁਰੈ। ਓਹ ਜੇ ਚੀਕਮਾਰ ਕਰਿ ਨ ਠਾਮਾਹਾ ਸੇਈ ਜੀਗਲ ਦਾ ਮੇਵਾ ਲੈ ਆਇਆ। ਦੁਰੋ ਅਰੇ
 ਰਖ ਕਰਿਆ ਪਿਦਰ ਹਟਿਖ ਜੋਤਾ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਕੁਈ ਬਾਲਾ ਚਾਇਲੈ। ਤੁਮੈ ਆ
 ਖਿਆ ਜੀ ਤੁਸੀ ਤੁਜੇ ਹਾਕੇ ਹਾਪਰ ਸਾਦਿ ਮੁਹ ਨਾਹੀ ਪਾਵੇ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਕੁਈ ਬਾ
 ਲਾਇ ਪੁਪਰ ਸਾਦਿ ਪਵਿਰੈ। ਏਹ ਵਣ ਮਾਣੁ ਕੰਦ ਮੁਲ ਦਾ ਮਹਾਰ ਕਰ ਦੇ ਹੈ ਨਾ। ਅਤੇ ਜੀ ਅਜ ਤੋ ਕੋਥੇ
 ਬਹੁਤ ਰੁਝ ਦੇ ਹੈ ਨਾ। ਉਥੇ ਜੀਗਲ ਵਿਚ ਹਿਕਮਤੀ ਨਾਰੈ। ੩੮। ਬੋਲ ਪੁਕਾਈ ਜੀਵਾਹੁ ਗੁਰੂ
 ਗੁਰੂ ਜੀ। ਤੁਮੈ ਗੋਚ ਲੇਜਾ ਦੇ ਜਾ ਦੇ ਜਿਥੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ ਸਮਾਧਿ ਲਗਾਏ ਤਿਥੇ ਬੈਠੇ ਹੀ
 ਰਹੀਏ। ਚਰ ਦਿਨ ਪੰਜ ਦਿਨ ਕਦੀ ਸਤਿ ਦਿਨ ਕਦੀ ਦੁਇ ਦਿਨ ਵੀ ਸਤਿ ਮਹਿਨੇ ਅਤੇ ਤੇਰਾ ਦਿਨਾ
 ਵਿਚਟਾ ਪੁਅਤੇ ਸਮੁੰਦ ਦੇ ਵਿਚ ਚਲੇ ਜਾਵੀਏ। ਅਗੇ ਹਿਕਮਤ ਹਰਿ ਕੁਦਰਤੀ ਦਾ ਆਇਆ ਕੋਹਾ ਚ
 ਹੁਤੇ ਨਦਰਿ ਆਵਣ ਲਗਾ। ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਕੋਈ ਸਹਰਤੀ ਆਵਸੀ। ਕਿਅਸੀ ਉਜਾ
 ਕੁ ਵਿਚ ਹੀ ਚਲੇ ਜਾ ਸੀਏ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨੀ ਆਕੁ ਹਕੁ ਖਲ ਗੀਹਈ।
 ਤੁਮੈ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਕੁ ਖਲ ਗੀਹੈ ਤੁਕਿ ਸੇ ਕੁਝਾਇ ਥੇ ਅਗੇ ਆਵਰ ਥਿਆਹੈ ਸੋ ਖਾਈਏ।
 ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਜੇ ਮਰਦਾਨਾ ਓਹ ਦਰਿ ਨਾਹੀ ਓਹ ਦੇਖ ਸਹਰਿ ਨਦਰਿ ਆਵਦਾ ਹਈ।

ਜੇ ਤੇਰੀ ਖੁਸੀ ਹੋਵੇ ਸੋ ਖਾਵੇ। ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਕਿਸੇ ਦਿਨ ਈ ਵੇ ਜਿੰਦ ਨਿਕਲ ਜਾਸੀ। ਤੁਛਾ ੭੩
 ਰੂਨਾ ਨਕਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਜਿੰਦ ਭੀ ਨਿਕਲਣੀ ਹੈ ਨਾ। ਅਤੇ ਜੇ ਕੁਖ ਨਾਲ ਨਿਕਲੇਗੀ ਤਾਂ
 ਅਸੀਂ ਫੇਰ ਪਾਇਲਈ ਦੇਗੇ। ਤੂੰ ਰੂਨਾ ਹੀ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਤੂੰ ਸਚਾ ਹੈ। ਤੂੰ ਨੂਤਮਾ ਕਿਸੇ ਗਲ
 ਦੀ ਨਹੀਂ। ਅਸੀਂ ਕਿ ਜਾਪੇ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਕਿਉਂ ਕਰ ਜੀ ਵੇ ਦੇ ਫਿਰ ਦੇ ਅਹੋ। ਤੁਛਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ
 ਮਰਦਾਨਾ ਤੂੰ ਈ ਵੇ ਜਾਣੇ ਜੀ ਵੇ ਦੇ ਫਿਰ ਦੇ ਹਾਂ ਸੋ ਅਸਾਨੂੰ ਕਰਤਾਰ ਹੀ ਜੀ ਵਾਇਦਾ ਹੈ। ਚਲ ਅਗੇ ਦਿ
 ਖਾ ਕਰਤਾਰ ਕਿ ਆ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਕੁਲਾ ਜੀ। ਆਸ ਤੇ ਆਸ ਤੇ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਵਿਲਾ
 ਵੇ ਦੇ ਵਿਲਾ ਵੇ ਦੇ ਚਹੁ ਕੋਹ ਤੇ ਲੈ ਗਏ ਸਹਰ ਦੇ ਗੁਇਰੇ ਜਾਇ ਬੈਠੇ। ਤੁਛਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਚਨ ਕੀਤਾ ਮ
 ਰਦਾਨਾ ਆਇਆ ਹੀ ਸਹਰਿ ਜਾਇ ਕੁਝ ਖਾਇ ਆਉ। ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਮੇਰੇ ਪਲੇਤਾ ਕੁਝ
 ਨਹੀਂ ਮੈਂ ਕਿਥੋਂ ਖਾਵਾਂ। ਤੁਛਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਚਨ ਕੀਤਾ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸ ਤੂੰ ਨੂਸਾਰਾ ਸਹਰਿ ਸਉਧਿ
 ਆਪੈ ਕੁਝ ਵੈ ਕਿਥੋਂ ਖਾਹਿ। ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਜੇ ਕੋਈ ਚੋਰ ਕਰ ਪਕੜੇ ਤਾਂ ਕਿ ਆ ਕਰਾ। ਫੇਰ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਚਨ ਕੀਤਾ ਮਰਦਾਨਾ ਜੇ ਕੋਈ ਤੂੰ ਪਕੜੇਗਾ ਤਾਂ ਤੂੰ ਅਸਾਨੂੰ ਨਾ ਉਲਟੀ ਤੂੰ ਨ
 ਪਕੜ ਕਰਿ ਛੁਡਿ ਦੇਵਨਗੇ। ਕੁਝ ਵੈ ਕਿਥੋਂ ਖਾਘ ਤੇ। ਮਰਦਾਨੇ ਜੀ ਵਿਚ ਜਾਤਾ ਜੇ ਇਸ ਦੇ ਜਿਥੇ ਕਿ
 ਥੇ ਪੁਰਸੁ ਨਯਾਰ ਹੈ ਨਾ। ਮਰਦਾਨਾ ਜਾਇ ਸਹਰ ਵਿਚ ਵੜਿਆ। ਦੇਖੇ ਕਿ ਆਜੇ ਸਭੇ ਸਵਰਨ ਦੀ
 ਰਤੀ ਹੈ। ਜਿਥੇ ਕਿਥੇ ਸੁਰਨ ਨਜਰਿਆ ਵਦਾ ਹੈ। ਮਰਦਾਨਾ ਕੁਦਰਤ ਦੇ ਖਕੇ ਹੈ ਗਨ ਹੋਇ ਰਹਿ
 ਆ। ਮਰਦਾਨੇ ਦੀ ਕੁਖ ਦੂਰ ਹੋਇ ਗਈ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਇਕ ਸਨੂਪਾ ਛੁਆ ਜੀ ਇਸ ਸਹਰਿ ਦਾ ਨ
 ਉਂਕਿਆ ਹੈ। ਉਸ ਅਗੇ ਪੁਛਿਆ ਅਰੇ ਕੁਈ ਤੂੰ ਕਹਾ ਸੋ ਆਇਆ ਹੈ। ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ

ਹਮਦੁਗਸਿਉ ਆਇਹੈ। ਪਰ ਜੀਇ ਸਨਗਰੀ ਕਾਨਾਉ ਮੈਨ ਦਸਾ। ਤਾਉ ਨ ਕਹਿਆ ਤੁੰ ਅਪਣਾਨ
 ਉਬਤਾਇ। ਤਾਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਮੇਰਾਨਾਉ ਮਰਦਾਨਾਹੈ। ਤੁੰ ਮੈਨ ਨਗਰੀ ਦਾਨਾਉ ਦਸਾ। ਤਾ
 ਧਰਮ ਸਿਕਹਿਆ ਅਰੇ ਮਰਦਾਨਾਨਗਰੀ ਦਾਨਾਉ ਸੁਵਰਨ ਪੁਰੈ। ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਰੇ ਭਾਈਈ
 ਹਾਕਾਗਾਜਾ ਕਉ ਨਹੈ। ਤਾਉ ਨ ਕਹਿਆਈ ਹਾਕੇ ਰਜੇ ਕਾਨਾਉ ਕਉ ਲੈ ਨਹੈ ਸੁਰਸਿਧ ਕਾ ਬੇਟਾ
 ਹੈ। ਜਿਸ ਕੇ ਸਲਾਮੀ ਸੁਭਹੀ ਰਾਜੇਹੈ। ਤਾਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਰੇ ਭਾਈਈ ਹਾਕਾ ਚਲਣ ਕਿਆਹੈ।
 ਈਹ ਤੇ ਸੋਨੇ ਕੀ ਧਰਤੀਹੈ। ਅਰਤੇ ਰਾਨਾਉ ਕਿਆਹੈ। ਉਸ ਕਹਿਆ ਮੇਰਾਨਾਉ ਧਰਮ ਸਿੰਘਹੈ।
 ਅਰਕੋਈ ਆਵੈ ਜੋ ਚਾਹੀਏ ਸੋ ਕੋਈ ਲੇਖਾਵੈ। ਈਹ ਧਰਮ ਕੀ ਚਾਲੀਹੈ। ਮਰਦਾਨਾ ਬਹੁਤ ਖੁਸੀ
 ਹੋਇਆ। ਆਖਿਓ ਸੁਵਰਾਈ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਮੈਨੁ ਖੁਸ਼ ਰਹਿਹੈ। ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਕਹਿਆ ਸੁ
 ਵਰਾਈ ਮਰਦਾਨਾਈ ਹਾਕਿ ਸੀ ਕਉ ਮਨੇ ਨਹੀ ਜਿਸ ਦੁਕਾਨ ਪਰ ਜਾਵੈ ਕਿਸੀ ਉਪਰ ਸੋ ਉਠਾਇ ਲੈ
 ਜੋ ਕਿਛੁ ਚਾਹੀਏ। ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਤੋ ਯਹਿ ਕਾਮ ਹੋਤਾ ਨਹੀ। ਕੋਈ ਆਪਣੇ ਹਾਥ
 ਦੇਵੈ ਤੁਓ ਹਮ ਲੇਵੈ। ਫੇਰ ਉਸ ਪੁਛਿਆ ਤੇਰੇ ਸਾਥ ਕੋਈ ਅਉਰ ਭੀਹੈ। ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਦੁਇ ਅ
 ਉਰ ਭੀਹੈ। ਤਾਉ ਸਕਹਿਆ ਉਨ ਕੀ ਭੀ ਲੈ ਆਉ। ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਤਿਏ ਇਉ ਨਾਹੀ ਆਵ
 ਤੇ ਭਾਇਬ ਤੇ ਸੰਤੋਖੀਹੈ। ਉਸ ਕਹਿਆ ਚਲ ਭਾਈ ਤੁੰ ਤਉ ਖਾਇ। ਮਰਦਾਨੇ ਨਹਿ ਕਸ ਦਕਾਨ ਪਰ
 ਖੜਾ ਕੀਤਾ ਕਹੁ ਭਾਈ ਕਿਆ ਲੇਤਾਹੈ। ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਜੋ ਕੋਈ ਕੁਝ ਦੇਵੈ ਸੋ ਹਮ ਲੇਤੇਹੈ। ਧ
 ਰਮ ਸਿੰਘ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਤੁੰ ਅਪਣਾ ਅਹਾਰ ਲੈ। ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਮੇਰਾ ਅਹਾਰ ਛਾਈ ਸੇਰ
 ਹੈ। ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਰੇ ਅਛਾਈ ਸੇਰ ਤੇ ਲਵੇਹਾ ਮਿਠੀ ਆਈ ਲੁਚੀਆ। ਜਾਉ ਸਵ

ਏਧਿ ਛੋਪਾਏ ਤਾਮਰਦਾਨੇ ਭਿਠੇ ਸੋਇ ਨੇ ਦੇਵ ਦੇ ਹੋਨਾ ਸੁਇ ਨੇ ਦੀਡੁ ਰੀਹੋ ਸੁਇ ਨੇ ਦੇਛਾ ਧੇ ਹੋਨਾ ਨਾ ੭੪
 ਕੋਈ ਮੁਲ ਲੈਦਾ ਹੋ ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਆਪਣਾ ਮਹਾਰਲੈ ਕਰਿ ਖਾਧਾ ਖਾਇ ਕਰਿ ਆਖਿ ਭਿਸ ਧਰਮ ਸਿ
 ਘਜੀਤੁ ਸੀਮੇ ਗੀਨਿ ਸਾਕਰੇ ॥ ਸੁਇ ਨੇ ਦੀਧਰਤੀ ਹੋ ਸਭੁ ਸੋਇ ਨਾਹੀ ਸੋਨਾ ਹੋ ॥ ਨਕੋਈ ਮੁਲ ਲੈਦਾ
 ਹੋਇ ਖਾਇ ਥੋਇ ਉਕੰਮ ਕਿਉ ਕਰਚ ਲਦਾ ਹੋ ॥ ਤੁਧਰਮ ਸਿਧ ਕਹਿ ਆਮਰਦਾਨਾ ਇਥੇ ਜਤਨ
 ਕੋਈ ਨਾਹੀ ॥ ਇਥੇ ਜਤਨ ਹਿਕੋ ਹਈ ॥ ਪੀਰੁ ਪਕਵਣ ਦਾ ਅੰਨ ਕੁਦਰਤਿ ਨਾਲ ਜਮਦਾਹਈ ॥ ਰਾ
 ਜੇ ਦਾ ਹੁਕਮ ਏਹੋ ਹੈ ਜੋਗ ਹੀਏ ਸੋਬਾ ਹਰਿਤੁ ਲੇ ਆਉ ॥ ਅਰਤੁ ਯਾਰ ਕਰਿ ਰਖੋ ਆਪ ਕੁੰਧਾ ਵੇਜੋ ਆ
 ਵੈਸੇ ਆਪਣਾ ਮਹਾਰਲੇ ਜਾਵੇ ॥ ਅਰਮ ਉਰਜੇ ਤੇ ਕਾਰਖਾਨੇ ਹੋਨ ਅਰਕਾਰੀ ਗਰਹੋਨ ਕੋਈ ਕੰਮ
 ਕਰਾਇ ਲੇ ਜਾਵੇ ॥ ਓਹ ਆਪੋਹੀ ਕਰਿ ਦੇਤੇ ਹੋਨ ਨਕੋਈ ਮੁਲ ਨਮਜੂਰੀ ਕੁਝ ਨਾਹੀ ਮੰਗਦੇ ॥ ਰਾਜੇ ਕ
 ਹੁਕਮ ਹੋਧਰਮ ਨਗਰਹੋ ॥ ਮਰਦਾਨਾ ਇਉ ਕੰਮ ਚਲਦਾ ਹੋ ॥ ਮਰਦਾਨਾ ਏਹੁ ਗਲ ਸੁਣਕੈ ਬਹੁ
 ਤੁਖੀ ਹੋਇਆ ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਦੇ ਜੀਵਿ ਚਾਨਾਇ ਆਜੇ ਇਸੇ ਸਹਰਿ ਰਹੀਏ ॥ ਫੇਰ ਮਰਦਾਨਾ ਆ
 ਪਣਾ ਤੋਖ ਕਰਿ ਕੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾਸ ਆਇਆ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿ ਆਮਰਦਾਨਾ ਦੇਹ
 ਸਹਰਿ ਦੀਆ ਗਲਾ ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਆਲਉ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਹਰਿ ਦੀਆ ਗਲਾ ॥ ਸਹਰਿ ਵਿਚ ਪੁ
 ਰਤੀ ਸੁਇ ਨੇ ਦੀਹੋ ॥ ਜੇ ਸਮਗੀ ਸਕੁ ਸੋਨੇ ਦੀ ਅਤੇ ਕੁਲੇ ਕੁਲੇ ਕੋ ਜਨਤ ਯਾਰ ਕੀਤੇ ਹੋਇ ਹੋਨਾ ॥ ਨਕੋ
 ਈ ਮੁਲ ਲੈਦਾ ਹੋਨਾ ਮਜੂਰੀ ਮੰਗਦਾ ਹੋ ॥ ਕੋਈ ਕੁਝ ਲੈ ॥ ਅਤੇ ਕੁਦਰਤਿ ਨਾਲ ਦਾਣਾ ਪੈਦਾ ਹੋਦ
 ਹੋ ॥ ਜਤਨ ਕੋਈ ਨਾਹੀ ॥ ਨਕੋਈ ਪੁਹਹੋ ॥ ਅਤੇ ਪਾਣੀ ਮੀਰਦਾ ਅਤੇ ਪਗਾ ਵਿਚ ਟੋਭਿ ਆਦਾ
 ਜਲ ਬਹੁਤ ਹੋ ॥ ਅਜੀ ਇਜੇਹੀ ਆਇਸ ਸਹਰਿ ਦੀਆ ਗਲਾ ਹੋਨਾ ॥ ਤੁਧ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿ

ਅਮਰਦਾਨਾ ਕੁਝ ਖਾਧੇ ਭੀ। ਤਾਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਮੈਂ ਨੂੰ ਇਕ ਸਾਧ ਜੇਹਾ ਮਿਲ ਗਇ
 ਆ ਮੈਂ ਉਸ ਨੂੰ ਗਲ ਪੁਛੀ ਆਉਂਦਾ ਮੈਂ ਨੂੰ ਸੁਭੇ ਦਸੀਆ। ਅਤੇ ਉਸ ਮੈਂ ਨੂੰ ਅਦਾਈ ਸੇਰ ਮਿਠਿਆਈ
 ਅਤੇ ਲੁਚੀਆ ਖਵਾਈਆ। ਹਿਕ ਸਦਕਾ ਨਦਾਰ ਨੂੰ ਆਖਿਓ ਸਾਇਜ਼ ਨੂੰ ਅਹਾਰ ਅਦਾਈ ਸੇਰ ਤੇ
 ਲਵੇਹਾ। ਤੁਕੜੀ ਵਟੇ ਸਭ ਸੁਇਨੇ ਦੇ। ਅਤੇ ਜੀ ਉਸ ਹੋਰ ਗਲ ਕੁਝ ਆਖੀ ਜੀ ਕੋਈ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਭੀ
 ਹੈ। ਮੈਂ ਆਖਿਆ ਜੀ ਦੁਇਅਤੀ ਤੇਰੇ ਨੂੰ ਉਦਿਆ ਨਵਿਚ ਥੇ ਛੇਰੇ ਨੇ। ਉਸ ਆਖਿਆ ਉਨ ਕੋ ਭੀ ਲੈ
 ਜਾਇ। ਫੇਰ ਮੈਂ ਆਖਿਆ ਜੀ ਓਇ ਨਾਹੀ ਲੇ ਤੇ ਓਇ ਬਰੇ ਸਤੋ ਖੀ ਹੈ ਨਾ। ਅਹਿ ਗਲ ਕੁਝ ਹੋਈ ਹੈ। ਤੁ
 ਗਰਨਾਨ ਕਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਤੈਨ ਕਰਤਾਰ ਚਿਤ ਆਵੇ। ਤੁ ਉਕਲੀ ਗਲ ਆਖੀ ਹੈ ਮੈਂ ਬਹੁਤਰ
 ਜੀ ਤੇਰੇ ਉਤੇ ਤੁਹਾਇ ਆਹਾਂ। ਅਤੇ ਜੇ ਲੈ ਆਵੇ ਹਾਂ ਤੁ ਮੈਂ ਰੰਜ ਹੋਵਾਂ। ਤਾਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ
 ਆ ਜੀ ਇਥੇ ਤੁ ਅਜਬ ਤਮਾਸਾ ਰਿਠਾ। ਇਥੇ ਕੀ ਮਕਿਓ ਕਰਚ ਲਵਾਹੈ। ਤੁ ਫੇਰ ਗੁਰਨਾਨ ਕਜੀ ਕ
 ਰਿਅਮਰਦਾਨਾ ਇਥੇ ਧਰਮ ਕਲਾਹੈ। ਇਥੇ ਪਾਪ ਕੋਈ ਨਾਹੀ ਕਰਦਾ। ਸਚ ਅਤੇ ਸਤੋ ਖਵਰ
 ਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਇਥੇ ਤੁਰਕ ਦੀ ਜਾਤ ਹੀ ਨਾਹੀ। ਦੇਖੇ ਮਤ ਮੁਹ ਆਖ ਬਹਿਦ ਹੋਵੈ ਜੇ ਮੈਂ ਮਿਰਾਸੀ ਤੁਰਕ ਹਾਂ। ਇ
 ਥੇ ਤੁਰਕ ਨੂੰ ਜਾਣ ਦੇ ਭੀ ਨਾਹੀ। ਨਇਥੇ ਮੁਰਤ ਜਾਣ ਦੇ ਨੀ। ਇਹੋ ਸੋ ਧਰਮ ਨਗਰੀ ਇਥੇ ਹੀ ਹਈ। ਤੁ ਅਰ
 ਦਾਨੇ ਗੁਰਨਾਨ ਕਜੀ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਜੀ ਇਸੇ ਨਗਰੀ ਰਹੀਏ। ਤੁ ਗੁਰਨਾਨ ਕਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ
 ਆਪਣੇ ਹਥ ਨਹੀ ਹਥ ਕਰਤਾਰ ਦੇ ਹੈ। ਤਾਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਗੁਰਨਾਨ ਕਜੀ ਨੂੰ ਮੁਛਿਆ ਜੀ ਇਥੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਰ
 ਥਮ ਥਨ ਕਰ ਦੇ ਹੈ ਨੇਕ ਨਾਹੀ ਕਰਦੇ। ਤਾਫੇਰ ਗੁਰਨਾਨ ਕਜੀ ਕਹਿ ਆ। ਮਰਦਾਨਾ
 ਇਥੇ ਮਥ ਨ ਨਾਹੀ ਕਰਦੇ। ਇਸਾਨਿ ਕੁ ਗਹੇ ਦਾ ਹੈ।

ਤਾਧਰਮਕਲਾਵਰਤਦੀਹੈ॥ਜਿਥੇਮਥਨਹੋਦਾਹੈਤਿਥੇਧਰਮਉਠਜਾਦਾਹੈ॥ਤਾਫੇਰਮਰਦਾਨੇਪੁ ੭੫
 ਛਿਆਏਹਤਾਮਚਰਜਸੁਣਾਇਓ॥ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਮਰਦਾਨਾਕਰਤਾਰਦੀਆ
 ਧਾਤਾਮਚਰਜਹੈਨਾ॥ਕਿਤਨੀਆਕੁਕੋਈਦੇਖੇਗਾ॥ਜਿਤਨੀਆਕਿਸੇਨਦਿਖਾਈਹੈਸਤਿਤਨੀ
 ਆਕੁਕਿਨੇਤ੍ਰਿਠੀਆਹੈਓਹਥਿਅੰਤਹੈ॥ਜੇਕੋਈਹਿਕਰਾਈਸਮਾਨਦੇਖਦਾਹੈਤਾਇਹੁਬੰਦਾਅ
 ਫਰਜਾਦਾਹੈ॥ਜਰਨਾਹੀਸਕਦਾ॥ਅਤੇਓਹਕਰਤਾਰਕੈਸਾਹੈਜੇਦਿਖਾਵੈਹੋਰਅਤੇਕਰੇਹੋਰ॥ਫਿਰ
 ਮਰਦਾਨੇਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਨੁਪੁਛਿਆਜੀਇਸਰਾਜੇਦੀਹਦਕਿਥੋਤੋੜੀਹੈ॥ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਅ
 ਜਿਥੋਅਸੀਚਲੇਆਹੋ॥ਤਿਥੇਸਿਟੀਅਤੇਪਾਣੀਤੋਚਲੇਆਹੋ॥ਅਤੇਮਰਦਾਨਾਅੰਨਜੀਮਣਦੇਵਾਸ
 ਤੇਕਰਤਾਰਜੀਆਨੂੰਅੰਨਰਿਜਕਪਹੁਚਾਇਅਲੋੜੇ॥ਸੁਇਨਾਤਾਕਿਸੇਖਾਵਣਾਨਾਹੀਨਾ॥ਅਤੇਓਹ
 ਉਚਾਪਹਾੜਜੇਦੇਖਦਾਹੈਉਸਦੇਪਰੇਸਕੁਸੁਇਨੇਦੀਧਰਤੀਹੋਈ॥ਅਤੇਪਹਾੜਸੁਇਨੇਦੇਹੋਈ॥ਤਾਮ
 ਰਦਾਨੇਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਨੁਪੁਛਿਆਜੀਇਸਰਾਜੇਦੀਹਦਕਿਥੋਤੋੜੀਹੈ॥ਤਾਫੇਰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਅ
 ਮਰਦਾਨਾਇਸਦੀਹਦਨਉਹਜਾਰਸੁਤਮੈਜੋਜਨਹੈ॥ਏਗੁਰਾਜਾਕਲਜੁਗਵਿਚਕੋਈਨਾਹੀ॥ਇਹਕ
 ਲੀਕਲਵਿਚਵਡਾਗਾਜਾਹੈਇਸਦੇਤੁਲਕੋਈਨਾਹੀ॥ਤਾਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਸੁਧਰਮੈਣਨਾਏਭੀ
 ਵਡਾਹੈ॥ਤਾਫੇਰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਮਰਦਾਨਾਸੁਧਰਮੈਣਨੁਅਸਾਕਰਤਾਰਥੇਵਡਾਕਰਾਇਆਹੈ
 ਨਾਹੀਤਾਓਹਭੀਇਸਦਾਸਲਾਮੀਆਹਾ॥ਤਾਫੇਰਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਹਉਆਖਨਸੱਕਦਾ॥ਪਰ ੭੬
 ਤੁਸੀਤਾਪਉਣਅਹਾਰੀਹੋਪਰਹੁਇਤਾਸਹਗਿਵਿਚਆਇਹੋਹੁਣਤਾਕੁਝਅਹਾਰਅਖੋਤਾਮੈਲੈਆਵ
 ਤੁਸੀਤਾਸਹਗਿਵਿਚਜਾਦੇਨਾਹੀ॥ਤਾਫੇਰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਮਰਦਾਨਦੇਖਕਰਤਾਰਦੇਰੰਗਤ
 ਮਾਸੇ॥ਚੁਪਕਰਿਜਾਇ॥ਮਰਦਾਨਾਚੁਪਕਰਕੇਬਹਿਗਇਆ॥ਸਤਿਦਿਨਗੁਜਰਗਏ॥ਅਤੇਮਰ

ਦਾਨਾ ਜਾਇ ਕੇ ਖਾਇ ਖਾਇ ਆਵੈ। ਜਾ ਅਠਵਾਦਿ ਨਹੋਇਆ ਤਾ ਮਰਦਾਨਾ ਆਇਆ ਅਹਾ ਅਹਾਰਨਾ।
 ਤਾਉ ਸੇਧਰ ਮਸਿਘ ਦੀ ਨਜਰਿ ਪਏਆ। ਤਾਉ ਸਮਰਦਾਨੇ ਨਕਹਿਆ ਅਰੇ ਭਾਈ ਤੁੰ ਜੋ ਕਹਿਤਾ ਥਾ।
 ਜੇਵੇ ਅਤੀਤ ਅਵਰ ਹੈ ਨ ਓਹ ਤੇ ਹਮੇ ਯਾ ਦੇ ਬੇਨਹੀ। ਵਹੁ ਕਹਾਹੈ। ਅਕੈ ਤੁਹੀ ਸੁਰਬੈ ਲਤਾ ਥਾ।
 ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਮੈ ਨਾਹੀ ਸੁਠ ਬੈਲਤਾ ਓਹ ਦੇ ਨੇ ਅਤੀਤ ਉਦਿਆ ਨ ਮੈ ਬੈ ਠਹੈ। ਅਰਬਹੁਤ
 ਸੀਤੋ ਖੀ ਹੈ ਨਾ। ਕਿਸੀ ਕੇ ਦੁਆਰ ਪਰ ਨਾਹੀ ਜਾਤੇ। ਤੁਧ ਧਰਮ ਸਿਘ ਕਹਿਆ ਜੋ ਕੇਈ ਓਨ ਕੋਲੇ
 ਜਾਵੈ ਤੁਓ ਖਾਵੇ ਕੇ ਨਾ ਖਾਵੈ। ਤਾ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਉਨ ਕੀ ਖੁਸੀ ਆਵੈ ਤੁਓ ਖਾਵੇ ਨਾਹੀ ਤੇ ਨਾ ਖਾ
 ਵੈ। ਤਾਉ ਸਫੇਰ ਕਹਿਆ ਯਹ ਕਿਆ। ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਓਹ ਪਉਣ ਅਹਾਰੀ ਹੈ। ਜੋ ਕਹੀ
 ਪਵਿਤ੍ਰ ਦੇਖ ਤੇ ਹੈ ਤੁਓ ਅਚਵਤੈ ਹੈ ਨਾਹੀ ਤੁਓ ਨਾਹੀ ਅਚਵਤੈ। ਤਾ ਧਰਮ ਸਿਘ ਕਹਿਆ ਤੇਈ ਹਾਕ
 ਪਾਇ ਨ ਕਿਆ ਦੋਖਿਆ ਹੈ। ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਮੈ ਤਾ ਕੁ ਪਾਵਨ ਕੁਛ ਨਹੀ ਦੇਖਿਆ ਫੇਰ ਉਸ
 ਕਹਿਆ ਤੇਏ ਹੁਥਾਤੁ ਕਿਉ ਕਹੀ। ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਤੁਮ ਲੇਚਲੇ। ਤਾ ਧਰਮ ਸਿਘ ਪੰਜ ਸੇਰਵ
 ਸਤੁ ਆਪਲੀਤੀ ਅਤੇ ਆਚੁਈ ਸੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਨਖਵਾਇ। ਲੋਕ ਰਿਵਸਤਿ ਧਰਮ ਸਿਘ ਅਤੇ ਮਰ
 ਦਾਨਾ ਕੇ ਥੇ ਆਇ ਜਿਥੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਤੇ ਮੈ ਦੇ ਨੇ ਬੈਰੇ ਆਹੇ। ਧਰਮ ਸਿਘ ਮਰਦਾਨੇ ਨੁਪੁਛਿ
 ਆ ਅਰੇ ਭਾਈ ਇਨ ਕੀ ਅਵਾਜ ਕਿਆ ਹੈ। ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਇਨ ਕੀ ਅਵਾਜ ਕਰਤਾਰ ਕਰ
 ਤਾਰ ਹੈ। ਤਾ ਧਰਮ ਸਿਘ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਅਗੇ ਰਖ ਕਾਰਿ ਮੁਹ ਬਚਨ ਕੀ ਤੇ ਸੁਸਾਧ ਜੀ ਕਰਤਾਰ ਕਰਤਾਰ
 ਤੁੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਖੀ ਆਖੋਲੀ ਆ ਅਤੇ ਮੈ ਭੀ ਅਖੀ ਖੋਲੀ ਆ। ਦੁਹਾਵਚਨ ਕੀ ਤੇ ਆਖਿਆ
 ਆਉ ਭਾਈ ਸਤਿ ਸਤਿ ਕਰਤਾਰ ਜੀ ਸਤਿ ਕਰਿਤਾਰ ਬੈਠੇ ਜੀ। ਤਾ ਧਰਮ ਸਿਘ ਬੈਠ ਕੇ ਅਗੇ ਰਖਿਆ
 ਪ੍ਰਸਾਦਿ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਦੇਹੁ ਕੁਛ ਕਿਆ ਹੈ ਭਾਈ। ਤਾ ਧਰਮ ਸਿਘ ਕਹਿਆ

ਜੀਤਮਾਰੇਵਾਸਤੇਗੋਬਿੰਦਪਰਸਾਦਿਕੁਜਿਆਹੈ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਕੁਈਤੇਰਾਨਾਉਕਿ ੩੬
 ਆਹੈ। ਅਤੇਤੇਰੀਜਾਤਦਰਨਕਿਆਹੈ। ਤਾਉਸਕਹਿਆਜੀਨਾਉਤੇਧਰਮਸਿੰਘਹੈ। ਅਰਈਹਾਜਾਤ
 ਬਰਨਸਭਨੇਕਾਏਕਹੀਹੈ। ਈਹਾਘਾਟੇਥਾਧੇਕੋਈਨਹੀ। ਈਹਾਤੇਸਭਨੇਪਾਸਤੇਏਕੋਗੋਬਿੰਦਧਾ
 ਧੇਹੈ। ਫੇਰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਧਰਮਸਿੰਘਈਹਾਕਾਰਾਜਾਕਉਣਹੈ। ਤਾਧਰਮਸਿੰਘਕਹਿ
 ਆਜੀਈਹਾਕਾਰਾਜਾਕਉਲਨੈਨਹੈ। ਫੇਰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਪੁਛਿਆਕੁਈਹਾਜਾਜੇਰਾਜਕਰਤਾ
 ਹੈਸੋਤਾਵਾਧੇਹੈ। ਤਾਫੇਰਧਰਮਸਿੰਘਕਹਿਆਜੀਉਸਕੇਸਿਰਉਪਰਛੜਕਰਤਾਰਦੀਆਹੈ। ਪ
 ਰਾਓਹਕਿਸੀਪਾਸੇਸਲਾਮਨਾਹੀਕਰਾਵਤਾ। ਆਪੇਤੀਜੀਅਸੇਸਲਾਮੀਸਕੁਰਯਤਰਹਤੀਹੈ
 ਅਰਸਤਾਰਾਜੇਇਸਕੀਆਨਮਾਨਤੇਹੈ। ਪਰਏਹੁਆਪਕਿਸੀਪਰਨਾਹੀਜਾਪਤਾਕਰਤਾ। ਏ
 ਹੁਏਹੀਸਮਝਤਾਹੈਜੇਗੋਬਿੰਦਕੇਸਭਬੰਦੇਹੈ। ਜੇਸੇਸਕੁਹੀਹੈਤੇਸਾਏਕਮੈਭੀਬੰਦਾਹੈ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨ
 ਕਜੀਵਿਚਧਾਰੀਜੇਉਸਕੇਦੁਆਰੇਗੁੰਨਾਹੀਜਾਵਣਾ। ਅਤੇਉਸਦਾਦਰਸਨਗੁੰਨਰੂਰਕਰਣਾਹੈ।
 ਜਿਸਗਾਜਵਿਚਅਭੁਮਾਨਜੀਤਿਆਹੈ। ਅਤੇਅਸਾਤਾਸੁਧਰਸੈਣਨੂੰਇਸਦੇਉਪਰਿਕੀਤਾਹੈ। ਫੇ
 ਰਾਕਰਤਾਰਕਿਆਕਰੇ। ਏਹੁਵੀਚਾਰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਦੇਜੀਵਸੀ। ਤਿਚਰਾਨੁਧਰਮਸਿੰਘਕ
 ਹਿਆਜੀਪਰਸਾਦਿਧਰਮਸਿੰਘਅਚਵੀਏ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਕੁਈਧਰਮਸਿੰਘਅਸੀ
 ਪਰਸਾਦਿਨਾਹੀਅਚਵਦੇ। ਤਾਧਰਮਸਿੰਘਕਹਿਆਜੀਕੁਈਜੀਸਾਧਜੀਤੁਸੀਜੇਨਾਹੀਅਚਵਦੇ
 ਸੋਕਿਉਨਾਹੀਅਚਵਦੇ। ਇਸਵਿਚਦੇਖਤੁਸਾਕਿਆਰਾਖਿਆਹੈ। ਫੇਰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿ
 ਆਕੁਈਧਰਮਸਿੰਘਦੇਖਪਰਸਾਦਿਵਿਚਕੋਈਨਾਹੀਪਰਰਾਜੇਬੀਚਦੇਖਹੈ। ਤਾਧਰਮਸਿੰਘਕ
 ਹਿਆਜੀਤੁਮਗਾਜੇਕੋਦੇਖਕਿਉਲਗਾਇਆ। ਰਾਜਾਤੇਧਰਮਸਿੰਘਹੈ। ਅਰਜੇਕੋਈਰਾਜੇਕੋਦੇ

ਖਨਜਰਿਆਇਆਹੈਤਾਤੁਹਮਕੋਕਹੋ। ਤੁਹਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਭਾਈਜਿਸਮੈਦੇਖਹੋਤਾਹੈਸੋਈ
 ਜਾਣਤਾਹੈ। ਅਰਮਉਰਕਿਆਜਾਣਤਾਹੈ। ਅਰਮਉਰਸੀਸਾਰਪਉਨਭੁਛੀਹੈ। ਤੁਧਰਮਸਿੰਘ
 ਕਹਿਆਜੀਇਹੁਨਿਰਵੇਰਾਕਿਉਕਹਿਹੋਵੇਗਾ। ਤੁਫੇਰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਭਾਈਹੋਇਰਹੇਗਾ।
 ਤੁਫੇਰਧਰਮਸਿੰਘਕਹਿਆਜੀਇਹੁਪਰਸਾਦਿਉਹੀਪਇਆਰਹੇ। ਤੁਫੇਰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆ
 ਤੁਮਰਜੇਕੋਖਬਰਕਰੇਗਤੁਬਰਾਜਾਹਮਸੇਸਮਝੈਗਾਤੁਬਪ੍ਰਸਾਦਿਹਮਅਚਵੇਗਾ। ਤੁਬਧਰਮਸਿੰਘ
 ਵੀਚਾਰਕੀਤਾ। ਭਾਈਏਹੁਅਚਰਜਹੋਇਆਜੇਗਜੇਨਇਨਕਿਆਵੇਖਲਗਾਇਆਹੈ। ਧਰਮਸਿੰ
 ਘਨਹੈਗਨਗੀਲਰੀ। ਤੁਧਰਮਸਿੰਘਰਾਜੇਕਉਲਨੈਨਨਜਾਇਕਹਿਆ। ਰਾਜਾਜੀਤੇਰੇਨਗਰ
 ਮੈਤੀਨਅਤੀਤਾਇਉਤਰੈਹੈ। ਏਕਤੇਆਇਕੋਸਹਰਿਸੈਅਹਾਰਕਰਿਜਾਤਾਹੈ। ਅਰਦੇਆਵ
 ਤੇਨਾਹੀ। ਤਿਨਕੋਮੈਉਹਾਅਹਾਰਲੇਗਾਇਆਬਾ। ਓਹਅਚਵਤੇਨਾਹੀ। ਮੈਤੋਉਨਕੋਕਹਿਆਹੈਸ
 ਧਜੀਯਹਤੇਧਰਮਨਗਰੀਹੈਤੁਮਅਚਵਤੇਕਉਨਾਹੀ। ਤੁਮਅਹਾਰਕਉਕਿਆਵੇਖਲਗਾਇ
 ਆਹੈ। ਜੇਉਨਕਮਹੰਤਹੈਸੋਉਨਕਹਿਆਪਰਸਾਦਿਕਉਦੇਖਕੋਈਨਾਹੀ। ਦੇਖਗਾਜੇਮੈਹੈ।
 ਰਾਜੇਕਹਿਆਧਰਮਸਿੰਘਤੁਮਉਨਪਾਸਤੇਪੁਛਤੇਚੇਰਾਜੇਮੈਕਿਆਵੇਖਹੈ। ਤੁਬਫੇਰਧਰਮ
 ਸਿੰਘਕਹਿਆਜੀਮੈਏਹਬਾਤੁਕਹੀਬੀ। ਪਰਉਸਨੇਕਹਿਆਭਾਈਜਿਸਕਉਦੇਖਹੋਤਾਹੈਸੋਈ
 ਜਾਣਤਾਹੈ। ਅਰਮਾਨਤਾਹੈ। ਤੁਬਰਾਜੇਕਹਿਆਧਰਮਸਿੰਘਤੁਮਹਮਰਾਵੇਖਬੀਚਾਰਵੇਖੋਉਨੇ
 ਹਮਕੋਕਿਆਵੇਖਲਗਾਇਆਹੈ। ਧਰਮਸਿੰਘਕਹਿਆਜੀਤੁਮਚਲਕਰਪੁਛਾ। ਤੁਬਰਾਜੇਕ
 ਉਲਨੈਨਕਹਿਆਧਰਮਸਿੰਘਓਇਕਹਾਥੈਠੇਹੈ। ਤੁਧਰਮਸਿੰਘਕਹਿਆਗਾਜਾਜੀਓਇਸਿ
 ਲਸਿਲਾਪਹਾੜਕੀਦਾਵਨੀਬੈਠੇਹੈ। ਰਾਜੇਕਹਿਆਅਰੇਘੋੜਾਲਿਆਵੇ। ਰਾਜੇਘੋੜਾਮੰਗ

ਇਆਮਾਰਿਜੀ। ਵਿਚ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤੇ ਸੁਜੇਮੇਰੇ ਸਹਰਿ ਵਿਚ ਭੰਡਾਰੇ ਦੀ ਅਟਕਾਉਤਾ ਕਿਸੀ ਕੋ ਨਾਹੀ ॥ ੧੧ ॥
 ਅਤੇ ਜੇਮੇਰੇ ਭੈ ਜਾਤਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਓਹ ਕਬੂਲ ਨ ਕਰਨਾ ਇਹ ਭੀ ਕੁਝ ਨਾਹੀ। ਭੁਲਾਹੁਣ ਤਾਈ ਵੇਹੀ
 ਚਲਾ। ਸਾਇਤ ਨਾਹੁ ਜਰੀਐ ਨਾ ਆਇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਇਆ। ਰਾਜੇ ਕਹਿਆ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਚਲੇ ਤੇ ਓਇ
 ਅਤੀਤ ਕਹਾਹੈ। ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਰਾਜੇ ਕਉ ਲੈ ਨੈਨ ਨੁਲੈ ਆਇਆ ਜਿਥੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੈਠਾ ਆਹ
 ਅਠੇ ਮਰਦਾਨਾ ਤਾਰ ਵਜਾਇ ਦਾਹੈ। ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਤੇ ਮੈਂਦੇ ਨੇ ਮਸਤ ਮਗਨ ਸਾਮਾਧਿ ਲਗੀ
 ਹੋਈ ਬੈਠੇ ਹੋ। ਤਾਗ ਜਾਘੇ ਨੇ ਤੇ ਉਤਰ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਇਆ। ਮਰਦਾਨਾ ਤਾਰ ਵਜਾਇ ਦਾਸੀ ਪਰਤ ਚ ਵਿਚਮ
 ਰਦਾਨਾ ਭੀ ਮਸਤ ਹੋਇਆ। ਮਰਦਾਨਾ ਭੀ ਜਾਣਦਾ ਜੇ ਕੋਈ ਆਇਆ ਹੋਵੇ ਕਿ ਨਾਹੀ ਆਇਆ।
 ਤਾਗ ਜੇ ਕਉ ਲੈ ਨੈਨ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਨੁਪੁਛਿਆ ਦੇਖ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਇਨ ਕੀਰਟੀ ਸਾਕਿਆਹੈ। ਧਰਮ ਸਿੰਘ
 ਘਰਹਿਆ ਜੀ ਇਹ ਪੂਰਨ ਸਾਧੋਹੈ। ਰਾਜੇ ਕਹਿਆ ਹਮ ਕਿਉ ਕਰਿ ਜਾਣੈ। ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਕਹਿਆ ਜੀ
 ਤੁਮਾਇਨ ਕੋ ਬੁਲਾਵੈ। ਰਾਜੇ ਕਹਿਆ ਹਮ ਕਿਉ ਕਰਿ ਬੁਲਾਵੈ। ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਕਹਿਆ ਜੀ ਇਨ ਕੋ ਕਹੈ
 ਸਾਧ ਜੀ ਕਰਤਾਰ ਕਰਤਾਰ। ਰਾਜੇ ਕਹਿਆ ਇਉਂ ਕਹੀਯੋ। ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਕਹਿਆ ਇਉਂ ਕਹੀਯੋ।
 ਰਾਜੇ ਨੇ ਤੇ ਹੋਇ ਕਰ ਆਖਿਆ ਸਾਧ ਜੀ ਕਰਤਾਰ ਕਰਤਾਰ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੀ ਸਾਧ ਖੁਲੀ। ॥ ੧੨ ॥ ਰ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਸਤਿ ਕਰਤਾਰ ਜੀ ਸਤਿ ਕਰਤਾਰ। ਪਿਛੋਂ ਮੈਂ ਭੀ ਪਲਕਾ ਬੋਲੀਆ। ਮੁਹ ਆ
 ਖਿਆ ਭਾਈ ਸਤਿ ਕਰਤਾਰ ਭਾਈ ਜੀ ਆਵੇ ਬੈਠੇ। ਤਾਗ ਜੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾਸੋਂ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਮਹੰਤ ਜੀ
 ਤੁਮ ਜੇ ਭੰਡਾਰ ਨਾ ਅਚ ਵਿਆ ਮਰਹਮ ਕੋ ਦੇਖ ਲਗਾਇਆ ਸੁੰ ਤੇ ਤੁਮ ਬਤਾਵਉ ਹਮ ਕਉ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾ
 ਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਦੇਖ ਤੁਮ ਕਉ ਇਹ ਲਗਾਹੈ। ਜੇ ਤੁਮ ਕਹਤੇ ਹੋ ਜੇ ਸਭੀ ਗੋਵਿੰਦ ਕੇ ਕੀਏ ਹੋ ਅੰਸੇ

ਏਕਹਮਭੀਕੀਏਹੈ। ਜੇਤੁਮਯਹਿਬਾਤਜਾਣਤੇਹੈਤੋਅਵਰਾਪਾਸਤੇਆਨਕਿਉਮਨਾਵਤੇਹੈ। ਤਾਗਜੇ
 ਕਹਿਆਹਮਕਿਸੀਪਾਸਤੇਨਹੀਮਨਾਉਤੇ। ਓਹਆਪੇਹੀਮਾਨਤੇਹੈ। ਹਮਤੋਕਿਸੀਕਉਕੁਛਫੁਰਮਾਇ
 ਸਨਾਹੀਕਰਤੇ। ਕਿਸੀਪਰਜਾਬਤਾਨਾਹੀਕਰਤੇ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਬਚਨਕੀਤਾਸੁਣਗਜਾਕਉ
 ਲਨੈਨਾਸਾਸੁਧਰਸੈਣਨੂਤੁਸਾਸਭਨਾਉਪਰਸਿਰਦਾਰਕੀਤਾਹੈਅਤੇਹੋਰਜਿਤਨੇਗਜੇਹੈਨਸਭ
 ਉਸਦੇਸਲਾਮੀਕੀਤੇਹੈਨ। ਤੁਸਾਡੇਜੀਵਿਚਕਿਆਆਵਦੀਹੈ। ਗਜੇਕਉਲਨੈਨਕਹਿਆਜੀਈ
 ਹਾਪਰਮਸੁਖਹੈ। ਹਮੇਤੁਮਾਗਕਹਿਆਕੀਆਅਰਸਿਰਪਰਮਾਨਿਆ। ਪਰਹਮਾਗਦੇਖਦੂਰਕਰੋ
 ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਬਚਨਕੀਤਾਗਜਾਤੇਗਦੇਖਦੂਰਕਰਨਦੇਵਾਸਤੇਸਤਿਹਜਾਰਜੇਜਨਆਇਹਾ।
 ਤੁਅਸਾਨੂਨੀਹੇਜਾਣਦਾਪਰਅਸੀਤੁਸਾਨਜਾਣਦੇਹੈ। ਪਰਗਜੇਸੁਧਰਸੈਣਦਾਸਲਾਮੀਰਹੈਗਾਤੁੰਭ
 ਲਾਹੇਵੀਗਾ। ਇਹਸਾਰੀਧਰਮਸਾਮਿਗਰੀਥਾਇਪਵੈਗੀ। ਨਾਹੀਤਾਤੇਗੀਖਸੀਜੀਆਵੀਸੋਕਰੀ।
 ਗਜੇਕਉਲਨੈਨਕਹਿਆਜੀਜੇਤੁਮਕਹਿਆਸੋਮੈਉਸਕਾਹੁਕਮੁਨਫੇਰੇਗਾ। ਪਰਜੀਮੇਰੇਆਤਮੇਕ
 ਕੁਰਮਦੂਰਕਰੋ। ਤੁਮਜੇਕਹਿਆਤੁਹਮਕੋਨਹੀਜਾਣਤਾਅਰਹਮਤੁਮਕੋਜਾਣਤੇਹੈ। ਅਜੀਓਹਕਦ
 ਕੀਅਸਨਾਈਹੈਅਰਕਦਕੀਪ੍ਰੀਤਹੈ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਸੁਣਿਗਜਾਕਉਲਨੈਨਜਬਗਜੇ
 ਜਨਕਬਿਦੇਹੀਥਾਤਬਤੁਰਜੇਕਾਖਾਸਾਇਸਨਾਨੀਥਾ। ਸਵਾਪਹਰਿਗਤੁਰਹਤੀਇਸਨਾਨਤੁਹੀਕਰਾ
 ਵਤਾਥਾ। ਗਜੇਕੀਤੇਰੇਪਰਿਬਹੁਤਮਿਹਰਵਾਨਗੀਬੀ। ਪਰਤੁੰਯਾਦਕਰਏਕਦਿਨਗਜੇਨੈਤੁਮਕੋ
 ਕਹਿਆਰੇਮਘਰਾਤੁਹਮਕੋਜਲਸੀਤਲਪਿਲਾਉ। ਪਰਕਾਹਕਾਜਗਕਾਮੈਕਹਤਾਹੈ। ਤਾਤੈਨੈਕਹਿ
 ਆਗਜਾਜੀਕਹੀਏਜੀ। ਗਜੇਜਨਕਕਹਿਆਰੇਮਘਰਾਜਗਾਹਿਮਚਲਜਲੁਹੈ। ਨਬਤੁੰਗਇਆ

ਤਾਤੇਰੇਆਤਮੇਏਹੀਥਾਸੁਨਾਉਪਜੀਜੇਹਮਰਜੇਨਾਹੁਏ।ਜਬਤੈਜਲਰਾਜੇਕੇਆਗੇਰਾਖਿਆਤਬਰਾ ੭੮
 ਨੇਜਲਪੀਆਤਾਤੇਰੇਉਪਰਗਾਂਜਾਬਹੁਤਪ੍ਰਸੰਨਹੁਆ।ਅਰਤੁਕਉਰਾਜੇਨੇਕਹਿਆਅਰੇਅਪਰਾਤੁ
 ਕੁਲਮਾਂਗ।ਤੈਕਹਿਆਜੀਮੈਕੁਛਨਾਹੀਮਾਗਤਾ।ਤਾਰਾਜਾਨਨਕਅੰਤਰਿਜਾਮੀਥਾਰਾਜੇਨੇਕਹਿ
 ਆਰੇਅਪਰਾਮਾਗਤੋਚੁਕਾਹੈਅਬਕਿਉਮੁਕਰਤਾਹੈ।ਜੇਤੈਮਾਥਿਆਸੋਹਮਤੁਮਕਉਦੀਆਹੈ।ਫਿ
 ਰਤੈਕਹਿਆਜੀਮੈਤੋਕੁਛਨਾਹੀਮਾਗਿਆ।ਤਾਫੇਰਰਾਜੇਨੇਤੁਮਕੋਕਹਿਆਰੇਅਪਰਾਜਬਤੁਜਲਕੋ
 ਗਇਆਥਾਤਬਤੈਆਪਣੇਆਤਮੇਕਹਿਆਥਾਜੇਹਮਰਜੇਨਾਹੁਏ।ਅਬਹਮਤੁਮਕਉਰਾਜਦੀਆ
 ਪਰਹਮਸੋਕੁਥੀਬਰਾਰਾਜਕਰੋਰੇ।ਹਮਾਰੀਤੁਮਾਰੀਉਹਕੀਅਸਨਾਈਪ੍ਰੀਤਹੈ।ਤਾਰਾਜੇਕਉਲਨੈ
 ਨਕਹਿਆਸੁਣਿਤੇਜੀਤਬਤੇਰਾਨਾਉਕਿਆਥਾਅਰਮੈਰਾਨਾਉਕਿਆਥਾ।ਤਾਫੇਰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀ
 ਕਹਿਆਸੁਣਗਾਜਾਕਉਲਨੈਨਤੇਰਾਨਾਉਸਫਾਚੰਦਥਾਅਰਮੇਰਾਨਾਉਗੋਵਰਧਨਥਾ।ਤਾਰਾਜੇਕ
 ਉਲਨੈਨਕਹਿਆਜੀਤੁਓਹੀਗੋਵਰਧਨਹੈ।ਅਬਤੇਰਾਨਾਉਕਿਆਹੈ।ਤਾਫੇਰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕ
 ਹਿਆਮੇਰਾਨਾਉਨਾਨਕਨਿਰੰਕਾਰੀਹੈ।ਤਾਫੇਰਰਾਜੇਕਉਲਨੈਨਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਵੇਪੈਗਤੇਹ
 ਥਿਰਖਕਰਆਪਣੇਮਥੇਤੇਰਥੇ।ਅਹਬਚਨਕੀਤਾਜੀਤੁਮਭਲੇਬਚਨਾਕੇਸੁਰੇਹੈ।ਅਬਚਲੇਸ
 ਹਰਮੰਦਰੇਮੈਗਜਰਾਨਕਰੇ।ਤਾਫੇਰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਸੁਣਗਾਜਾਹਮਅਤੀਤਫਕੀਰਹੈਤੁ
 ਮਰਾਜੇਹੇਤੁਮਮੰਦਰੇਮੈਸੋਹਿਤੇਹੈ।ਹਮਉਦਿਆਨਮੈਸੋਹਤੇਹੈ।ਤਾਰਾਜੇਕਹਿਆਤੁਪਾਜੀਏਹੁਰਾ
 ਜਤੁਮਾਰਾਹੈਬੈਠਕਰਿਰਾਜਕਰੇ।ਅਰਹਮਤੁਮਾਰੇਆਗੇਵਹਲਕਰਤੇਹੈ।ਜੇਤੁਮਕਹੋਸੋਹਮਤੁਮ
 ਰੇਆਗੇਕਾਰਕਰੇ।ਤਾਫੇਰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਸੁਣਗਾਜਾਤੁਗੁਰੂਜਕਰਤਾਹੈਸੋਹਮਹੀਰਾਜਕਰ

ਤੇਰੇ। ਤੁਮ ਅਰਹਮ ਦੇ ਨੇ ਗੁਰ ਭਾਈ ਬੇਰੇ ਦ ਕਛ ਨਾ ਹੀ। ਪਰ ਏ ਕੁਹ ਮਾਗ ਬਚਨ ਮਾਨੇ। ਗਜੇ ਕ
 ਹਿ ਆਜੀ ਏ ਕ ਬਚਨ ਕਿਆ ਤੁਮ ਕਹੋ ਸੋਈ ਕਰੇ। ਤੁਮ ਹਮਾਰੇ ਬੇਰੇ ਗੁਰ ਭਾਈ ਹੋ। ਗਜੇ ਜਨ ਕ
 ਕੀ ਬਰੇ ਬਰੇ ਹੋ। ਤੁਮ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਤੁਮ ਗਜੇ ਸੁਧਰ ਸੈਣ ਕੇ ਸਲਾਮੀ ਰਹੇ। ਤੁਮ ਗਜੇ ਕਉ
 ਲਨੈ ਨ ਕਹਿ ਆਜੀ ਏ ਕ ਸੁਧਰ ਸੈਣ ਕਿਆ ਜੋ ਕਹੋ ਤੇਰੇ ਸੁਧਰ ਸੈਣ ਕੇ ਸਰੋ ਕੇ ਸਲਾਮੀ ਹੋਵੇ।
 ਯਹ ਕਿਆ ਬਾਤ ਹੈ। ਤੁਮ ਗੁਰ ਜੀ ਮੈ ਨੇ ਕਹਿ ਆ ਗੁਰ ਜੀ ਜੇਤੁ ਸੀ ਆਖ ਦੇ ਹੋ ਸੇ ਤੁਮ ਗਜਾ ਮਨ ਦਾ ਹੈ
 ਫੇਰ ਅਗੇ ਬਾਤ ਕਿਆ ਜੋ ਗਜਾ ਕਹਿ ਦਾ ਹੈ ਸੇਤੁ ਸੀ ਭੀ ਮਨੋ। ਤੁਮ ਫੇਰ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਕ
 ਹੁ ਗਜਾ ਤੁ ਕਿਆ ਆਖ ਦਾ ਹੈ। ਤੁਮ ਗਜੇ ਕਹਿ ਆਜੀ ਮੰਦਰ ਪਵਿਤ ਕਰੇ। ਤੁਮ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ
 ਆ ਕੁਲਾ ਗਜਾ ਚਲੇ। ਗਜਾ ਅਤੇ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੈ ਨੁ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨੇ ਨੁ ਲੈ ਕਰਿ ਮੰਦਰ ਵਿ
 ਰ ਆਇਆ। ਤੁਮ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਖੇ ਤੁਮ ਗਜੇ ਜਨ ਕ ਪਾਸੇ ਭੀ ਵਡੀ ਸਮਿਰਾਇ ਹੈ। ਅਤੇ ਗਜ
 ਭੀ ਸਤਿ ਕਾ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਅਰ ਗਜੇ ਜਨ ਕ ਦਾ ਬਚਨ ਪੂਰਨ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਗਜਾ ਜਨ ਕ ਅਸਾਧਾ
 ਪੂਰਨ ਗੁਰ ਆਹਾ ਪ੍ਰਧਰਮ ਹੀ ਨੇ ਗਜੇ ਕਉ ਲਨੈ ਨ ਪਾਸਿ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਰਹਿ ਆ ਗੁਰ ਜਗਨ
 ਕੀਤੀ ਫੇਰ ਵੈਦ ਹੋਇ। ਗਜੇ ਕਹਿ ਆਜੀ ਏ ਹੁ ਗਜਾ ਕਿਸੀ ਕਉ ਅਪਣੇ ਹਥ ਕਰ ਕੇ ਦੇਹੁ ਅਰਮੈ
 ਤੁਮਾਰੇ ਸਾਥ ਹੀ ਚਲਤਾ ਹੈ। ਤੁਮ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਸੁਣ ਗਜਾ ਗੁਰ ਜਨ ਕ ਕਾਦੀ ਆਰਾ
 ਜ ਹੈ ਤੁਮ ਕਉ ਅਉਰ ਹਮ ਕਿਸ ਕਉ ਦੇਵੈ। ਗਜਾ ਤੁਮ ਹੀ ਕਉ ਹੁਕਮ ਹੈ। ਤੁਮ ਗਜੇ ਕਉ ਲਨੈ ਨ
 ਖੜੇ ਹੋਇ ਕੇਤੁ ਜੀ ਮ ਕੀਤੀ। ਤੁਮ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਾਹਿਰ ਨਿਕਲ ਖੜੇ ਹੋਇਆ। ਫੇਰ ਸੁਮੇਰ ਪਰ
 ਬਤ ਨ ਚਲੇ। ਤੁਮ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਇਹ ਜੇ ਮ ਕਾ ਆਖ ਦੇ ਹੈ ਨ ਸੋ ਕਿਧਰ ਹੈ॥ ੩॥

੧੬ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ **ਸਾਖੀ ਮਕੇ ਕੀ ਤਥਾ ਮਦੀ ਨੇ ਕੀ॥** ਨਸੀਹਤ ਨਾਮਾ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ੭੬
 ਜੀ ਕੀ ਤਾ॥ ਸਾਹੁ ਸਰਫ ਨਾਲਿ ਤਥਾ ਰੁਕ ਨਦੀ ਨਨਾਲ ਮਕੇ ਮਦੀ ਨੇ ਦੇਗ ਹੋਇ॥ **ਗੁਰਮਤਿ॥**
ਗੁਰਮਤਿ॥ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਤਮਾਮ ਆਲਮ ਤਾਰਨੇ ਕੇ ਨ ਮਿਤ ਭੁਖ ਉਦਾਸੀ ਕਾ ਧਾਰ ਕਾਰਿ ਸਭੁ ਪ
 ਰਤੀ ਕਾ ਸੇ ਲਕੀ ਤਾ॥ ਅਤੇ ਸਭੁ ਠਉ ਤਾ ਵਿਖੈ ਆਪਣੇ ਅਸਥਾਨ ਮੁਕਾਮ ਥਾਪੇ॥ ਇਕਾ ਦਿਨ ਸਹਰਿ
 ਬਿਦਰ ਵਖਣ ਦੇ ਸਾ ਅੰਦਰਿ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਬੈਠਾ ਸੀ ਤਾਹਾ ਜੀ ਮਕੇ ਕੀ ਹਜ ਕਉ ਚਲੇ ਸੇ॥ ਤਾਮਰਦਾਨੇ
 ਰਬਾਬੀ ਅਰਦਾਸ ਕੀ ਤੀਜੀ ਸਚੇ ਪਾਤੁ ਸਹਜੀ ਹਾਜੀ ਮਕੇ ਮਦੀ ਨੇ ਕੀ ਹਜ ਕਰਨ ਚਲੇ ਹੋਨਾ॥ ਕਿਉ
 ਜੇ ਮਕਾਮ ਦੀ ਨਾ ਖੁਦਾਇ ਦਾ ਘਰ ਹੈ॥ ਜੇ ਕੋਈ ਮਕੇ ਮਦੀ ਨੇ ਕੀ ਹਜ ਕਰਦਾ ਹੈ ਸੋ ਖੁਦਾਇ ਦੁਸ ਆਵ
 ਦਾ ਹੈ॥ ਹੁਕਮ ਹੋਵੈ ਤਾ ਠਉ ਭੀ ਹਜ ਕਰਾ ਮਕੇ ਮਦੀ ਨੇ ਕੀ॥ ਤਾਬਾਬਾ ਬੋਲਿਆ॥ ਜੇ ਮਰਦਾਨਿਆ ਮਕ
 ਮਦੀ ਨਾਇ ਸਦੇ ਅੰਦਰਿ ਮਿਹਰਿ ਹੈ॥ ਜੇ ਮਿਹਰਿ ਆਵਦੀ ਹੈ ਤਾ ਘਰ ਬੈਠਾ ਮਕੇ ਮਦੀ ਨੇ ਕੀ ਹਜ ਕ
 ਰਦਾ ਹੈ॥ ਅਤੇ ਬੁਜਰਗ ਵਰਦਾਨ ਸਵੈ ਦਸਦੀ ਦਾ ਹੈ॥ ਤਾਬਾਬਾ ਸੋਲੇ ਕੋ ਬੋਲਿਆ॥ **ਗੁਰਮਤਿ॥** ਮੁਖ
 ਮਕਾਮ ਨ ਮਦੀ ਨਾ॥ ਸਿਰਮੁ ਸਲਾਮ ਸਤ ਕਮ ਸੀਤਾ॥ ਨਕ ਕਬਰ ਬਾਜ਼ੁ ਵਰਨਾਇ ਮਾਮਾ ਕੁਲ ਮਾ
 ਅਲਹੁ ਕਰਾਨ ਜਬਾਨਾ॥ ਤਮਾਮਿ ਅੰਗ ਸੀ ਹਰਫ ਕਾਇਦਾ ਅਲਫ ਬੇ ਪਛਾਨਾ॥ ਰਹ ਅਜਾਦ ਸਿਰਮ
 ਬਗਦਾਇ॥ ਨੈਨ ਨ ਧੀ ਕਰਨਿ ਕਾਬਾਹ ਬਿਹਜਰਤਿ ਪੈਰ ਰਸੂਲਾ॥ ਨਾਨਕ ਐਸੈ ਮਮਲ ਜੋ ਕਰੈ
 ਸੇਵਰ ਗਹਿ ਪਵੈ ਕਬੂਲਾ॥ ਜਾਇਹ ਬਾਬਾ ਧਰਨ ਬੋਲਿਆ॥ ਤਾਮਰਦਾਨਾ ਵਿਸਮਾਇ ਹੋਇ ਕੈ
 ਚੁਪ ਕਰਿ ਰਹਿਆ॥ ਤਾਫੇਰ ਬਾਬਾ ਬੋਲਿਆ ਮਰਦਾਨਿਆ ਜੋਇਹੁ ਆਦਮੀ ਅਪਣਾ ਅੰਦਰਿ ਸੋਧੇ
 ਜੇ ਆਪ ਨ੍ਰਪਛਾਣੇ॥ ਤਾਇਹੋ ਹੈ ਸਭੇ ਕੁਛ ਪਰਏ ਹੁਦਨੀ ਆਦੇ ਲਾਲ ਚਕੁਲਾ ਫਿਰਦਾ ਹੈ॥ ਅਪਣਾ

ਪੁਰੁਲਾਇਤਾਹੈਸਾ॥ਮਿਰਗਕੀਨਿਆਈ॥ਮਿਰਗਕੀਨਾਭਾਵਿਚਕੁਸਤੁਰੀਹੈ॥ਅਤੇਸ੍ਰਾਂਕੁਸੁ
 ਪਵਾਫਿਰਦਾਹੈ॥ਤਾਫੇਰਮਰਦਾਨੇਅਰਦਾਸਕੀਤੀ॥ਸਚੇਪਾਤਸਾਹੁਜੇਤੇਰੇਵਿਲਾਅਵਦੀਹੈਸੇ
 ਈਕਰਹੁਜੀ॥ਤਾਫੇਰਥਾਥਾਥੋਲਿਆ॥ਮਰਦਾਨਿਆਤੁੰਸਚਆਖਦਾਹੈ॥ਜੇਫਕੀਰਾਨੁਦੇਸਪ
 ਰਦੇਸਦੇਖਏਭਲਾਹੈ॥ਅਸੀਭੀਮਕਾਮਦੀਨਾਦੇਖਾਗੇ॥ਅਤੇਇਕਦੁਇਸੁਖਨਮਕੇਦੇਕਾਜੀਰ
 ਕਨਦੀਨਨਾਲਭੀਕਰਨੇਹੈਨਾ॥ਤਾਇਕਦਿਨਥਾਥਾਨਾਨਕਤੇਮਰਦਾਨਾਉਠਚਲੇਮਕੇਕੀਹਜਕਓ
 ਤਾਦੁਜੀਮਜਲਗਏਤਾਚਾਰਹਾਜੀਅਰਦੇਕਸਾਹੁਸਰਫ ਫਕੀਰਗਾਹਿਵਿਚਦੇਖਕਾਰਿਫਕੀਰੀ
 ਵਿਆਪੇਵਦਾਵਲੇਹੈਗਾਨਹੋਇਰਹਿਆ॥ਹਾਜੀਆਨੁਕਹੇਲਗਾਜੇਤੁਸੀਖਤੇਹੋਵਹੁਤਾਇਸਫ
 ਕੀਰਪਾਸੇਫਕੀਰੀਦਜਥਾਥਕਹਦੇਹਾ॥ਜੇਇਸਫਕੀਰਫਕੀਰੀਦਾਜਥਾਥਦੁਰਸਤਿਤਿਤਾ
 ਤਾਕਾਮਲਫਕੀਰਹੈ॥ਅਤੇਜੇਇਸਫਕੀਰੀਦਾਜਥਾਥਨਵਿਤਾਤਾਇਸਦੇਬਸਤਾਕਿਸਥਤਫਕੀ
 ਰੀਸਭਖੇਹਿਲਾਹਗੇ॥ਤਾਸਾਹੁਸਰਫਥਾਥੇਪਾਸਆਇਆ॥ਕਹਿਣੇਲਗਾਅਰੇਭਾਈਤੁਮਕਓਣ
 ਹੋਤੇਹੋ॥ਤਾਥਾਥਾਥੋਲਿਆ॥ਹੋਅਲਾਦਰੇਵਸੁਅਵਲਪੁਛਣਾਫਕੀਰਕਓਤਕਸੀਰਹੈ॥ਕਿਸਵਾ
 ਸਤੇਜੇਫਕੀਰਦੁਨੀਆਕੋਲੋਨਾਉਮੇਦਹੈ॥ਤਾਸਾਹੁਸਰਫਹੈਗਾਨਹੋਇਕਰਚਪਕਾਰਿਰਹਿਆ
 ਤਾਸਾਹੁਸਰਫਮਨਵਿਚਕਾਹਿਆਕਿਭਾਈਇਹਫਕੀਰਫਕੀਰੀਦੇਫਿਰਕੇਵਿਚਕੁਸਲਹੈ॥ਜਿ
 ਸਐਸਾਜਥਾਥਫਕੀਰੀਕਾਦਿਤਹੈ॥ਪਰਭੀਪੁਛਦੇਧਾਂਦੇਖਾਕਿਆਕਹੈਗਾ॥ਸੁਆਲਸਾਹੁਸਰ
 ਫ॥ਹੋਅਹਿਫਕੀਰਅਵਲਮਾਸਪੁਰਸਮਸੁਆਲਈਸੁਖਨਰਾਜਦੁਬਧਿਦਹਦਰਵੇਸਾਹੁ॥
 ਅਵਲਫਕੀਰੀਚੀਸਤਿ॥ਆਖਰਫਕੀਰੀਚੀਸਤਿ॥ਖਾਨਾਫਕੀਰੀਚੀਸਤਿ॥ਕੁਲਫਕੀਰੀਚੀਸਤਿ॥

20

ਵਮਲਾਨਾਨੁਕਮੇਫਕੀਰਾਮਸਤਿ॥ ਫਕੀਰੀਰਾਚਦਾਨਾਫਕੀਰੀਗੁਮਕਰਦਾਅਸਤਿ॥ ਤਾਫੇਰ
 ਸਾਹੁਸਰਫਪੁਛਿਆ॥ ਸੁਆਲਸਾਹੁਸਰਫ॥ ਕੁਜਾਮੀਨੀ॥ ਕੁਜਾਮੀਨੀ॥ ਜਥਾਬਥਾਥੇਨਾਨਕ
 ਕਹਿਆ॥ ਯਾਮੀਨੀਯਾਮੀਨੀ॥ ਫਿਰਸਾਹੁਸਰਫਪੁਛਿਆ॥ ਚਿਹਸਤਿਮੀਨੀ॥ ਚਿਹਸਤਿਮੀਨੀ॥
 ਥਾਥੇਆਖਿਆ॥ ਧੁਰੋਨਾਨਕਏਕਧੀਨੀਏਕਧੀਨੀ॥ ਫੇਰਸਾਹੁਸਰਫਪੁਛਿਆ॥ ਜਥਾਬਥਾਮਗ
 ਰਸੁਆਲਤੁਰਾਮੇਅਸਤਿਪੁਰਸਾਮਅਹਿਲਜਥਾਬਥਾਥੇਦਰਵੇਸਾ॥ ਕੁਲਾਹਸੁਮਾਚਮਜਥਾਅਸ
 ਤਾ॥ ਥਾਥੇਆਖਿਆਜੇਮਨੁਆਮੂਰੇਤਥਾਮੂਰੁਮੂਰਵੈ॥ ਥਾਥਿਨਮਨਮੂਰੇਜਗਤਿਨਪਾਵੈ॥ ਮਰੁਕਾਟ
 ਗੁਰਆਗੇਧਰੇ॥ ਮਨਮਤਾਂਤੀਆਗਗਰਮਤਲੋਤਰੇ॥ ਮੂਰੁਮੂਰਵੈ॥ ਹੋਇਸਕੁਕੀਰੇਨਾ॥ ਸੋਥੈਰ
 ਰਪਿਪਰਥੈਗੁਰਥੈਨਾ॥ ਮੂਰੁਮੂਰਾਇਕੀਇਹਗਤਿਭਾਈ॥ ਕੋਗੁਰਮਾਖਿਥਿਰਲਾਮੂਰੁਮੂਰਾਈ॥
 ਸੁਆਦਸਨੇਹਮਮਤਾਸਭੁਤਜੀਯੀ॥ ਤੁਝਿਨਾਨਕਏਹੁਕੁਲਹਪਹਿਰਯੀ॥ ੧॥ ਫਿਰਸਾਹੁਸਰਫ
 ਪੁਛਿਆ॥ ਜਥਾਬਥਾਮਗਰਤੁਰਾਸੁਆਲਮੇਪੁਰਸਾਮਅਹਿਲਜਥਾਬਥਾਥੇਦਰਵੇਸਾਹਥਿਰ
 ਕਾਸੁਮਾਚਮਜਥਾਅਸਤਾ॥ ਥਾਥੇਆਖਿਆਪਰਮਤਿਮੂਰੀਦਹਰੰਨਕਫਨੀਟੋਪੀਮਨਸਬਦ
 ਗਹਨੀ॥ ਥਾਹਿਤਾਦਰੀਆਉਕੀਆਬਰੇਤੀ॥ ਸਹਜਿਘਰਿਥੈਠਤੁਹਾਸਿਥਿਆਚੇਤੀ॥ ਹਰਖ
 ਸੋਗਕੀਨੀਅਹਰਨੀ॥ ਪਹਰਿਕਫਨੀਦੁਸਟਿਥਿਰਾਰਨੀ॥ ਸੁਨਿਘਰਿਬਸਤੀਬਸਾਈ॥ ਤੁਝਿ
 ਕਫਨੀਕੀਜਗਤਿਪਾਈ॥ ਕੁਟੰਬਛੇਦਹੁਆਇਕੇਲਾ॥ ਪਹਿਰਕਫਨੀਨਾਨਕਭਾਈਆਸੁਹੇਲਾ
 ੨॥ ਫਿਰਸਾਹੁਸਰਫਪੁਛਿਆ॥ ਜਥਾਬਥਾਸੁਆਲਮਗਤੁਰਾਮੇਪੁਰਸਾਮਅਹਲਜਥਾਬਥਾਥੇਦਰ
 ਵੇਸਾ॥ ਕੁਪੀਨਸੁਮਾਚਮਜਥਾਅਸਤਿ॥ ਤਾਥਾਥੇਆਖਿਆ॥ ਗੁਰਸਬਦਦੀਖਿਆਪੰ

ਚਇਵਾਵੇਨੁ ਅਟਲ ਰਹਨੀ। ਅਨਸਹਜਗਹਨੀ। ਚਿਸਟਧਾਂਧਕੁਮੰਤਾਠਹਿਰਨੀ। ਦਸਵੇਦੁਆ ੮੧
 ਰਤਾਸਚਰਨੀ। ਅਠਿਸਠਹਾਟਤਾਨਲਈਜਗੋਟੀ। ਜਗਨਮਰਨਾਪਹਰਿਬੋਲੀਗੋਟੀ। ਕਾਮਥੰਧ
 ਪ੍ਰਗਟੇਨਿਤਕੁਸਾ। ਉਲਟਿਲੰਪਕਾਪੀਵੈਜਲਾ। ਗਰਬੁਲੰਦਮਾਤਿਹਿਰੀਛੋਟੀ। ਏਹੁਜਗਤਨਾਨਕ
 ਪਹਰਬੋਲੀਗੋਟੀ। ੩॥ ਫੇਰਸਾਹਸਰਫ ਪੁਛਿਆ। ਜਬਾਬਤੁਰਾਸੁਆਸਮੇਪੁਰਸਮਾਅਹਿਲਜ
 ਬਾਬਬੁਗੋਦਰਵੇਸਹਾ। ਪਾਪੋਸਸੁਮਾਚਮਜਬਅਸਤਾ। ਸਰਬਗਿਆਨਅਹਨਗੀਤੀ। ਪਾਵਕ
 ਪਵਨਜਾਤਮਨਕੀਤੀ। ਧਰਨਿਤਰਵਰਕੀਰਹਤਰਹਨੀ। ਕਾਟਨਾਖੋਦਨਾਮਨਮਾਹਿਸਹਨੀ। ਦਰੀ
 ਆਉਮੈਲਾਗੀਤੁਬਕਰੀਆਛੀ। ਕੁਊਭੁਗਤਿਕਰਿਲੀਉਸਾਖੀ। ਏਹੁਮਤਿਮਾਥਿਕਰਿਹੋਪਿਨਹਿਨੀ
 ਤੁਜਪਾਪੋਸੁਹੋਇਬੁਹਮਰਹਨੀ। ਬਿਨਬੁਹਮਚੀਨੇਪਾਪੋਸਤਿਆਰੇਗ। ਕਹੈਨਾਨਕਉਹਪਾਟਿਨਲਾਗੇ
 ੪॥ ਫਕਰਕਹਾਵੈਬੰਧੇਦੁਆਰਾ। ਮਾਇਆਸੰਗਕਰੇਬਿਉਹਾਰਾ। ਫਕਰਕਹਾਵੈਪਕੜੇਲਾਠੀ। ਫ
 ਕਰਨਾਹੀਉਹਅਮਰਕਾਸਾਥੀ। ਪਕਰਕਹਾਵੈਪਗਪੈਜਾਗ। ਓਹਕੀਆਜਾਵੈਫਕੀਰੀਕੀਸਾਗ।
 ਫਕਰਕਹਾਵੈਪਕੜੇਕਾਸਾ। ਟਕਪਵਨਕੀਧਾਧੋਮਾਸਾ। ਫਕਰਕਹਾਵੈਕਪੜੇਹੀਛਾਵੈ। ਓਹਫਕੀ
 ਰਗੁਸਤਿਮਾਹਿਸਮਾਵੈ। ਫਕਰਕਹਾਵੈਕਮਰਤਲਵਾਰਾ। ਫਕਰਨਾਹੀਉਹਮੁਨਸਬਦਾਰਾ। ਫਕ
 ਰਹੋਇਸਖਆਸਨਚੜੇ। ਤੁਭਿਕਿਉਅਕਾਸਦੁਟਨਹਿਪੜੇ। ਫਕਰਕਹਾਵੈਸਿਰਦਸਤਾਰਾ। ਓਹਫ
 ਕਰਿਹਰਿਹਰਫਮੈਖੁਆਗ। ਫਕਰਕਹਾਵੈਚੜੇਤੁਰੰਗਾ। ਸਰਿਗਰਦਾਨਮਾਇਆਕੇਸੀਗਾ। ਫਕਰ
 ਕਹਾਵੈਸੁਆਲਾ। ਮਹਾਜੰਜਾਲੀਸਦਾਜਵਾਲਾ। ਫਕਰਮੁਸਾਫਰਪਾਣੀਪਉਣਾ। ਚਲਤਾਰਮਤਾਅ ੮੨
 ਵਾਗਉਣਾ। ਇਤਨਿਆਫਕੀਰਾਈਗਹਿਹੀਭੁਲਾ। ਨਾਨਕਖੈਰਕਮਾਵੈਸੁਫਲਿਓਫਲਾ। ਪਾਤਾ

ਫਿਰ ਸਾਹੁ ਸਰਫ ਪੁਛਿਆ ਸੁਆਲ ਕੀਤਾ। ਕਹਿ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਯਾਹਿ ਜੇ ਫਕੀਰੀ ਕੇ ਬਸਤੁ ਪਹ
 ਰਤੇ ਹੋਨਾ। ਅਰਫਕੀਰੀ ਕਾ ਕੁਝ ਕਰ ਕੇ ਆਪ ਕੋ ਬਝਾ ਕਰਾਵੇ ਤੇ ਹੋਨਾ। ਸੋ ਤੇ ਇਸਤਰਹਿ ਫਕੀਰੀ ਹਾਸ
 ਲਨ ਹੋਈ। ਨਗੁ ਹੀ ਨਾਉ ਦਾ ਸੀ ਕੋ ਗਹੀਰਹਿ ਆ। ਏਕ ਅਵਰ ਹਮਾਰੇ ਮਨ ਮੈ ਬਾਤ ਰਹੀ ਹੈ। ਜੇ ਜੇ
 ਤੇ ਬਸਤੁ ਫਕੀਰੀ ਕੇ ਹੋਨਾ। ਤਿਨ ਕੀ ਆਸ ਭੁਖ ਸੀ ਅਤਾ ਕਹੀ ਐ ਜੀ। ਜੇ ਹਮਾਰੀ ਨਿਸਾਹੇ ਵੈ ਗਤਾ ਬ
 ਖੇ ਆਖਿਆ ਸੁਹੇ ਸਾਹੁ ਸਰਫ ਫਕੀਰੀ। ਪਹਲੇ ਫਕੀਰੀ ਅੰਦਰ ਚਹੀ ਐ। ਫਕੀਰੀ ਮੈ ਸੀਹਿੰਦੇ
 ਵੈ ਗੁਹਸਤਿ ਮੈ ਰਹੈ। ਭਾਵੈ ਉਦਾਸ ਮਾਹਿ ਹੋਵੈ। ਅਰਫਕੀਰੀ ਰਹੇ ਵੈ ਅਤੇ ਅਮਲ ਗ੍ਰਿਹਸਤੀ ਆ ਕੇ ਕਰੇ।
 ਅਰਥਿ ਬਾਸ ਫਕੀਰੀ ਕਾ ਕਰੈ ਮੁੰਡ ਮੁੰਡਾ ਵਣਾ। ਅਰਟੇ ਪੀਖ ਫਨੀ ਲੀਗੋ ਟੀਪਹਰੈ। ਤੁਧੇ ਹੁਸਤ
 ਬਸਤੁ ਫਕੀਰੀ ਕੇ ਤੇ ਬਹਿਤੇ ਬਕਰਿਓ ਠਤੇ ਹੋਨਾ। ਕਹਤੇ ਹੋ ਜੇ ਹੋਵਾਨ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਬੰਦੇ ਤੂੰ ਜੇ ਅਸਾਨ ਪ
 ਹਰਿਦਾ ਹੋ ਸੋ ਕਿਉ ਪਹਿਰਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਸਕੇ ਅਸੀ ਬਸਤੁ ਗਜੇ ਉਨਾ ਹੀ ਜੈ ਸਾਹੇ ਵੈ। ਤੁੰ ਤੂੰ ਅਸਾਨ ਪਹ
 ਰਿ। ਅਤੇ ਜੇ ਕਾਈ ਹਿਰਸ ਵਨੀ ਆਵੀ ਮਨ ਵਿਚ ਰਹੀ ਹਈ ਤਾਨ ਪਹਰਿ। ਪਹਿਲੇ ਟੇਪੀ ਬੋਲੀ। ਸੁ
 ਫਿਰ ਹੋਵੈ ਵਾਨ ਬੰਦੇ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਟੇਪੀ ਪਹਰਣੀ ਅਰੁ ਸਿਰ ਮੁੰਡਾ ਵਣਾ ਜੇ ਹੋ ਸੋ ਬਾਲ ਕਕਾ ਹੈ। ਜੇ ਬਾਲ ਕਕੀ
 ਭਾਂਤ ਮਨ ਹੋਈ ਤੁਮੈ ਨ ਪਹਰਿ। ਅਤੇ ਜੇ ਸਿਆਣਾ ਹੋਵੈ ਤਾਨ ਪਹਰਿ। ਸਿਰ ਅਜਾਬ ਚੜੀ ਗਾ। ਬਹੁਤ
 ਖਫਨੀ ਬੋਲੀ। ਸੁਣਹੋ ਹੋਵਾਨ ਬੰਦੇ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਤੂੰ ਜੇ ਮੈਨ ਪਹਰਦਾ ਹੈ। ਮੈ ਜੇ ਖਫਨੀ ਹਾਂ ਸੋ ਮਰਦੇ ਦਾ ਪ
 ਹਰਨਾ ਹਾਂ। ਜੇ ਜੀਵਦਿਆ ਮੁਰਦਾ ਹੋਇ ਠਹੈ ਤਾਪ ਹਰਿ। ਅਤੇ ਜੇ ਕਾਈ ਵਨੀ ਆਵੀ ਹਿਰਸ ਮਨ ਵਿਚ
 ਹਈ ਤਾਨ ਪਹਰਿ। ਗੁਹਸਤਿ ਵਿਚ ਰਹਾ। ਬਹੁਤ ਫਹੋੜੀ ਬੋਲੀ। ਸੁਣਵੇ ਬੰਦੇ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਤੂੰ ਜੇ ਮੈਨ
 ਹਥ ਲੈਦਾ ਹੋ ਸੋ ਕਿਉ ਲੈਦਾ ਹੈ। ਮੈ ਜੇ ਫਹੋੜੀ ਹਾਂ ਸੋ ਮਿਸਲ ਗੁਦੜ ਦੀ ਹਾਂ। ਜੇ ਗੁਦੜ ਦੀ ਭਾਂਤ ਹੋਇ ਰ

ਹੇਅਤੇਧਏਦੀਸਾਹਿਨਾਲਰਲਰਹੈਬੁਰਾਭੁਲਾਸਭਹੁਸੁਦੇਤਾਤੁਮੈਨੁਹਥਫਨਾ।ਨਾਹੀਤਾਮਤਿ ੮੨
 ਫਨਾ।ਤੁਫੇਰਧੁਆਬੋਲਿਆਵੇਬੰਦੇਖੁਦਾਇਦੇਆਤੁਮੈਨੁਮਤਜਲਾਇ।ਜੇਤੁਪਹਿਲੇਆਪੁ
 ਏਪੰਜਹਵਾਸਜਲਾਏ।ਤੁਮੈਨੁਪੁਖਾਇਨਾਹੀਤਾਮਤਿਧੁਖਾਇ।ਜਿਉਕਰਿਮੈਪੁਖਦਾਰਹਦਾ।
 ਰਤੁਦਿਹਜੇਏਵੇਵਾਫੁਪੁਖੇਅਤੇਖੁਦਾਇਵਲਹੋਵੇਤੁਮੈਨੁਪੁਖਾਇ।ਨਾਹੀਤਾਮਤਿਧੁਖਾਇ।ਮੇਰੇ
 ਹੀਵਾਫੁਸਆਹਾਦੀਫੁਰੀਹੋਇਰਹਾ।ਤੁਫੇਰਭੁਬੀਬੋਲੀਜੇਵੇਮੀਆਬੰਦੇਖੁਦਾਏਦੇਮੈਨੋਜੇਹਥ
 ਲੇਦਾਹੈਸੋਕਿਉਲੇਦਾਹੈ।ਹੋਰਨਾਭੁਭੁਆਦੇਮਹਸਿਧੇਹੈਨਅਤੇਮੇਰਾਮੁਹਅਪੁਠਾਹਈ।ਜੇਲੋਕ
 ਜਗਨਦੇਸਨਾਲੇਮਹਅਪੁਠਾਕਰਿਰਖੇਤਾਮੈਨੋਹਥਿਲੇ।ਨਾਹੀਤਾਮਤਿਮੇਰੇਨਜੀਕਆਵੇ।ਫੇਰ
 ਸੇਲੀਬੋਲੀਅਵੇਬੰਦੇਖੁਦਾਇਦੇਆਮੈਹਾਈਬੰਧਨਬਰਦੇਦਾ।ਜੇਮੈਨੋਗਲਰਖਦਾਹੈਤਾਪਹਿ
 ਲੇਮਰਸਦਿਅਗੈਬਰਦਾਹੋਇਰਹਾ।ਜਿਧਰਧੈਚੀਤਿਧਰਹੀਜਾਹਿ।ਉਜਰਿਨਾਆਣਾ।ਤੁੰਤੁਮੈ
 ਨਗਲਪਾਇਨਾਹੀਤਾਮਤਿਗਲਪਾਇ।ਫੇਰਪਉਦੇਬੋਲੇਵੇਬੰਦੇਖੁਦਾਇਦੇਆਮਸੀਸੀਗਲ
 ਬੰਦੀਵਾਨਾਦੇਹਾਂਜੇਅਸਾਨੋਪੈਰੀਪਾਇਆਲੇਨਹਿਤਾਆਪਣੀਦਉੜਦਲੀਲਦੁਨੀਆਦੀ
 ਵਰਜਰਖਾ।ਵਰਬਦਰਿਖੁਆਰਨਹੋਦਾਫਿਰਖੁਦਾਇਵਲਆਉ।ਆਸਣੜਿਨਕਰਾਇਹੁਤ।
 ਫਕੀਰੀਦੇਬਸਤੁਬੋਲੇ।ਬਹੁਨਫਕੀਰੀਕਾਕਿਆਹਾਹੈ।ਜੇਇਕਧਾਰਘਰਤਿਆਗਨਿਕਲੇਫਿ
 ਰਘਰਿਘਰਜਾਇਕਰਿਹਥਿਤਭੇਨਾਹੀ।ਸਧਰਕਰਿਕੇਰੋਸਾਪਕਨਕੇਬਹਰੇ।ਰਬਵਲਾਧਿਆ
 ਨਲਾਇਕਰਾਇਕੇਤਮਨਿਕਲਗਾਇਆ।ਇਕੇਤਾਖੁਦਾਇਆਇਮਿਲਿਆ।ਇਕਧਾਰਦੁਨੀਆ
 ਨੂਤਰਕਨਿਕਲੇਫੇਰਉਸੇਦੁਨੀਦਿਆਲੇਕਾਅਗੈਟਕਨੇਮਗਿਣਲਗਾਤਾਖੁਦਾਏਨਾਲੇਫਿਰਿਆ

ਜਰਦਰਹੋਹਿਹੋਇਆ। ਬੇਮੁਖਹੋਆ। ਕਿਸੇਮਜਲਨਪਹੁਤਾ। ਅਵੇਹੀਫਕੀਰੀਕਮਵੈਤਾਪਰ
 ਹੀਰੁਲਾਹੈ। ਖਦਾਇਦੇਗਹਿਭੀਚਲੇਅਤੇਦੁਨੀਆਨਾਲੇਕੁੀਸਰਖਰਹੈਵੈ। ਜਰਦਕਦਮਦ
 ਇਦੇਫਕੀਰੀਆਖਗਏਹੈਨਾ। ਜਿਸਅੰਦਰਫਕੀਰੀਕੀਤੀਸੇਫਕੀਰਹੋਆਖਦਾਇਨਪਹੁਤਾ।
 ਅਤੇਜਿਸਨਕੀਤੀਸੇਸੁਵਾਗੀਹੋਆ। ਜੇਸੇਭਾਡੁਭਗਤੀਆਸਅੰਗਪਾਵਤੁਹੈਜੇਗੀਦਾਓਹ
 ਜਾਣੀਤਾਹੈਜੇਜੇਗੀਹੈ। ਪਰਜੇਉਸਦੇਲਛਣਜਾਹਰਿਹੋਦੇਹੈਨਤਾਸਕੁਕੇਈਆਖਦਾਹੈਜੇਭੀ
 ਭੁਗਤੀਆਹੈ। ਭੁਖਜੇਗੀਦਾਕੀਤਾਹੈਸਾ। ਤਿਉਸਿਧਹੋਵੈਪੀਰਹੋਵੈਸੰਤਹੋਵੈਮਹਾਪੁਰਖਹੋਵੈ
 ਭੁਗਤਹੋਵੈਸਾਧੁਹੋਵੈ। ਜੇਫਕੀਰਹੀਹੋਵੈਸੇਹੋਇਰਹੋਤਾਸਚੀਫਕੀਰੀ। ਨਾਹੀਤਾਝੁਠੀਫ
 ਕੀਰੀ। ਦੀਨਦੁਨੀਆਦੁਹਾਵਲੇਗਇਆ। ਪਰਬੰਦੇਦੇਹਥਕਿਛੁਨਾਹੀ। ਜਿਸੇਦੇਵੈਤਿਸੇਮ
 ਉਸਾ। ਸਲੋਕਾ। ਗਲਾਵਤਨਜੇਗੀਆਪੈਰੀਜੇਗਨਪੀਧਾ। ਤਿਸੇਅਕਲਨਅਪੜੇਜਿਥੇ
 ਪਿਰੀਆਦੀਸੀਧਾ। ੧। ਤਾਸਾਹੁਸਰਫਆਖਿਆਵਾਹੁਦਾਹੁਬਾਬਾਨਾਨਕਜੀਵਾਹੁਦਾਹੁਤੇਰੀ
 ਫਕੀਰੀਨਵਾਹੁਦਾਹੁਖਦਾਇਨੀਜਿਸਦੀਏਕੁਣੁਆਈਆਹੈਨਾ। ਅਤੇਏਦੁਰਜਾਈਹੈਨਾ।
 ਫਕੀਰੀਉਸਦਾਨਾਉਹੈਜੇਬਾਬਾਨਾਨਕਜੀਤੁਧਕੀਤੀਹੈ। ਅਤੇਗਰਆਈਕੁੀਤੇਰੇਲਾਇਕਹੈ।
 ਜੇਹਧੀਉਸਦਾਨਾਉਹੈਜੇਸੇਖਫਰੀਦਕੀਤੀਹੈ। ਪੀਰੀਉਹੀਹੈਜੇਖਆਜਮੇਨਦੀਜਿਸਦੀਕੀਤੀ
 ਹੈ। ਪਾਤਸਾਹੀਉਹੀਹੈਜੇਰਸਾਲਤਿਪਨਾਹਿਕੀਤੀਹੈ। ਅਦਲਉਸਦਾਨਾਉਹੈਜੇਉਸਰਖਿਤਾਬਕੀਤਾ
 ਹੈ। ਭੁਗਤਉਹੀਹੈਜੇਕਬੀਰਕੀਤੀ। ਜੇਗਓਹੀਹੈਜੇਠਾਰਖਨਾਬਕੀਤਾਹੈ। ਤਿਆਉਹੀਹੈਜੇਰਜੇਭੁਰਥੀਗੇ
 ਪੰਚਦਕੀਆਹੈ। ਤਪਉਹੀਹੈਜੇਗਜੇਜਨਕਕੀਆਹੈ। ਸੀਨਿਆਸਉਹੀਹੈਜੇਦੇਵਦਤਕੀਆਹੈ। ਤਪਉਹੀਹੈਜੇ

ਜੇਲਛਮਣਕੀਆਹੈ। ਜੇਰਓਹੀਹੈਜੇਹਵਣਤਕੀਆਹੈ। ਜੁਧਓਹੀਹੈਜੇਦਹਸਰਕੀਆਹੈ। ੮੩
 ਏਓਗਓਹੀਹੈਜੇਗਜੇਰਮਚੰਦਕੀਆਹੈ। ਸਤਿਓਹੀਹੈਜੇਸੀਤਾਕੀਆਹੈ। ਗੁਰਸਤਿਓਹੀ
 ਹੈਜੇਬਾਬੇਆਦਮਕੀਆਹੈ। ਜਾਂਇਤਈਸਿਫਤਸਾਹਸਰਫਕੀਤੀਤਾਫਿਰਥੈਗਾਗਵਿਚਹੋਇਗ
 ਏਆ। ਤਾਸਬਦਧੋਲਿਆ। **ਧਾਧਾਧਾਧੀ॥ ਜਕਈ॥** ਨਿਤਪੁਛੋਪੰਤੁਜੇਇਸੀ। ਪੀਆ
 ਕਬਹੁਮਿਲਾਵਹੋਇਸੀ। ਮਿਲਦਰਦਵਿਛੋਨਾਖੋਇਸੀ। ੧॥ ਤੁਧਿਰਹੀਆਸੁਮਾਇਜੀਓਬ
 ਲੋ। ਮੈਕੰਤਨਦੇਖਿਆਨੈਨਭੁਗੇ। ੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਨਿਤਕਾਗਓਰੁਰੇਬਨਰਹੇ। ਨਿਸਤੁਰੇਗਣਤੀਨ
 ਸੋਹੇ। ਜਿਉਲਵੈਬਧੀਹਾਤਿਵੈਲਹੇ। ਮੋਹਿਤਰਿਪੀਆਬਿਨਪਲਨਬਿਹਾਵਈ। ਜਿਉਜਲਬਿ
 ਨਮੀਨਤਨਛਾਵਈ। ਜਿਉਵਿਛੜੀਕੂਜਕੁਰਸਾਵਈ। ੩॥ ਸਾਹਸਰਫਨਾਥੀਉਤਾਵਲਾ। ਇਕ
 ਚੋਟਨਥੀਵਨਚਾਵਲਾ। ਕਿਆਦਰਸੈਨਕੁਲਾਬਾਵਲਾ। ੪॥ **ਜਬਾਬ॥ ਧਨਾਸਰੀ॥ ਜਕਈ॥**
 ਕਰਿਸਹਿਜਸੀਗਾਰਬਣਾਈਐ। ਕਰਿਕਰਈਕਜਲਾਪਾਈਐ। ਮਨਮਾਰਨਮਾਗਭੁਗਈਐ
 ੧॥ ਏਓਕੰਤਮਿਲਾਵਹੋਇਸੀ। ਪੁਛਪੰਤੁਤਿਸਿਆਵੈਜੇਇਸੀ। ੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਸਹੁਮਿਲਿਆ
 ਤਪਤਬੁਝਾਈਐ। ਦੇਖਦਰਸਨੈਨਾਪਾਈਐ। ਸਹੁਮਿਲੈਤਾਸਭਕਿਛਪਾਈਐ। ਜਾਭੁਣ
 ਤਾਗਲਲਾਈਐ। ੨॥ ਕਿਉਕਾਗਓਰੁਰੇਬਨਰਹੇ। ਕਿਉਤੁਰੇਗਣਤੇਦੁਖਸਹੁ। ਪੀਉਬੀਦਬ
 ਧੀਹਾਚੁਪਗਹੇ। ਜੇਵਿਛੜਿਆਹੋਵੈਤਾਗਮਦਹੇ। ਕਹੈਨਾਨਕਸੁਣਤੁਬਾਵਲਾ। ਸਾਹਸਰਫ
 ਨਾਥੀਉਤਾਵਲਾ। ਇਕਸੈਚੋਟਨਥੀਵੈਚਾਵਲਾ। ਸੁਆਲਕਾਜਬਾਬਬਾਬੇਨਾਨਕਦਿਤਾ
 ਤਾਸਾਹਸਰਫਕੇਮਨਸੰਤੋਖੁਹੋਆ। ਨਿਸਾਹੋਈ। ਛਹਿਪੈਰੀਪਾਇਆ। ਬਾਬੇਕੋਲੋਸਾਹਸਰਫ

ਵਿਦਾਹੋਇ ਕੈਗਜੀਆਦੀਮਜਲਸਵਿਭਆਇਆ। ਤਾਹਾਜੀਆਸਾਹੁਸਰਫਨੁਪਾਛਿਆ।
 ਕਹੋਸਾਹਜੀਫਕੀਰਪਾਸੇਫਕਰਿਕਜਥਾਬਪੁਛਿਆ। ਕਹੈਜੀਫਕੀਰੀਵਿਚਬਹੁਤਕਾਮਲਹੈ
 ਇਤਣੇਨੋਬਾਬਾਭੀਹਾਜੀਆਵਿਚਆਇਆ। ਆਇਇਕਰੋਤੇਇਚਲੇ। ਤਾਹਾਜੀਆਆਪ
 ਵਿਚਕਹਿਆਜੋਏਹੁਫਕੀਰਹਿਦੁਪੈਕੇਮੁਸਲਮਾਨਹੈ। ਤਾਬਾਬੇਆਖਿਆਮਸੀਹਿਦੁਫਕੀਰ
 ਹਾ। ਤਾਹਾਜੀਆਕਹਿਆਜੋਏਹੁਗੁਰੂਹਿਦੁਆਕਾਨਾਹੀ। ਹਿਦੁਕੀਰਦੁਆਰਕਾਤਕਹੈ। ਅ
 ਹੈਤੁਰਕਸਤਾਨਹੈ। ਤਾਕਿਤਨੀਕਮੁਦਤਿਪਿਛੇਦੁਆਰਕਾਜਾਇਪਹੁਚੇਜਾਅਗੈਚਲੈਤਾਫੇਰ
 ਹਾਜੀਆਕਹਿਆਜੋਜੀਤੁਹਿਦੁਫਕੀਰਹੋਇਕੈਅਗੈਕਿਉਚਲਿਆਹੈ। ਆਗੈਜੋਇਕਜਾਗਾ
 ਆਵੈਗੀਉਥੇਹਿਦੁਆਨਮਾਰਛੇਡੀਦਾਹੈ। ਅਤੇਜਿਨਾਮੁਸਲਮਾਨਾਨਾਸਹਿਦੂਜਾਦੇਹੈਨਾ। ਓਨ
 ਨੂਭੀਉਥਹੁਦੇਹਾਜੀਬਜੇਗਾਰਕਰਦੇਹੈਨਾ। ਤਾਫਿਰਬਾਬਾਬੇਲਿਆਜੋਜੀਜਿਥੇਓਹਜਾਹਿਗਾਆਵੈ
 ਗੀਤਿਥੇਅਸਾਨੇਛੇਡੁਜਾਇਆਹੈ। ਅਸੀਆਪਣਾਆਪਬਚਾਇਲਾਹਾਰੇਗਾ। ਤਾਫੇਰਹਾਜੀਅ
 ਕਹਿਆਜੋਜੀਅਸਾਡੇਨਾਸਆਵੈਨਾਹੀ। ਤਾਬਾਬਾਉਥਾਈਬਹਿਰਹਿਆ। ਕਹਿਣੇਲਗਾਮ
 ਰਦਾਨਾਇਨਾਹਾਜੀਆਤਾਈਜਾਣੇਦੇਹਾ। ਜੋਅਸਾਡੇਨਸੀਬਪੈਹਜਮਕੇਦੀਤਾਅਸੀਕੀਜਾਹਿ
 ਰੇਗਾ। ਮਰਦਾਨਿਆਏਹੁਗੁਰੂਮੈਸਾਹੈਜੋਮਿਹਰਮੁਹਬਤਕਰਦਿਆਜਾਈਐ। ਤਾਫੇਜਪਹੁਚੀ
 ਐ। ਅਤੇਜੇਹੁਜਤਹਾਸਾਮਸਕਰੀਕਰਦਿਆਜਾਈਐਤਾਹਾਜੀਨਾਹੀਹੋਦਾ। ਤਾਫਿਰਹਾਜੀਅ
 ਕਹਿਆਜੀਹਾਜੀਕਿਉਕਰਿਹੋਵੀਦਾਹੈ। ਅਤੇਮਿਹਰਿਕਿਉਕਰਿਕਰੀਐ। ਓਹਕਉਣਾਮਸੇ
 ਨਜਿਨਾਅਮਲਾਕਰਿਹਜਦੁਰਸਤੁਹੋਵੈ। ਤਾਫਿਰਬਾਬੇਨਾਨਕਹਾਜਰ ਨਾਨਕੀਤਾ। ਹਾਜਰ

ਕੁਓਮਿਹਰਹੈ। ਗੋਰਹਾਜਰਕਉਬੇਮੇਹਰਿਹੈ। ਈਮਾਨਦੇਸਤਿਹੈ। ਬੇਈਮਾਨਕਾਫਰਹੈ। ਗੁਮ ੮੪
 ਨਲਾਨਤੀਹੈ। ਪਸਰੈਬਤਦਾਮੁਹਕਾਸਾਹੈ। ਦਿਆਨਤਦਾਰਸੁਰਖਰਹੈ। ਬੇਦਿਆਨਤਰੇਇਸਿਅੰ
 ਹੁਹੈ। ਅਕਿਰਤਘਣਜਰਦਰੇਇਹੈ। ਦਰੋਗਦੇਜਕਹੈ। ਸਚਭਿਸਤਹੈ। ਹਿਰਸੀਫਿਰੂਨਹੈ। ਬੇਹਿਰ
 ਸੀਅਉਲੀਆਹੈ। ਇਸਮਹਲੀਮੀਹੈ। ਤੁਵਜਿਆਬੁਲੀਹੈ। ਫਕੀਰੀਸਬਰੀਹੈ। ਨਸਬਰੀਮ
 ਕਰੂਰੀਹੈ। ਜੋਰੁਜਲਮੁਹੈ। ਦੁਆਇਦਉਲਤਿਹੈ। ਬਦਦੁਆਇਕਹਿਰਹੈ। ਇਨਸਾਫੁਸਾਫੁਹੈ। ਚੇ
 ਰੀਸਾਲਚਹੈ। ਜਾਰੀਪਲੀਤੀਹੈ। ਸਿਫਤਿਉਜੂਹੈ। ਬਾਗਬਲੇਲਹੈ। ਕਰਾਮਾਤਕਹਰਹੈ। ਠਾਹੁ
 ਪੀਰਹੈ। ਬੇਗਹੁਧੇਪੀਰਹੈ। ਦਰਦਵਦਰਦੇਸਹੈ। ਬੇਦਰਦਕਸਾਈਹੈ। ਰੋਜੀਬਖਸਰਹੀਅ
 ਤੇਗਮਰਦਾਹੈ। ਅਦਲਪਾਤਸਾਹੁਹੈ। ਇਤਨਿਆਟੇਲਿਆਜੇਜਾਣਜਣਾਵੈ। ਤੁਉਨਾਨਕਦਾਨਸ
 ਵੰਦਕਹਾਵੈ। ੧॥ ਇਤਨਾਹਾਜਰਨਾਮਾਬਾਬੇਕੀਤਾ। ਤੁਉਹੁਗੰਜੀਹੈਗਨਹੋਇਰਹੈ। ਆਖਣਸ
 ਹੈ। ਬਾਬਾਨਾਨਕਜੀਅਸੀਖਦਾਈਕੋਲੋਰੁਰਦੇਗਾ। ਕਿਉਜੋਭਹੁਜਤੀਹੈਨਖੋਜੀਨਾਹੀਬਾਦੀਹੈ
 ਨਾ। ਮੁਸਲਮਾਨੀਅਸਾਜਾਤਾਅਸਾਨੀਹੈ। ਪਰਅਮਲਕਰਨੇਇਸਦੇਬਹੁਤਮਸਕਲਹੈਨਾ। ਤਾ
 ਬਾਬਾਬਹਿਰਹਿਆ। ਆਖਣਲਗਾਜੇਮਰਦਾਨਿਆਇਨਾਹਾਜੀਆਨੁਜਾਣੇਦੇਇ। ਜੇਅਸਾਭੇ
 ਨਸੀਬਹੈਤਾਅਸੀਭੀਜਾਹਗੇ। ਤੂੰਸਬਦਗਾਉ। ਸਬਦਕੇਭੇਗਪਉਦਿਆਨੇਮਕੇਜਾਇਪਹੁਚੰ
 ਗੇ। ਤਾਮਰਦਾਨਾਲਗਾਸਬਦਗਾਵਣਾ। ਅਤੇਹਾਜੀਰਵਦੇਰਹੇ। ਤਾਜੀਗਲਵਿਚਸੀਹਕ੍ਰਿਪਿਆ
 ਨਸੀਹਇਕਠੇਆਇਹੋਇ। ਤਾਮਰਦਾਨਾਰਗਇਆ। ਕਹਣੇਲਗਾਜੀਉਜਾਕੁਵਿਚਥੈਰੇਗਾਅਸੰ
 ਨੇਕੋਈਹੁਣੇਸੀਹੁਕ੍ਰਿਪਿਆਨੁਖਾਇਜਾਸੀਤਾਅਸੀਕੀਕਰਸਾਹਾ। ਤਫੇਰਬਾਬਾਬੋਲਿਆ।

ਤੇਨੇਉਧਿਆਨਖਾਇਜਾਸੀਤਾਅਸੀਸੇਸਾਰਕਿਉਕਰਿਰਖਾਰੇਅਸੀਤੇਰੀਹਰਿਕਿਤੇਰਖਿਆ
 ਕਰਦੇਹਾਂ। ਤੇਨੇਅਸਾਰੀਪ੍ਰਤੀਤਆਵਦੀਨਾਹੀ। ਤਾਮਰਦਾਨੇਅਰਦਾਸਕੀਤੀਜੇਜੀਅਸਾਨੇਤੁਸਾ
 ਰੀਪ੍ਰਤੀਤਆਵੇਨਾਹੀਤਾਤੁਸਾਰੇਨਾਲਕਿਉਫਿਰਹਾਂ। ਜੇਤੁਸਾਰੀਪ੍ਰਤੀਤਹੈਤਾਤੁਸਾਰੇਨਾਲਪਿਛੈਲਗਾ
 ਫਿਰਦਾਹਾਂ। ਤਾਮਰਦਾਨਾਸਬਦਗਾਵਣਲਗਾ। ਗਾਵਦਿਆਗਾਵਦਿਆਤੀਸਰਾਪਹੁਰਿਹੈਆ।
 ਤਾਮਰਦਾਨੇਭੋਗਸਬਦਕਾਪਾਇਆ। ਅਰਦਾਸਕੀਤੀਜੇਸਚੇਪਾਤੁਸਾਹਵਚਨਸਾਜੇਸਬਦਕੇਭੋਗ
 ਪਉਦੇਹੀਮਕੇਜਾਇਪਹੁਚਾਰੇ। ਹੁਕਮਹੋਇਆਮਰਦਾਨਿਆਵੇਖਾਉਠਕਰਿਲਹਦੇਧਿਰਦੇਖਖੰ
 ਕੀਹੈ। ਤਾਮਰਦਾਨਾਉਠਕਰਿਦੇਖੇਜੇਮਕੇਦੇਬਰਜਅਤੇਮੁਨਾਰੇਦਿਸਣਲਗੇਹੈਨਾ। ਮਕੇਦੇਨਜੀ
 ਕਆਇਪਹੁਚੇਹਾਂ। ਨਿਸਾਨੀਆਮਕੇਦੀਆਂਦਿਸਆਈਆ। ਤਾਮਰਦਾਨਾਬੋਲਿਆਜੀਸਚੇ
 ਪਾਤੁਸਾਹਅਸੀਮਕੇਆਇਪਹੁਚੇਹਾਂ। ਤਾਮਰਦਾਨਾਬਹੁਤਖੁਸੀਹੋਇਆ। ਆਖਿਉਸਗਰੀਬ
 ਨਵਾਜਾਜੇਬੇਅਸੀਬੈਠੇਹਾਂ। ਉ। ਉਬਹੁਮਕਾਵਰਹੁਦਿਹਾਕਾਰਾਹੁਸੀ। ਅਤੇਤੇਰੀਕੁਦਰਤਿਨ
 ਲਬੈਠਿਆਬੈਠਿਆਕਿਹੁਪਹਗਵਿਚਅਇਪਹੁਚੇਹਾਂ। ਪਾਤੁਸਾਹਤੇਰੀਕੁਦਰਤਿਗਤਿਮਤਿਤੁ
 ਹੈਜਾਣੈ। ਅਸੀਮਲਮੁਤਦੇਕੀਵਹਾਂ। ਤਾਬਾਬਾਬੋਲਿਆ। ਅਸਾਸੁਖਨਕਾਜੀਰੁਕਨਦੀਕਾਜੀ
 ਮਕੇਦੇਨਾਲਕਰਨੇਅਸਨਾ। ਅਤੇਇਕਦੁਇਨਸੀਹਤਾਕਾਰੁਹਮੀਦਪਾਤੁਸਾਹਮਦੀਨੇਗਹਿਦਾਹੈ
 ਉਸਨਾਲਕਰਨੇਹੈਨਾ। ਮਤਿਖੁਦਾਇਵਲਆਵਦਾਹੋਵੈ। ਬਹੁਤਜਾਲਮਹੈ। ਜੇਕੋਈਉਸਦੀਬੰਦ
 ਵਿਚਆਵਦਾਹੈਸੋਵਿਚੇਮਰਦਹੈ। ਤਾਬਾਬਾਨਾਨਕਮਕੇਦੇਨਜੀਕਆਇਕੇਗਜੀਆਬਾਣੀਕੀਤਾ
 ਨੀਲਾ ਹਥਮਾਹਿਆਸਾਈਆਅਰਇਕਹਥਕੂਜਾਲੀਆ। ਸਿਰਪਰਮੁਸਲਾਪਹਰਿਆ। ਤਾਬਚਨ

੨੬

ਹੋਇਆ ਮਰਦਾਨਿਆ ਅਸਾ ਤਿਹੁ ਕੁੰਟਾ ਦਾ ਸੇਲ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਸਭ ਦੇ ਸਤਿਕਾਰੇ ਆਸਨ। ਪੁਰਬ ਦਖ ੬੫
 ਫੁੱਤਰ। ਚਉਥੀ ਕੁੰਟ ਪਛਮ ਕੀ ਰਹੀ ਸੀ। ਤਿਲੰਗ ਦੇ ਸਾ। ਮਕੇ ਮਦੀ ਨੇ ਦੀ ਹਜਿ ਸੇਖ ਦਾਇਲੈ ਆ
 ਇਆ ਹੈ। ਹਜਿ ਕਰਨ ਕਉ ਅਤੇ ਇਕ ਦੁਇ ਸੁਖ ਨ ਕਾਜੀ ਰੁਕਨ ਆਲਮੁ ਨਾਲ ਭੀ ਕਰਨੇ ਹੋਨ। ਤਾ
 ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਕੁਲ ਹੋਵੈ ਜੀ। ਅਸਾ ਭੇਦਿ ਲਦੀ ਮੁਰਾਦ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਅਰਦਾਸ ਨਾ ਸੇ ਕਰ ਸਕ
 ਦੇ। ਮਕੇ ਦੀ ਹਜ ਦਾ ਸਤੇ। ਸਿਤੇਰੀ ਕੁੰਦਰਤ ਨਾਲ ਮਕੇ ਆਇ ਪਹੁਤੇ ਹਾਂ। ਸਾਖੀ ਸਾਹ ਸਰਫ ਕੀਤ ਥਾਹ
 ਜੀ ਆਕੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ। ਅਗੇ ਮਕੇ ਦੀ ਆਖੀ ਰਲੀ। ਤੁਬ ਥਾਥਾ ਨ ਕਹਾ ਜੀ ਦਰਵੇਸ ਬਣਿ ਕਰਿ ਜ
 ਇਮ ਕੇ ਕੀ ਹਜਿ ਕਉ ਹਜ ਰਹੁ ਦੇ। ਮਕੇ ਦੀ ਮਸੀਤ ਵਿਚ ਜਾਇ ਬੈਠੇ। ਲਗੇ ਸਰੇ ਕਲਾਮ ਗਬੀ ਦੀ ਸਿ
 ਫਤਿ ਕਰਨ ਗਾਵਨ ਲਗੇ। ਦਿਨ ਗੁਜਰਾਨ ਕੀਤੀ। ਰਾਤ ਕਉ ਉਸੀ ਮਸੀਤ ਵਿਚ ਪੈ ਸੁਤੇ। ਪੈਰ ਮਕੇ
 ਦੇ ਮਹਿਰਾਬ ਵਲ ਕਰਿ ਕੇ। ਅਤੇ ਸਿਰ ਪੁਰਬ ਦਿਸਾ ਵਲ ਕੀਤਾ। ਜਾਪ ਹੁਰ ਰੇ ਦਾਇਕ ਰਾਤ ਰਹੀਤਾ ਮੁਲਾ
 ਜੀ ਵਣੁ ਮਸੀਤੀ ਕਾਵਾ ਕੁਕਸ ਆਇਆ। ਤੁਚਰਾ ਗਥਾ ਲਕਰਿ ਹਾਜੀ ਆਪਿ ਰੇ ਦੇਖਣ ਲਗਾ। ਜਾ
 ਦੇਖੇ ਤਾ ਕੀ ਦੇਖੇ ਹੋਰ ਹਜੀ ਸਭੇ ਆਪੋ ਆਪਣੀ ਮਕਾਮੀ ਵਲ ਪਏ ਹੋਨ। ਕਲਜੇ ਨਵਾ ਹਾਜੀ ਦਰਵੇਸ ਆ
 ਇਆ ਹੈ। ਸੇ ਬੇਤਰਾਹ ਕਿ ਬਲੇਗੇ ਇਲਤਾ ਕਰ ਕੇ ਸੁਤਾ ਹੈ। ਤਾ ਜੀ ਵਣੁ ਮਨ ਵਿਚ ਗੁਸਾ ਖਾਧਾ। ਜੇ ਏਮੇ ਮ
 ਨ ਕੇ ਮੁਨਾ ਫਕਜੇ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਪਰਵਲ ਪੈਰ ਕਰਿ ਸੁਤਾ ਹੈ। ਤਾ ਜੀ ਵਣੁ ਗੁਸਾ ਖਾਇ ਕਰਿ ਬਾਧੇ ਦੇ ਮਗਰ ਵਿ
 ਚ ਇਕ ਲਤ ਦੀ ਆਰੀ ਭਿਸਾ। ਆਖਣ ਲਗਾ ਅਵੇ ਬੀ ਦੇ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਆਤੂ ਕਉਣ ਹੈ। ਹਿੰਦੂ ਹੈ ਕੇ ਮੁਸਲ
 ਮਾਨ। ਜੇ ਤੂੰ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਪਰਵਲ ਪੈਰ ਕਰਿ ਸੁਤਾ ਹੈ। ਤੁਬਾ ਬੇ ਆਖਿਆ ਮੁਲਾ ਜੀ ਵਣੁ ਜੀ ਅਸੀ ਕੁਲੇਹ
 ਤਾਂ ਤੂੰ ਅਸਾ ਭੇਦਿ ਪੈਗ ਸਿਧੇ ਕਰਿ। ਤਾ ਮੁਲਾ ਜੀ ਵਣੁ ਬਾਧੇ ਦੀ ਆਟੀ ਗਾਪ ਕਨ ਕੇ ਫੇਰੀਆ। ਤਾ ਨਾਲੇ ਮ

ਕੇਦਾਰੁ ਖਡਿਰਿ ਆਮਰੋ ਮਸੀਤਾ ਦਾਰੁ ਖਡਿਰੁ ਅਤੇ ਦਰਵਾਜਾ ਪੁਰਬ ਸਉਹਾ ਸੀ। ਫੇਰ ਫਿਰ ਕਰਿ ਉਤਰੁ
 ਖੋਹੇ ਇਖੜੇ ਤਾ। ਤਾਮੁ ਲਾਜੀ ਵਣ ਅਤੇ ਹੋਰ ਹਾਜੀ ਜੋ ਮਸੀਤੀ ਵਿਚ ਆਸੇ ਸੇ ਸਭੇ ਹੋਰ ਨਹੋ ਇਗਏ।
 ਆਖਣੁ ਲਗੇ। ਯਾਰੋ ਹੁਣ ਕਿ ਆਮਤਿ ਕਾ ਦਉਰ ਨਜੀ ਕਮਾਇ ਆਹੈ। ਯਾਰੋ ਇਹੁ ਕੋਈ ਅਉਲੀ ਆਮ
 ਲਹੁ ਕਹੈ। ਇਸਰੀ ਕੀ ਅਤਿ ਕੋਇ ਪਾਇ ਨਹੀ ਸਕਦਾ। ਇਹੁ ਇਸ ਜਮਾਨੇ ਦਾ ਕੋਈ ਵਲੀ ਪੈਦਾ ਹੋ ਆਹੈ
 ਤਾਬਾਬਾ ਉਠਿ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਇ ਆ। ਉਜਰ ਕਰਕੇ ਕਿ ਬਲੇ ਰੋਇ ਖੜ੍ਹਾ ਇਕਰਿ ਸਬਦ ਗੁਬ ਸੰਤ ਵਿਚ ਅ
 ਲਾਪਿ ਆ। ਤੁਦਹੁ ਚੇਤ ਕੋਇ ਨ ਅੰਸ ਨਿ। ਜਿਤੁ ਮਉ ਸਮਬਾਬਾ ਹਜਿ ਕਾ ਬੇਕੀ ਕਉ ਜਾਇ ਪਉਤਾ
 ਈਦ ਕੋਇ ਨ ਮਕੇ ਕੀ ਹਜ ਹੋਈ ਹੋ। ਤਾਬਾਬੇ ਸਬਦ ਗੁਬ ਸੰਤ ਵਿਚ ਬੋਲਿ ਆ। ਚਰਿਦੀ ਦੇ ਚਹੁ ਹਥ ਦੀਏ ਏਕ
੧੧ ਨਉ ਸਤਿ ਚਉਦਹਿ ਤੀਨ ਚਾਰ ਕਰਿ ਮੁਹਲਤਿ ਰਾਸਿ ਬਹਾਲੀ। ਚਰਿਦੀ ਦੇ ਚਹੁ ਹਥ ਦੀਏ ਏਕ
 ਏਕੀ ਵਾਰੀ। ੧। ਮਿਹਰਿ ਵਾਨ ਮਧ ਸੁਦਨ ਮਾਧੈ ਐਸੀ ਸਕਤ ਤੁਮਾਰੀ। ੧। ਰਹਾਉ। ਘਰ ਘਰਿ ਲਸਕ
 ਰਪਾਵ ਕਤੇ ਗਧਰ ਮਕਰੇ ਸਿਕਦਾਰੀ। ਧਰਤੀ ਦੇ ਗਮਿ ਲੇਇ ਕਵੇਰ ਕੁਗਤਿ ਰਭ੍ਰ ਨਗੀ। ਨਾਸਾ ਬੁਰਹ
 ਵੈਛਿਰ ਮੰਗੈ ਨਾਰਦ ਕਰੇ ਖਆਰੀ। ਲਬ ਅੰਧੇ ਗਬ ਦੀ ਖਾਨਾ ਅਉਗਣੁ ਪੈਰ ਲੁਗਾਰੀ। ੨। ਪੁਜੀ ਆਰ
 ਪਵੈ ਨਿਤ ਮੁਗਧ ਪਾਪ ਕਰੈ ਕੁਟਵਾਰੀ। ਕੁਵੈ ਚੰਗਾ ਭਵੈ ਮੰਦਾ ਜੈਸੀ ਨਦਰ ਤੁਮਾਰੀ। ੪। ਆਦਪੁਰ
 ਖਕੇ ਅਲਹੁ ਕਹੀ ਐਸੇ ਖਾਆਈ ਵਾਰੀ। ਦੇਵ ਲਦੇਵਤਿ ਆਕਰਿ ਲਾਗਾ ਐਸੀ ਕੀਰਤ ਚਾਲੀ। ੫। ਕ
 ਜਾਬਾਂ ਗਨਿ ਵਜਮੁ ਲਾਨੀ ਲਹੁ ਪਬਨ ਵਾਰੀ। ਘਰ ਘਰਿ ਮੀਆ ਸਭੁ ਨਾਜੀ ਆਬੋਲੀ ਅਵਰਤੁ ਮਾਰੀ।
 ੬। ਜੇਤੀ ਮੀਰ ਮਹੀ ਪਤਿ ਸਾਹਿਬ ਕੁਦਰਤ ਕਉ ਵਹਮਾਰੀ। ਚਰੇ ਕੰਟ ਸਲਾਮ ਕਰਹਿ ਗਘਰ ਘਰ ਸਿਫ
 ਤਤੁ ਮਾਰੀ। ੭। ਤੀਰਥ ਸਿਮਤ ਪੁੰਨ ਦਾਨ ਕਿਛੁ ਲਾਹਿ ਲੇਵਹਾਰੀ। ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਮਿਲੇਵਤਿ ਆਈ

ਮੇਕਾਪਫੀਸਮਾਲੀ॥੮॥ **ਤਿਸਾਕਾਪੁਸਾਕਾ** ਜਾਏਹੁਅਸਦਿਪਦੀਬਾਬੇਨਾਨਕਮਕੇਅਗੇ ੮੬
 ਖਲੇਇਕਰਿਗਾਵੀ॥ਤਾਹਾਜੀਆਪੁਛਿਆ॥ਹਾਜੀਦਰਵੇਸਜੀਏਹਸਰੇਦੁਜੇਤੁਸਾਆਪਈ
 ਹਿੰਦੀਜਥਾਨਵਿਚਆਖਿਆ॥ਸੇਤੁਸਾਮਕੇਅਗੇਕੀਜਾਣਕਰਿਸਿਫਤਕੀਤੀ॥ਅਸਾਕੁਤਾਕਛ
 ਮਲੁਮਨਹੋਆ॥ਤਾਬਾਬੇਆਖਿਆਮੁਲਾਜੀਵੁਣਜੀਏਸਾਸਿਰਰਦਾਮਹਰਮੁਖਦਾਇਹੋ॥ਅਕੇ
 ਬੇਨਾਬਹੁਤਾਚਾਰਕਤੇਬਾਹੋਨਾ॥ਇਹੁਮਕਾਮਦੀਨਾਆਦਜਗਾਦਕਾਤੀਰਥਹੋ॥ਮਹਾਂਦੇਵਕਾਇ
 ਸਵਿਖੇਲਿਫੁਹੋ॥ਚਹੁਕੰਟਾਵਿਚਬ੍ਰਹਮਾਵਿਸਨਮਹਾਂਦੇਵਕੋਮਕਾਮਹੋਨਾਅਤੇਮਹਾਂਦੇਵਕਉਬ
 ਬਾਆਦਮਭੀਕਹਿਦੇਹੋਨਾ॥ਹਿੰਦੂਮੁਸਲਮਾਨਦੁਹਾਕਾਬਨ੍ਹਾਹੋ॥ਹਿੰਦੂਆਕੇਅਠਸਠਤੀਰਥਤਦ
 ਪਾਕਪਵਿਤ੍ਰਹੋਵਨਜੇਚਾਰੇਕੰਟਾਕਉਪਰਦਖਣਾਕਰਨਾ॥ਉਤਰਪੂਰਬਦਖਣਪਛਮਚਾਰੇਤਰਫਾ
 ਕੇਮਕਾਮਾਤੀਰਥਲਿਫੁਕੀਹਜਦਰਸਨਕਰਨਾ॥ਅਤੇਇਸੀਤਰਹਿਮੁਸਲਮਾਨੇਕੀਭੀਕਹਦੇਹੋਨ
 ਜਿਚਰਸਮੇਰਕੁਮੇਰਕੋਗਿਰਦਨਾਹੀਫਿਰਦੇਤਿਚਰਪਾਕਕੋਈਨਾਹੀਹੋਦਾ॥ਅਤੇਤੀਰਥਹਜਥਾ
 ਇਕਿਸੇਦਾਨਾਹੀਪਉਦਾ॥ਹਿੰਦੂਮੁਸਲਮਾਨਕੇਮਕਾਮਰਦਕਰਦੇਹੋਨਾ॥ਅਤੇਮੁਸਲਮਾਨਹਿੰ
 ਦੂਆਕੇਮੁਕਾਮਰਦਕਰਦੇਹੋਨਾ॥ਵੈਵੈਫਿਰਕੇਖੁਦਾਇਦੇਮੁਕਾਮਾਦਾਬ੍ਰਹਮਚਿਤਵੈਦੇਹੋਨਾ॥ਤਾਜੀ
 ਵੁਣਬੋਲਿਆ॥ਜੀਓਹਸਰੇਦਤੁਸਾਕਹਿਆਸੀਉਸਕਾਭੀਬਿਆਨਮੈਕੁਸਮਸ਼ਾਈਮੇਜੀ॥ਤਾ
 ਬਾਬਾਬੋਲਿਆ॥ਹੁਕਮਹੋਆਮੁਲਾਜੀਵੁਣਜੀ॥ਅਵਲਾਅਵਲਖੁਦਾਇਤਾਲਾਆਪਣੀਕਦਰ
 ਤਕਰਕੇਨਉਖੰਡਾਜੇਮੀਨਸਾਜੀ॥ਨਉਮਕਾਮਆਦਮੀਆਕੀਠਉਤ੍ਰਕੀਤੀ॥ਤਿਨਾਕੋਉਪਰ
 ਅੰਬਰਕੀਤਾਅਸਮਾਨਾ॥ਸਤਿਸਿਤਾਰੇਤੁਮਾਮਾਲਮਕੇਸਾਹਦਿਕੀਤੇਹੋਨਾ॥ਨੇਕੀਬਦੀਕੇਗਾਮ

ਹਾਇਹੁਸਾਉਸਿਤਾਰੇਅਸਮਾਨਵਿਚਫਿਰਤੇਹੈਨਾ। ਚਉਦਾਹਤਬਕਾਹੈਨਾ ੧੪॥ ਅਤਿ ੭ ਤਬਕਉ
 ਪਰਿ। ਅਰਸਤਿ ੭ ਤਬਕਿਜੀਮੀਨਕੇਤਲੇਹੈਨਾ। ਬਾਦ ਆਬ ਆਤਸਿ ਖਾਕਾਇਹੁਅਰਥਾਨਾ
 ਸਰਖੁਦਾਇਤਾਲਾਨੇਸਾਜੀਹੈ। ਅਰਥਾਨਾਸਰਕੀਸਿਫਤਿਚਉਹਾਕਿਤੇਬਾਵਿਚਕੀਤੀਹੈ। ਚਾਰੇ
 ਕਿਤੇਬਾਚਉਹਾਜਮਾਨਿਆਅੰਦਰਿਸਿਰਦਾਰਹੈਨਾ। ਚਉਹਾਹਬਧੁਹਮੇਕੋਦਿਆਵਿਚਹੈਨਾ। ਬ੍ਰਹਮ
 ਮੇਕਉਜਬਗਈਲਭੀਕਹਿਤੇਹੈਨਾ। ਤੀਨਕਉਮਥਾਥੇਆਦਮਆਪਣੇਜੁਸੇਤੇਪੈਦੇਕੀਤੀਹੈ। ਦੋ
 ਵੇਤੇਆਦਮੀਗਾਖਸਤਿਨਕਉਤੀਨਲੇਕਬਾਂਟਦੀਏਹੈਨਾ। ਚਉਜਗਾਕੀਮਹਲਉਚਉਹਾਕਤੇ
 ਬਵਿਚਬੰਨਬਹਾਲੀਹੈ। ਸੇਈਚਰੇਦੀਵੈਹੈਨਾ। ਆਪੋਆਪਣੇਸਮੇਜਾਗਵੈਹੈਨਾ। ਚਾਰੇਕਤੇਬਾ
 ਚਉਹਾਕੰਟਾਵਲਕਿਸਮਤਿਕਰਾਵਿਆਹੈਨਾ। ਜਗਾਜੁਰੀਤੁਰਿਚਾਰੇਚਗਾਗਧੁਹਮਾਰੇਸਨਕਰਦਾ
 ਹੈ। ਐਸੀਸਕਤਮਧਸੁਦਨਮਾਧੋਕੀਹੈ। ਜੋਗਾਰੇਜਮਾਨੇਆਏਇਕਰੇਹੋਦੇਹੈਨਾ। ਚਾਰੇਮਜਬ
 ਆਪਿਵਿਚਖੁਦੀਬਖੀਲੀਕਾਰਿਮਰਦੇਹੈਨਾ। ਦੋਵੈਫਰਜੰਦਬਾਥੇਆਦਮਕਿਗੁਸੇਹਰਾਮਵਿਚਲ
 ਨ੍ਹਮਰਦੇਹੈਨਾ। ਬੇਸਕਿਦੋਵੈਤਰਫਾਦੋਜਕਚਲੀਆਜਾਦੀਆਹੈਨਾ। ਦੁਨੀਆਹਰਾਮਖਰਦਨੀ
 ਵਾਸਤੇ। ਹੁਣ੍ਹਿਹੁਕਿਤਾਬਾਕਾਅਮਲਬੰਦਹੋਆਹੈ। ਮਸਰਕ ਜਨੁਬ ਗਰੁਬ ਤਿਨਾਕੀਆਕਿ
 ਤਾਬਾ। ਰਿਗਉਰਫਤਉਰੇਤਮਸਰਕੀਜੁਜਉਰਫਅੰਜੀਲਜਨੁਬੀ। ਸਿਆਮਥੇਦਉਰਫਜੰਬੂਰ
 ਮਗਰਬੀ। ਸੇਧੁਹਮਨਕਹੀਐਅਤੇਜੇਹੜੇਜਨੁਬੀਹੈਨਸੇਵੈਸਕਹੀਅਹਿ। ਅਰਜੇਹੜੇਜਨੁਬੀ
 ਹੈਨਾ। ਹੁਣਅਮਲਅਥਰਬਏਉਰਫਫਰਕਾਨਕਾਹੈ। ਸਮਾਲੀਰੋਇਸਕਤੇਬਕਾਹੁਕਮਹੈ
 ਸੋਭੀਸੇਖਾਲਇਆਹੈ। ਹੁਣਸੇਖਾਕੀਵਾਰੀਆਈ। ਤਾਸੇਖਾਦੇਵਤਿਦੇਵਤਿਆ॥

ਅਰਤੀਰਥਜੋਹਿਦੁਆਕੇਆਸਨਾ। ਤਿਨਾਕਉਕਰਲਗਾਇਆਹੈ। ਹਾਸਲਲਾਗੇਲੇਣਾ। ਐਸੀ ੮੭
 ਕੀਰਤੁਚਲਾਈਸੇਖਾਨੇ। ਅਰਥਪਣੇਮਕਾਮਜਾਹਰਿਕੀਤੇਲਾਗੇਗੇਰਸਤਾਨਾਕੀਪੂਜਾਕਰਨੇ।
 ਅਰਹਿਦੁਆਕੇਮਕਾਮਮਨੀਮਾਇਗਿਨਾਇਦੀਏਮਨਸੁਖਕੀਤੇ। ਤਿਸਕਰਕੇਜਿਵਉਠਖਨੀਹਿ
 ਈ। ਸਚਅਵਲਭੁਲਗਾਇਆ। ਤੁਬਦਰਗਾਹਮੈਦੇਵਤਿਆਫਿਰਿਆਵਕੀਤੀ। ਕਿਹੋਪ੍ਰਮੇਸਰ
 ਜੀਅਬਹਮਾਰਤੇਜਕਲਜਗਾਇਖੇਘਟਿਗਾਇਆਹੈ। ਜਗਹੋਮਬਲਵੈਸਪੁਰਬਹਿਦੁਆਕਉ
 ਸੇਖਜੇਤੁਸਾਸੀਸਾਹਵਿਚਭੁਜੇਹੈਨਾ। ਪਰਸਤਸਨਾਹੀਕਰਨੇਦੇਤੇ। ਇਤਨੀਅਰਦਾਸਦੇਵਤਿਆਕੀ
 ਨਿਰੰਕਾਰਸੁਣੀਕੋਪਅੰਦਰਿਆਏ। ਤੁਬਦਰਗਾਹਅਗੇਸਭਪੀਰਪੈਕੰਬਰਅਤੁਲੀਏ। ਸਾਲਕਸਾ
 ਦਕਸਿਧਜੋਕੋਈਉਸਮਕਾਮਕਉਪਹੁਤਾਸੀਕੀਹਿਦੁਕੀਮਸਲਮਾਨਸਭੁਹਜੂਰਅਸਨਿ। ਤੁਸਾ
 ਚੇਸਾਹਿਬਕੀਨਿਗਾਹਿਨਾਨਕਦਰਵੇਸਉਪਰਪਈ। ਹੁਕਮਹੋਆਬਾਰਖਦਾਇਦਾਜੋਏਨਾਨਕ
 ਦਰਵੇਸਆਗੇਆਉ। ਤੇਰੇਕਉਮੈਆਪਣਾਹੁਕਮਦੀਆਹੈ। ਤੁਮਜਾਹੁਸੀਸਾਹਵਿਖੇਸਚੁਕਾਰਾਹੁ
 ਦਰਸਤਿਕਰਿ। ਦਰੇਗਉਠਾਇਦੇਇ। ਤੁਅਗੇਤੇਨਾਨਕਦਰਵੇਸਅਰਜਕੀਤੀ। ਕਿਹੋਸਚੇਪਾਤਸਾ
 ਹਅਗੇਤੁਧਖਤਮਪੈਕੰਬਰਕਾਪੈਕੰਬਰਮਹਮਦਮੁਸਤਿਫਾਭੇਜਿਆਹੈ। ਸੀਸਾਹਵਿਖੇਅਜੇਹੁਣ
 ਤਕਉਸਕਾਅਮਲਸੇਖਲਈਜਾਦੇਹੈਨਾ। ਹੋਰਸਕਿਸੇਕਾਹੁਕਮਨਾਹੀਛਲਣਦੇਦੇ। ਅਸਾਨੁਹੁ
 ਮਕਦਰਲਣਦੇਹਗੇ। ਤੁਹੁਕਮਬਾਰਖਦਾਇਕਾਹੋਆ। ਏਨਾਨਕਦਰਵੇਸਹਉਅਬਰਬਣਧੇਰਕ
 ਹੁਕਮਮਹੀਮਦਕਉਦੀਆਸੀ। ਜੇਤੂੰਏਕੋਏਕਖਦਾਇਕਾਨਾਮੁਜਪਾਇ। ਹੋਰਸਕਾਨਾਮਕੋਈਨਾ
 ਜਪੈ। ਬਿਨਾਪਰਵਰਦਿਗਾਹਾਅਤੇਤ੍ਰੀਹਸਿਪਾਰੇਫੁਰਕਾਨਕਉਪਰਅਮਟਕਰਾ। ਸੋਤਾਭਿਇਦੁ

33 ਨੀਆਵਿਚ ਜਾਇ ਕੈ ਪਾਤਸਾਹੀ ਲਾਗਾ ਕਰਨੇ। ਜੋ ਰਜੁ ਲਮਗਾਉ ਗਰੀਬਾਉ ਲਾਗਾ ਤੁਕ ਬੀਰਕ
 ਰਨੇ। ਤਿਸ ਤੇ ਉਸ ਕੀ ਉਮਰ ਕਾ ਨਾਸੰਤਾਇਆ ਫੁਨੀ ਹੋਆ। ਅਬ ਨਾਨਕ ਦਰਵੇਸ਼ ਤੁਮ ਕਉ ਹੁਕਮ
 ਹੈ। ਛੁਤੀ ਸਮਿ ਪਾਰੇ ਕੀ ਕਿਤਾਬ ਤੁਮ ਕਰੋ। ਤੀਸ ਸਿਖਾਰੇ ਫੁਰਕਾਨ ਕਾ ਮਤਾ। ਅਗਾਛੁ ਆਸਿ ਪਾਰੇ
 ਅਸਾਡੀ ਤਰਫੋਂ ਛੁਤੀ ਸਰਾਗ ਕਾ ਗਰੰਥ ਬਾਪ ਕਰਿ ਦੇਵੈ ਚਾਰ ਕੁਟ ਕਉ ਵਰਤਾਇ ਦੇਇ। ਅਰ
 ਏਕ ਹੀ ਨਾਮ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਕਰੋ। ਦੁਸਰਾ ਮੇਰਾ ਸਰੀਰ ਕੋ ਕੋਈ ਨਾਹੀ। ਤਿਸ ਕਉ ਜਪੀਐ। ਸੋਹੁ ਵਿਹੁਕ
 ਮਨਾਨ ਕਦਰਵੇ ਸਕਉ ਹੋ ਆਪੈ। ਜੋ ਜਾਇ ਕਰਿ ਜਗਤ ਵਿਚ ਖੇਰ ਕਾ ਦਉਰ ਫੇਰਾ। ਅਗੇ ਤ੍ਰਿਹੁ ਜ
 ਆਨਿਆਵਿਚ ਤ੍ਰੈ ਨਾਮ ਰਖ ਦੇ ਅਸਨਿ। ਅਵਲ ਆਇ ਪੁਰਖ ਸਚਾ। ਫੇਰ ਰਾਮ ਫੇਰ ਕ੍ਰਿਸਨ ਨੀ
 ਲਾਪੇਸ ਮਗਰ ਧੀਜਿ ਸਦਾ ਨਾਮ ਤੁਰਕ ਅਲਹੁ ਕੀ ਕਹ ਦੇਹੈ ਨਾ। ਹੁਣੁ ਰਬ ਕਾ ਨਾਮ ਸਚੁ ਹੈ। ਸਤਿ
 ਨਾਮ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਜਪ ਆਦ ਸਚੁ ਜੁਗਾਦਿ ਸਚੁ ਹੈ। ਉਸਚੁ ਨਾਨਕ ਹੋ ਸੀ ਕੀ ਸਚਾ। ੧॥ ਜੋ ਕੋਈ
 ਹਕ ਰਾਸਤੀ ਉਪਰਖ ਨਾ ਹੋਵੈ ਗਾਸੇਈ ਪਾਕ ਹੋਵੈ ਗਾ। ਅਤੇ ਮੀਆ ਜੀ ਵਣਜੀ ਹੁਣੁ ਤੁਸਾਡਾ ਰਾਜਪ
 ਤੁਸਾਹੀ ਕੁਤੀ ਤੁਸਾਡੀ ਹੈ। ਅਰ ਤੁਸਾਡੇ ਹੀ ਲਸਕਰ ਹੋਨਾ। ਅਤੇ ਪਾਰਿਪਾਰਿ ਮੀਆ ਸਭੁ ਨਾਜੀਆ ਕਾ
 ਜੋ ਸਾਹਿਬ ਹੋ ਸੋ ਕੁਤੀ ਤੁਸੀ ਹੀ ਹੋ। ਅਰ ਬੋਲੀ ਕੁਤੀ ਤੁਮਾਰੀ ਅਉਰ ਹੈ। ਪਰ ਬੋਲੀ ਤੁਮਾਰੀ ਕੋ ਲੋਹਿ ਦੁਖ
 ਸਕਰ ਰਹੀ ਹੈ ਸਮਝਦੀ ਨਾਹੀ। ਰਬ ਫੁਰਮਾਇਆ ਹੈ ਜੋ ਕੋਈ ਧਰਮ ਕੀ ਕੁਟਵਾਰੀ ਕਰੇ ਗਾ। ਤਿਸ
 ਕੀ ਧਰਤੀ ਅਰਤਿ ਸਕੀ ਦੇਗ। ਜੇ ਏਕ ਵਾਰੀ ਪਕਵੀ ਹੈ ਜਹਾਂ ਤੁਕ ਨਿਆਮ ਤਾਹੈ। ਸਭੁ ਇਕ ਤੇ ਵਾਰੀ
 ਪਕਵੀ ਆਪੈ ਨਾ। ਅਰ ਭਾਗ ਭੰਡਾਰੀ ਹੈ। ਜੇ ਹੀ ਜੇ ਹੀ ਕਿਸੇ ਦੇ ਬਾਬ ਕਲਮ ਵਰੀ ਹੈ। ਤਿਹਾ ਹੀ ਭਾਉ
 ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਿਆ। ਜੋ ਸਚ ਕੀ ਕੁਟਵਾਰੀ ਕਰੇ ਤਿਸੀ ਭਾਗ ਭੰਡਾਰੀ। ਜਿਸ ਕਉ ਏਕ ਬਾਬ ਸੋਹੇਵੈ ਸਚੇ

ਸਾਹਿਬ ਕਾ। ਅਤੇ ਫੇਰ ਕਛੁ ਹੋਰ ਮੰਗੇ ਦੁਨੀਆ ਦੀ ਹਿਰਸ ਕਰੇ ਅਤੇ ਹਥ ਖੜੇ ਕਰਿ ਕੋਰ ਬਕੋਲੇ ਕ ੮੮
 ਛੁਹੇ ਗੰਗਿ। ਤਿਸ ਕਾ ਕੀ ਹੋਲ ਹੋਗਾ। ਸੇ ਤਾਨ ਕਾ ਹੁਕਮ ਤਿਸ ਪਰਿਗਾਲ ਬੋਧੇ ਵੇਗਾ। ਅਰਲ ਬੁ
 ਅੰਧੇ ਰੋਕੇ ਬੰਦੀ ਖਾਨੇ ਪਾਈ ਅਹਿਗੇ। ਅਰਲਾ ਲਚ ਅਤੇ ਲਾਨਤ ਕਾਤ ਵਕ ਉਸ ਕੇ ਗਲੇ ਪੜੇਗਾ।
 ਅਰਬ ਦਕਾਰੀ ਕੇ ਜੰਜੀਰ ਤਿਸ ਕੇ ਪਾਉ ਵਿਖੇ ਪੜੇਗੇ। ਅਰਲਾ ਹਾਉ ਸਕ ਉਸ ਜਾਇ ਮਿਲੇਗਾ ਕ
 ਅਰਨਾਰਦ ਸੇ ਤਾਨ ਕੇ ਹ ਦਾ ਲੇਕਰੀ ਮੈਗਾ। ਖੁਆਰ ਸਾਰੇ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਪਾਇਆ ਕਰ ਸਗਾ। ਅਰੇ
 ਸੇਖ ਜੀਵਣ ਜੀਭਾ ਵੇ ਮੰਦਾ ਕਰੇ ਭਾਵੇ ਚੰਗਾ। ਜੇ ਸੀਤੁ ਮਾਰੀ ਨਦਰਿ ਹੋ ਤੇ ਸਾਹੀ ਕਰੇ। ਜੇ ਸਾ ਕਰੇਗੇ
 ਤੇ ਸਾਹੀ ਪਾਵਹੁਗੇ। ਦਰਗਾਹਿ ਸਚੇ ਸਾਹਿਬ ਕੀ। ਅਬ ਤੁਮ ਆਦਪੁਰ ਖਕ ਉਸਲ ਹੁਕ ਹਤੇ ਹੇ।
 ਅਰਬ ਸਿੰਘਾਈ ਤੁਮਾਰੇ ਕਉ ਸੇਖਾ ਕੀ ਮਿਲੀ ਹੈ। ਅਰਦੇ ਵਲ ਅਰਦੇ ਵਤੇ ਪੁਰਾਤਨ ਤੀਰਥ ਜੋ ਥੇ
 ਖਵਾਇ ਕੇ ਹੋ ਦੁਆ ਕਉ ਦੀਏ ਹੋਏ। ਸੇ ਤੁਮ ਹਨੇ ਮਨ ਸੁਖ ਕਰਿ ਕੋ ਤਿਨਾ ਕਉ ਕਰਿ ਲਗਾਇਆ
 ਹੈ। ਅੰਧੇ ਸੀ ਕੀ ਰੰਤੁ ਤੁਮਾਰੀ ਕਲਜੁਗ ਵਿਖੇ ਚਲੀ ਹੈ। ਕੁਜਾ ਅਰਧਾਂਗ ਅਰਮੁਸ ਲਾਜੇ ਨੀਲ ਰੂਪ
 ਬਨਵਾਰੀ ਕਾਭੇ ਖਥਾ ਸੇ ਤੁਮਾਰੇ ਪਰਿਪਰਿ ਮੀਆ ਸਤੁ ਨਾਜੀ ਅਵਿਖੇ ਵਰਿਤਿ ਆਪੈ। ਅਰਚਾ
 ਰੋਕੁੰਟਾ ਤੁਮਾਰੇ ਆਗੇ ਸਲਾਮ ਕਰਹਿ ਰੀਆ। ਅਰਕਰਤੀ ਆਪੈ ਸ। ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਜੇ ਹੁਕਮ ਰਬ
 ਦਾ ਅਜੇ ਤੁਮਾਰੇ ਹਥ ਹੋ। ਅਰਬੇ ਲੀਕੁ ਤੁਮਾਰੀ ਅਉਰ ਹੈ। ਇਸ ਕਾਰਣ ਤੇ ਸੰਸਾਰ ਜੋ ਹਿੰਦੂ ਪੈ ਸੇ ਡਰ
 ਵੇ ਹੈ। ਤੁਸੀ ਮੀਰਮ ਹੀ ਪਤਿ ਸਾਹਿਬ ਹੋ। ਅਰਿਘਰਘਰ ਤੁਮਾਰੀ ਸਿਫ ਤਿਹੋਤੀ ਹੈ। ਅਰਨਾਨ ਕਦ
 ਰਵੇ ਸੇ ਜੋ ਚਾਰੋ ਕੰਟਾ ਕੇ ਤੀਰਥ ਕਾ ਦੀਦਾਰ ਕਰਿ ਆਇਆ। ਕਛੁ ਲਾਹਾ ਵਡਿਆਈ ਆਖਰੀ ਜਮਾਨੇ
 ਦੇ ਹਾਮੰਗ ਦਾ ਹੋ ਜੇ ਰਬ ਨੇ ਮੈ ਇਕਾਘ ਨੀਯਾ ਵਕਰੀ ਰਬ ਮੈ ਕੀ ਨੇ ਵਿਸਰੇ ਨਾਹੀ। ਜਾਇ ਤੁਹੀ ਗਲ

ਬਾਬੇ ਆਖੀ ਤਾ ਫੇਰ ਮੁਲਾਜੀ ਵਣ ਕਹਿਆ । ਨਾਨਕ ਦਰ ਵੇਸ ਜੀ ਉਸਾ ਹਜਮਾ ਫਕਿਰ ਉਹਾ ਕਤੇਬਾ
 ਦੇ ਦਰਸਤਿ ਕੀਤੀ ਹੈ । ਅਸਾ ਕੁਤਾਇ ਕਸੇ ਮਗਰ ਬੀ ਹੀ ਦੀਖ ਬਰਹੈ । ਏਹ ਕੀ ਸਿਰਹੈ । ਤਾਬਾ
 ਬੇ ਆਖਿਆ ਮੁਲਾਜੀ ਇਸਹੰ ਕੀ ਕਤੇਬੇ ਕੋਇ ਨਾ ਹੀ ਪਾਇ ਸਕਦਾ । ਏਹੋ ਜੇ ਲੋਇਖ ਲਕਾਜੀ
 ਮੀਨ ਜਮਾਨ ਪੜਾਹੈ ਬਾਬੇ ਆਦਮ ਕਾਜੁ ਸਾਏਹੋ ਹੈ । ਖਾਕੀ ਪੁਤਰੋ ਜਸਾ ਬਿਚਾਰੇ ਕੰਟਾ ਕੋ ਸਿਜ
 ਦੇ ਕਰਦਾ ਹੈ । ਅਛਤਾ ਬਮਹਤਾ ਬਾਇਸ ਕੀ ਆਚ ਸਮਾਹੈ ਨਾ । ਚਾਰੇ ਤਰਫ ਖੁਦਾਇ ਹੈ । ਏਸੀ
 ਆਲਮ ਕਬੀਰ ਤੇ ਕਈ ਆਲਮ ਸਗੀਰ ਪੈਦਾਹੋਇ ਕਰਮ ਰਿਮ ਰਿਨ ਪੈਦਾਹੋਇ ਗਏਹੈ ਨਾ । ਚਾਰੇ
 ਕਤੇਬਾ ਚਾਰੇ ਜੁਗਾ ਵਿਖੈ ਏਹੀ ਪੜਤਾਬਾ । ਤਮਾਮ ਦਿਨ ਅਰਗਤ ਸਿਜ ਦੇ ਕਰਦਾ ਹੈ । ਚਾਰੇ ਤਰਫ
 ਕਉ । ਬਾਬਾ ਆਦਮ ਐਸੇ ਅਮਲ ਕਰੇ । ਅਰਉ ਸਕੀ ਉਮਤਿ ਹਿੰਦੁ ਮੁਸਲਮਾਨ ਗਾਹਿ ਸੈਤਾਨ ਪ
 ਛਲੇ । ਹੁਣ ਹੁਕਮ ਪਾਕ ਖੁਦਾਇ ਕਾ ਦਰ ਵੇਸ ਨਾਨਕ ਕਉ ਆਇਆ ਹੈ । ਜੇ ਅਗੇ ਸੇਖਾ ਕਉਹ
 ਉਹੁ ਕਮਦੀ ਆਸਾ । ਜੇ ਤੁਸੀ ਸਚ ਅਦਲ ਪਰਚਲਹੁ । ਸਬੁ ਣਾਫਿਰ ਕਿਆ ਅੰਦਰਾਇ ਕੋ ਜਾਣ
 ਹੁਰਬਾ । ਸੋਤਾ ਆਪਣੀ ਆਤਮਾ ਬੀਰਾ ਕਰ ਕੈਲਾਸੇ ਸੀਸਾਰ ਕਉ ਅਜਾਰ ਦੇਣੇ । ਹਰਾਮ ਹਲਾਲ
 ਪਣੇ ਇਖਤਿਆਰ ਵਿਚ ਗਥਿਆ ਹਿਨੇ । ਕਿਤੇ ਬਕੇਗਾ ਹਿਤੇ ਭੁਲ ਗਏਹੈ ਨਾ । ਕਤੇਬਾ ਕਛ ਅਵਰਿ
 ਕਹਤੀ ਹੈ । ਵਹੁ ਕਛ ਅਵਰ ਅਮਲ ਕਰਤੇਹੈ ਨਾ । ਅਬਉ ਨਹੁ ਕਾ ਅਮਲ ਮਨ ਸੁਖ ਹੁਆ ਹੈ । ਅ
 ਮਲ ਨਾਨਕ ਦਰ ਵੇਸ ਤੁਮਾ ਗਾਚ ਲਿਆ ਹੈ । ਤੁਮ ਆਪ ਸਕੋ ਸੰਭਾਲੋ । ਜੇ ਤੁੰਦ ਨੀ ਆ ਅੰਦਰਿ ਜਾਹਿ
 ਸਬੁ ਨਾਥਾਨਾ ਮੁਕਾਮ ਜੇਤੇ ਨਉ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਉਪਰਹੈ ਨਾ । ਤਿਨਾ ਕੀ ਜਾਰ ਤੁਕਰ ਕੇਹ ਜਰਤ ਮਕੇ
 ਮਦੀ ਨੇ ਕੀਹ ਜਕਰਾ । ਅਰਉ ਮਤੀ ਜੇਹੈ ਨਤੁ ਮਾਮ ਆਲਮ ਹਜੀਦਾ ਹਜਾਰ ਕੀ ਆਤਿਨਾ ਕੀਰ

ਖਿਆਕਗ ਕੀਹਿ ਦੁਕੀ ਮੁਸਲਮਾਨ ਕੀ। ਵੇ ਵਕੀ ਦਾਨੇ ਕੀ ਹੋਰ ਆਲਮ ਬਹੁਤੀ ਆਭਾਂਤਾ ਕਾਹੈ। ੮੬
 ਤਿਨਾ ਕੀ ਖਬਰ ਲਹਾ ਕਿਸ ਕੀ ਪ੍ਰਸਤ ਕਰ ਦੇਹੈ ਨਾ। ਮੁਲਾਜੀ ਵੇਣੀ ਅਸੀ ਇਸ ਆਲਮ ਕਾਮੁ
 ਸਾਹਦਾ ਦੇਖ ਕਰਿ ਅਜਬ ਹੋਰਾਨ ਹੋਇ ਗਏ ਹਾਂ। ਅਤੇ ਅਜਬ ਹੋਰਾਨ ਗਮਨ ਵਿਚ ਵਰਤ ਰਹੀ ਹੈ।
 ਜੇ ਦਰਗਾਹਿ ਵਿਚ ਤਰੀਖ ਪੈ ਕੀ ਬਰਾ ਅਉਤਾਰਾ ਕਉ ਏਹੋ ਹੋਈ ਹੈ। ਜੇ ਖਲਕ ਸਭ ਖਾਲ ਕ ਕੇਜੇ
 ਤੇ ਹੋਈ ਹੈ। ਜੇ ਖਾਲ ਕ ਕਉ ਖਲਕ ਯਾਦ ਕਰੇ ਤੇ ਫੇਰ ਖਾਲ ਕ ਕੇ ਮਿਲੇ। ਆਦਮ ਜਾਤ ਹੋਇ ਕਰ
 ਦੁਨੀਆ ਹਰਾਮ ਬਦ ਕਰੈ ਸੇ ਤਾਨ ਕੀ ਪ੍ਰਸਤ ਸਕਰੈ। ਸੇ ਫੇਰ ਕਿਆ ਅਤਿ ਕੇਵੁ ਖਤ ਨੁ ਸਾਸੈ ਤਾਨ
 ਕਾ ਧਰੈ ਗਾ। ਅਰਫੇਰ ਖਰਾਬ ਹੋਵੈ ਗਾ। ਚਉਰਾ ਸੀਲ ਖਜੀ ਅਤੇ ਨਮਹਿ ਫੇਰੀ ਐ ਗਾ। ਕੀਹਿ ਦੁ
 ਕੀ ਮੁਸਲਮਾਨ ਆਪੋ ਆਪਣੇ ਅਮਲ ਪ੍ਰਵਾਨਾ। ਹੁਕਮ ਨਾਨਕ ਫਕੀਰ ਹਿਦੁ ਜੇ ਕੋਈ ਰਵਸੁਣੀ ਦਾਮ
 ਸੇ। ਸੇ ਤਿਸ ਨੇ ਹੁਕਮ ਹੋ ਸਚੇ ਸਾਹਿਬ ਕਾ। ਜੇ ਤੁੰ ਦੁਨੀਆ ਵਿਚ ਜਾਇਆ ਪਣਾ ਇਲਮ ਨਸੀ ਹਤਿ ਜਾਹ
 ਰਿਕਰਿ। ਨਾਉ ਪਾਕ ਖੁਦਾਇ ਕਾ ਜਾਹ ਰਿਕਰਿ। ਅਗੇ ਇਕਲਖ ਅਸੀ ਹਜਾਰ ਪੈ ਕੀ ਬਰ ਅਤੇ ਹੋਰ
 ਵਤਾਰਾ। ਕੁਗਤਾ ਸਿਧ ਸਾਧਿਕ ਵਲੀ ਅਉਲੀਏ। ਗਉ ਸਕਤ ਬਸਲਾਰ ਮੁਲਾਪੰਡਤਾ ਜੇ ਦੁਨੀਆ
 ਵਿਚ ਕੇਜੇ ਹੋਨਾ। ਸੇ ਆਲਮ ਕਉ ਗਹੁ ਕੇਕਾ ਦਿਜਾਇ ਕਰਿ ਤਮਾਮ ਉਮਤੀ ਕਉ ਉਸਤਦਾ ਖਲ
 ਕਰੀ। ਸੇ ਨਾਨਕ ਉਹ ਸਗੋ ਆਪਣੇ ਰੀਕ ਪੜੇਵਾਸ ਤੇ ਲਲਚ ਵਿਚ ਫੇਰੇ ਹੋਨਾ। ਸਚ ਕਾਰਾ ਹੁਛਰੀ
 ਆਪੈ ਨੇ। ਚਾਰ ਕੋਤੇ ਧੀ ਹੋ ਦੇ ਅੰਧੇ। ਗੁਆਲਾ ਵਿਚ ਹੋਏ ਰਹਿ ਆਹੈ। ਹੁਕਮ ਪਾਕਰ ਬਦਾਰ ਵੇਸਨਾ
 ਨਕ ਕੋਏ ਹੋਰੇ ਆਹੈ। ਜੇ ਚਾਰੇ ਚਰਾਗ ਕਲਜ ਗਵਿਚਰੇ ਸਨਕਰਾ। ਚਾਰੇ ਕਵਮ ਸਵਾਬ ਦੇ ਦਰਸਤਿਕ
 ਰਨਾ ਹੀਤਾਇ ਹੁਜੀ ਨਗਰ ਕੋਹੋ ਦੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਦੁਨੀਆ ਵਿਚ ਤਰੀਖੀ ਹੋਇ ਰਹੀ ਹੈ। ਜੇ ਕੋਈ ਕਲ

ਜਗਦਿਚਬੀਜਾਚਾਇਗਾਇਆਹੈ। ਸੋਈਆਪਣੀਤੁਪਮਾਵਤਿਆਈਵਿਚਖੁਆਰਗੇਇਸਿਆਹ
ਕਰਕੇਆਪਣਾਇਥੇਆਇਆਹੈ। ਅਗੇਦੋਜਕਅਤੇਲਾਨਤਕਾਤਵਕਦਰਗਾਹਿਵਿਚਤਯਾਰਹੈ
ਫੇਰਹੁਕਮਰਬਦਾਇਸਰਓਸਹੋਆਹੈ। ਜੇਸਭਪੈਕੰਥਗਕਾਖਾਤਮਮਹੀਮਦਮਸਤਫਾਦੁਨੀਆਇ
ਚਬੀਜਾਚਾਇਗਾਇਆਹੈ। ਅਤਿਸਭੀਬਹਤਰਿ॥ ੫੩॥ ਫਿਰਕੇਆਪਣਿਮਜਬਕੋਬਧੇਹੈਨਾ। ਅਤੇ
ਹੋਰਜੇਦਸਨਾਮਸੰਨਿਆਸੀਧਾਰਹਿਪੰਥਕੰਨਫਟੇਗਦਲਾ। ਧਾਰਹਿਪੰਥਗਮਾਨੰਦਬੈਰਾਗੀਕੇ
ਸੰਸਾਰਵਿਚਵਰਤੇਹੈ। ਹੋਰਫਿਰਕਿਆਕੀਗਣਤੀਕਛੁਨਾਹੀ। ਜੇਆਪੋਧਾਪੀਹੋਇਫਿਰੈਹੈਨ
ਤਿਨਕੀਪੁਮਧਰਦਰਗਾਹਿਸਚੇਸਾਹਿਬਕੀਵਿਚਸੁਣੀਹੈ। ਬਾਬੇਜੀਵਚਨਕੀਤਮੁਲਾਜੀ
ਵਣਜੀਅਸੀਸੁਠਨਰਹਣਦੇਹਾਰੇ। ਹੰਉਕਲਜਗਦਿਚਕਦੀਜੁਸੇਬਕਾਈਰਖਾਗਾ। ਜੇਕ
ਛਕਰਾਮਾਤਸਿਫਤਦਰਗਾਹੋਤੋਸਾਅਸਾਜੇਗਾਮਿਲਿਆਹੈ। ਸੋਈਸਭੁਣਾਮਹਲਾਜਸਿਆ
ਮੇਰਿਆਵਿਚਆਦਿਜਗਾਦਿਵਰਤੇਗਾ। ਅਤੇਸਦਾਸਰਬਦਾਇਕੋਵਰਨਖਦਾਇਤਾਲਾਪ
ਰਦਾਆਇਆਹੈ। ਹੁਣਤਕਕਲੀਕਾ ਲਕਲਜਗਦਿਚਨਾਸਕੇਹਿਦਹੋਇਮਕੇਨਾਸਕੇ
ਮੁਸਲਮਾਨਹੋਇਮਕੇ। ਆਪੋਆਪਣੀਸੈਤਾਨੀਮੋਰਚੇਸਭਾਬਨਬੈਂਠੀਹੈ। ਰੋਟੀਕਪ
ਨੇਕਾਰਨਾਵੇਖਾਅਗੇਜੇਰਬਭਾਵਸੀਸੋਈਹੋਇਗਾ। ਅਸਾਨੀਗਲਕਾਈਨਾਹੀਚਲ
ਵੀ। ਕਲਜਗਦਿਚਖਦਾਇਆਪੋਆਪਣਿਨਿਆਉਤਪਾਵਸਕਰੇਗਾ। ਜੇਹੇਅਮਲਕੋ
ਈਕਰੇਗੇਤੇਵੇਹੇਗੀਪਾਵੈਗਾ। ਜਾਦਿਇਤਵੀਗਲਮੁਲਾਜੀਵਣਸੁਣੀਤਾਤਮਾਕੀਵਿਚਆਇ
ਹਾ। ਲੈਦੋਤਾਜੀਆਨੂ ਜਿਤਵੇਹਾਜੀਸੁਤੇਪਦੇਮਸਨਮਕੇਦੀਮਸੀਤਵਿਚਬੇਖਬਰਿ

ਤਿਨਾ ਕਉ ਦੇਹਿ ਦੇਹਿ ਮਾਰਨ ਜਟਗਾਇਆ ਆਖਣ ਲਗਾ ਯਾਰੇ ਸੁਣਹੁ ਨਾਨਕ ਦਰਵੇ ਸਹਿਦ ਕੀਨ ੮੦
 ਸੀਹਤਾ ਅਤੇ ਸਾਇਤ ਹੀ ਅਸਾ ਤੇ ਰੁਖ ਵਲੋ ਮਕਾਫਿਰ ਖੜੇ ਤਾਹੈ। ਅਤੇ ਮਲਾ ਜੀ ਵਣੁ ਬਾਧੇ ਨੈਕ ਹ
 ਵਲਗਾ ਦਰਵੇ ਸਜੀ ਦੇਹੁ ਤੇ ਰੋਹਿ ਦ ਕੇ ਹਾਜੀ ਦਰੋਗਾ ਗਾਇਆ ਇਕੋ ਕਾਬੇ ਦੇ ਲੋਗ ਭੀ ਖਰਾਬ ਕੀਤਿ
 ਹੈਨਾ। ਇਤੁ ਵੇ ਨੇ ਕਾਜੀ ਰੁਕਨ ਦੀਲ ਅਉਲੀਆ ਨਿਮਾਜ ਉਪਰ ਆਇ ਖੜੇ ਤਾ ਕਾਜੀ ਮਕੇਦਾ। ਬਾ
 ਬੇਦੀ ਅਤੇ ਕਾਜੀ ਰੁਕਨ ਲਾਲਮ ਦੀ ਸਲਾਮ ਲੇ ਕੀ ਹੋਈ। ਬਾਧੇ ਆਖਿਆ ਕਾਜੀ ਜੀ ਅਸੀ ਤੁਸਾ
 ਤੇ ਦੀ ਦਰ ਕੀ ਹਜ਼ਦਾ ਸਤੇ ਹਜ਼ਾਰ ਕੋਹ ਤੇ ਆਏ ਹਾਂ। ਅਸਾ ਰੁਮ ਕਾਬ ਲਹੋਰ ਸਭ ਨਾ ਕਉ ਮਾਨ ਲਹੋਇ
 ਆਹੈ। ਅਤੇ ਰਦ ਬਦਲ ਕਰ ਮਨ ਸੁਖ ਕੀਤੀ ਆਹੈ। ਬਾਕੀ ਹਿਕ ਫਿਰ ਕਹਿ ਦੂਕ ਤੇ ਮੁਸਲਮਾਨਾ
 ਕਾਰਹਿ ਆਹੈ। ਦੋ ਵੇਰਾ ਹੋਰ ਹੈ ਮੁਸਲਮਾਨ ਆਖ ਦੇਹੈ ਨਹਿ ਦੁਮਨ ਸੁਖ ਹੈ ਨਾ। ਅਤੇ ਹਿੰਦੂ ਆਖ ਦੇਹੈ
 ਨਮੁਸਲਮਾਨ ਮੁਨ ਸੁਖ ਹੈ ਨਾ। ਅਤੇ ਅਸਾ ਨੇ ਹੁਕੁ ਖਦਾਇ ਕਹਿ ਆਹੈ। ਜੇ ਚਾਰੇ ਕਤੇਬਾ ਉਪਰ ਅਮਲ
 ਕਰੇ। ਅਬ ਪੜੇ ਗੁਨੇ ਸਵਾਬ ਨਹੀ। ਅਮਲ ਕਰਨਾ ਸਵਾਬ ਹੈ। ਹੋਰ ਪੜਨਾ ਗੁਨਾ ਸਵਾਬ ਨਹੀ।
 ਖੁਦਾਇ ਫਰਮਾਇ ਆਹੈ। ਇਸ ਆਖਰੀ ਜਮਾਨੇ ਅੰਦਰ ਬਗੈਰ ਬੰਦਗੀ ਅਤੇ ਨੇਕ ਅਮਲ ਬਾਧੁ
 ਲਾਸੀ ਕਿਵੈ ਨਹੀ। ਕਾਜੀ ਜੀ ਇਕ ਦੁਇ ਸੁਖ ਨਹ ਕਰਾਸਤੀ ਕੇ ਕਰਨੇ ਆਸਨਾ। ਸੋ ਜੀ ਵੇਦਿ ਆਮੇਲ
 ਅਸਾ ਰੁਤੁ ਸਾ ਰੁਖ ਦਾਇਤਾ ਲਾ ਕੀਤਾਹੈ। ਕਲ ਜੁਗ ਵਿਚ ਦੋਇ ਫਿਰ ਕੇਤ ਹਕੀਕ ਕੀਤੇ ਹੈਨਾ। ਅਤੇ
 ਤਿਨਾ ਵਿਚ ਸਕਹੈ ਕਾ ਫਰਮੁ ਲਹ ਦਾਕਾ। ਜੋ ਸਚ ਹੈ ਸੋ ਇਸ ਪਾਕ ਜਾਮੇ ਵਿਚ ਦਰਜ ਕੀਚੇ। ਅਤੇ ਜੋ
 ਦਰੋਗਾ ਰੁਮ ਗਾਹਿ ਹੈ ਨਤਿ ਨਾ ਕਉ ਰਦ ਕਰੀਐ। ਤੁਸਾ ਤੇ ਦੀਨ ਕਾ ਪਰਿਮਾ ਮਦੀ ਨਾਹੈ। ਜੋ ਇਥੇ ਕਜਾ
 ਇਹੋ ਇਨਿ ਬੜੇ ਸੋਸਹੀ। ਆਪੋ ਅਪਣੇ ਅਮਲ ਜਾਹਰਿ ਕੀਚਨ ਸਚ ਰਖੀਐ। ਦਰੋਗਾ ਮਨ ਸੁਖ ਕਰੀ

ਐ। ਜਦੁ ਬਸੁ ਅਲਹ ਕਰਾਸਤੀ ਕਾ ਚਲਿਆ। ਇਕ ਵਲ ਸਾਰੇ ਮਕੇ ਦੇ ਗਜੀ ਅਤੇ ਇਕ ਵਲ
 ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਬੇਦੀ। ਹਕਰਾਸਤੀ ਕੀ ਗੁਫਤ ਸੁਨੀ ਦੇਹੇਈ। ਸਚੁ ਸਬਦੁ ਉਪਰਿ ਨਿਬੇੜਾ ਹਿੰਦੁ
 ਤੁਰਕ ਦਾ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਕੀਤਾ। ਹਿੰਦੁ ਹਿੰਦੁ ਕਰਿ ਖਲਾਰੇ ਅਤੇ ਮੁਸਲਮਾਨ ਮੁਸਲਮਾਨ ਹੋਏ
 ਖੜੋਤੇ। ਚਾਰੇ ਮਜਬ ਆਪੋ ਆਪਣੇ ਗਾਹਿ ਉਪਰ ਕਾਇਮ ਕੀਤੇ। ਘੁਹਮਣ ਖੜੀ ਵੈਸ ਸੁਦਾ
 ਪੋਆਪਣੀ ਕਤੇਬ ਉਪਰਿ ਚਾਰੇ ਮਜਬ ਚਲਨਿ। ਕੋਈ ਕਿਸੇ ਕੋਰ ਦੇ ਨਾਹੀ। ਆਪੋ ਆਪਣੇ ਜਮ
 ਨੇ ਅੰਦਰਿ ਸਭੁ ਸਿਰ ਦਾਰ ਹੋਨਾ। ਘਟਿ ਵਧ ਕੋਈ ਨਾਹੀ। ਜਿਸਈ ਮਾਨ ਅੰਦਰਿ ਕੋਈ ਖੜਾ ਹੋ।
 ਤਿਸ ਕਉ ਉਹੀਈ ਮਾਨ ਪਾਰ ਪੁਰਸਲਾਤਿ ਕੇ ਕਰੇ ਗਾ। ਦਰਗਾਹ ਰਬ ਦੀ ਵਿਚ ਜਾਤਿ ਸਫਾਤ
 ਮਜਬ ਕੋਈ ਪਛੁਦਾ ਨਾਹੀ। ਨੇਕੀ ਬਦੀ ਪਛੁਐ ਗਾ। ਪਾਤਸਾਹਿ ਉਮਰਾਇ ਕਾਜੀ ਮੁਫਤੀ ਮਲ
 ਇਨਾ ਕੋਲੇ ਅਦਾਲਤਿ ਕਾਹਿ ਸਾਬ ਪੁਛੀ ਐਗਾ। ਜੇਤੁ ਮਹੁਫਰ ਮਾਨ ਰਬ ਦਾ ਲੋਕ ਰਿਕਿ ਸਕਉਹ
 ਕਪਹੁ ਚਾਇਆ ਹੋ। ਜੇਨੇ ਅਦਲ ਨਾਹੀ ਕੀਆ ਤੇਨੇ ਕੋਹ ਰੁਝੇ ਜਕਗਾ ਵੀ। ਐ ਅੰਦਰਿ ਪਦੇ ਸੜੇ
 ਹੋਨਾ। ਤੇਬ ਹਤੇ ਬਹ ਕਰ ਦੇਹੇਨਾ। ਕਬੂਲ ਕਾਈ ਨਾਹੀ ਪਉਦੀ ਜਾਇਤੁ ਫੀਨ ਸੀਹਤਿ ਬਾਬੇ ਨਾਨ
 ਕ ਜੀ। ਖੀਤਾ ਮੁਲਾਜੀ ਵਣ ਗੁਸਾ ਕਰ ਕੇ ਅਵਾਜ ਕੀਤਾ। ਸੁਰੇ ਕਲਾ ਮਾਰ ਬਦੇ ਲਗਾ ਪੜ
 ਨਾ। **ਸੁਮਾਲ ਮੁਲਾਜੀ ਵਣ ਗੁਸਾ**। ਹਮਦ ਸਨਾਈ ਰਬ ਨੇ ਦੇਇ ਮੰਨ ਧੀਰ ਸੁਲਾ। ਸੇਇ ਮਚਾਰੇ
 ਰਹੈਨ ਪੜ ਕਲਾ ਪਾਇ ਕਬੂਲਾ। ਲਿਖਿਆ ਦਰਦ ਰਗਾਹ ਦੇ ਦੇ ਕੋ ਪਾਕ ਅਲਾਹਿ। ਉਪਰ ਕਲ
 ਮਾਨ ਧੀ ਦਾ ਪੜਹਿ ਹੋਇ ਪਾਕ ਐਗਾਹਿ। ਇਸ ਗਈ ਲਫਰੇ ਸਤਾਜ ਦਫ ਕੇ ਸੀ ਕਰਨਾਇ।
 ਤਿਸ ਰੋਜ ਮੁਆਸਰ ਰੋਹ ਰੇ ਪਉਸੀ ਗਲ ਕਹਾਇ। ਉ ਰੂਸੀ ਦੁਨੀਆ ਐਤੁ ਭਾਂਤਾ ਜਿਉ ਪੇਵੇਈ

ਕਪਾਹਿ। ਤਪਸਨਜਿਮੀਅਸਮਾਨਦੁਇਰੁਖਾਸਨਵਰੇਤਾਇ। ਤਦਕਾਜੀਹੋਸੀਆਪਰਬਪਾਸਮੁ ੯੧
 ਫਤੀਨਬੀਰਸੁਲਾ। ਪੁਛਸਨਖੋਲਕਿਤਾਬਨੇਨੇਕਬਦਸਭੁਲਾ। ਸੁਭਸਤਿਪੁਛੀਅਸਨਉਮ
 ਤੀਜਿਨਾਹਕੀਤੇਸਵਾਧਅਜਾਧਾ। ਹਜਰਤਿਕਾਫਰਗਮਾਇਆਲਿਖਿਆਵਿਚਕਿਤਾਧਾ। ਤਿਸ
 ਰੋਜਮੁਹਸਰਫੇਹਫੇਹੋਸਨਸੇਈਖਰਾਧਾ। ਜੋਰਿਤੀਧਾਂਗਨਜਾਗਦੇਸੁਤੇਪਦੇਨਪਾਕਾ। ਮੁਤਨਬੀਏਰ
 ਬਤੇਦਰਤੇਮਿਲੀਤੁਲਾਕਾ। ਬੇਨਿਮਾਜਤੇਸਗਭੁਲੇਜੇਰਹਦੇਰਾਤੀਜਾਗਾ। ਓਇਕਰਨਅਲਹਦੀ
 ਧੰਦਗੀਵਰੇਤਿਨਾਫੇਭਾਗਾ। ਹਠਿਪਲੀਤੀਕਾਫਰਾਪਰਅਭਿਰਤਿਨਾਲਮੁਹਾਧਾ। ਓਹਵੇਲਾਵਖ
 ਤਨਜਾਣਦੇਨਾਕਿਛੁਓਮਰਥਿਤਾਧਾ। ਦੇਜਕਸੜਦੇਪਾਈਅਨਤਨਤੇਸਹਨਅਜਾਧਾ। ਅਜਰਾਈ
 ਲਫਰੇਸਤਾਆਖਰਕੋਰੇਖਰਾਧਾ। ਸੂਰਸਗਬਹਰਾਮੁਹੈਬੇਜਾਭੁੰਗਗਨਾਹਾਜੀਵਣਸਾਮਤਿਨਫ
 ਸਿਕੀਪਾਸਨਕਲਸਜਾਇ। ੧॥ ਜਵਾਬਧਾਧਾਨਾਨਕਸਾਹਸੂਰਾ। ਹਮਦਸਨਾਈਰਬਨੇ
 ਵਾਹਦਿਲਾਸਰੀਕਾ। ਅਵਤਾਰਾਪੈਕੀਬਗਾਇਕਸਕਿਆਨਕਰਿਤਹਕੀਕਾ। ਲਖਚਉਗਸੀਆ
 ਲਮਾਕਾਨੁਹੈਵਾਨੁਨਬਾਤਾ। ਵਾਹਦਿਲਾਸਰੀਕਹੈਮੁਖਹੁਅਲਾਵਨਜਾਪਿ। ਵਾਹਦਿਲਾਸਰੀਕ
 ਹੋਇਕਕਾਦਰਪਾਕਵਿਲਾਹਿ। ਕੁਦਰਤਿਲਖਰਸੁਲਹੈਨਸਚਦਰਗਹਿਪਾਨਨਗਹਿ। ਕਲਮ
 ਇਕਖੁਦਾਇਹੈਕੁਦਰਤਕਈਰਸੁਲਾ। ਜੀਵਣਨੀਯਤਿਰਾਸਕਰਿਦਰਗਹਿਪਵਹਿਕਬੂਲਾ।
 ਸਿਖਿਆਦਰਦਰਗਹਿਦੇਏਕੋਪਾਕਖੁਦਾਇ। ਦੋਇਮਹੋਆਨਹੋਇਗਾਜੇਤੋਆਈਆਫਨਾਹਿ
 ਇਸਰਾਈਲਫਰੇਸਤਾਜਦਿਫਕੇਸੀਕਿਰਨਾਇ। ਜਿਮੀਅਸਮਾਨਇਉਉਰਸਨਜਿਉਪੇਵਾਇ
 ਵੇਕਪਾਹਿ। ਮੁਫਤੀਕੋਈਨਰਬਦਾਜੇਖੋਲੇਪਾਸਕਿਤਾਧਾ। ਯਾਰਨਕੋਈਅਲਹਦਾਜੇਕੋਰੇਸੁਆ

ਲਜਵਾਬਾ। ਵਾਹਾਇ ਲਾਸਰੀਕਹੈ ਕਾਜੀਮੁਫਤੀਆਪਾ। ਆਪੇਖੋਲਕਿਤਾਬਨੇਆਪੇਕਰੇਹਿਸਾ
 ਬਾ। ਆਪੇਬਖਸਮਿਲਾਇਦਾਦੇਇਸਜਾਈਆਪਾ। ਇਕੋਇਕਖੁਦਾਇਹੈਜਿਸਦਾਮਾਇਨ
 ਬਾਪਾਗੰਦੀਪਵੈਸੁਨਿਆਗਜੇਉਖੋਟੇਖਰੇਮਿਲਾਇ। ਸਿਕਾਸਚੰਡਲਾਇਕੋਖੋਟੇਕਫੈਜਲਾ
 ਇ। ਹਰੀਚਾਰ੍ਹਜਲਾਇਸੀਆਪਸੁਨਿਆਗਰਬਾ। ਖੋਟੇਬੀਸਨਪਾਕੜੀਕਾਇਮਖਰੇਕੁਤਬਾ।
 ਜਰਬਾਲਗਸਨਖਰਿਆਪਰਖੋਟੇਕਿਤੇਨਕੀਆਸਾਹਿਬਏਵੈਪਰਖਸੀਜਿਵੈਸਰਾਫਾਵੈਮਾਖ
 ਰੇਖਜਾਨੇਪਉਸਨੀਖੋਟੇਤਿਚਸਨਭਾਲਾ। ਖੋਟੇਮਿਲਸਨਖਾਕਨਾਲਖਾਮੀਜਾਇਰਵਾਸਿ। ਨ
 ਨਕਆਖੀਜੀਵਣਾਮੁਖਤੇਸਚਅਲਾਇ। ਰੋਜੁਮੁਆਸਰਰੇਹਨੇਪਉਸੀਗੁਲਕਹਾਇ। ਹੋਸੀਉ
 ਆਮਤਿਦੁਨੀਪਰਿਕਛਅੰਤਨਓੜਕਤਾਹਿ। ਤਵਿਕਾਜੀਮੁਫਤੀਕੋਨਹੀਕਾਜੀਆਪਿਅਲਾਹਿ
 ਹੈਰਹਿਸਾਬਨਹੋਸੀਆਰਬਾਨੀਦਰਗਾਹਿ। ਤੁਲਬਾਪਉਸਨਆਕੀਆਕੀਤੇਜਿਨਾਗੁਨਾਹਿ। ਉ
 ਇਪਉਸਨਦੇਜਕਹਾਵੀਐਗਲਸੰਗਲਰੇਇਸਿਆਹਿ। ਨੇਕਅਮਲਾਵਲੇਰੇਖਸਨਹੋਸਨਪਾਕਅ
 ਉਗਾਹਿ। ਬਦਿਅਮਲੀਬਦਅਮਲੀਸੋਹੋਸਨਅੰਤਨਾਹਿ। ਅਮਲੀਸੋਫੀਉਸਦੇਹਮਿਲਕਰਸਨਏ
 ਠਸਲਾਹਿ। ਹੋਰਨਹੋਸੀਪਾਸਕੇਇਕਅਲਹਆਪਗੁਆਹਿ। ਅਮਰਹਯਾਤੀਉਸਤੁਵਿਚਪਾਸਨਸਚ
 ਅਲਾਹਿ। ਛੁਟਨਸੋਈਨਾਨਕਾਮੁਰਸਦਿਜਿਨਾਪਨਾਹਿ। ੩॥ **ਤਵੀਨਾ** ਮੁਸਲਮਾਨਕਹਾਵਨਮੁਸ
 ਕਲਜੇਹੋਏਤਾਮੁਸਲਮਾਨਕਹਾਵੈ। ਅਵਲਾਅਵਲੁਦੀਨਕਰਿਮਿਠਾਮੁਸਲਮਾਨਮਾਲਮੁਸਾਵੈਰਬਕੀਰਜਾਇਮ
 ਨੇਸਿਰਉਪਰਕਰਤਾਮਨੇਆਪਗਵਾਵੈ। ਹੋਇਮੁਸਲਮਦੀਨਮੁਹਾਏਮਰਣਜੀਵਣਕਾਭਗਮਚੁਕਾਵੈ। ਨਾਨਕਸਰ
 ਬਜੀਅਮਹਿਰਮਤਹੋਵੈਤਮੁਸਲਮਾਨਕਹਾਵੈ। ੩॥ **ਅਵੀਤੁ** ਮਿਹਰਮਸੀਤੁਸਿਦਕਮੁਸਲਾਹਕਤਲਾਸਕੁਰਾਨ

ਸਰਮਸੁੰਨਤਸੀਲੋਰੋਜੋਹਮੁਸਲਮਾਨਾਕਰਨੀਕਾਬਾਸਚਪੀਰਕਲਮਾਕਰਮਨਿਮਾਜਾ। ੩ ॥
 ਸਬੀਸਾਤਿਸਕੁਵਸੀਨਾਨਕਰਖੇਲਾਜਾ। ੩॥ ਮੁਸਲਮਾਨਮੁਸਾਵੈਆਪਾਸਿਦਕਸਬੁਰੀਕਲ
 ਮੇਪਾਕਾਪ੍ਰੀਨਛੇਪ੍ਰੀਨਚਾਇ। ਸੋਮੁਸਲਮਾਨਭਿਸਤਕੋਜਾਇ। ੪॥ ਸੁਰਾ। ਹੱਕਪਰਾਇ
 ਆਨਾਨਕਾਉਸਸੁਰਉਸਗਾਇ। ਗੁਰਪੀਰਹਾਮਾਤਾਕੁਰੇਜਾਮਰਦਾਰਨਖਾਇ। ਗਲੀਭਿਸ
 ਤਨਜਾਈਐਛੁਟੀਐਸਚਕਮਾਇ। ਮਾਰਨਪਾਇਹਰਾਮਮੈਹੋਇਹਲਾਲਨਜਾਇ। ਨਾਨਕਗਲੀ
 ਕੁੜੀਐਕੁੜੇਪਲੇਪਾਇ। ਦੁਨੀਆਜੇਤੀਕੁੜੀਐਕੁੜੇਪਲੇਪਾਇ। ਦੁਨੀਆਜੇਤੀਕੁੜੀਆਰਦਰ
 ਗਹਿਲਹਨਿਨਜਾਇ। ਦੇਨਸਜਾਈਜੀਆਕਉਸੇਈਲਹਨਸਜਾਇ। ਨਾਨਕਬਾਜੀਕੁੜਦੀ
 ਕੁੜੇਚਲੇਗਾਇ। ੬॥ ਹਦੀਸ। ਪਰਹਰਿਕਾਮਕ੍ਰੋਧਥੁਠਨਿੰਦਾਤਜਮਾਇਆਅਹਿਕਾਰਚੋਕਾਵੈ
 ਤੁਜਕਾਮਕਾਮਨੀਮੋਹਤਜੈਤਾਅੰਜਨਮਾਹਿਨਿਰੰਜਨਪਾਵੈ। ਤੁਜਮਾਨਅਪਮਾਨਪ੍ਰੀਤਸੁਤਦਾਰ
 ਤੁਜਪਿਆਸਆਸਰਾਮਾਲਿਵਲਾਵੈ। ਨਾਨਕਸਾਚਾਮਨਵਸੈਸਚਸਬਦਹਰਿਨਾਮਸਮਾਵੈ। ੭॥
 ੧ ਸੁਰਾ। ਜਿਨਾਸਚੁਪਛਾਣਿਆਪਾਸੁਨਭਿਸਤੀਜਾਇ। ਹਕਹਲਾਲੀਖਾਵਣਾਸਚਤਿਨਾਹਕੋਭਾ
 ਜੇਰਨਕੀਚੈਕਿਸੇਪਰਉਤਮਮਧਮਕੋਇ। ਹਿੰਦੁਮੁਸਲਮਾਨਨੇਵਹਾਨਸੀਹਤਹੋਇ। ੮॥ ਨਸੀ
 ਹਤੁਹਿੰਦੁਆਸੁਰਾ। ਦਇਆਕਪਾਹਿਸੰਤੋਖਸੁਤਜਤਗੰਢੀਸਤਿਵਟਾਇਹੁਜਨੇਉਜੀਆਕਾਹਈ
 ਤਾਪਾਂਝੇਘਤਿ। ਨਾਏਹੁਤੁਟੈਨਮਲਸਗੈਨਾਏਹੁਜਲੇਨਜਾਇ। ਧਨਸਿਹਿੰਦੁਨਾਨਕਾਜੋਗਲਚਲੇ
 ਪਾਇ। ੯॥ ਹਦੀਸਿ। ਚਉਕੜਮੁਲਅਣਾਇਆਬਹਿਚਉਕੇਪਾਇਆ। ਸਿਖਕੰਨਚੜਾਈਆ
 ਗੁਰਬਹਮਣਥੀਆ। ਓਹਮੁਆਓਹਬੁਨਪਾਇਆਵੇਤਗਾਗਾਇਆ। ੧॥ ਆਇਤ। ਲਖਚੋਰੀਆ

ਆਲਖਜਾਗੀਆਲਖਕੁੜੀਆਲਖਗਾਲਾ। ਲਖਠਗੀਆਪਹਿਨਾਮੀਆਗਤੁਦਿਨਸਜੀਆ
 ਨਾਲਾ। ਤੁਗਕਪਾਹੁਕਤੀਐਥਾਹਮਣਵਦੇਆਇ। ਕੁਹਿਬਕਰਾਹਿਨਖਾਇਆਸਭਕੋਆਖੇ
 ਪਾਇ। ਹੋਇਪੁਗਣਾਸੁਟੀਐਭੀਫਿਰਪਾਈਐਹੋਗ। ਨਾਨਕਤਗਨਤੁਟਈਜੇਤੁਗੋਹੋਵੈਜੋਗ।
 ਨਾਇਮੀਨਐਪਤਿਉਪਜੈਸਾਲਾਹੀਸਚਸੂਤਾ। ਦਰਗਹਿਅੰਦਰਪਾਈਐਤੁਗਨਤੁਟਸਪੁਤਾ।
 ੧੧॥ **ਹਦੀਜਾ**॥ ਤੁਗਨਇਵੀਤੁਗਨਨਾਥੀ। ਚੁਲਕੇਬਕਪਵੈਨਿਤਦਾੜੀ। ਤੁਗਨਪੈਰੀਤੁਗਨਹ
 ਥੀ। ਤੁਗਨਜਿਹਵਾਤੁਗਨਅਖੀ। ਵੇਤੁਗਾਆਪੇਵਤੈ। ਵਟਧਾਗੇਅਵਗਾਪਤੈ। ਲੈਭਾੜਕਰੇ
 ਵੀਆਹੁ। ਕਢਕਾਗਲਦਸੈਰਾਹੁ। ਸੁਣਵੇਖਹੁਲੇਕਾਇਹੁਵਿਡਾਣਾ। ਮਨਅੰਧਾਨਾਉਸੁਜਾਣਾ। ੧੨॥
ਆਇਤਾ॥ ਗਉਬ੍ਰਾਹਮਣਕਉਕਰਣਵਹੁਗੋਬਰਤਰਣਨਜਾਈ। ਪੋਤੀਟਿਕਾਤੇਜਪਮਾਲੀਧਾ
 ਪਾ। ਨਮਲੇਢੁਖਾਈ। ਅੰਤਰਿਪੁਜਾਪੁਜਹਿਕਤੇਬਾਸੰਜਮਤੁਰਕਾਭਾਈ। ਛੋਡੀਲੈਖੰਡਾਨਾਮਲਇਐ
 ਜਾਹਿਤਰੰਦਾ। ੧੩॥ ਆਣਸਥਾਣੇਕਰੇਨਿਵਯਾ। ਛੁਰੀਵਗਾਇਨਤਿਨਗਲਤਾਰਾ। ਤਿਨਪਾਰਿਬ੍ਰ
 ਹਮਣਪੂਰੇਨਾਦ। ਉਨਾਭਿਆਵਹਿਓਈਸਾਦ। ਕੁੜੀਗਸਕੁੜਾਵਾਪਾਗ। ਕੁੜਬੋਲਕਰਹਿਅਹ
 ਗ। ਸਰਮਧਰਮਕਾਤੇਰਾਵਗਾਨਾਨਕਕੁੜਹਿਅੰਗੁਰਪੂਗ। ੧੪॥ ਮਥੈਟਿਕਾਤੇਜਪੋਤੀਕਖਾਈ
 ਹਥਛੁਰੀਜਗਤਕਸਾਈ। ਨੀਲਬਸਤ੍ਰਪਹਿਰੇਵਹਿਪਰਵਾਣਾ। ਮਲੇਢੁਧਾਨਲੇਪੁਜਹਿਪੁਗਣ
 ਆਕੁਥਿਆਕਾਕੁਠਾਬਕਰਾਖਾਣਾ। ਚਉਕੇਉਪਰਕਿਸੇਨਜਾਣਾ। ਵੇਕੇਚਉਕਾਕੁਠੀਕਾਗ। ਉਪ
 ਰਆਇਥੈਠੇਕੁੜਿਆਗ। ਮਤਿਕਿਟੈਵੇਮਤਿਕਿਟੈ। ਇਹਅੰਨਅਸਸ੍ਰਾਫਿਟੈ। ਤੁਨਫਿਟੈਛੋੜਕਰੇ
 ਨਾ। ਮਨਜੁਠੇਚੁਲੀਭਰੇਨਾ। ਕਹੁਨਾਨਕਸਚਧਿਆਈਐ। ਸੁਚਹੋਵੈਤਾਸਚੁਪਾਈਐ। ੧੫॥

ਜੇ ਮੰਗ ਕਾ ਘਰਿ ਮੁਹੈ ਘਰਿ ਮਹਿ ਪਿਤਰੀ ਦੇਇ। ਅਗੈ ਵਸਤ ਸਿਵਾਈ ਐ ਪਿਤਰੀ ਚੇਰ ਕਰੇਇ। ੮੩
 ਅਹਿ ਹਥ ਦਲਾਲ ਕੇ ਮੁਸਟੀ ਏ ਹਕ ਰੇਇ। ਨਾਨਕ ਅਗੈ ਸੇ ਮਿਲੈ ਜੇ ਖਟੇ ਘਾਲੇ ਦੇਇ। ੧੬। ਜਿਉ ਜੇ
 ਰੁਸਿ ਨ ਵਣੀ ਆਵੈ ਵਾਰੇ ਵਾਰ। ਜੁਠੇ ਜੁਠਾ ਮੁਖ ਵਸੈ ਨਿਤ ਨਿਤ ਹੋਇ ਖਆਗ। ਸੁਚੇ ਇਹ ਨ ਆਖੀ ਅ
 ਹਿ ਬਹਾਨਿ ਜਿ ਪਿਰਾਧੋਇ। ਸੁਚੇ ਸੇਈ ਨਾਨਕਾ ਜਿ ਨ ਮਨ ਵਸਿਆ ਸੋਇ। ੧੭। ਜੇ ਕਰਿ ਸੂਤ ਕੁਮਨੀ
 ਐ ਸਭ ਤੈ ਸੂਤ ਕਹੋਇ। ਗੋਹਿ ਅਤੇ ਲਕੜੀ ਅੰਦਰਿ ਕੀਨਾ ਹੋਇ। ਜੇ ਤੇ ਦਾਣੇ ਅੰਨ ਕੇ ਜੀ ਆਧਾ ਸੁਨ ਕੋ
 ਇ। ਪਹਿਲਾ ਘਾਣੀ ਜੀਉ ਹੋ ਜਿਤ ਹਰਿਆ ਸਭ ਕੋਇ। ਸੂਤ ਕਰਿ ਉਕਰ ਰਖੀ ਐ ਸੂਤ ਕਪ ਵੈਰ ਸੋਏ
 ਨਾਨਕ ਸੂਤ ਕਏ ਵਨ ਭਿਤਰੇ ਰੀਅਨ ਉਤਾਰੈ ਧੋਇ। ੧੮। ਮਨ ਕਾ ਸੂਤ ਕਲੇਭੁ ਹੋ ਜਿਹ ਵਾਸੂਤ
 ਕ ਕੁਨਾ ਅਖੀ ਸੂਤ ਕਵੇ ਖਣਾ ਪਰਤਿਆ ਪਰਧਨ ਰੂਪ। ਕੰਨੀ ਸੂਤ ਕ ਕੰਨ ਪੈਲਾ ਇਤ ਬਾਰੀ ਖਾਹਿ।
 ਨਾਨਕ ਹੀ ਸਾਅਦਾ ਮੀਥ ਧੋ ਜਮ ਪੁਰਜਾਹਿ। ੧੯। ਸਭੇ ਸੂਤ ਕ ਭੁਰ ਮਹੈ ਦੂਜੇ ਸਗੋ ਜਾਇ। ਜੀਮਣ
 ਮਰਣ ਹੁਕਮ ਹੋ ਭਾਣੈ ਆਵੈ ਜਾਇ। ਖੀਣਾ ਪੀਣਾ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਇ ਤੇ ਨ ਰਿਜ ਕ ਸੇਧਾਹਿ। ਨਾਨਕ ਜਿਨ
 ਗਰਮ ਖਬੁ ਭਿਆਤਿ ਨਾ ਸੂਤ ਕੁਨਾਹਿ। ੨੦। ਭੰਡੁ ਜੀਮੀ ਐ ਭੰਡੁ ਨਿਮੀ ਐ ਭੰਡੁ ਮੰਗਣ ਵੀ ਆਹ। ਭੰਡੁ
 ਹੋਵੈ ਦੇਸਤੀ ਭੰਡੁ ਚਲੈ ਰਾਹ। ਭੰਡੁ ਮੁਆ ਭੰਡੁ ਭਾਲੀ ਐ ਭੰਡੁ ਹੋਵੈ ਧੰਧਾਨ। ਸੋ ਕਿਉ ਮੰਦਾ ਆਖੀ ਐ
 ਜਿਤ ਜਮ ਹਿਰਾਜਾਨ। ਭੰਡੁ ਹੁਹੀ ਭੰਡੁ ਉਪਜੈ ਭੰਡੁ ਧਾਸੁਨ ਕੋਇ। ਨਾਨਕ ਭੰਡੁ ਬਾਹਰਾ ਏ ਕੇ ਸਭਾ ਸੋ
 ਇ। ੨੧। ਜਿਤੁ ਮੁਖ ਸਦਾ ਸਲਾਹੀ ਐ ਭਾਗ ਚਤੀ ਚਾਗ। ਨਾਨਕ ਤੇ ਮਖ ਉਜਲੇ ਤਿਤ ਸਚੇ ਦਰਬਾਰ
 ਮ। ਪਹਲਾ ਸੁਚਾ ਆਪਿ ਹੋਇ ਸੁਚੈ ਬੈਠਾ ਆਇ। ਸੁਚੈ ਅਗੈ ਰਾਖਿ ਓਨ ਕੋਇ ਨ ਭਿਟਿਓ ਜਾਇ। ਸੁਚਾ ਹੋ
 ਏ ਕੋ ਜੇ ਵਿਆਲ ਗਾਪੜ ਨਿਸਲੇ ਕਾ। ਕੁਹ ਬੀਜਾਈ ਸੁਟਿਆ ਕਿਸੇ ਏ ਹਲ ਗਾਏ ਖਾ। ੨੨। ਅਨਿਏ

ਵਤਾਪਾਈ ਦੇ ਵਤਾਬੇ ਸੰਤਰ ਦੇ ਵਤਾ ਲੁਣ ਪੰਜਵਾਂ ਪਾਇਆ ਘਿਤਾ। ਤਾਂ ਹੋ ਆਪਾ ਕਪਵਿਤਾ। ਪਾਪੀ ਸਿ
 ਉਤਨ ਗਾਇਆ ਥੁਕਾ ਪਈ ਆਤਿਤਾ। ਜੇਤੁ ਮੁਖਨਾ ਮਨ ਉਚਰ ਗਾਇਨ ਨਾ ਵੈਰ ਸਖਾਹਿ। ਨਾਨਕ
 ਏਵੇ ਜਾਣੀ ਐਤਿਤੁ ਮੁਖ ਥੁਕਾ ਪਾਹਿ। ੨੪। ਤੁਗਨ ਹਿੰਦੂ ਪਾਇਆ ਤੁਗਨ ਮੁਸਲਮਾਨ। ਦੋਵੇਂ ਰੁ
 ਲੇ ਗਾਇਤੇ ਗਾਲ ਬਕਾਇਆ ਸੇਤਾਨ। ਹਿੰਦੂ ਸੰਗਲ ਸੁਤਦਾ ਤਿਸ ਕਉ ਭਉ ਨ ਹੀ ਕੋਇ। ਕੁਏ
 ਬੈਠੇ ਚਉ ਕੇਵਿ ਚਕਾ ਵੈਧਾਹਿ ਰਿਹੋਇ। ਹਿੰਦੂ ਬਪਾ ਸੁਤਾ ਸਿਉ ਤਿਨ ਕਉ ਛੁਟਣ ਅਸਾਨ। ਤ੍ਰਿਕ
 ਲਸੰਗਲ ਸਰੇ ਦਾਛ ਦੇ ਨ ਮੁਸਲਮਾਨ। ਕੀਪੀ ਜਿਉ ਦਰੀਆ ਉਦੀ ਵੀਨ ਕਿਨਾਰੇ ਦੋਇ। ਆਪੋ ਅ
 ਪਣੇ ਦੀਨ ਵਿਚ ਬਧੇ ਰਿਸਨ ਲੋਇ। ਹਿੰਦੂ ਬੰਧਨ ਜੇ ਕਟੇ ਕੋਇ ਨਾ ਸਕੈ ਹੋਨ। ਬੰਧਨ ਕਟੇ ਤੁਰਕ ਜੇ
 ਮਾਰ ਨਿਧਿ ਡਾਅਧੋਨ। ਬੰਧਨ ਚੰਗਾ ਸੁਤਦਾ ਤੁਟੇ ਪਾਈ ਐਹੋ ਗ। ਜੇ ਬੰਧਨ ਤੁਟੇ ਤੁਰਕ ਦਾਤਾ ਕਾਫਰ
 ਹੋਇ ਨਿਕੋਰ। ਕਰਮੀ ਬਧੇ ਜੇ ਮਰਨਿ ਮਰਫਿਰ ਆਵਹਿ ਜਾਹਿ। ਖਲੇ ਬੰਧਨ ਜੇ ਫਿਰਨਿ ਸਨਮਨ ਮਰਨ
 ਤਾਹਿ। ਸੁਨਤਿ ਹਿੰਦੂ ਤੁਰਕ ਦੀ ਕੰਨੋ ਸੁਣੀ ਐਵੇਇ। ਸੁਨਤ ਬਾਝੇ ਜੀਵਣਾ ਹਿੰਦੂ ਤੁਰਕ ਨਹੋਇ। ਆਲ
 ਤਕਟੀ ਤੁਰਕ ਦੀ ਹਿੰਦੂ ਗੋਰਾ ਛਿਦਾਇ। ਜਰਬ ਸਗਾਵਨ ਆਪਣੀ ਨਿਆਰਾਹਿ ਆਖੁ ਦਾਇ। ਹਿੰ
 ਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਦੋਇ ਦੋਰ ਗਹਿਲ ਹਨਿ ਨ ਜਾਇ। ਫੈਲਫ ਕੜਜ ਹਨ ਵਿਚ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ। ਤੀਜਾ
 ਦੀਨ ਚਲਾਇਆ ਮੁਸਲਮਾਨ ਆਸਾਨ। ੨੫॥ **ਸੁਆਸਤੁ ਕਨ ਦੀਨ ਕਾ ਜੀ ਸੁਰਾ। ਆਖੇ ਕ**
 ਜੀ ਰੁਕਨ ਦੀ ਸੁਣਨ ਨ ਕਰਵੇ ਸਾ। ਜੇ ਐਥੇ ਕਲਮੇ ਪਾਕ ਹੋਨ ਸੋ ਅਲਹ ਦੇ ਦਰ ਪੇਸਾ। ੨।
 ਅਵਲਨਾ ਉਖੁ ਦਾਇ ਦਾ ਦੋਇ ਮਨ ਬੀਰ ਸੁਲਾ। ਨਾਨਕ ਕਲਮਾ ਯਾਦ ਕਰਿ ਦਰਗਾਹਿ
 ਪਵਹਿ ਕਬੂਲਾ। ਲਿਖਿਆ ਦਰਦਰਗਾਹ ਦੇ

ਇਕਸਥਾਝਨਕੋਇ। ਰਹੈਮਹੀਮਦਓਮਤੀਕਲਮਾਪਾਕਥਗੋਇ। ਸਾਹਿਬਕਾਫਰਮਾਇਆਲਿ ੬੪
 ਖਿਆਵਿਚਕਿਤਾਥਾ। ਦੇਜਕਜਲਦੇਨਪਵਨਿਜੋਪਕੂਦੇਕਲਮਾਪਾਕਾ। ਤੀਹੇਰਖਨਰੋਜਨੇਪਜੇ
 ਵਕਤਿਨਿਮਾਜਾ। ਰਿਸਤਤਿਨਾਕਉਰੋਜਨੀਲਥੇਸਭਅਜਾਥਾ। ਆਤਮਦੇਜਕਹਾਵੀਐਕਾਫ
 ਰਨਿਤਜਲੰਨਾ। ਮੁਸਲਮਾਨਮੁਸਲਮੀਜੋਖਾਕੁਸੰਗਮਿਲੰਨਾ। ਕਾਇਮਹੋਇਕਿਆਮਤੀਵਤਨ
 ਆਵਨਜਾਨਾ। ਰੁਕਨਲਰੂਹਅਮਾਨਤੀਜੇਸਾਬਤਰਖੇਈਮਾਨ। ੩੬॥ **ਜਦਾਬਨਾਨਕਸਾਹਿਬ**
ਗਾ। ਸੁਣਹੋਕਾਜੀਰੁਕਨਵੀਆਖੀਨਾਨਕਸਾਹਿ। ਜਿਨਾਈਮਾਨਸਲਾਮਤੀਸੇਦਰਗਾਹਿਪਾਇਨ
 ਗਾ। ਅਵਲਨਾਉਖੁਦਾਇਦਾਕੇਤੇਨਬੀਰਸੁਲਾ। ਰੁਕਨਲਨੀਯਤਿਰਾਸਕਰਿਦਰਗਾਹਿਪਵਹਿ
 ਕਬੁਲਾ। ਲਿਖਿਆਦਰਦਾਰਿਗਾਹਦੇਹਿਕਸਥਾਝਨਕੋਇ। ਦੁਜੀਕੁਦਰਤਿਸਾਜਕੈਰੰਗਾਉਖਾਏਦੇਏ
 ਇਕੁਦੁਕੁਦਰਤਿਲਖਕਰਿਲਖਹੁਲਾਖਿਅਸੀਖਾ। ਨਾਨਕਕੀਮਤਿਨਾਪਵੈਸਾਹਿਬਅਗਮਾਥਿਅੰਤ
 ਆਦਮਹਵਾਸਿਰਜਿਆਕੁਦਰਤਿਬੰਦੇਦੋਇ। ਦੁਹਥੀਉਪਜੀਮੇਦਨੀਜੀਆਜੀਤਅਲੋਇ॥ ੩੭॥
 ਸੇਪੈਕੈਬਰੀਆਇਆਇਸਦੁਨੀਆਕੋਮਾਹਿ। ਨਾਉਮਹੰਮਦਮਸਤਫਾਹੋਆਥੇਪਰਵਾਹਿ। ਤਿਥੀ
 ਅਸਚਾਰਕਿਤਾਥੇਸੋਧਹਿਕਸਥਾਝਨਕੋਇ। ਵਾਹਿਦੇਲਾਸਰੀਕਹੈਦੁਜਾਹੋਆਨਹੋਇ। ਢੁਢਸ
 ਚਉਦਹਤਬਕਫਿਰਸੂਰਤਨਾਹਿਖੁਦਾਇ। ਸੁਣਸਅਵਜਾਜਰਸਦਾਗੈਬੀਪਰਦੇਮਾਹਿ। ਪਰਦੇ
 ਅੰਦਰਿਨੁਰਹੈਬਿਅੰਤਅਫਤਾਬਮਹਤਾਥਾ। ਨਾਹਿਨਮੁਨਾਰਬਦਾਨਾਹੀਜਾਤਸਫਾਤਕਿਤਾਥਾ।
 ਫਿਰਸੋਪਿਓਸਅੰਦਰਿਆਪਣਾਆਪੇਆਪਖੁਦਾਇ। ਪਾਕਪਸ਼ਿਓਸਕਲਮਾਹਿਕਸਦਾਮਹੰਮਦਨ
 ਲਮਿਲਾਇ। ਹੋਆਮਸੂਕਖੁਦਾਇਦਹੋਆਤੁਲਾਇਲਾਇ। ਅਲਹਥੇਨਮੂਨਹੈਬੇਚਗੂਨਕਹਾ

ਇਹ ਅਲਹ ਆਸਕ ਸਚ ਦਾ ਹੋਰ ਮਸੂਕ ਨ ਕੋਇ ਰਹਿ ਦਾ ਬੇਪਰਵਾਹਿ ਹੈ ਇਕੋ ਕਰਤਾ ਸੇਇ ॥
 ਇਕ ਦਿਹਾ ਫੇਜਾ ਦਿਆਸਾਂ ਮੈਰਾ ਜੇ ਮਾਹਿ ॥ ਮਨ ਵਿਚ ਖੁਦੀ ਬਿਚਾਰੀ ਅਸਮੇਰੇ ਤੁਲ ਕੋ ਨਾਹਿ
 ਅੰਦਰ ਸਬ ਮੈਰਾ ਜਦੇ ਕੀਤੀ ਅਸੁਖ ਦੀ ਬਿਕਾਰਾ ਜਬਰਾਈਲਾ ਦਿਖਾਈ ਅਨਕੁ ਦਰਤਿ ਸੁਤਰ
 ਕੀਤਾ ਗਾਹਿ ਕਸੇ ਹਿਕਸੇ ਸੁਤਰ ਪਰ ਤੈ ਤੈ ਸੰਦੂਕਾ ॥ ਹਿਕਹਿ ਕਹੇ ਸਰਵਾਨ ਸੰਗ ਪੁਤ੍ਰੀ ਜਾਦੀ
 ਕਕਾ ਅਵਲ ਮਾਖਰ ਦੇਖ ਕਰਹੇ ਇਰਹਿ ਆਪੈ ਗਨਾ ॥ ਕਦਹੀ ਗਾਹੁ ਨ ਖਲਈ ਚੁਕੇ ਸਾਨ ਅ
 ਸਾਨਾ ॥ ਪੁਛਿਓ ਸਜਬਰਾਈ ਲੋਨੇ ਕਦ ਖਲੇ ਗਾਗਾ ॥ ਜਬਰਾਈਲ ਪੁਕਾਰੀ ਆਹੈ ਨਾ ਬਿਅ
 ਤ ਅਥਾਹੁ ॥ ਹਿਉ ਭੀ ਪੈ ਦੇ ਨਹੇ ਆ ਅਗੇ ਹੀ ਦਾਖੇਲਾ ॥ ਆਮਦ ਰਫਤ ਕਦੀ ਮਹੈ ਕਦੀ ਨ ਰਹਦੇ
 ਮੇਲਾ ॥ ਆਖਿ ਆ ਜਬਰਾਈਲ ਤਬ ਖੋਲ ਸੰਦੂਕਾ ਦੇਖਾ ॥ ਆਖਿ ਆ ਜਬਰਾਈਲ ਤਬ ਖੋਲ ਸੰ
 ਦੂਕਾ ਦੇਖਾ ॥ ਇਕਲੀਤ ਸਸੁਤਰ ਕਤਾਰ ਤੇ ਸਚ ਨਾਨਕ ਕਹੇ ਬੇਕਾਰ ॥ ਭਿਠ ਸਖੋਲ ਸੰਦੂਕ ਹਿਕ
 ਅੰਤ੍ਰੇ ਭਰੇ ਮਿਆਨਾ ਗੈਬ ਅਜਗੈਬੀ ਤਿਸਮਾਤ ਕਰਤੇ ਰਚੀ ਚਉਗਾਨਾ ॥ ਹਿਕ ਅੰਤ੍ਰੇ ਫੇਨ ਕੋਹੇ ਆ
 ਅੰਧਗੁਬਾਰਾ ॥ ਚਾਨਣ ਫੇਰ ਦਿਖਾਇ ਭਿਨ ਵਿਚ ਵਸਦੇ ਤਬ ਕਾਪਾਰਾ ॥ ਹਿਕਸੇ ਹਿਕਸੇ ਤਬ ਕਵਿਚ
 ਕਈ ਅਸੀਖ ਅਭਿਤਾਰਾ ਕਈ ਮਹੀਮ ਦਮੁ ਸਤਫਾ ਕਛ ਅੰਤ ਨ ਪਾਗਵਾਰਾ ॥ ਪੁਛਿ ਮਹੀਮ ਦਮੁ ਸਤਿਫਾਇ
 ਬੇਪੈ ਕੰਬ ਰੁਕੋਇ ॥ ਅਗੇ ਕਹਨ ਪੈ ਕੰਬਰਾ ਕਈ ਅਸੀਖ ਲੋਇ ॥ ਭਿਠ ਸਸਪਤ ਪਤਾਲ ਫਿਰ ਭਿਠ ਸ
 ਸਪਤ ਅਕਾਸਾ ॥ ਹਿਕਸੇ ਹਿਕਸੇ ਤਬ ਕਵਿਚ ਕਈ ਰਸੁ ਲਖਵਾਸਾ ॥ ਫਿਰ ਆਖੀ ਸੁਮੁਹ ਕਲਾਮ ਇ
 ਹ ਵਾਹ ਦਿਲਾਸਰੀ ਕਾ ॥ ਅਸੀਖ ਅਭਿਤਾਰ ਪੈ ਕੰਬਰਾ ਕੋ ਸੇਨ ਲਘੀ ਲੀਕਾ ॥ ਕੋਤੇ ਨਰ ਮਹੀਮ ਦੀ ਭਿਠੇ
 ਨ ਧੀਰ ਸੁਲਾ ॥ ਨਾਨਕ ਕੁਦਰਤਿ ਦੇਖ ਕਾਰਿ ਗਈ ਖੁਦੀ ਸਭ ਭੂਲਾ ॥ ਲੋਵਾਲੀ ਦਰਗਾਹ ਦਾ ਅੰਤ ਨ ਪਾਗਵਾਰ

ਕਈ ਅਸੀਖਾਤ ਬਕਰਿ ਬੇਅੰਤ ਬੇਸੁਮਾਰਾਇ ਕੋ ਦਰਦਗਾਹਇ ਕਾਇ ਕੋ ਪਾਕ ਖੁਦਾਇ। ਵਜੀਕੁ ਦਪ
 ਦਰਤ ਸਾਜ ਕੋ ਹੋਆ ਬੇਪਰਵਾਹ। ਇਕੋ ਆਸ ਕਾ ਪਹੋ ਹੋਰ ਮਸ਼ੁਕ ਨ ਕੋਇ। ਕੁਦਰਤ ਕਈ ਮਸ਼ੁਕ
 ਹੋਵਾ ਵਾਕਰ ਦੇਸੇਇ। ਸਾਹਿਬ ਕਿਸੇ ਨ ਦੇਖਿਆ ਸੁਕੁਦਰਤਿ ਨੁ ਲਪਟਾਇ। ਕੁਦਰਤਿ ਅੰਤ ਨ ਪਾ
 ਵਨੀ। ਫਿਰ ਫਿਰ ਪਕੇ ਖਾਹਿ। ਖਾਕੂ ਤੇ ਫਿਰ ਉਪਜੀ ਕਈ ਅਸੀਖਾ ਲੋਇ। ੩੭॥ ਜਿਤ ਦਰਲਖ ਮਹ
 ਮਦਾ ਲਾਖਿ ਬ੍ਰਹਮੋ ਬਿਸਨ ਮਹੇਸ਼। ਲਖਿ ਲਖ ਗਾਮ ਵਡੀ ਰੀਅਹਿ ਲਖ ਗਾਹੀ ਲਖ ਵੇਸ। ਲਖ ਲਖ
 ਉਬੇ ਜਤੀ ਹੋ ਸਤੀ ਤੇ ਸੀਨਿਆਸ। ਲਖਿ ਲਖਿ ਉਬੇ ਗੋਰ ਖਾਲਖ ਲਖਿ ਨਾਥਾਨਾਥ। ਲਖਿ ਲਖਿ ਉ
 ਬੇ ਆਸਨਾ ਗੁਰ ਚੇਲੇ ਰਹਿ ਗਾਸਿ। ਲਖਿ ਲਖਿ ਵੇਵੇ ਵੇਵੇ ਵੇਵੇ ਨੇ ਲਖਿ ਨਿਵਾਸ। ਲਖਿ ਪੀਰ ਪੇਕੀ ਬ
 ਰਾਮ ਉਲੀਏ ਲਖ ਕਾਜੀ ਮੁਲਾਸੇ ਖਾ। ਕਿਸੇ ਸਾਂਤ ਨ ਆਈ ਆ। ਬਿਨਸਤਿ ਗੁਰ ਕੋ ਉਪਦੇਸ਼। ਸਾਧਿਕ
 ਸਿਧ ਅਗਨ ਤਹੇ ਕੇਤੇ ਲਖ ਅਪਾਗ। ਇਤਨਿਆ ਅਪਵਿਤ ਹੋ ਬਿਨਸਤਿ ਗੁਰ ਕੋ ਸਬਦ ਬੀਚਾਰ।
 ਸਿਰਨਾਥ ਕੋਏ ਕਨਾਥ ਸਤਿ ਨਾਮ ਕਰਤਾਗ। ਨਾਨਕ ਤਾ ਕੀ ਕੀਮਤ ਨਾਪਵੈ ਬੇਅੰਤ ਬੇਸੁਮਾਰਾ। ੩੮॥
 ਲਖ ਲਖਿ ਧਰਤ ਅਕਾਸ ਹੋ ਨਿਪੁਰੀ ਆਲਖ ਅਨੰਤ। ਲਖਿ ਲਖਿ ਨਿਤ ਅਵਤਾਰ ਪਰਿਕਰ ਦੇ ਚਰਤ
 ਬੀਅੰਤ। ਲਖਿ ਲਖਿ ਕੁਰਮ ਮਛਿ ਕਛਿ ਲਖ ਲਖਿ ਕੁਏ ਬੇਰਾਹਿ। ਲਖਿ ਲਖਿ ਉਬੇ ਨਗ ਸਿੰਘ ਬਾਹ
 ਨ ਲਖ ਅਥਾਹਿ। ਗਾਮ ਕ੍ਰਿਸਨ ਅਗਨ ਤਹੇ ਬੇਪਕਲੀ ਕੀ ਲਖਿ। ਆਵਨ ਜਾਵਨਿ ਹੁਕਮ ਵਿਚ ਕਰਤੇ
 ਅਖ ਫਰਕ। ਕੇਤਨਿਆ ਅਵਤਾਰ ਲਖਿ ਬੀਤੇ ਅੰਤ ਨ ਪਾਗ। ਕੇਤੀ ਆਹੋਈ ਆਉ ਮਤੀ ਕਛੁ ਅੰਤ ਨ
 ਪਾਗ ਵਾਗ। ਲਖ ਪੀਰ ਪੇਕੀ ਬਰ ਅਉਲੀਏ ਗਉ ਸਿਕੁਤ ਬਲਖਿ ਪੀਰ। ਤੁਰਸਨ ਖੜੇ ਦੀ ਦਾਰੋ ਨੇਉ
 ਸਨ ਖਰੇ ਜਹੀਗ। ਨਾਨਕ ਸਚਾ ਪਾਤਸਾਹ ਸਿਰਸਾਹ ਪਾਤਸਾਹ। ਕਾਇਮ ਦਾਇਮ ਕੁਦਰਤੀ ਕਾਦ

ਰਬੇ ਪਰਵਾਹ ॥ ੩੦ ॥ ਘੁੰਮੇ ਆਇਨਾ ਆਖ ਦੇ ਬੇਦ ਪੜਨ ਮੁਖ ਚਾਹਾ ॥ ਬਿਸਨ ਕਿਸਨ ਕਦੀ ਬਪਨੇ
 ਹੁਕਮੀ ਧਰਮ ਅਉਤਾਰਾ ॥ ਸਿਵ ਪੁਕਾਰਨ ਵਰਖੇ ਦੇ ਵੀ ਦੇਵ ਅਸੀਖਾ ਅਪੁਰੇ ਹੋਇ ਕੇ ਸੁਰਮਰਨ
 ਸਚ ਸਦਾ ਬਖਸਿਦਾ ॥ ੩੧ ॥ ਚਾਰ ਕੁਤੇ ਘਾਸੇ ਧੀਆ ਸੇਧੇ ਚਾਰੇ ਧੇ ॥ ਦਾਸੇ ਧੀਨ ਉਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ
 ਬਹੁ ਬਿਧ ਹੋਇ ਕੇ ਦਾ ॥ ਸਾਹਿਬ ਇਕੋ ਰਾਹਿ ਦੇਇ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ॥ ਦਾਵੇ ਉਤੇ ਲੜ ਮਰਹਿ ਰਹਿਅ
 ਖਵਾਇਆ ਮਾਨ ॥ ਨਾਨਕ ਦਾ ਵਾਛੁ ਰਿਆਜ ਗਵਿਚ ਵਰਤੈ ਖੈਰਾ ॥ ਨਾਕਾਹੂ ਸਿਉ ਦੇ ਸਤੀ ਨਾਕਾਹੂ
 ਸਿਉ ਵੈਰਾ ॥ ੩੨ ॥ ਨਾਨਕ ਆਖੇ ਰੁਕਨ ਦੀ ਸਚੇ ਸੁਣਹੁ ਜਵਾਬ ॥ ਸਾਹਿਬ ਕਾ ਫੁਰਮਾਇਆ ਸਿਖ
 ਯਾਦਿ ਚਕਿਤਾ ਬਾ ॥ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਜਕੋ ਜੇ ਸਨ ਸੇ ਕਿਉ ਕਰ ਕਲਮੇ ਪਾਕਾ ॥ ਮਕਰੂ ਤੀਹੋ ਰੋਜੇ ਪੰਜ
 ਨਿਮਜਤ ਲਾਕਾ ॥ ਲੁਕਮੇ ਖਾਹਿ ਹਰਾਮ ਦਾ ਸਿਰ ਤੇ ਚੜਨ ਅਜਾਬਾ ॥ ਜੇ ਰਾਹਿ ਸੈਤਾਨੀ ਗੁਮਬੀਏ ਸੇ
 ਕਿਉ ਕਰਿ ਕਰਨਿ ਨਿਮਾਜਾ ॥ ਆਤਮ ਦੇ ਜਕੁ ਹਾਵੀ ਐ ਆਇਆ ਤਿਨਾਨ ਸੀਧਾ ॥ ਭਿਸਤ ਹਲਾਈ
 ਖਾਵਣਾ ਕੀਤਾ ਜਿਨਾ ਪਲੀਤਾ ॥ ਮੁਸਲਮਾਨ ਮੁਸਲਮੀ ਜੇ ਜੁਸੇ ਵਿਚ ਮਰਨਿ ॥ ਕਾਇਮ ਹੋਇ ਕਿਆ
 ਮਤੀ ਫੇਰਨ ਜਨਮ ਧਰਨਿ ॥ ਨਾਨਕ ਆਖੀ ਰੁਕਨ ਦੀ ਕਲਮਾ ਸਚ ਪਛਾਨਾ ॥ ਹਿਕੋ ਰੂਹ ਅਮਾਨਤੀ
 ਜੇ ਸਾਬਤ ਰਖੇਈ ਮਾਨਾ ॥ ੩੩ ॥ ਮੁਸਲਮਾਨ ਖਵਾਇ ਦੇ ਹਿੰਦੂ ਆਖਨ ਰਾਮਾ ॥ ਦੁਹਾ ਦਾ ਵਾਪ ਕਰਿ
 ਆਗਾ ਲਬ ਭਾਇਆ ਸੈਤਾਨਾ ॥ ਹਿੰਦੂ ਮਰਤਿ ਨਿਰਮਲੀ ਮੁਸਲਮਾਨੀ ਪਾਕਾ ॥ ਅਮਲਾ ਉਤੇ ਨਿਬੰਧੇ
 ਸੁਹੇ ਨਿਮਾਣੀ ਖਾਕਾ ॥ ਅਰਬਾਨਾ ਸਰਮੈ ਲਕੈ ਜੁਸੇ ਰਚੇ ਖਵਾਇ ॥ ਆਪੇ ਸਾਜਨਿ ਵਾਜਦਾ ਆਪੇ ਕਰੇ
 ਫੁਨਾਹਿ ॥ ਕਾਇਮ ਦਾਇਮ ਕੁਦਰਤੀ ਸਚਾ ਬੇ ਪਰਵਾਹ ॥ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਇਕੋ ਹੋਰ ਸੈਤਾਨੀ ਗਾਹੁ
 ਸਦਾ ਲਖ ਖੈਰ ਬਰਾ ਆਇ ਦੁਨੀਆ ਮਾਹਿ ॥ ਆਪੇ ਅਪਨੀ ਨਉ ਬਤੀ ਆਪ ਚਲਾਏ ਰਾਹਿ ॥ ਐ

ਥੇਓਥੇਏਕਹੈਦੁਜਾਨਾਹੀਕੋਇ। ਦੁਜਾਆਪਜਣਾਇਕੋਗਏਸਭੇਹੀਰੋਇ। ਨੀਚਾਅੰਦਰਿਨੀਚਜਾ ੬੬
 ਤਨੀਚੀਹੁਅਤੁਨੀਚਾ। ਜਿਥੇਨੀਚੈਸਮਾਈਅਨਉਥੇਨਦਰਿਤੇਰੀਬਖਸੀਸਾ। ਬਾਦਪੀਰਆਬੀਪ
 ਦਰਿਖਾਕਸਿਮਾਦਰਿਜਾਨਾ। ਦਾਈਦਾਇਆਰੋਜਸਬਖੇਲੇਸਗਲਜਗਨਾ। ਨੇਕੀਬਦੀਵਖਾਣੀਏ
 ਮਲਕਲਮਉਤਿਤੁਜਗਾਅਮਲੀਆਪੋਆਪਣੀਕੋਨੇਕੋਕੇਦੁਗਾ। ਜਿਨਾਹਕੁਪਛਾਇਆਸੇਚਲੇਮ
 ਸਕਤਿਘਾਲਾ। ਨਾਨਕਤੇਮੁਹਸੁਰਖਰੋਹੋਰਚੰਦੀਲਘੀਨਾਲਾ। ੩੪॥ ਸੁਆਲਰੁਕਨਦੀਨਸੁਰਾ
 ਆਖੇਰੁਕਨਲਨਾਨਕਾਕਹੈਰਸੁਲਖੁਦਾਇ। ਜੇਈਕਰੈਬੁਰਿਆਈਆਸੇਈਲਹੈਸਜਾਇ। ਨਾਮ
 ਏਨਾਥਾਪੜੇਨਾਭਾਈਨਬੀਰਾ। ਜੇਬਦਅਮਲਕਮਾਵਦੇਤਿਨਾਗਲੀਜੰਜੀਰਾ। ਤਿਨਾਉਪਰਿਮੁਸਤ
 ਫਾਇਭੁਰੇਨਾਹੀਸਫਾਤਾ। ਦੇਜਕੀਆਤਸੀਘਤੀਅਨਤੇਬਹਿਕਰਨਨਾਪਾਕਾ। ਤੇਬਹਿਪੁਕਾਰੇਲਖਵ
 ਰਪਵੈਨਕਾਇਕਬੁਲਾ। ਮਿਲਨਸਜਾਈਰੁਹਨੇਪੁਛੀਐਭੂਲਅਭੂਲਾ। ੩੫॥ **ਜਵਾਬਨਾਨਕਾ**
ਹਸਰਾ॥ ਨਾਨਕਆਖੇਰੁਕਨਦੀਇਕੋਪਾਕਖੁਦਾਇ। ਆਪੇਬੁਰਾਕਰਾਇਦਾਆਪੇਭੁਲਾਕਰਾ
 ਇ। ਆਪੇਬਖਸਮਿਲਾਇਦਾਆਪੇਦੋਇਸਜਾਇ। ਇਕੋਇਕਵਰਤਦਾਹੋਰੁਕਿਸਨੇਪੁਛਾਜਾਇ
 ਹੁਕਮਪਛਾਣੈਖਸਮਕਾਆਇਆਸੇਪਰਵਾਨਾ। ਨਾਨਕਤਾਕੋਤਾਕਹੈਇਕੋਰੁਹਅਮਾਨਾ। ਬੇਨੀ
 ਜਿਉਦਰੀਆਵਦੀਰਹਨਮੁਹਾਣੇਪੀਰਾ। ਬਨਨਪੰਡਜਗਾਤਿਕੀਬਹੁਤਮੁਰੀਦਬੋਪੀਰਾ। ਪੁਛਨ
 ਖੇਲਜਗਾਤੀਦੇਮੰਗਨਮਾਲਜਗਾਤਾ। ਦੇਣੀਆਈਤਿਨਾਕੁੰਜਿਨਾਕਮਾਇਪਾਪਾ। ਬੀਨਨਿਪੁਲ
 ਦਰੀਆਵਤੇਪਾਤਸਾਹਪਾਤਸਾਹ। ਲਘੇਅਗਣਤੀਮੇਦਨੀਪੁਛਨਸਕੇਕਾਇ। ਲਘੇਬਹੁਤੀਓਮ
 ਤੀਲਖਅਸੀਖਾਪੂਰਾ। ਅਮਲੀਆਪੋਆਪਣੀਕੋਨੇਕੋਕੇਦੁਗਾ। ਜਿਨੀਨਾਮਧਿਆਇਆਸੇਜਗ

ਵਿਚਪਾਤਸਾਹ। ਅਮਲੀਆਪੋਆਪੁਣੀਲੇਖੇਮਿਲੈਸਜਾਇ॥ ੩੬॥ ਕੁਟਕਗਇਘਰਆਪਣੇਪ
 ਤੁਸਾਹਗਇਆਦਰਬਾਰ। ਚੇਰਮਿਲੈਵਿਚਬੰਦੀਏਰਯਤਿਗਏ ਘਰਿਬਾਰ। ਬਾਜਾਰੀਬਾਜਾਰ
 ਵਿਚਉਨਲਾਇਆਏਬਜਾਰ। ਕਰਨਿਕਿਸਬਕਿਸਬਾਤੀਏਕਿਸੇਖਾਨੀਜਾਇ॥ ਨਚਨਭੰਡਅਤਾਈ
 ਆਤਾਇਫੇਸੰਗਬਣਾਇ॥ ਵਾਚਨਪੰਡਤਿਪੋਥੀਆਗੀਤਾਭਗਵਤਿਗਾਇ॥ ਮੁਲਾਪੜਨਰਿਸਾਲੜੇ
 ਕਰਨਸਰੋਦਹੁਗਾਇ॥ ਆਪੋਆਪੁਣੀਕਾਰਬਾਰਲਗੀਸਭਾਜਾਇ॥ ਪੁਰੇਗੁਰਮੁਖਭਉਜਲੋਲਾਇ
 ਚਰਨੀਘੁਤੀਲੀਘਾਇ॥ ੩੭॥ ਸੁਣਹੁਨਿਸਾਨੀਪੁਰਸਲਾਤਵਾਲਹੁਨਿਕੀਕਹਾਇ॥ ਖੰਡੇਕੋਲੋਰਿ
 ਖੜੀਅਗਲੇਹੋਜਿਉਤਪਤਾਇ॥ ਤੁਲੇਵੇਨਦੀਪੁਰਤਦੀਉਬਲੇਤੇਗਰਨਾਇ॥ ਸੁਰਪਿਅਰੁਹੇਵਿਚ
 ਫਿਰਹਿਜੇਕਟਿਕਟਿਪਾਪੀਆਖਾਹਿ॥ ਪੀਰਖੜੇਲੋਬੋੜੀਅਸਦਿਲੈਜਿਮੁਰੀਦਬੈਠਾਇ॥ ਚੋਰਉਚ
 ਕੇਲਾਲਚੀਹਰਾਮਖੋਰਬਦਰਾਹਿ॥ ਠਗਬਟਪਾੜੇਗਹਿਜਨਲਾਇਤਬਾਰੀਖਾਹਿ॥ ਬੋਝਿਸਤਾਰ
 ਬੋਮੁਰਸਦਾਇਨਾਮਿਲਦੀਬਹੁਤਸਜਾਇ॥ ਲੋਝਹਰਾਮਅਕਿਰਤਘਣਤਾਓਹਲਗੇਕਰਨਕਹਾ
 ਇ॥ ਕੁਟਣੀਆਅਤੇਲੋਲੀਆਇਨਾਰੂਹਾਵਡੀਸਜਾਇ॥ ਕੁਰਕੇਜੇਰਗਰੀਬਪਰਿਮਾਇਆਲੈਨ
 ਛਿਨਾਇ॥ ਰਖਪਗਈਅਮਾਨਤੀਜਦਮੰਗਮੁਕਰਿਪਾਇ॥ ਖਸਲੈਨਪਗਈਜਿਮੀਨੋਦੇਵਦੀਸ
 ਚਕਗਾਇ॥ ਕਾਛੇਕੋਲੇਖਾਕੂੜਦਾਲੈਦੇਵਰਬਭੁਲਾਇ॥ ਇਨਕੋਮਾਜਾਮਨਕੋਨਹੀਭਾਰਉਠਾ
 ਦੇਨਚੜਾਇ॥ ਕਟਿਉਤਾਰੇਪੁਰਸਲਾਤਬਹੁਕੇਕਰੇਕਹਾਇ॥ ਕਟਿਕੇਫੇਰਸਵਾਰੀਅਨਗਾਹਿਵਤ
 ਉਥੇਹੀਪਾਹਿ॥ ਕੇਤੇਹੀਅਸੀਖਜਗਾਵਿਚਭਉਜਲਲਹਨਸਜਾਇ॥ ਬੀਤੇਅਸੀਖਾਚਉਕੜੀਫਿਰਸ
 ਟੀਅਨਧਰਤੀਪਾਇ॥ ਲਖਚਉਗਸੀਜੇਨਵਿਚਭੰਡਲਭੁਸੇਖਾਇ॥ ਮਾਨਸਦੇਹੀਪਾਇਕੇਫਿਰ

ਸਾਹਿਬ ਕਰੇ ਨਯਾਦਾ ਅੰਦਰੋ ਕਪਟੀ ਭਾਉ ਮੁਖ ਨਿਉ ਦਾਜਿ ਵੈ ਕਮਾਨਾ ਤੋ ਪਚੀ ਨਿਵੈ ਬੰਦੁ ਕਲੈ ਲੈ ॥ ੬੭ ॥
 ਮਿਰਗੇ ਮਾਗਾ ਕਰ ਕੇ ਘੰਨੁ ਰਿਗ ਬੰਨੀ ਨਿਵ ਬੇ ਮੁਖ ਕਰਨ ਸੰਘਾਰਾ ਅੰਦਰੋ ਵੇ ਸਸਚ ਜਿਭਾ ਵੈ
 ਨਿਵੈ ਕਿਨਾਹਿ ਓਇ ਦਰਗਹਿ ਅੰਦਰ ਸੁਰਖਰੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਫਲ ਚੁਣ ਖਾਹਿ ਕੋਵਿ ਰਲਾ ਮਾਰਗ ਸਚ ਦੇ
 ਕੋਟੀ ਮਧੀ ਹੋਇ। ਸੋਈ ਹਜਾਰੀ ਨਾਲਾਹਲ ਖੀਨ ਪਾਈ ਮੈ ਸੋਇ। ਜਿਉ ਪਾਰਸ ਅੰਦਰਿ ਪਥਗਾ ਜਿਉ
 ਪਾਰਜਤੁ ਬਨ ਮਾਹਿ। ਜਿਉ ਗਊ ਆ ਅੰਦਰ ਕਾਂ ਮਧੇਨ ਤਿਉ ਸਾਧ ਮਨੁ ਖਾਹਿ। ਕੋਈ ਲਖ ਨਹੀਂ
 ਈ ਸਾਧੂ ਚਲਤਿ ਅਪਾਰ। ਕੋਈ ਸੇਵਾ ਵੇਇ ਕੋ ਕੋਤਾ ਓਹੁ ਭੀ ਸਾਧੂ ਵੀ ਚਾਹ। ਨਾਤਰ ਸਭਾ ਵਗਾ ਬਾਜ
 ਹੈ ਬੈਠੇ ਜਾਲ ਵਿਛਾਇ। ਮਾਇਆ ਮੁਲਾਂ ਹੁਇ ਛਾਇ ਕੋਟਿ ਰਮਾਇ। ਆਲੈ ਨ ਫਹਾਇ। ਸਭ ਬੈਠੇ ਜਾਲ
 ਵਿਛਾਇ ਕੋ ਕੋਟਾ ਸੋਇ ਬੇ ਆਇ। ਇਕ ਮੁਰਗ ਅਵੇਹੇ ਆਵੇ ਦੇ ਲੈ ਜਾ ਦੇ ਜਾਲ ਉਗਾਇ। ਬਚਕ ਚਮ
 ਪਣੇ ਵਾਸਤੇ ਸਿਰ ਪਾਪ ਉਠਾਵਨ ਅਫਾਰਾ ਬਜਰ ਪਾਪ ਨਉ ਤਰਨਿ ਨਿਰਸਾਤ ਲਖ ਨਨ ਪਤਾਰਾ।
 ਕਉ ਭੀ ਤੁਲਹ ਲਾਲ ਦੀ ਨਹੀ ਦਮਨਾ ਕੋਟਿ ਹਰਾ। ਕਉ ਭੀ ਅਖੁਟ ਭੰਡਾਰ ਹੈ ਕੋਟਿ ਦਰਬਨ ਕਿਨ ਹੁਕ
 ਮਾ ਜੋ ਸੀਚਿ ਵਗਾ ਅੰਗਾਰ ਕੀ ਵਣੁ ਖੰਡੁ ਸਕਲ ਜਲਾਇ। ਰੰਚਕ ਸਿਮਰਨ ਪ੍ਰਭੁ ਕੋ ਕੋਟਿ ਪਾਪ ਜਲ
 ਜਾਇ। ਪਾਪ ਬਹੁ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੋਉਤ ਮਧ ਮੁਜਾਨਾ। ਹਤਿ ਆਖਿ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੈ ਮਨ ਮੈ ਲੇਹੁ ਪਛਾਨਾ। ਗ
 ਓ ਬ੍ਰਹਮਣ ਮਾਰੀ ਅੰਗੋ ਗੋਰੀ ਹਤ ਕਰਾਇ। ਗਣਿ ਹਤਿ ਆ ਕੰਨਿ ਆਹਤਿ ਆਵਿ ਸਾਸਿ ਪਾਤ ਅਪਕਾਇ।
 ਕੋਟਿ ਛਿਨ ਵੈ ਪਾਪ ਸਮਿ ਹਤਿ ਆਇ ਕਕਹਾਇ। ਖਟਿ ਹਤਿ ਆ ਕੋਤੁ ਲਹੈ ਜੋ ਗੁਰਤੇ ਸਿਖ ਛਿਰ ਜਾਇ। ਵਿਸ
 ਸਪਾਤ ਇਕ ਕੋਟ ਸਮ ਹਤੇ ਮਾਇ ਅਰਬਾ ਪਾ। ਅਉਰ ਹਤਿ ਆ ਸਭ ਉਤਰੇ ਹੁਹਿ ਆਨਹਿ ਜਾਤਿ। ਕੋ
 ਟ ਪਾਪ ਕੋਤੁ ਲਹੈ ਅਕਿਰਤ ਪਛਾਨ ਰਹੇਇ। ਮਹਾ ਪਾਤਕੀ ਜਾਣੀ ਅੰਗੋ ਰਵੈ ਪਗਾਈ ਜੋਇ। ਇਸ ਭੁਪ

ਪਾਇਕਤਕਾਰਿਜੇਤੇਵਰਤਨਲੋਇ। ਆਦਿਸਟਿਥਿਚਾਰੇਦੇਖਕੋਸਭਪਾਪਚਨੈਸਿਰਸੇਇ। ਸੰ
 ਈਆਨਿੰਦਕਨਾਮਰੈਜੀਵੈਬਰਸਅਪਾਰ। ਸਭਪਾਪੀਦਾਫੇਨਿਆਨਿੰਦਕਕੋਸਿਰਭਾਰਾਪ
 ਨਨਪੁਰਾਨਕੁਰਾਨਬਹੁਭੇਦਨਪਾਵੈਕੋਇ। ਚਾਰਕਤੇਬਾਬੇਦਚਾਰਪੜਗੁਨਚਲੇਰੋਇ। ਮੁਲਾਂ
 ਬੰਧਾਨਿਮਾਜਕਾਰਿਆਹੀਨਿਸਕਰਹਿਪੁਕਾਰਾ। ਖਲਕਤਿਕੂਕੁਸੁਣਾਇਆਲਹੇਨਅਪਣੀਸੰ
 ਗ। ੪੦॥ ਪਤਿਆਨਪਾਵੈਭੇਦਕਹੁਬਾਝੀਆਸੋਝੀਪਾਇ। ਜਿਨਬੁਝਿਆਤਿਨਸੁਝਿਆਸਚਾ
 ਇਕਖੁਦਾਇ। ਮੇਟੀਪਗਨੀਬੰਨਕੈਲੀਮਾਸੀਮਲਾਖੋਲਾ। ਲੁਕਮਾਖਾਵਨਰਿਸਵਤੀਕਹਣਦਰੇ
 ਗੀਥੋਲਾ। ਛੁਡਨਗਹੁਕਿਤਾਬਦਾਪਕਨਨਰਾਹੁਸੈਤਾਨ। ਦੁਨੀਆਦੋਜਕਜਲਮਰਨਕਿਆਮ
 ਤਹੋਇਹੰਗਮ। ਲਖਚਉਰਾਸੀਉਮਤੀ। ਸਿਰਜੀਆਪਅਲਾਹਿ। ਗੁਨਾਗੁਨਓਪਾਇਕੈਕੀਤੀ
 ਅਸਫੇਰਸਲਾਹਿ। ਇਕੋਪਾਕਖੁਦਾਇਹੈਸਿਰਸਾਹਪਾਤਸਾਹ। ਬਿਨਾਵਜੀਰੇਰਾਜਹੈਅਗ
 ਮਾਥਿਅੰਤਅਥਾਹਿ। ਦੁਜੀਕੁਦਰਤਿਸਾਜਕੈਕੀਤਾਆਤਮੁਰੂਹ। ਕਾਨਹੈਵਾਨਨਬਾਤਤੈਸਿਰਤੀ
 ਨੈਕੋਭਯਾ। ਖਾਸੇਬੰਦੇਕੁਦਰਤੀ। ਸਿਰਜੇਖੁਦਕਰਤਾਗ। ਸਿਫਤਿਕਰੇਨਕਤੇਬਪਤਿਸਭਉਪਰਿਸਿ
 ਰਦਾਗ। ਇਕਦੁਆਦਮਲਖਕਰਿਲਖੋਲਖਅਸੀਖ। ਇਕੋਜੁਸਾਰੂਹਇਕਗਹਿਸੈਤਾਨੀਬਿਅੰ
 ਤਾ। ਸਭਨੀਗਹੀਇਕਰਬਕੁਦਰਤਿਕਈਰਸੂਲਾ। ਚਾਰਕਤੇਬਾਕੁਦਰਤੀਮਨੈਪਵੈਕਬੁਲਾ।
 ੪੧॥ ਬੰਦੇਇਕਖੁਦਾਇਦੇਹਿਦੁਮੁਸਲਮਾਨ। ਦਾਵਾਰਾਮਰਸੂਲਕਰਿਲਜਮਰਦੇਬੇਈਮਾਨ।
 ਜੋਗਕਫਰਹਰਮਹੈਕਿਸੈਨਕਰਹੁਰੰਜਲਾ। ਜੇਤੀਦੁਨੀਆਬੰਦਗੀਦਰਗਹਿਪਵੈਕਬੁਲਾਖਾ
 ਸਾਜੁਸਾਅਦਮੀਚੁਣਿਆਸਭਨਾਮਾਹਿ। ਦੇਵੈਖਬਰਖੁਦਾਇਦੀਬੇਦਕਤੇਬਸੁਣਾਇ। ਦਾਵ

ਛੁਰੇ ਮੇ ਮਨੇ ਦਰਗਹਿ ਪਵਹੁ ਕਥੂਸਾ। ਚਾਰ ਕਤੇਬਾ ਸੋਧ ਕੈ ਆਖੈ ਪਾਕਰ ਸੁਲਾ। ਇਕੋ ਨੂਰ ਖਵ ੦੮੮
 ਇਹੋ ਇਕੋ ਆਦਮ ਰੂਹਾ। ਜਾਨ ਬੁਝੁ ਦਾਵਾ ਕਰਹਿ ਪਵਹਿ ਕੁਛ ਰਕੇ ਖੁਹਾ। ਇਕੋ ਪਾਕ ਖੁਦਾ ਇਹੋ ਇ
 ਕਾਤੁ ਸਬੀ ਹਥਾ। ਮਣੁ ਕੇ ਇਕੋ ਸੇਰੀ ਗਦੇ ਕੁਦਰਤਿ ਰਿਖਾਇ ਲਾਖੀ। ਜੀ ਵਤੁ ਮਾਰਹਿ ਜੀ ਆਤਾ ਪਰਿ ੨
 ਛੁਰੀ ਹਰਾਮਾ। ਮਰਦਿਆ ਪਾਕ ਹਲਾ ਲਹੈ ਕਠੀ ਰਵਾ ਕਲਾਮ। ਜਿਸ ਨੇ ਕੋਈ ਮਾਰਸੀ ਸੋ ਕੁਰੀ
 ਮਾਰਨ ਤਾਰਾ। ਕਿਆ ਮਾਤਿ ਲੇਖਾ ਨਿਬੜੈ ਛੁਟੈ ਕਿਵੈ ਨਯਾਰਾ। ਇਕੁ ਸਾਦਮ ਬਾਹਰੀ ਸਭੇ ਸ
 ਈ ਹਲਾ ਲਾ। ਰਬ ਰਜਾਈ ਜੋ ਮਰੈ ਤਿਨ ਪਰ ਛੁਰੀ ਕਮਾਲਾ। ਜਿਤੁ ਟੀਉ ਮਾਤਿ ਰਬ ਦੀ ਅਰਬਾ
 ਨਾ ਸਰਮਾਹਿ। ਜਿਤੁ ਟੀਉ ਮਾਤਿ ਰਬ ਦੀ ਅਰਬਾ ਨਾ ਸਰਮਾਹਿ। ਕਾਨਹੋ ਵਾਨ ਨਬਾਤ ਤੇਰ ਉਥਾ
 ਇਨ ਸਕਹਾਇ। ਸਕੁਨਾ ਇਕੋ ਰੂਹ ਹੋ ਪੰਚਤਨ ਪਾਕ ਖੁਦਾਇ। ਬਾਸੁ ਅਲਹ ਦੀ ਬੰਦਗੀ ਪਹਰੇਖ ੦
 ਇਗੁਨਾਹਿ। ਕਾਇਮ ਦਾਇਮ ਕੁਦਰਤੀ ਇਕੋ ਪਾਕ ਅਸਾਹ। ਚਉ ਪਨੁ ਸਾਜੀ ਖਲਕ ਦੀ ਫਿਰ
 ਫਿਰ ਆਵੈ ਜਾਇ। ੪੨॥ ਸੁਆਲ ਰੁਕਨ ਦੀ ਕਜੀ ਰੂਹਾ। ਰੁਕਨ ਲਾ ਆਖੈ ਨਾਨਕਾ ਸਚ ਕਤੇ
ਬਕੁਰਾਨਾ। ਤੈ ਕਤੇਬਾ ਮਨ ਸੁਖ ਕਰ ਚਉਥਾ ਮਨ ਫੁਰਕਾਨਾ। ਹੁਕਮ ਨ ਚਲੇ ਤ੍ਰਿਹਾਦਾ ਮਨੇ ਨਮ
ਸਲਮਾਨ। ਏਕਾਏ ਕੀਹੋ ਇਰਹੈ ਸਾਬਤਿ ਰਖਈ ਮਾਨ। ੪੩॥ ਜਿਹਾ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਹੁਕਮਾ
 ਨਾਨਕ ਆਖੈ ਰੁਕਨ ਦੀ ਪਨੁ ਕੇ ਦੇਖਾ ਕਿਤਾਧਾ। ਚਾਰ ਕਤੇਬਾ ਚਾਰ ਜੁਗ ਚਹੁ ਮਜਬਾ ਵਿਚ ਆਪਿ।
 ਚਾਰ ਕਤੇਬਾ ਚਹੁ ਜੁਗੀ ਵਰਤਹਿ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ। ਤੈਰ ਦੀ ਆਤੋ ਹਿਰੁਕਨ ਦੀ ਤਿਸ ਤੇ ਲਗਾਹਿ ਅਜਾ
 ਥਾ। ਮਨ ਅਲਹ ਦੇ ਕਉ ਲਨੇ ਮਨ ਕਤੇਬਾ ਚਾਰਾ। ਅਰਬਾਨਾ ਸਰਮਨ ਤੈ ਜੋ ਚਾਰ ਅਲਹਿ ਦੇ ਯਾਗਿ।
 ਚਾਰੇ ਕਉ ਲਖੁ ਦਾਇਦੇ ਚਾਰੇ ਮਜਬ ਏਕਾ। ਚਉਗਾ ਵਿਚ ਖੁਦਾਇਹੈ ਏਕਾਏ ਕੀਵੇਖਾ। ਬ੍ਰਹਮਣ ਛੁ

ਤੀਵੈਸਸੁਦੁਚਾਰੇਵਰਨਪਛਾਨਾ। ਆਪੋਆਪਈਨਉਬਤੀਚਲੇਨੀਸਾਨਬਜਾਇ। ਚਾਰੇਜ
ਰੇ। ਚਹੁਜੁਗੀਚਥੈਗਚਲਾਏਗਾਹਿ। ਚਾਰੇਵੇਖਜਹਾਨਵਿਚਰਖਈਮਾਨਖੁਦਾਇ। ਖੁਦੀਨਕਿ
ਸੇਮੇਟੀਆਕਰਦੇਖੋਚੋਤਾਣਾ। ਆਜ਼ਾਰੋਤੀਨਿਤਕਰਹਿਹਿਦੁਮਸਲਮਾਨ। ਕਾਦਰਕਿਨੇਨਦੇ
ਖਿਆਕਦਰਤਿਗਰਬਗੁਮਾਨ। ਦਾਵੈਉਤੇਲੜਮਰਨਿਪੜਨਿਪੁਰਾਨਕੁਰਾਨ। ਕੇਤੇਲਖਪੈ
ਕੰਬਰਉਮਤਿਲਖਅਲੋਇ। ਕੁਲਮਾਇਕੁਖੁਦਾਇਹੈਦੁਈਦਰੋਗਬਰੋਇ। ਵਾਹਵਿਲਾਸਹੀਕ
ਹੈਪੰਚਤਨਪਾਕਖੁਦਾਇ। ਨਾਹਿਨਮਨਾਜਿਸਦਾਬੇਚਗੁਨਕਹਾਇ। ਕਿਸੇਨਾਲਨਬੋਲਦਾਦੁ
ਆਹੋਇਨਹੋਇ। ਨਾਨਕਆਖੇਰੁਕੰਨਦੀਅਲਹਯਾਰਨਕੋਇ। ਚਾਰੇਯਾਰਖੁਦਾਇਦੇਅਰ
ਬਾਨਾਸਰਕੁਲਾ। ਬਾਦੀਆਬੀਆਤੁਸੀਖਾਕਨਿਮਾਣੀਨਾਲਾ। ਪੰਜਦਾਰੂਹਮਿਲਾਇਕੋਹੋਏ
ਪੰਚਤਨਪਾਕ। ਚਹੁਤੇਬਾਹਰਿਜੋਰਹੈਤਿਨਾਕਹੋਨਪਾਕਾਇਕਨਾਮਸਰਕਥਾਧਿਆਇਕ
ਨਾਮਨਿਆਗਰੁਥਾ। ਇਕਜਨੁਬਾਮਨਾਇਦੇਇਕਸਮਾਲਦਰੁਦਾ। ਤਾਏਕੁੰਟਾਭਾਲੀਆਤਾਏਸੇ
ਕੇਧੇਬੇਦਾ। ਤਉਰੋਤਅੰਜੀਲਜੰਬੂਰਵੈਪੜਿਓਠੇਬੇਦਾ। ੪੪। ਰਹਿਆਫਰਕਾਨਕਤੇਬੜੇਕਲ
ਜੁਗਮਹਿਪਰਵਾਨਾ। ਮਤਲਬਦੁਹਾਨਾਪਾਇਆਹਿਦੁਮਸਲਮਾਨ। ਜਿਸਗੁਣਦੇਹਿਸੇਪਾਇ
ਸੀਜਿਸਕਉਕੁਇਆਨਸੀਬਾ। ਨਾਨਕਕਲਜੁਗਤਾਰਨੇਪਰਗਟਿਭਾਇਆਰਸੀਦਾ। ਬੇਦਾ
ਬਰਬਣਬਾਹਰੇਜੋਕੋਕਰਮਕਰੇਇ। ਤਿਸਪਰਗਜਬਸੇਤਾਨਦਾਰਬਨਢੋਈਦੇਇ। ਨਾਹਿਸੇ
ਰੋਤੀਤਰਪਵੇਰੋਜਾਨਾਹਿਨਿਮਾਜਾ। ਅਮਲਾਬਾਝਮੋਮਨੇਜਗਤਦੁਨੀਅਜਾਬਾ। ਦੋਜਕਦੁਨੀ
ਆਕਾਰਨੇਅਹਿਨਿਸਾਫਿਰਹਿਰੰਜੂਲਾ। ਕਰਮਨਿਮਜਾਬਪੁਕਰਹਿਪਵਹਿਨਕਾਇਕਬੁਲਾ।

ਦੁਖੀ ਦੁਨੀ ਸੁਹੇਤੀ ਏ ਜਾਇ ਤਲ ਗਹਿ ਦੁਖਾ ॥ ਨਾਨਕ ਸਚੇ ਨਾਮਾ ਬਿਨ ਕਰੇ ਨ ਲਥੀ ਕੁਖਾ ॥ ਦੁਜੀ ਦੁਨੀ ੨੬
 ਆ ਕੁਛ ਰਹੈ ਅੰਦਰ ਰਖਹਿ ਛੁਪਾਇ ॥ ਸਚ ਇਸਲਾਮ ਖੁਦਾਇ ਹੈ ਕੁਕਨ ਬਾਂਗ ਅਲਾਇ ॥ ਕੁਕਨ
 ਦੇ ਲਵ ਜਾਇ ਕੈ ਰਧਾ ਬਿਰਦ ਗਾਨਾਲਾ ॥ ਨਚਿ ਨਚਿ ਨਾਮ ਪੁਕਾਰ ਦੇ ਦੇ ਪੁਰਹਤਾਲਿ ॥ ਕੁਕਨ
 ਲੀ ਹਪਾਇ ਕੈ ਹੋ ਦੁਮੁ ਸਲਾਮਾਨਾ ॥ ਰਬਨ ਸੁਣਦਾਇ ਕਰਾਲ ਬੁਖਿ ਬੁਖਿ ਮੋਏ ਅਜਾਨਾ ॥ ੪੫ ॥ ਦੇਕ
 ਫਗਣੁ ਠੀਘੰਦਗੀ ਬੰਗੀ ਆ ਕਰਨਿ ਨਿਮਾਜਾ ॥ ਸਚੇ ਆਰਹਿ ਬੂਰ ਪੜਹਿ ਕਾਜੀ ਕਰਹਿ ਅਕਾਜਾ ॥ ਵੀ
 ਨ ਗਵਾਇ ਆ ਦੁਨੀ ਸਿਉ ਦੁਨੀ ਨ ਚਲੀ ਸਾਥਾ ॥ ਦੁਨੀ ਅਨੇ ਜਕੁ ਜਲਮੁ ਈ ਕੁਈ ਅਸੀਖਨ ਪਾਕਾ ॥ ਸ
 ਰਾਸਰੀ ਅਤਿ ਸੋਧ ਕੈ ਹਰਾਮ ਹਲਾਲ ਪਛਾਨਾ ॥ ਕਰੋ ਅਦਾਲਤਿ ਸਚ ਕੀ ਗੁਸਰੀ ਅਤਿ ਮਾਨਾ ॥ ਪਾਈ
 ਐ ਗੁਸਰੀ ਅਤੇ ਤੁਰਕੇ ਅਮਲ ਬਿਕਾਰਾ ॥ ਪਹੁੰਚੇ ਹਕ ਹਕੀ ਕਤੇ ਮਾਰਫਤੀ ਮਨ ਮਾਰਾ ॥ ਮਨਮੁਖ
 ਆਲਮ ਮੁਆਚਾ ਹਮਚਾ ਹਮਰਜਾਇ ॥ ਹੁਕਮ ਪਛਾਣੇ ਰਬ ਦਾ ਸਚੇ ਮਹਲ ਸਮਾਇ ॥ ਸਚੁ ਪੁਰ
 ਣਾਨਾ ਥੀ ਐ ਨਾਮ ਨ ਐ ਲਾਹੇਇ ॥ ਸਚੇ ਰੇ ਸੁਭ ਕੋ ਬਕ ਬਕਿਰਹੀ ਖਲੇਇ ॥ ਸੁਣੀ ਐ ਕਾਜੀ ਕੁਕ
 ਨ ਦੀ ਪੜ ਕੇ ਵੇਖ ਕਰਾਨਾ ॥ ਇਕੋ ਰੁਹ ਅਮਾਨਤੀ ਸਾਬਤ ਰਖੇ ਈ ਮਾਨਾ ॥ ੪੬ ॥ ਐ ਬੇਉਥੇ ਵਹੀ ਜਗ
 ਥਾਪੇ ਦੇਇ ਜਹਾਨਾ ॥ ਐ ਬੇਦੇਇ ਉਥੇ ਲੈ ਹੋਰ ਗਲਾ ਸੈਤਾਨਾ ॥ ਜੇਹਾ ਥੀ ਜੈ ਸੋ ਲਣੇ ਜੈ ਖਟੇ ਸੋ ਖਾਇ ॥
 ਅਮਲੀ ਆਪੋ ਆਪਣੀ ਲੇਖੇ ਮੇਲੇ ਸਜਾਇ ॥ ਮਿਟੀ ਮੁਸਲਮਾਨ ਦੀ ਪੇੜੇ ਪਈ ਕੁੰਭਾਰਾ ॥ ਪਤਿਭੰ
 ਤੇ ਇਦਾ ਕੀ ਆਜਲ ਦੀ ਕਰੇ ਪੁਕਾਰਾ ॥ ਜਲਿ ਜਲਿ ਰੋਵੈ ਬਪਨੀ ਬੁਝਿ ਬੁਝਿ ਪਵਹਿ ਅੰਗਿਆਰਾ ॥ ਨਾਨ
 ਕ ਜਿ ਨ ਕਰਤੇ ਕਾਰਣੁ ਕੀ ਅਸੋ ਜਾਣੇ ਕਰਤਾਰਾ ॥ ੪੭ ॥ ਅਵਲ ਦੁਸਮਨ ਨਫਸ ਹੋ ਦੁਜਾਹੈ ਸੈਤਾਨ
 ਤੀ ਜਾ ਦੁਸਮਨ ਨ ਥੀ ਹੋ ਕਰ ਦੀ ਗਾਰਬ ਗੁਮਾਨਾ ॥ ਚਉਥਾ ਦੁਸਮਨ ਖਾਬ ਹੋ ਜਪਣ ਨ ਦੇ ਦੀ ਨਾਮਾ ॥

ਪੰਜਵਾ ਦੁਸਮਨ ਕੋੜਮਾਜਿ ਸੁਸੇਤੀ ਗਲਤਾਨਾ ਛੇਵਾ ਦੁਸਮਨ ਤਾਮਹੈ ਜਿਸ ਥਾਏ ਪੈਰਾਨਾ ਨਾਨਕ
 ਏਤੇ ਵੈਰੀ ਰੂਹ ਦੇ ਸੋ ਕਿਉ ਕਠਿ ਰਹੈ ਈਆਨਾ ਸਾਬਤ ਰਖਨ ਰਹੈ ਤਉ ਸਾਬਤਿ ਈਆਨਾ ਓਇਹੋ
 ਮੁਸਲਮਾਨਿ ਆਮਤੀ ਤਉ ਹੀ ਮੁਸਲਮਾਨਾ ॥ ੪੮ ॥ ਪੰਜਵਾ ਸਿਖ ਵੀਸਹੈ ਨ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਨ ਦੀਨ
 ਰੂਹਨ ਕਾਇਮ ਲੇਉ ਰੂਨ ਅਮਲਾ ਬਾਝੁ ਹੀਨਾ ਸਾਹਿਬ ਕਾ ਫਰਮਾਇਆ ਲਿਖਿਆ ਵਿਚ ਕੁਰਾਨਾ
 ਬਿਨਾਇ ਬਾਦਤ ਬੰਦਗੀ ਹੋਰ ਅਮਲ ਸੇਤਾਨਾ ਨਾਨਕ ਨਾਉ ਖੁਦਾਇ ਦਾ ਦਿਲ ਹਛੇ ਮੁਖ ਲੇਇ
 ਅਵਗਦਿ ਵਾਜੇ ਦੁਨੀ ਕੇ ਸੁਠੇ ਅਮਲ ਕਰੇਇ ॥ ਖਾਕੀ ਬਤ ਬਣਾਇਆ ਖਾਕੇ ਮਿਲ ਸੀ ਜਾਇ ॥ ਜੀ
 ਵਤ ਖਾਕੀ ਹੋਇ ਰਹੈ ਫਿਰ ਖਾਕਨ ਤਿਸੇ ਖਾਇ ॥ ਕੇਲੈ ਆਇ ਓਮੋ ਮਨੋ ਫਿਰਤੁ ਕੇਲੈ ਜਾਇ ॥ ਬੋਲੈ
 ਜੀਵਣ ਕਾਰਨੇ ਧੁਰੇਨ ਅਮਲ ਕਮਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਦੁਨੀ ਆਭੁ ਸਰੀਰਾ ਭੁਸੁ ਭੁਸੁ ਖੋਹਿ ॥ ਭੁਸੁ ਭੁ
 ਸੁ ਕਮਾਵਣੀ ਭੀ ਭੁਸੁ ਭੁਰੀ ਐਵੇਹਾ ॥ ਜਾਰੂਹ ਵਿਚੋ ਕਦੀ ਐ ਭੁਸੁ ਭੁਰੀ ਆਜਾਇ ॥ ਅਗੇਲੇ ਖਾਮ
 ਗੀ ਐ ਹੋਰ ਦਸੁਣੀ ਪਾਇ ॥ ੪੯ ॥ ਸੁਆਲੁ ਕਾਜੀ ਰੁਕਨ ਦੀ ॥ ੫੦ ॥ ਆਖੇ ਰੁਕਨ ਲਨਾਨ ਕਾ ਲਿ
 ਖਿਆ ਮੰਤ੍ਰ ਕੁਰਾਨਾ ਆਇਆ ਮਹੰਤ ਮੁਸਤਫਾ ਖਾਸਾ ਮੁਸਲਮਾਨਾ ॥ ਜੁਸਾਧ ਰਿਓ ਸਪਾਕ ਦਾ
 ਸਾਇਆ ਉਸਨ ਮੁਲਾ ॥ ਸਾਇਆ ਜੁਸਾਧ ਭਈ ਬਾਝੇ ਪਾਕਰ ਮੁਲਾ ॥ ਨੂਰੀ ਜੁਸਾਧੀ ਦਾ ਮਖੀਧ
 ਹੋਨ ਮੁਲਾ ॥ ਕਾਇਮ ਰਹ ਸੀ ਕਿਆਮਤੀ ਸਾਹਿਬ ਨ ਧੀ ਰਸੁ ਲਾ ॥ ਦੁਨੀ ਆਮੰਦਰ ਆਇਆ ਦਊਰ
 ਕਿਆਮਤੀ ਮਾਹਿ ॥ ਕਲਮਾ ਪਾਕ ਸੁਣਾਇਆ ਉਮਤਿ ਭਿਸਤ ਕਰਾਇ ॥ ੫੧ ॥ **ਜਾਬਾਬ ਨਾਨਕ**
ਹੁਰਾ ॥ ਆਖੇ ਨਨਕ ਰੁਕਨ ਦੀ ਨੂਰੀ ਇਕ ਖਦਾਇ ॥ ਜੁਸਾਧਿ ਸਦਾ ਆਤਮੀ ਮਖੀਧ ਹੋਨ ਕਾਇ ॥
 ਖਾਕੀ ਜੁਸਾਧਾਦ ਮੀਸਾਇ ਬਿਨਾ ਨਹੀ ਕੇਇ ॥ ਤਿਨਾ ਸਾਇਆ ਰਬ ਦਾਰਹੇ ਨਿਮਾਣੇ ਹੋਇ ॥ ਕਾਇ

ਮਨਾਉਕਿਅਮਤੀਜੁਸਾਹੁਲਸੀ ਖਾਕਾ। ਨਾਨਕਆਇਆਦੁਨੀਵਿਚਮੁਖਹੁਅਲਾਇਤਾਕਾ। ਕਲਾਂ ੧੦੦
 ਮਾਇਕੋਰਬਹੈਦੁਜਾਰਹਿਆਨਕੋਇ। ਸਿਫਤੀਕਈਮਹੀਮਦਾਚਲੇਸਭਹੀਰੋਇ। ਕਾਇਮਦੇਹਨ
 ਰਖੀਆਜਗਵਿਚਕਿਸੇਨਮੂਲਾ। ਨਾਉਇਬਾਦਤਬੰਦਗੀਰਖਿਆਨਧੀਰਸੂਲਾ। ਜਿਚਰਜੁਸਾ
 ਨਧੀਦਾਕਰੇਨਉਮਤਿਪਾਪਾ। ਕੀਤੁਸੁਸਫਰਰਸੂਲਜਬਰਹਿਆਸੁਅਲਹਿਪਾਕਾ। ਬੋਲਨਕੂੜ
 ਅਮਿਤਿਆਦੁਨੀਆਲਾਖਚਕੂਲਾ। ਵਰਜਨਸੁਕਨਉਮਤੀਬਾਣੁਨਧੀਰਸੂਲਾ। ਰਹੀਕਿਤਾਬ
 ਅਮਾਨਤੀਸਚਕਤੇਬਕੁਰਾਨਾ। ਨਫਸੇਮਾਰੀਆਉਮਤੀਲਗਦੇਜਕਦੁਨੀਹਰਾਮਾ। ਪੜਨਾਗੁ
 ਰੂਨਾਗਹਿਗਾਇਆਪੇਰੇਦੁਨੀਨਪਾਕਾ। ਰੁਹਵਿਚਦੇਜਕਜਲਮੁਆਜਲਤਪੁਕਾਰੇਖਾਕਾ। ਜੀਵਤਰ
 ਦੇਆਤਸੇਦੇਜਕਧਰਿਆਨਾਉ। ਦੇਜਕਦੁਨੀਆਬੰਦਗੀਜਿਉਅਗਨਬੂਝਠੇਕਾਉ। ਰਖਨਜੁਸ
 ਖਾਕਬਹੁਅੰਦਰੇਮੈਲਨਜਾਇ। ਵਾਤਤਿਨਾਹਨੇਕਿਰਬਤੀਬਾਣੁਇਬਾਦਤਨਾਇ। ਚਾਰਕਤੇਬੀਖ
 ਕਹੈਚਾਰੇਕਉਲਖੁਦਾਇ। ਚਾਰੇਕਦਮਸਵਾਬਦੇਕਜੀਵਿਲਵਿਚਲਾਇ। ੫੦। ਅਵਲਦੀਨਮੁ
 ਸਲਾਮੀਦੁਜੀਖਿਗਇਤਜਾਨ। ਤੀਜੀਨੀਯਤਗਸਕਰਿਹਰਾਮਹਲਾਲਪਛਾਨਾ। ਚਉਥਾਹੋਇਮਿ
 ਹਮਾਨਰਹੁਜਨਮਮਰਨਭਉਗੁਰਾਹੋਇਸਵਾਬਮੁਸਲਾਮੀਜੁਮਲੀਉਮਤਿਤਾਰਾ। ਚਾਰਵਰਨਚਾਰਮ
 ਜਬਾਇਕੋਨਰਖੁਦਾਇ। ਦੁਜਾਹੋਇਨਹੋਇਗਾਨਾਨਕਸਚਅਲਾਇ। ਨਾਨਕਆਖੇਰੁਕਨਦੀਸ
 ਚੇਸੁਣਪੁਜਦੁਬਾ। ਚਾਰੇਕੋਟਸਲਾਮਕਰਿਤਾਂਤੁੰਹੋਇਸਵਾਬਾ। ਮਾਲਕਆਦਮਸਿਰਜਿਆਆਲ
 ਮਵਰੁਕਧੀਗ। ਕਾਇਮਦਾਇਮਕਦਰਤੀਸਿਰਪੀਰਾਦੇਪੀਰ। ਤਿਸਮੈਆਲਮਬਹੁਤਹੋਆਵੈਜਾਇ
 ਅਨੰਤ। ਆਲਤਵਰੁਸਲਾਮਤੀਕੋਇਨਜਾਣੈਮਤੁ। ਅਫਤਾਬਮਹਿਤਾਬਦੁਇਇਹਆਦਮਕੋਨੇ

ਤਾ॥ ਇਨਾਧਾਣਨ ਸੁਝ ਸੀਨਾਨ ਕਕਹੇ ਬਥੇਕਾ। ਚਰਖਾ ਫਿਰੇ ਅਸਮਾਨ ਵਿਚ ਰੋਨਾ ਦੇ ਵਸ ਕੇ ਮਾਹਾ।
 ਸੁਭੇ ਫਿਰਦੀ ਆਉ ਮਤੀ ਲਖ ਚਉ ਰਾਸੀ ਆਹਾ॥ ਸਿੰਜ ਦੇ ਕਰੈ ਖੁਦਾ ਦੇ ਨੁਆਸ ਮਵਰਾ ਕਈ ਰਾ।
 ਨਿਉ ਦਾ ਚਾਰੇ ਕੰਟ ਕਉ ਜਾਣਨ ਪੀਰ ਫਕੀਰਾ। ਕਾਇਮ ਕਰ ਸੀ ਅਰਸ ਪੈ ਕੁਤ ਬਸਿਤਾ ਗਏ ਕਾ। ਤੁਝੀ
 ਕਾਇਮ ਰਕਨ ਦੀ ਜੇ ਸੁਭ ਮਹਿ ਜਾਣਹਿ ਏਕਾ। ਕਬਨ ਨਫਸ ਸੈਤਾਨ ਦੇ ਕਸਮ ਕਰਹਿ ਜਾਗਾ। ਰੋਜੇ ਏ
 ਆਮਤਿ ਤੇ ਹੋ ਕੇ ਕਰਸਨ ਅਮਲ ਖਾਹਾ। ਦੇਖਤ ਉਰੇ ਤ ਅੰਜੀਲ ਨੇ ਜੀ ਬੁਰੇ ਫਰਕਾਨਾ। ਏਹੋ ਚਾਰ ਕਤੇ
 ਬੁਧੈ ਨ ਲਖ ਪੁਰਾਨ ਕੁਰਾਨਾ। ਸੁਣੈ ਕਸਮ ਕਤੇ ਬਦੀ ਕਰਹੁ ਨ ਕੋਇ ਕਬੂਲਾ। ਐਸੀ ਰਹਣੀ ਜੇ ਰਹੇ
 ਸੋਈ ਪਾਕਰ ਸੂਲਾ। ਖਾਵਨਿ ਕੋ ਸਮ ਕੁਰਾਨ ਦੀ ਕਾਰਨ ਦੁਨੀ ਹਰਾਮਾ। ਆਤਮ ਅੰਦਰਿ ਸਾਫ਼ੀ ਅਨਿ
 ਆਖੇ ਨ ਧੀ ਕਲਾਮਾ॥ ੫੧॥ ਸੁਆਲ ਕਾਜੀ ਰੁਕਨ ਦੀ ~~ਸੁਣਹੋ~~। ਸੁਣਹੋ ਨਾਨਕ ਹਿੰਦੂ ਆਆਖੀ
 ਰੁਕਨ ਲਈ ਨਾ। ਆਇਆ ਮਹੀਮ ਦਮੁ ਸਤ ਫਾਸਾ ਬਤ ਕਰਨ ਯਕੀਨਾ। ਸਾਬਤ ਕੀਤੇ ਸਦੀ ਨੇਪ
 ਜਹਿ ਕਕਲਮਾ ਪਾਕਾ। ਕਾਫਰ ਸਾਬਤ ਨ ਥੀ ਏਵਿਚ ਆਤਮ ਜਲ ਨਿਨ ਪਾਕਾ। ਹੁਰਾਪਰੀ ਆਸਭ
 ਤੇ ਹੋਇ ਰਾਮ ਹਿਰਾਮ। ਪਉਸਨ ਦੇ ਜਕਹਾ ਵੀ ਐਸੁ ਸੁਣ ਸੀਨ ਧੀਨ ਪੁਮਾ। ਮੁਸਲਮਾਨੀ ਪਾਕਹੈ ਪੜਨ
 ਕਤੇ ਬਕਰਾਨਾ। ਕਰਨ ਨਿਮਾਜ ਰੋਜੇ ਦੇ ਜਕਤਿ ਨਾਹਰਾਮਾ॥ ੫੨॥ ~~ਸੁਣਹੋ ਨਾਨਕ ਹਿੰਦੂ ਆਆਖੀ~~
 ਆਖੀ ਨਾਨਕ ਰੁਕਨ ਦੀ ਸੁਣਹੁ ਸਚ ਜਵਾਬਾ। ਕਈ ਮਹੀਮ ਦਮੁ ਸਤ ਫਾਸਾ ਮੋਇ ਵਿਚ ਅਜਾਬਾ। ਸ
 ਬਤ ਦੀ ਨਨਕ ਹਿੰਦੂ ਸਾਕਿ ਆਮਰਿ ਮਹਿ ਹੋਇ ਖਾਕਾ। ਖਾਕਾ ਫੇਰ ਜਲਾਈ ਐਘ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਭਾਂਡੇ ਪਾਕ
 ਇਕਨਾ ਦੁਪਸਮਾਈ ਐਇਕਨਾ ਵਿਚ ਪਿਸਾਬਾ। ਗੁਨਾ ਗੁਨ ਨਿਅਮਤੀ ਕਈ ਇਨਾਮਤਿ ਸਾਜਾ।
 ਸਿਟੀ ਮੁਸਲਮਾਨ ਦੀ ਵਿਚ ਆਤਮ ਲਾਐ ਅਜਾਬਾ। ਕਲਮਾ ਰਹਿ ਆਕਿ ਨਾਰਨੇ ਜਲਿ ਬਲਿ ਹੋਇ ਖਾਕ

ਆਤਮ ਬਾਸ਼ਨ ਸੁਧਰੇ ਕੇਤੇ ਨ ਧੀਰ ਸੁਲਾ ਜਲ ਦੇ ਦੇ ਜ ਕ ਹ ਵੀ ਮੈਂ ਤੋ ਬਾਨ ਪਵੈ ਕ ਬੁਲਾ ਕਿ ਬੇ ਨਿਮ ॥ ੧੯ ॥
 ਜਾ ਰੇ ਜਨੇ ਕਿ ਬੇ ਸੇ ਭਿ ਸਤਾ ਪੁੰਗਾ ਕਿ ਬੇ ਸੇ ਪੜਨ ਕਰਾਨੇ ਜਲ ਬਲਿ ਹੋਇ ਪੁਨਾ ਅਥਨ ਤਮੁ ਸਲ
 ਮਾਨ ਨੀ ਕਾ ਫਰਿਨਾ ਹਿ ਰਿਸੰਨਾ ਜਲ ਦੇ ਰਿਸਨ ਰੂ ਵੇ ਕੇ ਖਾ ਕੁ ਵਿਚ ਮਿਲੰਨਾ ਖੁਦੀ ਤ ਕ ਬ ਗੀ ਕਰਿ
 ਮੁਏ ਸਾ ਬਤ ਭਇਆ ਨਦੀਨਾ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਜ ਕ ਜਲ ਮਰਨਿ ਸੈ ਕਿਉ ਕਰਿ ਰਹੇ ਯ ਕੀਨਾ ਲਿਖਿਆ
 ਵਰਦ ਰਿਗਾ ਹਤੇ ਇਕ ਸਬਾਸ਼ਨ ਕੋਇ ਕਿਤੇ ਲਖ ਮਹੰ ਮਦਾ ਦੇ ਈ ਲਹ ਨਿਨ ਸੋਇ ॥ ੫੩ ॥ ਰੋ ਦੀ ਰੂਠੀ
 ਏ ਮਨਾ ਵਾਇ ਮਹੰ ਮਦ ਵਾਹਿ ਘਾਸ਼ ਮਹੰ ਮਦ ਮੁਸਤਫਾ ਰੋ ਵੈ ਕਰੇ ਗਾਇ ਗਾਇਆ ਆਈ ਅੰਦਰਿ ਖਾਬ
 ਦੇ ਰੂਠੀ ਅਸ ਦਰਗਹਿਨੁ ਗਾ ਰਿਸਨਾ ਆਓ ਸਮੁਸਤਿ ਫਾਇ ਰੋਇ ਰੋਇ ਭੁਈ ਮਨੁ ਗਾ ਕੀਤ ਸਫੇ
 ਰ ਅਵਾਜ਼ ਗਾਇ ਮਹੰ ਮਦ ਗਾਇ ਮੈਨੂੰ ਦੇਹ ਜਵਾਬ ਪੁਤਰੋ ਵੈ ਕਰੈ ਕਹਾਇ ਕਿਤੇ ਲਖ ਮਹੰ ਮਦ
 ਅਗੇ ਉਠੇ ਪਕਾਰਾ ਕੇਹੜਾ ਪੁਛਦੀ ਏ ਮੁਸਤਿ ਫਾਇ ਰਹਿ ਅਸੰਖ ਅਪਾਰਾ ਕਛੁ ਚਿਤ ਕ ਅੰਤ ਨ ਪਾ
 ਈ ਮੈਂ ਕੇਤੇ ਜਬ ਗਈ ਲਾ ਸੁਭੇ ਅੰਦਰਿ ਹੁਕਮ ਦੇ ਕੇਤੇ ਮੇਕਾਈ ਲਾ ਕਈ ਅਸੰਖ ਫਰੇ ਸਤੇ ਮਲਕ
 ਲਮ ਉਤਾਧਿ ਅੰਤਾ ਤੁਰਸਨ ਸਚ ਅਲਾਹਿ ਦੇ ਗਕਸਾ ਜਿਨ ਅਸੰਖਾ ਰਿਠ ਸੁਏ ਹੁਮ ਸਾਹ ਦਾ ਹੋਇ
 ਰਹੀ ਹੋਗਨਾ ਇਥੇ ਕੋਇ ਨ ਜਾਣਦਾ ਫਾਨੀ ਦੁਨੀ ਜਹਾਨਾ ਰੁਹਾ ਭਿਸਤ ਨ ਰਿਸਨੀ ਦੇ ਜ ਕ ਰਿਸੇਨ
 ਕੋਇ ਜੀਵਦਿ ਆਦੀ ਸਾਹਿਬੀ ਮੁਇਆ ਖਬਰ ਨ ਹੋਇ ਮੋਇ ਖਾਕੁ ਸੀ ਗਮਿ ਲੇ ਅਰਥਾਨਾ ਸਰ
 ਮਾਹਿ ਸੋਭੀ ਫੇਰ ਜਮਾਈ ਅਨ ਗੁਨਾ ਗੁਨ ਰੂਆਹਿ ਕੁਨਾ ਦਵਾਰ ਹਿਗਾਇ ਆਬਾਦ ਮਰੇ ਸੀ ਸਾਰਾ
 ਹਿੰਦੁ ਮੁਸਲਮਾਨ ਦੇਇ ਜਲ ਬਲ ਹੋਇ ਛੁਗਾ ਦੁਜਾ ਆਖਣ ਸਕਹੇ ਨਾ ਕੋਹੋ ਆਨ ਹੋਇ ਏ ਕੋ ਪਾਕ
 ਖੁਦਾਇ ਹੋਰ ਵਰਹਿ ਆਸ ਭੁਲੇਇ ॥ ੫੪ ॥ ਨਾਹੀ ਮਹੰ ਮਦ ਮੁਸਤਫਾ ਨਾਹੀ ਕਿ ਅਵਤਾਰਾ ਨਾਹੀ ਪੀਰ ਪੋ

ਕੰਬਰ ਅਉਲੀਏ ਨਾਹੀ ਕੁਤਬ ਸਲਾਹਾ ਜੀਵਦਿਆ ਸਭ ਰਿਸਨੀ ਮੁਇਆ ਨਾ ਰਿਸੇ ਨ ਕੋਇ। ਨਾ
 ਨ ਕਬਾਜੀ ਕੜਦੀ ਆਖਰ ਕੜੀ ਹੋਇ। ਇਸ ਭੁਜੁ ਸੇ ਪਾਕ ਦੇ ਧਰਤੀ ਤੇ ਅਸਮਾਨ। ਚਉਦਹ ਤਬ
 ਕਨਰ ਹਸਨੈ ਆਖਰ ਫਾਨੀ ਜਾਨ। ਬਾਦੀ ਆਈਆ ਤੁਸੀ ਚਉਥੀ ਪਾਕੀ ਨਾਲਾ ਮਗਮਰ ਫਿਰ
 ਫਿਰ ਉਪਜਾਹਿ ਜੀਆ ਜੰਤ ਵਸ ਕਾਲਿ। ਇਸ ਭੁਬੰ ਦੇ ਮਉਤ ਦੇ ਹੁਕਮੀ ਆਵਨ ਜਾਨ। ਹੁਕਮ ਨ ਬੁਝ
 ਨ ਨਾਨਕਾਖਿ ਪਿਖਿ ਮਗਨਿ ਅਜਾਨ। ੫੫॥ ਸੁਆਲ ਕਾਜੀ ਰੁਕਨ ਦੀ **ਸੁਤਾ**॥ ਆਖੀ ਰੁਕਨ ਲ
 ਨਾਨਕਾ ਲਿਖਿਆ ਵਿਚ ਕਰਾਨ। ਚਉਦਹ ਤਬ ਕੁਜ ਹਾਨ ਵਿਚ ਨਿਮੀਤਿ ਅਸਮਾਨ। ਤਿਸ ਵਿ
 ਚ ਨਰਮ ਹੀ ਮਦੀ ਰੋਸ ਨ ਬਲ ਚਰਾਗਾ। ਜਿਤੀ ਉਮਤ ਨ ਧੀਵੀ ਤਿਨ ਦੇ ਜਕਾਂ ਚ ਨ ਲਾਗਾ। ਰਹੇ
 ਕੁਗੈ ਨੋ ਬਾਹਰੇ ਤਿਨ ਨ ਧੀ ਭਰੇ ਨ ਸਫਾਤ। ਓਇ ਪਾਕ ਵਿਚ ਨ ਰਖੀ ਅਨਿਰਹ ਦੇ ਸਦਾ ਨ ਪਾਕਾ॥ ੫੬॥
ਜਬਦੁ ਨਾਨਕ ਸਾਹੁ ਸੁਤਾ॥ ਨਾਨਕ ਆਖੇ ਰੁਕਨ ਦੀ ਸਚੇ ਸੁਣਹੁ ਸੁਆਲਾ। ਅਸਮਾਨ ਅਸਮਾਨ
 ਲਖਿ ਲਖਿ ਪਾਤਾਲ ਪਾਤਾਲਿ। ਕਿਤੇ ਨੁਰਮ ਹੀ ਮਦੀ ਰੋਸ ਨ ਬਲ ਨ ਚਰਾਗਾ। ਜੇ ਲੜ ਦੇ ਦੁਨੀਆ
 ਦਾ ਵੜੇ ਵਿਚ ਸੜ ਦੇ ਦੇ ਜਕ ਆਗਾ। ਗੁਨਾ ਗੁਨ ਕਰਾਨੇ ਗੁਨਾ ਗੁਨ ਰਸਾਲਾ। ਗੁਨਾ ਗੁਨੀ ਉਮਤ
 ਬਹਿ ਬਹਿ ਕਰਨ ਮਸੂਲਾ। ਨੁਰਮ ਹੀ ਮਦੇ ਕੇਤੜੇ ਪੀਰ ਮਹੀ ਮਦ ਲਖ। ਲਖਿ ਮਹੀ ਮਦ ਮਸਤ ਫਾਵਿ
 ਚਹੇਇ ਅਖ ਫਰਕਾ। ਨਾਵਾਂ ਬਾਵਨ ਗਿਣ ਸਕੈ ਰਿਰੇ ਨ ਧੀ ਰਸੂਲਾ। ਅਜਬ ਕਈ ਅਸੀਖ ਲਖਿ ਗਿ
 ਟੇ ਨ ਜਾਈ ਮਲਾ। ਮਕੇ ਤਿਠੇ ਕਈ ਲਖ ਲਖਿ ਮਦੀ ਨੇ ਨਾਲਿ। ਹਾਜੀ ਕਾਜੀ ਅਸੀਖ ਲਖਿ ਗੁਨਾ ਗੁਨ ਸੀ
 ਭਾਲਾ॥ ੫੭॥ ਬੇਚ ਬਿਆਸਿ ਅਸੀਖ ਲਖਿ ਕਰ ਦੇ ਬੇਦ ਬੀਚਾਗਾ। ਇਕ ਸੇਇ ਕਸੇ ਤਬ ਕਵਿ ਚੋਲਖ
 ਅਸੀਖ ਅਉਤਾਗ। ਪੀਰ ਪੈ ਕੰਬਰ ਕੇਤੜੇ ਗਉ ਸਕੁਤ ਬਸਲਾਗਾ। ਫਿਰ ਨਿਤ ਬਕਿ ਅਸਮਾਨ ਵਿਚ

ਚਸਮੀ ਦੇਖ ਪਸਾਰਾ। ਉਥੇ ਪੈ ਕੇ ਬਰਿ ਕਈ ਲਾਖਿ ਕਈ ਅਸੀਖ ਅਉਤਾਰਾ। ਫਿਰ ਦੇਹ ਦੇ ਰੋਜ ਸਬ ੧੦੩
 ਹੁਕਮ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਨਾਲਿ। ਅਸੀਖ ਅਉਤਾਰ ਪੈ ਕੇ ਬਰਾ ਫਿਰ ਦੇਹੇ ਰਪਾਤਾਲਾ। ਰੁਕਨ ਲਕਾਜੀ ਕੇ ਤੇ
 ਮੋਨ ਦੀਨ ਮਦਾਰਾ। ਹਜ਼ਿਰਤਿ ਮੀਰਾ ਕੇ ਤੇ ਪੀਰ ਜਾ ਦੇ ਸਿਰ ਦਾਰਾ। ਸਾਹਜ ਹੀ ਦਾ ਕੇ ਤੇ ਸਰਵਰ ਅੰ
 ਤਨ ਪਾਰਾ। ਉਮਰਿ ਬਿਤਾਏ ਅਬ ਬਕਰਿ ਸੇਰ ਅਲੀ ਅਪਾਰਾ। ਭਿਰੇ ਲਖ ਅਸਮਾਨ ਮੈ ਚਾਰ ਯਾਰ ਅ
 ਸੀਖ। ਨਾਨਕ ਅੰਤ ਨ ਜਾਪ ਨੀ ਅਲਾਖਿ ਅਪਾਰਾਏ ਅੰਤ। ਕਈ ਅਸੀਖ ਇਮਾਮ ਹੋਨ ਸਹਿ ਸਹਾਬਾ ਅ
 ਨੇਕ। ਸਭ ਨਾ ਦੇ ਸਿਰਾ ਇਕ ਰਬ ਅਲਖ ਅਪਾਰ ਅਲੇਖ। ੪੮। ਨਾਰਦ ਸਾਰਦ ਕੇ ਤੇ ਵਿਸਵਾਮਿਤ੍ਰ
 ਬਸਿ ਸਟਾ। ਕਈ ਮਛਿ ਦੁਰਗਾ ਕਈ ਅਸੀਖਾ ਸਿਸਟਿ। ਚਰਪਟ ਭਰਬਰ ਕੇ ਤੇ ਈਸਰ ਗੋਪੀ ਚੰਦ
 ਦਤਾਰੇ ਵ ਅਸੀਖ ਹੈ ਕੇ ਤੇ ਰਾਮਾਨੰਦ। ਸਿਧ ਚਉਗਾਸੀ ਮੰਤ੍ਰ ਲੀਆ ਫਿਰ ਦੀਆ ਅਲਖ ਅਪਾਰਾ। ਇਹੁ
 ਸਭੇ ਮਨ ਸੁਖ ਹੈ ਨ ਬਾਝੁ ਅਲਖ ਅਪਾਰਾ। ਏਦ ਕੇ ਤੇ ਬਾਕੇ ਤੇ ਬਹਿ ਬਹਿ ਕਰਨ ਧੀ ਚਾਗਾ ਗੁਨਾ
 ਗਨ ਨ ਸੀ ਹੁਤਾ ਗੁਨਾ ਗਨ ਕਰਾਰਿ। ਗੁਨਾ ਗੁਨ ਰਿਸ ਲੜੇ ਗੁਨਾ ਗੁਨ ਕਲਾਮਾ। ਕਲ ਜਗਨ ਨਾਨਕ
 ਨਿਰਮਲਾ ਪੰਥ ਚਲਾਇਆ ਆਇ। ਏਦ ਕੇ ਤੇ ਬਾਬਾ ਹਿਰਾਇ ਕੇ ਜਪਿਆ ਖਦਾਇ। ਟਿਥੇ ਟੇਇ ਦੁ
 ਨੀ ਦੇ ਕੀਤੇ ਫਾਹਿ ਮੈਦਾਨਾ। ਕੀਤੇ ਹੈ ਮਨ ਸੁਖ ਸਭ ਸਚੀਰ ਚਚਉਗਾਨਾ। ੬੦॥ ਸੁਆਲ ਕਾਜੀ ਰੁਕ
 ਨ ਦੀ ਸੁਗਾ। ਆਖੀ ਰੁਕਨ ਲਨਾਨ ਕਾਤੁ ਪਵਿਚਰ ਵਡੀ ਕਰਾਮਾਤਿ। ਕੀਤੇ ਨੀ ਮਨ ਸੁਖ ਸਭ ਬਾਝੁ
 ਸਾਹਿਬ ਪਾਕਾ। ਜਿਤੀ ਪਰ ਦੇਦੁ ਨੀ ਕੇ ਰੂਤੇ ਨੀ ਸਕਉ ਠਾਇ। ਕੋਇ ਨ ਕਿਸੇ ਜਾਣ ਸੀ ਬਾਝੁ ਪਾਕ ਖੁਦ
 ਇ। ਉਮਤਿ ਬਾਉਨ ਪਵਈ ਧਿਨਾਰ ਸੁਲਖ ਦਾਇ। ਬਿਨਾ ਖਲੀ ਫੇਰ ਸਦੇ ਕੋਇ ਨ ਪਵੈ ਕ ਬੁਲ
 ਬਿਨਾਇਆ ਮਪੈ ਕੇ ਬਰਾ ਬਾਝੁ ਯਾਰ ਰਸੁਲ। ਲਿਖਿਆ ਫਿਰ ਕੁਰਾਨ ਦੇ ਜਬਰਾਈਲ ਗੁਆਗਿ।

ਜਥਾਬਨਾਨਕਸਾਹਸਰ ਆਖੀਨਾਨਕਰੁਕਨਲਦੀਇਕੋਪਾਕਖੁਦਾਇ। ਦੁਜੀਕੁਦਰਤਕੁੜ
 ਹੈਸਾਹਿਬਆਪਗੁਆਇ। ਜਿਚਰਕੁੜਨਬਾਇਆਮੁਰਸਦਸਿਰਪਰਿਥਾਪ। ਮਹਰਮਹੋਏਕਲ
 ਮਦਾਖੁਦੀਉਠਾਵੁਤਾਪਿ। ਕਰੋਪਨਾਹਿਖੁਦਾਇਦੀਉਮਤਦੀਛੁਡਆਸਾ। ਅਮਲੀਆਪੋਆਪ
 ਟੀਨੇਕੀਬਦੀਕਿਸਾਸਾ। ਅਮਲੀਆਪੋਆਪਈਸਿਰਸਿਰਤੇਇਨਿਥੇਨਾ। ਆਪੋਨਬੀਰਸੁਲਹੈਆਪੋ
 ਲਏਹਿਸਾਬ। ਸੁਕੁਵਡਿਆਈਆਰਬਹਥਿਦੇਇਕਰਫਿਰਖਸਲੇਇ। ਦੁਨੀਆਕਾਰਨਉਮਤੀਬ
 ਹਿਬਹਿਮੇਲਕਰੇਇ। ਦੁਨੀਦਰੋਗੀਵਾਹਮੈਖਾਤਰਤੇਕਰਿਦੁਗ। ਮਥਾਰਖਜਿਮੀਨਪਰਖਾਤਰਰਖਹੁ
 ਗ। ਏਕਾਏਕੀਹੋਇਰਹੁਦੁਜਾਸੀਗਨਿਵਗ। ਦੁਜਾਸੀਗਕੁਸੈਗਹੈਫਾਨੀਇਹੁਸੀਸਾਗ। ਦੁਨੀਆਵਲੇ
 ਵੇਕਾਰਨੇਹਾਰਿਆਆਪਣਾਦੀਨ। ਛੋਡਤਿਕਬਰਖੁਦੀਕਉਪਕੜਹੁਪਾਕਜਿਮੀਨ। ਪੰਦਨਸੀਹਤ
 ਹਾਜੀਆਨਾਨਕਕਹੇਫਕੀਰ। ਗਾਹਿਸੇਤਾਨੀਜੋਗਮਥੀਏਤਿਨਾਗਲੀਜੀਜੀਗ। ਆਵਹਿਜਾ
 ਹਿਕੁਵਾਈਹਿਦੋਜਕਲਹੈਸਨਾਇ। ਲਿਖਿਆਵਿਚਕਿਤਾਬਦੇਆਪੋਪਾਕਖੁਦਾਇ। ੬੩॥ ਨਉਸੈਨ
 ਦੀਨਨਿਨਵੈਮਿਲਨਸਮੁੰਦੇਜਾਇ। ਸਾਤੁਸਮੁੰਦਅਵੇਹਿਆਨਦੀਆਅੰਤਨਪਾਇ। ਪਉਦੇਵਿਚਗੜ
 ਜ਼ਦੇਥੀਦਤਵੈਤਪਤਾਇ। ਬਲਨਤਲੇਤਿਨਾਦੀਹਰੀਆਜੋਘੇਅਦਲੀਪਾਤਸਾਹ। ਕਾਜੀਮੁਫਤੀਕਾਰਕ
 ਨਫਉਜਦਾਰਕੁਟਵਾਲ। ਉਮਰੇਤੇਈਦੁਨੀਏਵਜੀਰਅਮੀਰਨਾਲਿ। ਬਖਸੀਤੇਬੁਤਾਦੀਦੇਨਾਲੇਪੋ
 ਤੇਦਾਗ। ਦਾਰੋਗੋਤੇਮਸਤੇਟੀਆਕਰੇਕੁੜਵਪਾਗ। ਜੋਨਨਬਹੁਤਜਮਾਇਤਾਹੋਹਿਜਮਾਇਤਦਾਗ।
 ਖਫ਼ਨਗਰੀਬਾਲਟਕੈਕਰੇਜੋਰਅਫਾਰ। ਵਾਟਪਛੇਤੇਚਉਧਰੀਮਹਰਮੁਕਦਮਕੜਾ। ਚਉਕੀਦਾ
 ਰਪਿਆਦਿਆਜਲਿਬਲਿਹੋਇਪੂਨਾ। ਕੁਟਈਆਤੇਹਰਾਮਨੀਆਜੋਧਰੀਬਿਗਾਨੀਜਾਨਾ। ਵੇਸਵਾਅਤੇ

ਗਸਤੀਆਅਹਿਨਿਸਕਰਨਹਰਾਮ। ਚੇਗਜਾਗਚੁਗਲਾਖਾਵਨਲਾਇਤਥਾਗ। ਲੁਣਹਰਾਮੀਵਿ ੧੦੩
 ਸਾਸਘਾਤੁਦਰਗਾਹਿਹੋਇਖੁਆਗ। ਜੋਹਨਪਰਾਈਆਵੇਲਕੀਕੰਡੇਸੇਜਵਿਛਾਇ। ਸਰਪਰਦੇਜ
 ਕਵੈਸਨੀਲਹਸਨਬਹੁਤਸਜਾਇ। ਰਾਹਿਦਾਰਜਗਾਤੀਆਲੇਖਾਸਿਖਣਆਹਿ। ਦੁਇਦੁਇਜੋਗ
 ਵਾਲਿਆਪਰਿਘਾਰਿਉਂਦੁਇਆਹਿ। ਸਰਪਰਦੇਜਕਵੈਦੁਣਾਟੇਲਾਇਤਾਇਆਹਿ। ਚੰਮੇਦੇਦੋਇਛੁ
 ਬਨੇਪਥਰਦਾਕਰਿਸੇਗ। ਅੰਗਾਕਰਿਬਹਾਲੀਐਮੁਹਿਪਰਾਇਦੇਗ। ਕਰਨਹਰਾਮਹਰਾਮਖੋਰਤਿ
 ਨਾਭੀਉਂਜਲਾਇ। ਕਾਵਨਖਾਵਨਮਾਸਤਿਹਖਸਮਾਸਬਿਗਾਨਾਖਾਹਿ। ਜਲਦੇਦੋਜਕਗਈਏ
 ਜੋਦੇਨਗਾਮੀਹੀਕੁੜਾ। ਘੁਟਸਘਾਨਿਦੁਖਤਰਜਸਦੇਉਠੇਪੁਗ। ਸੁਣਹੋਕਾਜੀਰਕਨਦੀਪੰਦ
 ਨਸੰਤੁਸੇਇ। ਛੁਡਹੁਗਹੁਸੇਤਾਨਦਾਸਚਹਕੀਕਤਏਇ। ੬੩। ਬਾਝਅਲਹਦੀਬੰਦਗੀਛੁਡ
 ਹੁਅਮਲਾਬਿਕਾਰਾ। ਦਰਗਾਹਿਗਇਆਜਾਣੀਐਨਾਨਕਦੇਹਅਸਾਰਾ। ਕਰਹੁਮਸਕਤਿਜੁਧ
 ਤੀਸੀਸਭਿਠਾਵਹੁਕਾਰਾ। ਨਖਸਿਖਪਵੈਪਸੀਨੜਾਸੇਈਕਰਹੁਅਹਾਰਾ। ਦਸਵਾਹਿਸਾਵੰਡਕੋਰਾ
 ਹਿਖਦਾਈਦੇਇ। ਪਾਵਹੁਗਜਬਿਹੁਤਦਾਰਾਹੁਕੀਕਤਿਦੇਹ। ਪਾਣੀਪਖਾਪੀਹਣਾਧੋਵਹੁਕਦਮ
 ਪਖਾਹਿ। ਕਰਹੁਵਿਛਾਈਦੁਕਦੀਬਜਤਿਸਭਾਵਿਸਾਰਾ। ਸਭੇਸਜਤਾਰੇਗਹੋਦੇਹੀਨਪੀੜੇਨਾ। ਇ
 ਖਜਿਵੈਰਸਨਿਕਲੇਬਹੁਤਸਜਾਈਦੇਨ। ਜਵਾਈਖਾਹਿਰੋਟਕੀਲੋਣਨਨਾਲਰਲਾਇ। ਠੰਡਾਪਾਣੀ
 ਪੀਅਕੇਸਚਾਰਬਧਿਆਇ। ਛੁਡਹੁਸਭੇਨਿਆਮਤੀਕਿਆਮਤਿਨੋਕਰਿਯਾਦਾ। ਜੁਸਾਉਰੁਸੀਰੁ
 ਜੀਉਪਲਿਆਮਿਠੇਸੁਵਾਦਿ। ਖਾਧਾਪੀਤਾਨਿਕਲੇਜਿਉਤਿਲਘਾਣੀਤੇਲਾ। ਰਸਕਾਸਿਖਾਧੇਬਹੁ
 ਘੁਣੇਸੰਗਕੁਟਬੇਸੇਸਾ। ਓੜਨਿਬਾਹੁਕੋਨਹੀਨੀਵਦਿਆਮਰਿਮਾਰਾ। ਦੁਨੀਆਖੋਟੀਗਸਤੀਮਨ

ਹੁਚਿਤਹੁਵਿਸਾਰਾ। ਸੁਖਾਨੁਦੁਢੇਦਿਆਰੁਖਨੇਹਰੁਪਏ। ਰੁਖੇਰੁਖਵਿਹਾਵਹਾਸੁਖਨੇਨਸਗਏ। ਏ
 ਸੁਆਲਕਾਜੀਰੁਕਨਦੀ **ਰੁਕਨ** ਰੁਕਨਲਾਥੇਨਾਨਕਾਇਆਵਿਚਕਰਨਾ। ਵਾਲਹੁਨਿਕੀ
 ਪਰਸਲਾਤਿਖਨਿਅਹੁਰਿਖੀਜਾਨਾ। ਉਥੇਦਿਕੇਨਭੁਣਭੁਣਾਠਹਿਰਨਸਕੈਪੈਗਾ। ਮੁਸਕਲਤਿਨ
 ਲੰਘਣਾਜਿਨਾਕਮਾਏਵੈਰਿ। ਸਾਇਰਲੇਹੁਪੁਵਿਦਾਅਗਨਿਜਲੈਭੁਣਭੁਣਾਇ। ਕੀਧੀਵਿਸਨਆਵ
 ਈਧਾਈਪਵੈਕਹਾਇ। ਉਥੇਥੇਲੀਕੋਨਹੀਪਾਰਨਕੋਇਲੰਘਾਇ। ਗੁਨਹਗਾਰਪਾਰਨਜਾਇਨੀ
 ਤਪਨਿਤੇਵਿਲਲਾਇ। ਜਿਨਾਕਲਮਾਨਜਾਵਿਆਸੇਖਨੇਪੁਕਾਰਨਿਹਾਇ। ਤਿਨਾਥੇਲੀਤੋਵੈਮੁਸ
 ਤਫਲਏਨਫੇਰਛੁਡਾਇ। ਭਰੇਸਫਾਤਨਤਿਨਾਦੀਦਰਗਹਿਦੇਹਜੂਗ। ਥੇਈਮਾਨਕਸੁਮਤੀਨਿਤ
 ਕਮਾਇਨਕੂੜਾ। ਏ॥ **ਜਥਾਬਨਾਨਕਸਾਹਸੁਰਾ**॥ ਨਾਨਕਆਖੇਰੁਕਨਦੀਮੁਖਤੇਜਮਣਾਮਲ
 ਇ। ਜਿਥੇਸਾਇਰਾਅਤਸੀਥੇਨੇਧੁਤਮਲਾਹਿ। ਕਈਮਹੀਮਦਮੁਸਤਫਾਇਖਰੇਲੰਘਾਇਨਪੁਰ
 ਗੁਨਾਗੁਨੀਉਮਤੀਕਈਸਚਕਈਕੂੜਾ। ਪੁਛਨਤਿਨਾਜਗਾਤੀਏਜਿਨਾਕੀਤੇਧਹੁਤਮਜਾਬਾਕ
 ਈਮੁਹਾਏਮੁਸਤਫਾਇਸਕਹਿਨਦੇਇਜਬਾਬਾ। ਨੇਕੀਬਦੀਬੀਚਾਗੀਏਮਲਕਲਮਉਤਹਜੂਗ। ਕ
 ਟਉਤਾਰੇਪੁਲਸਲਾਤਿਜਲਬਲਹੋਵਨਪੂੜਾ। ਮੁਹਤੇਕਲਮਾਆਖਕੋਨਾਲਦੁਈਦਰੇਗਮੇਲਾਇ
 ਅਗੇਮਹੀਮਦਮੁਸਤਫਾਸਕੈਨਤਿਨਾਛੁਡਾਇ। ਸਾਇਰਦੇਮਰਜੀਵਨੇਥੇਕੀਆਦੇਮਲਾਹਿ। ਜਲ
 ਨਉਨਾਦੀਆਉਮਤੀਵਿਚਸਾਇਰਅਗਨਅਥਾਹਿ। ਥੇਪੀਗਥੇਮੁਰਸਦਾਢੇਈਕੋਇਨਦੇਇ।
 ਗਹੇਵਿਚਫਰੇਸਤੇਮਾਲਜਗਾਤੀਲੇਇ। ਬਦੀਆਤੇਤੁਲਨੇਕੀਆਮੀਜਾਕਰਨਹਿਸਾਧਾ। ਬਾਕੀਸਿ
 ਨਾਨੇਵਣੀਹੋਸਨਸੇਈਖਰਾਬਾ॥ ਏ॥ ਓਇਫਿਰਖਾਕੂਧੀਗਿਮਿਲਾਈਅਨਜਮਨਹੋਇਕਪਾਰਿ

ਚੁਣਿ ਚੁਣਿ ਕੁਢੀ ਅਨਫੁਟੀ ਆਖੁ ਢੀ ਮਿਲੈ ਸਜਾਇ। ਵੇਲਹੇ ਵੇਲਹਿ ਲਾਈ ਐਫਿਰ ਧਿਵੁ ਪੀੜਾਪਾ ੧੦੪
 ਇ। ਕਤਣ ਕਤ ਕਤਾਈ ਐਤੰਦੁ ਖੋਚ ਕਢਾਇ। ਫਿਰ ਅਗਨੀ ਕੁੰਭ ਚੁਨਾਈ ਐਮਗਲੀ ਦਥਿ ਕੁਵਾਇ।
 ਕਤਨ ਕੋਚੀ ਕਟੀ ਐਸੁਈ ਜੇਤੁ ਸੀਵਾਇ। ਪਹਰਨਹੋ ਇਕਜਾਈ ਐਫਿਰ ਤਿਸਮੈ ਲੁਖਾਇ ਹੋਏ ਪੁਗਣੁ।
 ਸੁਟੀ ਐਅਫੁਨ ਮੁਲਵਿਕਾਇ। ਕੁਰਨ ਮੁਸਾਲ ਮਿਸਾਲ ਚੀਆਤੁ ਸਨ ਲਜਲਾਇ। ਸਦਹੁ ਮਹੀਮਦ
 ਮੁਸਤਫਾ ਲਏ ਕਪਾਹਿ ਛੁਡਾਇ। ਏਕ ਕਪਾਹਿ ਦੀਜੇ ਨਾਵਿ ਚੋਟੀ ਮਿਲੀ ਸਜਾਇ। ੬੧॥ ਫਿਰ ਪੇਵੇਪੁ
 ਇਪਿਨਾਈ ਐਕਢੀ ਐਘਾਣੀ ਤੇਲਾ। ਵਟੀ ਵਟ ਕਪਾਹਿ ਦੀਰੀ ਵੇਮੰਦਰ ਮੇਲਾ। ਇਕਮਿਟੀ ਤ੍ਰਿਹਾਦੀ ਇ
 ਓਜਲ ਦੇ ਮੁਸਲਮਾਨਾ ਜਲਿ ਬਲਿ ਰੋਵਨ ਬਪੜੇ ਫਿਰ ਕੋਇਨਾ ਪੁਛੇ ਆਨ। ਫਿਰ ਇਸਜੇ ਨਾਤੇ ਕਢਿਅ
 ਉਲਹੋਇ ਜਾਮਿਆ ਸੋਇ। ਤੇਲੀ ਪੀੜੇ ਘਾਣੀ ਐਦੇ ਦੇਵ ਬਾਰੋਇ। ਰੀਵੇ ਪਾਇ ਜਲਾਇ ਐਜਲਿ ਬਲਿ
 ਮਾਟੀ ਹੋਇ। ਸਦਹੁ ਮਹੀਮਦ ਮੁਸਤਫਾ ਤਿਸੈ ਸੁਣਾਇ ਰੋਇ। ੬੨॥ ਤਿਲਾਦੀ ਜੇਨਹੁ ਕਢਿਅ ਫਿਰ ਜ
 ਮਿਆਹੋਇ ਕਮਾਇ। ਏਟੇ ਕੁੰਨ ਪਿਨਾਈ ਐਲਹਦਾ ਬਹੁਤ ਅਜਾਬਾ। ਇਖਾਜੇ ਵੈਰ ਸਕਢੀ ਐਪਵੈ ਕ
 ਤ੍ਰਾਹਿ ਮਾਹਿ। ਵੇਦੇਤਾ ਉਪਕਾਈ ਐਗੁੜ ਸਕਰ ਬੰਡ ਕਰਾਹਿ। ਖਾਧਿ ਆਹੋਇ ਕਿਰਬਤੀ ਫਿਰਨ ਛੋਹਦਾ
 ਕੋਇ। ਸਦਹੁ ਮਹੀਮਦ ਮੁਸਤਫਾ ਇਤਿਸਹਿ ਸੁਣਾਇ ਰੋਇ। ਕੇਤੀ ਜੇਨ ਅਵੇਹੀ ਆਗਿਣਤੀ ਗਈ ਨਜਾਇ
 ਫਿਰਹਿ ਚਉਗਸੀ ਹਕੂਢੀ ਆਬਹੁਤੀ ਲਹੋ ਸਜਾਇ। ਮਰਿ ਮਰਿ ਜਨਮਹਿ ਫਿਰ ਫਿਰ ਜੇਨ ਭੁਧਹਿ ਅਸੀ
 ਖਾ। ਵੁਖਸੁਖ ਬਹੁਤ ਕਮਾਵੇਗਣੁ ਨਗਣੇ ਬਿਅੰਤ। ਸੁਣੇ ਨਗਮਰ ਸੁਲਕੋਇਨਾ ਰੂਹਾਦੀ ਫਿਰਯਾਦ।
 ਵਨੀ ਆਅੰਦਰ ਆਇ ਕੋਉ ਮਰਗਵਾਈ ਆਬਾਦ। ਕੁੜੀ ਮਜਲਸ ਬੈਠ ਕਹਿਕੀਤ ਸਕੁੜ ਵਪਾਰੀ। ਜਾ
 ਫਿਰ ਉਠੀ ਚਲਿਆ ਸਰ ਅਬਰ ਬਣਕਾਰ। ਘੀਨ ਛੋਲਾਇ ਆਅਜਗਾਈ ਲਸਾਖੀ ਸੰਗਨ ਕੋਇ। ਲਹੋ

ਸਜਾਈ ਅਗਲੀ ਆਕਿ ਸੇ ਸੁਣਾਇ ਰੋਇ ॥ ਮਿਲਨ ਸਜਾਈ ਬਹੁਤੀ ਆਮ ਲਿਕ ਲਿਖ ਉਤਹ ਜਗ ਲੇਖ
 ਮੰਗਨ ਚਿਤ ਗੁਪਤਿ ਜੋ ਛਪ ਕਮਾਇ ਕੂਨਾ ॥ ਨਾਸਾ ਲੇਇ ਏ ਮੁਕਰੇ ਤੇ ਬਹਿ ਕਰਨ ਪੁਕਾਰਾ ॥ ਦੇਵਨ ਕੀ ਨਿ
 ਉਗਾਹੀ ਆਮ ਪਾਰੁ ਹਥਿ ਕਾਰਾ ॥ ਆਲਤ ਜਿਹ ਬਾਮੁ ਕਰੇ ਚਖ ਚਖ ਸਾਦ ਬਿਕਾਰਾ ॥ ਹਥ ਪੈਰ ਚਾਕਰੀ
 ਪੁਕਮ ਕਮਾਵਨ ਕਾਰਾ ॥ ਪੰਜ ਹਵਾ ਸਬ ਖੀਲ ਸੰਗ ਤੇ ਬਹਿ ਕਰਨ ਪੁਕਾਰਾ ॥ ਅਸੀ ਬੰਦੇ ਹੁਕਮ ਦੇ ਹੁਕਮ
 ਕਮਾਵਹਿ ਕਾਰਾ ॥ ਰੁਹ ਕਰੇ ਬਦ ਫੈਲ ਬਹੁ ਰਖ ਪਨਾਹ ਰਸੁਲਾ ॥ ਲਾਗੀ ਮਿਲਣ ਸਜਾਇ ਬਹੁ ਗਾਇ ਸੇ ਸਭੇ ਭੁ
 ਲਿ ॥ ਰਾਮ ਰ ਸੁਲਨ ਰਿਸ ਨੀਲੈ ਸਨ ਰੁਹ ਛੁਡਾਇ ॥ ਸਚ ਜੇ ਸਾਖੀ ਸੁਕੁ ਸਦਾ ਮੁਲਨ ਪਲੈ ਪਾਇ ॥ ਸਚੁ
 ਸਿਰੰਦਾ ਪਾਤਸਾਹੀ ਆਵਿ ਜੁਗਾਦੀ ਸੋਇ ॥ ਹੋ ਕੁੰਤੋ ਸੀ ਸਚ ਹੈ ਅਵਰ ਨ ਦਜ ਕੋਇ ॥ ਦੁਜੀ ਕਾਰਾ ਬਿਕ
 ਰ ਹੈ ਪੁਰੀ ਕਿਸੇ ਨ ਪਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਆਖੇ ਰਕਨ ਦੀ ਸਚਾਇ ਕਖ ਦਾਇ ॥ ਵੰਦ ॥ ਮੋਇ ਆਜੀਤ ਦਿਆਸੀ
 ਗਸਦਾ ਸਾਂਈ ਸਚਾ ਸੋਇ ॥ ਸਚੇ ਬਾਹਰਿ ਜੇ ਰਹੈ ਸੇ ਅੰਤੈ ਚਲੇ ਰੋਇ ॥ ਦਰਗਹਿ ਜਾਤੁ ਨ ਜੇ ਰਹੈ ਅਬੈ ਤ
 ਬੈਨ ਹੀ ਹੋਇ ॥ ਸਚੇ ਸਚ ਨਿਆਉ ਹੈ ਕਰਤਾ ਕਰੈ ਸੋ ਹੋਇ ॥ ਨਾਨਕ ਮੁਰਸਦ ਸਚੁ ਹੈ ਦੇਵੈ ਸਚੁ ਮਿਲਾਇ
 ਸਚੇ ਮੁਰਸਦ ਬਾਹਿਰਾ ਭੰਡੁ ਲਭੁ ਸੇਖਾਇ ॥ ਮਰਦੇ ਮੁਸਲਮਾਨ ਹੋਇ ਰਖਨ ਕਬਰਿ ਬਣਾਇ ॥ ਸੇਵਹਿ
 ਆਹੋਇ ਖਾਕ ਨੀਖਾ ਕੁਸੇ ਮਿਲ ਜਾਇ ॥ ਫਿਰ ਪਉਦੀ ਵਸ ਕਲਾਲ ਦੇ ਭੰਡੇ ਪੜੇ ਬਣਾਇ ॥ ਇਟਾ ਪੜੇ
 ਬਣਾਇ ਕੈ ਆਵੀ ਦੇ ਨ ਚੜਾਇ ॥ ਖਾਵਨ ਅਗਨ ਅਗਣਤ ਦੀ ਜਲ ਬਲ ਕਰਨ ਕਹਾਇ ॥ ਜਲਿ ਬਲਿ ਰੋ
 ਵਨ ਬਪੜੇ ਲੋਕਾ ਕਿਆ ਪੁਵਾਹਿ ॥ ੭੦ ॥ ਮਰੇ ਵਿਚਾਰਾ ਹਿਰਦੁ ਵਿਚ ਅਗਨੀ ਦੇ ਨ ਜਲਾਇ ॥ ਜਲਿ ਬਲ
 ਹੋਵੈ ਭਸਮ ਨੀਪ ਉਣ ਖੜੇ ਉਡਾਇ ॥ ਪੜ ਕੇ ਦੇਖ ਕਰਾਨ ਵਿਚ ਕਿਸਨੇ ਵਹੀ ਸਜਾਇ ॥ ਸੇਈ ਕਾਫਰ ਦੇ
 ਜ ਕੀ ਜੋ ਬਹੁਤੇ ਖਾਦਾ ਤਾਇ ॥ ਪਹਲੇ ਆਤਸਾ ਸਿਉ ਜਲੇ ਫਿਰ ਤਿਨ ਜਲਾਇ ਕਉਣਾ ॥ ਖਾਕ ਸਮਾਈ

ਧਾਕਸਿਉਪਉਤਸਮਾਣੀਪਉਤਾ। ਆਬਸਮਾਣਾਆਬਸਿਉਅਰਥਾਨਾਸਰਪਾਕਾ। ਕਿਆਮ ੧੦੫
 ਤਫੇਰਉਠਾਈਅੰਠਹਨਿਮਾਣੀਯਾਕਾ। ਜੇਤੀਕੀਤੀਆਖਾਹਸਾਫਿਰਲੈਉਠਿਆਨਾਣਾ। ਕੀਤਾ
 ਆਪਣਾਕੋਗਣਾਫਿਰਪਇਆਵਸਜੰਜਾਲਾ। ਖੇਲੈਲਖਚਉਗਸੀਆਪਰਿਧਰਿਰੂਪਅਨੇਕਾ।
 ਰੰਗਤਮਾਸੇਖੇਲਕੈਅੰਤਏਕਕਾਏਕਾ। ੭੧॥ ਮਿਟੀਵਿਚਥੈਠਾਈਅਨਖਸੇਮੁਸਲਮਾਨਾ। ਜੋਗੀਤੇ
 ਸੰਨਿਆਸੀਆਖਟਦਰਸਨਹਿਦਵਾਨਾ। ਪਹਲੇਖਾਕੇਸੰਗਾਮਿਲਨਫਿਰਰੀਦੇਹੋਇਖਬੀਰਾ। ਪਰ
 ਤੀਵਿਚਸੁਪੀੜੀਅਨਹੋਵਨਧਹੁਤਜਹੀਰਾ। ਇਕਦੁਰਹਲਖਹੋਨਧਰਧਰਕੀਨੇਰੂਪਾ। ਮਰਿਮਰਿਖ
 ਕਸੰਗਾਮਿਲਨਕਰਿਕਰਿਰੂਪਕਰੂਪਾ। ਸੈਵਰਿਅਵਿਚਖਾਕਹੋਇਸਹਿਸਹਿਬਡੇਅਜਾਬਾ। ਫਿਰ
 ਪੈਉਦੇਵਸਕੁਲਾਲਦੇਭੁੰਡੇਘਨੇਸਿਤਾਬਾ। ਭਾਨੂੰਇਟਾਬਹੁਤਬਿਧਜਲਨਪਿਜਾਵੀਸਾਲਾ। ਜਲਬਸ
 ਕਰਦੇਹਾਇਗਾਇਕੋਇਨਪੁਛੇਗਲਾ। ਪਰਮਹੰਮਦੀਜੇਤਫੇਡਾਤਿਆਦੇਨਦੁਆਇ। ਜਲਤੇਵਿਚ
 ਪਿਜਾਵਿਆਕੋਇਨਕਢੇਜਾਇ। ਦੁਨੀਆਦੀਆਵਰਿਆਈਆਰਹੀਆਵਨੀਆਮਾਹਿ। ਬਹਿਬ
 ਹਿਯਾਰਮਹੰਮਦੀਤਰਿਤਰਿਲੁਕਮੇਖਾਹਿ। ਜੀਵਿਦਿਆਭੇਜਨਭਿਸਤਿਵਿਚਫਿਰਮੋਇਆਲਹਨ
 ਨਸਾਰਾ। ਜਲਦੇਵਿਚਪਿਜਾਵਿਆਜਲਬਸਹੋਨਅੰਗਿਆਰਾ। ਭਾਨੂੰਇਟਾਪਕਾਇਕੋਕਢੇਫੇ
 ਰਕੁਲਾਲਾ। ਗੁਨਗੁਨੀਭੁੰਡੇਪਕਨਕਾਲੇਲਾਲਾ। ਫਿਰਉਤਰਨਜਾਇਬਜਾਰਵਿਚਪਵੈਕਸੀ
 ਰਾਮਲਾ। ਅਮਲੀਆਪੋਆਪਣੀਪਏਸੇਗਲੀਏਰੂਲਾ। ਇਕਨਾਪਵਨਨਿਆਮਤੀ। ਇਕਨਾਪਵੈ
 ਪਿਸਾਬਾ। ਅਮਲੀਆਪੋਆਪਣੀਲਹਨਿਅਜਾਬਸਥਾਬਾ। ਸੁਣਹੋਕਾਜੀਰੁਕਨਦੀਨਨਾਨਕਕਹੇ
 ਜਬਾਬਾ। ੭੨॥ ਸੁਆਲਕਾਜੀਰੁਕਨਦੀਸੁਰਾ। ਆਖੇਕਾਜੀਰੁਕਨਦੀਸੁਣਹੋਨਾਨਕਪੀਰਾ।

ਅਰਥਾਨਾਸਰਕੈਤੁਭਾਂਤਉਪਜੀਕਰਿਤਦਬੀਰਾ। ਕਿਉਕਰਿਉਪਜੀਆਨਿਆਮਤਾਇਹਭਿਦੇਹਬ
 ਤਾਇ। ਇਕੇਤਾਜਾਣਨਫਕਰਕਛਇਕੇਬੁਝੈਆਪਖੁਦਾਇ। ਹੋਰਨਕੋਈਜਾਣਦਾਗੈਬੀਸਿਰ
 ਰਖਦਾਇ। ਪੁਛੈਪੰਡਤਿਜੋਇਸੀਕਾਜੀਤੇਭਲਮਾਇ। ਖਾਤਰਨਿਸਾਨਕੋਕਰੈਕਰਥਕੇਬਹੁਤਦ
 ਬੀਰਾ। ਬਿਨਾਫਕੀਰੇਸਾਦਕੋਕੋਇਨਕਦੇਜੀਜੀਗ। ੭੩॥ **ਜ**ਥਾਬਨਾਨਕਸਾਹਸੁਗਾ। ਸੁਣ
 ਹੋਕਾਜੀਰੁਕਨਦੀਕਹਦੇਅਵਲਫਕੀਗ। ਸੁਣੀਐਸਚਸੰਦੇਸਨਾਜੇਬੁਝਨਸਭੇਪੀਰਾ। ਮਲਾਬੁਝ
 ਨਸਕਨੀਪੜਹਿਕੁਗਨਕਤੇਥਾ। ਪੰਡਤਿਭੁਦਨਪਾਇਨੀਪੜਿਸੁਣਿਚਾਰੇਬੇਦਾ। ਬੇਦਕਤੇਬਹੁਬ
 ਹਰਾਕਹਨਫਕੀਰਸੁਣਾਇ। ਇਹਹਕੀਕਤਿਗੈਬਦੀਜਾਣੈਆਪਖੁਦਾਇ। ਰਖੀਪੁਸੀਦਾਗੇਸਫੇਕੋ
 ਇਨਪਾਵੈਭੇਦਾ। ਪਦੇਵਿਰੋਲਪਾਣੀਐਕਥਿਸੁਣਬੇਦਕਤੇਥਾ। ਓਤਪੋਤਪਰਲੇਖਲਕਦੀਨਾਨਕ
 ਕਹੈਫਕੀਰਾ। ਸੁਣਹੁਕੀਕਤਿਸਚਦੀਕਰਿਕੋਬਹੁਤਦਬੀਰਾ। ਖਾਣੀਚਾਰਉਪਾਈਐਚਾਰੇਬਾ
 ਣੀਨਾਥਾ। ਸੇਤਜਅੰਗੁਜਉਤਕੁਜਾਚਉਬੀਜੇਰਜਨਾਥਾ। ਪਾਣੀਉਪਜਿਆਸੇਤਜੇਸਕੁਜੀਆਕਾ
 ੩ ਜੀਉ। ਸੇਤਜਅੰਗੁਜਭੁਈਅੰਰਿਓਪਰਤੀਕੀਉ। ਭੁਈਪੈਦਾਇਸਧਰਤੀਓਅੰਰੇਕੁਦੇਗਲੀਜਾ।
 ਤਤੇਉਪਜੈਅੰਨਬਹੁਅੰਨਜੇਰਜਕੀਜਾ। ਉਪਜੀਚਾਰੇਖਾਣਤੁਬਲਖਚਉਗਸੀਫੇਗਾਗਨਾ
 ਗਨਪੈਦਾਇਸੀਜੀਆਜਨੀਫੇਗਾ। ਸਭੁਣਦੇਸਿਰਤਾਜਕਰਿਸਾਜਿਆਆਦਮਆਪਿ। ਸੁਭੇਸ
 ਈਪਛਾਣਦਾਜਾਣੈਪਾਕਨਪਾਕਾ। ਜਾਣੇਜੀਆਜਾਤਸਭੁਲਖੇਬੇਦਕਤੇਥਾ। ਇਕਆਦਮਤੇਲਖਹੋ
 ਇਬਹੁਬਿਧਕੀਤੇਭੇਦਾ। ਜਾਤੀਜਿਨਸੀਬਹੁਬਿਧੀਬਹੁਬਿਧਰਖੇਨਾਵਾ। ਬਹੁਬਿਧਬੇਦਕਤੇਬੁਝੇਅ
 ਸੰਖਭੁਵਾ। ਦਾਨੇਦੇਵੀਨਾਸਕਰਿਗਖਸਕੁਤਪਿਸਾਚਾ। ਸਿਵਸਕਤੀਅਸੰਖਕਰਿਖਲਕਿਜ ੩ ਪੈਤਿ

ਹਜਾਪਾ ॥ ੭੪ ॥ ਏਸ ਕੁਧਾ ਕੂਤੇ ਕੁਏ ਫਿਰ ਖਾ ਕੁਮਾਹਿ ਸਮਾਹਿ ॥ ਖਾ ਕੁਸੁ ਧੀਰ ਜਖ ਸਕ ਦਾ ਉਪਜੇ ॥ ੧੦੬
 ਖਪ ਜਾਹਿ ॥ ਦਾਣਾ ਏਕ ਗਗਾਈ ਮੈ ਖਾ ਕੁ ਨ ਲਾਮ ਲਾਇ ॥ ਹੋਇ ਨ ਪੈ ਦਾ ਖਾ ਕੁ ਵਿਚ ਨਾਵ ਨਿਸਾਨ ਨ ਕਾਇ
 ਇਕ ਤੇ ਦਾਵੇ ਲਖ ਹੋਇਆ ਖਾ ਕੁ ਦੇ ਜੀਆ ॥ ਐਸੀ ਕਦਰ ਤਰਬ ਦੀ ਅਜ ਹੈ ॥ ਬਪ ਦਾਇਸ ਕੀਆ ॥ ਖ
 ਲਕ ਖਪਾਵਨ ਕਾਰ ਨੇ ਫਿਰ ਕੇ ਰਚੇ ਅਨੇਕਾ ਦਾਵਾ ਕੁ ਰਿਕੈ ਲੜਮ ਰਹਿ ਖੁਲੇ ਅਥੇ ਕਾਬੀ ਬੇਕਾ ॥ ਸਾਹਿਬ
 ਦਾਵੈ ਬਾਹਿਰਾ ਸੁਭਾ ਦੇ ਸਿਰ ਪੀਰਾ ॥ ਦਾਵੈ ਅੰਦਰ ਜੇ ਰਹੈ ਸੇ ਹੋਇ ਅੰਤੁ ਜੀਰਾ ॥ ਦਾਵਾ ਛੁਡੇ ਮੇਮ ਨੇ ਮਿਲ
 ਹੁ ਸੇ ਖਾ ਕੇ ਨਾਲਾ ॥ ਕਾਇਮ ਹੋਵੈ ਜੁ ਸਨਾ ਛੁਟ ਨ ਕਾਲ ਜੰਜਾਲਾ ॥ ਜੀ ਦਿਆ ਖਾ ਕੁ ਸੰਗ ਮਿਲੇ ਫਿਰ ਖਾ ਕੁ
 ਨਾਤਿ ਸੇ ਖਾਇ ॥ ਕਾਇਮ ਤਿਸ ਦਾ ਜੁ ਸਨਾ ਮਰੈ ਨ ਆਵੈ ਜਾਇ ॥ ਬਾਸੁ ਕਾਇਮ ਜੁ ਸਨੇ ਹੋਇ ਨ ਮੁਸਲਮਾ
 ਨਾ ॥ ਫਿਰ ਫਿਰ ਅਗਨ ਜਲਾਵਈ ਪਾਇ ਆਵ ਸੇ ਤਾਨਾ ॥ ਕਾਇਮ ਜੁ ਸਾਨ ਜਲੈ ਹੋਇ ਜੇ ਕਾਇਮ ਧਾਤਿ
 ਸਕੈ ਨ ਅਗਨ ਜਲਾਇ ਤਿਸ ਨਿਤ ਨਿਤ ਵਪਤੀ ਜਾਤਾ ॥ ਸੋਨਾ ਕਾਇਮ ਧਾਤ ਵਿਚ ਸਕੈ ਨ ਅਗਨ ਜਲਾ
 ਇ ॥ ਧਰਤੀ ਵਿਚ ਦਬਾਈ ਐ ਫਿਰ ਖਾ ਕੁ ਨ ਸਕੈ ਖਾਇ ॥ ਧਾਤੁ ਸੋਇ ਨੇ ਬਾਹਰੀ ਜਾਵੈ ਧਰਤੀ ਖਾਇ ॥ ਜ
 ਲਿਖ ਲਿਖੇ ਵਨ ਖਾ ਕੁ ਫਿਰ ਖਾ ਕੁ ਸੰਗ ਮਿਲ ਜਾਇ ॥ ਮਰਿ ਮਰਿ ਜਮਨ ਮੁਨਾਫ ਕਾ ਕੁ ਫਰਜਿ ਨਾ ਦੇ
 ਚਿਤਾ ॥ ਜੇ ਨੇ ਜੇ ਨ ਰੁਵਾਈ ਆਨਿ ਮਰਿ ਮਰਿ ਜਨ ਮਹਿ ਨਿਤਾ ॥ ਸੁਣਹੋ ਕਾਜੀ ਰੁਕਨ ਦੀ ਪਤ੍ਰਿਕੈ ਦੇ ਖਕਿਤ
 ਬਾ ॥ ਬੁਝੇ ਬਿਨਾ ਬਥੇ ਕੜੇ ਲਗਾਨਿ ਬਹੁਤ ਅਜਾਬਾ ॥ ੭੫ ॥ ਸੁਆਲ ਕੁ ਰੁਕਨ ਦੀ ਸੁਰਾ ॥ ਰੁਕਨ ਲ
 ਆਖੇ ਨਾਨਕਾ ਦੇ ਵਹੁ ਸਚੁ ਨੀਸਾਨਾ ॥ ਰਹਿ ਸੁਰ ਦੀ ਹਦ ਹੈ ਵਿਚ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨਾ ॥ ਹਿੰਦੂ ਗਊ ਨ ਖਾ
 ਵਨੀ ਤੁਰਕ ਨ ਖਾਵਨੀ ਸੁਰਾ ॥ ਦੋਹਾ ਦਾਵਾ ਪਕੜੀ ਆਸ ਚਲਿ ਖਿਅਕੇ ਕੁੜਾ ॥ ਇਹ ਕਿਉ ਰਹੈ ਆਪ ਵਿਚ
 ਹੋਈ ਚੇੜ ਜਾਨਾ ॥ ਰੁਕਨ ਲ ਆਖੇ ਨਾਨਕਾ ਮੁਸਕਲ ਕਰਹੁ ਅਸਾਨਾ ॥ ੭੬ ॥ ਜਥਾ ਬਨਾਨ ਕਾਸਾ ਹੁ

॥ ਨਾਨਕ ਆਖੇ ਰੁਕਨ ਲਾਇ ਖਿਆਵਿ ਚਤੁਰਾਸ੍ਰਾ ॥ ਗਉ ਸੂਰਨੇ ਮਾਰਿਆ ਲਗਨ ਬਹੁਤ ਅਜਾ
 ਧਾ ॥ ਗਉ ਚਉ ਵਫਾਰ ਤਨ ਪੈ ਕੰਮ ਪੈ ਨ ਤਿਹ ਨਾਮਾ ॥ ਪੂਜਨ ਸਭੁ ਅਉਤਾਰ ਤਿਹ ਕਰ ਕੇ ਮਥੁ ਸਮਾਨਾ ॥
 ਸੀਰਜਿ ਨਾਦ ਪੀਵੀ ਐ ਤਿਸ ਮਾਰਿਆ ਬਹੁਤ ਗੁਨਾਹਿ ॥ ਨਾਨਕ ਆਖੇ ਰੁਕਨ ਦੀ ਬਹੁ ਭੁਖਿਆਹੇ
 ਇਪਨਾਹਿ ॥ ਸੂਰ ਬੈਰਾਹੁ ਉਪਜਿਆ ਤਿਸ ਪੂਜਨ ਕਰਿ ਅਉਤਾਰਾ ॥ ਸਭੁ ਪੈ ਕੰਬਰ ਛੁਰਿਆ ਕਰਿ ਹ
 ਰਾਮ ਅਹਾਰਾ ॥ ਝਟੀ ਆਰੇ ਮਾਗਉ ਦੀਆ ਦੁਪ ਸੋ ਮੇਲੀ ਆਜੁ ਖਾਇ ॥ ਜਾਇ ਰਸਾਤਲ ਵਾਸ ਲੈ ਜੋ
 ਨ ਸਰਪ ਕੀ ਪਾਇ ॥ ਪੁਣੇ ਬਿਨ ਗਉ ਦੁਪ ਦਾਖਾ ਪਿਆਗਾਇਆ ਪਾਤਾਲਾ ॥ ਜੋ ਗਉ ਸੂਰ ਦਾ ਮਾਸ ਖਾਨ
 ਤਿਨਾ ਵੇਰੇ ਜੀ ਜਾਲਾ ॥ ਜੋ ਜੀ ਮਾਰ ਜੀਵਾਈ ਅਨ ਤਿਨ ਕੇ ਮਾਸ ਹਲਾਲਾ ॥ ਜੋ ਮੇਇ ਫਿਰ ਜੀਵਨ ਨਹੀ ਫਿ
 ਰਾਗਿ ਨ ਮਾਸ ਸੰਭਾਲਾ ॥ ਗਉ ਆਸੂਰ ਹਰਾਮ ਕਰਿ ਦੋਨੇ ਦੀਏ ਉਗਾਇ ॥ ਇਨ ਕਾ ਦੁਪ ਹਲਾਲ ਹੈ
 ਮਾਸ ਨ ਪਕ ਕਗਾਇ ॥ ਮਹਰਾਮ ਰਾਹ ਦੁਹਾਦਾ ਦਰਗਾਹਿ ਸਿਝੈ ਸੋਇ ॥ ਕਾਫਰ ਜਲ ਦੇ ਕੁਫਰ ਵਿਚ
 ਜੀਨਾ ਪਛਾਤੇ ਵੇਇ ॥ ੭੭ ॥ ਸੁਆਲ ਰੁਕਨ ਦੀ ॥ ਰੁਕਨ ਲਾਖੇ ਨਾਨਕਾ ਸਚਾ ਰੇਹੁ ਜ
 ਥਾਧਾ ॥ ਦਰਗਾਹਿ ਤਿਨਾ ਕਉ ਫੁਹਾਲ ਹੋਇ ਜੋ ਪੀਵੇ ਭੰਗ ਸਰਾਧਾ ॥ ਪੀਵਨ ਪਿਆਲੇ ਬਦ ਅਮਲ
 ਦੇ ਖਾਵਨਿ ਨਾਲਿ ਕਥਾਧਾ ॥ ਭੰਗੀ ਧੰਗਣੀ ਪੋਸਤੀ ਛਿਕਨ ਚਿਲ ਮਨ ਪਾਕਾ ॥ ਖਾਨ ਮਜੂਰਾ ਕਤ
 ਲੀ ਆਨ ਲਹਫੀ ਮਸਿਲਾਇ ॥ ਕਰ ਦੇਇ ਸਕਹ ਰਾਮ ਪਰ ਨਾਰੀ ਕੰਰ ਲਗਾਇ ॥ ਮੁਹਿਨ ਬਿਗਾ
 ਨੇ ਮਾਸ ਨੇਤਾਇ ਫੇਰੈ ਭੁਨਚਾਇ ॥ ਦਮੜਾ ਲੈਨ ਹਰਾਮ ਦਾ ਦੇਨ ਹਰਾਮੇ ਜਾਇ ॥ ਜੁਏ ਖੇਲ ਨ ਕੀ ਮਾਰ
 ਬਲ ਕਰ ਕੇ ਦਮੜੇ ਫੇਰਾ ॥ ਪੰਜੇ ਮੈ ਬਜੁ ਆਰੀ ਐ ਚਿਤ ਨ ਫਿਰ ਦਾਫੇਰਾ ॥ ਜੋ ਸਾਵੈ ਹੁਣ ਸਮੰਦਰ ਦਾਗ
 ਇਆਨ ਆਵੈ ਵਤਾਰੁ ਰੁਕਨ ਲਾਖੇ ਨਾਨਕਾਇ ਹਫਿਰ ਕੇ ਕਿਤੁ ਭੁਤਿ ॥ ਸੁਝਨੇ ਨਾਹੀ ਅਜਗਾਈ ਲ

ਦੇਵਾਬਹੁਤਸਜਾਇ। ਰਿਹੁਖਬਰਦਰਗਾਹਿਦੀਸਚੀਮੁਖਹੁਅਲਾਇ। ਹਾਲਤਿਨਾਕੀਹੋਇਗਾਜੇ ੧੦੭
 ਪੀਵਨਾਮਲਾਧਿਕਾਰ। ਸਚਸਨੇਹਸੇਫੀਆਇਹੁਤੀਕਹੋਧੀਚਾਰਾ। ਤਾਹਉਮਨੀਨਾਨਕਾਕਲ
 ਵਿਚਅਵਲਫਕੀਰਾ। ਤੁਰਕੇਅਮਲਾਧਿਕਾਰਜੇਕਰਸਚੀਤਦਧੀਰਾ। ਸਿਫਤਸੁਣਹੋਸੇਫੀਆਜੇਪੀ
 ਅਨਪਿਆਲੇਸਚਾ। ਰਹਨਖੁਮਾਰੀਗਤਭਿਹਮਨਹੁਤਿਆਗਨਕਚਾ। ਆਖੈਰੁਕਨਲਨਾਨਕਾਸ
 ਚਗੁਆਹੀਰੇਇ। ਅਮਲੀਰਦਨਿਸੇਫੀਆਸੇਫੀਅਮਲਰਦੇਇ। ਸੁਗਤਨਿਬਨੇਰੁਹਾਰਾਇਕਕੁ
 ਨਾਕਰਖਲਗਾਇ। ਲਿਖਿਆਜੇਕਿਤਾਬਵਿਚਸੇਈਮੁਖਹੁਅਲਾਇ। ੧੮॥ **ਨਾਨਕਾਨਾਨਕਾ**
ਗੁਰੂ॥ ਨਾਨਕਆਖੇਰੁਕਨਦੀ। ਲਿਖਿਆਵਿਚਕਿਤਾਬਾ। ਦਰਗਾਹਿਅੰਦਰਮਾਰੀਅਨਜੇਪੀਦੇਭੀਗਸ
 ਗਾਥਾ। ਚਰਸਹਫੀਮੀਪੋਸਤੀ। ਚਿਲਮਾਛੁਕਨਪਿਸਾਥਾ। ਖਾਨਮਜੂਨਾਕਤਲੀਆਸੀਖੀਲਾਇਕਬ
 ਥਾ। ਪੀਦੇਬੀਗਣੀਤੁਕਾਇਕੇਜਹਰੀਨਾਲਰਲਾਇ। ਦੁਨੀਆਮਾਣਨਮਸਤੀਆਦਰਗਾਹਿਲਹਨਿ
 ਸਜਾਇ। ਜੇਭੁਤਿਲਪਾਈਪੀੜੀਅਨਦੁਹਾਜਹਾਨਮਾਹਿ। ਗਾਵਨਪਗਈਆਅਉਰਤਾਤਪਤਥੀ
 ਮਗਲਲਾਇ। ਸਿਕਾਗਲਸਹਸੁਮਣਮੁਹੀਤਿਨਾਦੀਪਾਹਾ। ਜੇਅਮਲਾਧਿਕਾਰੀਸੰਗਰਚੇਤਿਨਾਸਿ
 ਸੇਸਜਾਇ। ਦੁਹੀਜਹਾਨੀਜਰਦੇਰੇਇਹਰਹਦੇਸਚਾਖੁਆਗ। ਸੇਫੀਖਾਸੇਮਜਲਸੀਉਨਾਸਚਖੁ
 ਮਾਰਾਚੇਰਹਰਾਮੀਕਿਆਰਬਾਜਇਨਾਪੀੜੇਘਾਣੀਪਾਇ। ਮੁਖਹੁਪਕਾਰਨਹਾਇਹਾਇਅਗੇਸੁ
 ਫਿਮੈਨਾਹੀਕਾਇ। ਬਾਣੇਰੇਟੀਪਾਣੀਐਹੋਰਨਖਾਣੇਖਾਨੀ। ਕਰਨਅਲਹਾਰੀਬੰਦਗੀਸਾਬਤਰ
 ਖਈਮਾਨਾ। ਪੀਅਨਧਿਕਾਰੀਅਮਲਜੇਦਰਗਾਹਿਲਹਨਨਦੇਇ। ਮੁਖਤਿਨਦੇਕਿਰਬਤੀਥਾਤਨ
 ਪੁਛੇਕੋਇ। ਨਾਨਕਆਖੇਰੁਕਨਦੀਸਚਾਇਹੁਜਥਾਥਾ। ਜੇਦਰਗਾਹਅੰਦਰਵਰਤਦਾ। ਲਿਖਿਆਵਿ

ਚਕਿਤਾਬਾ। ਬਾਬਾ ਅਲਾਹ ਦੀ ਬੰਦਗੀ ਗਲਾਹੋਰ ਸੈਤਾਨ। ਸੋਫੀ ਖਾਸੇ ਮਜਲਸੀ ਦਰਗਾਹਿ ਪੈਧੇ ਜਾਨਾ।
 ੭੯॥ ਸੁਆਲ ਕਾਜੀ ਰੁਕਨ ਦੀ **੨੩॥** ਰੁਕਨ ਲਾਖੇ ਨਾਨਕਾ ਸਚ ਸੁਣਾਵੁ ਬਾਤਾ। ਕਿਥੋ ਆਵਨਿ
 ਆਦਮੀ ਕਾਨਹੋਵਾਨ ਨ ਬਾਤਾ। ਫਿਰ ਮਰਮਿਲ ਦੇਖਾ ਕਨਾ ਲਰੂਹ ਕਿਥੋ ਜਾਇ ਸਮਾਇ। ਗੈਬੀ ਖਬਰ
 ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਰੋਵਨ ਫਕਰ ਸੁਨਾਇ। ਕਰਤ ਦਈ ਗਲਿ ਖਿਆਇ ਦਕਤੋ ਧਰਣਾਇ। ਗੈਬੀ ਖਬਰ ਖੁ
 ਦਾਇ ਦੀ ਕੋਇ ਨ ਮੁਖ ਹੁ ਅਲਾਇ। ੮੦॥ ਤਿਜੰਜੀ ਗਮਾਰ ਦੇ ਕਾਜੀ ਤੇਉ ਲਮਾਇ। ਜੇ ਕੋ ਸਚੁ ਅਲਾਇ
 ਤਿਸਨ ਆਤਮ ਸੇਵੇ ਨ ਜਲਾਇ। ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਦਇਸਚ ਨ ਕਹੀ ਸੁਣਾਇ। ਚੁੰਦੈ ਵੇਜ ਕਪ ਓਸਨ
 ਲਹ ਸੋਨ ਬਹੁਤ ਸਜਾਇ। ਵੇਜ ਕੋ ਭ੍ਰਿਸਤ ਕਿਤਾ ਬਵਿਚ ਪੜਕਰ ਖੰਭ ਕਸੁਣਾਇ। ਮੋਇਆ ਫੇਰ
 ਨ ਆਇ ਮਾਜੇ ਖਬਰਾ ਚੁੰਦੈ ਅਗਾਇ। ਪੀਰ ਪੈ ਕੰਬਰ ਅਉਲੀਏ ਤਿਨਾ ਸਿਰ ਕੀ ਗਲੁ ਵਿਹਾਇ। ਵੇ
 ਪਏ ਜਿਮੀਨ ਵਿਚ ਕਈ ਲਖ ਜੁਗ ਧੀਤਾਇ। ਫੇਰ ਨ ਸੁਰਤਿ ਤਿਨਾ ਦੀ ਚੁੰਠੀ ਕਿਸੇ ਨ ਮੁਲਾਈ ਸਾ
 ਮੁਸਾਇ ਬਰਾਹੀ ਮਹੋਰ ਕੇਤੇ ਨ ਧੀਰ ਸੁਲਾ। ਫੇਰ ਨ ਚਿੰਤੀ ਆਸੁਰ ਤਾਰਹੇ ਤਿਨਾ ਦੇ ਨਾਵਾ। ਰਹੇ ਨ ਉਮ
 ਰ ਪਾਤਸਾਹ ਜਿਨਾ ਵਸਾਇ ਗਾਵਾ। ਖਾਕੁ ਸੇਤੀ ਮਿਲ ਗਾਏ ਕਈ ਵਜੀਰ ਪਾਤਸਾਹ। ਰਯਤ ਅੰਤ
 ਨ ਪਾਈ ਐਸਾ ਗਮਾਥੀ ਅੰਤ ਅਥਾਹਿ। ਇਕ ਪੈਰ ਪਾਤਸਾਹ ਦੇ ਸਿਰ ਇਕ ਵਜੀਰ ਸਿਰ ਹੋਇ। ਓ
 ਤੁਣੀ ਆਹੋਈ ਆਉ ਮਤੀ ਪੈ ਕੰਬਰ ਅੰਤ ਨ ਕੋਇ। ਖਤਰਾ ਮਨ ਹੁਨ ਉਤਰੇ ਬਿਨਾ ਫਕੀਰ ਅਲਾਹਿ। ਖ
 ਬਰ ਸੁਣਾਇ ਅਜ ਗੈਬ ਦੀ ਸੰਸਾ ਮਨ ਹੁ ਚੁਕਾਇ। ੮੧॥ **ਜ ਦਾਖ ਨਾਨਕ ਹੁ ਸੁਹਾ।** ਨਾਨਕ ਆਖੇ
 ਰੁਕਨ ਦੀ ਸਚ ਸੁਣਾਵੁ ਬਾਤਾ। ਅਰਥਾਨਾ ਸਰ ਆਦਮੀ ਕਾਨਹੋਵਾਨ ਨ ਬਾਤਾ। ਮਰਮਰਿ ਮਿਲ ਦੇਖਾ
 ਕਨਾ ਲਿਫਿਰ ਹੋਇ ਜਮ ਦੇ ਪਾਹ। ਗੁਨਾ ਗੁਨੀ ਬੂਟੀ ਆਸੁਰ ਖੀਸ ਬਜਾ ਸਿਆਹਿ। ਨੀਲੀ ਆਪੀ

ਲੀਆ ਚਿਟੀਆ ਹੋਰ ਗੁਲਾਬੀ ਵੰਨਾ। ਕੁਰਾ ਅਰਾਹਿਬ ਨਾਸਪਤਿ ਬਹੁਮੇਵੇ ਬਹੁਮੰਨਾ। ਖਾਨ ਹੈ ੧੦੮
 ਵਾਨਾ ਆਦਮੀ ਪਾਇ ਪਰੰਦੇ ਲਖਾ। ਹੋਵਨ ਨੁਤ ਫੇਬੂਟੀ ਓਮਹਿ ਮਹਿਜ ਮਨ ਵਤਿ। ਆਵਾਗਉਣਨਾ
 ਮਿਟਈ ਜਿਉ ਵਹਦੇ ਦਰੀਆਇ। ਇਤਈ ਖਬਰ ਅਜਗੈ ਬਦੀ ਦੇਨ ਫਕੀਰ ਸੁਣਾਇ। ਇਹ ਬੁਨਿਆ
 ਦੇਖ ਲਕੁ ਵੀ ਬਹੁਤ ਵਧਾਇ ਨਵੇਗ। ਦਾਣਾ ਪਾਣੀ ਖਾਇ ਕੋਰ ਖਨ ਡਿਗੇ ਪੈਗ। ਖਾਕੁ ਦੇਸੁ ਭੁਪੁਤਲੇ
 ਖਸਮੇ ਦੇਹ ਥਕਾਲਾ। ਮਰਣਾ ਚਿਤ ਨਾ ਆਵਈ ਚਸੇ ਮਰੇ ਕੇ ਪਾਲਾ। ਜੀਆ ਖਾਵਨ ਜੀਆ ਕਉਤੀ
 ਆਜੀਆ ਅਹਾਰਾ। ਆਪੇ ਆਪਣੇ ਖੇਲ ਕਰਿ ਇਹ ਤਾਂ ਕੇ ਬਿਉਗਾਰ। ਸੁਣੀਐ ਕਾਜੀ ਕੁਕਨ ਦੀ
 ਨਾਨਕ ਕਹੈ ਫਕੀਰਾ। ਇਕੋ ਗੁਰਮੁਰੀ ਦਵਾਇ ਕੋ ਸਿਰ ਪਾਰਿ ਪੀਰਾ। ੮੧। ਇਕ ਪੈ ਕੀ ਬਰਦੁਨੀ ਵਿਚ
 ਫਿਰ ਕਾਭੀ ਇਕ ਹੋਇ। ਇਥੇ ਦੀਨ ਅਗਣਤ ਹੋਨ ਪਾਰ ਲੰਘਾਏ ਕੋਇ। ਗੁਜਰਿ ਨਾਵਾਨੀ ਵਿਚ ਸਿ
 ਕਾਤਿ ਨਾਵਾਹੋਇ। ਜਰਥਾ ਲਗਨ ਅਨੇਕ ਧਿਧੁਕ ਮਨ ਮਾਨੇ ਕੋਇ। ਇਕੋ ਗੁਰਦਰਗਾਹੁ ਇਕੁਇ
 ਕੋਛੁਤ ਅਟੱਲਾ। ਇਕਾ ਜਰਥਾ ਜਹਾਨ ਪਰਿ ਨਾਨਕ ਰਾਜ ਅਚਲਾ। ਮਸਰਕ ਅਤੇ ਮਗਰ ਬਹੁ ਅਉਰ
 ਜਨ ਬਸਮਾਲਾ। ਦਰਸਨ ਦੇਵਣ ਅਉਰੀ ਉਮਤਿ ਅੰਤ ਨ ਭਾਲਾ। ਸੁਤਹਿ ਜਾਮੇਦੁਨੀ ਵਿਚ ਰਖੇ ਬਕਾ
 ਈ ਫੇਰਾ। ਮਜਬ ਨ ਜਾਣੈ ਰੋਸ ਨੀਰਖ ਸਨ ਉਮਤਿ ਘੇਰਾ। ਨਾਨਕ ਦਰਸਨ ਕਲੀ ਵਿਚ ਹੋਰ ਨ ਦਰਸ
 ਨ ਭਾਲਾ। ਜੁਗ ਜੁਗ ਦਰਸਨ ਨ ਉਤਨਾ ਨਾਨਕ ਸਾਹਕਤਾਲਾ। ਚਾਵਰ ਪਾਈ ਦਰਗਾਹਿ ਤੇ ਨਾਨਕ ਸਾ
 ਹ ਫਕੀਰਾ। ਸੁਲੇਬ ਹੋਘ ਗਣੇ ਕਿਸੇ ਦਾ ਕਦੇ ਨ ਹੋਇ ਜਹੀਰਾ। ਜੇਕੋ ਆਵੈ ਚਲਿ ਕੇ ਬਹੋ ਜੇਚਾ ਦਰਹੋਠੀ।
 ਕਲੀਕਾਲ ਬੇਤਾਸ ਦੀ ਤਿਸੇ ਨ ਲਾਗੇ ਫੇਟੀ। ਘਿਉ ਮੈ ਦਾਖੰਡੁ ਸਕਰਾ ਮਾਖਿਤਿ ਮਾਝੇ ਵਧਾ। ਘੀਰ ਖੰਡ
 ਮਿਠੀਆਈ ਆਰਥ ਸਕੁ ਕਿਛੁ ਡਿਤਾ ਮੁਝਾ। ਕਰਸਨ ਭੋਗ ਬਿਲਾਸ ਬਹੁ ਗੁਨਾ ਗੁਨ ਪ੍ਰਸਾਦਿ। ਜੇਸ

ਕਨਪਏਗੁਰਦੇਵਦੀਸੇਭੋਗਨਆਇਜੁਗਾਇ॥੮੩॥ਸੁਗਤਛੁਕਾਵਣਕਾਰਣੇਆਏਦੁਨੀਫਕੀਰ
 ਹਿੰਦੁਮੁਸਲਮਾਨਦਇਤ੍ਰਿਥੇਖਰੇਜਹੀਗ॥ਹਿੰਦੁਜਾਤਿਅਰੁਹਿਆਤੁਰਕਸੇਕਾਲੇਨਾਗਾ॥ਹਿੰਦੁਦੇ
 ਕਮਾਵਦੇਤੁਰਕਜੇਰਜਬਾਧਾ॥ਹਿੰਦੁਨਭਾਵੈਹਿੰਦੁਆਜੇਕੋਵਧਾਕਹਾਇ॥ਤੁਰਕਸਲਧੇਤੁਰਕਨੇਕ
 ਰਵਭਾਦੀਨਸਲਾਹਿ॥ਹਿੰਦੁਨਚਾਹਿਨਹਿੰਦੁਆਤੁਰਕਾਰਦਕਰੇਨਾ॥ਦੋਵੈਅਖੀਮੀਟਕੇਸਗਲੇਧ
 ਰਮਰਦੇਨਿ॥ਤੁਰਕਰਦੇਰਾਹਿੰਦੁਆਅਪਣਾਦੀਨਸਲਾਹਿ॥ਹੋਵੈਕਾਣਾਦੇਜਕੀਦੇਜਕਲਪੈਸਜ
 ਏ॥ਹਿੰਦੁਮੁਸਲਮਾਨਦਇਕਹਿਮਨਸੁਖਉਠਾਇ॥ਅੰਧੇਕਾਣੇਦੇਜਕੀਦੇਜਕਪਵਨਜਾਇ॥ਕਾ
 ਏਆਦਾਛਤ੍ਰਸੰਗਤੁਅੰਧਿਆਨਾਨਚਲਿ॥ਦੁਹੀਚਸਮੀਵੇਖਤੁਤਾਸਚਲਹੋਮਹਲਾ॥ਨਾਨਕਕ
 ਲਵਿਚਨਿਰਮਲੀਗੁਰਸਿਖੀਪਰਵਾਨਾ॥ਅਗਣਤਿਲੰਘਾਇਉਮੰਤ੍ਰੀਸਤਿਨਾਮਪ੍ਰਧਾਨਾ॥ਸਚੇਉ
 ਰੇਸਭੁਖਨੀਦਰਗਾਹਿਲਹਨਨਦੇਇ॥ਰੇਟੀਕਪੜੇਕਾਰਨੇਕੁਨਕਮਾਵਨਲੇਇ॥ਖਾਵਣਪਹਰਨ
 ਰਬਦਾਕਰਮੀਪਲੈਪਾਇ॥ਆਸਥਿਰਾਨੀਜੇਕਰਨਸੇਦਰਗਾਹਿਲਹਿਨਨਜਾਇ॥ਫਿਟਤਿਨਾਦ
 ਜੀਵੁਆਜੇਪਰਕੀਆਸਕਰੇਨਾ॥ਰੇਟੀਕਪੜੇਕਾਰਨੇਮੁਖਹੁਧੁਰਥਲੇਲਿ॥ਸੁਣਹੋਕਾਜੀਰੁਕਨਦੀ
 ਸਚਾਏਹੁਜਵਾਬਾ॥ਸਾਹਿਬਦਾਛਰਮਾਇਆਲਿਖਿਆਵਿਚਕਿਤਾਬਾ॥੮੩॥ਇਥੇਦੇਖਸਿਵਾਣਲੈ
 ਅਗੇਜਾਇਪਛਾਣਾ॥ਵਿਚਵਿਚਛੁਕਨੀਖਸਕਦੀਹਿੰਦੁਮੁਸਲਮਾਨਾ॥ਨਿਕਲੀਜਰਸਰਕਾਰਤੇਅ
 ਈਸੁਨਿਆਰੇਹਥਾ॥ਕਿਸੇਬਣਾਏਛਲੜੇਕਿਸੇਬਣਾਈਨਥਾ॥ਕਿਸੇਨੁਨਉੜੇਵਾਲੀਆਕੰਢਣਪੜੇਸ
 ਵਾਗਾ॥ਸੁਨਾਇਕਸੇਜਾਤਦਾਜੇਵਰਬਹੁਪ੍ਰਕਾਰਾ॥ਮਾਨਸਾਇਕਸੇਜਾਤਦੇਦਾਨੇਭਿੰਨਭਿੰਨਹੋਇ॥ਕਿ
 ਇਕਰਾਏਸੁਨਤੀਜਾਗਦਿਰਖਾਏਕੋਇ॥ਦੁਹਾਬਧੋਮੇਰਚੇਰੈਬਾਰਾਸੈਤਾਨਾ॥ਦਾਵਾਰਾਮਰਸੁਲਕਰ

ਸਤਮਰਦੇਬੇਈਮਾਨਾ ਦੁਵਾਛੇਰੇਮੇਮਨੇਬਾਦਿਮਿਟਾਵਹੁਕੁਤਿ। ਹਿੰਦੁਮੁਸਲਮਾਨਜੇਕਰਿਦੇਵੈਮਨ ੧੦੮
 ਸੁਖਾ। ਪਕੜਹੁਗਾਹੁਖਦਾਇਦਾਰਗਾਹਿਪਵਹਿਕਬੂਲਿ। ਲਿਖਿਆਵਿਚਕਿਤਾਬਦੇਸ਼ਗਨਾਗ
 ਮਰਸੁਲਾ। ਵਿਚਵਿਚਗਲਾਕੁਨੀਆਸੋਧਹੁਬੇਦਕਤੇਬਾਪੜਦੇਪਏਕੁਰਮਦੇਬਹੁਬਿਪਕੀਨੇਭੇਦਾ।
 ੮੪॥ ਬਾਰਹੁਬਰਜਮਸਮਾਨਵਿਚਨਾਲਸਿਤਾਰੇਸਤਿ। ਪੰਦਹਿਬਿਤਮਹੂਰਤਾਸਤਾਈਨਿਛਰਾ। ਭ
 ਵੰਪਦਕਿਜੋਗਣੀਚਮੇਪਲਧੀਚਾਰਾ। ਇਹਗਾਬਾਣੀਲੇਹੋਲਿਖੇਖਦਕਰਤਾਗ। ਜਿਉਸੁਰਜਬਾਰ
 ਹਬਰਜਵਿਚਤਿਉਇਕੋਇਕਖੁਦਾਇ। ਦੁਸਰਾਹੋਆਨਹੋਇਗਾਮਨਵਿਚਦੇਖਲਗਾਇ। ਚੰਗਾਮ
 ਦਾਲੇਖਸਭਾ ਨਉਗਹਿਧਾਰੇਬੁਰਜਵਿਚਇਕੋਸਚਾਸੋਇ। ਗਲਾਹੋਰਸੈਤਾਨਦੀਵਰਤਵਿਕਉਸੈ
 ਸਾਰਾ। ਬਾਵਾਬਿਬਾਦੀਸ਼ਗਨਾਜਮਣਤੇਸੰਘਾਰਾ। ਸਿਰਸਿਰਲੇਖਅਲੇਖਦਉਤਮਮਧਮਜਾਨਾ।
 ਕਰਮੀਆਪੋਆਪਣੀਮਸਤਕਭੁਏਨੀਸਾਨਾ। ਫਿਰਨਚੰਦਾਸਿਰਉਪਰੇਰੈਨਦਿਵਸਕੇਮਾਹਾ। ਕਾਰ
 ਜਸਭਸੰਸਾਰਦੇਹਕਮੇਵਿਚਹੋਦਾਹਿ। ਕਲਾਰਖੀਅਸਮਾਨਵਿਚਚਾਰੋਤਤਿਪਤਾਲਿ। ਜਿਉਜਿਉ
 ਕਲਾਫਿਰਾਈਅੰਤਿਉਤਿਉਫਿਰੈਸੰਸਾਰਾ। ਉਲਟਾਖੇਲਖਲਕਦਾਸਿਰਉਪਰਤਾਲਿਪਾਇ। ਸਿਰ
 ਤਲਵਹੋਜੀਮਦੇਨਿਹਚਲਕਿਉਕਰਿਜਾਹਿ। ਸਿਰਤਲਵਹਸਿਕਮਵਿਚਬਾਹਰਿਕੀਤਲਹੋਇ। ਉਮ
 ਰਹਯਾਤੀਪਾਇਨੀਨਾਨਕਸਚਬਗੋਇ। ਅਥਾਧਰਕੋਜਿਮੀਪਰਿਖਾਤਰਰਖਹਜੂਗਾ। ਮਿਲਿਆਰਹੋ
 ਖੁਦਾਇਨਾਲਹੋਇਨਕਬਹੁਦੁਗਾ। ੮੫॥ ਸੁਆਲਰੁਕਨਦੀਕਾਜੀ ੨੨ ਰੁਕਨਲਆਖੇਨਾਨਕ
 ਦਰਗਾਹਿਦੀਖਬਰਸੁਣਾਇ। ਕੇਹਾਰੰਗਮਹਲਦਾਜਿਥੈਰਹੋਖੁਦਾਇ। ਕੇਹੋਬੁਰਜਮਹਲਦੇਛੁਜੇਤੇਚ
 ਉਕਾਰਾ। ਕੇਹੀਆਭਿਠੀਓਥੈਰਕਾਕਿਸਨਾਲਕੀਤੇਰਾਸਾ। ਕੇਹਾਗਾਰਾਚੂਨੜਾਕਉਣਬਣਾਵਣਹਾਰ

ਸੁਰਤ ਕਉ ਏਮਹਲ ਦੀ ਕਿਉ ਕਰਿ ਹੋਇ ਦੀਦਾਰਾ ਦਰਤੇ ਲਿਖਿਆ ਕੇ ਕੁਝ ਏਹ ਭੀ ਰੋਇ ਬਤਾਇ।
 ਕੋਹ ਨਾਯਾਰੁ ਦਾਇਦਾ ਜਿਸਨੇ ਠਾਕਨ ਪਾਇ। ਪਹੁਚੇ ਕੋਹ ਨੀ ਬੰਦਗੀ ਕਰ ਕੇ ਕਉ ਏਨਿ ਮਾਜਾ। ਕੁ
 ਉਣ ਸਰੀ ਅਤਿ ਪਾਈ ਮੇ ਅਲਾਹਿ ਗਰੀਬ ਨਵਾਜਾ। ਕੋਹ ਨੀ ਸੁਨਤਿ ਪਾਈ ਮੇ ਜਾਹੋਇ ਦੀਦਾਰ ਬਖਸ਼
 ਏ। ਕਉ ਏਰ ਸੁਲ ਪਹੁਚਾਇ ਦਾਦਰ ਗਹਿ ਸਚੀ ਜਾਇ। ਸੁਕੁਨਿ ਸਾਨੀ ਆਦੇਹਿ ਖਾਂਤਾਂ ਤੁਅਵਲਫ
 ਕੀਰਾ। ਪੀਰਾ ਅੰਦਰਿ ਪੀਰਤੁ ਮੀਰਾ ਅੰਦਰਿ ਮੀਰਾ। ੮੬॥ **ਜਦੁ ਬਨਾਨ ਕਸਾਹ ਸੁਰਾ।** ਨਾਨਕ ਆ
 ਖੇਰ ਕਨ ਦੀਦਰ ਗਹਿ ਦੀ ਸੁਧ ਲੇਇ। ਰੰਗ ਅਜਾਇ ਬਮਹਲ ਦਾਹੀ ਰੇ ਲਾਲ ਜੜੇਇ। ਮੇਤੀ ਤੇਯ
 ਕਤੀ ਆਮਈ ਜਿ ਮਦਾਨਾ ਲਿ। ਸੁਖਿ ਅਫਤਾ ਬਮਹਤਾ ਬਲਖਰੇ ਸਨ ਬਲਨਿ ਮਸਾਲਿ। ਰੰਗ ਮਹ
 ਲੈ ਹੈ ਕੁਦਰਤੀ ਜਿ ਸਵਿਚਤ ਖਤ ਸੁਭਾਨਿ। ਘੈ ਠਾਸ ਚਾਪਾਤ ਸਾਹਾ ਸੁਲਤਾਨਾ ਸੁਲਤਾਨਿ। ਬਾਰ
 ਹਬਰ ਜਮਹਲ ਦੇ ਨਉ ਦਰਵਾਜੇ ਨਾਲਿ। ਪੰਜ ਖਵਾਸ ਹੈ ਪਾਹਰ ਚਉਕੀ ਦੇ ਨ ਸੈਭਾਲਾ। ਬਰਜ
 ਸਵਾਰੇ ਜਰੀ ਦੇ ਮੀਨਾ ਕਾਰੀ ਗਸਾ। ਬਣੇ ਚਉਕਾ ਠਛ ਜੜੇ ਬਾਵਨ ਚੰਦਨ ਕਾਠਾ। ਪਥਰ ਪਾਰਸ
 ਲਾਈ ਮੇ ਪਾਰ ਜਾਤੁ ਸੰਗ ਬਾਰਾ। ਕਾਮਧੇਨ ਲਖ ਲਛਮੀ ਆਹੋਇ ਗੋਲੀ ਕਰਨ ਅਰਦਾਸਾ। ਲੇਖ
 ਨ ਮੇਦ ਕਥਰੀ ਆਚੇਇ ਬਹੁ ਪ੍ਰਕਾਰਾ। ਰੰਗ ਅਜਾਇ ਬਘੈ ਠਕਾਰਾ ਰੇ ਮੁਸਕਾਪਾਰਾ। ਨਉ ਦਰਵਾਜੇ
 ਕੋਟ ਦੇ ਦਸਵਾਨੁ ਰਮਹਲਾ। ਹਉ ਜਹ ਯਾਤੀ ਪੁਰ ਭੁਗੇਤਿ ਸਵਿਚ ਕਉ ਲ ਅਚਲਾ। ਗਿਰਦ ਮਹਲ ਕੇ ਕੋਟ ਹੈ
 ਬਾਵਨ ਕੀ ਗਰੇਤਿ ਸਾ। ਕੀ ਗਰੇ ਕੀ ਗਰੇ ਤੋ ਪਚੀ ਵੜਨ ਨ ਦੇਵਨ ਕਿਸਾ। ਸਤਿ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਪਾਈ ਆਨ ਦੀ ਆ
 ਅਤਿ ਨ ਪਾਗ। ਕਈ ਰਖਵਾਲੇ ਸੁਰਮੇ ਪਿਆਰੇ ਹਸਵਾਰਾ। ਇਕ ਮਹਲ ਦੇ ਏਥਾ ਹੀ ਆਸੀਵ ਸਕਤੀ ਸੁਲਤਾਨਾ।
 ਖਿਨ ਕੀ ਖੋਲ ਦੀ ਦਾਰ ਦੇ ਨਿਬਹਤਿ ਵਧਾਇ ਨ ਮਾਨਾ। ਰੋਈ ਵਜਨਿ ਨਉ ਬਤੀ ਸੰਖਨ
 ਗਾਰੇ ਕੁਰਾ। ਸੁਰਨਾਈ ਤੇ ਮੁਰਲੀ ਆਨਾ ਦ ਅਨਹਦ ਦੇ ਗਾ॥ ॥ ॥ ॥

ਬਾਗਾਬਰਗਾਸਿਵੀਆਸਾਰਗੀਆਰਬਾਧਾ। ਵਜਨਿਜਰਸਾਕੋਸੀਆਜੇਤੇਰੰਗਾਸਾਜਾ। ਗਾਵ ੧੧੦
 ਹਿਛਤੀਸੋਗਾਗਨੀਸੰਗਾਖਟਿਅਲਾਪਹਿਗਾਗਾ। ਸੰਗਅਲਾਪਹਿਨਾਇਕਾਵਰੇਵਾਗੀਜਾਗਾ। ੮੩
 ਪਹਿਲੇਭੈਰਉਗਾਵੇਹੋਪੰਚਗਾਗਨੀਸੰਗਾ। ਭੈਰਵਤੇਬਿਲਾਵਲਿਨਲਬੰਗਾਈਚੰਗਾ। ਪਿਨਾਰੀਅ
 ਸਲੇਖਮੀਪਾਚੋਨਾਰਬੀਚਾਗਾ। ਮਾਲਕਉਸਫੁਨਗਾਵੇਹੋਪੰਚਸੰਗਲੇਬਾਗਾ। ਗੋਰੂਕਰੀਅਲਾਪੇ
 ਦੇਵਗੰਧਾਰੀਨਾਲਿ। ਸੋਰਠਾਅਪਿਆਈਕੋਹੋਪਨਾਸਰੀਸੰਗਭਾਲਾ। ਗਾਵੈਪੁਨਹਿਤੋਲਗਾਗਪੰਚ
 ਗਾਗਨੀਸਾਥਾ। ਤੇਲੰਗੀਦੇਵਕਰੀਕਹੁਬਸੰਤੀਸੰਧੂਗਾ। ਸੁਰਸਅਹੀਰੀਭਾਰਜਾਗਾਵਹਿਠਾਗਚੰ
 ਰੂਗਾਗਾਵੈਦੀਪਕਗਾਗਨਿਪਾਚੋਗਾਗਨੀਸਾਥਾ। ਕਛੇਲੀਪਟਮੰਜਰੀਟੋਰੀਸਾਵਅਲਾਪਾਕਾਐ
 ਵੀਅਰਗੁਜਰੀਸੰਗਦੀਪਕਕੇਲਾਇ। ਗਾਵਨਉਚੀਸੁਰਥੇਬੈਠਾਸੁਣੇਖੁਦਾਇ। ਪੰਚਮੁਗਾਵੈ
 ਸਿਰੀਗਗਪੰਚਗਾਗਨੀਕੇਲਾ। ਬੈਠਾਕੀਕਰਿਨਾਟਕੀਗਉਨੀਆਸਾਥੇਲਾ। ਪੰਚਮਗਾਵੈਸਿਧਈ
 ਸਿਰੀਗਗਕੀਨਾਰਿ। ਵਾਰੀਆਪੋਆਪਣੀਗਾਵਹਿਗਾਗਉਚਾਗਾ। ਮੇਘਗਾਗਖਸਟਮਕੋਹੋਨਾਲ
 ਗਾਗਨੀਪਾਂਚਾ। ਸੋਰਠਿਗਉਰਿਮਲਾਰਿਧੁਨਆਸਾਵਰੀਸੁਸਾਂਚਾ। ਉਚੀਸੁਰਸੁਹਵਕਰੇਗਾਵੈਗਾਗ
 ਉਚਾਗਾਮੇਘਗਾਗਸੰਗਪਾਂਚਹੋਪਾਵੈਗੁਨੀਬੀਚਾਗਾ। ਤੀਸਰਾਗਨੀਗਾਵੇਹੋਖੰਟੋਹੀਗਾਗਾਜੇਜਾ
 ਗੋਸੋਈਸੁਣੇਜਾਗਾਨਿਤਿਸਦੇਭਾਗਾ। ਗਾਗਾਵਿਚਕਈਗਾਗਹੋਕਾਦਹਿਸੁਘਾਰਿਬਨਾਇ। ਤੀਸਰਾਗ
 ਨੀਖਟੇਗਾਗਸਦਾਸਰਬਦਏਆਇ। ਗਾਵਹਿਤਾਰਮਿਲਾਇਕੈਸਮੇਸਮੇਕਰਿਗਾਗਾ। ਸਾਜਬਾਜ
 ਸਭਵਗਹਿਹੋਵਹਿਅਨਹਦਨਾਚ। ੮੪। ਉਪਰਖਾਸੇਮਹਲਮਹਿਦੇਵੈਬਾਂਗਾਖਵਾਇ। ਸੁਤੇਬਾਂਗਾ
 ਨਸੁਣਸਕਨਿਰਹਿਆਖੁਦਾਇਜਗਾਇ। ਸੁਤੀਪਈਨਿਭਾਗਸਭਸੁਣੇਨਬਾਂਗਾਕੋਇ। ਜੇਜਾਗੇ

ਸੋਈ ਸੁਣੇ ਸਾਂਈ ਸੰਦੀ ਸੋਇ। ਗਾਹੁ ਖੁਦਾਇ ਦਾ ਭੀੜ ਵਾਵਾ ਲਹੁ ਦਸ ਵੇਂ ਭਾਇ। ਗਾਥੀ ਜਾਇ ਨ ਸਕ
 ਨੀ ਹਉ ਮੈਰ ਥੈ ਅਜਾਇ। ਕੁਦਰਤਿ ਰੰਗ ਮਹਲ ਦੀ ਮਨ ਪਰ ਰਖਹੁ ਲਾਇ। ਦਰ ਤੇ ਉਪਗਲਿਖਿ
 ਆਇ ਕੋ ਪਾਕਿ ਖੁਦਾਇ। ਕੁਦਰਤਿ ਕਈ ਰਸੁ ਲਹੈ ਯਾਗ ਅੰਤ ਨ ਕੋਇ। ਜਿਸ ਦੀ ਯਾਰੀ ਪੁਰਚ
 ਕੇ ਪਹੁਤਾ ਜਾਣਹੁ ਸੋਇ। ਆਵਨਿ ਜਾਨਿ ਫੁਰਮਾਨ ਲੈ ਕਈ ਇਜਾਰੇ ਚਾਇ। ਕੇਤੇ ਲਾਖ ਮੁਰੀਦ
 ਕਰਿ ਹਉ ਮੈਰ ਰਿਪਾਇ। ਰਹੀ ਆਉ ਰੇ ਉਮਤੀ ਨ ਲੇਨ ਬੀਰ ਸੁਲਾ। ਨਿਗੁਰੇ ਰਾਹੁ ਨ ਪਾਇ ਨ
 ਮਈ ਗਯਾਨੇ ਕੁਲਾ। ਸਚੁ ਸਰੀ ਅਤ ਬੰਦਗੀ ਸਚੀ ਸੁਨਤਿ ਇਹ। ਸਚ ਦੀ ਦਾਰ ਖੁਦਾਇ ਦਾ ਸਚੁ
 ਨਿਮਾਜ ਕਰੇਇ। ਸਚ ਬਗ ਬਰਨ ਯਾਰ ਕੇ ਜੇ ਦੇਵੈ ਖੁਦਾਇ ਮਿਲਾਇ। ਹਿੰਦੁ ਮੁਸਲਮਾਨ ਦਾ
 ਵਾਦੇ ਇਉ ਠਾਇ। ਨਨਕ ਲੇਖੋ ਇਕ ਗਲ ਹੋਰ ਗਲ ਸੇ ਤਾਨੀ। ਅਮ ਲਾਉ ਤੇ ਨਿਬੜੇ ਸਾਬਤ ਰਖਈ
 ਮਾਨ। ੮੯॥ ਜਾਇ ਤੁਨੀ ਨ ਸੀ ਹਤਿ ਸੁਰਾ ਕਲਾਮਾ ਕਾ ਜੀਰ ਕਨ ਦੀ ਨਾ ਲਿਹੋਈ। ਤੁਹੋਰ ਜੇਹਾ ਜੀ
 ਥੈ ਅਵਰਿ ਦੇਸੇ ਕੇਨ ਏ ਮੁਲਾਹਾ ਜੀ ਜੇ ਨੇਨ ਸੀ ਹਤੁ ਨ ਮੇਕਾ ਮਗ ਜਨ ਪਾਇ ਆਥਾ ਸੇ ਬੋਲੇ। ਸੁਆ
 ਲਹ ਜੀ ਆਤਥਾ ਮਉਲਾਨਿਆ **ਸੁਰਮਾ**। ਹਜੀ ਆਖਨ ਨਾਨਕਾ ਸੁਣਤੀ ਸਚੁ ਜਵਾਬ। ਹਿੰਦੁ ਜਲਨਿ
 ਵਿਚ ਆਤੁ ਸੀ ਸਹ ਦੇ ਬਹੁਤ ਅਜਾਬ। ਵਡਾ ਦੇ ਜਕ ਆਤੁ ਸੀ ਸਹ ਦੇ ਬਹੁਤ ਅਜਾਬ। ਵਡਾ ਦੇ ਜਕ ਆ
 ਤੁਸੀ ਨਿਜੇ ਜਾਇ ਨ ਕੋਇ। ਹਿੰਦੁ ਜਲ ਦੇ ਤਿਸ ਵਿਚ ਦੇ ਜਕ ਪਹੁਤੇ ਸੋਇ। ਉਮਤਿ ਪਾਕ ਮਹੀਮ ਦੀ ਮਿਲੇ
 ਸੁਖਾ ਕੁਸਾਬ। ਕਿਆ ਮਤਿ ਫੇਰ ਉਠਾਇ ਸੀ ਕਾਜੀ ਮਹੀਮ ਦਾ ਆਪ। ਨੇਕੀ ਬਦੀ ਕਸੀ ਸਜੇ ਉਰੇ ਪੁਰ
 ਸਨ ਹੋਇ। ਕਿਆ ਮਤਿ ਹੋਇ ਹਿਸਾਬ ਸਭੁ ਮੁਸਲਮਾਨ ਜੇ ਕੋਇ। ਜਿਸ ਦਾ ਜੁਸਾਤਿ ਸਕਰੂ ਜਾ ਮਿਲੇ
 ਨ ਹੋਗ। ਦੇ ਜਕ ਕਿਆ ਮਤਿ ਰੇ ਹੜੇ ਪਉ ਸਨ ਵਰੇ ਸੋਗ। ਇਸ ਰਾਈ ਲਫਰੇ ਸਤਾ ਜਦ ਫੂਕੇ ਸੀ ਕਰ

ਨਾਇ। ਉਠਸਨਹਭੇਉਮਤੀਜੇਖਾਕੂਸੰਗਸਮਾਇ। ਆਪਮਹੀਮਦਮੁਸਤਫਾਮੀਜਾਕਰੇਹਿਸਾ
 ਥਾ। ਨੇਕੀਬਦੀਬੀਚਾਰਕੇਰੇਸੀਅਜਾਬਸਵਥਾ। ਕੁਲਮਾਜਿਨਾਪਛਾਨਿਆਸਹਨਨਵੇਰੇਤਾ
 ਇ। ਲਿਖਿਆਵਿਚਕੁਰਾਨਦੇਕਹੈਰਸੂਲਖੁਦਾਇ॥ ੮੦॥ ~~ਜਵਾਬਦਾਖਾਨਾਨਕਜਾਹਸੁਰਾ। ਨਾ~~
 ਨਕਆਖੇਹਾਜੀਆਸੁਣੀਐਸਚੁਸੁਆਲਾ। ਹਿਦੁਜਲਦੇਇਕਵਾਰਤੁਰਕਾਵੇਰੇਜੰਜਾਲਾ। ਮਿ
 ਟੀਮਸਲਮਾਨਦੀਜਮੇਹੈਦਿਨਬਾਤਾ। ਜਲਨਿਨਬਾਤੀਹੋਜਮਾਵਿਚਆਤਸਸਹਨਿਕਸਾਸਿ॥
 ਜਲਿਬਲਕੇਲੇਹੈਇਕੋਫਿਰਮਿਲਹਿਸਿਖਾਕੁਨਾਲਾ। ਕਿਥੇਮਹੀਮਦਮੁਸਤਫਾਮੀਜਾਕਰੇਸੰਕੁਲ
 ਕਿਆਮਤਿਚਸਮੀਦੇਖੀਐਅੰਦਰਿਇਸੇਜੰਗਨਾ। ਹਿਦਮੁਸਲਮਾਨਦੁਇਜਲਨਿਇਕਠੇਆਨਿ
 ਮਹੀਮਦਮਹੀਮਦਕਿਆਕਹੇਘਰਿਘਰਿਮਹੀਮਦਹੈਇ॥ ਏਕਮਹੀਮਦਮੁਸਤਫਾਕਈਮਹੀਮਦਲੋਇ
 ਪੜਦਾਕੁਲਾਸਕੈਰਖਿਆਸਚਛਪਾਇ। ਭਿਨਕਸਚਸਲਾਮਤੀਰੇਸੀਕੁਲੁਠਾਇ। ਇਕੋਸਚ
 ਪਛਾਣਕੈਇਕੋਜਾਗੈਐ। ਆਮਦਰਫਤਿਨਹਹਸਕੈਗਾਖਨਸਕੈਕੋਇ॥ ਕੁਵੈਆਪਖੁਦਾਇਜ
 ਬਇਕਤੇਕਰੇਅਨੇਕਾ। ਫਿਰਅਨੇਕੋਏਕਕਰੇਨਾਨਕਕਹੈਬਬੇਕਾ। ਜਿਸਦੇਮਰਗਨਸੀਬਹੈਕਿ
 ਆਮਤਿਤਿਸਦੇਭਾਇ। ਇਸਗਈਲਫਰੇਸਤਾਜਦਿਫੁਕੇਸੀਕਰਨਾਇ। ਉਠੈਜੁਸਾਤਿਸਦਾ
 ਜਿਸਦੇਮਰਗਨਸੀਬਾ। ਇਕਦੁਜਸੇਅਸੀਖਹੈਇਨਾਨਕਕਹੈਰਸੀਦਾ। ਆਪੇਇਕਖੁਦਾਇਹੈਕ
 ਈਮਹੀਮਦਲੋਇ। ਵਾਰੇਆਪੋਆਪਣੀਉਠੀਚਲੇਰੋਇ। ਕੁਲਾਝਗਾਜੀਭਿਮਨਤੇਰਖਹੁਨਮੁਲ
 ਇਕੋਪਾਕਖੁਦਾਇਹੈਹੋਰਕੇਤੇਨਬੀਰਸੂਲਾ। ਭਿਨਕਾਭਿਗਾਹਜੀਆਰਹੇਸਕੁਮਰਛਾਇ। ਹੁਜਤਿ
 ਹਾਜਤਿਸਰੰਦੀਸਕਨਨਮੁਖਹੁਅਲਾਇ॥ ੮੧॥ ਸਰਾਸਰੀਅਤਿਸੇਧਕੈਸਚਨਸੀਹਤਿਕੀਨਾ।

ਪਕੜਹੁਗਾਹੁਤਰੀਕਤੇਕਰਿਕੇਸਾਬਤਿਦੀਨਾ। ਪਾਵਹੁਗਾਹੁਤਰੀਕਤੇਤਕਹਸਾਲਗੁਆਗਹਿ। ਆਹੁ
 ਪਛਾਣਹੁਮਾਰਫਤਿਆਪੇਆਪੀਅਸਾਹਿ। ਨਾਨਕਆਖੇਹਾਜੀਆਸਾਬਤਚਾਰਈਮਾਨਾਰ।
 ਹੁਪਛਾਣੇਮਾਰਫਤਿਆਪੇਆਪੀਪਛਾਣਾ। ਵਜਾਨਜਾਰਿਨਾਵਈਆਪੇਆਪਅਸਾਹਿ। ਨਾਨਕ
 ਆਖੇਹਾਜੀਆਚਾਰਕਤੇਬਗੁਆਹਿ। ਭੁੰਸਤਾਭਿਸਤਾਕਿਆਕਹੋਵੇਜਕਦੇਹੋਦੇਖਾਇ। ਜਲ
 ਦੇਰਿਸਨਰੋਹਕੇਕਪਕਾਰਨਗਾਇ। ਮੁਸਲਮਾਨੀਹੋਜਮਾਕਹੋਨਬਾਤੀਜੇਸੁ। ਅੰਦਰੋਬਾਹਰੋਆ
 ਤਸੀਆਖਸੁਣਾਇਨਾਕਿਸਾ। ਅੰਦਰੋਬਾਹਰੋਆਤਸੀਭੇਦਨਪਾਵੈਕੋਇ। ਨਾਨਕਆਖੇਹਾਜੀਆ
 ਜਲਦੇਰਿਸਨਦੇਇ। ਭਿਸਤਾਭਿਸਨਜਲਦੀਆਹਾਵੀਐਦੇਜਕਨਾਸਿ। ਹਿੰਦੂਮੁਸਲਮਾਨਦਾਕੋ
 ਇਨਪੁਛੈਗਲਾਦੁਨੀਆਦੇਜਕਿਆਤਸੀਸਭੁਘਤੇਦੀਨਜਲਾਇ। ਪੇਟਨਪਵਨਿਰੋਟੀਆਇ
 ਸਰਜਾਇਖੁਦਾਇ। ਜੇਤੇਫਿਰਕੇਦੁਨੀਵਿਚਖਾਣੇਨਾਲਪੈਵੈਦਾ। ਏਕੋਫਿਰਕਾਰਬਦਾਤਿਸਵਿ
 ਚਬਹੁਤੇਬੀਦਾ। ਆਬੀਖਾਕੀਆਤਸੀਬਾਦੀਚਉਥਾਨਲਾ। ਚਾਰੋਜਲਦੇਰਿਸਨੀਕਿਸਨੁਆਖ
 ਨਿਹਾਸਾ। ਜਲਨਸਿਰਹਨਿਮਾਨਕੇਵਡੀਆਤਸਕੇਸੀਗਾ। ਦਿਸਨਿਦੇਜਕਭਿਸਤਾਤਿਵਿਚਜਲਦੇ
 ਬਲਦੇਨੰਗਾ। ੯੩॥ ਸੁਆਲਹਾਜੀਆਸੁਰਾ। ਹਾਜੀਆਖਨਨਾਨਕਾਕਹੇਮ
 ਜੀਦਕਲਾਮਾਰਖੇਰੁਹਅਮਾਨਤੀਖਾਲਕਵਿਚਅਸਮਾਨ। ਜੁਸੇਰਖੇਖਾਕਵਿਚਰੋਜਕਿ
 ਆਮਤਿਹਦਿ। ਕਿਐਮਤਿਫੇਰਉਠਾਈਅਨਪੁਛੀਐਨੇਕਅਰਬਦਾਮੁਸਲਮਾਨਮਸ
 ਲਮੀਪੁਛੇਰਸੁਲਖਦਾਇ। ਕਾਫਰਕੋਇਨਪੁਛਸੀਰਹਿਸੈਤਾਨੀਪਾਇ। ਜਲਸਾਨਿ
 ਦੇਜਕਗਾਵੀਐਕੋਇਨਸੁਣੈਪਕਾਰਾ। ਅਜਗਈਲਫਰੇਸਤਾਕਰਸੀਅੰਤਖੁਆਰਾ। ੯੩॥

ਨਾਨਕ ਆਖੇ ਹਜੀ ਆਸੁਣ ਹੁਕੀ ਕਤਿ ਪਾਕਾ ਅਰਥਾਨਾ ਸਰ ਮੇਲ ੧੧੩
ਕਰਿਨਾ ਉਧਰਾਯੋ ਖਾਕਾ ਰੂਹ ਸਮਾਣੇ ਖਾਕ ਵਿਚ ਖਾਲ ਕਰੀ ਏ ਬਨਾਇ। ਦੇਵੇ ਆਬ ਉਠਾਈ ਅਨਿ
ਗੁਨਾ ਗੁਨ ਅਉਗਾਹਿ। ਲਖ ਚਉਗਾ ਸੀ ਮੇਦ ਨੀ ਹੋਈ ਥੀ ਜਜਹਾਨ। ਕਾਨ ਹੋਵਾਨ ਨਥਾਤ ਤੈ ਚਉ
ਬਾਹੋਂ ਏਨ ਸਾਨਾ। ਉਪਜਨਿ ਚਾਰੋ ਕਾਨ ਤੇ ਫਿਰ ਚਾਰੇ ਮਾਹਿ ਸਮਾਹਿ। ਨਾ ਕੋ ਦੇਹਿ ਹਿਸਾਬ ਕੋ ਲੈਣੇ ਹੋ
ਗਉਨਾ ਹੋ। ਜੀਵਾਇ ਆਹੋ ਇਨਿ ਬੜੇ ਨੇ ਕੀ ਬਦੀ ਹਿਸਾਬ। ਮੋਇਆ ਕੋਇ ਨ ਪੁਛੁ ਸੀ ਗਏ ਸ
ਵਾਬ ਅਜਾਬ। ਨੇ ਕੀ ਬਦੀ ਹਿਸਾਬ ਸਭ ਕਿਆ ਮਤਿ ਹੀ ਦਿਨ ਹੋਇ। ਉਠੈ ਪਰੈ ਨ ਪੁਛੀ ਅਨਿਖਾ
ਕਸਮਾਣੈ ਜੋਇ। ਏ ਕਸੇ ਇਕੁ ਸੇਤੁ ਖਮ ਵਿਚ ਜਿ ਮੀਤੇ ਅਸਮਾਨ। ਅਤੁਰਿ ਬਾਹਿਰ ਇਕ ਹੋ ਨਾਨਕ
ਸਚੀ ਜਾਨ। ਅਰਥਾਨਾ ਸਰ ਚਾਰ ਮਿਲ ਪੰਜ ਵਧੋ ਲਾਅ ਕਾਸ। ਤਿਸ ਤੇ ਕੁਇਆ ਅਵਾਜ਼ ਨਾ ਉਪ
ਗਾਇਆ ਸਾਸਾ। ਗੁਨਾ ਗੁਨੀ ਰੰਗ ਰੇਜੀ ਆਜੰਤੁ ਅਪਾਰ। ਸਭੁ ਏ ਅਗਨਿ ਜਲਾਇ ਸੀ ਕਿਆ ਮਤਿ
ਏਹੁ ਅਸਾਗ। ਦੇ ਜੋ ਕਿਉਂ ਸਤ ਵਖਾਣੀ ਅਨਿ ਦੇਵੈ ਇਸੇ ਜਹਾਨ। ਏਕ ਚੜ੍ਹ ਜਲ ਦੇ ਪਾਲ ਕੀ ਇਕ ਪੈਰ
ਪਿਆ ਦੇ ਜਾਨ। ਏਕ ਨਗਲੀ ਜੀ ਜੀਰੀ ਆਬ ਧੋ ਕਰਨਿ ਸਲਾਮੁ। ਮਿਲਨ ਸਜਾਈ ਸੀ ਧਵਿਚ ਸੁਣੇ
ਨ ਕੋਇ ਕਲਾਮ। ਰਾਮ ਰਸੁ ਲਾਬ ਹੁਕ ਹਹਿ ਤੋ ਬਕਰ ਹਿਫਿਰ ਆਦਿ। ਜਾਮਨ ਕੋਇ ਨ ਬੁਰੇ ਦਾ ਮਾਰਨ
ਦੇਇ ਅਜਾਬ। ਚੋਰ ਉਚ ਕੇ ਲਾਲ ਚੀ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ। ਕੀਤੀ ਆਬ ਹੁਤ ਗੁਨ ਹੜੇ ਸਭ ਕੋ ਕਹੈ ਸੈ
ਤਾਨ। ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਦਾਰਹਿਆ ਸੁਦਾਵਾ ਦੂਰਿ। ਪਕੜਿਆ ਗਹੁ ਗੁਨਾ ਹਿੰਦੂ ਕੋ ਖੜਾ ਹਜ਼ੂਰ। ਕ
ਰਦੇ ਤਾਕ ਮਹੁ ਕਮ ਬਹੁ ਮਾਰਹੁ ਗਰਦਨ ਜਾਇ। ਚੋਰੀ ਜੁਰੀ ਜੋ ਕਰਨਿ ਦੇਹੁ ਤਿਨ ਸਜਾਇ। ਸਚਿਆ
ਕੋਇ ਨ ਪੁਛੁਈ ਜੋ ਰਤੇ ਸਚਨਾ ਲਾ। ਜਿਨਾ ਕੂੜ ਕਮਾਇਆ ਤਿਨਾ ਵਡੇ ਜੰਜਾਲਾ। ਜਿਨਾ ਪੰਡਾ ਪਾਪ ਕੀ

ਆਸੀ ਸਉਗਾਇ ਕੁਰਾਗਾ। ਰਿਸਨ ਵਿਚ ਜਹਾਨ ਦੇ ਹੋ ਦੇ ਸੇਈ ਖੁਆਗਾ। ਅਗੈ ਦੀਗਾਲਿ ਕੋ ਰਿਠੀ ਇਥੇ
ਹੀ ਹੋਇ ਨਿਬੇੜਾ। ਅਖੀਰਿ ਸੇ ਸੋ ਕਹੀ ਐਪਨੁ ਹੁਮਲਾਬ ਹੁਤ ਨ ਬੇੜਾ। ਨਾਨਕ ਬੁਝ ਗਛੁ ਕਾਇਆ
ਅੰਦਰਾਇ ਸੇ ਜਹਾਨਾ। ਦਸਹਿ ਸੇਇ ਸਦੁ ਨੀਵਿਚ ਸਤੁ ਰਕਿਆ ਮਾਤਿ ਜਾਨਾ। ਸੁਤਿਆ ਮੋਇਆ ਜੋ
ਰਿਸੇ ਸੇਈ ਕੀਚੇ ਬਾਤ। ਮੋਇਆ ਸੁਤਾ ਸੁਨਹੈ ਜੈ ਸੀ ਰਿਸੇ ਖਾਕਾ। ਮੁਲਾਛੋਰਤ ਕਬਰੀ ਰਾਹਿ ਮਾਰਫ
ਤਚਲਾ। ਭਿਸਤਾ ਦੇ ਜਕਿ ਦੁਨੀਵਿਚ ਅਕੈ ਭੀ ਕਛੁ ਭਲਾ। ਦੁਖ ਸੁਖ ਭੋਗੇ ਦੁਨੀਵਿਚ ਦੇ ਜਕ ਭਿਸ
ਤ ਕਹਾਇ। ਕੋਇ ਨ ਸਕੈ ਤਿਨਾ ਕੁ ਰੁਖਾ ਕੈ ਨ ਛੁਡਾਇ। ਸੁਖੀ ਏਰਹ ਦੇ ਸੁਖਾ ਵਿਚ ਭਿਸਤਾ ਤਿਨਾ ਛੇਕੁ
ਇ। ਭੁਖੇ ਦੁਖੀ ਪੁਕਾਰੇ ਕਰੇ ਦੇ ਹੋਇ ਜਾਇ। ਨਾਨਕ ਆਖੇ ਹਾਜੀ ਆਸੁਣੀ ਐ ਸਚ ਕਲਾਮ। ਜਿ
ਤਈ ਖਾਕਿ ਜਿਮੀਨ ਪਰਿ ਸਭਾ ਮੁਸਲਮਾਨ। ਦੰਪ। ਖਾਕੋ ਹੋ ਨਿਰੁਹਾਨੀ ਏ ਕਨਹੈ ਵਾਨ ਨ ਬਾਤ। ਲ
ਖ ਚਉਰਾਸੀ ਮੇਦਨੀ ਸਭੁ ਪੈਦਾਇ ਸਖਾਕਾ। ਖਾਕੋ ਉਪਜਾਹਿ ਹਿੰਦੂ ਆਕਾਫ ਰਤੇ ਮੁਲਹਾਇ। ਈ
ਸਾਈ ਮੁਸਾਈ ਆਬਹੁਤ ਜਹੂ ਦਾਗਾਇ। ਰੁਮੀ ਜੰਗੀ ਇਰਮਨੀ ਹੋ ਬਸੀ ਤੇ ਕਿਲਮਾਕਾ। ਈਰਾਨੀ
ਤੁਰਾਨੀ ਆਸਭੁਣਾਇ ਕੋ ਖਾਕਾ। ਫਿਰਦੋਲ ਖਚਉਰਾਸੀ ਆਗਣੀ ਨਜਾਈ ਜਾਤਿ। ਖਾਕੁ ਹੀ ਤੇ ਉ
ਪਜਾਹਿ ਫਿਰਹੋ ਦੇ ਆਖਰ ਖਾਕਾ। ਫਿਰਦੋਲ ਖਚਉਰਾਸੀ ਆਸਭੁ ਖਾਕੁ ਤੇ ਬੀਆ। ਜੀ ਆਵੈ ਰੀਜੀ
ਆਦੇ ਕੁਦਰਤਿ ਕਰਤੇ ਕੀਆ। ਜੇ ਤੇ ਖਾਕੀ ਰੁਹਹੈ ਨ ਜਲਿ ਬਲਿ ਹੋ ਦੇ ਖਾਕਾ। ਸਦਹੁ ਮਹੀਮਦ ਮੁਸਤ
ਫਾ ਰੁਹਾ ਭਰੇ ਸਫਾਤ। ਜਲ ਦੇ ਰੁਹ ਪੁਕਾਰੇ ਦੇ ਜੋ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ। ਸੜਦੇ ਵਿਚ ਪਿਜਾਇ ਆਦੇ ਖੇ
ਸਭੁ ਜਹਾਨ। ਕਿਆ ਮਾਤਿ ਕੁਈ ਰੁਹਾਨੀ ਆਜੀ ਦਿਆ ਕਿ ਆਪਰ ਵਾਹਿ। ਜੀ ਦੇ ਖੁਸੀ ਆਮਾਣ ਦੇ
ਮਰਦੇ ਕਰਨ ਕਹਾਇ। ਰਾਮਰਸੁ ਲਨ ਰੇਖਾ ਨੀ ਰੁਹਾ ਲੈ ਨ ਛੁਡਾਇ। ਏਹ ਵਿਚਾਰੇ ਕਿਆ ਕਰਨ ਅਗੈ

ਨਾਹਿ। ਰਿਸੇਨਾਹੀਮੁਸਤਫਾਲਏਸੁਖਬਰੀਆਇ। ਚਾਰੇਯਾਰਨਰਿਸਨੀਉਮਤਿਲੈਨਛ ੧੧੩
 ॥ ਕੂੜੀਬਾਜੀਉਮਤੀਵੇਖਨਬੁਝੇਮੁਲਾ। ਦੁਨੀਵਲੇਵੇਕਾਰਨੇਕਲਮਾਪਨਨਿਰਸੁਲਾ। ਕਲਮੇ
 ਕਾਰਿਆਦੁਜਾਨਾਹੀਕੋਇ। ਦੁਜੀਕੁਦਰਤਿਦੇਖਕਰਿਉਮਾਤਿਭਿਤਾਰੇਇ। ੯੬॥ ਕਹਾਸੁਰਾ
 ਮਹੇਕਹਾਸੇਕਾਂਨਗੁਆਲਾ। ਕਹਾਸੁਤਿਨਾਦੀਆਉਮਤੀਜਲਬਲਿਥੀਆਰਵਾਲਾ। ਕਹਾਮਹੰਮ
 ਤਿਛਾਕਹਾਸਿਚਾਰੇਯਾਰਾ। ਚਉਦਹਕਹਾਧੰਨਵਦਨੇਇਮਾਮਸਹਾਬਸਲਾਰਾ। ਕਹਾਸੇਸੇਖਮ
 ਕਾਗਉਸਕੁਤਬਵਰੁਪੀਗ। ਰਹਿਆਨਜੁਸਾਤਿਨਾਦਾਮੋਇਹੋਇਜਹੀਗ। ਨਾਉਨਿਸਾਨੀਰਹ
 ਆਖਗਇਹਭੀਬਾਦਾ। ਆਖਰਨਾਉਭੀਜਾਇਸੀਕਿਸਨੁਰਹਸੀਯਾਦਾ। ਆਖਰਿਰਲਸਨਿਖ
 ਲਜਲਿਬਲਿਹੋਸਨਿਸੁਆਹਿ। ਨਾਨਕਬਾਜੀਕੂੜਦੀਹੋਸੀਅਤਿਛਨਾਹਿ। ਦੁਰੀਆਪੋਆਪਈ
 ਮਲਕਿਸੁਲਤਾਨੀ। ਪੀਰਪੋਕੰਬਰਅਉਲੀਏਗਏਦੁਜਾਇਨੀਸਾਨ॥ ੯੭॥ ਸੁਆਲਹਾਜੀਅ
 ॥ ਆਖਨਿਹਾਜੀਨਾਨਕਾਸਿਖਿਆਵਿਚਕੁਰਾਨਾ। ਫਿਰਤਵਲਵਿਨਾਥੀਏਜੋਹੋਇਮੁਸਲਮਾ
 ਕਾਇਮਹੋਇਕਿਆਮਤੀਸਾਬਤਰਖਈਮਾਨਾ। ਰਹਸਨਿਰੂਹਅਮਾਨਤੀਵਤਿਨਾਆਵਨਿਜਾਨ
 ਰਜਲਦੇਆਤਸੀਬਹੁਤੇਲਹਨਿਅਜਾਬਾ। ਕੂਕਨਪਏਮਸਾਣਵਿਚਆਤਸਲਏਹਿਸਾਬਾ।
 ਮਹੰਮਦਮੁਸਤਿਛਾਕੋਇਨਲਏਛਹਾਇ। ਜਿਨਾਕਲਮਾਆਖਿਆਵਗਦੋਭਿਸਤੀਜਾਇ। ਹੁ
 ਤੀਆਭਿਸਤਿਵਿਚਹੋਈਆਤਿਨਾਨਸੀਧਾ। ਰਾਹੁਸੈਤਾਨੀਕੁਫਰਦਾਕੀਤਾਜੀਨਾਪਲੀਤੀ। ੯੮
 ॥ **ਬਨਨਕੁਸਾਹਸੁਰਾ॥** ਨਾਨਕਆਖੇਹਾਜੀਆਸਿਖਿਆਵਿਚਕਿਤਾਬਾਜੋਹੋਈਆਅਰਬਾਨ
 ਲਹਸੀਸਕੁਅਜਾਬਾ। ਨਾਕੇਮੁਸਲਮਾਨਹੋਕਾਇਮਕਿਉਕਰਿਹੋਇ। ਕਾਇਮਰਹੈਨਪੋਕੰਬਰ

ਹੇਏ

ਲਖਿਸਵਾਈਸੋਇ। ਸਵਾਲਾਖਿਪੈਕੰਬਗਾਕਿਥੋਤਿਨਾਮੁਕਾਮਾਉਮਤਅੰਤਨਪਾਈਐਜਲਿ
ਬੀਏਮਸਾਨਿ। ਕੇਤਕਿਆਅਵਤਾਰਲਖਜਲਿਥਾਲਿਹੋਇਖਾਕਾਸਣੇਅਉਤਾਰਪੈਕੰਬਗਾ
ਜਮੈਨੁਬਾਤਾ। ਬਸਨਿਨਥੇਤੀਹੋਜਮਾਜਲਿਥਲਿਬੀਹੋਏਅੰਗਿਆਰਾ। ਕਿਥੇਮਹੰਮਦਮੁਸਤ
ਏਉਮਤਦੀਸਾਗ। ਲਖਮਹੰਮਦਮੁਸਤਫਾਉਮਾਤਿਅੰਤਨਪਾਰਾਖਾਕੁਸੇਤੀਮਿਲਗਏਲ
ਅਪਣੀਸਾਗ। ਜੇਤੀਭਿਤੇਧਰਤਰੀਸਭਾਭਈਮਸਾਣਾ। ਪਹਿਲਾਵੇਜੋਕਿਸ਼ਿਕਮਹੈਰਹਣ
ਇਈਮਾਨ। ਲਾਲਚਦੁਨੀਪਲੇਟਿਆਕਾਇਮਹੋਆਨਕੋਇ। ਕਾਇਮਾਇਕਖਦਾਇਹੈਅ
ਦੁਜਾਕੋਇ। ਰਹਦੇਰੂਹਅਮਾਨਤੀਲਖਿਚਉਗਸੀਮਾਹਿ। ਲਖਿਚਉਗਸੀਹਮੇਦਨੀਪਟੇ
ਓਤਾਹਿ। ਏਹੋਕਾਇਮਦੁਨੀਵਿਚਹੋਰਨਕਾਇਮਕੋਇ। ਜਿਨਾਨਾਮਧਰਾਇਆਰਪੈਨਕਾਇਮ
ਬਧਾਜੁਸਾਜੇਖੁਲੈਫਿਰੈਚਉਗਸੀਅੰਗਾ। ਮੁਲਾਬੁਹਮਣਨਬੁਝਹਿਬੁਝਨਫਕਰਨਿਹੰਗਾ। ਏ
ਸੁਆਲਹਾਜੀਆਸਰਾ। ਆਖਨਹਾਜੀਨਾਨਕਾਸਚੀਖਬਰਿਸੁਣਾਇ। ਕਿਥਹੁਆਨਰੂਹ
ਫਿਰਕਿਥੇਜਾਇਸਮਾਇ। ਮੂਰਤਿਸੂਰਤਿਨਾਕਛਕਿਸਬਣਾਇਖੇਲਾ। ਕਿਸਜਗਾਇਆਨੁ
ਸਾਮਿਲਾਇਆਤੇਲਾ। ਜੇਇਸਦੀਕਰਹਿਤਸਸਕੀਤਾਤੀਅਵਲਫਕੀਗਾ। ਮੀਰਾਅੰਦਰਿਮੀਰੰਤ
ਅੰਦਰਿਪੀਰਾ। ਰੂਹਾਦੀਕੀਜਾਤਿਹੈਰੂਹਾਦਾਕੀਰੰਗਾ। ਅਸਾਕੁਸੁਨਸੁਣਈਕੋਈਬਝੈਫਕਰ
ਗਾ। ਏਦੀ। **ਜਨਾਨਕਾਜੁਗਾ**। ਨਾਨਕਾਖੇਹਾਜੀਆਸਚੇਸੁਣਹੁਨੀਸਾਨਾ। ਦ
ਪਾਣੀਰੂਹਹੈਨਤਿਸਬੀਨੁਤਫੇਜਾਨਾ। ਅਉਰਤਿਖਸਮਾਮਿਲਾਪਤੋਮਿਲਹਿਸੇਨੁਤਫੇਵੋਇ।
ਦੀਮਿਲੀਜਿਦਨੀਇਕਵਿਖਾਇਸੋਇ। ਲਖਿਚਉਗਸੀਰੂਹਮਿਲਤਿਨਾਬਣਾਇਆਰੂਪਾਜੁਗੇ

ਇਰੁਹਮਿਲਲਖਚਉਰਾਸੀਸੁਤਾ। ਤੈਸਾਹੀਇਕਆਦਮੀਹੋਰੁਅਸੀਖਾਜਾਤਿ। ਠੀਏਪਾਣੀਤੇ ੧੧੪
ਈਗੁੰਨਾਗੁੰਨਸਫਾਤਿ। ਜਿਨਾਸੋਈਤੇਉਪਜਹਿਫਿਹਤਿਬਹੀਜਾਇਸਮਾਹਿ। ਆਵਾਗਓਣੁ
ਖਲਕਦਾਰਹੋਨਕਬਹੁਤਾਹਿ। ਲਖਚਉਰਾਸੀਉਪਜਹਿਮਰਿਮਿਲਹਿਸੇਖਾਕੁਨਾਲਿ। ਹੋਇ
ਖੰਝੀਰਜੋਵਿਖਰਨਸੁਕਸੁਨਹੋਇਰਵਾਲਾਹੋਗੀਤੋ। ਹੋਇਹੋਰਕਹਿਆਪੇਰੁਪਥੰਣਾਇ। ਜੈਸੇਸੁ
ਆਗੀਸੁਆਗਕਹਿਮਚਰਜਖੇਲਦਿਖਾਇ। ਰੁਹਾਜਾਤਿਨਪਤਿਹੋਹਿਦੁਨਮਸਲਮਾਨ। ਜੇਹੀਮ
ਜਲਸਮਾਵੇਹੋਪਰਹਿਸੇਤੇਹਾਨਾਮਾ। ਮਿਸਰਪੰਡਤਿਅੰਧਲੇਕਾਜੀਮੁਲਾਕੋਗ। ਹੋਰੋਕਹੁਸਮਝਾ
ਈਐਅਗੋਸਮਝਾਨਿਹੋਰਿ। ਜੇਸਉਪੰਦਸੁਣਾਈਐਉਜਹਿਨਚਿਤਕੋਰੇਗ। ਤਿਨਾਨਾਲਨਲੁਈ
ਐਜੋਸਬਦੇਦੋਰੇਗ। ਪੰਦਕਿਤਾਬਾਨਮਨਹਿਨਹਿਫਕਰਾਦੀਗਲਾ। ਖਦੀਤਿਕਬਰੀਕਹਿਮੁਏ
ਵਤਨਹਿਸਨਕਲਿ। ੧੦੦॥ ਸੁਆਲਇਮਾਮਕਰੀਮਦੀ **ਸੂਤਾ** ਕਹੋਇਮਾਮਕਰੀਮਦੀਸੁਇਹੋ
ਨਾਨਕਸਾਹਾ। ਜਿਨਾਉਮੇਦਨਰਬਦੀਤਿਨਾਕਉਣਪਨਾਹਿ। ਪੂਜਨਸੰਗਮੁਨਾਫਕਾਦਿਲਜਿਨ
ਦੇਸੰਗਾ। ਵਿਚਜਲਦੇਆਤਸਹਾਈਐਚਨਾਹੋਇਨਿਪੰਗਾ। ਪਾਇਨਰੁਖਮਸਾਣਵਿਚਜਲਿਬ
ਲਿਹੋਨਿਸੁਆਹਿ। ਜਲਦੇਪਦੇਪੁਕਾਰਨੀਕੋਇਨਸੁਣਦਾਆਹਿ। ਬਾਝਨਬੀਰਸੁਲਦੇਪਾਨਨ
ਕਬਹੀਬਾਇਜਲਚਾਲਿਥੀਵਨਕੇਲੜੇਜਿਵੇਸੁਥੇਕਾਇ। ਕੋਇਨਪਛੇਬਾਤਨੀਲੇਨਕੋਇਫ
ਰਾਇ। ਭਿਸਤੀਵਾਸਨਪਾਇਨੀਬਾਝਰਸੁਲਖਦਾਇ। ਕੁਫਰਕਿਤਾਬਾਵਾਚਦੇਕਾਫਰਵਰੁਹਿਦਵ
ਨਾ। ਆਖਨਿਵਾਚਕਿਤਾਬਕੁਮੋਇਫਿਹਫਿਹਆਨਾ। ਮੋਏਫੋਰਨਾਆਵਨੀਕੋਹਮਜੀਦਕਲਾਮਾ।
ਮਰਿਮਰਿਮਿਲਦੇਖਾਕਸੋ। ਕਿਆਮਤਿਥੀਏਕਿਆਮਾ। ਜੇਹਨੀਸੂਰਤਿਭੁਜਈਫੋਰਨਹੋਵੇਗਾਸਾ।

ਕਾਇਮ ਥੀਏ ਕਿ ਆਮਤੀ ਕਰੇ ਕਰੀ ਮਸਦਾਤੀ। ਰਹੇ ਅਮਾਨਤਿ ਖਾਲੀ ਰੋਜ਼ ਕਿ ਆਮਤਿ ਹਰਦਿ॥
 ਮੋਇਫੇਰਨ ਉਪਜਹਿ ਹਿੰਦੁ ਕਿਤਾ ਬਾਰਦਿ॥ ਰਵਤੁ ਉਰੇਤੁ ਅੰਜੀਲ ਕੁਤੀ ਜਾਰਦਿ ਜੀ ਬੁਗਾਏ ਤੈ ਮਨ
 ਸੁਖ ਹੋਨ ਥੀ ਆਫਰ ਕਾਨ ਮਨ ਜਗਾ॥ ਇਸ ਜਮਾਨੇ ਦਾ ਪਾਤਸਾਹ ਕਲਾਮ ਅਜੀਦ ਕਰੀ ਨਾ॥ ਰਹੇ ਕਰ
 ਨੂੰ ਬਾਹਰੇ ਥੀ ਸਨ ਅੰਤ ਸੈਤਾਨਾ॥ ਜੇ ਸਜਮਾਨੇ ਦਾ ਅਮਲ ਹੋਇ ਕਰੇ ਨ ਕੋਈ ਮੂਲਾ॥ ਓਹ ਦਰਗਾਹਿ ਦੋ
 ਈਨ ਲਹੇ ਭਰੇਨ ਸਫਾਤਿ ਰਸੂਲਾ॥ ੧੦੧॥ **ਜਦਾ ਧਨਾਨ ਕਰੁ ਕੀ ਤਸੁ ਰਾ॥** ਸੁਣਿ ਹੋ ਸਯਾਦਿ ਕਰੀ
 ਮਦੀ ਚਾਰੇ ਮਨ ਕਿਤਾ ਬਾ॥ ਚਾਰੇ ਕਉ ਲਖਵਾਇ ਦੇਗਦਿ ਆਚ ਛਨ ਅਜਾਧੀ॥ ਮੋਇਫੇਰਨ ਆ
 ਵਨੀ ਰਹੇ ਅਮਾਨਤਿ ਨਾਵਾ॥ ਨਾਉ ਮਉਤ ਨੂੰ ਵਈ ਲਖ ਆਵਹਿ ਲਖ ਜਾਹਿ॥ ਰਾਮਾ ਕ੍ਰਿਸਨ ਹੋਏ
 ਅਸੀਖ ਲਖ ਲਾਖ ਮਹੰਮਦ ਨਾਵਾ॥ ਓਹੋ ਫੇਰਨ ਆਇ ਆਰਹੇ ਮਗਤ ਬਥਾਵਾ॥ ਖਾਨਖਵੀਨ ਨਾਅ
 ਵਨੀ ਮੀਰਵਜੀਰ ਪਾਤਸਾਹਾ॥ ਜੁਸੇ ਨਰਹਦੇ ਬਿਰਕਿ ਸੇਰਹਨਿ ਮਗਤ ਬਥਾਇ॥ ਜਿਤੁ ਏ ਰੂਹ ਅਮ
 ਨਤੀ ਤਿਨ ਹਿ ਮਗਤ ਬਨਾਇ॥ ਉਤਮ ਮਧਮ ਲਖ ਮਿਲੇ ਹਿੰਦੁ ਤੁਰਕ ਚੰਡਾ ਲਾ॥ ਇਕ ਆਵਨਿ ਇ
 ਕ ਜਾਹਿ ਉਠ ਆਵਾਗ ਉਠ ਸੰਸਾਰਾ॥ ਅਲਹ ਆਇਨ ਜਾਵਈ ਸਚੇ ਏਹ ਅਸਾਰੀ॥ ਜੇ ਸੇਬ ਰਗਿ
 ਨ ਬਾਤ ਦੇ ਤੁਟਿ ਤੁਟਿ ਪਰਤੀ ਪਾਨਾ॥ ਓਹ ਜੇਹੀ ਆਸੂਰਤਾ ਹੋ ਰਹੇ ਠੇਨਿ ਕਲ ਆਨੀ॥ ਅਜ ਬਤ ਮਾਸਾਰ
 ਬਦਾਖਾਲੀ ਰਹੇ ਨ ਜਗਾ॥ ਆਵਾਗ ਉਠ ਲਖ ਕਦਾਵਹ ਦਾਰਹੇ ਨ ਮਗਾ॥ ਨਾਨਕ ਸਚੁ ਅਲਾਵੇ ਸੁ
 ਏਹੁ ਕਰੀ ਮਸਦਾਤਾ॥ ਜਿਨਾ ਉਮੇਦ ਨ ਰਬ ਦੀ ਰਹਦੇ ਸਦਾ ਲਪਾਕਾ॥ ਓਇ ਕਬਰਾ ਵਿਚ ਸੁ ਪੀੜੀ ਅ
 ਨਿਜ ਲਵੇ ਕਰਨੈ ਕਹਾਇ॥ ਅਜ ਗਈ ਲਫਰੇ ਸਤਾਵੇ ਦਾ ਬਹੁਤ ਅਜਾਇ॥ ਕਬਰਾ ਤਿਨਾ ਜਲਾਇ
 ਨੀ ਜੋ ਹੋਇ ਮੁਸਲਮਾਨਾ॥ ਜਿਨਾ ਈਮਾਨ ਨ ਰਬ ਆਲਗ ਦੇ ਜਕਦੁ ਨੀ ਹਰਾਮਾ॥ ਮਿਟੀ ਮੁਸਲਮਾਨ

ਚੀਭੁਈ ਮੁਨਾਫਕ ਸੀਰੀ। ਆਤਸ ਸੇਤੀ ਦਾਪਿਆ ਚੁਨਾਹੋਇ ਨਿਪੈਗਾ। ਕਬ ਸੁਪਾਰੀ ਚੁਨੇ ਚਉਥੇ ੧੧੫
 ਮਿਲਨਿ ਜਿਧਾਨਾ। ਹੋਵਨ ਲਾਲਗੁਲਾ ਲਬਹਿ ਸਾਹਿਬ ਜਾ ਦੇਖਨਾ। ਹੋਵਨ ਨਤਫੇ ਸੰਗਥੀ ਉਪ
 ਜਨਿ ਸਿਧ ਅਰਪੀਗਾ। ਇਹ ਮਗਤ ਬਪਾਇਆ ਦਧੇ। ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਦੇ ਜਾਸਨ ਜਸੇ ਦੇਇ।
 ਹੋਵਨ ਰੂਪ ਕਰੂਪ ਨੇਛੇ ਈਲੇ ਹੋਨ ਸੋਇ। ਪਹਲੇ ਆਤਸ ਜੇ ਦਧਾ ਜਾਲਿ ਬਲਿ ਹੋਆ ਸੁਆਹੁ। ਫਿਰ
 ਨਾ ਆਤਸ ਤਿਸ ਦੇ ਹੋਅ ਲਹਿ ਆਪਗੁ ਆਹਿ। ਮਿਲਨ ਜੇਖਾ ਕੁਸੰਗ ਜੇ ਸਹ ਦੇ ਬਹੁਤ ਕਸਾਸਾ। ਸ
 ਨ੍ਰਦੇਵਿ ਚਪਿਜਾ ਵਿਆਉ ਸਹੇ ਛਿਆ ਮਾਸਾ। ੧੦੩॥ ਸੁਆਲਾਇ ਮਾਮ ਕਰੀ ਮਦੀ **ਗੁਰੂ** ਕਹੇ ਕਰੀ
 ਮਦੀ ਨਾਨਕਾਰੁ ਹਾਦਾ ਕੀ ਤੋਲਾ। ਕੇਤ ਕਹਲ ਕੇਰੁ ਹੋਨ ਕੇਤ ਕਭਾਰਾ ਬੋਲਾ। ਕੇਤ ਕਰਦ ਬਰੀ ਕਹੇ
 ਮੇਰਾ ਕੇਤ ਕਹੇਇ। ਕਉਣੁ ਹਕੀਮ ਬਣਾਇ ਦਾਜ ਸੇਗੁ ਨਾਗੁਨਾ। ਇਹੁ ਹਕੀਮ ਕਤਿ ਜੋ ਕਹੇ ਸੋਈ ਵਡਾ
 ਅਖੁਨਾ। ਰਹ ਦੇ ਕੇਹੀ ਜਾਇ ਹੈਨ ਇਹ ਭੀ ਕਹੇ ਬਿਆਨਾ। ਰਹ ਦੇ ਕੇ ਕੇ ਬਹੁਤ ਹੈਨਿ ਮੁਸਕਲਿ ਕਰੁ
 ਅਸਾਨਾ। ੧੦੩॥ **ਜਵਾਬ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ**। ਨਾਨਕ ਅਖੇ ਗਹੁ ਇਹੁ ਸੁਣੁ ਹਕੀਮ ਸਦਾ ਤਿ।
 ਬਾਦੇ ਕਾ ਕੀ ਤੋਲ ਹੈ ਆਬੇ ਦੀ ਕੀ ਜਾਤਿ। ਧਰਤੀ ਦਾ ਕੀ ਮੇਪ ਹੈ ਆਤਸ ਦਾ ਕੀ ਤੋਲਾ। ਕੇਤ ਕਦੁਰ ਅਕਾ
 ਸ ਹੈ ਕੇਤ ਕਾ ਖਾਪੇਲਾ। ਬਾਦੀ ਸੂਰਤਿ ਰੂਹ ਦੀ ਤਿਸ ਦਾ ਰੂਪ ਨਰੇਖਾ। ਆਤਸ ਨੂਰਖੁ ਦਾਇ ਦਾ ਕਛ
 ਮੰਤ੍ਰ ਨ ਪਾਰਾ ਮੇਪ। ਰਖਨ ਚਰਾਗ ਮਹਲ ਵਿਚ ਚਾਨਣ ਸਬ ਹੀ ਜਾਇ। ਫਿਰ ਰਖਨਿ ਅੰਦਰ ਟਿਰੇ
 ਲਏ ਸਭੁ ਜੋਤਿ ਛੁਪਾਇ। ਆਖੀ ਜਾਤੁ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਤਿਸ ਥੀ ਨੁਤਫੇ ਹੋਹਿ। ਆਖੀ ਖਾਕੀ ਦੇਇ ਮਿਲ
 ਜਸੇ ਹੋਹਿ ਅਲੋਇ। ਹਿਕਮਤਿ ਲਖ ਹਕੀਮ ਮਿਲ ਸਾਹਿਬ ਤੁਲਨ ਕੋਇ। ਵਡਾ ਹਕੀਮ ਖੁਦਾਇ ਹੈਰ
 ਚੋ ਚਉਰਾਸੀ ਲੋਇ। ਇਕ ਸੇ ਇਕ ਸੇ ਰੂਹ ਵਿਚ ਰਚੇ ਚਉਰਾਸੀ ਅੰਗ। ਇਕ ਸੇ ਇਕ ਸੇ ਅੰਗ ਵਿਚ

ਗਨਗਨੀਰੰਗਾ। ਕੁਇਆਪੁਲਾਜ਼ਅਕਾਸਤੇਕਰਹਿਅਵਜਾਕੁਹਿ। ਕਾਇਮਕਦਰਤਿਰਬਦੀਮਿ
 ਲੋਰਹੁਪੁਕਾਰਹਿਹਰਿ। ਲਖਚਉਰਾਸੀਤੁਖਮਹੈਤੁਖਮਾਅੰਤਨਕੋਇ। ਆਇਕਸੋਇਕਸੇਤੁਖਮਇ
 ਚਕੁਈਚਉਰਾਸੀਲੋਇ। ਆਵਨਿਅਗਣਤੀਰੁਹਨੇਜਾਵਨਿਅੰਤਨਕੋਇ। ਆਇਕਦੂਰੁਹਲਖਹੋ
 ਇਲਖੇਲਖਅਲੋਇ। ਕੀਪੈਮਾਨਾਰੁਹਦਾਕੇਤੁਕਕਹਾਬਿਥਾਰਾਪਸਰਿਆਜੀਮੀਅਸਮਾਨ
 ਵਿਚਰਹਿਅਸਚਾਨਣਪਾਰਿ। ਆਇਕਰੁਹਨਕਿਸੇਦਾਲਖਚਉਰਾਸੀਬੰਦਾ। ਫਿਰਲਖਚਉਰਾਸੀ
 ਹਇਕਹੋਇਖੋਲੇਬਹਾਬਿਧਫੰਦਾ। ਕਉਣਤੁਮਿਲਰੁਹਹੈਨਰੁਹਹੈਆਪਿਖੁਦਾਇ। ਅਰਬਾ
 ਨਸਰਮੇਲਕੈਕਰਿਵੈਰਵਿਰੋਧਦਾਇ। ਆਪੇਮਾਰੇਮਰੇਆਪੇਕੁਦਰਤਿਚਲਤਿਦਿਖਾਇ।
 ਪਰਦੇਰਾਸੇਕੁਰਮਦੇਤੁਤੀਉਸਸਕੁਕੁਲਾਇ। ਨਰਨਾਰੀਦੁਇਸਿਰਜਕਰਿਖਾਈਬਾਣਉਪਾਇ
 ਜੋਇਨਜਾਤੀਬਸੁਸੀਆਪੇਆਪਿਖੁਦਾਇ। ੧੦੪॥ ਸੁਆਲਕਰੀਮਦੀਸਦਾਤਿ **ਸੁਰਮਕ**
 ਹੋਇਮਾਮਕਰੀਮਦੀਸੁਣਹੋਨਾਨਕਸਾਹਾ। ਕਿਥੇਆਲਮਉਪਜਦਾਫਿਰਕਿਥੇਜਾਇਸਮਾਇ।
 ਇਹੁਹਕੀਕਤਿਜੋਕਹੈਸੋਈਰਸੁਲਖਦਾਇ। ਇਕਾਏਕੀਹੋਇਰਹੈਦੁਜੀਰਹੋਨਜਾਇ। ਦੁਜਾ
 ਆਖਣਸਕਹੈਜਮੇਤੇਮਰਜਾਇ। ਸੋਕਿਉਮਨੀਐਨਾਨਕਾਜੋਕਾਇਮਰਹੋਨਬਾਇ। ੧੦੫॥
ਦੁਖਨਾਨਕਸਾਹਾਹੁ। ਆਖੇਨਾਨਕਹਿਦਗੀਸੁਣਹੁਕਰੀਮਸਦਾਤਿ। ਉਪਜੇਆਲਮਖਾਕ
 ਤੇਫਿਰਖਾਕੋਹੋਇਨਬਾਤਿ। ਹੋਇਨਿਬਾਤੇਨਿਆਮਤੀਮੇਵੇਗਨਾਗੁਨਾ। ਖਾਨਹੈਵਾਨਾਆਦਮੀਨ
 ਤਫੋਹੋਇਮਜਮਨੀ। ਨਤੁਫਿਓਮਾਸਉਪਜਾਈਐਮਾਸੇਜੁਸੇਪਾਕੈ। ਰਹਿਐਸੋਗੀਦਾਹੋਇਆ
 ਪਰਿਆਨਉਨਪਾਕਾਨਿਆਮਤਿਤੇਵਿਸਟਾਕੁਇਆਮਿਲਿਐਜੋਆਦਮਸੰਗਾ। ਖਾਧਾਕਾਦ

ਕੁਕਰਾਅਵਰਿਅਗਣਤੀਠੰਗਾ॥ਵਿਸਟੇਤੇਕਈਉਪਜਹਿਜੀਆਜੀਤੁਆਪਾਗਾਮਿਟੀਮੁਸਲ ੧੧੬
 ਦੀਫਿਰਫਿਰਧਰੇਅਵਤਾਰਾ॥ਲਿਖਿਆਵਿਚਕਿਤਾਬਦੇਖੋਲੇਨਨਕਸਾਹਾ॥ਜਿਨਾਪਛਾਵਾਰ
 ਬਦਾਫਿਰਰਬਹੀਮਾਹਿਸਮਾਹਿ॥ਸਿਰਪੁਸੀਦਾਰਾਖਿਆਅਰਬਾਨਾਸਰਆਹਿ॥ਜੋਜਾਹਿ
 ਰਕਰੈਜਗਨਵਿਚਭਿਸਤਿਨਾਦੇਜਕਤਾਹਿ॥ਰੂਹਾਨੇਰੂਹਖਾਵਨੀਫਿਰਰੂਹਾਤੇਰੂਹਹੋਇ॥ਆ
 ਵਾਗਉਣਜਗਨਦਾਵਰਜਨਸਕੈਕੋਇ॥ਭੇਖਪੈਦਾਇਸਰਬਦੀਘਟਿਵਧਿਕਿਸੈਨਆਖ
 ਵੁਜਾਹੋਆਨਹੋਸੀਆਵਰਤੇਤਾਕੋਤਾਕਾ॥ਲਖਮਹੰਮਦਮੁਸਤਫਾਰਾਮਕ੍ਰਿਸਨਲਖਹੋਇ॥ਇ
 ਕੁਆਵਨਇਕਜਾਹਿਉਰਗਣਤੀਗਣੇਨਕੋਇ॥ਲਖਅੰਤੁਤਾਰਪੈਕਬਗਉਮਤਅੰਤੁਨਪਾਰ
 ਮਰਿਮਰਿਮਿਲਦੇਖਾਕਸੋਫਿਰਫਿਰਹੋਇਅਵਤਾਰਾ॥ਲਖਕਿਤਾਬਾਲਿਖਗਏਕੁਏਸੇਖਾਕ
 ਫੇਰਾ॥ਲਖਾਲਿਖਾਗਉਪਜਹਿਓਇਫਿਰਲਿਖਗਾਖਹਿਫੇਰਾ॥ਕਾਜੀਮੁਲਾਹਾਜੀਆਮਿਸ
 ਰਪਾਂਪੇਲਖਾ॥ਬ੍ਰਹਮੇਬਿਸਨਮਹੇਸਲਖਮਰਿਜੀਵਨਿਲਿਖਨਵਿੰਤਾ॥ਲਿਖਨਬੇਦਬੀਚਾਰਕ
 ਰਿਉਕਤਿਸਿਆਣਾਪਿਨਾਲਿ॥ਮਰਿਫਿਰਜਮਨਬਪਨੇਫਿਰਸੈਦੇਬੇਦਸੰਭਾਲਾ॥ਬੇਦਹੁਫੇਰ
 ਕਤੇਬਕਰਿਵੈਰਵਿਰੋਧਕਰਾਹਿ॥ਲਾਖਿਲਾਖਿਦਾਨੇਦੇਵਤੇਕਤਲਹੋਇਮਰਾਹਿ॥ਸਿਵਸਕ
 ਤੀਦੁਇਸਾਜੀਆਉਤਮਮਾਪਿਮਲੋਇ॥ਮਰਦੇਵੈਰਵਿਰੋਧਕਰਿਮਰਿਫਿਰਮਾਟੀਹੋਇ॥੧੦੮
 ਸੁਆਲਕਾਜੀਕਰੀਮਦੀਇਮਾਮ **ਮੁਹੰਮਦ**॥ਕਹੋਇਮਾਮਕਰੀਮਦੀਪੁਛੇਸਚੁਸੁਆਲਾ॥ਹਕ
 ਬਿਕਾਨਾਜੋਰਖਨਿਤਿਨਹੋਸੀਕਵਣੁਹਵਾਲਾ॥ਮੋਇਖਾਕੁਸੋਮਿਲੈਵਤਿਨਆਦਮਹੋਇ॥ਲੈ
 ਣਾਦੇਣਾਵਨੀਦਾਫੈਸਲਕਿਉਕਹਿਹੋਇ॥ਕਰਨਿਗਾਰੀਬਾਉਪਰੇਜਾਲਮਬਹੁਤੇਜੋਗਾਕੂਕਨ

ਖੇਨ੍ਹੇਯਤੀਮਬਹੁਸੁਣਨਕੋਈਜੋਗਾਅਵਲਨਹਾਕਮਕਰਸਨੀਲੁਟਿਲੈਸਨਿਘਾਰਿਧਾਰਿ
 ਏਹੁਹਕੀਕਤਿਸੋਧਕਰਿਭੇਹੋਸਚਧੀਚਗਾਗੈਬਮਕਾਮਖੁਦਾਇਦੇਜਿਥੇਲੈਨਹਿਸਾਧਕਿ
 ਤਾਬਾ।ਲੈਣਾਭੇਣਾਦੁਨੀਦਾਕਰਨਸੁਆਲਜਵਾਬਾਕਿਉਕਰਿਲੈਣਾਲਈਦਾਕਿਸਥਿਪਰੇਣ
 ਦੇਨ।ਕਹੋਇਮਾਮਕਰੀਮਦੀਇਹੁਫਿਰਮਿਲਕਰਿਕਿਉਲੇਨਿ। ੧੦੭ **ਜਵਾਬਨਾਨਕਸਾਹ**
ਜੁਗਾ।ਸੁਣਹੁਇਮਾਮਕਰੀਮਦੀਨਾਨਕਕਹੇਫਕੀਗ।ਹਕਥਿਗਾਨਜੋਰਪੁਨਸੋਹੋਜਨਬਹੁ
 ਤੁਜਹੀਗ।ਓਇਧਰਸਨਿਜੋਨਚਉਪਾਇਆਨਕਤਿਨਦੇਰੋਗ।ਲੈਣਾਦੇਣਾਨਛਟੈਸਰੁਲਰੁ
 ਲੈਸਨਿਬੋਗਦੇਦੇਬਹੁਤਸਜਾਇਕੋਲੈਨਗੇਸਭੇਹਿਸਾਧਾਜਿਨਾਜੁਲਮਕਮਾਇਆਦੁਨੀਵਿਚ
 ਤਿਨਾਕਿਆਮਤਿਇਹਅਜਾਬਾਬਾਂਦਰਹਿਛਮਉਤਾਰਧਰਕਲੈਦਰਦੇਨਸਜਾਇ।ਘਰਿਘਰ
 ਫਿਰਸਨਨਚਦੇਕੀਤਾਪਾਸਨਆਇ।ਦਰਿਦਰਿਤੇਸਨਿਮੰਗਕੋਜੋਖਾਨਬਿਗਾਨਮਾਲਾਨ
 ਨਕਕਹੇਕਰੀਮਦੀਬੁਗਤਿਨਾਦਾਹਾਸਾ।ਫਿਟਅਵੇਹਾਖਾਇਆਦੇਣਾਪਵੈਜੋਫੇਗ।ਦੇਣਾਲੈਣ
 ਨਾਛਟੈਸਹੋਸਜਾਈਢੇਗ।ਹਾਥੀਘੋੜੇਓਠਖਰਭੇਸੇਧੈਲਅਉਤਾਰਾ।ਜਿਨਾਦੇਸਿਰਬਹੁਜੁਲ
 ਮਸੇਫਿਰਲੈਸਨਮਾਰਾ।ਹੋਹਿਪਰੰਦੇਜਨਵਰਫਾਸਨਫਾਹੀਆਇ।ਲੈਣੇਹਾਰੇਨਛਰਹਿਲੈਸਨ
 ਮਾਸਵਿਚਾਇ।ਜੈਸਾਕੋਈਬੀਜਦੇਲੁਣੈਸੋਤੇਸਾਸੋਇ।ਕਿਆਮਤਿਹੀਕੋਦਿਵਸਹੀਸਭੋਨਿ
 ਬੇਨ੍ਹੋਹੋਇ।ਖਾਹਸਿਫੇਰਲਿਆਵਈਦੁਨੀਆਅੰਦਰਿਫੇਰਾ।ਲਹਣਾਦੇਣਾਨੇਕਬਦਹੋਸੀ
 ਸਕੁਨਿਬੇਨ੍ਹਾ।ਖਾਹਸਅੰਦਰਿਜੋਮਰੇਫੇਰਲੈਉਠੇਨਾਸਾ।ਦੇਣਾਲੈਣਾਨਛਟੈਲਈਦੇਗੁਸਭੇ
 ਸੰਤਾਲਾਜੈਸੀਖੇਲਚਉਸਾਰਦੀਤੇਸਾਇਹੁਸੀਸਾਗ।ਪਕਾਫੇਰਨਆਵਈਗਾਇਆਜੁਅ

ਦਰਿਵਾਰਾ ॥ ਪਹੁਤਾ ਜਾਇ ਖੁਦਾਇ ਨੂ ਫੇਰ ਨ ਜੀ ਮੈਂ ਜੋਏ ॥ ਕਾਇਮ ਸਿਟੀ ਤਿਸ ਦੀ ਕੰਚਨ ਵੰਨੀ ਹੋਇ ॥ ੧੧੭
 ੧੦੮ ॥ ਸੁਆਲ ਇਸਾ ਮਕਰੀ ਮਦੀ **ਮੁਹੁਤਾ** ॥ ਸੁਣਹੋ ਨਾਨਕ ਹਿੰਦੀ ਆਕੁ ਹੀ ਕਰੀ ਮਾਇਵਾ ॥ ਹਿੰਦੀ ਚ
 ਰਫਰੇ ਸਤੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨ ਮਹਾ ਦੇਵਾ ॥ ਚਉਥੀ ਸਕਤ ਫਰੇ ਸਤਾ ਕਹੇ ਭਵਾਨੀ ਜਾਹਿ ॥ ਚੌਥੇ ਖਾਲਕ
 ਖਲਕ ਦੇ ਹਿੰਦੂ ਕਹਨਿ ਸਨਾਹਿ ॥ ਤੁਧੇ ਹੀ ਕੁਝ ਬੁਝਿ ਆਵਹਾ ਫਿਰਕਿ ਆਦਾਰਾਹੁ ॥ ਇਹੁ ਹਕੀਕਤ
 ਸਭ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਹਿ ਬੁਝਾਇ ॥ ਲਿਖਿਆ ਵਿਚਕਾਰ ਨ ਦੇਇ ਕੋ ਪਾਕ ਅਲਾਹਿ ॥ ਦੂਜਾ ਨੂਰ ਮਹੀਮ ਦੀ
 ਕਾਇਆ ਰਸੁ ਲਖੁ ਦਾਇਆ ॥ ਬਿਨਾ ਰਸੁ ਲਖੁ ਦਾਇ ਦੇ ਤੀਜਾ ਹੋ ਆਨ ਕੋਇ ॥ ਹੋਇ ਜੋ ਮੁਸਲਮਾਨ
 ਕੋ ਕਹੇ ਨ ਸੀ ਹੁਤਿ ਸੋਇ ॥ ੧੦੯ ॥ **ਜਾਹਾਨ ਨ ਕਸਾਹ ਮੁਹੁਤਾ** ॥ ਸੁਣਹੁ ਸੇ ਦਕਰੀ ਮਦੀ ਜਾਣਹੁ ਸਦੁ ਸ
 ਨਾਹਿ ॥ ਨੂਰੀ ਚਾਰ ਫਰੇ ਸਤੇ ਚਾਰ ਕਿਤੇ ਬ੍ਰਹਮਾਹਿ ॥ ਅਵਲ ਨੂਰ ਖੁਦਾਇ ਦਾ ਜਾਕਾ ਅੰਤ ਨ ਪਾਰ
 ਨੂਰੇ ਬਲਿ ਆਚਰਾਗਾ ਇਕ ਸਕਤੀ ਕਾ ਅਉਤਾਰਾ ॥ ਸਕਤ ਤੀਨ ਫਰੇ ਸਤੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨ ਮਹਾ ਦੇਵ
 ਆਬੀ ਬਾਦੀ ਆਤੁ ਸੀ ਸਚੁ ਹਕੀਕਤਿ ਦੇਵਾ ॥ ਤੀਨੋ ਆਪ ਪਛਾਣਿ ਆਹਮ ਸਰ ਅਵਰਿ ਨ ਕੋਇ ॥ ਆ
 ਪੇ ਆਪ ਖੁਦਾਇ ਕਹੈ ਭਰਮ ਭੁਲਾਣੇ ਸੋਇ ॥ ਤੀਨੋ ਕੀ ਆਗਾਮਾਨ ਬਹੁ ਹਮ ਹੀ ਕਹੇ ਖੁਦਾਇ ॥ ਆਤੁ
 ਸਮਿ ਸਲਚਰਾਗ ਦੀ ਇਕ ਬੀ ਲੇਖ ਜਗਾਇ ॥ ਆਤੁ ਸਹਿ ਤਿਉ ਪਜਹਿ ਦੇ ਤੀਨੋ ਹੀ ਦੇਵਾ ॥ ਲਿਖਿਅ
 ਤੀਨ ਕਿਤਾਬ ਵਿਚ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨ ਮਹਾ ਦੇਵਾ ॥ ਹੋਆ ਅਵਾਜਾ ਰੋ ਬਦਾ ਸੁਣਿਆ ਤੀਨੋ ਦੇਵਾ ॥ ਹਮ ਤੋ
 ਖਾਲਕ ਖਲਕ ਦੇ ਹੋਰ ਅਵਾਜਾ ਕੇਵਾ ॥ ਤੀਨੋ ਇਕ ਦੇ ਹੋਇ ਕਰਿ ਗਏ ਸਕਤਿ ਕੇ ਦੁਆਰਾ ॥ ਜਾਇਖੋ ਤੇ
 ਵਰ ਸਚੇ ਲਾਗੇ ਕਰਨ ਜੁਗਾ ॥ ਪੁਛ ਨ ਤੀਨ ਫਰੇ ਸਤੇ ਹਮ ਪਰਿਭੀ ਹੋ ਹੋਰਾ ॥ ਹੋਆ ਅਵਾਜਾ ਰੋ ਬਦਾ
 ਹੋਰ ਕੇ ਤੇ ਅੰਤ ਸਚਿਨਾ ॥ ਕਵਨ ਪੁਰੀ ਕੇ ਦੇਵਤੁ ਮਕਹਾ ਬਸਹੁ ਕਿਹ ਲੋਇ ॥ ਸੁਣਕਰ ਇਸ ਅਵਾਜੇ

ਰਹੇਸਮਾਧੀਹੋਇ।ਹੋਆਹੁਕਮਖੁਦਾਇਦਾਕੁਦਗਤਿਭੁਈਜਹੂਗ।ਨੂਰੇਸਿਲਿਆਜਾਇਨੂਰਨੋਹੋਇਰ
 ਹਿਆਭੁਰਪੁਰਾ।ਤਿਖਨਿਰੰਗਮਹਲਨੇਪੁਰਹੋਅੰਰੀਆਨਾਲਾਅਗਿਆਹੋਈਸਕਤਿਨੋਇਕਮੰਡਾਤਿ
 ਤਾਤਿਖਾਲਾ।ਰੇਖਾਨਿਅੰਡਾਫੇਨਕਰਿਵਿਚਤਬਕਵਸਹਿਕਈਲੋਇ।ਬਹੁਮੋਬਿਸਨਮਹੋਸਲਥਿਗਣਤੀ
 ਅੰਤਨਕੋਇ।ਰਾਅਕ੍ਰਿਸਨਪਰਸਰਾਮਲਾਥਕਛਮਛਅਵਤਾਰਾ।ਨਰਸਿੰਘਬਾਵਨਿਧੋਧਲਖਕਈਥੇ
 ਗਹਿਨਪਾਰਾ।ਕੋਤੇਲਖਮਹੰਮਦਾਅੰਤਨਲੋਆਲੋਇ।ਇਕਤੇਹੀਧਹਿਮੰਦਾਅੰਤਨਪਾਇਕੋਇ।ਬ
 ਲਨਿਚਗਗਾਥਿਅੰਤਲਾਥੀਥਿਸਮੇਹੋਇਥਿਅੰਤਾ।ਵਡਾਨੂਰਸਲਾਹੀਮੋਜਿਸਥੀਕੁਏਅਨੰਤਾ।ਨੂਰੇਬ
 ਲਿਆਚਰਗਾਇਕਇਕਚਰਗੋਲਾਥੀ।ਅਫਤਾਬਮਹਿਤਾਬਲਾਥਿਉਤਪਤਿਅਖਫਰਕੀ।ਏਕਪਲ
 ਕਕੇਅੰਤਰੇਉਤਪਤਿਖਪਤਿਅਪਾਰਾ।ਲਾਵਾਲੀਦਰਗਾਹਿਦਾਕੋਤਾਕੋਹੋਸਮਾਹੁ।ਕੋਹੋਮਹੰਮਦਾਇਕ
 ਤੁਮਦਰਗਾਹਿਕਈਅਪਾਰਾ।ਉਪਜਹਿਨੂਰਖੁਦਾਇਤੇਖਪਤਿਨਲਾਗੇਵਾਰਾ।ਸਕੁਖਾਕੁਤੇਉਪਜ
 ਹਿਕਾਨਹੈਵਾਨਨਬਾਤਾ।ਨਾਨਕਅੱਖੇਰਾਹੁਸਚਸੁਣਹੁਕਰੀਮਸਦਾਤਿ।ਮੋਮਨਹੋਵੈਮੋਮਾਦਿਲਮਹਿ
 ਫਿਰਹੋਵੈਖਾਕਾ।ਖਾਕੋਹੋਇਨਬਾਤਫਿਰਬਹੁਤਿਨਿਆਮਤਿਪਾਕਾ।ਕਾਨਹੈਵਾਨੋਆਦਮੀਤਾਤੇਨੁਤਫੇ
 ਸਾਫਾ।ਨੁਤਫਿਓਹੋਵਨਆਦਮੀਅਵਰਿਹੈਵਾਨੀਜਾਤਿ।ਕਾਨਹੈਵਾਨੋਆਦਮੀਮਰਫਿਰਿਮਾਦ
 ਮਹੋਇ।ਪਾਨਮਗਤਬਕ੍ਰਿਸਮਤੀਜੇਹੀਕਹੀਅਹਿਮੋਮਾ।ਹੋਹਿਮਨਾਫਕਸੀਗਦਿਲਮਹਿਫਿਰਹੋ
 ਵਨਖਾਕਾ।ਖਾਕੋਪਰਬਤਿਪਥਰਾਪਥਰਤੇਫਿਰਧਾਤਾ।ਚੁਨਹੋਵੈਪਥਰਹੁਦਇਆਆਤਸਸੀਗ
 ਚੁਨੇਪਾਣੀਮੋਲੀਆਹੋਵੈਮੋਮਨਪੰਗਾ।ਪਥਰਬਾਝਹੁਦਇਆਦਿਨਦਿਨਬਫਤਾਜਾਇ।ਰਹੇਸਰੀ
 ਸ੍ਰੰਜਗਲਗਪਥਰਨਾਮਕਹਾਇ।ਮਿਟੀਮੁਸਲਮਾਨਦੀਲਹੇਮਗਤਬਏਹਿ।ਹੋਵਨਪਥਰਖਾਕੇਤੇ

ਮਹੇ ਮੁਨਾਫ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਮੇਰੇ ਹੋਇ ਨਿਅਮ ਤਾਤ ਕੇ ਸੁਣਤੁ ਨਾਇ। ਰੀਦ ਮੇਰਾ ਬਿਰਜ ਮੰਗਨ ਖਾਇ ਮਾਹ ੧੧੮
 ਮੰਗਾਰ ਵਾਹਿ। ਮਿਸਰੀ ਖੰਡ ਨ ਬਾਤ ਗੁਣ ਮੇਵੇ ਗੁਨ ਗੁਨਾ। ਰੋਗ ਨ ਕਪੜੇ ਤੇ ਲਵਧ ਹੋਇ ਨ ਬਾਤੇ ਮੁਖ
 ਆਤਸ਼ ਬਿਨਾ ਨ ਮੇਰੇ ਹੋਇ ਰਹੇ ਜੇਧਰ ਤੀਆਹਿ। ਸੁਨਹੁ ਕਰੀਆ ਸਯਦਾ ਆਖੀ ਨਾਨਕ ਸਾਹ। ੧੧੦
 ਸੁਆਲ ਕਰੀ ਮਦੀ ਸਦਾ ਤਿਸੁ ਰਾ। ਕਰੇਇ ਮਾਮ ਕਰੀ ਮਦੀ ਨ ਪੈ ਕੈ ਬਰ ਦੀ ਜਾਇ। ਅਗੇਇ ਕਪੜੇ
 ਹੋਇ ਬੋਕਿ ਉਦੇਹਦਿ। ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਦੇ ਦੁਹ ਵਿਚ ਕੇਹੜੇ ਰਹਿ। ਰਖਿਹੁ ਸਚ ਸਲਾਮਤੀ ਕੁਲ ਅਲ
 ਮਤਿ ਛੁਡਿ। ਰਵਹੁ ਜਿਸ ਨੇ ਰਵਣਾ ਵਤਿ ਨ ਲੀਜੈ ਨਾਮੁ। ਕੁੰਨੀ ਦੁਨੀਆ ਕਾਰਨੇ ਮਰੀ ਮੇਰੇ ਹੋਇ ਹੋਰਾਮੁ।
 ਜੇਹੜੀ ਸਭੀ ਗਲ ਹੈ ਦੁਹ ਵਿਚ ਕਢਹੁ ਰੋਇ। ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਤੇ ਦੁਹ ਵਿਚ ਚੰਗਾ ਕੋਇ। ੧੧੧
ਸੁਆਲ ਨ ਕਸਾਹ ਸੁਹਾ। ਨਾਨਕ ਕਹੇ ਕਰੀ ਮਦੀ ਇਕ ਸਾਹਿਬ ਦੇਹਦਾ। ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਦੁਇ
 ਇਹ ਫਿਰ ਕੇਤੁ ਰਦਾ। ਦਾਇਮ ਸਚ ਸਲਾਮਤੀ ਸੁਠਨ ਰਹ ਸੀ ਮੁਲਾ। ਜੇਕਰੇਇ ਧਾਵਤਿ ਰਬ ਦੀ ਸੋਦਰ
 ਗਹਿ ਪਵਹਿ ਕਬੂਲਾ। ਅਗੇ ਨਾਉ ਨ ਜਾਤਿ ਹੈ ਅਮਲਾ ਉਪਰ ਨਿਬੇਨਾ। ਅਮਲਾ ਬਾਸ਼ੁ ਮੇਰੇ ਉਸਨੇ ਦੇਜ
 ਕਏਗ। ੧੧੨। ਸੁਆਲ ਕਰੀ ਮਦੀ ਸੁਹਾ। ਅਕਾਸ਼ ਬਾਣੀ ਕਰੇਇ ਮਾਮ ਕਰੀ ਮਦੀ ਸੁਣਹੋ ਨਾਨ
 ਕ ਸਾਹ। ਵਿਚ ਕਿਤਾਬ ਦੇ ਲਿਖਿਆ ਆਖਿਆ ਆਪਿ ਅਲਾਹਿ। ਵਿਚ ਜਮਾਨੇ ਆਖਰੀ ਖਾਤਮ ਨ
 ਧੀਰ ਸੁਲਾਪਿ ਛਲੇ ਸਭ ਮਨ ਸੁਖ ਹੈ ਨਤਿ ਨਾਮ ਨਹੁ ਨ ਮੂਲਾ। ਸਭਾ ਹੋਸੀ ਇਕ ਰੰਗ ਦੂਜਾ ਰੰਗ ਨ ਕੋਇ
 ਹਿੰਦੂ ਬਾਵਹੁ ਭੀ ਕੁਲਾ ਮੁਸਲਮਾਨ ਜਿਹੋਇ। ਮੁਸਲਮਾਨ ਮੁਸਲਮੀ ਰਹਨ ਕਿਆ ਮਤੁ ਤਕਿ। ਹਿੰਦੂ ਰ
 ਹਣ ਨ ਪਾਇ ਨੀਲ ਦੇ ਜਿ ਆਤਸ਼ ਭਾਖਿ। ਨਾਉ ਨਿਸਾਨੀ ਨਾਰਹੀ ਰਹਿ ਆਹ ਰੂਨ ਮਾਸਾ। ਸਬੇ ਜਲਾਏ ਆਤ
 ਸੀ ਉਠੀ ਗਇਆ ਨਿਰਾਸ਼ਾ। ਰੋਜ ਕਿਆ ਮਤਿ ਰੋਹੜੇ ਜਲੀ ਉਠੇ ਨਾਹੀ ਖਾਕਿ। ਆਤਸ਼ ਅੰਦਰਿ ਸਨਮ

ਦੇਉ ਦੂਵ ਤੇ ਨਪਾਕਿ॥ ੧੧੩॥ ਜਦਾ ਧਰਮ ਨ ਕਰ ਸਾਹ ਸੁਖਾ ਸਣੇ ਹੋ ਸੈ ਦਕਰੀ ਮਟੀ ਆਖੀ ਨਾਨਕ
 ਸਾਹ॥ ਵਿਚ ਕਿਤਾ ਧਾ ਦੇ ਲਿਖਿਆ ਆਖਿਆ ਆਪ ਅਲਾਹਿ॥ ਵਿਚ ਜਮਾਨੇ ਆਖਰੀ ਖਾਤਮ ਦੇ
 ਇਰਸੁ ਲਾ॥ ਇਕ ਨਾਨਕ ਇਕ ਮੁਸਤਫਾ ਇਜਾਸ ਨ ਦੇ ਇਨ ਮੁਲਾ ਰਹ ਸੀ ਖਾਤਮ ਜਮਾਨ ਵਿਚ ਨਾ
 ਨਕ ਸਾਹੁ ਫਕੀਰਾ॥ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਦੇ ਦੇਹ ਦੇ ਸਿਰ ਪੀਰਾ॥ ਦੇਵੇ ਫਿਰ ਕੇ ਫੇਰ ਸੀ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾ
 ਨਾ॥ ਆਸ ਨ ਤੀਜੇ ਗਹਿ ਵਿਚ ਦੇਵੇ ਫਾਨੀ ਜਾਨਾ॥ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਦਾ ਇਏ ਮਨ ਸੁਖੀ ਜਾਨਾ॥ ਦੀਨ
 ਗਵਾਇਆ ਦੁਨੀ ਪਾਰਿ ਤੇ ਵਹਿ ਬੇਈ ਮਾਨਾ॥ ਆਪ ਹਿੰਦੂ ਛਤ੍ਰ ਜਾਹਿ ਗੇ ਤੇ ਧਾਰਿ ਕਰ ਕੇ ਦੀਨਾ॥ ਹਿੰਦੂ
 ਧਰਮ ਨ ਰਖ ਸਾਨੀ ਹੋਸਨ ਅੰਤ ਬਿਦੀਨਾ॥ ਜੇ ਖਾਤਮ ਰਹੇ ਜਮਾਨ ਵਿਚ ਲਹੇ ਦੁਹਾ ਦੀ ਸਾਰਾ ਧਾ
 ਣੀਏ ਹੁਮਕਾਸ ਦੀ ਜਾਣ ਗਾ ਅੰਤ ਸੀ ਸਾਹ॥ ਦੁਨੀ ਗੁਲਾਮ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਰਹੇ ਕਦਾ ਮਾ ਦੇ ਨਾ ਲਾ॥ ਪੀਰ ਫ
 ਕੀਰ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਸੂਰਤ ਰਬ ਸੰਭਾਲਾ॥ ਫਕਰ ਖੁਦਾਇ ਦੁਇ ਇਕ ਹੋ ਦੁਜਾ ਬੇ ਦਨ ਜਾਨਾ॥ ਇਹ ਨ ਸੀ
 ਹਤਿ ਮਾਮਲੀ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨਾ॥ ਪਿਛਲੇ ਸਭ ਮਨ ਸੁਖ ਹੋ ਨ ਰਹੈ ਤਿਨਾ ਦੇ ਨਾਵਾ॥ ਅਮਲ ਤਿਨਾ ਦਾ
 ਦੇਵ ਚਲੈ ਜੀਉ ਸਿਅ ਵਗਾ ਗਾਵਾ॥ ਮਨੇ ਨ ਰਾਮ ਰਸੂਲ ਕੋ ਮਨੇ ਨ ਕ੍ਰਿਸਨ ਕਰੀ ਮਾ॥ ਦੁਨੀ ਆਕਾਰ ਨ
 ਉਮਤੀ ਕਰ ਸਨ ਕੁਫਰ ਰਹੀ ਮਾ॥ ਲਾਲਚ ਦੁਨੀ ਹਰਾਮ ਦੇ ਲੈਨ ਖੁਦਾਈ ਨਾਇ॥ ਅਗੋ ਕੋਇ ਨ ਮ
 ਨ ਦਾ ਕਹੈ ਰਸੂਲ ਖੁਦਾਇ॥ ਕਉ ਭੀ ਮੁਲ ਨ ਪਾਇ ਦੇ ਗਾਮ ਰਸੂਲ ਖੁਦਾਇ॥ ਪਾਰਿ ਪਾਰਿ ਫਿਰ ਸਾਨਿ
 ਦੇ ਚਰੇ ਮੁਲ ਨ ਲੈ ਸੀ ਕੋਇ॥ ਅਜ ਬਜਾ ਮਾਨਾ ਆਇ ਆਰਥ ਨ ਮਾਨੇ ਕੋਇ॥ ਅਤ ਨ ਨਾਉ ਖੁਦਾ
 ਉਦਾ ਕੁਥਿਆ ਰੋਟੀ ਦੇਇ॥ ਮਨ ਨਾ ਹਿੰਦੂ ਤੁਰ ਕੇ ਦੇਇ ਕੁਲੀ ਨਿਸਾਨੀਏ॥ ਹੀਰੇ ਜੋ ਸੀ ਵਸਤੁ ਹੋ ਕ
 ਉਠੀ ਮੁਲ ਨ ਪਾਇ॥ ਕਉ ਭੀ ਮੁਲ ਨ ਪਾਇ ਦੇ ਗਾਮ ਰਸੂਲ ਖੁਦਾਇ॥ ਨਹੀ ਖੁਦਾਇ ਰਸੂਲ ਕੋ ਰਾਮ

ਨਕਿਸਨ ਅਉਤਾਰਾ। ਕੁਲੀ ਕਲਾ ਕੁਵਾਇ ਕੋ ਰੂਤੀ ਉਸ ਸਭ ਭਰਮਾਇ। ਤੇ ਹੁਰੇ ਦੇਵੈ ਨਰਹ ਸਨੀ ੧੧੯
 ਨਾਹੀ ਬੇਦ ਪੁਰਾਨਿ ਕੁਰਾਨੀ। ਮੁਲਾ ਅਸੀਤਾ ਨਰਹ ਨਿਨ ਚਿਹਿਤ ਮੁਸਲਮਾਨ। ਜਾਤ ਸਫਾਤ ਨਰ
 ਹਸਨੀ ਸਭੁ ਹੋਸਨ ਦੇ ਕਸਮਾਨ। ਨਿਹਚਲਾਇ ਕੁਖੁ ਦਾਇ ਹੋਰ ਫਾਨੀ ਸਭੁ ਜਹਾਨ। ਉਡਸਨ
 ਹਰਫ ਕਿਤਾਬ ਦੇ ਸਚੁ ਨ ਕਹ ਸੀ ਕੋਇ। ਹਿੰਦੁ ਮੁਸਲਮਾਨ ਦੇ ਮਜਬ ਨਰਹਸਨ ਦੇਇ। ਬੇਦ ਪੁਰਾ
 ਨ ਕਤੇਬਾ ਮਤਿ ਅਉਰ ਕੁਰਾਨ ਕਤੇਬਾ ਹਟੇ ਹਟੈ ਵਿਕਾਸਨੀ ਹੋਸਨੀ ਅੰਤ ਨਿਖੇਦਾ। ਪਰਿਪਰਿਨਾਮ
 ਵਿਕਾਵ ਸੀ ਕਿੰਗ ਮਿਦਗ ਵਜਾਇ। ਅਗੈ ਕਉ ਰੀ ਮੁਲਨ ਪਉ ਸੀ ਆਈ ਵੈ ਆਬਿਰਥਾ ਜਾਇ। ਸੁਣ
 ਹੁਇ ਮਾਮ ਕਰੀ ਮਦੀ ਸਚੀ ਰਬ ਕਲਾਮ। ਦੇਜ ਕਦਨੀ ਆਕਾਰ ਨੇਰੇ ਟੀ ਨੇ ਹੋਰਾਨ। ੧੧੪॥ ਸੁਆਲ
 ਇਮਾਮ ਕਰੀ ਮਦੀ ਨ **ਸੁਆਲ**। ਕਹੇ ਇਮਾਮ ਕਰੀ ਮਦੀ ਸਚਾ ਰੋਇਸਨਾ ਹੁ। ਜਿਸਾ ਬਿਧ ਕਾਇਮ ਹੋਏ
 ਤਨੁ ਸੇਈ ਅਮਲ ਕਰੇ ਹੁ। ਕਾਇਮ ਹੋਇ ਕਿਅਮਤੀ ਜੁ ਸੇਖਾ ਕਨਥਾਇ। ਖਲੇ ਨ ਜੁ ਸਾਤਿਸ ਦਾਫਿਰਨ
 ਆਵੈ ਜਾਇ। ਕਉ ਫੁਇ ਬਾਦਤਗ ਬੀਵੀ ਜਿਤ ਕਾਇਮ ਹੋਵੈ ਰੂਹ। ਫੇਰ ਫੇਰ ਚਉਰਾ ਸੀ ਦੇ ਬਹੁਤੀ
 ਹੋਇਨ ਪੁਹ। ਕੇਹੀ ਸੁਰਤਿ ਰਬ ਦੀ ਕਿਸਾ ਬਿਧ ਲਾਈ ਮੈਧਿਆਨ। ਕਿਸਾ ਬਿਧ ਚਿਲੇ ਸਾਪੀ ਅਨ ਸਚ
 ਰੋਇ ਬਿਆਨ। ਖਾਤੁ ਮਇਸਜਮਾਨੇ ਦਾਤੁ ਨਾਨਕ ਸਾਹ ਫਕੀਰਾ। ਮੀਰਾ ਅੰਦਰਿ ਮੀਰ ਹੋ ਪੀਰਾ ਅੰਦਰ
 ਪੀਰਾ। ਮੁਰਸ਼ਦ ਹਿੰਦੁ ਤੁਰਕ ਦਾ ਰੂਹ ਸਾਏ ਰਾਹਿ। ਸਚ ਹਕੀਕਤ ਸੇਧ ਕੇ ਰੋਹ ਹਕਸਨਾਹਿ। ੧੧੫॥
ਜਾਵਾਨਾਨ ਕੁਲੀ। ਨਾਨਕ ਆਖੇ ਗੁਸਚੁ ਸੁਣਹੁ ਇਮਾਮ ਕਰੀਆ। ਜੀਵਦਿਆਤੁ ਹੋਇ ਰਹ
 ਦੁਨੀ ਆਵਿਚ ਯਤੀਆ। ਚਾਰੋਇਸ ਕੁਖੁ ਦਾਇ ਦੇ ਮਨ ਅੰਦਰਿ ਸੁਣ ਲਾਇ। ਇਕ ਹਕਾਨੀ ਇਸਕ ਹੈਹ
 ਕੋਹ ਕਕਮਾਇ। ਰੋਸਨ ਸੀਨੀ ਹੋਇ ਰਹੁ ਪਰਤੀ ਸੀਸਟਿ ਕਾਇ। ਕਰਹੁ ਇਬਾਦਤ ਰਬ ਦੀ ਚਿਲੇ ਬੈ

ਠੇਜਾਇ। ਦੁਜਾਇ ਸਕਸਚ ਬੰਦਗੀ ਬੁਰੇ ਕੁਲੇ ਸਭਾਤਿ ਆਗਾ। ਇਕਾਏ ਕੀ ਹੋਇ ਰਹੇ ਇਰਹੇ ਤੁਜਾਗ।
 ਨਤੈ ਰੇਭਾਗਾਂ। ਤੀਜਾਇ ਸਕਜਹੀ ਰਹੇ ਖਾਣਪੀਣ ਸਭ ਛਾਡਾ। ਬੈਠਹੁ ਆਸਣ ਮਾਰਕਾਰਿ ਜੋਗਾਧਿਆ
 ਨਲਾਗਾ। ਅਹਰਮਿਹਰਿ ਇਕਘਰਿ ਰਖਿਓ ਨਤਿ ਨਰਹ ਨਿਨਦੋਇ। ਆਵਾਗਓ ਨਹੋਇ ਫਿਰ
 ਜੇ ਨਿਤ ਨਿਤ ਸਾਧੇ ਕੋਇ। ਚਉਥਾਇ ਸਕਮਿ ਜਾਜਹੈ ਜਿਉ ਰੀਵੇ ਜਲਹਿ ਪਤੰਗ। ਗੁਣੀ ਆਤਸਇ
 ਸਕਦੀਇ ਸਕਮ ਸੁਕਾਸੰਗ। ਚਰੇਇ ਸਕਮ ਹਥ ਬਦੇਰ ਬਜਿਸ ਨੇ ਆਣੇ ਰਾਸ। ਜੋਗੀ ਭੋਗੀਆ
 ਸਕਾ ਪੁਰਨਹੈ ਵੈਆਸ। ਬਾਬੁਲਗੇਇ ਸਕਦੇ ਕੋਇ ਨਪਵੈ ਕਬੂਲਾ। ਇਸਕਲਗਾਇ ਆਰਥਸੇ
 ਜਾਹ ਰੱਖੀਏ ਰਸੁਲਾ। ਜੇਹਾਇ ਸਕਕਮਾਈਐ ਤੇਹਾ ਆਵੈ ਰਾਸ। ਲਗਾਰਹੈ ਰੋਜ ਸਬ ਪੁਰਨਹੈ
 ਵੈਆਸ। ਹਾਜੀ ਕਾਜੀ ਸੋਵ ਸਭ ਪੁਛਨ ਕਰਿਤ ਕਰਾਰਾ। ਜਿਸਦੇ ਵਲ ਖੁਦਾਇਹੈ ਸੋਕਦੀ ਨਾਅ
 ਵੈਹਾਰਾ। ਹਾਜੀ ਕਾਜੀ ਹਾਰ ਕਰਿ ਨਿਵਨਿਵ ਕਰਨਿ ਸਲਾਮ। ਕੁਸੁਨ ਚਲੇ ਕੂੜਦਾ ਉਪਰਿ ਸਚੁ ਕ
 ਲਾਮ। ਹੁਜਤਿ ਤਾਜਤਿ ਸਰੇ ਦੀਆਇ ਨਸਕੈ ਨੇਜਾ। ਜਿਤੀ ਫਿਰ ਕੇਦੁਨੀ ਦੇ ਨਾਨਕ ਕੀਤੇ ਜੇਗਾ ਸਕੁ
 ਮਜਬਮਨ ਸੁਖ ਕਰਿ ਸਚਾ ਅਮਰ ਚਲਾਇ। ਸਤਿਨਾਮ ਕਰਤਾਰ ਦੇ ਚਹੁ ਕੁਟੀਤ ਬਲਵਜਾਇ॥੧੯॥
 ਕੋਕੁਤ ਬਾਤ ਖੰਤ ਇਕਾਇਕਾ ਮੁਹਰਿ ਚਲਾਇ॥ ਇਕੋਹੀ ਪਾਤਸਾਹਿ ਜਗ ਕੂੜਨ ਰਹ ਸੀਜਾਇ। ਰਹਨ
 ਨਥਾਨ ਮੁਕਾਮ ਫੋਗੇ ਗੀਮ ਫੀਫਨਾਇ। ਕਲਾਵਿ ਚਨਾਨ ਕਨਿ ਰਮਲਾਸ ਚੋਇਕ ਖੁਦਾਇ॥੧੯॥
 ਸੁਆਲ ਕਾਜੀ ਰੁਕਨ ਦੀ **ਸੁਹਾ**॥ ਪਾਸ ਬੈਠਾ ਸੀ ਪੀਰ ਬਹਾਵਦੀ ਸਿਰੇ ਪੀਰਾ ਦੇ ਪੀਰਾ। ਸੁਣਗਲਾ
 ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਆਹੋਇ ਰਹੀ ਆਵਲ ਗੀਰਾ। ਰੁਕਨ ਲਕਹੇ ਮਖਤੁ ਮਜੀਸਣ ਨਾਨਕ ਕੀਤ ਦਬੀਗਾ ਕੀ
 ਤੇ ਸੁਮਨ ਸੁਖ ਸਭ ਅਵਤਾਰ ਪੈ ਕੈ ਬਰ ਪੀਰਾ। ਰਾਮ ਰਹੀ ਮਨ ਮਨੇਈ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਕਰੀ ਮਾਦੋਇ। ਮਨੇਨ

ਚਾਰੇਯਾਰਨੇਖਨਵਾਦੇਚਉਦਹਿਸੋਇ। ਚਾਰਕਤੇਬਾਨਮਨਈਬ੍ਰਹਮਾਧਿਸਨਮਹੇਸਾਮੇਰਮ १੨੦
 ਪਾਣਨਮਨਈਮਨੇਨਾਬਾਸਕਸੇਸਾ। ਰਾਮੁਰਹੀਆਇਕਹੈਕ੍ਰਿਸਨਕਰੀਮਾਇਕੁ। ਇਕਹੈਖਨ
 ਵਾਦੇਚਉਦਹਿਬਲਨਿਚਗਗਾ। ਦੁਜਾਆਖਣਸਕਹੈਆਖਿਆਚੜਨਿਅਜਾਧਾ। ਪਛਹੁਖ
 ਤਦਬੀਰਕਰਿਕ੍ਰਿਸਨੁਕਰੇਕਬੂਲਾ। ਥਕੇਨਸੀਹਤਦੇਦਿਆਗਈਆਸਿਸਭੇਬੂਲਾ। ੧੧੭॥
ਜਵਾਹਰਨਾਨਕਜੀ। ਨਾਨਕਆਖੇਮਖਤੁਮਜੀਸਚਾਸਬਦਪਛਾਣਾ। ਆਪੇਹੀਤੁਮਦੁ
 ਇਕਹੈਆਪੇਇਕਧਿਖਿਆਨ। ਜੇਦੁਜਾਆਖਣਸਕਹੈਤੁਸਾਕਿਉਜਾਤੇਦੋਇ। ਹਿਦੁਕਹੈਨਪਾਕ
 ਹੋਦੋਜਕਜਾਦੇਸੋਇ। ਨਾਮਨਲੈਦੇਗਾਮਦਾਕ੍ਰਿਸਨਕਹੈਫਿਰਨਾ। ਕਹਦੇਅਸਾਹਾਰਸੁਲਹੈਹੋਰਨ
 ਪੂਜਹੁਮੁਲਾ। ਤੁਰਕਨਜਪਦੇਰਾਮਕੋਹਿਦੁਨਜਪਹਿਰਸੁਲਾ। ਫਿਰਕਾਹਿਦੁਤੁਰਕਦਾਇਸਥਿਧਮ
 ਨਹੁਨਮੁਲਾ। ਆਖੇਨਾਨਕਸਚਸੁਣਮਖਤੁਮਬਹਾਵਦੀਸਾਹਾ। ਕੀਤੇਹੈਉਮਨਸੁਖਸਭਸਚੀਰ
 ਖਪਨਾਹਾ। ਰਾਮਹਸੁਲਾਕੇਤਫੇਕ੍ਰਿਸਨਕਰੀਮਾਅਲੋਇ। ਅਵਤਾਰਾਪੈਕੰਬਰਾਪੀਰਾਅੰਤੁਨਕੇ
 ਇ। ਯਾਰਿਇਸਹਾਬਖਨਵਾਦੇਥੇਦਕਤੇਬਬੀਚਾਰਾ। ਮੇਰਮਧਾਣੇਬਾਸਕਾਸੇਸਾਅੰਤਨਪਾਰ
 ਮਹਿਮਰਿਜਮਨਿਕਚੜੇਬ੍ਰਹਮਾਧਿਸਨਮਹਾਦੇਵ। ਇਕਸਚੁਖਦਾਇਹੈਹੋਰਦਰੇਗੀਭੇਵਾ। ਗਉ
 ਸੁਰਦਾਇਕਕਰਿਇਕਪਛਾਣੇਸੋਇ। ਹਿਦੁਮੁਸਲਮਾਨਦੇਮਜਬਉਠਾਵੈਦੋਇ। ਵਾਦਾਹਿਦੁਤੁ
 ਰਕਦਾਮਨਤੇਰਖਹੁਨਮੁਲਾ। ਸਚਸਨੀਹਤਿਯਾਵਕਰਿਦਰਗਾਹਿਪਵਹਿਕਬੂਲਾ। ਸੁਧਹਿਬਖਦ
 ਫੁਰਮਾਇਆਲਿਖਿਆਵਿਚਕਿਤਾਬਾਮਰਿਜਮਨਮਨਸੁਖਹੈਨਮਨਿਆਚੜਨਅਜਾਧਾ। ਕੁਦਰ
 ਤਕਈਅਸੀਖਹੈਇਕਕਾਦਰਨਿਆਗਾਧਾ। ਕਾਦਰਕੁਦਰਤਬਾਹਰਾਸਕੁਜਪਦੀਤਿਸਦੇਜਪ

ਕਰਤਿ ਬੀਦੇ ਰਬ ਦੇ ਹੁਕਮੀ ਆਵਹਿ ਜਾਹਿ । ਬਰਗਾਜਿ ਵੈ ਨ ਧਾਤ ਦੇ ਤੁਟਿ ਤੁਟਿ ਫੇਰ ਜਮਾਹਿ । ਓ
 ਹੁੰਦੇ ਹੀ ਆਸੂਰ ਤਾਓ ਹਜੇ ਦੇ ਨਾਇ । ਕੂੜ ਪਸਾਰਾ ਖਲਕ ਦਾ ਓੜਨ ਵਸਾਏ ਗਾਵਾ । ਓਹ ਫੇਰ ਨਾਮ
 ਵਨੀ ਸਭੁ ਜਪਹਿ ਤਿਨ ਦੇ ਨਾਇ । ਭੁਰਮ ਭੁਲੇ ਆਦਮੀ ਮਰ ਜਮਨ ਆਵਹਿ ਜਾਹਿ । ਜੈ ਸਾਮੇ ਤੀਉ ਸ
 ਦਾ ਤੈ ਸਾ ਆਸ ਮਜਾਣਾ । ਸੋ ਆਕੀ ਮਨ ਆਵੈ ਵੀ ਦਾ ਬੀ ਆਗੇ ਰੀ ਸੁਹਿ ਮਸਾਣਾ । ਮਿਟੀ ਗੇ ਰਮ ਸਾਣ
 ਦੀ ਫਿਰ ਆਵੈ ਹਥ ਕੁਭਾਗ । ਭੁੰਗੇ ਇਟਾ ਬਹੁ ਬਿਧੀ ਘਨ ਘਨਿ ਪਰਹਿ ਸਵਾਹਿ । ਫਿਰਿ ਖਾਵਨ ਅਗ
 ਨ ਅਗਣਤਿ ਦੀ ਜਾ ਲਿਖ ਲਿਕਰ ਨਿਪਕਾਰਾ । ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਦੁਇ ਫਿਰ ਲਹੇ ਨਤਿ ਨਾਦੀ ਸਾਗ ।
 ੧੧੮॥ ਸੁਆਸ ਪੀਰਗ ਉਸ ਬਹਾਵ ਦੀ **ਜੁਗ** ਆਖੇ ਗਉਸ ਬਹਾਵ ਦੀ ਸੁਣਹੋ ਨਾਨਕ ਸਾਹਾ । ਕ
 ਉਣ ਨਮੂਨਾ ਰੂਹ ਦਾਰਹ ਦਾ ਕੇਹਨੀ ਜਾਇ । ਰੂਹ ਦੀ ਕੀ ਜਾਤਿ ਹੈ ਕਉਣ ਸਫਾਤਿ ਕਹਾਇ । ਆ
 ਇ ਆਕਿਸ ਮਕਾਮ ਤੇ ਗਇ ਆਕਿ ਬੇਜਾਇ ਸਮਾਇ । ਜੈ ਸਾਕਿ ਉਤਾਰੇ ਦਿਲੇ ਦਾ ਸੋਈ ਅਵਲਫੁਕੀ
 ਗਾ । ਸਚੇ ਗਹਿਜੁ ਲੀਦਿਆ ਕਰੇ ਨਹੋਇ ਜੰਗੀ ਗਾ । ਹਉਂਦਾਇ ਕਸਚ ਦਾਰਿਤ ਮਕੂਨ ਉਠਾਇ । ਪ
 ਰ ਕਹੈ ਸੁਣਨਾਨਕਾ ਮਨ ਕਾ ਸਕਚੁ ਕਾਇ । ੧੧੯॥ **ਜਦਾ ਬਨਾਨਕ ਸਾਹਾ ਜੁਗ** ਸੁਣਹੋ ਪੀਰ ਬ
 ਹਾਵ ਦੀ ਆਖੀ ਨਾਨਕ ਸਾਹਾ । ਨਾਹਿ ਨਮੂਨਾ ਰੂਹ ਦਾਰਹ ਨ ਕਿਸ ਹੀ ਜਾਇ । ਜਾਤ ਸਫਾਤਿ ਬਾਹ
 ਗਰੰਗ ਰੂਪ ਨਹੀ ਕੋਇ । ਕਰੈ ਅਵਾਜਾ ਗੈ ਬਦਾਨ ਦਰੀ ਪਵੈ ਨ ਜੋਇ । ਆਇ ਆਗੈ ਬਮਕਾਮ ਤੇ
 ਫਿਰ ਗੈ ਬੀਜਾਇ ਸਮਾਇ । ਲਖ ਚੁਓ ਗਸੀਜੁ ਸਕੇ ਕਈ ਅਸੀਖਾਰੁਹਿ । ਹੋਇ ਇਕ ਰੋਆਪ ਵਿਚ
 ਕਰਨਿ ਅਵਾਜਾਹੁਹਿ । ਰੂਹ ਖਦਾਇ ਨ ਭੁਦਕਹੁਇ ਕਾਜਾਤਿ ਸਫਾਤਿ । ਪੰਜੇ ਸਿਲਖ ਸੀਅਤੁ ਸਾ
 ਜਾਇ ਖਾਈ ਜਾਤਿ । ਜਾਤਿ ਸਫਾਤਿ ਕਹਾਇ ਕੋ ਪਾਈ ਪਨੇ ਜੰਜੀਗਾ । ਜੁਸਾਪ ਕਹਿ ਆਜੁ ਸਿਆ

ਖਾਪਿਖਾਪਿਹੋਇਜੀਗਾਰੁਹੰਬੀਧਾਇਆਆਪਿਕੁੰਕੁੰਨੀਵਨੀਆਲਗਾਜਾਤਿਸਫਾਤਿਖੁਦਾਇਦੀ ੧੩੧
 ਨਾਉਧਗਾਇਆਠਗਾਠਗਰੇਸਿਮਿਲਠਗਨੇਵਜਾਨਾਉਰਖਾਇ। ਦੁਜੀਕੁਦਰਤਿਕੁੰਨਹੈਸਚੰ
 ਇਕਖੁਦਾਇ। ਆਪਿਭੁਲਾਇਆਦੁਨੀਲਗਾਹਮਾਸੁਮਾਧਰਨਾਹਿ। ਜਦਰੁਹੰਜੁਦਹੋਇਤੁਨਤੇਨਾ
 ਉਠਾਉਕਛੁਨਾਹਿ। ਸੁਭਾਕੁਦਰਤਰਬਦੀਅਰਬਾਨਾਸਰਮਾਹਿ। ਅਰਬਾਨਾਸਰਬਾਹਗਾਇਕੋਅੰ
 ਪਅਲਾਹਿ। ਕਰੇਰਿਅਜਤਿਬੰਦਗੀਜਾਣੇਅਪਣਾਆਪਿ। ਜਿਨਾਆਪਪਛਾਣਿਆਤਿਨਾਪੁੰ
 ਨਨਪਾਪਾ। ਆਖੇਨਾਨਕਹਿਦਗੀਸੁਣਹੁਬਹਾਵਦੀਪੀਰਾ। ਪਾਵਹੁਗਾਹੁਖੁਦਾਇਦਾਕਦੇਨਹੋਹੁਜਹੀ
 ਗੁ। ੧੩੦॥ ਸੁਆਲਮਖਤੁਮਬਹਾਵਦੀ **ਸੁਭਾ**। ਆਖੇਪੀਰਬਹਾਵਦੀਸੁਣਹੋਨਾਨਕਪੀਰਾ। ਆਦ
 ਮਹਵਾਰਬਸਿਰਜਿਆਕਹੁਸਚੀਤੁਦਬੀਰਾ। ਪਾਕਨਿਮਾਣੀਅੰਧਲੀਕਿਉਕਰਿਭਈਖੰਧੀਗਾ। ਸੁ
 ਰਤਹੋਈਖਾਕਤੇਕਰੇਅਵਾਜਕਧੀਰਾ। ਸਹੀਸੁਅਠਾਰਹਿਆਲਮਾਗੁਨਾਗੁਨਸਰੀਰਾ। ਇਹੁਹਕੀਕ
 ਤਗੋਬਦੀਕੁਹੈਸੋਅਵਲਫਕੀਰਾ। ੧੩੧॥ **ਜਾਗੁਰਾਗੁਰਾਗੁਰਾ**। ਸੁਣਮਖਤੁਮਬਹਾਵਦੀਨਾ
 ਨਕਕਹੇਫਕੀਰਾ। ਅਰਬਾਨਾਸਰਮੇਲਕਰਿਖਾਲਕਕੀਆਖੰਧੀਰਾ। ਦਾਣਾਭੁਇਆਖੰਧੀਰਤੇਸੁ
 ਟੁਸਚੀਤੁਦਬੀਰਾ। ਇਕਦੁਦਾਣੇਲਖਹੋਇਗੁਨਾਗੁਨਸਰੀਰਾ। ਅੰਨੇਭੁਇਆਖੰਧੀਰਫਿਰਨੁਤਫੇਭ
 ਏਬਹੁਰੰਗਾ। ਇਕਦਾਣੇਕੀਮਤਿਨਪਵੈਰੰਗਾਰੰਗੀਅਨਿ। ਸਹੀਸੁਅਠਾਰਹਿਆਲਮਾਨੁਤਫੇਹੀਤੇ
 ਕੀਨਾ। ਸੁਭਕੇਉਪਾਰਿਆਦਮੀਜਾਣੇਦੀਨਬਿਦੀਨਾ। ਅਰਬਾਨਾਸਰਹੋਇਫਿਰਜੇਮਰਥੀਵੈਖਾਕਾ।
 ਖਾਕੀਆਬੀਨਪਾਕੁਹੋਇਬਾਦੀਨਾਰੀਪਾਕਾ। ਜਾਹੋਨਾਇਲਾਹਦਾਆਪਤੇਕਰਹਿਨਫੇਰਾਮਵਾਜ
 ਤਾਗਾਂਫਿਲੀਆਜੇਥੀਵਨਫਿਰਸਬਦਨਕਰੇਰਬਾਬਾ। ਕਲਾਬਣਾਈਗੋਬਦੀਗੋਬੀਹੋਇਸੋਪਾਇ

ਇਕੋਤਜਾਣੈ ਕੁਤਬਗਉ ਸਇਕੋਜਾਣੈ ਆਪਖੁਦਾਇ। ਸੁਣਮਖਤੁਮਬਹਾਵਦੀ ਇਹਆਲਮਦੀਬੇਲਾ।
 ਆਪੋਆਪਵਿਛੋੜਦਾਫਿਰਆਪਕਰਾਏਮੇਲਾ। ੧੩੩॥ ਸੁਆਲਪੀਰਬਹਾਵਦੀ **ਸੁਰਾ।** ਆਖੋਪੀ
 ੬ ਰਬਹਾਵਦੀਜੁਸਾਕੋਤੇਰਹੀ। ਕਿਉਕਰਿਥੀਆਮਵਾਜਨਾਮਿਲਰੂਪਕਾਰਨਹੁਹੀ। ਕਿਥਹਉਪ
 ਜੀਆਦਾਨਸੀਫਿਰਕੋਥੇਜਾਇਸਮਾਇ। ਬੋਲਣਹਾਰਾਕਉਣਸੀਇਹਗੋਬੀਸਿਰਫੁਸਾਇਅਮ॥
 ਬਸੀਕੋਖਾਕਸੀਬਾਦਸੀਕੋਨਾਗਾਚਉਗਾਵਿਚੋਕਉਣਸੀਤੇਹੇਸਚਵੀਚਾਰ। ਜੇਸੁਰਤਬਨਦਿਖਾ
 ਇਦਾਕਰਦਾਬਹੁਤਿਸੁਮਾਰਾਹੋਦਾਜਬਨਪੈਦਰਹਕਛੁਡਿਸੇਨਾਮਸਰਅਸਾਰ। ਕੁਲੁਸੀਕੁਲੁ
 ਹਸੀਇਸਦਾਡੇਇਥਿਆਨਾ। ਇਹਹਕੀਕਤਸਚਦੀਕੀਜੇਪੁਗਟਿਜਹਾਨ। ੧੩੩॥ **ਜਵਾਹਰ**
ਧਾਨਨਕਸੁਰਾ। ਸੁਣਹੋਪੀਰਬਹਾਵਦੀਪੰਜਖਸੀਹਤਿਰਹੀ। ਪੰਜੇਪਾਂਜੇਪੰਜਵੀਸਰਮਿਸਪੁ
 ਕਾਰਨਹੁਹੀ। ਪੰਜਮਿਲਉਪਜੀਆਦਾਨਸੀਫਿਰਪੰਜਮਾਹਿਸਮਾਹੀ। ਬੋਲਣਹਾਰਾਜਗਤਿ
 ਗਰਸੁਰਤਿਬਾਦਹਵਾਇ। ਗੋਬੀਪੰਜਫਰੇਸਤੇਮਿਲਕਰਿਕਰਨਿਅਵਾਜਾ। ਮਝਿਆਪਖਾਵ
 ਜੋਚੋਮੰਦਾ। ਇਹੁਰਬਬਣਾਇਆਸਾਜਾ। ਆਪੋਇਕੋਰਮਰਹਿਆਜੀਆਜੰਤੁਸਰਮਾਤਿ। ਹੋ
 ਰਸਰੀਕਨਦੂਸਰਾਇਕੋਇਕੁਅੰਲਾਹਿ। ਚਾਰੇਯਾਰਮੁਸਲਮੀਰਹੇਅਲਾਹਦੇਨਾਲਿ। ਰੁਲੇਦੁ
 ਜੀਖੁਦੀਲਗਾਨਾਲਖਰਾਬਿਜਵਾਲਿ। ਖਾਕੀਆਬੀਆਤਸੀਬਾਦੀਚਾਰਕੁਤਬਾ। ਇਹੇਯਾਰਖੁਦਾਏ
 ਦੇਆਪਿਪੈਕੋਬਰਬੁਧਾ। ਕਾਇਮਚੋਰੇਤਰਫਦੇਕੀਤੇਚਾਰਕੁਤਬਾ। ਚਾਰੇਥੰਮੇਹਅਰਸਦੇਹਲਦੇਮੁ
 ਸਨਕਦਾ। ਕਾਇਮਕੁਰਸੀਅਰਸਹੈਕਾਇਮਾਇਕਖੁਦਾਇ। ਪੰਜੇਕਾਇਮਹੈਸਦਾਹੋਰਨਕਾਇਮ
 ਜਾਇ। ਜੋਆਇਆਸੋਜਾਇਸੀਜੋਗਾਇਆਫਿਰਆਇ। ਅਗਲਾਂਸਾਗਉਤਾਰਕੈਫਿਰਆਵੈਹੋਰਬ

ਭਾਇ॥ ਕਿਸਕੀਮਾਈਬਾਪਕਿਸਕਿਸਕਾਪੁਤਕਹਾਇ॥ ਕਿਸਕੀਜੇਰਧੀਅਕਿਸਸਭਕੁਤੇਕੀਏ ੧੩੩
 ਪਸਾਇ॥ ਜੀਵਦਿਆਸਭੁਤਿਸਨੀਮੋਇਆਨਾਤਿਸੇਕੋਇ॥ ਨਾਨਕਬਜੀਕੁਨਦੀਆਖਰੋਕੁਨੀ
 ਹੋਇ॥ ੧੩੪॥ ਸੁਆਲਪੀਰਬਹਾਵਦੀ **ਸੁਹਾ**॥ ਆਖੇਪੀਰਬਹਾਵਦੀਸੁਹਾਹੋਨਾਨਕਸਾਹਾਕੋਹੀ
 ਸਰਤਰਬਦੀਰਹਦਾਕੇਹਜੀਜਾਇ॥ ਖਾਝਕਉਣਖੁਦਾਇਦਾਪਹਰੇਕਉਣਪਸਾਕਾਕਉਣਸਰੀਕ
 ਖੁਦਾਇਦਾਸਚੁਹਕੀਕਉਣਆਖਿ॥ ਹਿੰਦੂਮੁਸਲਮਾਨਿਵਿਚਕਉਣਨਜੀਕਖੁਦਾਇ॥ ਦੇਨੋਮਜ
 ਥਸੇਧਕੋਸਚਾਇਕਉਣਖਾਇ॥ ੧੩੫॥ **ਜਵਾਬਨਾਨਕਸਾਹਿਬ**॥ ਸੁਹਾਹੋਪੀਰਬਹਾਵਦੀਆ
 ਖੀਨਾਨਕਸਾਹਾ॥ ਸਚੀਸਰਤਰਬਦੀਰਹਦਾਸਚੀਜਾਇ॥ ਸਚਾਖਾਣਰਬਦਾਪਹਰੇਸਚਪਸਾਕ
 ਏਕੋਇਕਖੁਦਾਇਹੋਹੋਰਸਰੀਕਨਸਾਕਾ॥ ਹਿੰਦੂਮੁਸਲਮਾਨਦੁਇਦਰਗਹਿਲਹਨਿਨਜਾਇ॥ ਮ
 ਜਬਦੁਇਮੋਨਸੁਖਹੋਨਤਿਸੀਦੇਗੁਮਗਾਹਿ॥ ਸੋਈਸਰੀਕਖੁਦਾਇਦਾਜਾਕਾਜਨਮਨਜਾਤਿ॥ ਬੇਦ
 ਕਤੇਬਹੁਬਾਹਗਾਮਨਹਦਸਬਦਅਲਾਪ॥ ੧੩੬॥ ਸੁਆਲਪੀਰਬਹਾਵਦੀ **ਸੁਹਾ**॥ ਆਖੇਪੀਰ
 ਬਹਾਵਦੀਸੁਹਾਹੋਨਾਨਕਸਾਹਾ॥ ਹਿੰਦੂਮੁਸਲਮਾਨਦੁਇਤਿਤੇਨੀਮੁਢੋਉਗਾਇ॥ ਤੀਜਾਮਜਬਕਉਣ
 ਹੋਜੇਤਹਿਕੀਤਾਤਹਕੀਕਾ॥ ਏਹੁਹਕੀਕਉਣਸਚਕਹਨਾਹਿਤਲਹੀਲੀਕਾ॥ ਹਿੰਦੂਮੁਸਲਮਾਨਦੁਇਧ
 ਬੇਆਦਮਦੇਫਰਜੰਦਾ॥ ਤੇਹਿਕਉਣਰੋਵੇਨਾਨਕਾਸਚਕਹੋਇਹਪੰਦਾ॥ ਹਾਰਿਆਕਾਜੀਰੁਕਨਦੀਹਾਰਿ
 ਆਸਾਹਿਕਰੀਮਾ॥ ਹਾਰਿਆਹਾਜੀਆਹਾਜੀਕਰਿਪਨਗੁਨਭਏਯਾਤੀਮਾ॥ ਹਿੰਦੂਪਛਦਾਪੀਰਬਹਾਵਦੀ
 ਮੁਲਤਨੇਦਾਪੀਰਾ॥ ਹਿੰਦੂਮੁਸਲਮਾਨਦੀਕਹੁਸਚੀਤਦਬੀਰ॥ ੧੩੭॥ **ਜਵਾਬਨਾਨਕਸਾਹਿਬ**
 ਆਖੀਨਾਨਕਸਾਹੁਸਚਸੁਹਾਬਹਾਵਦੀਪੀਰਾ॥ ਹਿੰਦੂਮੁਸਲਮਾਨਦੁਇਸਿਰਗੁਮਥੀਏਜਹੀਰਪਤੀ

ਜਾਮਜਬਪਾਕਹੈਨੇਕਬਦਤੇਦੁਰਾਭੁਲੇਬੁਰੇਦਰਗਾਹਿਵਿਚਵੜਨਨਮਿਲਦੇਮੂਰਾਭੁਲਾਭੁਲੇ
 ਆਈਗਰਬਿਆਮੈਸਮਅਵਰਨਕੋਇ। ਬੁਰਾਬੁਰਿਆਈਸਹਮਿਆਨੀਚਕਰਮਬਹਿਰੇਇ
 ਦੇਵੇਰਹੇਜਹਾਨਵਿਚਧਰਨਪਹੁਤੇਜਾਇ। ਨਾਨਕਕਹੈਬਹਾਵਦੀਹਉਮੈਰਖੈਅਜਾਇ। ਤੀਜਾਮਜ
 ਬਜਚਹੈਮਾਰਫਤੀਮਨਮਾਰ। ਨੇਕਬਦਦੁਇਗਹਿਛੁਡਹਰਿਦਮੁਖਾਲਕੁਸਾਰਿ। ਨੇਕਬਦਦੁਇ
 ਰੂੜੇਚਲਦੇਗਾਰੀਗਾਹਿ। ਲੀਹੇਲੀਹੇਗਾਰੀਚਲੇਲੀਹੇਚਲਨਕਪੁਤਾ। ਤੀਨੇਲੀਹੇਨਮਾਨਹੀ
 ਸੁਰੇਫਕਰਸਪੁਤਾ। ਹਿੰਦੁਮੁਸਲਮਾਨਦੁਇਬਾਬੇਆਦਮਦੇਫਰਜਦਾ। ਲੜਦੇਹਦਾਬੰਨਕਾਰਿਸਚ
 ਭੁਲਾਇਨਪੰਦਾ। ਦਰਗਹਿਠਉੜਨਪਾਇਨੀਜੋਕਰਦੇਦਾਵੈਕੁੜਾ। ਦਾਵਾਰਾਮਰਹੀਮਕੇਲੜਮਰ
 ਦੇਹੋਦੇਧੜਾ। ਜਿਚਰਰਹਮਕਸਤੇਜੁਸਾਸਾਬਤਿਨਾਲਿ। ਤੁਦਬੀਰਾਬਹੁਬਿਧਕਰੇਮਰਦਿਆਚਲ
 ਹਿਨਨਾਲਿ। ਫਿਰੇਚਭੈਗਸੀਕੁਰਮਦਾਹੋਇਨਿਮਾਣਾਰੂਹ। ਕੋਇਨਪੁਛੇਧਾਤੁਨੀਵਾਰਾਪਿਵੰਦੀਰੂ
 ਈ। ਜਿਤਏਯਾਰਮੁਹਬਤੀਖਾਣਪੀਣਦੇਮਿਤਾ। ਮੁਆਭੇਖਨਰੁਹਕੋਫਿਰਫੇਰਨਲਾਇਨਚਿਤ
 ਮਿਲਦੇਆਇਮੁਹਬਤੀਦਾਮਕਾਮਦੇਯਾਰ। ਕੁਈਸਕੇਪ੍ਰੀਤਮੀਕੁਈਕੁਤੀਜਹਜਾਹਿ। ਮਾਧਿ
 ਉਨਾਨੇਨਾਨੀਆਚਾਚੇਤਾਇਮਿਤਾ। ਮਾਮੇਤੋਮਮਾਈਆਫੁਫੀਫੁਫੜਕਿਤਾ। ਭਾਡੀਭਾਡੇਭੇਵੇਰੇਜਿ
 ਰਾਣੁਗਿਰਾਣੁਅਪਾਰਿ। ਅੰਤਨਸਾਥੀਕੋਇਹੈਬਿਨਕੁਜਨਹੋਇਆਬਿਜਾਗ। ਕੁੜਮਿਧੜਪਬਯੁ
 ਤੀਆਬਹਿਬਹਿਕਰਨਧੀਚਾਰ। ਕਚੇਸਾਕਕੁਸੰਗਨੀਮੋਇਆਸਹਨਿਨਸਾਰਿ। ਦੁਨੀਆਵੇਕੁਸ
 ਗਸੁਤੁਤਜਹੁਬਹਾਵਦੀਪੀਰ। ਜਿਨਾਪਨਾਹਖੁਦਾਇਦੀਸੇਕਦੇਨਹੋਹੀਜਹੀਗਿ। ਦੁਨੀਆਵੀਸੁਕੁ
 ਸਾਹਿਬੀਰਹੀਸੁਦੁਨੀਆਮਾਹਿ। ਚਾਲਿਆਰੂਹਿਇਕਲੜਾਜੁਲੇਪੁਛੇਦਾਰਾਹਿ। ਫਿਰਵਿਚਚਉਗ

ਸੀਏ ਕਰਿ ਕੇ ਰੂਪ ਅਨੇਕਾ। ਲਖਿ ਅਸੀਖਾਰੂਪ ਕਰਿ ਲਖਿ ਅਸੀਖਾਰੇਖਾ॥ ਜਿਚਰ ਰੂਪ ਨ ਕਾਇਮੇ १੩੩
 ਚਰਟਿ ਕੇ ਨ ਰਹਿੰਨਾ। ਜੇਹੇ ਵੈ ਕਾਇਮ ਜੁਸ ਛਾਮਿ ਦੇ ਚਉਗ ਸੀ ਦਉਨਾ। ਹਾਰਿ ਆਦਾਨ ਸਮੰਦ ਸਭ
 ਰਹਿ ਰਿਖਾ ਬਹਾਵਦੀ ਪੀਰਾ॥ ਜਿਤੇ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿ ਸਭ ਕਰਿ ਸਚ ਸਬਦ ਪਰ ਪੀਰਾ॥ ਆਖਰੀ ਇਸ
 ਜਮਾਨੇ ਦਾ ਨਾਨਕ ਸਾਹ ਫਕੀਰਾ॥ ਮਾਰਿ ਆਸਿ ਕਾ ਸਚ ਦਾ ਸਿਰ ਪੀਰਾ ਦੇ ਪੀਰਾ॥ ੧੨੫॥ ਸੁਆਲ ਪੀਰ
 ਰਬਹਾਵਦੀ ਸੁਗਾ॥ **॥ ਆਖੇ ਪੀਰ ਬਹਾਵਦੀ ਨਾਨਕ ਸਚ ਅਲਾਇ। ਖਤ ਰਾਹ ਹਰਾਗਤਿ ਦਿਹੁ ਕਰ**
ਮਸਲਾ ਸਚ ਸੁਣਾਇ। ਕਉਣੁ ਨ ਬੁਦ ਜਹਾਨ ਵਿਚ ਪਹਯਲ ਕਾਇਮ ਕਉਣਾ। ਜੇਹੇ ਹੁਕੀ ਕਤਿ
 ਰੂਸ ਦੇਹਿ ਹਉ ਸੀਸ ਨਿਵਾਵਾਤਉਣਾ। ਏਹੁ ਹਕੀ ਕਤਿ ਹਕ ਦੀ ਰੋਹੇ ਸਭ ਬੁਝਾਇ। ਕਾਦਰ ਮੁਲ ਨਹਿ
 ਈਸ਼ ਕੁਦਰਤਿ ਭਰਮ ਭੁਲਾਇ। ਕਾਇਮ ਕਉਣਾ ਇਬਾਦਤੀ ਹੋਵਹਿ ਜੁਸਾਪਉਣਾ। ਹਉ ਮੁਰੀਦਤਿ
 ਸਦਾ ਸਚ ਬਹਰ ਸੁਣਾਏ ਕਉਣਾ॥ ੧੨੬॥ **ਜਵਾਬ ਨਾਨਕਾ ਹੁਸ਼ਾਰਾ।** ਸੁਣਹੋ ਪੀਰ ਬਹਾਵਦੀ ਆ
 ਖੀ ਨਾਨਕ ਸਾਹ। ਰਖਿ ਆਸਿ ਰੂਪ ਸੀਦਨਾ ਸੁਣੀ ਐਸਾ ਸਚ ਸਾਹਾ। ਜੁਸੇ ਨ ਬੁਦ ਜਹਾਨ ਵਿਚ ਪਹਯਲ
 ਕਾਇਮ ਰੂਹਾ। ਰਹਿ ਛੁਰੇ ਜਬ ਜੁਸਿਆ ਮਿਟੇ ਅਵਾਜਾ ਹੂਹਿ। ਦੇਇ ਨ ਬੁਦ ਜਹਾਨ ਵਿਚ ਪਹਯਲ ਕਾਇ
 ਮ ਦੇਇ। ਜੇ ਕਰਨਿ ਇਬਾਦਤ ਬੰਦਗੀ ਸਚ ਬਹਰ ਬਤਾਵਨਿ ਸੋਇ। ਜੁਸੇ ਬਾਣੁ ਨ ਰੂਹੁ ਹੈ ਰੂਹਾ ਬਿ
 ਨ ਜੁਸਾਨ ਹੋਇ। ਨਾਨਕ ਲੇਖੇ ਮੰਗਿ ਅਰੇ ਦੇ ਰਿਠੇ ਦੇਇ। ਮਿਲਨਿ ਸਜਾਈ ਜੁਸਿਆ ਰੂਪੁ ਕਾਰ
 ਨਿਹਾਇ। ਨਿਕੀ ਬਦੀ ਬੀਚਾਰ ਕੇ ਮਿਲ ਅਜਾਇ ਸਜਾਇ। ਆਪੇ ਰੂਹੁ ਕਹਾਇ ਦਾ ਆਪੇ ਜੁਸਾ
 ਹੋਇ। ਏਹੁ ਤਮਾਸਾ ਦੇਖ ਕੈ ਨਾਨਕ ਰਿਤਾਰੇਇ। ਰੋਇ ਨ ਕੋਈ ਆਇ ਆਹ ਸਨ ਚਲਿ ਆਕੋਇ। ਅਗ
 ਪਿਛਾ ਸੇਖ ਕੈ ਨਾਨਕ ਰਹਿ ਆਖੋਇ॥ ੧੩੦॥ ਸੁਆਲ ਪੀਰ ਬਹਾਵਦੀ **ਹੁਸ਼ਾਰਾ।** ਆਖੇ ਪੀਰ ਬਹਾ

ਦੀ ਸੁਣਹੋ ਨਾਨਕ ਸਾਹਾ। ਇਕ ਖੁਦਾ ਇਹ ਸੁਲਹੈ ਕਿਉ ਦੁਨੀਆ ਬਹੁ ਤੇ ਰਾਹਾ। ਮਲੁਮ ਕੁਸੁ ਨਹੈ
 ਵਈ ਵਾਣੀ ਕੀ ਬਲਾਇ। ਰਾਹੁ ਸਚਾ ਵਾਛੁ ਕੈ ਬਹੁ ਤੇ ਹੋਈ ਗੁਮ ਰਾਹਾ। ਮੁਸਲਮਾਨ ਛੁਡਿ ਆਖ
 ਛਾਹ ਕਹਲਾਸਾ। ਹਿੰਦੂ ਖਾਨਦੋਰ ਗੁਰਿ ਤਿਨਹੋ ਸੀ ਕੀ ਹਵਾਲਾ। ਦੋਇ ਭੁਲੇਗਾ ਹਿਤੇ ਸੁਚਨ ਜਾਣ
 ਨ ਮੁਲਾ। ਆਲਬੀਗਾ ਨਾਖ ਸੁਖਾਨ ਕਰ ਕਸਮਾ ਰਾਮ ਸੁਲਾ। ਦਰਗਾਹਿ ਇਨਾ ਕੀ ਹਾਲਹੋ ਇਸੁ
 ਤੇ ਹੋਖ ਬਰਬਤਾਇ। ਪੀਰ ਕਹੇ ਸੁਣਨ ਨ ਕਾਖਤ ਰਾਮ ਨਹੁ ਚੁਕਾਇ। ੧੩੧॥ **ਜਦਾ ਨਾਨਕ**
ਪੁਰਾ ਸੁਣਹੋ ਪੀਰ ਬਹਾਵਦੀ ਆਖੀ ਨਾਨਕ ਸਾਹਾ। ਲਬੇ ਕਾਰਨ ਪੀਰ ਜੀ ਦੁਨੀਆ ਬਹੁ ਤੇ ਰਾਹਿ।
 ਕਾਰਨ ਕਪੜੇ ਤਾਮ ਦੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਗੁਮ ਰਾਹਿ। ਖਾਨਕਸੀ ਸਾਐ ਤੁਭਾ ਤਜਿ ਉਧਿਰ ਥੀ ਆਕ ਪਾਹਿ
 ਚਾਣਿ ਆਦੀ ਵਣੁ ਵਾੜੀ ਚ ਚੁਖ ਚੁਖ ਲਈ ਖੁਹਾਇ। ਕੁਕੇ ਇਹ ਕਪਾਹਿ ਨਿਮਾਨ ਨੀ ਖੁਸਦੀ ਕ
 ਰੈ ਕਹਾਇ। ਪਹਲੇ ਬਾਬੇ ਬੁਝੀ ਐ ਮੰਜੇ ਉਤੇ ਪਾਤਿ। ਕੁਕੇ ਇਹ ਕਪਾਹਿ ਨੀ ਹੋਉ ਦੁਨੀਆ ਵਾਟੁ
 ਫੇਰ ਮੁਹਿ ਰਿਤੀ ਵੇਲਣੇ ਖਾਵੈ ਸਕਤੀ ਭੀਨਾ। ਕੀਤੇ ਕਾਰਨ ਮਾਰੀ ਐ ਕਿਸ ਆਗੇ ਕੁਕੇ ਪੀਨਾ। ਫਿਰ
 ਖੜ ਸਉ ਪੀਪੇਂ ਵਿਆਪਤਿ ਨੁਨਾੜੀ ਬੰਦਾ। ਚੁਖਿ ਚੁਖਿ ਹੋਇ ਪਿੰਦੁ ਦੜੀ ਕਾਰਨ ਕਤ ਨਿਤੰਦਾ। ਫਿਰ
 ਸਉ ਪੀ ਚੁੜੇ ਲੀ ਆਕ ਤਨਿ ਬਾਹਿ ਉਲਾਰਿ। ਕੁਕੇ ਇਹ ਕਪਾਹ ਨੀ ਹੋਉ ਕਿਉ ਆਈ ਸੀ ਸਾਰਾ। ਫਿਰ
 ਰਸਉ ਪੀ ਜੋ ਲਾਹਿ ਆਤਾ ਵੀਤੁ ਦੇਰੇ ਕਾ। ਛਿਕਾ ਛਿਕਾ ਦੇਨ ਮਰੈ ਵੀ ਆ ਅੰਧਾ ਗਰਬੇ ਲੋਕਾ। ਫਿਰ
 ਸਉ ਪੀ ਚੜੇ ਹਿ ਆਸਿਰ ਨਿਸਾਨੀ ਪਾਇ। ਸੁਲੇ ਤੁਲੇ ਰਨ ਸਿਰ ਮੁਗਲੀ ਕਟਨ ਦੇਤਾਇ। ਫਿਰ ਸਉ ਪੀ
 ਤਿਨਾ ਦਰਜੀ ਆਜਿ ਉਧਿਰਿ ਖਸਮ ਕਹਨਿ। ਪਹਰਨ ਕਪੜ ਮਨ ਭਾਵੈ ਜਿਤ ਪੈਂਦੇ ਸੋ ਹੋ ਜੀਵਾ। ਸਭ
 ਕੋ ਹਸੇ ਹੜ ਹੜਾਇ ਕਰਤ ਕਰੈ ਸੋ ਹੋਗਾ। ਇਹੁ ਸਿਰ ਥੀ ਆਕ ਪਾਹਿ ਦੇ ਨਾਨਕ ਇਨਾ ਜੀਤਾ ਕੀ ਸਿਰ

੨

ਹੋਗਾ॥੧੩੩॥ ਸੁਆਲ ਪੀਰ ਬਹਾਵ ਦੀ **ਸੁਰਾ**॥ ਆਖੇ ਪੀਰ ਬਹਾਵ ਦੀ ਸੁਣ ਹੋ ਨਾਨਕ ਸਾਹਾਜ ੧੩੪
 ਸਾਕਿ ਉਕਰਿ ਸਿਰਜਿਆ ਸਚਾ ਤੇ ਹੁਸਨਾਹ॥ ਕਉਣ ਮੁਕਦਮ ਪਿਰਦਾ ਕਿ ਸਵਸਾਇ ਲੋਗਾ॥ ਖਾਵੈ
 ਕਉਣ ਨਿਆਮ ਤੀਕਿ ਸਨੇ ਕੋ ਗਾਜੇਗਾ॥ ਕਰਦਾ ਕਉਣ ਅਵਾਜ਼ ਨਾ ਸੁਣਨੇ ਹਾਰਾ ਕਉਣਾ॥ ਜੁਸੇ
 ਰਖਦਾ ਕਉਣ ਹੋ ਸੁਪਨੇ ਜਾਦਾ ਕਉਣਾ॥ ਏਹੁ ਹਕੀਕਤਿ ਜੇ ਰੁਸੇ ਸੇਈ ਅਵਲਫ ਕੀਰਾ॥ ਪੀਰ ਅੰਦਰ
 ਰਪੀਰ ਹੋ ਮੀਰ ਅੰਦਰਿ ਮੀਰ॥੧੩੩॥ **ਜਵਾਬ ਨਾਨਕ ਸਾਹਾਜੁ ਹਾ**॥ ਆਖੇ ਨਾਨਕ ਸਾਹ ਸਚਾ
 ਏਹੁ ਬਹਾਵ ਦੀ ਸਾਹ॥ ਜੁਸਾ ਸਾਜਿਆ ਨਿਆਮ ਤੀ ਸਚੇ ਸੁਣ ਹੁਸਨਾਹਿ॥ ਰੁਹ ਮੁਕਦਮ ਪਿਰਦਾ
 ਕਰਮ ਵਸਾਏ ਲੋਗਾ॥ ਖਾਵੈ ਅਗਨ ਨਿਆਮ ਤਾ ਰੂਹਾ ਭੋਗਾ ਜੇਗਾ॥ ਕਰਦੀ ਬਾਦ ਅਵਾਜ਼ ਨਾ ਸੁਣ
 ਨੇ ਹਾਰਾ ਰੂਹਾ॥ ਜੁਸੇ ਰਖਦੀ ਅਗਨ ਹੋ ਰੂਹਾ ਫਿਰੈ ਪਰਜੂਹਾ॥ ਰੂਹ ਛੁਡੇ ਜਥ ਜੁਸ ਨਾ ਫਿਰੇ ਹੋ ਵਨ ਰੂਹ
 ਅਪਾਰਾ॥ ਫਿਰ ਲਗਾ ਵਨ ਜੁਸ ਨਾ ਕਰਿ ਭਾਰ ਹਿਤਿ ਸਛਾਰਾ॥ ਮੁਏ ਕੀ ਗਣਤੀ ਨਾ ਹੀ ਜੀਵਤ ਦੇਖ
 ਪ੍ਰਤਖਾ॥ ਜੇ ਤੇ ਦਾਣੇ ਅਨਿਦੇ ਜੀਆ ਜੀਤ ਤੁਲਖਾ॥ ਗੋਧੀ ਸਿਰ ਰਖਦਾ ਇਦਾ ਬ੍ਰਹਮ ਸਕੈ ਕੋਇ॥ ਪੀਰ ਪੈ
 ਕੰਬਰਿ ਅਉਲੀਏ ਥਕ ਬਕਿਰ ਹੋਖ ਲੋਇ॥ ਰੂਹ ਨ ਆਵਦਾ ਭਿਸਈ ਜਾਦਾ ਲਖੇ ਨ ਕੋਇ॥ ਏਹੁ ਇਸਾ
 ਰਤਿ ਜੇ ਬੁਝੈ ਪੀਰਾ ਦੇ ਸਿਰ ਹੋਇ॥੧੩੪॥ ਸੁਆਲ ਪੀਰ ਬਹਾਵ ਦੀ **ਸੁਰਾ**॥ ਆਖੇ ਪੀਰ ਬਹਾਵ ਦੀ
 ਸੁਣ ਹੋ ਨਾਨਕ ਸਾਹਾ॥ ਚਾਰੇ ਰੂਹ ਅਮਾਨਤੀ ਰਹਦੇ ਕਉਣ ਪਨਾਹਾ॥ ਚਾਰੇ ਰਾਹ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਮੈ ਕਉਣ
 ਹੋਭੀ ਖੋਲਾ ਭਿਖਾਇ॥ ਲਿਖਿਆ ਵਿਚ ਕਿਤਾਬ ਦੇ ਕਹਿ ਆਰਸੂਲ ਖੁਦਾਇ॥ ਬਾਸੂ ਗਾਹਿ ਸਰੀ ਅਤੇ
 ਬੰਦੇ ਪਾਕ ਨ ਹੋਇ॥ ਬਾਸੂ ਸੁਨਤ ਆਦਮੀ ਦਰਗਹਿ ਲਹਨ ਨ ਦੋਇ॥ ਮੁਸਲਮਾਨੀ ਅਸਾਨ ਨੀਵਤ
 ਨ ਪੁਛ ਸੀ ਕੋਇ॥ ਬਾਸੂ ਰਸੂਲ ਮਹੀਮ ਦੇ ਰੂਜਾ ਹੋਰ ਨ ਕੋਇ॥ ਵੇਇ ਮਗਾਹਿ ਤਰੀਕ ਤੇ ਸੇਇ ਮਹਕੀਕਤ

ਰਾਹਿ। ਰਾਹੁ ਮਾਰਫਤ ਆਖੀ ਐ ਚਾਰੇ ਰਾਹਿ ਖੁਦਾਇ। ਜੁ ਸਾਚਾਰ ਖਸੀ ਅਤਾ ਕਿ ਉਕਰਿ ਥੀ ਆ
 ਨ ਪਾਕਾ। ੧੩੫॥ ~~ਜੁ ਸਾਚਾਰ ਖਸੀ ਅਤਾ ਕਿ ਉਕਰਿ ਥੀ ਆ~~ ਸੁਣਹੋ ਪੀਰ ਬਹਾਵ ਦੀ ਆਖੀ ਨਾਨਕ ਸਾਹਾ।
 ਚਾਰੇ ਰਾਹਿ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਸੁਣ ਕਰਿ ਮਨ ਮੈ ਲਾਇ। ਅਵਲ ਗੁਰੂ ਸਰੀ ਅਤੇ ਗੁਜਲ ਖਗਾਇ ਤੁਨਾ ਮਾਂ।
 ਕੁਲਾ ਮਨ ਵਣ ਸਭੁ ਸਦਾ ਬੁਗਨ ਸੁਣਈ ਕਾਨਾਰੇ ਜਨਿਆ ਅਤੁ ਬੰਦਗੀ ਅਵਰਿ ਰਿਆ ਜਤੁ ਸਾਰਿ।
 ਤੁਰਕੇ ਅਮਲਾ ਥੀ ਕਾਰ ਸਭੁ ਗੁਰੂ ਤਰੀ ਕਤਿ ਧਾਰਾ ਜਾਣੇ ਹਕ ਹਕੀ ਕਤੇ ਬੁਝੈ ਹਕੀ ਮਖੁਦਾਇ। ਆਪੇ
 ਆਪ ਅਲਾਹਿ ਪੈ ਹੋਰ ਦੁਜਾ ਕੋਈ ਨਾਹਿ। ਜੀਵਦਿਆ ਜੇ ਮਰਹੈ ਮਾਰਫਤੁ ਮਨ ਮਾਰਾ ਮਿਲਿਆਰ
 ਹੋ ਖੁਦਾਇ ਨਾਲ ਤਉ ਹੀ ਉਤਰੇ ਪਾਰਾ ਮੁਸਕਲ ਮੁਸਲ ਮਾਨ ਵੀ ਜੇ ਉਤ੍ਰਿ ਖੀਤ ਲਵਾਰ। ਕੁਲੇ
 ਗਾਹਿ ਸਰੀ ਅਤੇ ਰੇ ਨਸ ਜਾਈ ਮਾਰਾ ਰੇ ਨਸ ਜਾਈ ਮਾਰ ਬਹੁ ਮਾਰ ਨ ਕਖੀ ਸਾਨ੍ਹਾ। ਕੁਲੇ ਜੇ ਮੁਸ
 ਲਮਾਨ ਹੋਇ ਤਿਸ ਤੇ ਏਹੁ ਅਸਾਰਾ। ਮਾਰਨ ਸਾਨ੍ਹ ਜਹੀਰ ਕਰਿ ਕੁਲੇ ਜੇ ਮੁਸਲਮਾਨ। ਕਲਮੇ
 ਰੋਇ ਨੇ ਸਾਨ੍ਹਿ ਆਕਰ ਕੇ ਬੇਈ ਮਾਨ। ਬਿਸਤਿ ਨ ਪਹੁਤਾ ਬਪੜਾ ਸਾਨ੍ਹਿ ਆਨੁ ਕਖਾ ਮਾਰਿ। ਖਾ
 ਪਾਕਾ ਵਾਕੁਤਿ ਆਮਿਲਿਆ ਨ ਪਾਕਾ ਜਾਹਿ। ਕਲਮਾ ਪਾਕਰ ਸੁਲਪ ਨਿਸਾਨਿ ਆਏ ਗੁਨਾਹਿ
 ਕਲਮੇ ਪਾਨ੍ਹਿ ਆਮ ਜਾ ਬਹੈ ਦੀ ਨਦੁ ਨੀਤੇ ਜਾਹਿ। ਜਿਸ ਨੇ ਕਲਮਾ ਆਖੀ ਆਫਿਰ ਤਾ ਕੋ ਮਿਲੇ
 ਸਜਾਇ। ਪੀਰ ਜੀਏ ਵੈ ਜਾਣੀ ਐ। ਉਹੁ ਬਿਸਤੀਠ ਉਨੁ ਨ ਪਾਇ। ਜਿਸ ਦਾ ਕਲਮਾ ਆ
 ਖੀ ਐ ਓਹੁ ਦੇਵੈ ਫੇਰ ਸਜਾਇ। ਕਲਮੇ ਪਾਨ੍ਹਿ ਆਨ ਪਾਕਹੋਇ ਬਿਸਤ ਨਤਾ ਕੇ ਕੁਇ। ਕਲ
 ਮੇ ਆਖੀ ਆਏ ਹੁਗੁਣ ਹੋਇ ਗੁਨਾਹ ਪਾਕਾ ਅਗੇ ਕਰੇ ਗੁਨਾਹਿ ਫਿਰ ਤਿਸਾ ਬਿਸਤੋ ਮਿਲੇ ਤਲਾਕੀ।
 ਭੁਨਾ ਭਾਂਡਾ ਕੁਟ ਦਾਫਿਰ ਲਏ ਅਢੁ ਵੈਦੀ ਮਾਜੇ ਭਾਂਡਾ ਭੁਜੇ ਖਾਕ ਦਾਫਿਰ ਆਵੇ ਕਿਤੇ ਨ ਕੀਮੀ।

ਤਾਰੇ ਪਰਬਤਿ ਰਾਮ ਚੰਦ ਸਤਿ ਨਾਮਾ ਸਿਖ ਨਾਮਾ ਬਧੀ ਪੁਲਸ ਸਮੁੰਦ ਪਰਿ ਝੁਟੀ ਲੰਕਾ ਨਿਦਾਨਾ ਕ
 ਲਮੇ ਰੋਧੀਆ ਉਮਤੀ ਚਲੇ ਰਸਾਤਲ ਜਾਨਾ ਆਗੇ ਅਗਮ ਅਥਾਹੁ ਹੈ ਬਾਹੁ ਨ ਕਾਹੁ ਪਾਨਾ ਵਿ
 ਚ ਜਮੀ ਨੇ ਦਬੀ ਅਨ ਚਲੇ ਰਸਾਤਲ ਜਾਹਿ ਜੀਵਨ ਬਹੁ ਤੇ ਬਰਖਲਗ ਫਿਰ ਆਤੁ ਸਵਿਚ ਜ
 ਲਾਹਿ ਫਿਰ ਹੋਵਨ ਗਯਦਮ ਮਾਹੀਆ ਬੁਲਹਣਿ ਜੋ ਕਿ ਸੀਸਾਰਿ ਇਕ ਵੀਲ ਖਜ ਲਜੇ ਨਹੈ
 ਜੋ ਦਬੇ ਸੇ ਕੁਏ ਅਉਤਾਗਾ ਖਾਨਜਨਾ ਵਰਿਆਦ ਮੀ ਬਹੁ ਨਿਆਮ ਤਿਦੋ ਨਾਲਾ ਫਿਰ ਹੋਵਨ ਤਿਦੁ
 ਨੁਤ ਫੇਜੀ ਆਜੰਤੁ ਸਭਾ ਲਾ ਰੂਚੇ ਦਸ ਜਲਾਇ ਕੈ ਜਲ ਧਲਿ ਹੋਵਨਿ ਖਾਕਾ ਮਣਦੀ ਸੇਰ ਨ ਨਿਕ
 ਸੇ ਹੋਇ ਮਿਟੀ ਪਾਕਾ ਗਇਆ ਰੂਹੁ ਅਸਮਾਨ ਨੋ ਆਬਤ ਯਾਤੀ ਨਾਲਿ ਰਹੀ ਜੋ ਖਾਕ ਨਿਮਾਨ ਨੀ
 ਅਰਥਾਨਾ ਸਰਿ ਭਾਲਾ ਰਹੀ ਜੋ ਮੁਸਟੀ ਖਾਕ ਦੀ ਹੋਈ ਫੇਰਨ ਧਾਤਾ ਖਾਨਜਨਾ ਵਰ ਆਦਮੀ ਫਿ
 ਰ ਹੋਵਨ ਨੁਤ ਫੇ ਖਾਕਾ ਨੁਤ ਫੇ ਹੋਇ ਜੀ ਆਜੰਤੁ ਲਖ ਚਉ ਰਾਸੀ ਲੋਇ ਇਕੇ ਤਾਜਾਣੇ ਆਪਰਬ
 ਇਕੇ ਖਾਸਾ ਧੰਦਾ ਹੋਇ ਜੇ ਹੋ ਅਮਲ ਕਮਾਈ ਅਨ ਫਿਰ ਕਿਆ ਮਤਿ ਪਾਵੈ ਦੇਹਾ ਕਿਆ ਮਤਾ
 ਈ ਰਹੇ ਨੇ ਮਰ ਫਿਰ ਜੰਮੇ ਖੇਹਾ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਦੇ ਇਨ ਰਬਲ ਗਾਵਨ ਦੇਇ ਸਾਹਬ ਜਰ
 ਬੋ ਬਾਹਰ ਗਰਮ ਰਹਿ ਆਵਿ ਚਲੇਇ ਰਿਸਦਾ ਆਪ ਖੁਦਾਇ ਹੋ ਮਣਕੇ ਸਗਲੀ ਲੋਇ ਜਿਵੈ
 ਫਿਰਾਇ ਤਿਉ ਫਿਰ ਨਿਵਿਰ ਲਾਜਾਨੇ ਕੋਇ ਸਚੀ ਸੁਰਤਿ ਰਬ ਦੀ ਮੋਇ ਲੈ ਆਇਆ ਨਾਲਾ ਜੋਰ
 ਖੋ ਮੋਇ ਸਲਾਮਤੀ ਸੇ ਖਾਸਾ ਧੰਦਾ ਭਾਲਾ ਫਿਰ ਗਾਇਆ + ਵਰਗ ਹੋਈ ਨਾਲ ਹਨਿ ਜੋ ਗਾਣੇ
 ਸੈ ਤਾਨਾ ਅਲਸੁ ਨਤਿ ਮੋਇ ਹੋ ਸਿਰ ਪਰਿ ਰਖੇ ਜੋਇ ਪਵੈ ਮਰਾਤ ਬਸ ਯਦੀ ਬਗਾਰਿ ਖੀ ਸੁਰ ਹੋਇ
 ਰਖੇ ਮੋਇ ਹਲਾ ਲਖਾਇ ਨਿਕਟ ਹਰਾਮ ਨ ਜਾਇ ਸਭੁ ਜਹਾਨ ਦੀ ਕੀਚ ਲੀਤਿ ਸਤੇ ਰੂਹੇ ਖੁਦਾਇ ਮੁ

ਖਸੂਰਾਇਵੀਜਤੀਸੁਪਨੇਮਨੀਨਜਾਇ। ਐਸੀਰਹਣੀਜੇਰਹੈਤਿਸਕਏਕਸੁਖਾਇ। ਜੇਮੁਖ
 ਆਖੇਸੋਥੀਵੈਬੋਥੀਵੈਸੇਫੁਜਥਾਨਾ। ਪਹਿਲੇਗਥਿਆਏਹੁਗੁਣਚੇਸਾਸਗਸੰਜਹਾਨਾ। ਕਿ
 ਸੇਕਟਾਇਆਲੰਡਕਉਕਿਸੇਛਿਦਾਇਕਾਨਾ। ਸਾਬਤਸੁਨਤਿਰਬਦੀਭੰਨਨਥੇਈਮਾਨਾ।
 ਬੁਰੇਦੁਹਾਦੇਪੀਥਨੇਬੁਰਾਦੁਹਾਦੇਮੇਲਾ। ਜੇਕੋਸਚਮਲਾਇਦਾਪਤਿਮਾਰਨਿਤਿਹਜੇਲਾ।
 ਸਚੀਕੁਦਰਤਿਰਬਦੀਕੋਇਨਪਾਵੈਭੇਦਾ। ਹਿੰਦੁਮੁਸਲਮਾਨਦਇਪੜਿਲੜਦੇਥੇਦਕਤੇਬਾ।
 ਬੇਦਕਤੇਬਹੁਬਾਹਰਾਲਾਇਸਰੀਕੁਮਲਾਹਿ। ਕਈਅਸੀਖਮਹੰਮਦਾਬੁਹਮੋਬਿਸਨਕਹਾਇ।
 ਕਈਅਸੀਖਾਕੁਦਰਤੀਸਾਜੀਕੁਦਕਰਤਾਗ। ਆਪੇਮਾਰਜੀਵਾਇਦਾਆਪੇਕਰੇਸੁਮਾਗ। ਇ
 ਕੋਸਿਕਾਤਖਤਇਕਜਰਬਭੀਇਕਾਹੋਇ। ਜਾਣੇਖੁਦਖੁਦਾਇਹੈਪਾਵੈਸਚਾਸੋਇ। ਕਾਖਿਛਿ
 ਨਾਇਨਮਗਨੇਛਪੇਨਮਗਨਕਦਾਹਿ। ਅਖਰਿਜਾਹਿਰਸਚਹੈਜਿਉਕਾਖਿਜਲਨਿਸੀਗਭੁ
 ਹਿ। ਆਦਿਸਚਜਗਦਸਚਹੈਭੀਸਚਨਾਨਕਹੋਸੀਭੀਸਚ। ਜੇਮਰਕੋਛਿਰਜੀਮਿਆਜੇ
 ਈਕਚਨਿਕਚਾਮਰਿਮਰਿਜਮਨਕਚੜੇਹਿੰਦੁਮੁਸਲਮਾਨ। ਕਾਇਮਤੀਜਾਰਾਹੁਹੈਮੁਸਕ
 ਸਥੀਆਮਸਾਨ। ਨੇਕੀਬਦੀਦੁਇਰਦਕਰਿ ਆਉਅਲਾਹਦੇਪਾਸ। ਜੇਮਨਹਿਅਲਹਿਦੇ
 ਹੁਕਮਨੇਸੋਈਬੰਦਾਖਾਸਿ। ਨਾਰਿਕਤੇਬਾਸੋਪਕੇਦੇਖਹੁਦਿਲਲਗਾਇ। ਰਬਨਵਿਚਕਤੇਬ
 ਦੇਰਹੋਇਲਾਹਦਿਜਾਇ। ਰਹੋਇਲਾਹਦਸਭਦੇਵਿਚਸਭਨਾਦੇਜਾਨਾ। ਜੇਸੀਸੁਰਤਿਧਿਆ
 ਈਅੰਤੈਸਾਲਾਈਐਮਾਨ। ਸੁਣਹੁਮਾਰਫਤਪੀਰਜੀਮਿਲਤੁਮਜਬਛਾਹੁ। ਪਹੁਜੁਸਾਆ
 ਪਣਾਰਿਆਰਬਧਣਾਇਆਸਾਜਾ। ਕਾਇਮਚਾਰੇਰੂਹਹੈਚਾਰੇਜੁਸੇਸਾਬ। ਪੰਜਵੀਕੁਦਰਤੁਰ

ਬਦੀ ਮਿਲਹੋਇ ਪੰਜਤਨ ਪਾਕਾ ਅਵਲ ਬਾਦੀ ਰੂਹ ਹੈ ਨਾਮ ਫਰੇਸਤਾ ਜਾਨਾ। ਆਤਮਿ ਦੁਜਾਰੂ ੧੩੬
 ਹੈ ਮਾਨੇ ਸੁਰਤਿ ਦੇਉ। ਖਾਕੀ ਚਉਥਾ ਰੂਹ ਹੈ ਕੁਇ ਆਖਵੀ ਸਮਝੇਉ। ਪੰਜਵਾਰੂ ਹਖਵੀ ਹੈ
 ਮਿਲਿਆ ਚਉਥੀ ਗੋਸ਼ੇਇ। ਨਾਲਿ ਬਰਕਤਿ ਰਬ ਦੀ ਚਾਰੇ ਕਾਇਮ ਹੋਇ। ਦੁਇ ਨੇਕ ਦੁਇ ਬਦ
 ਹੈ ਵੇਰੀ ਮੀਤ ਕਹਾਹਿ। ਦਹ ਦਿਸਨਾ ਲਖ ਦਾਇਰੀ ਚਲਦੇ ਸਿਧੇ ਗਾਹਿ। ਜੇਕਰੋਇ ਬਾਦਤਰ
 ਬਦੀ ਬੰਦਗੀ ਸੁਰਤਿ ਜਾਇਖੁਦਾਇ। ਕਾਇਮ ਚਾਰੇ ਫਰੇਸਤੇ ਚਲਨਿਤਿ ਸਹਿ ਰਜਾਇ। ਜੇ ਮਹਰੂ
 ਮਖੁਦਾਇ ਦੇ ਕਰਨਿ ਇਬਾਦਤਿ ਨਾਹਿ। ਫਿਰਦੇ ਸਿਰਗਿਰਦਾਨ ਉਹਰੇ ਜਸੁ ਬਨਾਇ ਕਾਹਿ।
 ਨੇਕ ਖਸੀਅਤਿ ਪਾਕ ਹੈ ਬਾਦ ਫਰੇਸਤੇ ਆਹਿ। ਬਾਦ ਪੈਵੇ ਦਖੁਦਾਇ ਨਾਲ ਖਾਸਾ ਜਾਰ ਕਹਾਇ। ਅ
 ਤਸਕਵਤਿ ਬਾਦ ਦੀ ਬਿਨ ਬਾਦ ਨਾਤੁ ਸਹੋਇ। ਆਬੀ ਕੁਵਤਿ ਨਾਰਦੀ ਬਿਨ ਨਾਰਨ ਆਬੀ ਹੋਇ।
 ਖਾਕੀ ਕੁਵਤਿ ਆਬ ਦੀ ਬਿਨ ਆਬ ਨਹੋਵੇ ਖਾਕਾ। ਜਿਚਰ ਪੰਜਨ ਮਿਲਨੀ ਹੋਹਿ ਨ ਪੰਜਤਨ ਪਾਕਾ
 ਬਾਦੀ ਹੋਇ ਗਲੀ ਜਜਬ ਆਵੇ ਬਹੁ ਬਦ ਹੋਇ। ਹੋਵੇ ਨਾਰਗਲੀ ਜਜਬ ਕਿਸੇ ਕੀ ਮਨ ਹੋਇ। ਆ
 ਬਗਿਲਾ ਜਤਿ ਜੇਕਰੋ ਗੀਵੀ ਹੋਇ ਸਿਆਹਾ। ਬਾਇਬਾਇ ਖਲਕਤਿ ਸੁਭ ਕਰੇਹਾ ਬਿਨ ਕੋਈ ਲਾਇ। ਅ
 ਕਗਲੀ ਜਤਿ ਜੇਕਰੋ ਨੇੜੇ ਛੁਪੇ ਨ ਕੋਇ। ਚਾਰੇ ਮਿਲ ਗਲੀ ਜਹੋਇ ਨੇੜਨ ਦੁਕਨਿ ਕੋਇ। ਬਿਨਾ ਬ
 ਰਕਤਿ ਰਬ ਦੀ ਚਾਰੇ ਕਿਸੇ ਨ ਕਾਮਾ। ਆਖੇ ਨਾਨਕ ਸੁਣ ਪੀਰ ਜੀ ਸਚੀ ਰਬ ਕਲਾਮਾ। ੧੩੬॥ ਸੁ
 ਆਲ ਪੀਰ ਬਹਾਵੁਤੀ ਸੁਰਾ। ਆਖੇ ਪੀਰ ਬਹਾਵੁਤੀ ਸੁਣ ਨਾਨਕ ਸਾਹ ਸਚੁ ਸੁਆਲਾ। ਗੁਸੇ ਅੰਦ
 ਰ ਜੇ ਮਰਨਿ ਫਿਰੇ ਕਉ ਛੁਹਵਾ ਲਾ। ਕਉਣੁ ਮਰਾਤ ਬਤਿਨਾ ਦਾ ਪਾਸ ਨ ਕੋਹ ਫੀਜਾਇ। ਦੋਜ ਕਜ
 ਹੋ ਕਿਉ ਸਤ ਜਾਇ ਇਹ ਭੀ ਸਚ ਰਸਾਇ। ਗੁਸਾ ਕਰ ਕੇ ਜੇ ਮਰੇਵ ਰਾਮ ਰਾਤ ਬਪਾਇ। ਲਿਖਿਆ

ਗਰਕਤੇਬਵਿਚਸੋਮਿਲੇਸਹੀਦੀਜਾਇ। ਕਾਏਮਰਹੋਕਿਆਮਤੀਮਰੈਨਜੀਮੈਸੋਇ। ਰਣਵਿਚ
 ਮਰੈਸਹੀਦਹੋਇਤਿਸਦੇਹਮਗਤਬਹੋਇ। ੧੩੭॥ **ਜਵਾਹਰਨਾਨਕਸਾਹਸੁਗਾ।** ਆਖੇਨਾਨਕ
 ਸਾਹੁਸਚਸੁਣਹੁਬਹਾਵਦੀਪੀਰ। ਗੁਸਾਕਰਿਕੇਜੇਮਰਨਿਸੋਹੋਸਨਿਬਹੁਤਜਹੀਗ। ਲਿਖਿ
 ਆਚਾਰਕਿਤਾਬਵਿਚਗੁਸਾਕਰੇਹਰਾਮ। ਦੁਨੀਆਕਾਰਨਲਖਿਮਰਨਿਸੋਮੋਆਕਿਸੇਨਕਾ
 ਮ। ਭਿਉਹੋਹਿਜੰਬੁਰੇਕੀਯਦਮਾਜਹਚਿਲਪੇਟੇਮਾਰਿ। ਗਣਵਿਚਗੁਸਾਕਰਿਮੁਦੇਲੈਨੇਸਾਕੁ
 ਏਅਉਤਾਗ। ਗੁਸਾਆਤੁਸਕਰਿਮੁਦੇਜਿਉਜਲੈਪਤੰਗਦੀਪਾਨਿ। ਚਸਮੀਦੇਖਹੁਪੀਰਜੀਤਾ
 ਪਾਛੇਕਰਉਕਲਾਮ। ਸਕਤੀਮਰਨਾਦੇਜਕੀਸਭੁਆਖਨਮੋਆਹਰਾਮ। ਸਿਵਕਾਮਰਨਾਭਿ
 ਸਤਹੈਸਭੁਕੋਕਰੈਸਲਾਮ। ਜੀਵਤਪੁਜੈਸਭੁਕੋਮੁਇਆਭਿਸਤੀਜਾਇ। ਨਾਨਕਆਖੇਪੀ
 ਰਜੀਸਿਵਦਰਮਗਤਬਪਾਇ। ਸਾਕਿਤਮਗਤਬਕਛਨਹੀਅੰਤਦੇਜਕਲਹੋਸਜਾਇ। ਜਿ
 ਉਪਰਧਨੇਜਲਮਰਨਿਵਿਚਰੋਸਨਦੀਪਜਲਾਇ। ਕਰਦੇਜਾਲਮਜਾਲਮੀਸਿਰਕਰਨਗ
 ਰੀਬਾਜੋਗ। ਓਇਪਉਸਨਿਦੇਜਕਹਾਵੀਮੈਜਿਉਲਹੋਸਜਾਈਚੋਗ। ਖਾਵਨਮਾਸਗਰੀਬ
 ਦਾਆਖਨਥੀਆਹਲਾਲਾ। ਫਿਰਲੈਸਨਮਾਸਉਪੈਨਕੋਜਿਉਰਿਤਾਏਨਸੰਕੁਲਾ। ਮਾਰਨਮ
 ਰਨਦੁਸਮਨੀਕਦੀਨਛੋਰੇਕੋਇ। ਜੈਸਾਕੋਈਧੀਜਸੀਫਿਰਲੁਣਸੀਤੈਸਾਸੋਇ। ਮਜਬਉਤੇ
 ਲਨਮਰੇਜੋਹੋਵੈਧਰਮੇਹਾਨਾ। ਗੁਸਾਏਹੁਲਾਸਹੈਰਹੈਕਿਆਮਤਿਨਾਮ। ਏਹੁਨਸੀਹਤਿਪੀਰ
 ਜੀਸੁਣਤਰਕੇਜੇਰਹਰਾਮ। ਲਿਖਿਆਵਿਚਕਿਤਾਬਦੇਆਖੀਰਧਕਲਾਮ॥ ੧੩੮॥ ਸੁਆਲ
 ਪੀਰਬਹਾਵਦੀ **ਸੁਗਾ।** ਆਖੇਪੀਰਬਹਾਵਦੀਸੁਣਨਾਨਕਸਾਹਫਕੀਗ। ਅਵਲਖੁਦਖਿਦਾਇਸੀ

ਦੇਹੁ ਹਕੀਕਤ ਜੋ ਕਹੈ ਸੋ ਅਲਹ ਦਾ ਸੂਕਾ॥

ਰੂਜਾ ਹੋਰ ਨਬੀਗਾ॥ ਕਿਉਂ ਕਰਿਆ ਦਮਾ ਸਿਰਜਿਆ॥ ਕਿਉਂ ਕਰਿ ਥੀਆ ਖੀਧੀਗਾ॥ ਯਕਜਾ ਚਾਰ ਫਰੇ ੧੧੭
ਸੁੱਤੇ ਹੋਇ ਕਿਸਤ ਦਬੀਗਾ॥ ਚਾਰੇ ਵਿਚ ਸੁਰੀਫ ਕਉ ਏਕਉ ਏਕਤੀਫ ਕਹਾਇ॥ ਇਹੁ ਹਕੀਕਤਿ
ਜੋ ਰੁਸੈ ਸੋਈ ਰਸੁ ਲਖਦਾਇ॥ ਅਵਲ ਬੁਤ ਨਿਵਾਜਿਆ॥ ਕਿਉਂ ਕੀਤਾ ਫਿਰ ਮਨ ਸੂਖਾ॥ ੧੩੮
ਦਾਖਨਾਨ ਕਾ ਹੁਕਮ॥ ਆਖੇ ਨਾਨਕ ਸਾਹੁ ਸਚ ਸੁਣਹੁ ਬਹਾਵਈ ਪੀਰਾ॥ ਅਵਲ ਲਖਦਾਇ
ਸੀਫਿਰ ਦੁਜਾ ਕਰਿਤ ਦਬੀਗਾ॥ ਕਰਤ ਦਬੀਗਾ ਮਨ ਵਿਚ ਚਾਰ ਮਲਾਇ ਕਰੀਨਾ॥ ਬਾਦੀਆ ਬੀ
ਆਤਮੀ ਚਉਥੀ ਮਿਲੀ ਜਮੀਨਾ॥ ਪੰਜ ਦਾ ਬੁਰਜ ਬਣਾਇਓਨ ਸੁਰਤਿ ਕਰਿ ਅਸਮਾਨਾ॥ ਛੇਵੇਂ
ਆਪਿ ਇਲਾਹ ਦਾਰਹਿਆ ਪੁਸੀਦਾ ਅਮਾਨਾ॥ ਕੀਤਾ ਹੁਕਮ ਖੁਦਾਇ ਤਬਤੀਨੇ ਮਲ ਕਬਲਾਇ॥
ਬਾਦੀ ਨਾਰੀਆ ਬੋਲੈ ਹੋਆ ਹੁਕਮ ਖੁਦਾਇ॥ ਆਣੇ ਖਾਕ ਪਤਾਲ ਦੀ ਸੁਰਤਿ ਬੁਤ ਬਣਾਇ॥ ਸਾ
ਜਿਆ ਬਤ ਮਲਾਇ ਕਾਜਿਉ ਹੋਈ ਰਬਰਜਾਇ॥ ਫਿਰ ਹੋਆ ਹੁਕਮ ਖੁਦਾਇ ਦਾ ਬੁਤ ਅਗੇ ਕਰ
ਹੁਨਿ ਮਲਾ॥ ਬਾਦੀਆ ਬੀ ਮੰਨਿਆ ਤਬ ਸਿਜਦੇ ਕਰੇ ਨੇਲਾਗਾ॥ ਨਾਰੀ ਹੁਕਮ ਮੰਨਿਆ ਤਿਹ ਰਬ
ਆਨਾਉ ਸੈਤਾਨਾ॥ ਲਾਨਤ ਹੋਵਤ ਵਕਰ ਲਪਾਇ ਕਢਿਆ ਬੇਈਆਨਾ॥ ਰਿਤਾਉ ਸਤੋਗਿ ਨਾਇ
ਕੈ ਫਿਰ ਦੋਈ ਮਿਲੈ ਨਤਾਹਿ॥ ਬਿਨਾ ਮਲਾਇਕਾ ਤਸੀ ਕਿਉਂ ਕਰ ਚਲ ਨਗਾਹਿ॥ ਕਿਉਂ ਕਰਿਉ
ਪਜੈ ਆਲਮਾ ਕਾਨਹੈ॥ ਵਨ ਨਥਾਤਾ॥ ਆਤਮ ਬਾਸੁ ਪੀਰ ਜੀ ਹੋਇ ਜਾਤ ਸਫਾਤਿ॥ ਹਯਦਾਰ
ਜਾਰ ਆਲਮਾ ਆਤਮ ਬਿਨਾ ਨਹੋਇ॥ ਲਖ ਚਉਗਾ ਸੁਮੇਦ ਨੀ ਬਿਨਾ ਆਤਮ ਜਮਹਿ ਨ ਸੋਇ॥
ਆਖਨ ਸਕੁ ਫਰੇ ਸਤੋ ਸਵੀਐ ਬਾਰ ਖੁਦਾਇ॥ ਹੁਕਮ ਮਨੈ ਰਬ ਦਾ ਸੋਉ ਸਤੋ ਮਿਲੇਗਿ ਨਾਇ॥
ਬੇਟਾ ਨਾਉ ਸਦਾਇ ਕੋ ਹੁਕਮ ਮਨੈ ਬਾਪਾ॥ ਹੋਇ ਫਿਰੁ ਨੀਜ ਰਵਰੁ ਦੇ ਜਕ ਪਇਆਨ ਪਾਕਾ॥

ਰਕੇਆਫਗਨਾਹਿਸਕੁਆਤੁਸਲਈਮਿਲਾਇ। ਅਰਥਾਨਾਸਰਮੇਸਕਰਿਫਿਰਜੁਸੈਰਚੇ
 ਖਦਾਇ। ਮਿਲਿਆਸੈਤਾਨਜਹਾਨਨਾਲਆਤੁਸਗੁਸਾਨਆਸੁਦਤਿਮਨੀਗਿਰਾਨਗੀਖੁ
 ਦੀਤਿਕਬਰਜਾਨਾ। ਕਿਸਨਬੈਸਨਪੈਰਨਗੀਨੰਗਬੁਖਬੁਮਾਰਾ। ਫਿਰਨਾਸਿਰਗਿਰਦਾਨਹੈ
 ਏਕੁਉਕੇਲੜੇਖੁਆਹਾਜੇਤੇਗਹਿਸੇਤਾਨਦੇਸਕੁਆਤੁਸਹੀਤੇਹੋਇ। ਆਤੁਸਬਾਹਿਰਜੇਰਹੈਨ
 ਰਖਦਾਈਸੋਇ। ਹੋਇਆਜੁਸਾਦਰਸਤਿਜਬਅਰਥਾਨਾਸਰਮੇਸਾ। ਪੰਜਵੇਧੈਲਅਸਮਾਨਦੇ
 ਰਬਰੀਕਬਣਾਏਖੇਲ। ਸੂਰਤਨਰਨਗਾਇਣੀਸਾਜੀਆਪਿਖੁਦਾਇ। ਨਰਮਾਦਾਦੁਇਆਦਮੀ
 ਸੂਰਤਿਅਜਬਬਣਾਇ। ਅਦਮਤੇਹਵਾਕੁਈਬਾਵਗਨਿਤੇਕੀਨਾ। ਹਾਬਲਕਾਬਲਈਰਤੁ
 ਰਹਵਤਵਲਦਿਕੀਨਾ। ਚਾਰੇਮਰਦਚਾਰਅਉਰਤਾਨਰਿਜੇੜੇਕਰਿਹੋਇ। ਅਦਲਾਬਦਲਾਅ
 ਉਰਤਾਨਾਰਮਾਦਾਕਰਿਦੋਇ। ਚਉਹਾਹੀਤੇਚਾਰਮਜਬਾਕੀਨੇਖਦਕਰਤਾਗ। ਸਕੁਪੈਦਾਇਸ
 ਚਹੁਖੀਕਛਤਾਕਾਅੰਤੁਨਪਾਰਾਵਾਰਾ। ਆਲਮਵਰੁਕਬੀਰਹੈਆਦਮਹਵਾਜਾਨਾ। ਕਾਇਮ
 ਸਦਾਸਦੀਵਹੈਕਦੀਨਾ। ਆਵਨਜਾਨਾਇਨਹੀਤੇਸਕੁਉਪਜਕੈਫਿਰਾਇਨਹੀਆਹਿਸਮਾਹਿ।
 ਆਦਮਹਵਾਨਮਰਨਹੈਰਸਗਲੀਆਵੈਜਾਇ। ਹਵਾਸੂਰਤਿਜਿਮੀਦੀਅਤਮਹੈਅਸਮਾਨ
 ਇਨਹੀਤੇਸਕੁਉਪਜੀਲਖਿਚਉਗਸੀਜਾਨਾ। ਹਾਬਲਬੁਤਪੁਜਾਇਆਕਾਬਲਿਕਬਰਿਪੁਜ
 ਏ। ਦੁਹਾਛਪਾਇਆਖੁਦਾਇਨੁਸਕੁਉਤੀਨੇਬੁਰਮਾਇ। ਪੂਜੇਬੁਤਸਵਾਬਨਹੀਨਹਿਪੂਜੇ
 ਹੋਇਅਜਾਬਾਜਿਉਗੁਰੀਆਦੀਖੇਲਈਕਛਨਹੀਅਜਾਬਸਵਾਬਾ। ਰਹਿਆਖੁਦਾਇਪੁਸੀ
 ਦਾਆਪਿਲਖਿਨਸਕੈਕੋਇ। ਦਾਵਾਮਜ਼ੀਆਗੋਰਕਰਿਲਖਿਮਰਦੇਰਿਸਨਦੋਇ। ਗੋਰਾਮ

ਕ੍ਰੀਆਗਿਤਾਇਕੋਹੋਇਰਹੈਨਿਆਰਾਕੋਇ। ਸੋਈਵਲੀਖੁਦਾਇਦਾਜਿਸਐਸੀਕਰਨੀਏ ੧੩੮
 ਇਹਾਬਲਕਾਬਲਈਰਤੁਰਚਾਰੋਸਕੇਬੀਰਾ। ਅਗਨੀਲਗੇਰਹਿਵਾਇਬਾਈਸਾਚਾਰੋਪੀ
 ਗ। ਚਾਰੋਅਉਰਤਿਚਾਰਮਰਦਸਤੁਆਦਮਕੇਫਰਜੀਦਾ। ਖੜੀਬ੍ਰਹਮਣਵੈਸੁਸੁਦਾਇਨਚਾਰੋ
 ਸੰਗਪਵਨੀ। ਚਾਰਮੁਸਲੇਚਾਰਮਜਬਚਾਰੋਭਾਈਬੰਦਾ। ਆਦਮਨਬੀਰਸੁਲੈਇਚਾਰਕਤੇ
 ਬਾਸੰਗਾ। ਬ੍ਰਹਮਣਛਤੀਵੈਸੁਸੁਦਚਹੁਚਲਾਇਗਾਹਿ। ਆਪੋਆਪਣੇਮਜਬਵਿਚਚਾਰੋਹੀ
 ਪਾਤਸਾਹਿ। ਚਾਰੋਮੁਫਤੀਚਾਰਮਜਬਬਹਿਨਨਬੀਦੇਪਾਸਾ। ਦੇਲਿਰਵਾਇਤੁਭੁਲਿਆਜਿਉ
 ਸਾਹਿਬਆਖਿਆਆਪਾ। ਚਾਰਮੁਸਲੇਚਾਰਕੁੰਟਜੁਗਜੁਗਕਰਹਿਸੰਭਾਸਾ। ਚਾਰਖਸੀਅਉ
 ਚਾਰਬੇਦਿਚਾਰੋਨਾਸਾਇਆਮਾ। ਪੰਜਮਭੁਇਆਪੋਕੰਬਰੋਆਦਮਹਜਰਤਿਜਾਨੀ। ਬੁਦਿਮਸਾ
 ਇਕਖਾਕਬੁਤਆਬੀਜੀਦਾਪੀਰਾ। ਆਤਮਨੁਰਖਦਾਇਤੇਜਾਣਹੁਕਰਿਤਦਬੀਰਾ। ਪੰਚਮ
 ਆਪਖੁਦਾਇਹੈਅੰਦਰਬਾਹਿਰਸੋਇ। ਏਹੁਹੁਕੰਕਤਪੀਰਜੀਵਿਰਲਾਜਾਣੈਕੋਇ। ਆਬੀ
 ਖਾਕੀਬਾਦਿਨਾਰਿਚਾਰੋਰੁਕਨਿਪਛਾਨਾ। ਚਾਰਾਇਮਾਮਚਾਰਮਜਬਾਚਾਰਕਤੇਬਾਜਾਨਾ।
 ਜੁਗਜੁਗਏਹਾਚਾਲਹੈਪੰਜਤਨਪਾਕਰਸੂਲਾ। ਆਪੋਆਪਣੇਮਜਬਵਿਚਸਤੁਕੋਈਕੁਇ
 ਆਕਬੂਲੀ। ਜੋਅਮਲਅਉਤਾਰਹੀਦੁਆਚਲੇਵਿਚਜਹਾਨੀ। ਇਹਭੀਚਾਰੋਮਜਬਕਰਿ
 ਕਾਰਨਮੁਤੀਆਆਨਾ। ਕਿਸੇਨਰਦਹੁਪੀਰਜੀਸੁਨਾਇਕਅਲਾਹਿ। ਦੂਜਹੋਆਨਹੋਇਗਾ
 ਜੋਹੋਆਬੀਆਫਨਾਹਿ। ਅਵਲਆਖਰਿਇਕਹੋਵਿਚਵਿਚਫਾਨੀਜਾਨਾ। ਆਵਨਿਜਾਨਾਅ
 ਗਣਤਹੀਜੀਆਜੁਗਤਿਪਛਾਨਾ। ੧੪੦॥ ਸੁਆਲਪੀਰਬਹਾਵਦੀ **ਬੁਰਾ** ਆਖੇਪੀਰਬਹਾਵ

ਦੀ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਬੀਚਾਰੀ। ਖਾਧਿਆ ਕਉਣ ਨਿਆਮਤੀ ਉਪਜਾਹਿ ਅਮਲ ਬਿਕਾਰ। ਕਉਣ ਨਿ
 ਆਮਤਿ ਖਾਧਿਆ ਹੋਵ ਨਿਨੇਕ ਅਮਲ। ਏਹੁ ਕੀ ਕਤਿ ਗੋਇ ਕਰਿ ਕਰੇ ਕੁਮਾਮੀ ਹਲ। ੧੪੧॥
 ਜਵਾਬੁ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ॥ ਆਖੇ ਨਾਨਕ ਰਾਸਾ ਤੇ ਬਾਤੁ ਸੁਣੀ ਐਮਨ ਚਿਤੁ ਧਾਰਾ। ਨਿਆਮਤ
 ਜੋ ਬਾਵਿਖਾ ਕਦੀ ਖਾਧਿਆ ਹੋਇ ਬਿਕਾਰ। ਨਿਆਮਤਿ ਜੋ ਨੇਕ ਖਾਕਦੀ ਤਿਸ ਤੇ ਨੇਕ ਅਮਲ। ਨਿ
 ਆਮਤਿ ਖਾਵੈ ਜੁਹ ਵਦੀ ਲਹੇ ਖਦਾਇ ਮਹਲਾ। ਆਣੇ ਮਾਲ ਹਰਾਮ ਦਾ ਨਿਆਮਤੁ ਗੁਨਾ ਗੁਨਾ। ਖਾ
 ਧੇ ਪੀਤੇ ਹਰਾਮ ਹੋਇ ਗਾਅ ਵੇਹੀ ਜਨਾ। ਗੁਸਾ ਹੋਇ ਜਿਤੁ ਖਾਧਿਆ ਸੁਹਵਤਿ ਮੁਨੀ ਹਰਾਮ। ਖੁਦੀ
 ਤੁਕ ਬਰਸੈ ਤਾਨ ਗੀ ਕਰੇ ਇਬਲੀ ਸੀ ਕਾਮ। ਦੇਇ ਅਜਾਰ ਗਰੀਬ ਨੇ ਖਾਇ ਤਿਨ ਦਾ ਮਾਸ॥
 ਮੁਰਗੀ ਬੁਜਾ ਮੇਸਮ ਦਗਾਉ ਕਰੇ ਗਰੀਬਾ ਪਾਤਾ। ਹੋਰ ਬਿਚਾਰੇ ਜਾਨ ਵਰ ਪਾਇ ਪਰੰਦੇ ਲਾਬ
 ਮਾਰ ਨਿਪਾਇਆ ਹਰਾਮ ਹੋਇ ਸੇਹੋ ਹਿਲ ਜਾਵਾ ਭਾਖੀ। ਜਬਗਾ ਮਾਰਨ ਸਕਨੀ ਫੀਲਾ ਸੇਹਾ ਪਿਲ
 ਗਾ। ਥੀਏ ਹਰਾਮ ਬਹੁ ਜਾਲ ਮਾਜੇ ਮਾਰਨ ਅਗੇ ਚੰਗਾ। ਭਾਵਿਆ ਕੋਇ ਨ ਮਾਰ ਦਾ ਕਰ ਨਿਜੇ ਅਗੇ
 ਜੋਗਾ। ਜੋਗਰੀਬ ਨਿਆਮਤ ਤੇ ਨਾ ਲੈਵੇ ਪਿਤਾ ਅਪੋਥੀ। ਲਿਖਿਆ ਚਾਰ ਕਿਤੇ ਬਵਿਚ ਸਭੁ ਪਰਿ
 ਜੋਰ ਹਰਾਮ। ਸੋਈ ਕਲ ਮੇ ਪਾਕਿ ਹੈ ਜੋ ਮਨੇ ਰਬ ਕਲਾਮ॥ ੧੪੨॥ ਸਤਿ ਜੁਗ ਅੰਦਰਿ ਪੀਰ ਜੀ
 ਫਰੇ ਸਤਿ ਆਵੇ ਅਵਤਾਰਾ। ਖਾਣਾ ਤਿਨ ਦਾ ਬਾਦ ਸੀ ਕਛੁ ਹੋਰ ਨ ਕਰਨ ਅਹਾਰ। ਤ੍ਰੇਤੋਂ ਕਰਨ ਸਾ
 ਹਿ ਬਦੀ ਬਿਦਗੀ ਹੋਰ ਵਿਉਹਰਨ ਕੋਇ। ਮਹਲ ਨ ਮਾਨੀ ਥੈਠ ਕਾ ਕਾਨੇ ਛੁਪਰਿ ਹੋਇ। ਤ੍ਰੇਤੋਂ ਅੰ
 ਦਰਿ ਪੀਰ ਜੀ ਦੇਵਾ ਦੇ ਅਉਤਾਰਾ। ਖਾਣਾ ਤਿਨ ਦਾ ਬਾਦ ਸੀ ਕਛੁ ਹੋਰ ਨ ਕਰਨ ਅਹਾਰ। ਦੁਆਪ
 ਰ ਅੰਦਰਿ ਪੀਰ ਜੀ ਜਿਨ ਦੇ ਅਉਤਾਰਾ। ਖਾਣਾ ਉਨ ਦਾ ਨਾਰ ਸੀ ਮਛੀ ਮਾਸ ਅਹਾਰ। ਕਲ ਜੁਗ

ਅੰਦਰ ਪੀਰ ਜੀ ਖਵੀ ਸਾਦੇ ਅਵਤਾਰਾ। ਖਾਣਾ ਕੀਤਾ ਕਿਰਬਤੀ ਕੁਖ ਅਭੁਖ ਅਹਾਰਾ। ਖਾਕੇ ਦੇਏ ਹੁਪੁਤ ੧੨੯
 ਲੇਫਿਰ ਖਾਕੂ ਮਾਹਿਸ ਮਾਹਿ। ਪੀਰ ਜੀ ਦੇਵੇ ਜਾਣੀ ਐਓਗ ਫਿਰ ਮਰਿ ਜਨਮ ਧਰਾਇ। ਬੰਦ ਗੀ ਬਾਣੂ
 ਪੀਰ ਜੀ ਪਾਣੀ ਤਾਮ ਹਰਾਮ। ਪਾਨ ਸਜਾਈ ਬਹੁਤਿ ਬਿਧੁ ਗੁਸਾਸ ਹਿਵਤਿ ਕਾਮ। ਕਲਜੁਗ ਅੰਦਰਿ
 ਪੀਰ ਜੀ ਬਿਨਾ ਅਜਾਬ ਨਾਤਾਮ। ਜੀਵਤਿ ਖਾਹਿ ਹਰਾਮ ਪੈ ਮੋਇਆ ਨਾ ਆਵੇ ਕਾਮ। ਕਲਜੁਗ ਦੁਨੀ
 ਹਰਾਮ ਪੈ ਬਿਨਾ ਅਜਾਬ ਨਾਤਾਮ। ਜੀਵਤਿ ਦੀਨ ਗਵਾਈ ਐ ਮੋਇਆ ਨ ਲਨ ਜਾਇ। ਕਿਸਤੀ ਭੁਖੀ
 ਅਜਾਬ ਦੀ ਕਢਿਨ ਸਕੋ ਕੋਇ। ਰਾਮ ਰਸੁ ਲਾਸਿਰ ਪੀਰ ਬਕਥਾ ਕਿਰਹੈ ਖਲੋਇ। ਕੁਠੀ ਕਿਸਤੀ ਅ
 ਜਾਬ ਦੀ ਮੁਗਾਇਆ ਪਾਸ ਨ ਜੇਗ। ਭੁਖੀ ਏ ਬਾਦਤ ਬੰਦ ਗੀ ਵਿਚ ਲਾਹੁ ਪੁੰਮ ਨ ਘੇਗ। ਅਮਲੀਆ
 ਪੈ ਆਪਣੀ ਸਭ ਕੇਲਹੋ ਸਜਾਇ। ਨੇਕ ਅਮਲਾ ਦੀਆ ਨੇਕੀਆ ਬਦੀ ਭੰਦੀ ਆਪਾਇ। ਜੇਹਾ ਬੀਜੇ
 ਸੋਲ੍ਹੇ ਹਥੋ ਹਥ ਨਿਥੇ ਨ। ਕਲਜੁਗ ਕਰਣੀ ਸਾਰਹੈ ਹੋ ਸੀ ਸੁਗਨ ਨ ਫੇਗ। ਅਵਲਨ ਕਰਸਨ ਪਾਤ
 ਸਾਹਸੀਰ ਵਜੀਰ ਉਮਰਾਇ। ਕਾਜੀ ਮੁਫਤੀ ਮਉਲਵੀ ਮੁਲਾਸੇ ਖਉਲ ਮਾਇ। ਸਭੁਣਾ ਉਪਰ ਸਦ
 ਰਹਦੇ ਹਕ ਗਵਾਇ। ਪ੍ਰਿਥਾ ਅਵੇਹਾ ਖਾਵਣਾ ਜਿਤ ਖਾਧਿ ਆਮਿ ਲੇਸ ਜਾਇ। ੧੪੩॥ ਸੁਆਲ ਪੀ
 ਰ ਬਹਾਵਦੀ **ਸੁਰਾ**। ਆਖੇ ਪੀਰ ਬਹਾਵਦੀ ਸੁਣਨਾ ਨ ਕਾਸਿਰ ਦਾਰਾ। ਕਿਉ ਕਰਿ ਮਿਲੀ ਐਰ ਬਨੇ ਕਿਉ
 ਕਰਿ ਹੋਇ ਦੀਦਾਰ। ਕੇਹੀ ਸੁਰਤ ਰਬ ਦੀ ਰਹਿ ਦਾ ਕੇਹੀ ਜਾਇ। ਖਾਂਦਾ ਕੀਨੀ ਆਮਤਾ ਪਹਰੇ ਕੀ ਖਵ
 ਏ। ਕਰਕੇ ਕੇਹੀ ਬੰਦ ਗੀ। ਮਿਲੇਗਾਰੀ ਧਨ ਵਜਾ। ਜਾਰ ਬਮਿਲੇਤ ਕਰਮ ਹੋਇ ਪੂਰਾ ਹੋਵੇ ਕਾਜ। ੧੪
 ੪॥ **ਅਵਤਾਰਾ ਨ ਕਾਸਿਰ ਦਾਰਾ**। ਆਖੇ ਨਾਨਕ ਸਾਹੁ ਸਚ ਸੁਣਹੁ ਬਹਾਵਦੀ ਸਾਹ। ਕਰਮ ਸਕੀਨੀ ਬੰ
 ਦ ਗੀ ਤਾਮਿਲੀ ਐ ਬੇਪਰਵਾਹ। ਨੂਰੀ ਸੁਰਤਿ ਰਬ ਦੀ ਰਹਦਾ ਸਭੁਣਾ ਜਾਇ। ਖਾਦਾਰਾ ਗਨਿਆਮਤਾ

ਪੀਦਾਸਬਦਅਘਾਇ। ਕਰਕੇਮਿਹਨਤਬੰਦਗਿਮਿਏਗਾਰੀਬਨਵਾਜਾ। ਜਾਰਧਮਿਲੇਤਾਕਰਮਹੋਇ
 ਸਕੁਪੂਰਨਿਹੋਵੈਕਾਜਾ। ੧੪੫॥ ਸੁਆਲਪੀਰਬਹਾਵਦੀਸੁਰਾ। ਆਖੇਪੀਰਬਹਾਵਦੀਸੁਚਾਸੁਣਹੁ
 ਸੁਆਲਾਮਸਲਮਾਨਛੋਰਿਆਖਾਣਾਖਾਜਤਲਾਣਾ। ਹਿੰਦੁਖਾਨਦਰੋਗਕਰਿਤਿਨਾਹੋਸੀਕਉਣ
 ਹਵਾਲਾ। ਓਇਪਾਸਨਕਿਸਸਜਾਇਨੇਜਾਸਨਿਕੋਹੜੀਜਾਇ। ਹੋਸੀਕੀਹਵਾਲਤਿਨਾਪਾਸਨਕੀਸ
 ਜਾਇ। ਕਲਮਾਅਸਾਡਾਆਖਕੈਖਸਖਾਨਬਿਗਾਨਾਮਾਲਾ। ਹਿੰਦੁਦਗਾਕਮਾਇਖਾਹਿਕੀਹੋਸੀਤਿਨ
 ਹਵਾਲਾ। ਆਖਨਮੁਸਲਮਾਨਇਉਅਸਾਰਸੁਲਪਨਾਹਿ। ਨੇਕੀਬੰਦੀਕੋਨਾਪੁਛੇਅਣਪੁਛੇਕਿਸਤੀ
 ਜਾਇ। ਜੇਨੀਕਲਮਾਆਖਿਆਸੇਦੋਜਕਿਲਹਨਿਸਜਾਇ। ਹਿੰਦੁਗਮਰਾਮਆਖਕੈਰਹਿਮਾਲ
 ਬਿਗਾਨਾਖਾਇਯਾਡਿਠਾਕਿਸਖਦਾਇਹੋਕਛਅਗੋਇਹੋਕੋਨਾਹਿ। ਏਹੁਨਸੀਹਤਿਜਾਣਕਰਿਦੋਉਬਦਿ
 ਅਮਲਕਮਾਹਿ। ਏਨਾਸਿਰਕੀਹੋਇਰੀਨੇਵਹੁਸਚੁਸਨਾਹਿ। ੧੪੬॥ **ਜਵਾਬਨਾਨਕਸਾਹਸੁਰਾ**
 ਆਖੇਨਾਨਕਸਾਹਸਚਸੁਣਹੁਬਹਾਵਦੀਪੀਰਾ। ਖਾਣਾਖਾਨਹਰਮਜੇਸੋਹੋਸਨਿਅੰਤੁਜੀਰ। ਓਇਧਰ
 ਸਨਿਜੁਸਾਨਬਾਤਦਾਸਿਰਾਸਹਸਨਿਵੇਰੇਅਜਾਬਾ। ਕਟਿਕਟਿਲਈਅਨਹੋਜਮਾਸੁਣੇਨਕੋਈਦਾਦਿ।
 ਸੁਣੇਨਾਰਾਮਰਸੁਲਕੋਸੁਣੇਨਕੋਅਵਤਾਰਾ। ਉਮਤਿਛੁਰਾਇਨਕੈਤੁਭਾਤਾਪਿਜਲਬਲਿਹੋਇਛਾਰਾ।
 ਉਨਅਪਣੀਮੈਲਨਧੋਤੀਆਹੋਰਕਿਉਕਰਿਹੋਵਨਿਪਾਕਾ। ਨਲਕਕਹੈਸੁਣਪੀਰਜੀਸਾਣਿਉਮਤਿਰ
 ਹੋਨਪਾਕਾ। ਮੁਖਰਾਮਰਸੁਲਾਆਖਕੈਮੁਸਿਮਾਲਬਿਗਾਨਾਖਾਹਿ। ਵਾਤਤਿਨਾਨੇਕਿਰਬਤੀਵਿਚਦੋਜ
 ਕਲਹਨਿਸਜਾਇ। ੧੪੭॥ ਸੁਆਲਪੀਰਬਹਾਵਦੀਸੁਰਾ। ਆਖੇਪੀਰਬਹਾਵਦੀਸੁਣਹੋਨਾਨਕਪੀ
 ਰਾ। ਕਿਉਕਰਕਰਦਾਨਕਲਹੁਕਹੁਸਚੀਤਦਬੀਰਾ। ਕੋਬੰਦੀਇਹਖਾਕਹੈਫਿਰਮਰਦਾਕਿਥੇਜਾਇ।

ਖਾਕਵਿਛੁਨੀ ਖਾਕਤੇ ਫਿਰਕਿਉ ਕਰਿ ਮਿਲਦੀ ਆਇ। ਰੂਹੁ ਵਿਛੁਨਾ ਜੁ ਸਿਭਿ ਕਉ ਪਹਿਰੇ ਜੁ ਸੇਅ ੧੩੦
 ਉਗਾਇ ਕਠਉ ਤੇ ਨੁਛੁ ਭਿਕੈ ਕਿਉ ਫਿਰਦਾ ਅਵਰੀਠ ਉਨ੍ਹਾ। ਏਹੁ ਹਕੀਕਤਿ ਜੇ ਨੁ ਸੇ ਸੇਈ ਪਾਕਫਕੀ
 ਗਾ ਸਿਰਪੀਰ ਦੇ ਪੀਰ ਭਿਹੁ ਸਿਰਮੀਰ ਦੇ ਮੀਰਾ ੧੪੮॥ ਜਵਾਬ ਨਾਨਕ ਸਾਹ ਸੂਰਾ॥ ਆਖੇ ਨਾਨਕ
 ਕਸਾਹਾ ਸਚ ਸੁਣੁ ਬਹਾਵਦੀ ਪੀਰਾ॥ ਖਾਹੁ ਸਮੰਦਰਿ ਜੇ ਮਰੈ ਸੋ ਕਰਦਾ ਨ ਕਸ ਸੰਰੀਰਾ॥ ਜੁ ਸਾਮਸ
 ਰਕਉ ਪਜਿਆ ਫੇਰ ਮਰਦਾ ਮਗਰ ਬਜਾਇ॥ ਬਾਦ ਉਨ੍ਹਾ ਇਖਾਕ ਨੇ ਫਿਰ ਮਿਲੇ ਉਥਾ ਉਥਾ ਆਇ॥ ਕੁੰ
 ਰਾਭੰ ਨਾ ਖਾਕਦਾ ਵਤਿ ਨ ਆਵੈ ਰਾਸਾ॥ ਫਿਰ ਭਾਂਡਾ ਹੋਰ ਬਝਾਈ ਅੰਗੁ ਹਕਰਦਾ ਤਾ ਮੈ ਬਾਸਾ॥ ਜਿਚਰ ਕਾਇ
 ਮਨਾ ਹਿਰਹਿਟਿ ਕੇ ਨ ਇਕਤੇ ਠਉਨ੍ਹਾ॥ ਇਕ ਪਲ ਕਦੇ ਅੰਦਰੇ ਕਰਿ ਆਵੈ ਦਹਿ ਦਿਸਦ ਉਨ੍ਹਾ॥ ਰੂਹ ਪਵ
 ਨਦੀ ਜਾਤੁ ਹੈ ਫਿਰ ਆਵੈ ਕਿਵੈ ਨਹ ਥਾ॥ ਦਿਸਟੀ ਮਸਟੀ ਬਾਹਰ ਹਰਦਾ ਲਖ ਅਲਖਾ॥ ਕੁੰਨ ਵਿਖੜਨਿ
 ਸਮਰਥ ਹੈ ਭਾਣੈ ਹੰਦਾਰਥਾ॥ ਆਪੇ ਕਰੇ ਅਜਾਬ ਤੇ ਆਪੇ ਕਰੇ ਸਬਥਾ॥ ਆਪੇ ਬੰਨੇ ਆਪ ਨੇ ਆਪੇ ਦੇ
 ਵੈ ਬੋਲਾ ਆਪੇ ਰਹੇ ਖਮੋ ਸਹੋਇ ਆਪੇ ਬੋਲਾਇ ਬੋਲਾ॥ ੧੪੯॥ ਸੁਆਲ ਪੀਰ ਬਹਾਵਦੀ ਸੂਰਾ॥ ਅ
 ਖੇ ਪੀਰ ਬਹਾਵਦੀ ਸੁਣਨਾ ਨ ਕਕਾਰਤਾਰਾ॥ ਜਿਤੀ ਬੀਏ ਪੈ ਕੰ ਬਗਾ ਜਿਤੀ ਬੀਏ ਅਉਤਾਰਾ॥ ਬਾਦ ਸਾ
 ਹਿਉ ਮਰਾਇ ਬਹੁ ਕਾਜੀ ਮੁਫਤੀ ਸੇਖਾ॥ ਮੁਲਾਤੇ ਮਉਲਾਨਿ ਆਪ ਨੂਨਿ ਕਿਤਾ ਬਾਅਨੇ ਕਾ॥ ਪੀਰ ਫ
 ਕੀਰਾ ਅਉਲੀਏ ਗਉ ਸਕੁਤ ਬਸਲਾਰਾ॥ ਹੁਕਮ ਲੈ ਆਏ ਰਬਦਾ ਨੇ ਕਾ ਅਮਲ ਬੀਚਾਰਾ॥ ਇਥੇ ਆਏ
 ਦੁਨੀ ਵਿਚ ਘੇਰੇ ਨਫਸ ਮੈ ਤਾਨਾ॥ ਘੇਰੇ ਬਚਕ ਚਕੋੜੇ ਮੇਕਾਰ ਨ ਕਪੜੇ ਤਾਮਾ॥ ਬਿਨਾ ਦਰੋਗਾਨ ਆਵਨੀ
 ਸਖ ਹਜਾਰਾ ਦਾਮਾ॥ ਕਰਕੇ ਜਬਰ ਜਹਾਨ ਤੇ ਜਾ ਲਮਹੁਣ ਸੁਟਿ ਖਾਨਾ॥ ਰਖਿ ਪਨਾਹਿਰ ਸੁਲਦੀ ਤੁਰਕ
 ਕਰਦੇ ਜੋਗਾ॥ ਹਿੰਦੂ ਰਾਮ ਅਲਾਇ ਕੋ ਪੂਹਿ ਲੈ ਦੇਵਾ ਮਕਰੇੜਾ॥ ਦਰਗਹਿ ਕ੍ਰੀਹਵਾਲ ਹੋਇ ਸਿਰਹਿ ਦੁਮਸ

ਲਮਾਨਾ ਕੀ ਸਿਰ ਹੋਇ ਪੈ ਕੰਬਰਾ ਜੇ ਉਮਤਿ ਦੇ ਨਮਾਨਿ॥ ੧੫੦॥ ਜਵਾਬ ਨਾਨਕ ਸਾਹ ਸੁਰਗ॥ ਆ
 ਖੇਨਾ ਨਕਸਾ ਹੁਸਚੁ ਸੁਣਹੁ ਬਹਾਵਦੀ ਪੀਰ॥ ਅਵਤਾਰਾ ਪੈ ਕੰਬਰਾ ਵਿਚ ਦਰਗਹਿ ਬਹੁਤ ਜਹੀਰ
 ਉਮਤਿ ਕਰੈ ਅਜਾਬ ਬਹੁ ਪੈ ਕੰਬਰਿ ਦੇ ਸਿਰ ਭਾਰਾ॥ ਬਹੁ ਹਿੰਦੂ ਪਾਪਕਮਾਵ ਦੇ ਸਤਿ ਪੁਛੀ ਅਨਾਮ
 ਵਤਾਰਾ॥ ਕਾਜੀ ਵਗੈ ਗਹੇਰ ਜੇ ਵਿਚ ਜੇ ਲੀ ਬਹੁਤਿ ਹੈ ਗਾਨਿ॥ ਸਿਲਨ ਸਜਾਈ ਤਿਨਾ ਕੁਜੇ ਹੋਏ ਬੇਈ
 ਮਾਨਾ॥ ਬਧੇ ਪਾਪਾ ਕਾਰਨੇ ਸੇਹੁ ਇਤ ਕਛੁ ਦੇ ਨਾਹਾ॥ ਅਮਲਾ ਜਿਨਾ ਦੇ ਬਹੁ ਜਲਮੁ ਸਿਰ ਗਾਜਿ ਆ
 ਚੜ੍ਹਨਿ ਗੁਨਾਹਾ॥ ਗਊਰ ਗਰੀਬਾਨਾ ਕਰਨਿ ਲੈਰਿ ਸਵਤਿ ਹਕ ਗਵਾਇ॥ ਦਰਗਾਹਿ ਅੰਦਰ ਰਹਿ
 ਮੈ ਪਾਂਦੇ ਬਹੁਤ ਸਜਾਇ॥ ੧੫੧॥ ਸੁਆਲ ਪੀਰ ਬਹਾਵਦੀ ਸੁਰਗ॥ ਆਖੇ ਪੀਰ ਬਹਾਵਦੀ ਸੁਣ
 ਹੋਨਾ ਨਕਸਾਹਾ॥ ਹਿੰਦੂ ਤੁਰਕ ਦਇਹ ਦੀ ਸਿਰ ਪਰਾਇ ਕਾ ਅਲਾਹਾ॥ ਹਿੰਦੂ ਮਾਖਨ ਅਸਾ ਵਿਚ ਤੁਰ
 ਕ ਕਹਨਿ ਅਸਾ ਮਾਹਿ॥ ਦੁਹ ਫਿਰ ਕਿਆ ਕਿਸ ਵਲ ਸਚਾ ਰੇਇ ਸਨਾਹਿ॥ ਹਿੰਦੂ ਦਰਦਨ ਤੁਰਕ ਨੇ ਤੁਰ
 ਕ ਕਹਨਿ ਹਿੰਦੂ ਆਹਿ॥ ਦੁਹ ਵਿਚ ਸਚਾ ਕਓਣ ਹੈ ਸਚੀ ਕਹਿ ਸਮਝਾਹਿ॥ ਤੁਰਕ ਕਹਿਨ ਰਬ ਤੁਰਕ
 ਹੈ ਹਿੰਦੂ ਕਹਿਨ ਹਿੰਦੂ ਆਹਿ॥ ਰੇ ਲਾਹਿੰਦੂ ਤੁਰਕ ਦਾਇਲਾਹ ਦਾ ਕਹਿ ਰਿਖ ਲਾਹਿ॥ ਜੇ ਉਪਾਵੀ ਮਿਲਾ
 ਪਹੈ ਤੁਓ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨਾ॥ ਰੋਗ ਨਹ ਬਨਾ ਆਵਈ ਰਿੜਕਣ ਗਰ ਸੈਤਾਨਿ॥ ਬਹੁਤੀ ਆਪਣੀ ਅ
 ਨ ਸੀਹਤਾ ਰਿੜਕਨਿ ਗਰ ਸੈਤਾਨਾ॥ ਬਹੁਤੀ ਆਪਣੀ ਆਨ ਸੀਹਤਾ ਬਹੁਤੇ ਪ੍ਰੇਕਤੇ ਬਾ॥ ਅਜ ਬਹੈ
 ਗਾਨੀ ਮਨੇ ਵਿਚਾਇ ਕਰ ਬਦੇਇ ਭੇਦਾ॥ ਤਿਨਾ ਅੰਦਰ ਬਹੁਤ ਹੈ ਨਫਿਰ ਕੇ ਅੰਤ ਨ ਪਾਰਾ॥ ਪੀਰ ਕਹੈ ਸੁਣਿਨ
 ਨਕਾ ਕਰਿ ਰੋਹੇਤਾਰ ਪਤਾਰਿ॥ ੧੫੨॥ ਜਵਾਬ ਨਾਨਕ ਸਾਹ ਸੁਰਗ॥ ਨਾਨਕ ਆਖੀ ਪੰਦ ਸਚੁ ਸੁਣ
 ਹੁ ਬਹਾਵਦੀ ਪੀਰਾ॥ ਰੇ ਦਹੁ ਹਿੰਦੂ ਤੁਰਕ ਦੇਇ ਜੇ ਹੋਇ ਬਹੁਤਿ ਜਹੀਰਾ॥ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਜੇਇ ਕਸਾਈ

ਇਕੋ ਹਦਾ ਦੋਨੋ ਕਰਿ ਮਨ ਸੁਖ ਤੁਜੇ ਅਲਹਿ ਕੀ ਤੇਗਾਦੀ। ਗਵਿਜਹੁ ਦਕਾਫ ਗਮੁ ਨਾਫ ਕਤੇਮੁਲ ੧੩੧
 ਹਦਿ। ਗਮੀ ਜੰਗੀ। ਇਰਮਨੀ ਹਥ ਸੀਤੋ ਕੇਲਮਾਕਾ। ਕਸਕਾਰੀ ਕਸਮੀ ਰੀਆਈ ਗਤੁਰਤੁਲਾਕਾ।
 ਕਫਰ ਫਿਰੰਗੀ ਦੇਜ ਕੀ ਯੁਨਾਨੀ ਬਦਗਹਿ। ਦਹਿਰੀਏ ਗੁਮਗਾਹਿ ਬਹੁ ਜੇਜਾਣਨਿ ਨਾਹਿ ਇਲਾਹਿ
 ਫਿਟਾਦੁ ਧਨਕੰਮਾ ਕਿਤਰੰਗਨਿ ਹਥ ਨਾਅਾਇ। ਜੇਸਉ ਵਰਿਆਰਿ ਤਕੀਐ ਸਨਿ ਸੁਕਮੁ ਦਹੁ ਜਾਇ
 ਨਾਨਕ ਆਖੇ ਪੀਰ ਜੀ ਬਾਝੇ ਸਚ ਗੁਮਗਾਹਿ। ੧੫੩॥ ਜਾਇਤੁਣਾ ਬਿਆਨ ਪੀਰ ਬਹਾਦਰ ਦੀ ਨਾਲ
 ਦੋਹੇਇਆ। ਤਾਫੇਰ ਬਗਦਾਦਿ ਕਾ ਪੀਰ ਜਲਾਲ ਦੀ ਨਪੋਤਾ ਹਜਰਤ ਪੀਰ ਮਹਿਯਦੀ ਨਕਾਬੇ
 ਦਾ ਬੋਲਿਆ ਅਨਵਿਚਤੁ ਮਕਖਾਇ ਕਰਿ। ਸੁਆਲ ਪੀਰ ਜਲਾਲ ਦੀ ਨਬਗਦਾਦੀ ਸੁਰਾ। ਆਖੇ ਪੀ
 ਰ ਜਲਾਲ ਦੀ ਨਸੁਣ ਨਾਨਕ ਹਿੰਦੂ ਫਕੀਰਾ। ਹਿੰਦੂ ਸੂਰਤਿ ਦੇ ਜਕੀ ਵਿਚ ਆਤੁ ਸਹੋਇ ਜਹੀਰਾ। ਜੇ ਆਵੈ
 ਗਹਿਦੀ ਮਾਨ ਤੇਤੁ ਗੁਰਿ ਸਤੀ ਪਾਵਹਿ ਬਾਉ। ਪੀਰ ਅੰਦਰ ਕੁਤਬ ਹੋਇ ਗੁਰਿ ਸਮਗਤੁ ਬਪਾਉ। ਵ
 ਲੀਆ ਅੰਦਰ ਵਲੀ ਹੋਇ ਸੇਖਾ ਅੰਦਰਿ ਸੇਖਾ। ਵਿਚ ਸਲਾਹ ਸਲਾਹ ਹੋਇ ਜਾਏ ਹੁਵਦਾਏ ਕੁਖਾ। ਹਿੰ
 ਦੂ ਬਿਸਤਿ ਨਗਾਇਆ ਕੋ ਸਭੁ ਘਤੇ ਅਗਨ ਜਲਾਇ। ਨਾਉ ਨਿਸਾਨੀ ਨਾਰਹੀ ਪਏ ਕੇ ਬਾਉ ਜਾਇ।
 ਉਸਪਿਛੈ ਦਰੂਦ ਨਫਾਇਤਾ ਨਾ ਕੋ ਕਰਦਾ ਜਾਦਾ। ਇਹੁ ਮਰਤੁ ਬਹਿਦੂ ਆਉ ਮਰਗਵਾਈ ਨੋ ਬਾਦਾ।
 ੧੫੪॥ ਜਵਾਬ ਨਾਨਕ ਸਾਹ ਸੁਰਾ। ਸੁਣਿ ਪੀਰ ਜਲਾਲ ਦੀਆਂ ਪੀਰ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬਾ। ਹਿੰਦੂ ਮੁ
 ਸਲਮਾਨ ਦੇਏ ਰੂਰੇ ਮੈ ਗੁਮਗਾਹਿ। ਜੁਸਾਮੁ ਸਲਮਾਨ ਦਾਰ ਬਿਆਉ ਸਤੀ ਜਾਇ। ਆਖਰ ਹੋ ਆਖ
 ਕੜੀ ਗਈ ਸੁਖਾ ਕਖਾਇ। ਕੁਸੁਜਿ ਮੀਨ ਬਾਤੁ ਹੋਇ ਕੁਸੁਆਈ ਕੁਲਾਲ ਹਥਾ। ਭੁਤੋਇ ਟਾਸਾ ਜਕੋ
 ਸਾਨੀ ਪਿਵਾਵੈ ਘਤਿ। ਤੇਬ ਪੁਕਾਰੇਖਾ ਕੜੀ ਸੁਣੇ ਨਕੋ ਫਿਰ ਆਇ। ਮੁਸਲਮਾਨ ਮਹੀਮ ਦੀ

ਫਿਰ ਕਦੀ ਨ ਕਰ ਦੇ ਜਾਵਿ। ਦੋਵੈ ਭ੍ਰਿਸ਼ ਨ ਜਲਦੀ ਆਉ ਸਤਿ ਦੇ ਜ ਕਾਇ ਕ ਜਾਇ॥ ਦੁਰ ਸਗ ਮਰ ਸੁ
 ਲ ਦੇ ਇਸ ਕ ਨਿਨ ਭੀ ਮਾਤਿ ਛੁਡਾਇ॥ ਰਹੇ ਮਰਾਤ ਬਦ ਨੀ ਵਿਚ ਅਛੇ ਦੀ ਸੁਧ ਨਾਹਿ॥ ਰੂਹੀ ਵਿਹ
 ਟੀ ਰਹਿ ਸਿਰ ਫਿਰੇ ਚ ਭੀ ਰਾਸੀ ਮਾਹਿ॥ ਜਿਨਾ ਤ ਕੀ ਆਰ ਬਦਾ ਸੇਰ ਤੇ ਸਚ ਮਾਹਿ॥ ਕਾਇ ਮ ਥੀ ਏ ਜ
 ਗ ਨੂੰ ਵਿਚ ਫਿਰ ਮਰਹਿ ਨ ਆਵਹਿ ਜਾਹਿ॥ ਬਿਨਾ ਰਿਆ ਜਤਿ ਬੰਦ ਗੀ ਕਾਇ ਮ ਨ ਥੀ ਆਸ ਸਗ
 ਕਾਇ ਮ ਨ ਰਹੈ ਪੈ ਕੰਧ ਗ ਕਾਇ ਮ ਨ ਚਾਰੇ ਜਾਗ॥ ਕਾਇ ਮ ਨ ਥੀ ਏ ਅਉਤਾਰ ਜਗ ਰਾਮਾ ਕੁ ਸਨਿ
 ਮੁਗਰਾ॥ ਕਾਇ ਮ ਨ ਪੀਰ ਫਕੀਰ ਹੋਇ ਸਿਧ ਸਾਧਿਕ ਸਲਾਰਾ॥ ਕਾਇ ਮ ਜੁ ਸੇ ਨ ਥੀ ਏ ਰਹੇ ਸੇ ਕ
 ਇ ਮ ਨਾਇ॥ ਨਾਵਾ ਅੰਤ ਨਾ ਪਾਈ ਐਲਾ ਥੀ ਆਵਹਿ ਲਾ ਬਿਜਾਹਿ॥ ਕਾਇ ਮ ਜੁ ਸ ਜੋ ਰ ਥੈ ਕਾਇ
 ਮ ਕਹੀ ਐ ਸੋਇ॥ ਬਿਨਾਇ ਬਾਦਤ ਰਬ ਦੀ ਰਹਿ ਆਨ ਕਾਇ ਮ ਕੋਇ॥ ਮੁਸਕਲ ਮੁਸਲ ਮਾਨ ਨੀ
 ਦੁਹਰਿ ਕਤਿ ਮਾਹਿ॥ ਦੋਵੈ ਕਾਇ ਮ ਨ ਥੀ ਏ ਦਾਵਾ ਕਰਿ ਮਰਿ ਜਾਹਿ॥ ਨਾਨਕ ਦਾ ਵਾਛੁ ਭੀ ਆਵਹਿ ਤੇ
 ਨ ਆਗਹੋਇ॥ ਇਥੇ ਮਿਲ ਨ ਵਡਿਆਈ ਆਵਰ ਗਾਹਿ ਪਾਵਹਿ ਦੋਇ॥ ੧੫੫॥ ਸੁਆਲ ਪੀਰ
 ਜਲਾਲ ਦੀ ਸੁਰਾ॥ ਆਖੇ ਸੇ ਦ ਜਲਾਲ ਦੀ ਬਗਦਾ ਦੇ ਦਾ ਪੀਰਾ॥ ਪੋਤਾ ਹਜਰਤਿ ਪੀਰ ਦਾ ਪੁਛੇ
 ਕਰਤ ਵਿਧੀ॥ ਹਫਤਾ ਦੇ ਦੋ ਮਿਲ ਤੇ ਫਿਰ ਕੇ ਮੁਸਲ ਮਾਨਾ॥ ਅਲਾਇ ਕ ਦੁਇ ਕਹੈ ਸਚੀ ਕਹਨ
 ਕਲਾਮ॥ ਕਲਾਮ ਪੜਨ ਰਸੂਲ ਦਾ ਸੁਣਹੋ ਨਾਨਕ ਪੀਰਾ॥ ਜੋ ਕਿਆ ਮਾਤਿ ਰੇਹੁ ਛੇ ਥੀ ਸਨਿ ਨਾਹਿ
 ਜਹੀਰਾ॥ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਦੋਇ ਕੀ ਤੇ ਨੀ ਮਨ ਸੁਖਾ॥ ਦੁਹਥੇ ਬਾਹਿਰ ਜੋ ਥੀ ਏ ਸੇ ਮੁਖ ਹੁ ਅਲਾਇ
 ਨ ਦੁਕਾ॥ ਕਲਾਪਿ ਆਪੀਰ ਜਲਾਲ ਦੀ ਕਲ ਪੰਮਲਾ ਸੇਖਾ॥ ਹਾਜੀ ਪੀਰ ਮਸਾਇ ਕਾਤੁ ਗ ਮਸੀ
 ਗਦ ਰਵੇ ਸਾ॥ ਸਾਲਿਕ ਸਾਦਕ ਕਾਜੀ ਆਗਉ ਸ ਕੁਤਬ ਵਰ ਪੀਰਾ॥ ਸੁਭਾਇ ਕਰੇ ਹੋਇ ਕਰ

ਕਰਦੇ ਬਹੁਤ ਦਿਖੀਗਾ। ਹਿੰਦੂ ਸੁਰਤਿ ਹੋਇ ਕਰਿਆ ਵੈ ਕਾਬੇ ਮਾਹਿ। ਹਿਕੇ ਸਿੰਘਾਇ ਅਜਮਤਾਨ ੧੩੩
 ਹੀਤਾਨੂੰ ਹੋਸੀ ਸਜਾਇ॥ ੧੫੬॥ ਜਵਾਬ ਪੀਰ ਬਹਾਵਦੀ **ਸੁਰਤਾ**॥ ਆਖੇ ਪੀਰ ਬਹਾਵਦੀ ਸੁਣ
 ਹੁਜਲਾਲ ਦੀ ਪੀਰਾ। ਨਾਨਕ ਪਾਸ ਹੁਪੁ ਛੁਣਾ ਬਹੁਤੀ ਹੈ ਤਕ ਸੀਰਾ। ਜਾਹਿਰ ਅਜਾਮਤਿ ਇਸ
 ਦੀ ਮਕਾਤਿ ਤੁਸਫੇਰਾ। ਕੀਤ ਸਗਾਹਿ ਮਨ ਸੁਖ ਸਭ ਮਾਦੇ ਹੈ ਸੁਜੇਰਾ। ਮਨਿਆ ਹੈ ਸੁਖ ਦਾਇ ਇ
 ਕੋ ਹੋਰ ਨਹੁ ਜਾਕੋਇ। ਭੁਝਾ ਮੁਰਸਦ ਪੀਰ ਹੈ ਸਚਰਾਹੁ ਸੁਏ ਜੋਇ। ਹਿੰਦੂ ਦੇਖ ਨ ਭੁਲਤੈ ਮੁਸਲ
 ਮਾਨ ਭਿਨਾਹਿ। ਤੂੰ ਵੈਰ ਦੇਸੀ ਮਜਬਾਘ ਤੇ ਸੀ ਦੋਜ ਕਮਾਹਿ। ਵਰੁ ਫਕੀਰੀ ਮਗਤ ਬਾਮਾ ਰਫਤੀ
 ਸਚਰਾਹਿ। ਮਾਰਫਤ ਤੇ ਜੋਧਾਹਿ ਰੇਸਭੇ ਹੈ ਗੁਮਰਾਹਿ। ਦੁਨੀਆ ਕਾਰਨ ਮਜਬਬੀ ਦੇ ਬਿਅੰਤ ਅਪਾ
 ਰਾ। ਸਚਾ ਫਿਰਕਾ ਰਬਦਾ ਜਉ ਨਲੀਘਾਏ ਪਾਰਾ। ਤੁਸੀ ਮਹਰਮਨਾ ਹੀ ਪੀਰ ਜੀ ਨਾਨਕ ਵਰਾਫ
 ਕੀਰਾ। ਰਾਬਿ ਜਿਨਾ ਦੇ ਹੁਕਮ ਵਿਚ ਸੇਸ ਭੁਨਾ ਦੇ ਸਿਰ ਪੀਰਾ॥ ੧੫੭॥ **ਜਵਾਬ ਨਾਨਕ ਸਾਹ ਸੁਰਤਾ**॥
 ਆਖੇ ਨਾਨਕ ਸਾਹ ਸਚ ਸੁਣ ਹੁਜਲਾਲਿ ਸਦਾਤਿ। ਵਰੁ ਬੋਲ ਨ ਬੋਲੀ ਐ ਸਾਹਿਬ ਹਥ ਕਰਾਮਾਤ
 ਸਾਹਿਬ ਭਾਵੈ ਸੋਕ ਰੈ ਫਕਰ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਤਾਣਾ॥ ਸਾਹਿਬ ਨਿਤਾਇਆ ਤਾਣੈ ਹੈ ਸਾਹਿਬ ਨਿਮਾਣਿ
 ਆਮਾਣਾ। ਅਕਾਸਾ ਅਕਾਸ ਲਾਖੀ ਲਾਖਿ ਪਤਾਲਾ ਪਤਾਲਾ। ਸੁਭਾ ਦੇ ਸਿਰਾਇ ਕਰ ਬਸ ਭੁਚੀ ਕ
 ਰੇ ਸੁਭਾ ਲਾਜੀ ਅਜੀਤ ਦਸਿਰ ਬਦੇਵ ਸਦੇ ਲੋ ਆਲੇਇ। ਥਕਾਹੈ ਉਥਿ ਨ ਕੁਭਾ ਲਹੁਇ ਕਰਿ ਚੁਪਰਹਿ
 ਆਖ ਲੇਇ॥ ੧੫੮॥ ਸੁਆਲ ਪੀਰ ਜਲਾਲ ਦੀ **ਸੁਰਤਾ**॥ ਆਖੇ ਪੀਰ ਜਲਾਲ ਦੀ ਸੁਣ ਨਾਨਕ ਸਾਹ ਕ
 ਤਾਲਿ। ਚਉਦਹਿ ਤਬ ਕਰਿ ਤਾਬ ਵਿਚ ਇਸਤੇ ਪੈਰੇ ਜਵਾਲਾ। ਡਿਠੇ ਬਾਬੁ ਨਾਨਕ ਪਾਤਰ ਜਮਾਨ ਹੋਇ
 ਕਹਣਾ ਸੁਣਾ ਬਾਦ ਹੈ ਜੋਤਿ ਸੇਸ ਚਾਸੇਇ॥ ੧੫੯॥ ਜਵਾਬ **ਨਾਨਕ ਸਾਹ ਸੁਰਤਾ**॥ ਆਖੇ ਨਾਨਕ

ਗੁਲ

ਸਾਹਸਚਸੁਣੁਜਲਾਲਸਦਾਤਿ॥ਹਿਕੋਕੋਈਅਸਾਨਾਲਦੇਹਿਹਿਕੋਤਾਚਲਹੁਆਪਿ॥ਤ੍ਰਿਤਾ
ਬੇਟਾਨਾਲਜਲਜਲਾਲੀਨਾਮ॥ਮਜਲਸਮੰਦਰਿਧੈਰਾਯੋਇਅੰਤਾਧਿਆਨਾ॥ਅਖੀਅਰੋ
ਛਪਗਏਮਜਲਸੀਭਈਹੋਗਨਾ॥ਵੀਵਚਨੇਅਸਮਾਨਤੇਤਿਸਦਾਸੁਣਹੁਧਿਆਨਾ॥ਇਕਪਲਕ
ਦੇਫਰਕਨੇਭਿਠੇਅਗਣਤਅਸਮਾਨਾ॥ਕਈਪੈਕੰਬਰਠੇਖਕਰਪੀਰਹੋਰਹਿਆਤੈਗਨਾ॥ਫਿਰਗਏ
ਪਤਾਲਨੰਭਿਠੇਕਈਪਤਾਲਾ॥ਅਵਤਾਰਾਪੈਕੰਬਰਾਗਣਤਿਆਗਈਨਭਾਲਾ॥ਜਿਥੇਬਾਬਾਜ
ਇਥਹੋਤੈਥੇਹੀਗੁਲਹੋਇ॥ਕਾਰਨਦਰਸਨਦੇਖਣੇਆਵੈਸਗਲੀਲੋਇ॥ਕਾਰਭੇਟਸਹੀਨੀਅ
ਨਜਰਨਿਆਜਾਲਖਾਇਗੁਨਾਗੁਨਨਿਆਮਤਾਮੇਵੇਲਖਅਲਖ॥ਇਕਜਿਮੀਨਦੇਅੰਦਰੇਬਾ
ਬਾਪਹੁਤਾਜਾਇ॥ਅਰੋਕਨਾਪੁਤਯਾਰਸੀਗਾਵਨਿਸੁਬਦਿਅਲਾਇ॥ਬਾਬਾਸੁਣਿਆਸੀਗਤੀ
ਸਭਲਗੀਦਰਸਨਆਇ॥ਰਖਿਆਅਰੋਕਨਾਹੁਨੇਪੈਰੀਸੀਸਾਨਿਵਾਇ॥ਲਈਕਨਾਹੀਬਾਬੇ
ਤੂੰਡਕੋਪਾਈਵਿਚਕਚਕੋਲਾ॥ਫਿਰਭਿਤੀਕਨਾਹੀਪੀਰਨੇਥੈਠਾਸੀਜੋਕੋਲਾ॥ਇਕਪਲਕਕੋਅੰਤਰੇ
ਫਿਰਮਕੋਪਹੁਤੇਆਇ॥ਬੇਟਾਪੀਰਜਲਾਲਦਾਮੁਖਤੇਬਚਨਅਲਾਇ॥ਇਸਆਖਰਜਮਾਨੇਵਿਚ
ਨਾਨਕਵਡਾਫਕੀਰਾ॥ਮੀਰਾਦੇਸਿਰਮੀਰਹੋਪੀਰਾਦੇਸਿਰਪੀਰਾ॥ਅਖੀਓਸਮੁਹਕਲਾਮਜੋਸੇਈਤ੍ਰਿ
ਤੀਸੁਰਿਖਲਾਇ॥ਤੁਸੀਜਾਣਹੁਹੋਰਕੁਣਅਸਾਬੁਝਿਆਖਦਖਦਾਇ॥ਅਕਾਸਾਅਕਾਸਲਾਖਿਪ
ਤਾਲਾਪਾਤਾਲਾ॥ਭਿਠੇਇਕਤੇਪਲਕਵਿਚਹੋਭੀਜਲਕਰਿਨਾਈ॥ਹੋਠੇਕਈਪਤਾਲਤੇਮੇਲੀਕ
ਨਾਹੀਆਇ॥ਸਾਗੀਮਜਲਸੀਅੰਦਰੇਭਿਤ੍ਰਿਤੈਸੋਕਨਾਹੁਭਿਖਾਇ॥ਸਭੇਗਏਹੋਗਨਹੋਇਨਾਨਕ
ਵਡਾਫਕੀਰਾ॥ਹੋਕੋਤਾਖਦਖਦਾਇਹੋਕਹਿਸਕੋਤਦਬੀਰਾ॥ਸਭੇਕਦਮੀਦੂਹਿਪਏਮਨਵਿਚਬਹੁਰ

ਰਿਖਾਇ। ਅਜੀਕਾਈ ਨਿਸਾਨੀ ਰਖੀ। ਮੈਂ ਮਕਾਉ ਸਤਕਰਾਇ। ਬਾਬੇ ਕਉ ਸਉਤਾ ਰੀਪਾਉ ਤੇਰ ੧੩੩
 ਧੀ ਨਿਸਾਨੀ ਏਹਾ ਜੇ ਕਰੇ ਗੋਜਾ ਰਤਿ ਕਉ ਸਦੀ ਫੇਰਨ ਜਨਮ ਧਰੇਹਾ। ਬਾਬੇ ਮਕਾਤਾ ਰਿਆਕਾ
 ਜੀ ਤੇ ਉਲਮਾਇ। ਪੀਰਾ ਫਕੀਰਾ ਅਉਲੀਏ ਸਭੁ ਚਰਨੀ ਲਏ ਲਗਾਇ॥ ਮਕੇ ਦੀ ਗੋਸਟਿ
 ਪੂਰੀ ਹੋਈ॥ ਅਗੇ ਮਦੀ ਨੇ ਦੀ ਸਾਖੀ ਚਲੀ॥ ਤਬ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਮਕੇ ਵਿਚ ਬਰਸਾਇ ਕਰਹਿਆ
 ਸਭੁ ਟਾਹਾ ਜੀਆ ਬਾਬੇ ਦੀ ਆਨਮਨੀ॥ ਮਕੇ ਦੇ ਸਭੁ ਹਾਜੀ ਨਿਵਾਇ ਕਰਿ ਬਾਬਾ ਮਦੀ ਨੇ ਕਉ ਚਲਿ
 ਆਸੀ॥ ਓਹ ਜੋ ਹਾਜੀ ਬਿਵਰਤੇ ਚਲੇ ਬੇਸੇ ਮਕੇ ਆਇ ਪਹੁੰਚੇ ਬਰਸਾਇ ਕਪਿਛੇ॥ ਜਾਵੇ ਖਨਤਾ ਓ
 ਹੋ ਜੋ ਹੋਵੇ ਮਕੇ ਅਸਾਨਾ ਲਚਲਿ ਆਬਾਸੇ ਅਗੇ ਬੈਠਾ ਹੋਇ ਆਹੈ॥ ਤਬ ਉਨਾ ਹਾਜੀਆ ਮਕੇ ਦੇ ਹਾ
 ਜੀਆ ਪਾਸੇ ਪੁਛਿਆ॥ ਜੋਇ ਹੁਫਕੀਰ ਈਹਾ ਕਵਿਕਾ ਆਇ ਆਹੈ॥ ਤਬ ਮਕੇ ਦੇ ਹਾਜੀਆ ਕਹਿਆ
 ਜੋ ਜੀ ਇਸ ਨਹਿ ਕਬਰ ਸਹੋਇ ਆਹੈ ਈਹਾ ਆਇਆ॥ ਤਬ ਉਹ ਹਾਜੀ ਪੈਰਾਨ ਹੋਇ ਗਏ॥ ਲਗੇ
 ਕਹਣ ਜਾਰੇ ਏਹੁ ਫਕੀਰਾ ਅਤੇ ਅਸੀ ਇਕਠੇ ਚਲੇ ਬੇਸੇ॥ ਅਜ ਬਕਰਾ ਮਾਤ ਹੋਈ ਤੇ॥ ਏਹੁ ਦੇ ਕਹੀ
 ਦਿਨ ਮਕੇ ਆਇ ਪਹੁੰਚਾਹੈ॥ ਤਬ ਅਗਲਿ ਆਹਾ ਜੀਆ ਆਖਿਆ ਜੋ ਜੀ ਏਹੁ ਫਕੀਰਾ ਨਾਹੀ॥ ਏਹੁ
 ਸੁਰਤ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਹੈ॥ ਜਿਥੋ ਤੀਕਰ ਮਕੇ ਵਿਚ ਹਾਜੀਆ ਸਨ ਸਭੁ ਨਾਨੇ ਇਸ ਫਕੀਰਾ ਜਿਤਾਹੈ॥ ਅਤੇ
 ਸਾਬਹੀ ਮਕੇ ਫੇਰਿਆਹੈ ਸਾ॥ ਅਗਲੀ ਹਕੀਕਤਿ ਸਭੁ ਹਕੀਕਤਿ ਕਰਿ ਸੁਣਾਈ ਆਨੇ॥ ਹਾਜੀਆ
 ਨਹੁਣ ਮਦੀ ਨੇ ਕੀਹ ਜਿਨੇ ਚਲਿਆ ਹਈ॥ ਅਤੇ ਜਿਥੋ ਤੀਕਰ ਮਕੇ ਦੇ ਉਲਮਾਇ ਹਾਜੀ ਪੀਰਗ
 ਉਸ ਕੁਤਬ ਸਲਾਰਾ॥ ਸਭੁ ਟਾਫੇਰ ਮਸਲਤ ਕੀਤੀ ਚਲਹੁ ਅਸੀ ਭੀ ਮਦੀ ਨੇ ਕੀਹ ਜਿਕਰਾਹਾ॥ ਅ
 ਗੇ ਮਦੀ ਨੇ ਵਿਚ ਚਾਰੇ ਇਆ ਮਹੈ ਨਾ॥ ਚਾਰੇ ਮਸਲੇ ਪੈਨਾ॥ ਮਤਿ ਉਨਾ ਅਗੇ ਏਹੁ ਫਕੀਰਾ ਹਾਰੇ ਅਸਾ ਤੇ

ਦੀ ਨਵਿਚ ਆਵੈ। ਅਜੇਹਾ ਬਾਲਿ ਜੋ ਰਮ ਕੇ ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਦਾ ਨਉ ਠਾਜੇ ਕੋਈ ਨਾਨਕ ਫਕੀਰ ਕਉ ਜੀ
 ਤਕਰਿ। ਆਪਣੇ ਮਜਬ ਅੰਦਰ ਲੈ ਆਵੈ। ਵੇਖਾਹੁਣਿ ਮਦੀ ਨੇ ਵਿਚ ਕੀਮਤ ਬਾਹ ਸੰਗੇ ਇਨ ਬੰਨੇ
 ਤੁਥਾ ਬਾਅਤੇ ਮਕੇ ਦੇ ਹਜੀ ਲੋਕ ਮਦੀ ਨੇ ਕੀਹ ਜਿ ਕਉ ਚਲੇ। ਸੁਹਰੇ ਇਕ ਠੇ ਨਿਕਲੇ ਜਦਿ ਬਾਹ
 ਰਿਆਵੇ ਤੁਥਾ ਬਾਅਤਿ ਰਿਧਿਆ ਨਹੋਇ ਗਇਆ। ਛੁਪਨਿ ਹੋਇ ਗਇਆ। ਤੁਥਾ ਜੀਆ ਆਖਿ
 ਆਯੋ ਰੋਠੇ ਇਹ ਤੁਮਾ ਸਾਫ਼ ਕੀਰਦਾ ਗਾਇਬ ਹੋਇ ਗਇਆ ਹੁਣੇ ਹੀ। ਬਾਬਾ ਪਉਣ ਕਾਰੁ ਪਧਾ
 ਰਿ ਕੋਏ ਕਪਲ ਕਮੇ ਮਦੀ ਨੇ ਆਇ ਪਹੁਚੇ ਸਵੇ ਮਰਦਾ ਨੇ ਰਬਾਈ। ਜਿਤੁ ਛਾਪ ਜਾਏ ਮਕਾਏ ਤਿ
 ਤੁਥਾ ਪਰੇ ਮਦੀ ਨਹੋ। ਤੁਥਾ ਬਾਅਤਿ ਮਦੀ ਨੇ ਜਾਇ ਪਹੁਤਾ। ਮਦੀ ਨੇ ਵਿਖੇ ਰੁਮ ਕਾ ਸਹਾਰਿ ਹੈ। ਰੁਮ ਕਾ ਪ
 ਤੁਸਾਹੁ ਸੁਲਤਾਨ ਹਮੀਦ ਕਾਰੁ ਬਾ। ਬਡਾ ਪਾਤਸਾਹ ਸੁਲਤਾਨ ਹਮੀਦ ਕਾਰੁ ਬਾ। ਵਡਾ ਕਾਰੁ ਜੋ ਮਿ
 ਹਤ ਰੁਮ ਸੇ ਕੇ ਜਮਾਨੇ ਹੋ ਆਸੀ। ਕਾਰੁ ਨਹਾਰੁ ਨ ਦੇ ਨੇ ਭਾਈ ਆਸਨਾ। ਤੁਥਾ ਸੁਲਤਾਨ ਹਮੀਦ ਕਾਰੁ
 ਨੁਭੀ ਬੰਨਾ ਜਲਮ ਬਾਪੁ ਤੁਸਾਹ। ਜਗਤੀ ਕਰ ਰੁਮ ਬੀਸ ਭਲੁਟ ਲਈ ਸੀ। ਤੁਥਾ ਬਾਬੇ ਆਖਿ ਆਮ
 ਰਦਾਨੀ ਆਚਲ ਪਹਲੇ ਪਾਤਸਾਹ ਕੋ ਮਿਲੀ ਮੈ। ਅਤਿ ਇਸ ਕੋ ਭਲਾ ਹੋਵੈ। ਨਾਹੀ ਤੁਥਾ ਅਗਲੇ ਕਾਰੁ
 ਵਾਗੁ ਇਹ ਭੀ ਚਿਲਾ ਕਹੋਇ ਜਾਦਾ ਹੈ। ਤੁਥਾ ਚਲੀ ਮੈ ਪਾਤਸਾਹ ਕਉ ਮਿਲੀ ਮੈ। ਅਤਿ ਇਸ ਦਾ ਭਲਾ
 ਹੋਵੈ। ਤੁਥਾ ਬਾਬਾ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਦੇ ਵੈ ਚਲੇ ਗਏ ਸੁਲਤਾਨ ਹਮੀਦ ਕਾਰੁ ਕੇ ਦਰਬਾਰਾ। ਅਗਲੇ ਕਾਰੁ
 ਚਲੀ ਗੀ ਜਖ ਜਾਨਾ ਜਮਾਕੀ ਆਬਾ। ਅਰ ਇਸ ਸੁਲਤਾਨ ਹਮੀਦ ਕਾਰੁ ਪੈਤਾ ਲੀ ਗੀ ਜਖ ਜਾਨੇ
 ਸਾਰੀ ਰੁਮ ਲੁਟ ਕਰਿ ਜਮਾਕੀ ਤੇ ਅਸਨਿ। ਤੁਥਾ ਬਾਬਾ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਲਗੇ ਪੁਛਣ ਪਾਤਸਾਹ ਕਾ
 ਦਰਬਾਰ ਕਉਣ ਸਾਹੋ। ਤੁਥਾ ਦਰਵਾਨਾ ਕਹਿ ਆਜੇ ਜੀ ਸੁਲਤਾਨ ਹਮੀਦ ਕਾਰੁ ਕਾ ਦਰਬਾਰ ਇਹੁ ਹੈ

ਜਿਸਦੇ ਪੈਤਾਲੀਗੀਜਖਜਾਨਾਜਮਾਏ। ਤੁਥਾਥੇ ਕਹਿਆ ਰੇ ਦਰਵਾਨ ਇਸਦੇ ਤਾਖਜਾਨਾ ਕਿਉਕ ੧੩੪
 ਰਜਮਾਕੀਤਾਏ। ਤੁਥ ਦਰਵਾਨਾ ਕਹਿਆ ਜੀਏ ਹੁਮੈ ਸਾਜਾਲਮੁ ਹੈ। ਜਗਰੁਪਈਯਾ ਮੁਹਰਿਸੁਣ
 ਤਾਏ। ਤੁਹਾਛੇ ਰੁਤਾਨਾ ਹੀਭਾਵੈ ਕਹੂੰ ਹੋਵੈ। ਤੁਥ ਸੁਲਤਾਨ ਹਮੀਦ ਕਹਿਆ ਜੁ ਕਹੁਪਈਯੇ ਕੀਜਾ
 ਤਿਰਹੀਏ। ਤੁਥ ਵਜੀਰ ਕਹਿਆ ਜੀ ਕਹਾਨਾ ਹੀਰ ਹੀ। ਤੁਥ ਏਕੁ ਸਹੇਲੀ ਪਾਤਸਾਹਿ ਕੀ ਖਬਰਤੁਥੀ
 ਉਸਨਾ ਪਾਤਸਾਹਿ ਖਜਾਰ ਮੈਥੈ ਠਾਇਆ। ਜੇਕੋਈ ਏਕੁ ਰੁਪਈਯਾ ਦੇਵੈ ਸੋਲੇਵੈ। ਤੁਥ ਏਕੁ ਸਥਿਰ
 ਗਰੋਥੇ ਦੇਨੇ ਮਾਊਕੋ ਕਹਿਆ ਜੇਏ ਏਕੁ ਰੁਪਈਯਾ ਦੇਵੈ ਤਾਪਾਤਸਾਹ ਸਹੇਲੀ ਬੇਚਤਾ ਪੈਤਾਲੀਐ।
 ਤਾਉਸਨੇ ਕਹਿਆ ਬਚਾਰੁਪਯਾ ਕਹਾ ਸੁਲਤਾਨ ਹਮੀਦ ਕੀ ਪਾਤਸਾਹ ਮਹਿ। ਪਰਏਕੁ ਰੁਪਈਯਾ ਤੇਰੇ
 ਬਾਪਕੇ ਮੁਹਿ ਵਿਚਰੇ ਗਵਿਚਰੇ। ਤੁਥ ਉਨਸਉਦਾਗਰਬਚੇ ਰੁਪਈਯਾ ਲੇਕਰਿ ਕੁਧਾਖਾਨੇ ਗਇ
 ਆ। ਸਹੇਲੀ ਮੋਲ ਲਈ। ਏਕੁ ਰੁਪਈਯੇ ਪਗ। ਐਸਾ ਪਾਤਸਾਹੁ ਪੈਰੁਪਈਯਾ ਛੁਰਤਾਨਾ ਹੀ।
 ਤੁਥਾਥਾਥੈ ਲਿਆ। ਜੇਏਹੁ ਵਡਾਗੁਨਾ ਗਾਰਹੈ। ਦਰਗਾਹਖੁਦਾਇ ਦੀਵਾਨੀ ਸਜਾਇ ਪਾਵੈਗਾ।
 ਸਾਨਤਹੈ ਇਸਦੀ ਕਮਾਈਕਤੀ। ਅਰਪੈਛਹੈ ਇਸਦੇ ਜੀਵਣਨੇ। ਹੇਪਰਵਰਦਗਾਰਏਹੁ ਬਰੁਬ
 ਜੇਗਾਰਹੈ। ਅਗਲੇਕਾਰੁਕਉਜਮੀਨ ਸੁਲਿਆਸੀ। ਅਗਇਸਕਉਕਾਈਜਾਇਰਖਸਕੋਗਨਿ
 ਹੀ। ਤੁਥਾਥੇ ਦਰਵਾਨਾ ਕਉਕਹਿਆ ਜੇਤੁਮਇਤਨਾਜਵਾਬ ਸੁਲਤਾਨ ਹਮੀਦ ਕਾਰੁਕਉਜਾਇਕਹ
 ਜੇਛਕੀਰਤੇਰੀਡੇਵਛੀਆਗੇਖਜੇਪੈਨਦੇਇ। ਅਰਕਹਿਦੇਹੈਨਜੇਤੁਇਕਵਾਰੀਅਸਾਨਾ ਲਮੁਲਾਕਾ
 ਤਕਹਿ। ਤਾਉਨਾਦਰਵਾਨਾਜਾਇਅਰਜਕੀਤੀ। ਤੁਥਾਪਾਤਸਾਹਬਾਹਰਿਅਇਆ। ਆਇਖਜਾਹੈਇ
 ਆ। ਅਗੇਥਾਥਾਹੀਕਰੀਆਜੁਵਦਾਸੀ। ਤੁਥ ਸੁਲਤਾਨ ਹਮੀਦ ਕਾਰੁਕਹਿਆ ਜੇਜੀਇਹੁ ਠੀਕਰੀ

ਆਕੀਆ ਕਰੇਗੇ। ਤਾ ਬਾਬਾ ਬੋਲਿਆ ਜੋ ਜੀ ਇਹੁ ਠੀਕ ਰੀਆ ਦਰਗਾਹ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਲੈ ਜਾਹਿਗੇ।
 ਤਾ ਪਾਤਸਾਹੁ ਕਹਿਆ ਜੋ ਜੀ ਠੀਕ ਰੀਆ ਪਹੁੰਚਦੀਆ ਨਾਹੀ। ਐਉਂ ਆਇ ਬੇਹੀ ਰਹ ਨਗੀਆ। ਤਾ ਫਿ
 ਰ ਬਾਬਾ ਬੋਲਿਆ ਇਸੁ ਲਤਾਨ ਕਾਰੁ ਹਮੀ ਦਤੈ ਜੋ ਪੈਤਾ ਲੀਰੀ ਜਖ ਜਾਨਾ ਜਮਾ ਕੀਤਾ ਪੈ ਜੁਲਾਮ ਕਰਿ ਕੇ
 ਸੋ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਕਿਉ ਕਾਰਿ ਪਹੁੰਚੇਗਾ। ਤੁਮਾਰਾ ਬਡਾ ਕਾਰੁ ਲੀਰੀ ਜਖ ਜਾਨਾ ਲੇਗਾਇਆ ਹੈ ਸਾਥ ਜੋ ਤੁਪ
 ਖਜਾਨਾ ਸੀ ਜਿਆ ਹੈ। ਤੁਮਾਰੇ ਸੁਲਤਾਨ ਕਾਰੁ ਹਮੀ ਦ ਕਹਿਆ ਜੋ ਜੀ ਕਿਵੇਂ ਖਜਾਨਾ ਸਾਥ ਪਹੁੰਚੇਗੀ।
 ਤਾ ਬਾਬਾ ਬੋਲਿਆ ਹੇ ਸੁਲਤਾਨ ਹਮੀ ਦ ਕਾਰੁ ਏਹੁ ਖਜਾਨਾ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਤੁਰਿ ਪਹੁੰਚੇ। ਜੇ ਤੂੰ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਨਾਇ
 ਖਰਾਇਤ ਕਰੇ। ਤੁਮਾਰੇ ਨਾਲ ਪਹੁੰਚੇ। ਨਾਹੀ ਤੁਮਾਰੀ ਹਾਹੀ ਰਹੈਗਾ। ਇਸ ਖਜਾਨੇ ਕੇ ਵਾਰ ਸਮਵਰਿ ਹੋਹਿਗੇ।
 ਪਹੁੰਚੇ ਤੇਰਾ ਖਜਾਨਾ ਮਾਲ ਜਿਨ ਸਾਜੀ ਮੀਜ ਪਤਿ ਕਰੇਗੇ। ਤੁਮਾਰੇ ਪਿਛੇ ਤੇਰੇ ਰੋ ਰਮਜ ਲਕਾ ਆਹਰਿ ਕਰਹਿ
 ਗੇ। ਵੇਖਤੁ ਮਾਰਾ ਬਡਾ ਕਾਰੁ ਥਾ। ਜਿਸ ਨੇ ਚਾਲੀਰੀ ਜਖ ਜਾਨਾ ਜਮਾ ਕੀਆ ਥਾ। ਓਹ ਮੈਸੇ ਗੀਜ ਬੋ। ਜਿ
 ਨਹੁ ਕਾਏ ਕਸਿ ਗਾਜੀ ਮੀਨ ਬਾਅਰ ਏ ਕਸਿ ਗਾਅਸ ਮਾਨ ਥਾ। ਤੁਮੀ ਹਤ ਰਮੁ ਸੇ ਪੈ ਕੰਬਰ ਦੀਤਾਇਤ
 ਕਬੂਲਿ ਨ ਕੀਤੀ ਓਸ ਅਤੇ ਸਾਥ ਹੀ ਖੁਦਾਇ ਕਾ ਹੁਕਮ ਨ ਕਬੂਲ ਕੀਤਾ। ਤੁਮਾਰੇ ਫਰਮਾਨ ਖੁਦਾਇ ਕੇ ਕਾ
 ਰਾਹੇ ਲਾ ਕੇ ਹੋਇ। ਜੇ ਏ ਕਾਰੁ ਤੂੰ ਇਨਾ ਚਾਲੀਰੀ ਜਖ ਜਾਨਾ ਲਿਆਵਿ ਚੋਇ ਕਰੀ ਜਮੇਰੇ ਗਾਹਿ ਓਪਰਿ
 ਖਰਾਇਤ ਕਰਹਿ। ਤੁਮਾਰੇ ਨਾਲ ਖਜਾਨਾ ਪਹੁੰਚੇ। ਨਾਹੀ ਤੁਮਾਰੀ ਹਾਹੀ ਰਹੈਗਾ। ਇਸ ਖਜਾਨੇ ਕੇ ਵਾਰ
 ਸਮਵਰਿ ਹੋਹਿਗੇ। ਤੁਮਾਰੇ ਖੁਦਾਇ ਕੇ ਹੁਕਮ ਕਰਿ ਕੈ ਤੈ ਏ ਲਾਮ ਹਜ ਗਤਿ ਮੁਸੇ ਕਾਰੁ ਓਪਰ ਕੀਤੇ।
 ਜੇ ਏ ਕਾਰੁ ਕਛੁ ਖੋਜੀ ਧਰਤੀ ਖਰਾਇਤ ਗਾਹਿ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਕਰਿ। ਤਾ ਕਾਰੁ ਮੈਸਾਮ ਗਰੁ ਰਥਾ ਦਓਲਤਿ
 ਅਤੇ ਲਸ ਕਰਿ ਓਤੇ। ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਤੈ ਹੁਕਮ ਫੇਰਿ ਓਸ। ਜਾਚ ਓਥਾ ਹੁਕਮ ਹੋਇਆ ਤਾ ਭੀ ਫੇਰਿ ਓਸ

ਤਾਜੀਮੀਨ ਕਉ ਹੁਕਮ ਹੋਇਆ ਜੋ ਕਾਰੁ ਫਿਰਨ ਕੇ ਪੈਰ ਪਕੜਾ ਅਰਗਰ ਕਕਰਹਾ ਸਮੇਤ ਖਜਾਨੇ ੧੩੫
 ਕਾਰੁ ਹਿਲਾ ਕਹੋਇਆ ਤਾਦਉਰ ਕਿਆ ਮਤੁ ਤੁ ਕਾਜੀਮੀਨ ਵਿਚ ਚਲਿਆ ਜਾਵੈ ਗਾ ਹੋ ਕਾਰੁ ਹਮੀਦ
 ਜੀਮੀਨੀ ਉਸਨੁ ਤਦ ਗਰ ਕਕੀਤਾ ਸਾ ਜੋ ਓਹ ਸੂਮਥਾ ਜਾ ਲਮ ਨਾਥਾ ਅਰੁ ਦੂਸਰਾ ਭਾਈ ਕਾਰੁ ਨ
 ਕਾਰੁ ਨ ਥਾ ਓਸਨੇ ਖੁਦਾਇ ਦੀਤਾ ਇਤਮਨੀ ਮੁਸੇ ਪੈ ਕੰਬਰ ਕੀ ਉਮਤਿ ਹੋਆ ਮੁਸੇ ਦੇ ਪਿਛੇ ਉ
 ਸਕਉ ਪੈ ਕੰਬਰੀ ਮਿਲੀ ਯਕੀਨ ਕਰ ਕੇ ਤੁਓ ਮਤਿ ਮਹੀਮ ਦਮੁ ਸਤ ਫਾਇ ਕੀ ਹੋਇ ਕਰਿ ਆਸਾ
 ਜਲਮ ਰਯਤਿ ਉਪਰ ਕੀਆ ਹੈ ਜੋ ਜਹਾਤੁ ਕਪਈ ਸੇ ਕੀ ਜਾਤਿ ਹੈ ਸਬੁ ਟੁਟੀ ਤੀਹਈ ਏਹੁ ਜਲਮ
 ਕੇ ਖਜਾਨੇ ਤੇਰੇ ਸਾਥ ਕਿਉ ਕਹਿ ਚਲਹਿ ਰੇਗਾ ਹੁਣੁ ਇਸ ਜਲਮ ਥੀ ਬਾਜ਼ ਤੇ ਬਾਕਹਿ ਤਾ ਕਾਰੁ ਹਮੀਦ
 ਕਹਿ ਆਜੇ ਜੀਏ ਹੁਮਨ ਮੇਰਾ ਦੁਨੀਆ ਦੀ ਹਿਰਸ ਵਿਚ ਗਰ ਕਹੈ ਜਾ ਜੋ ਪਿਛੇ ਹੋਈ ਸੇ ਗੁਜਰੀ ਹੁਣੁ ਤੇ
 ਬਹਿ ਹੋਇ ਸਜੁ ਲਮ ਥੀ ਪਰ ਜੀ ਕੋਈ ਆਸੀਨ ਸੀਹਤ ਸੁਣਾਈ ਆ ਜਿਸ ਸੁਣ ਕਹਿ ਏਹੁ ਮਨ ਮੇ
 ਮਹੋਵੈ ਅਰੁ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਗਹਿ ਉਤੇ ਸਿਰ ਕਹੋਵੈ ਅਰੁ ਖੁਦਾਇ ਵਲਿਆਵੈ ਤਾ ਬਾਧੇ ਨਾਨਕ ਸੁਲਤਾ
 ਨ ਕਾਰੁ ਕੇ ਪਰਥਾ ਇਨ ਸੀਹਤਿ ਨਾਮਾ ਕੀਤਾ ਨਾਹਿ ਰਤੁ ਨਾਮਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਕੀਚੇ ਨੇ ਕਨਾਮੀ ਜੇ ਦੇ
 ਵੈ ਖੁਦਾਇ ਜੋ ਦੀਸੈ ਜੀਮੀ ਪਰਿਸੇ ਹੋ ਸੀਫੁ ਨਾਹਿ ਦਾਇਮ ਨਦਉ ਲਤਿ ਕਸੇ ਬੇਸੁਆਰਾ ਨਰਹੇ
 ਗਕਰੇ ਨੀ ਨਾਰਹੇ ਗੋਹ ਜਾਗਾ ਮਨਾਤਿ ਸੀਕਾ ਜੋ ਖਰਚੇ ਖਵਾਇ ਦੇਵੈ ਦਿਲਾਵੈ ਬਰਾਇ ਖੁਦਾਇ
 ਹੋਤਾ ਨਗਾਖੋਇ ਕੇਲਾਨ ਖਾਇ ਤਿਹ ਕੀ ਕਰਿ ਲਦਾਨੀ ਵਹੀ ਭਿਸਤਿ ਮਹਿ ਜਾਇ ਕੀ ਜੇਤ ਦੁਜੀਆ
 ਨਾ ਕੀਚੇ ਗੁਮਾਨਾ ਨਾਰਹੇ ਗੀਦੁਨੀ ਆਨਰਹੇ ਗਾ ਦੀਵਾਨਾ ਹਾਥੀ ਵਧੇ ਕੇਲ ਸਕਰਿ ਹਜਾਗ ਹੋਵਹਿ
 ਗਰ ਕਪਲ ਮਹਿ ਨਾ ਲਾਗੈ ਗੀਦਾਗਾ ਦੁਨੀ ਕਾਰਿ ਵਾਨ ਕਹੈ ਮੁਲਖ ਮੇਰਾ ਆਈ ਮਉਤ ਸਿਰ ਪਰਨ ਤੇ

ਰਾਨਮੇਗਾ। ਕੇਤੀਚਲੀਦੇਖਵਾਜਾਵਜਾਇ। ਰਹੇਗਾਵਹੀਏਕਸਾਚਾਖੁਦਾਇ। ਆਇਆਇਕੇਲ
 ਇਕੇਲਾਚਲਾਇਆ। ਚਲਤੇਵਖਤਕੋਈਕਾਮਨਾਇਆ। ਲੇਖਾਮੰਗਿਜੋਕੋਈਜੋਜਵਾਬਾਤੇ
 ਬਹਿਪੁਕਾਰੇਬਹੁਪਾਵੈਅਜਾਬਾ। ਖਲਕਪਰਕੀਆਜੇਰਦਮਨਾਕਮਾਇਆ। ਖਾਇਆਹਦੁਆਇਆ
 ਅਜਾਈਗਵਾਇਆ। ਆਖਰਪਛੇਤਾਇਕਰੇਗਾਇਹਾਇ। ਦਰਗਹਿਗਾਇਆਬਹੁਪਾਵੈਸਜਾਇ
 ਲਾਨਤਵੈਤੈਕਵੈਤੈਰੀਕਮਾਈ। ਦਰੋਬਾਜੀਕਰਕੇਦੁਨੀਆਲੁਟਖਾਈ। ਪੀਏਪਿਆਲੇਦੇਖਾਏਕੁਥਾ
 ਧਾਦਿਖੇਰੇਕਾਰੁਜੋਹੋਤੇਖਰਾਬਾ। ਜਿਸਕਾਤੁਬੰਦਾਤਿਸੀਕਾਸਵਾਰਿਆ। ਦੁਨੀਆਕੋਲਾਲਚਤੇਸਾਹਿ
 ਬਵਿਸਾਰਿਆ। ਨਕੀਤੀਆਇਬਾਦਤਿਨਰਖਿਆਈਮਾਨਾ। ਹਕਮਤਨਕੀਤੀਆਪੁਕਾਰੇਜਹਾਨਾ।
 ਅੰਦਰਮਹਲੀਦੇਬੈਠੇਤੁਜਾਇ। ਹਰਮਾਸੇਖੇਲੇਖਸੁਬੁਈਲਗਾਇ। ਨਾਬੁਝੈਨਸੁਬੁਝਾਹਿਰਕੋਹੋਇ
 3 ਹਰੀਆਗਰੀਬਾਨੁਮਾਗੋਵੇਗਾਇ। ਦੁਸਤੀਉਜਾਕੈਫੇਰਨਵਸਾਵੈ। ਕੁਕੇਪੁਕਾਰਹਿਕੋਈਦਾਦਨਪਾ
 ਵੈ। ਕਰੋਨੀਲਖੇਨੀਜੋਨੀਬੇਸਮਾਗ। ਕਈਕਿਰਸਾਣਬਪਨੇਮਰੀਵਹਿਹਜਾਗ। ਹਾਕਮਕਹਾਵੈਅ
 ਦਾਲਤਿਨਹੋਇ। ਦੁਨੀਕਾਦਿਵਾਨਾਫਿਰੈਮਸਤਿਲੋਇ। ਲਟੇਮਲਖਸਾਗਖਰਚੇਅਰਖਾਇ। ਦੇਜ
 ਕਕੀਆਤੁਸਮਾਰੇਗੀਜਲਾਇ। ਨਾਕੀਜੇਹਿਰਸਵੇਖਦੁਨੀਆਦਿਵਾਨੇ। ਹਮੇਸਾਨਰਹੇਗੀਤੁਮੈਸਾ
 ਨਜਾਨੇ। ਉਠਾਇਸਫਾਏਲਾਗੇਨਵਾਰ। ਤੁਬਕਿਸਕੀਦੁਨੀਆਕਿਸਕੇਘਰਿਥਾਰ। ਨਾਕੀਜੇਹਿਰ
 ਸਬਹੁਦੁਨੀਯਾਕੇਯਾਗ। ਚੰਦਰੋਜਚਲਣਾਕੇਪਕੜਹੁਕਰਾਰ। ਸਰਮਿਦਾਨਹੋਵਹਿਕਛੁਨੇਕੀਕਮ
 ਹਿ। ਲਾਨਤਕਾਜਮਾਤੁਪਹਰਿਆਨਜਾਇ। ਗਫਲਤਿਕਰਹੁਗਤਾਖਾਵਹੁਗਮਾਰ। ਬੇਟੀਵੇਖੇਟਾਕੇ
 ਲਹੇਨਗਾਸਾਗ। ਤੇਬਹੁਕਰਹੁਬਹੁਰੀਚੇਨਜੋਗ। ਦੇਜਕਕੀਆਤੁਸਜਲਾਵੈਗੀਗੋਗ। ਮਸਾਇਕ

ਪੈਕਥਰਕੇਤੇਸਾਹਿਖਾਨਾਨਾਦੀਸੈਜਿਮੀਪਰਉਨਕੇਨੀਸਾਨਾਉਰਤੇਕਬੂਤਰਿਜਨਾਵਰਿਕੀਛਾਉਕੇ ੧੩੬
 ਤੀਖਾਕਹੁਈਕੋਪੁਛੇਨਾਨਾਉਚਾਲੀਗਜਜੇਨੇਨਰਖਿਓਈਆਨਾਆਖਰਵਖਤਕਾਰੁਹੋਆਪਰੇਸਾ
 ਨਾਨਦਾਨੀਇਹੁਦੁਨੀਆਫਾਨੀਮੁਕਾਆਤੁਖੁਦਚਸਮਈਨੀਕੋਚਲਣਾਜਗਾਨਾਹਰਿਵਖਤਬੰਦੇਤੁ
 ਬਿਜਮਤਿਸੰਭਾਰਾਮਸਤੀਵਗਏਤਸੇਬਾਜੀਨਹਾਗਤੋਬਹਿਨਕੀਤੀਆਕਰਦਿਆਗੁਨਾਹਿ। ਨਲਕ ੬
 ਅੰਸੇਆਲਮਕਉਤੇਰੀਪਨਾਹਿ। ੧੧॥ ਜਾਬਾਏਨਾਨਕਜੀਨਸੀਹਤਨਾਮਾਪਰਸੁਣਾਇਆਤਾਸੁਲ
 ਤਾਨਹਮੀਦਕਾਰੂਰੂਮੀਹੈਗਨੁਹੋਇਗਇਆ। ਅਤੇਮੋਮਦਿਲਹੋਇਗਇਆ। ਕਹਣਲਗਾਜੇਜੀਅ
 ਸੀਤਾਅਜੀਮਦੁਨੀਆਵਿਚਗਰਕਹਾਂ। ਅਸਾਡਾਕਿਆਹਵਾਲਹੋਇਗਾ। ਦਰਗਾਹਿਖੁਦਾਇਦੀਤੇ
 ਬਹੁਤੇਬਹੁਤੇਬਹੁਖੁਦਾਇਆ। ਅਜਮਸਾਕੁਖੁਦਾਇਮਲੁਮਹੋਇਆਹੈ। ਅਗੋਅਸੀਗਾਫਲਸੁਤੇ
 ਪਏਸੇਅਸਾਨੁਕੁਛਮਲੁਮਨਥਾ। ਬਾਬਾਜੀਤੇਰਾਮਸਲਾਸੁਣਕੇਅਸੀਬਹੁਤਰਗਏਹਾਂ। ਜੇਅਸਾ
 ਡੇਬਾਬਾਕਿਆਹੋਇਗਾ। ਤਾਫੇਰਬਾਬਾਏਲਿਆ। ਸੁਲਤਾਨਹਮੀਦਕਾਰੂਜੀਗਲੀਨੇਹੁਨਾਹੀਹੋਦਾ।
 ਅਰਖੁਦਾਇਭੀਰੀਸੁਦਾਨਾਹੀ। ਜਿਚਰਖੁਦਾਇਦੀਬੰਦਗੀਵਿਚਮੁਕਯਾਦਿਨਹੋਈਐ। ਤਿਚਰਛੁਟ
 ਣਾਮੁਸਕਲੁਹੈ। ਅਤੇਖਸਕਦੀਦੋਸਤੀਕੰਮਨਹੀਆਵਦੀ। ਖਲਕਪਿਆਲੇਨਿਵਾਲੇਦੀਯਾਰਹੈ। ਜਿ
 ਚਰਖਾਵੇਤਿਚਰਮਿਤ੍ਰਅਤੇਜੇਨਾਖਾਵੇਤਾਦੁਸਮਨਿ। ਐਸਾਰਵੀਆਖਲਕਿਕਾਹੈ। ਕੀਆਪਣੇਕੀਪਗਾਏ
 ਸਭਸੁਖਾਦੇਯਾਰਹੈਨਾ। ਦੁਖਦਾਮਿਤ੍ਰਕੋਈਨਾਹੀ। ਸੰਸਾਰਕੀਦੋਸਤੀਇਤਕਰਿਕੰਮਨਾਹੀਆਵਦੀ। ਸੰ
 ਸਾਰਥਾਵਹੁਖੁਦਾਇਦੀਦੋਸਤੀਭੁਲੀਹੈ। ਤਾਸੁਲਤਾਨਹਮੀਦਕਾਰੂਕਹਿਆ। ਜੀਆਦਮੀਕੀਦੋਸਤੀਨਹੀ
 ਹੋਇਆਵਦੀਖੁਦਾਇਨਾਲਦੋਸਤੀਕਿਉਕਰੀਐ। ਤਾਬਾਏਸਬੰਦਗਾਗਤਿਲੰਗਵਿਚਕੀਤਾ। ਤਾਗਤਿ

੨੨੨ ਦੇਸਤੀਯਾਰਾਦੇਸਤੀਦੇਸਤੀਸਿਰਪਰਜਾਵੇ। ਹੁਕਮਪਛਾਣੇਸਾਹੁਕਾਰਲੇਖਸਮਕੇਭਾਣੇ॥੧॥
 ਰਹਾਉ। ਦੇਸਤੀਤਾਪਰਜਾਣੀਐਜਾਰਚਮਚਲਾਵੈ। ਪ੍ਰੰਤੂਨਕਾਦੇਖਸਮਾਸਿਓਸਰਮਸਭਚੁਕਾਵੈ॥
 ੧॥ ਦੇਸਤੀਤਾਪਰਜਾਣੀਐਗੁਰਚਰਨਪਖਾਲੇ। ਹੋਇਨਿਮਾਣੀਝੜਪਵੈਖਸਮਕੇਦੁਆਰੇ॥
 ੨॥ ਜੇਰਨਲਾਗੇਦੇਸਤੀਨਹੀਮੁਲਵਿਕਾਵੈ। ਏਗੇਸਿਓਲਾਲਨਰੀਝਈਜੇਲਖਜਤਨਕਮਾਵੈ॥
 ੩॥ ਕੁਠਪਈਦੇਸਤੀਕਲੀਕੀਗਈਦੇਖਾਦਿਖਾਹੁ। ਧਾਧਾਨਾਨਕਦੇਸਤੀਤਉਕੁਲੀਜੇਤੋੜਨਿਧਾ
 ਹੁ॥੪॥ ਜਾਇਤਣਾਸਧਦਥਾਥੇਕਾਹਿਆਤਾਪਾਤਸਾਹਕਦਮਾਉਤੇਢਹਿਪਇਆ॥ ਆਖਣਲ
 ਗਾਜੇਜੀਜੇਤੂੰਹੁਕਮਕਰੈਸੇਈਕਰੀਐ॥ ਤਾਫੇਰਥਾਥੇਲਿਆ॥ ਜਿਤਵੇਬੰਦੀਵਾਣਹੈਨਤੇਰੇ
 ਬੰਦੀਖਾਨੇਵਿਚਾ॥ ਸੇਤੂੰਸਭੇਛਰਦੇਹੀ॥ ਤਾਤੇਗਾਹੀਜਹਾਨੀਕੁਲਹੋਵੈਗਾ॥ ਅਤੇਨਗਰੀਥਾਉਤੇ
 ਜਲਮਜੇਰਨਕਰਿ॥ ਤਾਤੂੰਹਿਨਖਦਾਇਦੇਗਾਹਿਦੀਖਬਰਹੋਵੈ॥ ਤਾਸੁਲਤਾਨਹਮੀਦਕਾਰੁਆ
 ਖਿਆਕੁਲਾਹੋਵੈਜੀ॥ ਤਾਜਿਤੂੰਵੇਬੰਦੀਵਾਣਹੈਨਸੁਲਤਾਨਹਮੀਦਕੀਪਾਤਸਾਹੀਵਿਚਸੇਸਕੁਖਲਾ
 ਸਕੀਤੇ॥ ਨਾਕਿਸੇਗਰੀਬਉਤੇਜੇਰਜਲਮਹੋਵੈ॥ ਸੁਲਤਾਨਹਮੀਦਕਾਰੁਲਗਾਖੁਦਾਇਦੀਬੰਦ
 ਗੀਕਰਨਿ॥ ਅਤੇਨਾਲੇਖਗਾਇਤਲਗਾਕਰਨਾ॥ ਖੁਦਾਇਦੇਗਾਹਿਉਤੇ॥ ਖੁਜਾਨੇਐਲਾਵਿਤੇਸਾ॥ ਲੀਕ
 ਰਲਾਇਦਿਤੇ॥ ਹਰਿਸੁਖਿਆਵਿਚਜਹਾਂਤਕਰੁਮਕੀਪਾਤਸਾਹੀਥੀਸਕੁਜਗਾਅੰਦਰਿਅਮਨਚੈਨ
 ਦਰਤਗਾਇਆ॥ ਬਾਧੈਨਾਨਕਦਾਸਦਿਕਾ॥ ਪਾਤਸਾਹੁਆਖਣਲਗਾਜੀਹੁਣਅਸਾਕੁਖੁਦਾਇਦੇ
 ਮਿਲਣਦੀਉਮੇਦਹੋਈਹੈ॥ ਤਾਫੇਰਥਾਥੇਲਿਆ॥ ਜੇਖੁਦਾਇਵਲਲਗੇਹੈਨਾ॥ ਅਤੇਖੁਦਾਇਦੀ
 ਬੰਦਗੀਕਰਦੇਹੈਨਾ॥ ਤਿਨਾਕੇਸਭੇਕੀਖੁਦਾਇਗਾਸਕਰਦਾਹੈ॥ ਅਰਖੁਦਾਦੀਮੀਹਰਿਉਨਕੋਹੋਈ

ਹੋ। ਤਾਸੁ ਲਤਾਨ ਹਮੀ ਦਕਾਰੂ ਕਹਿਆ। ਜੇ ਜੀ ਤੁਸਾਨੂੰ ਮਿਹਰਿ ਤੇ ਖੁਦਾਇ ਪਾਈ ਤੁਹੈ। ਤਾ ਬਾਬੇ ਫੇਰ ਕਹਿ ੧੩੭
 ਆਸੁ ਲਤਾਨ ਹਮੀ ਦਕਾਰੂ। ਤੁਹਿ ਉਤੇ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਮਿਹਰਿ ਹੋਈ ਹੋ। ਅਤੇ ਅਸਾਨੂੰ ਭੀ ਖੁਸੀ ਹੋਈ ਹੋ। ਨ०
 ਹੀ ਤਾ ਵੇਰੇ ਕਾਰੂ ਵਾਗੂ ਤੁੰ ਭੀ ਹਿਸਾ ਕਰੋ। ਇਜਾਨਾ ਪਰਤੁ ਹਿਤੁ ਰਤੁ ਚੇਤਿਆ। ਖੁਦਾਇ ਵਲਾ ਮਾਇ ਭੀ।
 ਤਾ ਫੇਰ ਸੁਲਤਾਨ ਕਹਿ ਆ ਜੇ ਜੀ ਤੇ ਗਦੀ ਦਾਰ ਫੇਰ ਕਹਾ ਹੋ ਵੇਗਾ। ਬਾਬੇ ਆਖਿਆ ਹੁਣ ਅਸੀ ਮਦੀ
 ਨੇ ਕੀ ਪਜ ਕੋ ਆਏ ਹਾਂ। ਕੋਈ ਦਿਨ ਮਦੀ ਨੇ ਗੁਜਰਾਨ ਕਰਾਏਗਾ। ਤੁਥ ਪਾਤਸਾਹ ਭੀ ਮਦੀ ਨੇ ਆਇਆ
 ਸਗੋ ਰਹਣ ਮਦੀ ਨੇ ਮਾਓ। ਤੁਥ ਕਿਤੁਣੀ ਕਮੁਦਤਿ ਗੁਜਰੀ ਤਾ ਮਕੇ ਦੇ ਹਾਜੀ ਕਾਜੀ ਰੁਕਨ ਦੀ ਨਕਾਜੀ
 ਮਕੇ ਦਾ। ਜਹੰਤੁ ਕਪੀਰ ਜਾਵੇ ਆਸਨਾ। ਅਰਪੀਰ ਬਹਾਵੁ ਦੀ ਤੇ ਆਦਿ ਲੇ ਕਰਿ ਸੁਭ ਮਦੀ ਨੇ ਕਉ ਮ०
 ਏ। ਅਰੋਚਾਰ ਇਮਾਮ ਮਦੀ ਨੇ ਕੇਜਾਇ ਕਰਿ ਹਾਜੀ ਆ ਕਉ ਲੇ ਆਏ। ਜਾਮਦੀ ਨੇ ਵਿਚ ਆਏ ਵੇਖਨ
 ਤਾ ਕੀ ਵੇਖਨ। ਹਾਜੀ ਦਰਵੇਸ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਕਲੰਦਰ ਬੈਠਾ ਹੋ ਪੁਆ ਪਾਈ। ਅਰੋ ਮਰਦਾਨਾ ਰਬਾਬੀ
 ਬੈਠਾ ਗਾਵਦਾ ਹੋ। ਤੁਥ ਕਾਜੀ ਰੁਕਨ ਦੀ ਨਮਦੀ ਨੇ ਕੇ ਹਾਜੀ ਆਪਾ ਸੋ ਪੁਛਿਆ। ਜੇ ਏਹੁ ਦਰਵੇਸ ਏਹ
 ਕਵਿ ਕਾ ਆਇਆ ਹੋ। ਤੁਓ ਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਘਣੀ ਮੁਦਤਿ ਕਾਈ ਹਾ ਆਏ ਬੈਠਾ ਹੋ। ਤਾ ਫੇਰ ਮੁਕਾਬਲਾ ਸੁ
 ਭਾ ਹਾਜੀ ਆਕਾ ਹੋ ਆ ਬਾਬੇ ਨਾਲਾ ਆਖਣ ਲਗੇ ਆਪਸ ਵਿਚ ਯਾਰੇ ਏਹੁ ਫਕੀਰ ਵਡਾ ਅਭੀਲੀ ਆ
 ਹੋ। ਵਡੀ ਕਰਾਮਾਤਿ ਰਖਦਾ ਹੋ। ਜੇ ਅਸਾਨੂੰ ਮਜਬ ਵਿਚ ਆਵੈ ਤੁਅਸਾਨੂੰ ਮਜਬ ਕਾ ਵਡਾ ਮਰਾਤ ਬਾਹੋ
 ਵੈ। ਇਕ ਵਾਰੀ ਇਸ ਫਕੀਰ ਨਾਲ ਫੇਰ ਮੁਸਾਹਬਾ ਕਰੀਐ। ਹੋਫ ਹੋ ਅਸਾਨੂੰ ਜੇ ਹਿਦੁ ਫਕੀਰ ਸੁ ਭਾ
 ਹਾਜੀ ਆਨੂ ਜੀਤ ਕਰਿ ਇਸੁ ਹੁਸਾਬ ਤਜਾਦਾ ਹੋ। ਚਲਹੁ ਹਰਿ ਵਜਹਿ ਇਸਨੂੰ ਜੇ ਰਕ ਰੀਐ। ਖੁਦਾਇ
 ਫੁਰਮਾਇ ਆਪੈ। ਜੇ ਨੇ ਕਰਾਹਿ ਵਿਚ ਕਾ ਫਰਨੂੰ ਜੇ ਗਵਰੀ ਕਰ ਕੇ ਭੀ ਆਣੀਐ। ਇਸ ਗਲ ਵਿਚ

ਮੇਥਨਾਹੀ। ਤਾਪਿਰਥਹਾਵਦੀਆਖਿਆਜੇਏਰੁਕਨਦੀਨਕਾਜੀਏਹੁਕੋਈਆਦਮੀਨਾਹੀਜੇਤੁਸਾਡੇ
 ਹਥਆਵੈਗਾ। ਅਤੇਤੁਸੀਏਸਨੁਪਕੜਿਆਚਾਹੋਅਤੇਆਪਣੇਮਜਬੂਦਿਚਲਿਆਵਹੁਗਾ। ਏਹੁਬਾ
 ਦੀਫੁਰੇਸਤੇਕੀਸੁਰਤਿਹੈ। ਹਥਾਵੈਚੋਗਾ। ਏਥਹੋਏਜਾਵੈਗਾ। ਉਤਵਖਤਨਾਜਾਣੀਮੈਕੀਕਰੇ। ਏਹੁਫ
 ਕੀਰਪੂਰੀਕਰਾਮਾਤਰਖਦਾਹੈ। ਨਾਜਾਣੀਮੈਜਿਓਕਰਿਮਕੇਦਾਰੁਖਫੇਰਦਿਤੁਹੈਸਾ। ਅਤੇਗਜਬਕ
 ਰਕੇਮਦੀਨੇਕਓਸਮੇਤਗੁਮਗਰਕਕਾਰਛੇਠੇ। ਤਾਤਦਹੁਤੁਸੀਕਿਸਦੀਪਨਾਹਦੁਢੇਗਾ। ਤਮਾਮ
 ਆਲਮਫਨਾਹਿਹੋਏਜਾਵੈਗਾ। ਏਹੁਕੋਈਏਸਜਮਾਨੇਕਾਵਈਪੈਦਾਹੋਆਹੈ। ਮਕੇਵਿਚਵਰ
 ਹੁਵਿਨਮੁਸਾਹਥਾਹੋਦਾਰਹਿਆਏਸਨਾਲਾ। ਅਤੇਨਕੁਛਤੁਸਾਡਾਖਾਧਸਨਾਪੀਤਸੁਗਤੁਦਿਨੁਸਕੁਹ
 ਜੀਘੇਰੀਥੈਰੇਰਹੇ। ਅਤੇਏਹੁਰੇਜੇਨਾਲਹੀਰਹਿਆ। ਵਰਤੁਦਿਨਾ। ਅਤੇਹੁਣਕੀਰੇਜਾਹੀਹੈਸਾ। ਨ
 ਕੁਛਖਾਦਾਹੈਨਾਕੁਛਹਾਜਾਤਿਹੈਸਾ। ਉਥੇਏਸਨੁਕਿਸੇਨਜਿਤਾ। ਹੁਣਜੇਤੁਸੀਚਾਹੋਜੇਜੇਰਜਬਰ
 ਕਰਕੇਨਾਨਕਦਰਵੇਸਕਓਜੀਤੀਐ। ਏਹੁਬਿਜਾਇਗਲਹੈ। ਏਸਥਾਤਵਿਚਨੁਕਸਾਨਪੈਸਾਰੇ
 ਆਲਮਕਾ। ਅਤੇਦੁਸਰਾਖੁਦਾਇਜੇਰਨਹੀਫੁਰਮਾਇਆਜੇਹਿਦੁਪਰਜੇਰਕਰੀਐ। ਚਲਹੁਸਕੁ
 ਮਿਲਕਰਿਚਾਗਇਮਾਮਪਾਸਜੇਹੁਣੇਚਹੁਇਮਾਮਦੇਮੁਸਲੇਪਰਥੈਠੇਹੈਨਾ। ਸਕੁਮਿਲਕਰਈਦਕੇ
 ਰੋਜਹਜਮਦੀਲੋਕੀਮਸੀਤਵਿਚਜਿਤੁਦਿਨਹਜਹੋਇਗਿਤਿਸੁਰੇਜਏਹੁਦਰਵੇਸਭੀਆਪੇਆਵੈਗਾ।
 ਏਹੁਅਸਾਡੇਚਾਗਇਮਾਮਉਸਨੁਮਕੁਲਕਰਨਗੇ। ਅਸਲੋਕਿਤਾਬਰੇਇ। ਨਾਤਰਹੋਰਸਗਲਓਤਦਰ
 ਵੇਸਹਥਿਨਾਹੀਆਵਣਦਾ। ਹਜੈਕੋਰੋਜਸਕੁਆਮਿਖਾਸਹਾਜੀਕਾਜੀਪਾਤੁਸਾਹਓਮਰਾਇਸਕੁਅ
 ਵੈਗੀ। ਏਕਮੁਕਾਬਲਾਨਾਨਕਦਰਵੇਸਨਾਲਿਫੇਰਕਰਾਹਿਗੇ।

ਜੇਤਜਿਕਾਦਿਨ

ਆਇਆ। ਤੁਥਸਕੁਹਜਕਉਜਾਇਇਕਰੇਹੋਇ। ਤੁਥਾਬੇਅਤੇਹਜੀਆਦਮਕਾਬਲਹੋਇਅ॥ ੧੩੮
 ਸੁਆਲਚਾਗਇਮਾਮਸੁਰਾ। ਆਖੋਇਮਾਮਕਮਾਲਦੀਨਨਾਲੇਸੈਦਿਜਮਾਲਿ। ਗਉਸਲਾ
 ਲਮਕੁਤਬਦੀਨਚਾਰੇਰੁਕਨਿਕਮਾਲ। ਪੁਛਦੇਚਾਰਨਸੀਹਤਾਤਿਸਦਾਭੇਇਬਿਆਨ। ਬੋਟੇਆਦਮ
 ਸਫੀਦੇਹਿਦੁਮੁਸਲਮਾਨ। ਰੂਹਾਅੰਦਰਿਸਕਹੈਰੂਹਵਿਚਸਚਾਕਉਣ। ਦਿਹੁਹਕੀਕਤਜੇਹਿਲਕਰੇਅ
 ਸੀਖਾਦਮਹੋਵਾਤਉਨ॥ ੧॥ ਦੁਨਾਪੁਛੇਜਮਾਲਦੀਕਹੁਹੋਨਾਨਕਸਾਹਾ। ਹਜਰਤਆਦਮਤੇਬੀਏਸਾ
 ਬਤਭੇਵੇਗਾਗਾ। ਹਿਦੁਮੁਸਲਮਾਨਦੁਇਕਦਰਤੇਇਸਲਾਮ। ਰੋਵੈਹੁਕਮਜਹਾਨਵਿਚਰੋਵੈਜਾਨਇਲ॥ +
 ਮਾਅਗੇਪੈਕੰਬਰਖਲਕਵਿਚਅਗੇਹੋਅਉਤਾਰਾ। ਤੀਜਾਕੋਹਜ਼ਾਮਜਬਹੋਤਿਸਦਾਕਹੁਬੀਚਾਗਾ।
 ਜੇਆਖਹਿਤੀਜਾਪਾਕਹੈਪਾਕਹੈਪਰਵਦਗਾਗਾ। ਆਦਮਸੁਰਤਿਹੋਇਕਰਿਕਰੇਨਹੋਰਕਗਾਗਾ। ਪਿ
 ਛੇਜਮਾਨੇਜੇਬੀਏਕਾਫਗਾਦੇਅਉਤਾਰਾ। ਹੁਣਬੀਏਹਨਿਮਨਸੁਖਸਕੁਹੁਣਅਮਲਮਹਮਦਯਾਗਾ॥ +
 ਜੀਤੀਕੀਤੇਬਿਆਨਤੁਹਿਅਸਾਬੀਅਗੇਆਇ। ਜਾਦੁਕਰਕੋਹਿਦੁਆਰਿਤਾਈਮਕਾਫਿਰਾਇ॥
 ਸਰਤਾਹਿਦੁਤੁਰਕਦੀਆਫਿਰਨਉਸਰਕਰੇਬਿਆਨ। ਤੈਕੀਤੇਜੇਮਨਸੁਖਦਇਹਿਦੁਮੁਸਲਮਾ
 ਨ। ਹਿਦੁਰਹੁਣਨਪਾਸਨੀਜੋਰਦੇਰਸੁਲਖਦਾਇ। ਹੁਣਨਉਬਤਿਮੁਸਲਮਾਨਦੀਤੈਕਿਉਰਦੀ
 ਆਇ। ਅਸੀਪੁਛਦੇਹਾਤਕਰਾਰਕਰਿਕਰਹੁਤਸਲੇਏਹਾ। ਅਸੀਭੀਛੁਰਦੇਨਾਹਿਤੁਹਿਨੋਬੀਨ
 ਸਚੇਸੁਣਹੁਸਨੇਹਾ॥ ੩॥ ਤੀਜਾਪੁਛੇਗਉਸਦੀਕਰਕੇਬਹੁਤਕਰਾਗਾ। ਅਗੇਰਸੁਲਖਦਾਇਹੈਅ
 ਗੇਰਾਗੇਯਾਗਾ। ਤੁਹਿਕੁਝਜਾਤਾਹੋਰਹੈਓਹਭੀਭੇਇਬੀਚਾਗਾ। ਅਗੇਹਿਦੁਜਹਾਨਵਿਚਹੁਣਆ
 ਏਮੁਸਲਮਾਨ। ਰੂਹਾਵਿਚਜੇਗਾਦਿਬੀਆਤਿਸਕੁਕਹੈਸੈਤਾਨਾ। ਰਿਤਾਭਿਸਤੇਭਲਕੈਬੀਆ

ਨਾਉਇ ਬਲੀਸਾ ॥ ਲਿਖਿਆ ਵਿਚ ਕੁਰਾਨ ਦੇ ਆਖੀ ਨਬੀ ਹਦੀਸਾ ॥ ੩ ॥ ਚਉਥਾ ਬੋਲੇ ਕੁਤਬ ਦੀ
 ਨਰੇ ਹੋ ਸਚ ਬੀਚਾਰਾ ॥ ਸਭੁ ਨਾਉ ਪਰ ਕਲਾਮ ਰਬ ਦੀ ਸਭੁ ਮੁਲਾਕਾਹਿ ਨ ਪੁਕਾਰਾ ॥ ਕੰਨੀ ਪਵੈ ਬ
 ਲੇ ਲਾਜਿ ਸਹੋ ਵੈ ਗੁਨਾਹ ਪਾਕਾ ॥ ਕਾਇਮ ਹੋਵੈ ਕਿਆ ਮਤੀ ਫੇਰਨ ਮਿਲੈ ਤਲਾਕਾ ॥ ਪੰਜ ਨਿਮਾਜਾ
 ਪੰਜ ਵਖਤ ਰੇ ਜੇ ਤੀਹ ਪਛਾਨਾ ॥ ਚਾਰ ਇਮਾਮ ਚਾਰ ਮਜਬਜਾਨ ਹਿਮੁਸਲਮਾਨਾ ॥ ਤੁਹਿ ਕਿਉ ਸਭੇ
 ਰਹਿ ਆਕੀ ਕਰ ਕੇਤ ਦਾ ਪੀਰਾ ॥ ਜੇ ਇਨਾ ਦੀ ਕਰਹਿ ਤੁਸਲ ਨੀ ਨਹੀ ਦੇਵੈ ਨੀਤ ਜੀਰਾ ॥ ਬਿਨ ਕੀ ਤੇਤ ਸ
 ਲਨੀ ਛੁਟੇ ਕਿਸੇ ਨ ਜਾਇ ॥ ਪੰਜ ਵੀ ਕਉਣ ਕਿਤਾਬ ਹੋ ਅਸਾਭੀ ਪੜ੍ਹ ਸਮਝਾਇ ॥ ਚਾਰ ਕਿਤਾਬ ਚਾਰ
 ਮਜਬ ਚਾਰੇ ਰੇਖ ਇਮਾਮਾ ॥ ਅਵਲ ਕਰਹੁ ਤੁਸਲ ਨੀ ਪਿਛੇ ਕਰਹੁ ਕਲਾਮਾ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ਜਵਾਬ ਨਾ
ਕਸਾਹਾ ਸੁਰ ॥ ਆਖੇ ਨਾਨਕ ਸਾਹਾ ਸਚੁ ਸੁਣਹੋ ਚਾਰ ਇਮਾਮਾ ॥ ਸੇਵਕ ਮਾਲਜਮਾਲ ਦੀ ਕੁਤਬ ਦੀ
 ਨਗਉ ਸਲਜਾਨਾ ॥ ਅਵਲ ਇਕ ਖੁਦਾਇ ਸੀ ਦੂਜੀ ਕੁਦਰਤ ਕੀਨਾ ॥ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਦਾਇਕੇ ਹਜ਼ੀ
 ਵਿਚ ਕੁਤਾਗਾ ॥ ਦੁਹਾ ਦਾਵਾ ਪਕੜਿਆ ਮਰਦੇ ਸੁਗੜ ਗਵਾਰਾ ॥ ਠਹਕ ਨਿਚੀ ਸੁਧਾ ਸਜਿਓ ਆਤਮ
 ਪੈਰੇ ਹੋਇ ॥ ਆਤਮ ਗੁਸਾ ਸੇਤਾ ਨੁਪੈ ਜਲਿ ਬਲਿ ਮਰਦੇ ਦੇਇ ॥ ਲਿਖਿਆ ਕਿਸ ਕਿਤਾਬ ਵਿਚ ਦਾਵਾ
 ਗਮਰ ਸੁਲਾ ॥ ਸੋਧਹੁ ਚਾਰ ਕਿਤਾਬਾ ਦੇਚ ਸੋਧਹੁ ਦੀ ਸਮਸੁਲਾ ॥ ਇਕ ਖੁਦਾਇ ਕੁਦਰਤ ਦੁਸਰੀ ਮਿਲ
 ਹਿਜੇ ਦੇਵੈ ਆਇ ॥ ਪੈਦੇ ਦੁਹਥੀ ਕੀ ਹੋਇ ਹੋਵੇ ਹੋ ਸਚ ਬੰਤਾਇ ॥ ਦੁਹਥੀ ਉਪਜੀ ਆਦਾਨ ਸੀ ਹੋਏ
 ਚਾਰ ਕਿਤੇ ਬਾ ॥ ਚਾਰੇ ਕਉਣ ਲਖੁਦਾਇ ਦੇ ਚਉਹਾਇ ਕੋ ਭੇਦਾ ॥ ਹੁਜਤਿ ਗਹ ਸੇਤਾ ਨਦਾ ਕੀਤਾ ਜਿਨਾਕ
 ਬੁਲਾ ॥ ਸੇਵਰ ਗਹਿਛੇ ਈਨ ਲਹ ਨਿਰੁਰੇ ਨ ਸਫਾ ਤਿਰਸੁਲਾ ॥ ਦਾਵਾ ਛੁਰਹੁ ਇਮਾਮ ਜੀ ਆਪਾਤ
 ਮਕਸਿਟਾਇ ॥ ਨੇੜੇ ਮੁਲਨਾ ਆਵਈ ਦੇ ਜਕਸੰਦੀ ਭਾਹਿ ॥ ਦੁਹੀ ਸਿਰੀ ਇਕੁਰ ਬੁਧੇ ਹੋਰ ਨ ਦੂਜਾ

ਜਾਨਾ। ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਦੁਇ ਸੂਰਤਿ ਜਾਨ ਸੈਤਾਨ। ਤੀਜਾ ਮਜਬ ਪਾਕ ਹੈ ਜੇ ਦਾਵਾ ਕਰੇ ਨਮੂਸ ੧੩੯
 ਲਿਖਿਆ ਵਿਚ ਕਿਤਾਬ ਦੇ ਕਹੇ ਖੁਦਾ ਇਰਸੂਲਾ। ਗੁਸਾ ਕਰ ਕੇ ਜਲਮ ਰਨਿ ਦੁਨੀਵ ਲੇਵੇ ਕਾਂਨਾ। ਦੁਹ
 ਮਜਬ ਤੇ ਗਏ ਭਰੇ ਨਮੂਰ ਸਦਿ ਹਾਮਾ। ੨॥ **ਜੁਮਾ ਲਥਾ ਬਾਨ ਕਸਾਹ ਸੂਰਾ** ਆਖੇ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿ
 ਸਚ ਸੁਣਹੋ ਚਾਗਇ ਮਾਮਾ। ਗਜਤੁ ਸਾਗੁ ਦੁਨੀ ਪਰ ਕਰਹੁ ਅਦਾਲਤਿ ਬਿਆਨਾ। ਕਾਜੀ ਮੁਫਤੀ ਤੁਸਾਡੇ ਮੀ
 ਰਮਲ ਕਪਾਤ ਸਾਹੁ। ਤੁਕਮਤੁ ਸਾਗੁ ਦੁਨੀ ਪਰਿ ਅਪਣੇ ਚਲਾਇ ਗਾਹਿ। ਅਵਲ ਚਾਗਇ ਮਾਮ ਸਨਹਾ ਬਸ
 ਕਾਬਲ ਜਾਨਾ। ਈਰਜਤੁ ਰਜ ਚਾਰ ਭਾਈ ਆਚਾਰੇ ਪਾਕਇ ਮਾਮਾ। ਪਿਛੋਂ ਹੋਰ ਜੋ ਬੀਏ ਪੈ ਕੰਬ ਗਾਣਤੀ ਗ
 ਤੀਨ ਜਾਇ। ਇਕ ਪੈ ਕੰਬ ਚਾਰ ਯਾਰ ਸਨਿ ਪੁਰਹੀ ਚਲਾਈ ਆਇ। ਅਵਲ ਪੈ ਕੰਬ ਖੁਦਾਇ ਸੀਨਾ ਲੇ
 ਚਾਰੇ ਯਾਰਾ। ਘਾਟੀ ਆਈ ਆਤ ਸੀਖਾ ਕੀ ਚਾਰ ਧੀ ਚਾਰਾ। ਫਿਰ ਸਾਜਿਓ ਸਾਅਦ ਮਸਫੀ ਨੂਹੋ ਆਪੁ ਸੀ
 ਦਾ ਆਪਾ। ਨਾ ਭਿਹ ਜਮਿ ਆਕਿ ਸੇਜਾਇ ਆਨ ਕੋਈ ਮਾਇਨ ਬਾਪਾ। ਹੁਣਿ ਪੈ ਕੰਬ ਰਮੁਸਤ ਫਾਇਤਿ ਸੇਦੇ
 ਚਾਰੇ ਯਾਰਾ। ਉਮਰ ਬਿਤਾਬ ਅਬੂਬਕਰਿ ਉਸਮਾਨ ਅਲੀ ਬਿਚਾਰਾ। ਚਾਰੇ ਯਾਰ ਮੁਸਲਮੀ ਚਾਰ ਮੁਸ
 ਲੇ ਕੀਨਾ। ਪੰਜਵਾਨ ਧੀ ਰਸੂਲ ਹੈ ਜਿਨ ਕੀਤਾ ਸਾਬਤ ਦੀਨਾ। ਇਨਾ ਪਿਛੋਂ ਇਮਾਮ ਜੀ ਚਾਰ ਆਜ ਮਸਾਫੀ ਜਾ
 ਨਾ। ਮਾਲਕੁ ਅਹਿਮਦ ਆਖੀ ਅਨਿਸਾਬਤ ਚਾਗਇ ਮਾਮਾ। ਚਾਗਇ ਮਾਮ ਮੁਸਲਮੀ ਕਦੀਨ ਆਵਹਿ ਜਾ
 ਹਿ। ਜੇ ਇਨਾ ਫਰਮਾਇ ਆਕਹੇ ਤੁਮ ਕਉਣ ਚਲਾਇ ਗਾਹਿ। ਕੀਤੀ ਆਕਉਣ ਅਦਾਲਤਾ ਸਚੁ ਸੁਣਾਵਹੁ
 ਮੇਹਿ। ਜੇ ਲਿਖਿਆ ਚਾਗ ਕਿਤਾਬ ਵਿਚ ਸਭ ਖੋਲ ਸੁਣਾਵਹੁ ਸੇਹਿ। ੩॥ **ਜਥਾ ਬਇਮਾਮ ਗਉਸ ਲਦੀ**
ਜੁਮਾ ਆਖੇ ਇਮਾਮ ਗਉਸ ਦੀ ਪਤ੍ਰਿ ਅਹਿਮਦ ਦੀ ਕਿਤਾਬ। ਕਰੇ ਗੁਨਾਹ ਕਈ ਰਜੋ ਤਿਸ ਨੂਵਰੇ ਅਜਾਬ
 ਜੇਹਾਨ ਤਕ ਰੇਖੁ ਵੇਦੀ ਹਾਨਤ ਕਰੇ ਰਸੂਲਾ। ਫੇਰੇ ਰੋਇ ਈਮਾਨ ਤੇ ਮਨੇ ਨਕੁ ਗਨਮ ਸੂਲਾ। ਦੂਜਾ ਕਈ

ਰਗੁਨਾਹੁ ਹੋਰ ਤਿਸਦੀ ਸੁਣਤਾ ਵਿਧੀ ਨਾ। ਧੀ ਭ੍ਰੈਣ ਸਕੀਆ ਉਸੇ ਕਰੇ ਫੁਨਾਹੁ ਅਸੀ ਰਿ। ਤਿਨ ਅਜਾਬੀ
 ਕਾਰਿ ਕੇ ਮਾਰੀ ਸੋ ਕਖੀ ਅਗਨ ਜਲਾਇ। ਪ੍ਰਹੀਐ ਸਾਰੇ ਸਹਿਰ ਵਿਚ ਟੰਗੀ ਰਸਾ ਪਾਇ। ਫਿਰ ਸਟੀ
 ਐ ਜਾਇ ਉਜਾੜ ਵਿਚ ਗਏ ਕਊਏ ਕੂਕਰ ਖਾਇ। ਕਰੇ ਕਥੀ ਰਗੁਨਾਹੁ ਜੋ ਤਿਸਦੀ ਜੋਏ ਹੁਸ ਜਾਇ। ਏ
 ਹਿ ਗੁਨਾਹਿ ਕਥੀ ਰਹੈ ਨ ਕਿਵੇਨ ਬਚੈ ਟਾਂਹੋਇ। ਕਾਫਰ ਹੋਇ ਭਾਵੈ ਮੁਸਲਮਾਨ ਰੂਹਾ ਵਿਚੋ ਕੋਇ। ੪॥
 ਜਵਾਬ ਇਮਾਮ ਦੂਜਾ ਸੁਣਾ॥ ਸੁਣਹੋ ਨਾਨਕ ਸਾਹੇ ਸਚੁ ਆਖੇ ਕੁਤਬ ਲਟੀਨਾ। ਆਦਮ ਸਾਡਿਆ ਅ
 ਜਾਬ ਹੋ ਜੋ ਹੋਵੈ ਵਡਾ ਗੁਨਾਹਿ। ਇਮਾਮ ਲਕ ਆਖਿਆ ਲਿਖਿਆ ਵਿਚ ਕਿਤਾਬਾ। ਪਹਿਲੇ ਗਰ
 ਦਨ ਮਾਰੀਐ ਸੀਰਾ ਸਾਰੀ ਭੋਇ ਅਜਾਬਾ। ਬੰਦਿ ਬੰਦ ਪਿਛੇ ਕੀਜੀਐ ਚਹੁ ਕੁਟੀ ਦੇਇ ਟੰਗਾਇ। ਹੋਰ ਤ
 ਜੀਰਨ ਇਸਨਾ ਬਿਨ ਮਾਰੇ ਨ ਜਾਇ ਗੁਨਾਹਿ। ੫॥ ਜਵਾਬ ਇਮਾਮਿ ਤੀਜਾ ਸੁਣਾ॥ ਆਖੇ ਇਮਾਮਿ ਜ
 ਮਾਲਦੀ ਪੜ੍ਹ ਸਾਫੀ ਦੀ ਕਿਤਾਬਾ। ਆਦਮ ਸੁਰਤਿ ਰਬ ਦੀਏ ਹੁਲਾਇ ਕਨਾਹਿ ਅਜਾਬਾ। ਮਾਰਨਿ ਸਾਡ
 ਨ ਅਜਾਬ ਹੋਰ ਹੋਈ ਦਮੁਦਾਮੀਏ ਹਾ। ਖਾਣਾ ਭੋਵਹੁ ਲੋਣਾ ਬਿਨ ਲਾਵਣ ਨਾ ਲਨੇਹੁ। ਵਿਚੇ ਮਾਰੇ ਬੰਦੇ
 ਏਹੁ ਸਕੁਤੇ ਵਡਾ ਅਜਾਬਾ। ਲਿਖਿਆ ਵਿਚ ਕਿਤਾਬ ਦੇਹੋਇ ਗੁਨਾਹ ਪਾਕਾ। ੬॥ ਜਵਾਬ ਇਮਾਮ ਚੌ
 ਥਾ ਸੁਣਾ॥ ਕਹੈ ਇਮਾਮ ਕਮਾਲ ਦੀ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਮ ਦੀ ਕਿਤਾਬਾ। ਸਾਹਿਬ ਆਦਮ ਸਿਰ ਜਿਆ ਭ੍ਰਿਤੁ ਸ
 ਵਡਾ ਬਿਤਾਬਾ। ਕੀਤ ਸਾਪਣੇ ਤੁਲ ਫਿਰ ਭ੍ਰਿਤ ਸਤਖਤ ਸੁਭਾਨਿ। ਸਿਜਦਾ ਕੀਤਾ ਮਲਾਇ ਕਾਇਕ ਨਿ
 ਵਿਅਨਾਹਿ ਮੈਤਾਨਾ। ਗਨਹੁ ਦੁਖਤ ਰਸਾ ਜਕੈ ਨਾਲਿ ਕੀਤ ਸਤਿ ਸਜਨਾਹਾ। ਜੇਕੋ ਜੇ ਮੇਠਾਰਤ ਬਇਕਤੁ
 ਜੋਈ ਆਵਿਆਹ। ਉਸਦਾ ਜੇਕਾ ਉਸਨੁ ਅਵਲਾਬ ਦਲਾ ਕੀਨਾ। ਅਵਲਿ ਆਦਮਿ ਇਓ ਕੀਆ ਤਿਸਪ
 ਰ ਕਰਹੁ ਯਕੀਨਾ। ਇਕ ਬੀ ਆਦਮ ਲਖ ਬੀਏ ਕੀਆ ਸਲਾਨ ਮਨਜੂਗਾ। ਧੀ ਭ੍ਰੈਣ ਸਕੀ ਹਰਾਮ ਹੋਹੋਰ

ਕਰੀਹਲਾਲਰਸੁਲਾਨਾਮਾਰੀਐਨਾਸਾਨੀਐਨਹਿਦੀਜੈਬੀਦੀਮਾਹਿ। ਕਰਕੋਰੋਇਸਿਆਹੁਤਿਸ ੧੪੦
 ਸਤਿਮੁਲਕਾਵਿਚਫਿਰਾਹਿ। ਦੇਹਸਜਾਇਤੁਜਾਨਿਆਹਦਿਅਪਈਵਿਚੋਨਿਕਾਲਾ। ਕਰਨਗੁਨਾਹ
 ਕਈਰਜੋਤਿਨਾਕੀਚੋਇਹਹਵਾਲਾ। ੭॥ ਸੁਆਲਨਾਨਕ **ਫੁਕੀਰਸਾਹਿਬ**। ਪੁਛੇਨਾਨਕਹਿਦਕੀਸੁ
 ਏਹੋਚਾਗਇਮਾਮਾਇਮਾਮਾਜਮਦਾਫੁਰਮਾਇਆਕਰਹਿਨਮੁਸਲਮਾਨੀ। ਛੁਡਿਆਰਾਹੁਰਹਿ
 ਮਾਨਦਾਪਕਫ਼ਿਆਗਾਹੁਸੈਤਾਨਾ। ਆਦਮਸੁਰਤਿਰਬਦੀਭੰਨਨਿਮੁਸਲਮਾਨਾ। ਆਦਮਮਾਰਿਆਅਜ
 ਬਹੈਜਿਉਫੁਹੈਮਸੀਤਅਜਾਬਾ। ਸਾਹਿਬਦਾਫੁਰਮਾਇਆਵਿਚਲਿਖਿਆਚਾਰਕਿਤਾਬਾ। ਫੁਹੇਅਸੀ
 ਤਫਿਰਤਿਸਰੇਗਾਰਾਇਦਾਲਾਇ। ਆਦਮਮਾਰਿਆਨਉਰੇਸਕੇਨਕੋਇਜੀਵਾਇ। ਏਹੁਅਜਾਬ
 ਅਜੀਮਹੈਸਿਰੋਨਉਤਰੇਮੁਲਾ। ਲਿਖਿਆਵਿਚਕੁਰਾਨਦੇਕਹਿਆਖੁਦਾਇਰਸੁਲਾ। ਇਮਾਮਾਜਮ
 ਬਾਸ਼ਕਿਤਾਬਹੋਰਜੁਕੀਤੀਤੀਨਇਮਾਮਾਮਾਰਨਿਆਦਮਸਫੀਨੁਪਤਿਕੋਰਾਹੁਸੈਤਾਨਾ। ਪਾਤਸਾਹਿ
 ਨੁਫੁਰਮਾਇਆਸਾਹਿਬਖਾਲਕਿਆਪੀ। ਲਿਖਿਆਚਾਰਕਿਤਾਬਵਿਚਸੁਣਿਹੋਕਲਮਾਪਾਕੀਐ
 ਕੋਬਰਕਲਮਾਆਖਿਆਇਕੋਇਕਖੁਦਾਇ। ਸਭੁਣਾਅੰਦਰਇਕਹੈਘਟਿਵਧਿਕਹੀਨਜਾਇ।
 ਲਖਿਚਉਰਾਸੀਜੀਆਵਿਚਰਬਹਿਕਸੇਦਾਮੁਕਾਮਾ। ਮੁਖਾਲਫਚਾਰਖੁਸੀਹਤਾਕੀਤੀਆਹੈਨਸੇ
 ਤਾਨਿ। ਹਉਮੈਪਾਈਸਭੁਸਿਵਿਚਇਕਦੂਜਾਮਨੇਨਕੋਇ। ਨਾਨਕਆਖੇਇਮਾਮਾਜੀਇਸਾਧਿਧਵਿ
 ਗਨੀਲੋਇ। ਪਾਤਸਾਹਨੇਫੁਰਮਾਇਆਸਚੇਆਪਿਖੁਦਾਇ। ਲੇਵਨਿਖਬਰਗਾਰੀਬਦੀਭੁਖਫਕੀ
 ਰਬਣਾਇ। ਜੋਸਾਨਸੀਨਫਕੀਰਜੇਬੀਦਗੀਕਰਨਖੁਦਾਇ। ਅੰਧੇਮੁੰਨੇਜਈਫਨੁਪੈਰੀਸਕੇਨਜਾਇ
 ਜੋਭੁਖੇਮਰਦੇਤਾਮਬਿਨਮਿਹਨਤਕਰਦੇਆਇ। ਮਿਹਨਤੇਕੰਮਨਚਲਿਆਫਿਰਚੇਰੀਕਾਰਕਮਾਇ।

ਇਕਦਿਨ ਪਕੜਿਆ ਚੋਰੀ ਭਿਖਤਿ ਬੰਦੀ ਮੇਲੈ ਸਜਾਇ। ਹਾਕਮ ਲਭਿ ਨ ਪੁਛਿਆ ਕਿ ਸਕਾਰਨ ਕੀ
 ਆਹਰਾਮ। ਗੁਨਾਹ ਜੀ ਮੋ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਜੇ ਸਦੀਆਂ ਨ ਲੰਗਰ ਲਾਇ। ਅਣਹੋਦਿ ਕਰਾਇ ਕੰਮ ਸਭ
 ਭਲੇ ਬੁਰੇ ਜਗਾ ਮਾਹਿ। ਅਣਹੋਦਿ ਕਰਾਇ ਬਦਫੈਲੀਆ ਪਰਘਰਿ ਕਰਹਿ ਜਨਾਹਿ। ਜੇ ਅੰਦਰਿ ਹੋਵੈ
 ਸਭ ਕੁਝ ਹਰਾਮ ਮਾਲ ਜਰਤਾ ਮਾ। ਇਤਨੀ ਦਉਲਤ ਰਖ ਕੇ ਫਿਰ ਪਰਘਰ ਕਰੇ ਹਰਾਮ। ਲਾਇ ਕਏਹੁ
 ਸਜਾਇ ਦੇ ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਦੇਇ ਸਜਾਇ। ਆਜ ਮਾਜਿਉ ਫੁਰਮਾਇਆ ਤਿਸ ਉਪਰ ਅਮਲ ਕਰਾਇ। ਜੇ
 ਭੁਖਾ ਹੋਵੈ ਤਾਮ ਦਾਤਿ ਸਪੇਟ ਭਰੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹਿ। ਜੇ ਭੁਖਾ ਹੋਵੈ ਜਨਾਹ ਦਾਤਿ ਸਦੇਵੈ ਅਉਰਤਿ ਵਿਆਹਿ
 ਜੇ ਭੁਖਾ ਹੋਵੈ ਮਾਲ ਦਾਤਿ ਸਦੇਵੈ ਵਜ਼ਨ ਲਗਾਇ। ਜੇ ਖਾਣੇ ਨੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇਇ ਹਰਿ ਮਿਹਨ ਤਿਲਏ ਕਰ
 ਇ। ਜਿਸ ਲਾਇ ਕੋ ਹੋਵੈ ਕਾਰ ਦੇਤਿ ਸਕਾਰੇ ਲਏ ਲਗਾਇ। ਜੇ ਮੇਸੀ ਹੋਇ ਜਹਾਨ ਵਿਚ ਸਭ ਲ
 ਗੇ ਹਲਾ ਲੇਜਾਇ। ਖਬਰ ਨ ਲਏ ਜਹਾਨ ਦੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਕਹਾਏ ਨਾਮ। ਸੁਧੇ ਨਾਇ ਬਾਪ ਦੇ ਸਕੁਮ
 ਲਕੀਨ ਕਲਿਮਾ ਕਾਮ। ਸਭ ਖਾਵਨਿ ਲੁਟਿ ਜਹਾਨ ਨ ਪੀਦਾਰੁ ਖਾਨ ਕਥਾ ਧਿ। ਭੁਖੇ ਮਰਨਿ ਗਰੀਬ
 ਜੇ ਸਭ ਸਿਰ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਅਜਾਬ। ਕਰਿ ਨ ਕਿਰਸਾਣੀ ਕਿਰਸਾਣ ਜੇ ਭਇਲੇ ਵਨੀ ਅੰਨਿ ਜਮਾਇ।
 ਕਰਕੇ ਅੰਨਿ ਭਾਵਲੀ ਭੈਹਿ ਸੇਕਰਨਿ ਬਣਾਇ। ਦੁਖਾਵਦ ਇਕਹਾਕਮੇ ਜੇ ਇਸਾਧਿਧਾ ਅਮਲ
 ਹੋਇ। ਕਰਿ ਇਤ ਬਾਰ ਖੁਦਾਇ ਬੇ। ਭੁਖੇ ਮਰੇ ਨ ਕੋਇ। ਲਾਲਚ ਕਰ ਦੇਹਾਕਮਾ ਲੁਟਿ ਲੈ ਦੇ ਪਾਰਿ
 ਕਰ ਜਾਨ। ਭਾਏ ਹਿਸੇ ਹਾਕਮ ਭੁਖ ਮਰਤੇ ਸਭ ਨ ਸਜਾਨ। ਹੋਇ ਉਜਾੜਾ ਮੁਲਖ ਵਿਚ ਫਿਰ ਬੀਜੇ
 ਅੰਨ ਨ ਕੋਇ। ਅੰਨੇ ਬਾਝੁ ਆਦਮੀ ਮਰਿ ਜਾਵਨਿ ਰਹਨਿ ਨ ਸੋਇ। ਬਾਕੀ ਰਹੇ ਕਿਰਸਾਨ ਜੇ ਭਇਧਾ
 ਜੇ ਕਰਨੇ ਲਾਗਾ। ਉਦਨਾ ਪਈ ਮੁਲਕ ਵਿਚ ਲੋਕ ਗਏ ਸਭ ਭਾਰਾ। ਬਦਿਨੀਤ ਕਰਿ ਹਾਕਮਾ ਲੁਟਲੀ

ਤਾਸੁ ਭਜਨਾਨਾ ॥ ਚਸਮੀਵੇਖਾਇਮਾਮਜੀਇਉਕਿਆਮਤਿਪਹੁੰਚੀਆਨਾਥੀਆਫਨਾਹਜਨਾਨਸ
 ਭੁਸਿਰਪਾਤਸਾਹਮਜਾਥਾਖਾਵੇਖੇਤੀਵਾਜ਼ਜੇਪੁਛੇਕਭਿਣਜਵਾਥਾ॥ ਲੈਨਇਜਾਰੇਆਵਦੇਸੁਥਾ
 ਮੁਲਕਾਮਾਹਿ॥ ਥਖਸੀਤੇਧੁਭਾਈਏਅਉਰਦੀਵਾਨਕਹਾਹਿ॥ ਕਾਜੀਮੁਫਤੀਮਉਲਦੀਸਿਰ
 ਸਦਰਿਉਤਿਨਾਸਿਰਦਾਗਾ॥ ਲੈਦਾਬਿਜਮਤਿਦਮਲੈਲੁਟਖਾਵਣਿਨੈਸੀਸਾਗਾ॥ ਹਕਿਨਕੋਈਪਹੁ
 ਚਿਆਕੂਕਰਹੀਕੂਰਸਾਇ॥ ਜੇਲਗੇਜਾਇਨਜੀਕਕੋਅਗੇਦੇਨਪਿਆਦੇਮਾਗਾ॥ ਇਹਨਿਆਉ
 ਵਰਤਿਆਮਲਤੁਸਾਭੇਮਾਹਾ॥ ਰੂਧੇਨਿਆਮਤਿਪਾਸਦੁਇਸੁਭਤੁਸਾਜਿਮੇਗਨਾਹਾ॥ ਜਿਤੀਪਤਿ
 ਸਾਹਿਜਗਨਿਵਿਚਸਕੁਉਮਤੁਰਸਲਕਹਾਏ॥ ਮਿਲਗਲਸਭੇਅਜਾਬਤੁਬਫਿਰਲਗੇ॥ ਸੁਭ
 ਅਜਾਬਜਨਾਨਦੇਸਿਰਤੁਸਾਭੇਹੋਇ॥ ਕਰਨਿਗੁਨਾਹਜੇਉਮਤੀਤਿਨਪਟਕਾਇਹਾਰਨਕੋਇ॥ ੮॥
 ਜਵਾਬਚਾਰਇਮਾਮਸੂਰਾ॥ ਸੁਣਿਹੋਨਾਨਕਸਾਹਜੀਆਖਨਚਾਰਇਮਾਮਾ॥ ਜਿਤੀਕਹੀਓਨਸੀ
 ਹਤਾਹਿਕਨਕਰੇਜਨਾਨਾ॥ ਮਾਲਜਗਤੀਜੇਰੂਵੈਇਹਭੀਰੁਸਸਵਾਥਾ॥ ਕਿਤੁਈਮਾਲਜਗਤੀਹੈ
 ਸੁਭਆਖਹੁਸੇਧਕਿਤਾਥਾ॥ ਉਮਤਿਕਰੇਅਜਾਬਜੇਸਿਰਰਸੁਲਗਨਾਹਿ॥ ਵਤਿਮੁਦੀਇਨਾਦਾਕ
 ਉਣਹੈਜੋਆਖਰਕਰੇਨਿਧਾਹਿ॥ ਅਸਾਤਕੁਸੁਨਥਾਵੈਆਟਬਰਾਵਿਚਗਲਤਾਨਾ॥ ਖਾਦੇਖਰਾ
 ਇਤਰਬਦੀਪੈਕੰਬਰਦਾਲੇਨਾਮਾ॥ ਤੂੰਪੈਫਕਰਖੁਦਾਇਦਾਰਹਦਾਸਦਾਨਜੀਕਾ॥ ਸੁਭਗਲਾਈਮਾਨ
 ਦੀਆਕਾਰੇਰੂਹੋਤਿਹਕੀਕਾ॥ ੯॥ ਜਵਾਬਨਾਨਕਸਾਹਸੂਰਾ॥ ਆਖੇਨਾਨਕਸਾਹਸਚਸੁਣਹੋਚਾਰਇ
 ਮਾਮਾ॥ ਉਮਤਿਕਰੇਅਜਾਬਜੇਅੰਤੁਆਵਸੀਸਿਰਅਰਕਾਨਾ॥ ਅਰਕਾਨਮਹੰਮਦਮੁਸਤਿਫਾਸੁਭਤਿਸਦੇ
 ਸਿਰਅਜਾਬਾ॥ ਦਰਗਹਿਲੇਖਾਮੰਗੀਮੈਸਕੈਨਰੂਇਜਵਾਥਾ॥ ਉਥੇਕੋਇਨਬੀਸੀਆਜਾਮਨਧਰੇਦਾ

੧੪੧

ਪ੍ਰੋਕਤਆਇਨਾਇਬਤੁਸੀਰਸੁਲਦੇਕਹੀਓਚਾਰਇ
 ਮਾਮਾ॥ ਕਰਹੁਮਨਾਹੀਜਹਾਨਇਚਕੋਕਰੇਨਮੈਸਕਾਮਾ॥

ਕੋਇ। ਬੇਟੀ ਮੁਹਰਿ ਨ ਚਲਈ ਪੜਨਿ ਕਲਮਾ ਬੁਕਿ ਬਗੈ। ਖਰੇਖ ਜਾਨੇ ਪਉਸ ਨੀ ਜਿਨਾ ਕੀ ਤੇਨੇ ਕ
 ਅਮਲਾ। ਨਾਨਕ ਕਹੇਇ ਮਾਮਿ ਜੀ ਸੇਵਰਗ ਹੋ ਅੰਦਰ ਮਲਿ। ਮਾਲ ਜਗਾ ਤੀ ਜੋ ਪੁਛਿ ਮਾਤਿ ਸਦ
 ਸੁਣਹੁ ਬਿਆਨ। ਸਭੁ ਘਰਿ ਦਾਮਾ ਲਸੁ ਮਾਰ ਕਰਿ ਵਯੋ ਯਕੀ। ਇਲਾਹ ਦਿ ਆਨਾ ਦੋ ਰੋਯ ਕੀ ਕੀ
 ਨਾ ਦੇ ਸਕੈ ਤਾ ਬੀ ਸੋਯ ਕੀ ਦੇਇ। ਜੇ ਇਸ ਪਰਕਾਇ ਮਨ ਬੀ ਵੇਚਿ ਹਲੇ ਯਕੀ ਘਟਿ ਨ ਦੇਇ। ਵੇਇ
 ਨਾ ਮਾਲ ਜਗਾ ਤੇ ਤਿਸ ਦਾ ਸੁਣਹੁ ਬਿਆਨ। ਇਕੋ ਤਲੇ ਵਨ ਚੋਰ ਲੁਟਾਇ ਕੇ ਆਫਤਿ ਪਵੈ ਅਜਾਨ।
 ਨਾਦਿ ਤਾਰਾ ਹਿਖਵਾਇ ਦੇ ਨਦਿ ਤਾਰ ਜਗਾਨ। ਵਾਗੁ ਸਾਏ ਬਦਲੇ ਸਭਿ ਲੁਟ ਲਈ ਸੈ ਤਾਨ॥ ੧੦॥
ਨਾਮ ਲਨਾਨ ਕਸਾਹ ਸੂਰਾ॥ ਆਖੇ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਸੁਣੈ ਚਾਰ ਇਮਾਮਾ ਹਾਰੁ ਕਾਰੁ ਦੇਇ ਤਨ
 ਤਿਸ ਦਾ ਸੁਣਹੁ ਬਿਆਨ। ਹਾਤ ਮਤਾਈ ਨਉ ਸੇਰ ਵਾਇ ਨਾ ਦੀਖ ਬਰਸੁਣਾਇ। ਨੇਕੀ ਬਦੀ ਚਉ
 ਤਨਾ ਕਿਉ ਕਰਿ ਕੀਤੀ ਆਇ। ਜੁ ਸੇਰ ਹੈ ਨਕਾਇ ਮਾਰੇ ਮਗਤ ਬਨਾਮ। ਨੇਕੀ ਬਦੀ ਜਗਾਨ ਵਿਚ
 ਕਿਆ ਮਤਿ ਤਕ ਕਮਾਹਿ। ਕੀ ਕੀਤਾ ਅਦਲ ਨਉ ਸੇਰ ਵਾਕਾਇ ਮਰਹਿ ਆਨਾਮ। ਕੀ ਕਰੀ ਖਰਾਇ ਤਹ
 ਤੁਮੇ ਜਾਤਾ ਸਭੁ ਜਗਾਨ। ਕਾਰੁ ਵਿਚ ਕੀ ਅੰਧ ਸੀ ਹੋ ਅਜੇ ਗਰਕਾ ਬਾ। ਸਚ ਕਹੇਇ ਮਾਮ ਜੀ ਜਿਉ ਲਿ
 ਖਿਆ ਵਿਚ ਕਿਤਾ ਬਾ। ਜਿਉ ਚਹੁ ਮਗਤ ਬਾਇ ਆਕਰਿ ਮਸਲਾ ਸਭੁ ਸੁਣਾਇ। ਨਾਨਕ ਕਹੇਇ
 ਮਾਮ ਜੀ ਕੀ ਤਿਨਾ ਸਿਰ ਵਿਆਇ॥ ੧੧॥ ਜਵਾਬ ਚਾਰ ਇਮਾਮ ਸੂਰਾ। ਕਹੇਇ ਮਾਮਿ ਕਮਾਲ ਦੀ ਸੁਣਨ
 ਨਕਸਾਹ ਇਮਾਮ। ਮੁਸਾਏ ਆਇ ਆਪੈ ਕੀ ਬਰੀ ਬੇਠਾ ਮਦੀਨੇ ਆਨ। ਫੈਰਿ ਭਿਸਕੁ ਤਬਾ ਆਪਣਾ ਅੰਦਰ ਸਭੁ ਜ
 ਹਾਨ। ਸਭੁ ਟਾਉ ਮੰਤ੍ਰੀ ਮਨਿ ਆਕਾਰੁ ਨ ਮਨਿ ਆਇਲਾ। ਹਾਰੁ ਮਾਨਿ ਆਹੁ ਕਮਾ ਸਿਰ ਮਿਲਿਆ ਮੁਸੇ ਆਇ

ਤੇ ਆਉ ਮਤਿ ਪੈ ਕੰਬਰੀ ਵਰ੍ਹਾ ਮਗਤ ਧਾਪਾਇ। ਅਰੇ ਜਿ ਤੀਉ ਮਤੀ ਸਰੋਸ ਨਿਗਮ ਗਾਹਿ। ਮੁਸੋਰੇ ਮ^{੧੪੨}
 ਹੁਕਮ ਰਬ ਦਕਰਾ ਮਤਾਇ ਖਲਾਹਿ। ਤਿਲਾਨ ਕਰਾ ਬਣਾਇ ਦਸੇ ਆਇ ਮਿਲੀ ਬਹੁਤ ਜਗਨਾ॥
 ਆਲ ਮੁਤਾਸ ਬਜਰੀ ਦਾ ਮਨ ਨਿਹੋਰ ਨਾ ਆਨਾ। ਮੋਇ ਆਨ ਜੀਵਾਇ ਤੂੰ ਲੇਖ ਦਾਈ ਨਾਮਾ। ਇਸ
 ਬਿਧ ਮਿਲ ਸੀ ਸਭ ਕੋਹੋ ਸੀ ਉਮਤਿ ਆਨਾ। ਬਿਨ ਰਿਠੇ ਕਰਾ ਮਤਾ ਦੇ ਕੋ। ਇਨ ਸੀ ਸਨਿਵਾਇ। ਕਾਰੂ
 ਕੁਠਰ ਲਪੇਟੇ ਆ ਆਪ ਖੁਦਾਇ ਕਰਾਇ। ਚਾਈ ਗਿਜ ਖਜਾਨਿ ਆਉ ਚੋਫੇ ਰਬਣਾਇ। ਦਾਵਾ ਬ
 ਧ ਮਿਲ ਨਿਵਾ ਮੁਸੇ ਲਈ ਬਨਾਇ। ਚਾਈ ਗਿਜ ਕਰਿ ਮਾਲ ਦੇ ਤਿਸ ਦਾ ਸੁਣੁ ਬਿਆਨਾ। ਪੈਰ ਗਿਜਾ
 ਦੇ ਜਿ ਮੀ ਪਰਿ ਸਿਰ ਲਰੇ ਅਸਮਾਨਾ। ਲਗਾ ਕਰਨ ਨਿਗਾਹ ਦਸਤਿ ਲੜਨੇ ਦਾਸਮਾਨਿ। ਮੁਸਾ ਪੈ ਕੋ
 ਬਰਪ ਕੜੀ ਐ ਜਿ ਸਕੀ ਆਖ ਗਾ ਬਜਾਨਾ। ਮੁਸਾ ਜਾਇ ਪੁਕਾਰਿਆ ਅਰੇ ਬਾਰ ਖੁਦਾਇ। ਕਾਰੂ
 ਹੁਕਮ ਨਮਨਿ ਆਪੇ ਰਿਆਸੇ ਤਾਨ ਖਲਾਇ। ਮਿਲ ਖਜਾਨੇ ਲਸਕਰਾ ਲੜਨੇ ਦਾ ਕਰਿ ਸਾਜਾ। ਇਹ
 ਅਰਜ ਗਰੀਬ ਦੀ ਸੁਣੁ ਹੁਗਰੀ ਬਨਵਾਜਾ। ਤਬ ਹੋ ਆਹੁਕਮ ਖੁਦਾਇ ਦਾ ਤੁਮ ਫੇਰ ਕਰਹੁ ਦਿਲਾਮਾ॥
 ਬਿਹੁਵਾਹੀ ਇਲਾਮ ਕਰਿ ਫਿਰ ਜਾਇ ਕਰਹੁ ਇਹੁ ਕਾਮਾ। ਜੇ ਤੂੰ ਇਲਾਮ ਤੇ ਰੋਨਾ ਮਨ ਹਿਫਿਰ ਕਰਿਹੋ
 ਰਹੁਕਮਾ ਜਿ ਮੀਨਾ। ਲੋਸੀ ਪੈਰੋ ਪਕੜ ਕੋਹੋ ਸੀ ਗਰ ਕਬਿ ਦੀਨਾ। ਮੁਸੇ ਕੀਤਾ ਇਲਾਮ ਫਿਰ ਕਾਰੂ ਉ
 ਪਰਿ ਆਇ। ਚਿਲੋ ਯਕੀਜ ਕਾ ਤਿਕਾਫਿ ਦੇ ਇਬਨਾ ਮੇ ਖੁਦਾਇ। ਕਾਰੂ ਹੁਕਮ ਨਮਨਿ ਆਗਰ ਕਰਹੁ
 ਰਤਿ ਨਾਹਿ। ਦੁਜਾ ਕੀ ਆਇਲਾਮ ਫਿਰ ਏਹੁ ਭੀ ਮਨਿ ਓਸ ਨਾਹਿ। ਤੂੰ ਇਲਾਮ ਨਮਨਿ ਅਸਤੁ ਬਹੋ ਆਹੁਕਮ
 ਮਜਿ ਮੀਨਾ। ਪੈਰੋ ਪਕੜਿ ਓਸ ਕਾਰੂ ਦੇ ਕੀਤਾ ਗਰ ਕਬਿ ਦੀਨਾ। ਚਲਿ ਆਕਿ ਆਮਤਿ ਤੀ ਕੁਜਾਇ ਗਾਹੇ
 ਰਪਤਾ ਲੇਆਹਿ। ਇਹੁ ਸਿਰ ਵਿਹਾਣੁ ਕਾਰੂ ਏਰ ਬੇਜੇ ਮਨਿ ਓਸ ਨਾਹਿ। ੧੩॥ ਜਵਾਬ ਇਸ ਮਿਜਮਾਲ ਦੀ

ਸੁਰਾ॥ ਕ੍ਰੋਹੇਇਮਾਮਜਮਾਸਦੀਸੁਣਹੋਨਾਨਕਸਾਹਾ॥ ਕਾਫਰਵਡਾਨਉਸੇਰਵਾਤਿਸਦੇਸੁਣਹੁਸਨਾਹਾ॥
 ਪਾਕਨਹੋਆਮਜਬਥੀਅਦਲੇਕੁਇਆਕਬੁਲਾ॥ ਕੀਕਫਰਕੀਏਸਲਾਮਹੈਬਰਾਬਰਕੀਏਰਸੂਲ
 ਆਪੋਆਪਣੀਜਾਹਗਾਵੇਨੋਹੈਪਾਤਸਾਹਾ॥ ਦੋਨੋਜੁਲਫਾਆਦਮਸਫੀਦੀਆਆਪੋਆਪਣੀਜਾ
 ਇ॥ ਅਦਲੇਹੋਆਨਉਸੇਰਵਾਕੀਤਾਸਚਨਿਆਇ॥ ਕੁਠਸਬੋਟਾਆਪਣਾਜੇਹੋਆਥਾਬੁਦਗਾਹਿ॥
 ਬਸਿਪਗਈਅਉਰਤਾਰਖੀਆਆਪਣੇਜੇਰਾ॥ ਸੁਣੀਪ੍ਰਕਾਰਨਉਸੇਰਵਾਗੁਸੇਹੋਆਵੇਰਾਹੋਈਫਿਰ
 ਆਦਿਜਹਾਨਦੀਨਉਸੇਰਵਅਰੋਜਾਇ॥ ਥੈਠਪਾਤਸਾਹੀਤਖਤਪਰਲੀਤਸਪੁਤ੍ਰਬੰਧਾਇ॥ ਪਨਿ
 ਕੇਇਸਤਮਾਸਕੋਹਕੀਕਤਿਕੁਈਮਲੁਮਾ॥ ਕੁਠਸਬੋਟਾਆਪਣਾਜੇਹੋਆਥਮਲਉਨਾ॥ ਸੁਣਕੇਸਚ
 ਨਿਆਉਨੋਹਟਿਗਾਏਸਕੁਲੋਇ॥ ਫਿਰਨਹੋਈਫਿਰਯਾਦਕਾਸਕੁਰੂਰਨੇਲਾਗੇ॥ ਲੋਕਾਮੀਜਾਸੇਰ
 ਸਿਰਸਾਹੀਆਕੀਤੇਪੇਆਨੇਤੋਲਾ॥ ਪੁਰਲੈਣਾਡੇਵਣਾਮੁਖਤੇਸਚਾਬੋਲਾ॥ ਖੁਲੇਦਰਵਾਜੇਗਾਤੁਦਿਨ
 ਚੋਰੀਕਰੈਨਕੋਇ॥ ਚੋਰੀਚਰੜੀਸੇਕਰੈਜੋਨੰਗਾਕੁਖਾਹੋਇ॥ ਬਕਰੀਸੇਰਬਰਾਬਰੀਫਿਰਨਾਇਕਤੇਜ
 ਇ॥ ਖਾਵਨਾਇਕਤੇਪਾਗਲੇਸੇਰਨਬਕਰੀਖਾਇ॥ ਆਲਮਹੋਆਗੁਲਜਾਰਸਕੁਕਾਰਿਹੈਸਕੁਵਿਉਹਾ
 ਗਾਗਾਇਆਕੁਸਤਿਨਉਸੇਰਵਾਅਦਲਰਹਿਆਜੀਸਾਹਾ॥ ਐਸੀਅਦਲਤੇਜੇਕਰੈਸੋਈਹੋਪਾਤਸਾਹਾ॥
 ਨਾਤਰਿਪਉਸੀਦੋਜਕੇਅੰਤਹੋਸਰਿਏਸਿਆਹਾ॥ ੧੩॥ ਜਵਾਬਾਇਮਾਮਿਕੁਤਬਦੀਨਸੁਰਾ॥ ਕ੍ਰੋਹੇਇ
 ਮਾਮਕੁਤਬਦੀਨਸੁਣਹੋਨਾਨਕਪੀਰਾ॥ ਪਾਇਆਮਗਤਬਹਾਤਮੇਸੁਣਤਿਸਦੀਤੁਦਬੀਰਾ॥ ਪਰਿਵਿਚ
 ਕਖਨਰਖਿਹੋਡੇਵੇਗਾਹਿਖੁਦਾਇ॥ ਫਿਰਦਾਪਰਉਪਕਾਰਨੇਸਕੁਕੁਤੇਬਗਾਆਹਿ॥ ਸਿਰਤੇਮਿਠਾਕੁਝ
 ਨਹੀਜੇਮਰੀਨਾਇਖੁਦਾਇ॥ ਉਹਭੀਮੁਲਨਖੁਦੀਡੇਵੇਖਗਾਇਤਚਾਇ॥ ਇਕਪਾਤਸਾਹੁਹੋਰਮੁਲਕ

ਦਾਨਿਤੁਲਕੁਦਾਹਾਤਮਨਾਸਾ। ਜੀਤਨਸਕੈਪਾਤਸਾਹਜੇਹਾਤਮਹੋਇਐਮਾਲਾਕਹਿਆਹਿਕਸਿ ੧੪੩
ਵਜੀਰਨੇਇਉਹਾਤਮਜਿਣੇਨਕੋਇ। ਜੇਮੰਗੋਨਾਇਖੁਦਾਇਦੇਸਿਰਤੇਵਲੇਨਸੋਇ। ਤੁਬਹੋਆਫ
ਕੀਰਪਾਤਸਾਹਗਾਇਆਹਾਤਮਕੋਪਾਸਾ। ਬਹੁਤਅਤੀਮਗਰੀਬਹੋਇਕੀਤੀਉਸਬਹੁਤਿਅਰਦਾ
ਸਾ। ਤੁਉਤਕਮਉਖਾਕੰਮਹੈਅਟਿਕਰਹਿਆਹੈਸੋਇ। ਜੇਚਲੇਮੇਰੇਸਾਬਤੰਤਾਕੰਮਅਜਾਤਾਹੋਇ।
ਵਾਸਤਾਹਈਖੁਦਾਇਦਾਇਸਤੇਪਰੇਨਹੋਗਾ। ਉਥੇਕੰਮਨਹੋਰਦਾਕਰਿਥਕੋਸਭਜੇਗਾ। ਤੁਬਹੀਆਖਿ
ਆਹਾਤਮੇਜਿਉਕਰਿਹੁਕਮਰਜਾਇ। ਜਿਉਕਰਿਤੇਗੀਖੁਸੀਹੋਕੋਈਕੰਮਫੁਰਮਾਇ। ਤੁਬਫਕੀਰੇ
ਆਖਿਆਰਸਾਗਲਵਿਚਡਾਲਾ। ਰਸਾਮੇਰੇਹਬਦੇਉਠਚਲਿਹਮਰੇਨਾਲਿ। ਜਦਇਸਾਬਿਪਕੀਤੇਹਾ
ਤਮੇਤੁਬਕੰਬਹਿਚਉਦਹਲੋਇ। ਜੇਹੀਕੀਤੇਹਾਤਮੇਤੇਹੀਕਰੇਨਕੋਇ। ਤੁਬਪਾਤਸਾਹਮੁਰੀਦਹੋਇਲਗਾ
ਕਦਮੀਆਇ। ਹਬਹੁਰਯਤਿਹੋਇਕੇਚਲੇਹੁਕਮਰਜਾਇ। ਨਾਉਖੁਦਾਇਜੇਮਨੇਸੇਵਤਾਮਗਤਬਪ
ਇ। ਇਥੇਮਿਲਨਵਡਿਐਆਈਆਫਿਰਪਾਇਭਿਸਤੀਜਾਇ। ੧੪॥ ਜਥਾਬਇਆਮਗਉਸਦੀਸੁਰਾ
ਸੁਇਹੋਨਾਨਕਸਾਹਸਚਆਖੇਗਉਸਇਆਮਿ। ਗਰਮਗਤਬਪਾਇਆਸਾਬਤਰਖਈਮਾਨਾ। ਮੁਸੋਪਿ
ਛੇਪੈਕੰਬਰੀਪਾਈਗਰੂਰਸੁਲਾ। ਚਾਰਮਗਤਬਜੇਕਰੇਸੋਰਗਹਿਪਵੈਕਧੁਲਾ। ਅਦਲਖਗਾਇਤੁਬੀ
ਦਰੀਸਾਬਤਰਖੇਈਮਾਨਾ। ਦੀਨਦਨੀਕਾਪਾਤਸਾਹਤੋਜੋਚਾਰਮਗਤਬਮਨਾ। ਜਫਾਬਨਾਨਕਸਾਹਸ
ਗਾ। ਮੁਖੇਨਪਕੇਸਾਹਸਚਸੁਣਹੋਚਾਰਇਆਮਾ। ਮਜਬਮਿਲਤਕਧੁਲਨਹਿਫਿਰਕੇਕਿਤੇਨਕਮ
ਅਮਲਾਉਤੇਨਿਬਨੀਤਬਦਰਗਾਪਈਕਥਲਾ। ਹੁਜਤਹਾਜਤਿਨਕਿਤੇਕੰਮਆਖੋਪਾਕਰਸੁਲਾ।
ਜਿਤੀਮਿਲਤਮਜਬਾਸਭੁਗਨੇਦੇਆਰੀਭਾ। ਸਾਹਿਬਦਰਕੋਨਹੀਜੇਰਖੇਜਹਾਨੇਬੰਭਾ। ਚਾਰੇਕਉਲ

ਜੋਤਮਪੈਰੈ ਕੋਈ ਐਸਾ ਹੋਗਾ ਜਿਸਦੀ ਵਾਸਿਖੁ ਦਾਇਰੈ ਤਿਸ ਵਿਚ ਵਰ੍ਹਾ ਜੋਗਾ ਸਭੁ ਹਥਿ ਕਰਾਮ
 ਤਖੁ ਦਾਇਦੇ ਕਰੈ ਕਰਾਵੈ ਆਪਿ। ਅਮਲਗੁ ਆਹਿ ਜਹਾਨ ਦੇ ਜੋ ਕਰਦੇ ਐਥ ਸਵਾਧਾ ਜੋ ਆਇ
 ਆਸੋਚਲ ਸੀਰਹ ਸਨਿ ਅਮਲ ਜਹਾਨ। ਨੇਕੀ ਬਦੀ ਨਾ ਵੇਵੇ ਸਚੁ ਨਾਨਕ ਕਹੇ ਬਖਾਨ। ੧੫॥ ਸੁ
 ਆਲਚਾਰ ਇਮਾਮ ਸੂਗਾ। ਸੁਣੁ ਹੋਨ ਨਕਹਿ ਦਰੀ ਆਖਨ ਚਾਰ ਇਮਾਮ। ਖਾਤਮ ਮਹੀਮ ਦਮੁ ਸਤ
 ਸ ਫਾ ਆਇ ਆਵਿ ਚਜਹਾਨ। ਆਗੇ ਜੋ ਹੋਇ ਪੈ ਕੰਬਗਾਇ ਕਲਖ ਅਸੀ ਹਜਾਰਾ। ਕੀਤੇ ਕੁੰਮਨ ਸੂਖ
 ਪੈਨ ਨਬੀ ਮਹੀਮ ਦਯਾਗ। ਇਸ ਬੀ ਅਗੇ ਨਹੋਰ ਕੋ ਅਲਹ ਦੇ ਮਾਸੂਕਾ। ਅਗੇ ਜੋ ਹੋਇ ਪੈ ਕੰਬਗਾ ਕੀ
 ਤੇ ਸਭੁ ਮਨ ਸੂਖਾ। ਆਖਗੇ ਇਸ ਜਮਾਨੇ ਦੇ ਖਾਤਮ ਨਬੀ ਰਸੂਲਾ। ਨਾਲ ਚਾਰੇ ਯਾਰ ਮੁਸਲਮੀ ਜੋ ਕ
 ਰਦੇ ਮਸਲ ਮਸੂਲਾ। ਉਮਰ ਬਿਤਾਧਾ ਅਬੂ ਬਕਰਿ ਉਸਮਿ ਅਲੀ ਸਦਾ ਤਿ। ਵਾਰ ਸਚਾਰੇ ਤਖਤ ਦੇ
 ਜੋਨ ਬੀ ਬਹਾਇ ਆਪਾ। ਵਾਰੀ ਆਪੋ ਆਪਣੀ ਅਮਲ ਕੀਤੀ ਆਨੇ ਪਾਕਾ। ਰੋਜ ਕਿ ਆਮ ਤਿਹ ਦਿਕਰ
 ਰਹ ਸੀ ਨਬੀ ਰਸੂਲਾ। ਜਾਹਰਿ ਸਭੁ ਸੇਕੁ ਦਿਵਿ ਚਕੀਤ ਸਭੁ ਕਬਲਾ। ਅਗੇ ਹੋਰ ਅਮਲ ਨਚਲ ਸੀ
 ਪੈ ਕੰਬਗਿ ਉਤੇ ਕੋਇ। ਜੋ ਕਰ ਸੀ ਜੋਗਾ ਆਇ ਕੋ ਮਾਰ ਲਈ ਸੀ ਸੋਇ। ਸਭੁ ਆਸੀ ਇਕ ਤੇਰਾ
 ਹਿਵਿ ਚਹੇ ਸੀ ਮੁਸਲਮਾਨ। ਇਸ ਜਮਾਨੇ ਦਾ ਪਾਤਸਾਹ ਨਬੀ ਰਸੂਲ ਸੁਲਤਾਨਿ। ਚਲਿ ਆਮ
 ਲਮਹੀਮ ਦੀ ਇਸ ਤੇ ਪਰੇ ਨਹੋਰਾ। ਖਾਦਮ ਸਭੁ ਪੈ ਕੰਬਗਰ ਬਹਿਤ ਸਵਰ੍ਹਾ ਜੋਗਾ। ਤੂੰ ਕੁੰ ਆਇ ਆਨਾ
 ਨਕਾਸਾ ਹਿਬ ਵਡਿ ਕਰਾਮਾਤਾ। ਜਿਤੇ ਨੀਹਾ ਜੀ ਕਾਜੀ ਆਗਉ ਸਕਤ ਬਸਦਾ ਤੂੰ ਜੋਗੀ ਜੋਗਾ ਮਸ
 ਰੇ ਵੇਕੇ ਬਹੁ ਮਣ ਤੇ ਸੀਨਿ ਆਸਾ। ਖਟ ਵਰਸ ਨਾਵਿ ਗੰਬਗਾ ਛੁਤੀ ਪਖੰਡੁ ਉਦਾਸਾ। ਸੋ ਪੀਹਈ ਜਮੀਨ ਸ
 ਭੁ ਛੁਡਿ ਓ ਆਸਨ ਪਾਸਾ। ਫਿਰ ਉਮਕਾ ਆਇ ਕੋ ਕਰਿ ਕੋ ਵਡ ਕਰਾਮਾਤਾ। ਹੁਣ ਆਇ ਆਹੋ ਪਾਤਸਾ

ਹੀਰਾ ਵਿਚ ਮਿਲਿਓ ਪਾਤਸਾਹੇ ਜਾਇ। ਜਾਲ ਮਕਾਰ ਹਮੀ ਦਨੁ ਘਤਿ ਓਸਿ ਪੈਰਾਹਿ। ਜਿਸ ਛਤੀਨ
 ਵਮੀਰੀ ਗੋਰ ਵਿਚ ਮਰਦੇ ਰਿਰੇ ਫੋਲਾ। ਕਢੇ ਰੁਪਈਯੇ ਮੁਹ ਵਿਚੋ ਪਟਿ ਕਰਿ ਸਭੇ ਗੋਰਾ। ਕਾਰੂ ਹੋਲਾ ਕਜੇ
 ਕ੍ਰਿਆ ਖਜਾਨਾ ਚਾਲੀ ਗੰਜਾ। ਇਸ ਪੈਤਾ ਲੀਜੇ ਕ੍ਰਿਆ ਰਖਿ ਆਖ ਜਾਨਾ ਲੀਜਾ। ਸੋਲ ਗਾ ਕਰਨ ਖਰਾ
 ਇਤਾ ਛਤੀ ਰਿਤ ਸਬੰਦੀ ਵਾਨਾ। ਕਰ ਕੇ ਖਾਦ ਮਾਪਾ ਪਣਾ ਹੋਆ ਮੇਸਮਾਨਾ। ਆਦਾ ਹੀ ਆਪਣੇ ਮਜ
 ਘਵਿਚ ਜੋਆਹਾ ਮੁਸਲਮਾਨਾ। ਮਕਾਰ ਮਜੀਤਿ ਕੇ ਹੁਣ ਵਲਿ ਮਾਮਦੀ ਨੇ ਆਇ। ਇਕੋ ਅਸਾਡੀ ਨਿਸ
 ਕਰਿ ਇਕੋ ਕੁਛ ਕਰਾ ਮਾਤ ਰਿਖਾਇ। ਜਿਥੇ ਤੀ ਕੁਝ ਮਤੀ ਸਕੁ ਹੋਈ ਆਇ ਕਰੀ ਆਆਨਾ। ਕਰ ਦੇ ਨੀ
 ਸੰਗ ਸਾਰ ਸਤੁ ਮਿਲ ਕਰਿ ਮੁਸਲਮਾਨਾ। ਦਵਾ ਕਰਿ ਪੈ ਕੰਧਰੀ ਆਇ ਆਹੈ ਅਰਥ ਸਤਾਨਾ। ਅਰ
 ਥਨ ਛਤੁ ਸਨੀ ਜੀਵਦਿ ਆਕੁ ਛਲਾਇ ਲੇ ਅਪਣਾਤਾਨਾ। ੧੬। ਜਵਾਬ ਨਾਨਕ ਸਾਹ ਸੁਰਾ। ਆਖੇ
 ਨਾਨਕ ਸਾਹ ਸਚ ਸੁਣਹੋ ਚਾਰਿ ਮਾਮਾ। ਮਕਾਰੈ ਮਹਾਂ ਦੇਉ ਦਾ ਬ੍ਰਹਮਣ ਸਨੁ ਲਤਾਨਾ। ਤਿਪਤਿ ਆਬ੍ਰਹ
 ਮਣ ਜਦਿ ਵਿਚੋ ਹੋਇ ਕਰਿ ਮੁਸਲਮਾਨਾ। ਖੇਦ ਅਥਰ ਬਣੁ ਲਟਿ ਕਰਿ ਰਖਿ ਓਸਨਾ ਤਿਛੁਰ ਕਾਨਾ। ਘਾ
 ਈ ਬ੍ਰਹਮੇ ਦੇਵ ਦੀ ਮਿਲਿਓ ਸਤੁ ਸੰਸਾਰਾ। ਚਾਰੇ ਜਬਾਬ ਕਤੇਬ ਦੇ ਚਉਹਾ ਚਾਰੇ ਚਾਰਾ। ਮਹਮਦ ਨਾਉ ਮਹਾਂ
 ਦੇਵ ਦਾ ਫੇਰਿ ਓਸ ਸਭੇ ਨਾਮਾ। ਤਿਦੁ ਨਾਮ ਮਨ ਸੁਖ ਕਰਿ ਹੋਇ ਮੁਸਲਮਾਨਾ। ਦਵਾਰ ਖੁਦਾਈ ਆਗਾ
 ਰੂਆ ਜਿਥੇ ਕਰਾਇ। ਕੀਤੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਕ੍ਰਿਸਟਿ ਸਭੁ ਵਿਤੀ ਓਸ ਘਾਂਗਾ ਅਲਾਇ। ਕਲਮਾਏ ਕਖਰਾਏ ਕ
 ਹਿਮ ਹਮਦ ਰਸੂਲ ਸੁਣਾਇ। ਫੇਰਿ ਓਸ ਹੁਕਮ ਜਗਾਨ ਵਿਚ ਸਭੁ ਹੋਵੈ ਮੁਸਲਮਾਨਾ। ਬਹੁਤਿ ਆਹੁ ਕਮਨ
 ਮਨਿ ਆਜੇ ਆਹੋ ਮਾਇਆ ਵਾਨਾ। ਜੇ ਮਰਦੇ ਕੁਖ ਮਜਾਬ ਨਾਲ ਸੋਮੇ ਲੇ ਪੈ ਕੰਧਰੀ ਜਾਇ। ਦੇਕ ਬਿਰਤੀ
 ਆਦੀ ਨਦਾ ਆਪਸੇ ਤੀ ਲਏ ਮਿਲਾਇ। ਮਿਲੀ ਅਕਉ ਮਾਨੀ ਚਜਾਇ ਉਤ ਮੁਮਿਲੀ ਨਕਾਇ। ਕੁਝ ਨੀ

ਆਈ ਜੋ ਰਕਰਿ ਸਾਹਮਰ ਦਾਖਲ ਗਵਜਾਇ। ਤੁਭੀ ਜੀਤਨ ਸਾਕਿ ਅਸਿ ਹਿੰਦੁ ਹਿੰਦੁ ਸਤਨਾ ਜੇਹੁ ਕ
 ਮਨ ਹੋਵੈ ਰਬ ਦਾ ਕੀਤਿ ਆਜੋ ਰਹਗਾ। ਫਿਰ ਬੀੜਾ ਚਾਇਆ ਮੋਨ ਦੀ ਸਯਾ ਦਿਸਾਹਮ ਦਾਰਾ। ਆਏਗ
 ਹਿਖਰਾ ਸਾਨ ਦੇ ਹੋਇ ਚਿਲਤਨਾ ਦੀ ਦਾਰਾ। ਹਸੇ ਹਕਿ ਹਕਿ ਚਿਹਲਤਨ ਕਹੈ ਕਹਾ ਚਲੈ ਮਸਤਨਾ। ਦਿਸ
 ਦੇ ਦਵਾ ਦਾਰ ਹੋਇ ਅਗੇ ਭੀ ਹਿੰਦੁ ਸਤਨਾ। ਅਸੀ ਸਹਾਬ ਪੈ ਕੀ ਬਰੀ ਆਏ ਨਾ ਬਇਆ। ਅਸੀ ਮਾਰੇ
 ਹਿੰਦੂ ਕੋ ਹੁਵਿਚ ਸਾਹਮਾਰਿਆ ਹਿੰਦੁ ਸਤਨਾ। ਸਾਹੁ ਵਲੀ ਵਰਾਇਆ ਮਸੀਹੂ ਮੀਆ ਸਿਰਸੁਲਤਾਨਾ।
 ਵਾਰਾ ਕਾਫਿਨ ਸਾਕਿ ਭਿਸਰ ਹਿਅ ਖੇਤਨ ਦਾਨਿ। ਜਾਨੀ ਹਿਰਹ ਦੇ ਜਾਵੇ ਤੁਸੁਨਤ ਲਹੁ ਬਣਾਇ। ਜਾ
 ਦੇਵਲ ਜਬਰ ਹੈ ਬਿਨ ਜਾਇਨਾ ਮਗੈ ਜਾਇ। ਸਾਹਮਰ ਦਾ ਆਇਆ ਜੋ ਰਕਰਿ ਸਿਹਨੇ ਗਇਆ ਨ
 ਪਾਗ। ਲਿਖ ਗਇਆ ਤਲਾਕ ਨੂੰ ਪਰਬਤਿ ਅੰਦਰਿ ਵਾਰਾ ਤਬ ਧਰਿਕੇ ਹਿੰਦੂ ਦੇ ਸਕੇ ਚਲੇ ਮੋਨ ਦੀ ਨਮ
 ਦਾਰਾ। ਆਏ ਹਿੰਦੁ ਸਤਨਾ ਵਿਚ ਤਬ ਲਾਗੇ ਕਰਨ ਵੀਚਾਰਾ। ਇਕ ਰਹਿਆ ਅਜਮੇਰ ਵਿਚ ਇਕ ਰਹਿਆ
 ਮਕਨਿ ਪੁਰ ਜਾਇ। ਕਰਿਕੇ ਨਾਟ ਕਚੇਟ ਕਾ ਹਿੰਦੂ ਲਏ ਮਿਲਾਇ। ਰਹੇ ਹਿੰਦੁ ਸਤਨਾ ਵਿਚ ਫਕੀਰ ਅ
 ਲਾਹ ਦੇ ਹੋਇ। ਜੋਰੀ ਹਿੰਦੂ ਨ ਜਿਤੀ ਆਕਰਿ ਜੋਗਾਰ ਹੈ ਖਲੋਇ। ਅਗੇ ਜੋਰੀ ਅਜੇ ਪਾਲ ਦਸ ਦਾ ਸੀ
 ਅਜਮੇਰ। ਨਾਟ ਕਿਚੇਟ ਕਿਕਰਿ ਮੋਨ ਦੀ ਕੀਤਾ ਜੋਗੀ ਜੋਗ। ਲਈ ਅਜਮੇਰਿ ਮੋਨ ਦੀ ਬੈਠਾ ਪੀਰ ਕਹਾ
 ਇ। ਰਾਜਾ ਪੁਰ ਜਾ ਹਿੰਦੂ ਦਾ ਸਭੇ ਨਵਿਆ ਆਇ। ਹਿੰਦੂ ਹੋਆਨ ਤੁਰਕ ਕੋਈ ਵੇਰ ਹੈ ਅਮਾਨੀ। ਅਮਲ
 ਹਿੰਦੂ ਦਾ ਪਟਿਗਾਇਆ ਵਧਿ ਗਏ ਮੁਸਲਮਾਨ। ਇਕ ਅਧ ਹਿੰਦੂ ਵਿਚ ਬਾਇਕੈ ਲੈ ਆਵਨਿ ਅਪਣੇ ਰਾਹਿ
 ਵੇਰੇ ਰਯਤਿ ਹੋਇ ਕੈ ਮਨ ਅੰਦਰ ਦਗਾ ਕਮਾਇ। ਕਦ ਮਤੁਰ ਕਦਾਜ ਦਕਾ ਵਿਚ ਆਇਆ ਹਿੰਦੁ ਸਤਨਾ।
 ਹਿੰਦੂ ਪਟਨਿ ਦਿਨਾ ਦਿਨ ਵਧਨਿ ਮੁਸਲਮਾਨ। ਇਕ ਵਜੀ ਦੀ ਤੁਰਕ ਸਭ ਹੋਇ ਇਕ ਜਾਇ। ਹਿੰਦੂ ਪ

ਏਆਪਿਵਿਚਵੇਵੇਬਿਰਹਾਇ। ਰੋਗਖਜਿਤਾਮਦਾਰਨੋਕਰਕੇਬਹੁਕਰਾਮਾਤਾ। ਦਾੜੀਮੁਛਮੁ ੧੪੪
 ਨਾਇਕੋਮਨੀਆਨਸਦਾਤਿ। ਵਰਸਨਲਾਇਓਸਦਿਗੀਬਰੀਖਟਦਰਸਨਮਿਲਿਆਆਇ। ਤੁਰਕੀ
 ਦਾਵਾਛਰਿਕੋਬੈਠਾਧਿਕੁਤਚੜਾਇ। ਅਗੇਹਿਦੂਧਰਮਸੀਤੁਰਕਨਦੀਸੇਕੋਇ। ਪੈਰਗਇਆਜਬ
 ਤੁਰਕਦਾਕਲਜੁਗਵਰਤਿਆਲੇਇ। ਰਾਜਤੁਰਕਦਾਆਇਆਉਠਗਾਇਆਹਿਦੁਗਜਾ। ਸਭਿਮਾਨੀ
 ਤੁਾਧਿਆਤੁਰਕਦੀਹਿਦੁਹੋਇਮੁਹਤਾਜਾ। ਹਿਦੁਹੋਇਮਨਸੁਖਤਬਜਬਆਇਮੁਸਲਮਾਨ। ਹੋਇ
 ਫਿਰਪਾਤਸਾਹਿਜਗਾਮਗੇਰਖੋਨੀਸਾਨ। ਮਸਰਕਜਿਤਾਮਗਰਬੀਆਕਰਕੇਬਹੁਤਿਖਰਚਾ।
 ਅਗੇਰਖਕੁਰਾਨਨਕਰਨਮਕਾਮਾਕੂਚਾ। ਦੇਹੁਰੇਦੇਵੀਦੇਵਤੇਦਿਤੇਸਭਗਿਨਾਇ। ਅਪਨਾਮ
 ਮਲਚਲਾਇਆਗੋਰੀਪੀਗਮਨਾਇ। ਗੀਗਬਨਾਰਸਹਿਦੁਆਮਕੋਮਦੀਨੇਮੁਸਲਮਾਨ। ਗਾਹਿਚ
 ਲੈਦੁਇਜਗਾਵਿਚਨਚਿਨਵਿਚਸੇਤਾਨਾ। ਧੀਮਾਧੀਮਾਬਹੁਕਰਨਿਲਾਇਨਵਰਾਜੇਗਾ। ਸਾਹਿਬਜੋਰ
 ਨਾਕੁਦਈਜੇਕੁਵੇਕੁਜੇਹੋਗ। ਬੈਠਾਤਖਤਪੈਕਬਰੀਸੇਰਅਲੀਸਿਰਦਾਰ। ਕੁਈਕੁਈਐਰਸੂਲ
 ਦਾਸਾਬਕਹਾਏਯਾਰ। ਸੇਰਅਲੀਕੀਤਾਸਫਰਜਬਹੋਯਸਨਹੁਸੈਨ। ਦਾਵਾਕਰਕੇਤਖਤਦਾ
 ਲਗੇਯਦੀਵੀਹੈਨਾ। ਹਸਨਿਹੁਸੈਨੀਮਾਰਕੇਯਜੀਵਹੋਆਪਾਤਸਾਹਾ। ਮਰਵਾਹੋਆਵਜੀਰਪਾ
 ਸਜੇਖਾਸਾਯਾਰਕਤਾਇ। ਸਯਦਾਕੀਤਾਖਰਚਾਫਿਰਮਾਰਿਆਜਜੀਦੀਆਇ। ਦੁਇਥਿਧਹੋਈ
 ਆਉਮਤੀਦੁਇਥਿਧਚਲੈਰਾਹਿ। ਇਕਸੁਨੀਇਕਰਾਫਜੀਫਿਰਕੇਦੁਇਬਦਗਾਹਿ। ਹੋਈਆਦੁ
 ਇਥਿਧਉਮਤੀਯਜੀਦੀਹੁਸੈਨੀਦੋਇ। ਹੋਵਣਲਗਾਸੁਗਨਾਰਹਿਆਮਜਬਖਲੇਇ। ਮਸਲਮਾ
 ਨਾਆਪਵਿਚਲਗੀਹੋਵਣਮਾਗਾਰਹੀਮਕੂਫਮੁਹਿਮਹਿਦੀਕਉਣਲਹੋਫਿਰਸਾਰਾਕੁੰਜੇਖਦਾ

ਇਜਹਾਨਵਿਚਵਿਕਯਪਵਣਨਾ। ਹੋਰੀਤੇਹੋਰਹੋਰਿਹੋ। ਹੋਗਈਵਿਸਰਗਾਇਆਫੁਰਮਾਨਾ। ਹਿਦਮਸ
 ਲਮਾਨਦੋਇਕੀਤੇਤਬਸਨਸੁਖ। ਲੈਫੁਰਮਾਨਖੁਦਾਇਦਾਤਬਨਾਨਕਕੀਆਖਰੂਚਾ। ਨਾਨਕਮੇਲੀ
 ਮਸਾਲਹਬਤੈਹਦਾਕਰਿਮਨਸੁਖ। ਮਸਰਕਮਗਰਬਜਨੁਬਹਦਿਤੀਨੋਰਹੈਖਰੂਚਾ। ਕਰਾਚਉਗਸੀ
 ਕੁਰਸੀਆਕਲਜੁਗਅੰਦਰਿਗੰਗਾ। ਪ੍ਰਥਚਲਾਇਆਧਰਮਦਾਸਕੁਲੈਕਰਿਸਾਜੁਸਮਾਜਾ। ਇਕੋ
 ਰੂਪਬਣਾਇਸਾਸਕੁਣਾਮਹਿਲਾਮਾਹਿ। ਉਮਤਿਸਭਸੇਕੋਮਦੀਮੇਲਸੀਆਇਅਸਾਹਿ। ਜਿਸਦੀ
 ਦੋਗਚਲੈਜਗਤਤੇਤੇਗਭੀਤਿਸਦੀਹੋਇ। ਕਰੇਅਦਾਲਤਿਸਚਦੀਜੀਤੇਸਗਲੀਲੋਇ। ਆਖੇਨਾ
 ਨਕਸਾਹਿਸਚਸੁਣਹੋਚਾਰਇਆਮਾ। ਰੇਖਹੁਣਕਰਾਮਾਤੁਹੋਰਸੁਣਦੇਸੇਜੋਕਾਨਾ। ਕਾਨੇਅਗਲੀ
 ਆਪਾਇਕੈਤਬਨਾਨਕਦਿਤੀਘੰਗਾ। ਜਿਤੀਉਮਤਿਜਮਾਸੀਸੁਨਹੋਈਸੁਣਕਰਿਹੋਗਨਾ। ਬਧੇਜੁਸੇ
 ਸਭਸਦੇਹਲੇਜੁਲੇਨਹੀਕੋਇ। ਕਾਰਖਾਨੇਛਤੀਸਗਰਹੋਇਗਏਬਾਦਹੋਇ। ਕਾਜੀਹਾਜੀਮਉ
 ਲਫੀਮੁਲਾਸੇਖਉਲਮਾਇ। ਅਖੀਵੇਖਨਤਰਤੁਰਾਮੁਖਹੁਨਸਕਨਿਅਲਾਇ। ਬਾਧੇਕਹਿਅਇ
 ਮਾਮਜੀਕਰਿਸੰਗਸਾਰੀਮੋਹਿ। ਬਹੁਤੀਉਮਤਿਵੇਖਕਰਿਗਰਬਕੀਅਜੇਤੇਹਿ। ਕਰਕੇਕੁਦਰਤ
 ਰਬਦੀਛੋਰੇਘੰਦੀਵਾਨਾ। ਗਲਵਿਚਪਲੂਪਾਇਕੈਸਕੁਕਦਮੀਲਗੀਆਨਾ। ਚਾਰੇਕਰੀਅਰਦਾਸ
 ਤਬਸੁਣੀਐਨਾਨਕਸਾਹਿ। ਜਿਉਕਰਿਅਸਾਛੁਡਾਇਆਹੋਰਉਮਤਿਭੀਛੁਡਵਾਹਿ। ਤਬਨਾਨਕਉ
 ਠਾਨਦਰਿਭੁਰਿਸਭਹੋਈਘੰਦਖਲਾਸਿ। ਘੰਦਛੁਡਾਈਸਤਿਗੁਰਬਅਹੈਕਰਅਰਦਾਸਾ। ਹਾਰਿਆ
 ਸਭਣਾਉਮਤੀਜਿਤੀਮਦੀਨੇਮਾਹਿ। ਹਾਰਿਆਸਭਣਾਉਮਤੀਜਿਤੀਮਦੀਨੇਮਾਹਿ। ਹਾਰਿਆਚਾ
 ਰਇਆਮਸਭਜਿਤਾਨਾਨਕਸਾਹਿ॥੧੮॥ ਜਵਾਬਕਾਜੀਰੁਕਨਦੀਨਸੂਗਾ। ਆਖੇਕਾਜੀਰੁਕ

ਨਦੀ ਸੁਣਿ ਹੋ ਚਾਰ ਇਮਾਮਿ ॥ ਨਾਨਕ ਆਇ ਆਜਗ ਨ ਵਿਚ ਸਚ ਲੈ ਫੁਰਮਾਨਾ ॥ ਆਖਨ ਸਭੇ ੧੪੬
 ਹਾਜੀ ਆਨਾ ਬੇਬਹਾਰ ਦੀ ਪੀਰਾ ॥ ਨਾਨਕ ਤਾਈ ਛੇੜਨਾ ਬਹੁ ਤੀ ਹੋਤ ਕਸੀਰਾ ॥ ਆਖੈ ਸੈਦ ਜਲਾ
 ਲਈ ਆਖਨਿ ਸਭੁ ਸਦਾ ਤਿ ॥ ਨਾਨਕ ਵਡਾ ਪੀਰ ਹੋ ਸਾਹਿਬ ਵਰਕਰਾ ਮਾਤਾ ॥ ਬਧੀ ਭਿਸ ਸਭੇ ਉਮ
 ਤੀ ਮੁਖ ਤੇ ਬਾਂਗ ਅਲਾਇ ॥ ਹਾਜਰ ਨਾਜਰ ਸਭੁ ਜਾਇ ਨਾਨਕ ਵਲ ਖੁਦਾਇ ॥ ਆਖਰ ਇਸ ਜ
 ਮਨੇ ਵਿਚ ਖਾਤਮ ਨ ਧੀਰ ਸੁਲਾਖਾਤਮ ਦੇ ਸਿਰਖਤਮ ਹੋ ਨਾਨਕ ਰਬ ਕਬਲਾ ॥ ਅਸਾ ਜਾਤਾ ਨ ਧੀ
 ਪਰ ਹੋਰ ਨ ਹੋ ਸੀ ਮੁਲਾ ॥ ਦੁਹਾ ਫਿਰ ਕਿ ਅਤੇ ਬਾਹਰ ਨਾਨਕ ਜਾਹ ਰਿਹੋਇ ॥ ਹੋਇ ਮੁਸਲਮਾਨ ਦੇਇ
 ਕੀਤੇ ਸੀ ਮਨ ਸੂਖਾ ॥ ਲੈ ਫੁਰਮਾਨ ਖੁਦਾਇ ਦਾ ਨਾਨਕ ਕੀ ਆਖ ਰੂਚਾ ॥ ਜਿਣ ਕੀ ਰੀਤੀ ਨੇ ਕੁੰਟ ਕਉ ਚ
 ਉਥੀ ਪਹੁੰਚ ਜਾ ਆਇ ॥ ਚਉਥੀ ਕੁੰਟ ਭੀ ਜਿਣ ਲਈ ਸਚੀ ਰਖ ਪਨਾਹਾ ॥ ਸਚਾ ਬਾਲਾ ਦਸਤ ਹੋ
 ਜੇ ਕਾਇਮ ਸਚ ਪਰ ਹੋਇ ॥ ਕੜਨ ਪਉਚੇ ਸਚ ਨਾਲ ਜੇ ਸਉ ਦਉ ਨੇ ਕੋਇ ॥ ੧੯ ॥ ਸੁਆਲ ਨਾਨ
 ਕ ਸਾਹ ਸੁਭਾ ॥ ਆਖੈ ਨਾਨਕ ਹਿੰਦ ਗੀ ਸੁਣੁ ਹੋ ਚਾਰ ਇਮਾਮ ॥ ਮੁਸਲਮਾਨੀ ਹਿੰਦ ਵਿਚ ਕਿਉ ਕਰ ਹੋਈ
 ਆਨਾ ॥ ਕਰ ਦੇ ਬਹੁਤ ਉਪਾਇ ਹੋਨ ਹੁਣ ਤਕ ਮੁਸਲਮਾਨਾ ॥ ਕੁਸਰ ਹਿੰਦ ਨ ਹੋਵਈ ਸਭੇ ਕਹੋ ਬਿਅ
 ਨਾ ॥ ਜਿਚਰ ਹੁਕਮ ਖੁਦਾਇ ਦਾ ਤਿਚਰ ਚਲੇ ਅਜੇਗਾ ॥ ਜੇ ਭਾਵੈ ਖੁਦਾਇ ਫਿਰ ਉਪਰ ਭੇਜੇ ਹੋਗਾ ॥ ਪਤ
 ਸਾਹ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਰੀ ਆਵਾ ਦੇਫੇਗਾ ॥ ਸਭੁ ਗਲ ਹਥ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਲੈ ਕਰ ਕਰਨ ਮਨ ਸੁਬੇਫੇਗਾ ॥ ਤੁਸਾਨੁ
 ਭੇਜਿ ਆਗ ਬਿਸੀ ਕਾਫਰ ਪਾਵਹਿ ਗਹਿ ॥ ਜੇ ਹੋਰ ਬਨ ਮਨ ਦੇ ਹੋਇ ਰਹੈ ਗੁਮਰਾਹਿ ॥ ਲੈ ਫੁਰ
 ਮਾਨ ਖੁਦਾਇ ਦਾ ਆਏ ਮੁਸਲਮਾਨਾ ॥ ਮਾਰਨ ਗਉਗਰੀ ਬਨੁ ਵਿਤੇ ਕੁਲਾਇ ਸੇਤਾਨਾ ॥ ਕਹ ਦੇ ਪ
 ਕੜ ਪਰੀਦਿ ਮਾਮ ਤਿਰ ਦਵੀਦ ਜੀਆ ॥ ਮਾਰਨ ਛੁਰੀ ਏਲਤ ਦੋ ਕਹਨ ਹਲਾ ਲਾਈਆ ॥ ਤੁਰਤੇ ਫਿ

ਰਦੇਜੀਆਨੂਦੇਵਨਿਤੁਰਕਅਜਾਰਾ। ਖਾਵਨਮਾਸਹਲਾਸਕਰਿਹੋਸਨਿਅੰਤਖਰਬਾ। ਅਗਲੀ
 ਪਿਛਲੀਸੰਭੁਗਲਬਿਲਕੁਲਦੇਹੁਬਤਾਇ। ਆਖਹੁਚਾਰਇਮਾਮਸਚਪੁਛੇਨਾਨਕਸਾਹੁ। ੨੦
 ਜਵਾਬਚਾਰਇਮਾਮਸੂਰਾ। ਸੁਣੀਐਨਾਨਕਸਾਹਜੀਆਖਨਚਾਰਇਮਾਮ। ਮਸਲਾਸੁਣੀਐ
 ਹਿੰਦਦਾਜਿਉਆਇਮੁਸਲਮਾਨਾ। ਗਜਾਜਮੁਕੋਹਦਾਵਿਲੀਦਾਪਾਤਸਾਹਾ। ਨਾਉਸਲਵਾਹਣੁ
 ਆਖੀਐਸਾਹਾਦੇਸਿਰਸਾਹਾ। ਬਧਸੁਕੋਟਿਸਿਆਲਕੋਟਿਨੀਵੀਤੁਰਕਾਦਿਵਾਇ। ਹਿੰਦੁਹੋਆ
 ਤੁਰਕਰਾਜਹੁਕਮਖੁਦਾਈਪਾਇ। ਬੇਟਾਰੰਡੀਰਨਦਾਇਕੋਹੀਪਰਿਹੋਇ। ਨੀਵੀਦਿਤਾਪਾਤਸਾਹਾ
 ਤੁਰਸਨਕੀਤਸਕੋਇ। ਤੁਰਸਨਕੀਤਸਰਬਦਾਕਾਫਰਮਨਵਧਾਇ। ਨਠੀਰੰਡੀਜਾਨਲੈਪਹੁਤੀ
 ਮਕੋਆਇ। ਪਰਕਾਪਾੜੇਪਟਵਾਲਮੁਖਤੇਕੂਕੇਗਾਇਹਾਇ। ਬੇਟਾਹਮਜੇਅਰਬਦਰੁਮੀਆਲ
 ਮਸਾਹਾ। ਰੰਡੀਕੂਕੇਦਾਦਿਦਾਦਿਕਰਮਦੇਸਪਾਤਸਾਹਾ। ਮੁਸਲਮਾਨਮਾਰਿਆਕਾਫਰਨੀਵਚੁ
 ਣਾਇ। ਬੈਠਾਪਾਤਸਾਹਤਖਤਪਰਕੰਨੀਸੁਣੀਕਹਾਇ। ਬਰਿਬਰਿਕੰਬੇਪਾਤਸਾਹਸੁਣਕੇਕਯਰ
 ਕਹਾਇ। ਧੀੜਾਗਥਿਆਆਲਮਸਾਹਾਚਬੇਕੋਇਜੁਆਨਾ। ਲਕਬਨੇਸਮਸੇਰਕਉਘਿਨੇਹਿ
 ਦਸਤਾਨ। ਸਭਖੜੀਬਈਸੀਰੂਮਦੀਨਾਲੇਸਤਰਿਖਾਨਾ। ਖੜੇਬਹਤਰਿਉਮਰੇਸਕਨਿਨਮੁਖਹੁ
 ਅਲਾਇ। ਸਭਾਖਲੋਤੀਆਮਖਾਸਕੋਇਨਬੀੜਾਖਾਇ। ਬੜਿਬੜਿਕੰਬੇਪਾਤਸਾਹਾਜਿਉਜਿਉ
 ਫੁਲਲਗਾਇ। ਬਾਹਰਿਆਇਆਸਿਕਾਰਖੇਰੁਸਾਹੁਅਲੀਇਮਾਮ। ਗਾਨਾਹਥਵਿਆਹਦਾਜ
 ਵੇਦਸਮਾਨਾ। ਬੇਟਾਰੁਮੀਸਾਹਦਾਸਾਹਅਲੀਸਿਰਦਾਰਾ। ਲੀਤਸਬੀੜਾਉਗਾਇਕੇਬਪੀਲਕਤਲ
 ਵਾਰਾ। ਚਾਰਸੈਵਰੇਅਗੇਨਬੀਬੀਹੋਇਬੀਤੀਇਹੁਬਾਤ। ਚੜ੍ਹਿਆਇਮਾਮਫੁਉਜਲੈਸਾਭਿਬਈ

ਸੀਸਾਬਾਇਕਲਖਅਸੀਹਜਾਗਗਿਣਮਿਲਿਆਨਾਬਸਗਾਬਾਦਉਕਿਆਹਿਦਸਤਾਨਪਰਪਹੁ ੧੪੭
 ਤੁਆਇਸਿਤਾਬਾਇਕਸਿਰਾਹਿਦਕੋਹਦਾਇਕਸਿਰਾਲੈਕੋਰੁਮਾਧਾਇਕਟਕਅਛਹਈਹਛਡਵਿਸ
 ਇਤੁਧਮਾਉਦਹੁਲਸਕਰਿਹਿਦਦੋਪਹੁਤੇਹਿਦਪਗਾਦਖਣਪੁਰਬਾਇਕਸਿਰਾਅਏਕਟਕਅਪਾਰ
 ਪੰਜਸੈਕੋਹਸੈਦਾਨਬਨਿਮਿਲੇਦੋਹੇਦਲਿਆਇੰਗਾਬੀਘੋੜੇਅੰਗਨਤਹੀਕੀਮਤਕਹੀਨਜਾਇਹੋਮ
 ਜੰਗਅਜੀਮਤਬਦਹਪਿਰਮਾਰੀਦੇਗਾਜਿਤਈਗਈਫਉਜਰੂਮਦੀਇਕੁਨਾਮਾਇਆਫੇਗਾਸਾਹ
 ਅਲੀਹੋਆਸਹੀਦਮਾਰੇਸਭੇਲਹਾਧਿਅਪੀਬਦੀਸੀਉਮਰੇਸਤਿਰਖਾਨਖਿਤਾਬਾਪਿਛੇਹਿਕਸੇ
 ਤੁਰਕਦੇਮਾਰੇਤੁਰਕਕੋਰੇਨਾਅਗੋਹੋਇਕਤਲਾਮਦਲਪਿਛੇਪਹੁਚਨਿਹੋਗਾਫੈਸਲਹੋਆਨਸੁਗਨਾ
 ਮੁਦਤਿਬਹੁਤਿਬੀਤਾਇਸੁਗਨੇਹੀਵਿਚਉਪਜਹਿਨਬੀਰਸੁਲਖਦਾਇਜੇਰੇਨਬੀਰਸੁਲਦੇਹੋਈਜ
 ਬਤਿਤਬਹਿਦਾਪਤਿਆਕੁਤਬਾਨਬੀਦਾਸੁਣਿਆਸਗਲਨਹਿੰਦਾ॥ ੩੧॥ **ਜਵਾਬਨਾਨਕਸਾਹਿਬ**
ਗਾ॥ ਆਖੇਨਾਨਕਸਾਹਸਚੇਸੁਣੀਐਸਚਕਲਾਮਾਪਈਮੁਦਤਿਬੋਠੀਆਤੁਸਾਖਾਪ੍ਰੀਹਿੰਦਸਤਾਨ
 ਹੁਣਤਕਹਿੰਦਨਸਾਪੀਆਸਭੁਹੋਈਨਮੁਸਲਮਾਨਾਪਾਟਿਨਹੋਈਤੁਸਾਵਲਸੁਣਹੋਚਾਰਇਮਾਮਾਜਿ
 ਚਰਅਮਲਸੀਮਗਰਬੀਤਿਚਰਤੁਮਰਜੇਗਾਹੁਣਹੁਕਮਤੁਮਾਰਾਉਰਿਆਅਾਇਪਹੁਤਾਹੋਹੋਗਾਰ
 ਹਿਆਹੁਕਮਗਰੂਬਦਾਚਲਿਆਹੁਕਮਸਮਾਲਿ॥ ਇਕਸਪੈਰਨਚਲਸਕੋਜਿਚਰਿਹੋਹਿਨਚਾਰਾ
 ਹੁਕਮਅਥਰਬਣਬੇਦਦਾਜੇਹੋਵਹਿਚਾਰੇਅੰਗਾਚਾਰੇਮਜਬਇਕਹੋਇਤਾਚਲੇਗਾਹੁਨਿਸੰਗਾਇ
 ਕਕਰਨਦੇਕਾਰਨੇਆਇਆਨਬੀਰਸੁਲਾਦੁਨੀਆਲਾਚਲਗਕੋਇਕਨਾਮਗਇਆਹੋਕੁਲਾਕ
 ਲਮੋਇਕਪੁਕਾਰਿਆਇਕੋਇਕਖੁਦਾਇਸਭੁਣਾਅੰਦਰਿਇਕੁਹੋਘਟਵਧਕਿਸੇਨਜਾਏ॥ ਆਖਣ

ਆਖਿਆ ਇਕ ਨਾਮ ਸਮਾਏ ਆਰਤੀ ਨਮੁ ਲਾਖਾਨ ਹਰਾਮ ਹਲਾਲ ਕਰਿ ਚਾਖਿਆ ਨਾਮ ਰਸੂਲਾ ਤੁ
 ਹਕੋਇ ਮਨ ਸੁਖ ਹੁਣ ਫਿਰ ਨਾਨਕ ਕੀ ਆਖ ਰੁਚਾ। ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਦੁਇ ਕੀ ਤੇ ਹੈ ਮਨ ਸੁਖਾ। ਜਿਸੇ
 ਹਥ ਫੁਰਮਾਨ ਹੋਇ ਸਚਾ ਅਮਲ ਚਲਾਇ। ਜਿਥੇ ਉਸਦਾ ਹੁਕਮ ਜਾਇ ਅਗੋ ਸਕੈ ਨਕ ਛੁਦੁ ਗਇ। ਹਿੰ
 ਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਦੁਏ ਮਨ ਨਹੁ ਕਮ ਕਬੂਲਾ। ਨਾਨਕ ਆਇ ਆਵੁ ਨੀਵਿ ਚਦੁ ਜਾਜ ਪੈ ਨਮੁ ਲਾਗੁ ਜਰੇਨੁ
 ਸਲਵਾਤ ਹੈ ਜੋਤਿ ਸਪਰਬੈ ਰੋਹੇਗ। ਮਰਦਾਨੋ ਆਖਾਇ ਜਾਇ ਫਿਰ ਹੋਇ ਸਵਾਇਆ ਜੋਗ। ਕਰਕੇ ਆਪ
 ਬਰਾਬਰੀ ਚਾਹੁ ਬਹਾਇ ਤਖਤ। ਦੇਵੈ ਟਿਕਾਹ ਥੀ ਆਪਣੀ ਦੇਸਵਾਈ ਬਖਤ। ਅਟਕੇ ਮਜਬ ਨ ਫੇਰਤਿ
 ਸੋਹੇਇ ਬੈਠੈ ਇਕੋ ਸਰੂਪ। ਇਕ ਜੋਤੁ ਦੁਇ ਮੁਰਤਾ ਸਕੈ ਨਕ ਰੋਸ ਪੁਤਾ। ਨਾਨਕ ਰਾਜ ਚਲਾਇ ਆਸਚੀ
 ਵਸਤਾਇ ਦੇਇ। ਹੁਣੇ ਨਹ ਲਾਈ ਕਿਸੇ ਦੀ ਖਸਨ ਕੋਈ ਲੇਇ। ਖਾਸੀ ਤਖਤ ਨਹੋ ਕਦਮ ਹਾਪੁਰਖ
 ਹੈ ਜੋਇ। ਸਵਾਈ ਤੇ ਸਵਾਈ ਆਜਾਮੇ ਪਹਰੇ ਸੋਏ। ਵੀਵੇ ਤੇ ਵੀਵਾ ਬਲੇ ਜੋਤੀ ਪਟਿ ਨਜਾਇ। ਪੀਰ ਮੁਰੀ
 ਦਾ ਬਰਾਬਰੀ ਨਾਨਕ ਸਚ ਅਲਾਇ। ੩੩॥ ਸੁਆਲ ਚਾਰਇ ਮਾਮ ਸੂਰਾ। ਸੁਣੀਐ ਨਾਨਕ ਸਾਹਜੀ
 ਆਖਨ ਚਾਰਇ ਮਾਮਿ। ਜਿਉ ਕਰਤੁ ਸਾਲਈ ਹਿੰਦ ਅਸਾਸ ਭੁਕੇ ਹਿੰਦ ਆਖਿਆ ਨਾ। ਤੁਸੀ ਆਪਣੇ ਮਜ
 ਬਦਾਮ ਸਲਾਕ ਹੋ ਸੁਣਾਇ। ਲੈਕਰਿ ਅਵਲ ਆਖਰੇ ਸਭ ਰੋਹੇਗ ਲਧਤਾਇ। ਕਿਉ ਕਰ ਆਦਮ ਸਿ
 ਰਜਿ ਮਾਜਿ ਮੀਤੇ ਅਸਮਾਨ। ਅਵਲਾ ਅਵਲ ਕਉਣ ਸੀ ਜਿਸ ਸਿਰਜਿ ਆਏ ਹੁਜਹਾਨ। ਏਹੁ ਹਕੀ
 ਕਤ ਜੋਰ ਸੇ ਸੋਈ ਅਵਲ ਫਕੀਰਾ। ਮੀਰਾ ਦੇ ਸਿਰ ਮੀਰ ਹੈ ਪੀਰਾ ਦੇ ਸਿਰ ਪੀਰਾ। ੩੪॥ ਜਦਾ ਬਨਸਕ
 ਸਾਹ ਸੂਰਾ। ਆਖੇ ਨਾਨਕ ਸਾਹ ਸਚ ਸੁਣਹੋ ਚਾਰਇ ਮਾਮਿ। ਅਵਲ ਜਾਹਿ ਬੁਆਪ ਸੀ ਹੋਰਨ ਦੁਜਾਜ
 ਨਾ। ਬੈਨ ਮੁਨਿ ਬੇਚ ਗੁਨ ਹੈ ਜਨਮ ਮਰਨ ਵਿਚ ਨਹਿ। ਇਕੋ ਇਕ ਖੁਦਾਇ ਸੀ ਜਿ ਰਮਿਆ ਸਭੁ ਛਾਮਾਹਿ।

ਨਾਤਾਇਬਾਇਨਾਆਬਸੀਨਾਤਾਇਨਾਰਨਖਾਕਾਆਪੋਆਪਖੁਦਾਇਸੀਪਕਦੇਸਿਰਪਾਕਾਸਾ ੧੪੮
 ਰਿਬਆਪਣੇਬਿਆਲਤੇਲੀਤਸਨਰਜਗਾਇ।ਨਰਹਉਪਜੀਬਾਦਫਿਰਬਾਦਹੁਆਬਉਪਾਇ
 ਆਬਹੁਆਤਸਉਪਜੀਆਤਸਤੋਫਿਰਖਾਕਾਖਾਕੀਬੁਤਬਣਾਇਆਨਉਧਰਿਆਆਦਮਪਾ
 ਕਾਅਵਲਖੁਦਖੁਦਾਇਸੀਕੁਦਰਤਨਰਕਹਾਇ।ਬਹੁਆਬਿਸਨਮਹੇਸਤੋਫਿਰਕੁਦਰਤਿਲਏਬ
 ਣਾਇ।ਗਜਸਤਮਸਸਤਕੀਤੀਨਖਸੀਹਤਾਕੀਨ।ਤੀਨੋਮਿਲਗਲੀਜਹੋਇਤਾਂਤੇਕੁਈਜਮੀਨ
 ਅਵਲਆਦਮਾਬਿਸਨਹੋਇਦੁਜਾਬਹੁਆਹੋਇ।ਤੀਜਾਆਦਮਮਹਾਂਦੇਉਮਹੰਮਦਕਹੇਸਭਕੋਇ
 ਚਉਬਾਆਦਮਕਸਪੁਰਖਜਿਨਸਾਜੀਬਹੁਤਿਸਫਾਤਿ।ਕੁਜੋਉਪਜੇਆਦਮੀਕਾਨਪੈਵਾਨਨਬ
 ਤਾ।ਲਖਚਉਗਸੀਆਜੰਤਕਛਅੰਤਨਪਾਗਵਾਗ।ਜੀਆਤੇਜੀਆਉਪਜੇਕਛਕੀਆਨਜਾਇਸੁ
 ਮਾਗ।ਉਪਜੇਕਈਪੈਕਬਗਉਪਜੇਕਈਅਉਤਾਗ।ਚਹੁਜਗਾਦੀਚਉਕਛੀਥਾਪੀਖੁਦਕਰਤਾ
 ਗ।ਸਤਿਜਗਰਬਸੰਤੋਖਦਾਧਰਮਅਗੋਰਬਵਾਹੁ।ਸਭੁਣਾਇਕੋਮਜਬਸੀਬਹੁਮਾਰਿਖਪਤਸ
 ਹੁ।ਲਖਵਰਿਆਦੀਆਰਜਾਕੋਰੇਮੰਡਪਨਾਹਿ।ਰਹਦੇਛਪਰਛਾਉਕਰਿਕੰਦਮੁਲਚੁਣਖਾਹਿ।
 ਬੇਟੀਬੇਟਾਇਕਵਾਰਹੋਇਤਵਲਦਦੇਇ।ਰਹਦੇਪਉਣਅਹਾਰਪਰਬਹੁਤਅਹਾਰਨਹੋਇ।ਜੀਵ
 ਣਦਾਨਹੀਆਸਗਾਰਹਿਦੇਸਦਾਨਿਰਾਸ।ਬਹੁਮਣਗਜਾਪਰਸਗਮਜਿਨਬੜੀਕੀਤੇਨਾਸ।ਖੜੇਪ
 ਣਦੇਕਾਰਨੇੜੇਤੇਧਰਿਆਅਉਤਾਗ।ੜੇਤੇਰਾਮਸੀਉਤਾਰਸੀਖੜੀਬਲੀਅਹੰਕਾਰਾ।ਬਲਹਿਰਿ
 ਓਪਰਸਗਮਦਾਚਰਨੀਸੀਸਲਗਾਇ।ਬਹੁਮਣਸਟਿਆਖੜਗਕਉਸਕੇਨਫੇਰਉਠਾਇ।ਕਿ
 ਤੇਰਬਜਤੇਦਾਜੇਰਅਗੋਰਬਵਾਹੁ।ਆਬਿਆਖੀਰਸਮੰਦੁਤਬਚਉਦਾਰਤੁਨਕਛਾਹਿ।ਖੜੀਰ

ਜੇਪਾਤਸਾਹਰਾਮਚੰਦਅਵਤਾਰਾ। ਜਿਨਜੀਤੀਨਉਖੰਡਪ੍ਰਿਥਮੀ। ਇਕਵਰਨਕੀਆਸੀਸਾਰ
 ਦੁਆਪਰਰਥਤਪੇਦਾਅਰੰਕਾਰਾਮਗੋਰਥਵਾਹੁ। ਹੋਇਜਾਦਵਭੂਪਸਭਵੈਸਾਦੇਪਾਤਸਾਹਿ।
 ਹੋਆਕਿਸਨਅਵਤਾਰਤਧਜਿਨਕੀਤੇਦੇਤਫਨਾਹਿ। ਸੁਭਹੋਈ। ਇਕਵਰਨਦੁਜਾਵਰਨਨਾਮ
 ਹਿ। ਦੁਆਪੁਰਕੇਅੰਤਾਵਿਖੇਜਬਕਲਜਗਲਗਾਆਵਿ। ਲਿਲਾਸਾਜੀਕਲਜੁਗੀਕਰਕੇ
 ਬਹੁਤਾਥਿਖਾਦਾ॥ ੨੪॥ ਆਇਤਾ। ਸਾਮਕਹੋਸਿਤੰਬਰਸੁਆਮੀਸਚੁਮਹਿਆਛੇਸਚਰਹੈ। ਸੁਭ
 ਕੇਸਚਸਚੁਸਮਾਦੈ। ਸਤਿਜੁਗਾਮੀਵਰਸਚਵਰਤੈ। ਸੁਕਨਕੋਇਅਲਾਵੈ। ਰਿਗਕਹੋਰਹਿਆਭੁ
 ਰਪੁਗਾਰਾਮਨਾਮਦੇਵਾਮਹਿਸੂਰਾ। ਨਾਇਲਾਇਐਪਰਾਛਤਜਾਹਿ। ਨਾਨਕਤਉਮੇਖਤਿਰਪਾਹਿ
 ੩॥ ਜੁਜਮਹਿਜੋਰਛਲੀਚੰਦ੍ਰਾਵਲਕਾਨਕ੍ਰਿਸਨਜਾਦਮਭਇਆ। ਪਾਰਜਾਤੁਗੋਪੀਲੈਆਇਆ
 ਬੰਦੁਬਨਮਹਿਰੰਗਕੀਆ। ਕਲਮਹਿਬੇਦਅਥਰਬਣਹੁ। ਅਨਾਉਖਦਾਈਅਲਹੁਕੁਇਆ।
 ਨੀਲਬਸਤਲੇਕਪਨੇਪਹੇਤੁਰਕਪਠਾਈਅਮਲਕੀਆ। ਚਾਰੇਵੇਦਹੋਇਸਚਿਆਗੁ। ਪੜ੍ਹਹਿ
 ਗੁਨਹਿਤਿਨਚਾਰਵਿਚਾਰਾ। ਕੁਊਭੁਗਤਿਕਰਿਨੀਚਸਦਾਇ। ਤਉਨਾਨਕਮੇਖਤਰਪਾਇ॥ ੨੫
 ਸੂਰਾ॥ ਸੁਣਹੋਚਾਰਾਇਮਾਮਸਚੁਕਹੋਖੇਲਧਿਆਨ। ਮਾਰਿਆਕਿਸਨਇਦੁਪੁਰਸਭਗੋਪੀ
 ਲੰਟੀਨਿਦਲਾ। ਪਟੇਸੁਭੇਪਾਰਜਾਤਮੁਛੇਲਾਏਉਖਾਜਾ। ਹੋਠੈਨਿਕਲਆਇਆਰੰਥਅਥਰਬ
 ਣਵੇਦਾ। ਨੀਲੇਬਸਤਪਲੇਟਿਆਸ਼ਾਹਿਬਦਾਫੁਰਮਾਨ। ਸੁਭਣਾਮਨਿਆਸੀਸਪਰਿਹਿਦੁਮਸਲ
 ਮਾਨ। ਇਦੁਪੁਰੀਤੇਆਇਕਰਿਬੈਠਾਮਥਰਾਮਾਹਿ। ਬੰਦੁਬਨਬਣਾਇਕਾਰੰਗੋਪੀਕਾਨਖੋਲਾਹਿ
 ਫਿਰਮਥੋਰਚਲਿਆਕ੍ਰਿਸਨਜੀਅਗੋਰਖਅਥਰਬਣਵੇਦਾ। ਜੀਤਸਚਾਰੇਕੁੰਟਕਉਕਰਕੇਅਚ

ਰਜਖੇਡਾ। ਫਿਰ ਨੀਲਾ ਜੁਧਾ ਪਹਰਿ ਕਰਿ ਧੈਰਾ ਮਕੋਆ ਨਾ। ਇਕੋ ਇਕ ਖੁਦਾਇ ਹੋਇ ਹੋਆ ਖੇਮ ੧੪੯
 ਹਕਲਾਮ। ਨੀਲਾ ਬਾਣਾ ਪਹਰਿ ਕਰਿ ਪਰਮ ਸਲਾਸੀ ਸਾ। ਆਸਾ ਕੁਝ ਹਥ ਕਰਿ ਕਾਜੀ ਹੋਆ ਜਗ
 ਦੀ ਸਾ। ਆਖੇ ਸਚ ਕਲਾਮ ਨੇ ਇਕੋ ਇਕ ਖੁਦਾਇ। ਜੇ ਸਾਕੋ ਈ ਬੀਜ ਹੋਤੇ ਸਾਹੀ ਲੁਣਖਾਹਿ। ਸਤਿ
 ਜਗ ਵਿਚ ਅਨਿਆਉ ਸੀ ਸੁਣੀ ਮੈਤਿ ਸਦਾ ਬਿਆਨ। ਇਕ ਵਿਗਾੜੇ ਕੀ ਮਕੋਆਰੀ ਮੈ ਸਭੁ ਜਗਨ
 ਤੇਤੇ ਦਾ ਅਨਿਆਉ ਸੀ ਸੁਣਕਾਨ ਪਰੇ ਸਭੁ ਕੋਇ। ਕੀ ਮਵਿਗਾੜੇ ਇਕ ਕੋਇ ਸਭੁ ਗੰਗੇ ਕੋ ਦੁਖ ਹੋਇ ॥ ਗ
 ਦੁਆ ਪੁਰ ਕਾ ਅਨਿਆਉ ਸੀ ਸੁਣਕੋਈ ਆਵੈ ਕੀ ਮਵਿਗਾੜਾ। ਮਾਰੀ ਮੈਤਿ ਸਦਾ ਗੋਤ ਸਭੁ ਕਰੈ ਨਕੋ
 ਈ ਬੀਠਾਗ। ਕਲ ਜਗ ਸਚ ਨਿਆਉ ਹੋਯੋ ਵਿਗਾੜੇ ਪਾਵੈ ਸੋਇ। ਹੋਰ ਸਕਿ ਸੇਨਾ ਮਾਰੀ ਮੈ ਭਾਵੈ ਕੋ
 ਈ ਹੋਇ। ਜੇਹੜਾ ਅੰਗ ਗੁਨਾਹੁ ਤਿਸ ਅਗੈ ਮਿਲੈ ਸਜਾਇ। ਵਿਚ ਕਤੇ ਬੋਲਿਖਿਆ ਆਖਿਆ ਪਾਕ
 ਖੁਦਾਇ। ਬਾਣੀ ਬ੍ਰਹਮੋਰੀ ਖਦੀ ਬੀਆਮ ਬਰਬੁਣ ਬੇਦ। ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਵਿਚ ਤੁਬਹੋਇ ਦੁਇ
 ਕੇਦਾ। ਸਤਿ ਜਗ ਹੋਆ ਗਜ ਮੇਧਾ ਬੀਜ ਗਪਵਾਇ। ਹੋਮ ਕੀ ਆਸ ਕੁਦੇਵਤਿ ਆਫਿਰ ਗਾਥੀ ਲੋਜੀ
 ਵਾਇ। ਤੇਤੇ ਹੋਆ ਅਸੁ ਮੇਧ ਰਜੇ ਹੋਮ ਕਰਾਇ। ਮੋਇਆ ਫਿਰ ਜੀਵਾਲੀ ਮੈ ਕਰਿ ਹਲਾਲ ਸਭੁ ਖਾਇ
 ਦੁਆ ਪੁਰ ਹੋਆ ਗਉ ਮੇਧ ਫਿਰ ਲੀਤੀ ਕ੍ਰਿਸਨ ਜੀਵਾਇ। ਪਿਛੇ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸਨ ਦੇ ਬਿਨੁ ਮੰਤ੍ਰਿਨ ਸਕੈ ਉਠਾ।
 ਇਹ ਤਿਥੇ ਹੋਈ। ਕ੍ਰਿਸਨ ਸਤਿ ਸਭੁ ਮੁਸਲਮਾਨ ਕਹਾਇ। ਤਿਥੇ ਹੋਇ ਗਾਹਿ ਦੁਇ ਰਲਿ ਬੈਠਨ ਖਾਣਾ ਖਾਇ
 ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਦੁਇ ਇਸ ਬਿਧ ਨਿਆਰੇ ਹੋਇ। ਉਨ ਖਾਧਾ ਹਰਮਾਸ ਭਿਹੁ ਪਪੀਵਨ ਲੈ ਚੋਇ। ਗ
 ਉਮਾਤਾ ਹਿੰਦੂ ਆਪੁ ਜਨ ਕਰਨ ਮਸਕਾਰਾ। ਗਉ ਆਮਾਰ ਨਦੇ ਖਹੈ ਕੁਕਨ ਬੇਦ ਪੁਕਾਰਾ। ਜਿਦੇ ਜਿਦੇ
 ਆਪ ਵਿਚ ਹਿੰਦੂ ਤੁਰਕ ਲੜਾਹਿ। ਉਨ ਮਾਰੀਆ ਸੂਰਨੇ ਉਨ ਮਾਰੀ ਗਾਇ। ਦੁਹਾ ਕੀਤੀ ਹਤਿ ਆ

ਮਏਨਜੀਵੈਫੇਰਾ। ਦਰਗਹਿਸਚੀਰਬਣੀਦੁਇਲਹਨਿਸਜਾਈਫੇਰਾ। ਕਲਜੁਗਦਾਨੇਮੇਧਰੇ
 ਜਿਨਾਕੀਤੀਆਗਉਆਸੇਧਾ। ਸਾਫੀਸਨਅਗਪਾਇਕੈਜਿਨਾਕੀਤੇਧਰਮਨਿਖੇਧਾ। ਧਰਮੇ
 ਕਰਮੇਬਾਹਰੇਦਰਗਹਿਲਹਿਨਨਦੇਇ। ਹਿੰਦਮੁਸਲਮਾਨਵਿਚਦੁਹਵਿਚਚੰਗਾਕੋਇ। ਇਕ
 ਰਹੇਇਕਜਾਹਿਉਠਤਬਹੀਚਲੈਗਾਹਾਦੋਏਕੈ। ਇਮਹੋਇਰਹੇਘੇਰਾਮੁਮਰਪਾਇ। ਦੁਹਬੀਹੋ
 ਆਨਕੰਮਕੋਫਿਰਕੀਤਾਹੁਕਮਖੁਦਾਇ। ਦੁਹਕੋਉਪਰਤੀਸਰਾਨਾਨਕਤੁਹੀਜਾਇ। ਦੁਨੀਆਅੰ
 ਦਰਿਜਾਇਕਰਿਇਕੋਨਾਮਜਪਾਇ। ਉਮਤਿਸਭੁਬਦਿਗਹਿਹੈਤੁਮਪਾਵਹੁਸਿਧੇਗਹਿ। ਧਰਮਚ
 ਲਾਵਹੁਸਚਦਾਦੇਵਹੁਕੁਫੁਠਾਇ। ਜੇਸਰਨੀਆਵੈਦੁਹਾਵਿਚਤਿਸੋਨਲਉਮਿਲਾਇ। ਨਾਯਕ
 ਜੀਆਨਮਾਗੀਐ। ਰਖਕਰਹੁਗਰੀਬਾਜਾਇ। ਲਖਚਉਗਾਸੀਮੇਦਨੀਸਭੁਣਾਵਿਚਖਦਾਇ
 ਚਿਟਾਬਾਣਾਸਤਿਜਗੀਪੀਲਾਝੋਤਾਮਾਹਿ। ਰਤਾਬਾਣਾਦੁਆਪਰੇਕਾਲਾਕਲਜੁਗਆਹਿ। ਉ
 ਮਤਿਮੇਰੀਹੋਇਕਰਿਪਹਰੇਨੀਲਨਕੋਇ। ਨੀਲਾਬਾਣਾਤੁਰਕਦਾਪਹਿਰਿਆਬਹੁਜਿਨਹੋਇ।
 ਜਬਹੋਸੀਇਕਬਰਨਸਭਤੁਬਹੋਸੀਨੀਲਾਰੰਗਾ। ਬਾਣੀਸਚਖੁਦਾਇਦੀਕਹੇਨਾਨਕਸਾਹੁਮ
 ਲੰਗਾ। ਜਾਤਿਪਾਤਿਸਭਉਠਸੀਸਭੁਸੰਕਰਬਰਨਕਹਾਇ। ਨਾਨਕਕਹੈਇਮਾਮਜੀਇਉਲਿ
 ਖਿਆਬੇਦਾਮਾਹਿ॥੩੬॥ ਜਦੁਬਾਜੁਮਲੇਮੁਸਲਮਾਨਸੁਣਵੇਨਾਨਕਹਿਦੀਆਪੁਛਨ
 ਮੁਸਲਮਾਨ। ਸਾਹਿਬਆਦਮਸਿਰਜਿਆਸਾਹਸਿਰਸੁਲਤਾਨ। ਆਦਮਕਾਕੀਮਜਬਸੀਏਹ
 ਭੀਰੋਇਥਿਆਨਾ। ਅਵਲਕੇਹੜਾਮਜਬਸੀਜਦਪੈਦਾਬੀਆਜਹਾਨ। ਹਿੰਦਸੀਕੇਮੁਸਲਮਾਨਦੁ
 ਹਵਿਚਇਕਠਹਿਗਾਇ। ਜੇਕਹੋਸੀਮੁਸਲਮਾਨਹੈਤੁਰਕਰੇਸਨਦੀਨਗਵਾਇ। ਹਿੰਦੁਕਹੈਸਜਾਇਹੈ

ਤਾਨੇ ਸਨਿ ਬਹੁਤਿ ਅਜਾਬੀ। ਕਰਨ ਮੁਅਤਲ ਨਾਨਕਾ ਖੋਲਹੁ ਰੂਮ ਸਿਤਾਬੀ। ਬਹੁਤ ਦਾਬੀ ਆਹੀ ਗਜੀ ॥੧੫॥
 ਆਪੀ ਰਕੀ ਤੇ ਨੀ ਸਭੁ ਜੇਹਾ। ਜਾਦੁ ਸਿਰਹਿ ਜਗਾਇ ਕੈ ਮਕਾਨਿ ਤਾਈ ਛੇਰਾ। ਹੁਇ ਆਇ ਆਮ ਦੀ ਨੇਹਦ
 ਰੂਮ ਦੀ। ਇ ਬਹੁ ਛੁਟ ਸੀ ਨਾਹਿ। ਅਗੇ ਕਰ ਕੇ ਬਹੁਤ ਦਬੀ ਰੀ ਆਹੁ ਹੁਇ ਕੁਛੀ ਚਲਤੀ ਨਾਹਿ। ਜੇ ਖੋਲੇ
 ਇ ਸਰੂਮ ਨੂੰ ਸੋਈ ਅਵਲ ਛਕੀਰਾ। ਪੀਰ ਪੈ ਕੰਬਰ ਸਭੁ ਸਦੇ ਸਿਰ ਸਾਹਾ ਦੇ ਪੀਰਾ। ॥੧੬॥ ਜਵਾਬ
 ਕੁ ਸਾਹਾ ਸੁਰਾ। ਆਖੇ ਨਾਨਕ ਹਿੰਦ ਕੀ ਸੁਣਹੋ ਸਭੁ ਮੁਸਲਮਾਨਾ। ਖੋਲ ਦਿਖਾਵਹੁ ਰੂਮ ਨੂੰ ਸ
 ਰੋ ਸੁਣਹੁ ਬਿਆਨਾ। ਅਰਥਾਨਾ ਸਰ ਮੇਲ ਕਰਿ ਆਦਮ ਸਿਰ ਜਿਆ ਖਦਾਇ। ਆਦਮ ਹੋ ਆਖ
 ਦਾਇ ਤੇ ਖਾਸਾ ਪੁਤ੍ਰ ਕਹਾਇ। ਜੈ ਸਾਮਜ ਬਥਾ ਪਦਾ ਪੁਤ੍ਰ ਭੁਤਿ ਸਹੋਇ। ਘੋਟੇ ਬੀਜੇ ਉਪ ਜੈ ਪੋਤਾ ਕਹੀਏ
 ਸੋਇ। ਆਦਮ ਹੋਇ ਚਾਰ ਪੁਤ੍ਰ ਚਾਰੇ ਰੁਕਨਿ ਪਛਾਨਾ। ਚਾਰੇ ਭੁਜੇ ਚਹੁ ਕੁਟੀ ਦੇ ਕੇ ਚਾਰ ਕਲਾਮਾ। ਹਾਬ
 ਲਭੇ ਜਿਆ ਹਿੰਦ ਨੁਕਾਬ ਲਅਰਥ ਸਤਾਨਾ। ਈਰਜਈ ਗਭੇ ਜਿਆ ਤੁਰਜ ਤੁਰਕ ਸਤਾਨਾ। ਚਾਰਿ ਕਤੇ
 ਬਾਸਾ ਥਦੇ ਚਾਰੇ ਕਰਿ ਉਪ ਦੇਸਾ। ਚਾਰੇ ਤਰਫਾ ਛਤ੍ਰਿ ਕੈ ਕੀਏ ਹਵਾਲੇ ਦੇਸਾ। ਸਿਰ ਤੇ ਭਾਗ ਭਾਰ ਕੈ ਗਹਿ
 ਆਕਿਨਾਰੇ ਹੋਇ। ਆਪੇ ਆਪਣੇ ਮਜਬ ਵਿਚ ਚਾਰੇ ਪਰਚੇ ਸੋਇ। ਚਾਰੇ ਰੁਕਨਿ ਚਾਰਹ ਵਿ ਕਰਨੇ ਲਾ
 ਗੇਰਾਜਾ। ਆਪੇ ਆਪਣੇ ਮਜਬ ਵਿਚ ਕੇਇਨ ਹੋ ਆਮੁ ਹਤਾਜਾ। ਹਿੰਦੁ ਹੋਇ ਹਾਬ ਲੇ ਕਾਬ ਲੇ ਮੁਸਲਮਾ
 ਨਾ। ਭੁਏ ਨਤੁ ਦੀਈ ਰਜੂ ਤੋਰੇ ਕਾਫਰ ਜਾਨਾ। ਨਾਉ ਮਹੀਮ ਦਮ ਹਾਂਦੇ ਵਧਾਥਾ ਆਦਮ ਨਾਮਾ। ਚਾਰੇ ਬੇਟੇ ਚ
 ਰਮਤਿ ਚਾਰੇ ਤਰਫ ਪਛਾਨਾ। ਚਾਰ ਮਸਬ ਚਹੁ ਅੰਗ ਤੇ ਤਿਸ ਦਾ ਸੁਣਹੁ ਬਿਆਨਾ। ਮੁਖ ਤੇ ਬਹੁ ਮਣਾਦੁ ॥੧੭॥
 ਜੁਖੜੀ ਜਾਨਾ। ਵੈਸਤਿ ਪਾਇ ਸਬ ਲੇ ਪਾਉ ਸੂਦ੍ਰ ਪਛਾਨਾ। ਜਿਸ ਦਾ ਹੋਵੇ ਗਜ ਜਗ ਕਰੇ ਪਿਛਾਣਾ ਸੋਇ।
 ਹੋਰੀ ਦਾ ਕੁਹਨ ਚਲੇ ਜੈ ਕਰਿ ਦੇਖੇ ਕੋਇ। ਬਹੁ ਮਣਹੋਇ ਮਸਰਕੀ ਖੜੀ ਜਨੁ ਧੀ ਜਾਨਾ। ਵੈਸਲ ਗੋਸੀ

ਗਮਗਾਰਬੀਸਦੁਸਮਾਲਪਛਾਨਾ॥ਜਿਸਜਮਾਨੇਅਮਲਹੋਇਸੋਈਖੁਲੈਕਿਤਾਬਾ॥ਸੋਈਜਗਪਾ
 ਤਸਾਹੋਇਲਵੈਕਿਤਾਬਹਿਸਾਬਾ॥ਜਿਸਜਮਾਨੇਦਾਅਮਲਹੋਇਤਿਸਵਲਹੋਇਖਰਚਾ॥ਚਰਚਰਿਧ
 ਨਫਰੇਸਤੇਕਰਿਕਰਿਬਹੁਤੇਰੂਪਾ॥ਚਾਰਮਵਕਲਿਚਹੁਤਰਫਚਾਰੇਹੁਕਮਬਰਦਾਰ॥ਜੋਗਵਰਸੰਜਮਾ
 ਨਦਾਤਿਸਮਰੇਅਮਰਅਯਚਾ॥ਚਾਰੇਵਰਸਤਖਤਦੇਰਹਦੇਸਦਾਹਜੂਗਾ॥ਹਾਜਰਰਹਦੇਗਤਵਿਨਾ
 ਹੋਦੇਕਦੀਨਦੂਗਾ॥ਇਸਗਫੀਲਜਬਗਈਲਮੇਕਾਈਲਪਛਾਨਾ॥ਅਜਗਈਲਫਰੇਸਤਾਚਾਰਮ
 ਵਕਲਜਾਨੀ॥ਚਾਰੇਵਰਸਤਖਤਦੇਹੁਕਮੀਬੰਦੇਚਾਰਾ॥ਸਦਾਹਜੂਗੀਤਿਸਰਹੋਜੋਥੀਵੈਅਉਤਾਰਾ॥
 ੨੮॥ਸੁਆਲਇਮਾਮਕਮਾਲਦੀਸੂਰਾ॥ਕਹੋਇਮਾਮਕਮਾਲਦੀਸੁਣੀਐਨਾਨਕਸਾਹਾ॥ਕਿਤੀਕ
 ਮੁਦਤਿਗੁਜਰੀਤੁਵਲਦਿਆਦਮਹਵਾਹਾ॥ਕਿਤੀਕੁਕੁਰਸੀਆਬੀਤੀਆਏਭੀਕਰਹੁਸੁਮਾਰਾ॥ਏਹ
 ਹਕੀਕਤਿਗੋਬਦੀਖੋਲੇਵਡਾਸਲਾਗਾ॥ਵਿਚਕਿਤਾਬਾਮਾਰਬੀਲਿਖਿਆਬਹੁਬਿਧਭਾਇ॥ਜਦਕਾ
 ਜਿਮੀਅਸਮਾਨਹੈਆਦਮਤਦਕਾਹਾਇ॥ਮੁਸਲਮਾਨਵਖਾਣਦੇਬਹੁਬਿਧਕਰਿਬੀਚਾਰਾ॥ਆਦ
 ਮਪੈਦਾਹੋਇਆਬਰਸਾਪੰਜਹਜਾਰਿ॥੨੯॥ਜਵਾਬਨਾਨਕਸਾਹਸੂਰਾ॥ਆਖੇਨਾਨਕਸਾਹ
 ਸਚਸੁਣਿਹੋਇਮਾਮਕਮਾਲਾ॥ਆਦਮਹਵਾਉਪਜਿਆਮੁਦਤਿਅਗਣਤੀਭਾਲਾ॥ਕਈਅਗਣ
 ਤੀਜਗਥੀਏਗਣਤੀਗਣੀਨਜਾਇ॥ਇਹੁਹਕੀਕਤਿਗੋਬਦੀਜਾਣਿਆਪਖੁਦਾਇ॥ਓਰੇਬਹੁਤ
 ਵਧੀਰਕਰਿਲਿਖਗਏਬਹੁਉਲਮਾਇ॥ਪੰਤਿਬਹੁਤੇਭਾਇਕਰਿਕਹਦੇਬਹੁਬਿਧਭਾਇ॥ਆਦ
 ਮਹੋਇਚਾਰਪੁਤ੍ਰਚਾਰੇਹੀਇਮਾਮਿ॥ਕਿਸਿਮਤਿਚਾਰੇਕੁਟਿਕਰਿਚਾਰੇਮਿਲੇਨੀਸਾਨਾ॥ਹਾਬਲਹੋਆ
 ਮਸਰਕੀਤਿਸਥੀਕਉਮਾਚਾਰਾ॥ਬਹੁਮਣਖਵੀਵੈਜਸੂਦਚਾਰਇਮਾਮਵੀਚਾਰਾ॥ਪੁਸਤਕਰਿਅ

ਫਤਾਬ ਕੀ ਮਸਰ ਕ ਸੀ ਸਨਿ ਵਾਇ। ਜਾਣਨਿ ਰਬ ਅਫਤਾਬ ਹੈ ਹੋਰ ਨ ਕਹਨਿ ਖਦਾਇ। ੧॥ ਕਾਬਲੋ
 ਆਮਗਰਬੀ ਤਿਸ ਬੀ ਕਉ ਮਾਚਾਰਾ। ਰੂਮੀ ਜੀ ਗੀ ਵਿਰਮਨੀ ਫੇਰੰਗੀ ਸਲਾਰਾ। ਪ੍ਰਸਤ ਕਰਨ ਮਹਤਾ
 ਬਦੀ ਜਾਣਨਿ ਇਹੋ ਖਦਾਇ। ਏਹੁ ਭੀ ਅਪਣੇ ਮਜਬ ਵਿਚ ਹੋਇ ਰਹੇ ਗੁਮਰਾਹਿ। ੨॥ ਤੁਰਾ ਸਮਾਲੀ
 ਹੋਇ ਆਤਿ ਸਬੀ ਕੋ ਮਾਚਾਰਾ। ਉਜਬ ਕਿ ਯੁਜਬ ਕਿ ਕਾਫਰ ਅਰਕਿਲ ਮਾਕਿ ਬੀਚਾਰਾ। ਕਾਫਰ ਹੋਇ
 ਬਤ ਪ੍ਰਸਤਿ ਜਾਣਨ ਬਤ ਖਦਾਇ। ਤਿਸ ਕਉ ਕਾਫਰ ਅਖੀ ਅਨ ਹੋਇ ਰਹੇ ਗੁਮਰਾਹਿ। ੩॥ ਈਰਜਨ
 ਬੀ ਹੋਇ ਆਚਾਰ ਕਉ ਮਉਪ ਜਾਤਾ। ਭੀਲ ਮਰਹਟੇ ਘੇਤੁ ਲੇਚ ਉਥੇ ਕੀ ਬਲ ਬਾਸਾ। ਕਰਨ ਪ੍ਰਸਤੁ ਸਿਅ
 ਤਸੇ ਨਾ ਉਜਹੁ ਦਾਸੋਇ। ਆਪੋ ਆਪਣੇ ਮਜਬ ਵਿਚ ਚਾਰੇ ਕਾਇਮ ਹੋਇ। ੪॥ ਅਪਣਾ ਮਜਬ ਫਰਾ
 ਇਕਰਿ ਆਵੈ ਹੋਰ ਸਮਾਹਿ। ਤਿਸ ਕਉ ਮੁਲਹਦ ਸਭ ਕਹੇ ਕਾਫਰ ਅਸਹ ਵਿਕਹਾਹਿ। ਮਸਰ ਕਪ
 ਈਦਾਗ ਹੋਏ ਵਨ ਨ ਦੀਵਹਾਇ। ਦਬਹਿ ਗਰਬੀ ਗੋਰ ਵਿਚ ਖਾਕੀ ਦਾਗ ਕਹਾਇ। ਮਰੈ ਸਮਾਲੀ ਕਾ
 ਫਰਾਸਟਿ ਨ ਵਿਚ ਉਜਾਨਾ। ਖਾਵਨ ਕਉ ਏਕ ਕਰੇ ਗਿਦੜ ਅਉਗਭਿਘਾਨਾ। ਮਰੈ ਜਹੁਦ ਜਨੁ ਬੀ ਆਕ
 ਟਨ ਅਗਨ ਜਲਾਇ। ਦਾਗ ਕਹਾਵੈ ਆਤੁ ਸੀ ਮੋ ਆਪੇਤ ਕਹਾਇ। ਚਾਰ ਕੋਤੇ ਬਾਚਾਰ ਜੁਗ ਚਾਰੇ ਮਜਬ
 ਪਛਾਨ। ਆਪੋ ਆਪਣੇ ਮਜਬ ਵਿਚ ਚਾਰੇ ਹੋ ਸੁਲਤਾਨ। ਜੈ ਸਖੇ ਲਚਉ ਸਾਰ ਦੀ ਬੈਠੇ ਹਦਾ ਮਲਾ। ਝੁੰਡੇ
 ਆਪੋ ਆਪਣੇ ਆਪੋ ਆਪਣੀ ਢਲਿ। ਕਲਜੁਗ ਵਿਚ ਮਨ ਸੁਖ ਕਰਿ ਚਾਰੇ ਦੀਏ ਉਠਾਇ। ਚਾਰੇ ਦਾਗ
 ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੈ ਅਰਬਾਨਾ ਸਰਭਾਇ। ਵਿਚ ਬੇਦ ਅਬਰਬ ਏਲਿਖਿ ਆਧਰਤ ਪਵਿਤ੍ਰ ਦਾਗ। ਧਰਤੀ ਵਿਚ ਬ
 ਹਾਈ ਮੈਲੇ ਇਣੇ ਸੇਤੀ ਦਾਧੀ। ਧਰਤੀ ਵਿਚ ਬੈਠਾਈ ਏਜੇਗੀ ਤੇ ਸੀਨਿ ਆਸਾ। ਖਟ ਦਰਸਨ ਗਰਹਿ ਦੁਆ
 ਸਭੁਣਾ ਧਰਤੀ ਆਸਾ। ਜਿਚਰ ਗੀਗਾ ਛਪੁ ਨ ਨਾਹਿ ਤਿਚਰ ਅਗਨੀ ਦਾਗ। ਗੀਗਾ ਹੋ ਸੀ ਅਲੇਪ ਜਬਤ

ਬਹੋਸੀਧਰਤੀਦਾਗਾ। ਧਰਤੀਧੀਰਜਧਰਮਸਾਲਸਭੁਧਰਤੀਉਪਰੋਹੇਇ। ਪੀਜੋਤਤਾਵਿਰੋਲਕਰਿ
 ਧਰਤੀਕਦੀਗੋਇ। ਕਲਿਜੁਗਧਰਤੀਪਵਿਤ੍ਰਪੈਰਤੀਨਿਮਾਣੀਹੋਇ। ਚਰਨਾਤਲੇਲੀਨੁਪੈਉ
 ਪਰਸਗਲੀਲੋਇ। ਕਲਜੁਗਕੀਮਿਰਜਾਦਹੈਚਾਰਲਖਬੜੀਹਜਾਰਾ। ਸਾਰਾਕਲਜਗਭੋਗ
 ਸੀਨਾਨਕਧਰਮਉਤਾਰਾ। ਧਰਤੀਗਉਸੁਰਪਹੈਅਹਿਨਿਸਕਰੇਪੁਕਾਰਾ। ਹੋਕੋਈਅੰਸਾਸਾ
 ਧਰੈਮੈਨੋਲਏਉਥਾਗਾ। ਦੁਖੀਪੁਕਾਰੈਰੈਨਾਦਿਨਪਾਪਾਭਾਰੀਹੋਇ। ਵਰੁਪਾਪਗਉਵਧਹੈਸਿ
 ਸਪਰਸਾਰੀਲੋਇ। ਖਲੋਤੀਇਕਤੇਪੈਰਪਰਿਤ੍ਰੈਪਾਂਹੋਇਨਾਸਾ। ਜਾਇਕੁਭੀਪੈਰਢਹਿਪਵੈਸ
 ਕੁਪਰਜਾਹੋਵੈਨਾਸਾ। ਚਾਰਸਵਾਬਜਹਾਨਵਿਚਇਕਰਹਿਆਤ੍ਰੈਨਾਹਿ। ਜਾਇਕੁਭੀਜਗਮੈ
 ਨਾਰਹੈਧਰਤੀਨਿਪਰਿਜਾਹਿ। ਚਾਰੇਮਹਾਤਥਜਹਾਨਦੇਸੁਣਹੋਚਾਰਇਮਾਮਾ। ਜਿਉਜਿਉਦਰ
 ਤਿਆਜਗਾਵਿਚਸਭੇਸੁਣਹੋਬਿਆਨਾ। ਧੜੀਬਾਦੀਦਾਗਹੈਮੋਇਆਖੜੇਉਰਾਇ। ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ
 ਆਬੀਦਾਗਹੈਵਿਚਪਾਣੀਦੇਨਵਹਾਇ। ਵੈਸਾਅਤਸਦਾਗਹੈਵਿਚਅਗਨੀਦੇਨਜਲਾਇ। ਸੂਰ
 ਰਧਰਤੀਦਾਗਹੈਧਰਤੀਵਿਚਥੈਠਾਇ। ਬਾਦੀਦਾਗਦੇਵਤਿਆਮਾਨਸਆਬੀਦਾਗਾ। ਅਗਨੀਦਾ
 ਗਪਰੇਤਹੋਇਧਰਤੀਸੁਨਸਮਾਧਾ। ਜਿਚਰਅਮਲਦੈਤਵਾਤਿਚਰਅਗਨੀਦਾਗਾ। ਜਬਜਾਸੀਗ
 ਜਦੈਤਵਾਤੁਬਹੋਸੀਧਰਤੀਦਾਗਾ। ਬਾਦੀਦਾਗਹੈਬਿਸਨਦਾਬ੍ਰਹਮੇਆਬੀਦਾਗਾ। ਦਾਗਮਹੇਸਰਅ
 ਤਸੀਸਕਤੀਧਰਤੀਦਾਗਾ। ਇਕਰਿਖੀਸਰਮੁਨੀਸਰਾਦੋਬਿਧਹੈਸੀਸਾਗ। ਰਿਖੀਸੁਰਸੈਜੇਜਟਾਧਰ
 ਮੁਨੀਸਰਮੁਨਾਏਵਾਗ। ਜਟਾਧਾਗੀਜੇਮਰੈਤਿਸਦੀਜੈਧਰਤੀਦਾਗਾ। ਜਾਮੁਨਿਮੁਨੀਸਰਜੇਮਰੈਤਿਸਧ
 ਰਤੀਦਾਗਸਮਾਨਾ। ਅਤਸਦਾਗੀਪ੍ਰੇਤਪੈਬਿਨਕਰਮਾਗਤਿਨਹੀਹੋਇ। ਜੁਗਜੁਗਏਕੋਧਰਮਹੈਧਰ

ਮਨ ਦੁਜਾ ਹੋਇ। ਸਤਿਜੁਗ ਅੰਦਰ ਜੋ ਮਰੇ ਫਿਰ ਤੇ ਤੇ ਧਰੇ ਅਉਤਾਰ। ਤੇ ਤੇ ਅੰਦਰ ਜੋ ਮਰੇ ਫਿਰ ਦੁਆ ੧੫੨
 ਪਰ ਅੰਦਰਿ ਅਵਤਾਰ। ਦੁਆ ਪਰ ਅੰਦਰ ਜੋ ਮਰੇ ਫਿਰ ਕਲਜੁਗ ਉਤਰੇ ਸੋਇ। ਕਲਿਜੁਗ ਅੰਦਰ
 ਰਿਜੋ ਮਰੇ ਫਿਰ ਜਨਮਨ ਦੁਜਾ ਹੋਇ। ਜੋ ਸਾਬਤ ਮਰੇ ਈਆਨ ਵਿਚ ਖਾਹ ਸਰਹੈ ਨ ਕਾਇ। ਤਿਸ ਆਵ
 ਗਉਣ ਨ ਹੋਇ ਫਿਰ ਆਖਿਆ ਆਪ ਖੁਦਾਇ। ਧਰਤੀ ਵਿਚ ਉਪਾਜਿਆ ਫਿਰ ਧਰਤੀ ਮਿਲਿਆ ਜਾਇ।
 ਕਹਿੰਦੁ ਬਾਰਖੁਦਾਇ ਤੇ ਭਇਓ ਫਿਰ ਨ ਜਨਮੇ ਆਇ। ੩੦॥ ਸੁਆਸ ਚਾਰਇ ਮਾਮ ਸੁਰਾ। ਸੁਣ
 ਹੋ ਨਾਨਕ ਹਿੰਦਗੀ ਆਖਨ ਚਾਰਇ ਮਾਮ। ਧਰਤੀ ਵਿਚ ਸਮਾਈ ਅਨਖਾਸੇ ਮੁਸਲਮਾਨ। ਹਿੰਦੂ ਕੋਲ ਹੋ
 ਧਰਤ ਨਾਲ ਜੋ ਆਤਮ ਵਿਚ ਜਲਾਇ। ਹੋਇ ਜਹੁਦਾ ਕਾ ਫਰਦੇ ਜਕਲ ਹੋ ਸਜਾਇ। ਅਵਲ ਦੇ ਜਕ
 ਆਤਮੀ ਜੋ ਜੁਸੇ ਘਤੇ ਸਾਨ। ਰੂਹਾ ਵਿਛੁਨਾ ਜੁਸੇ ਮੁਖ ਹੁਪ ਕਰੇ ਧਾਨ। ਆਤਮ ਵਿਚ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਾ ਸੁਣੇ
 ਨ ਕੋਈ ਦਾਇ। ਕਉਣ ਛੁਡਾਇ ਤਿਸ ਨੂੰ ਜੋ ਆਤਮ ਸਾਨਿ ਆਸੁ ਜਾਦ। ਇਸ ਆਖਰ ਜਮਾਨੇ ਵਿਚ ਮ
 ਦਮ ਸਾਨਿ ਆਮ ਜਾਧ। ਖੁਦਾਇ ਰਸੁਲ ਫੁਰਮਾਇ ਆਲਿਖਿਆ ਵਿਚ ਕਿਤਾਬ। ਰੂਹਾਨ ਜੁਦਾ ਜੁਸ
 ਯੋ ਅਰਥਾਨਾ ਸਰਏ ਕਾ। ਹਿਕਾਸੀ ਹਿਕਾਸਿ ਚਾਰ ਅੰਗ ਕਹੋਇ ਮਾਮ ਬਬੇ ਕਾ। ਪਿਛਲੇ ਜੁਗ ਮਨ ਸੂਖ
 ਹੋਨ ਅਮਲ ਤਿਨਾ ਦਾਨਾਹਿ। ਕਲਜੁਗ ਅਮਲ ਖਾਕ ਦਾ ਸੁਭਾ ਕੇ ਵਿਚ ਸਮਾਹਿ। ਖਾਇ ਬਿਹਿਸ
 ਤਮ ਕਾਮ ਹੋ ਦੇ ਜਕ ਦੀ ਨਹੀ ਜਾਇ। ਕਹੋਇ ਮਾਮ ਸੁਣ ਨਾਨਕਾ ਹਿੰਦੂ ਹੋਨ ਗੁਮਗਾਹਿ। ੩੧॥ ਜਵਾਬ
 ਨਾਨਕ ਸਾਹ ਸੁਰਾ। ਆਖੇ ਨਾਨਕ ਹਿੰਦਕੀ ਸੁਣ ਹੋ ਚਾਰਇ ਮਾਮ। ਮੁਇਆ ਦੁਖ ਨਹੁ ਹੋਨੇ ਮਿਟੀ ਸੁਨ
 ਸਮਾਨ। ਇਕ ਦਬੀ ਅਨਾਇਕ ਸਾਨੀ ਅਨਾਇਕਾ ਦਿਚਨ ਨ ਦੀ ਛੁਡਾਇ। ਇਕ ਪਏਰ ਹੋ ਮੈਦਾਨ ਵਿਚ
 ਗਏ ਕਉਣੇ ਕੁਕਰ ਖਾਹਿ। ਰੂਹੇ ਦੁਖ ਨਪਹੁ ਚਿਆ ਖਾਕ ਮਿਲੀ ਸੰਗ ਖਾਕ। ਮੁਆਜੁ ਸਾਪਲੀ ਤਹੋ

ਇਮਿਲਖਾਕੋਰੋਵੈਪਾਕਾ। ਦਬਨਸਾਨਨਲੁਹਨਾਵਣਾਪਇਆਰਹੈਧਰਮਾਹੈ⁺ ਆਪੇਆਪਹੁ
 ਵਾਹਿ। ਦਬਿਆਨਮੁਸਲਮਾਨਹੋਇਸਕਿਆਨਕਾਫਰਹੋਇ। ਜੇਹੀਜਮਾਨੇਚਾਲਹੈਤੇਹੀਵਰਤੇ
 ਸੋਇ। ਜੇਹੀਤਿਸੀਨਿਆਸੀਆਖਦਰਸਨਹਿਦਵਾਨਾ। ਧਰਤੀਵਿਚਥੈਠਾਇਆਹੋਇਨਮੁਸਲਿ
 ਮਾਨਾ। ਧਰਤੀਵਿਚਥੈਠਾਵਣਾਕਲਜਗਦਾਗਪਰਵਾਣਾ। ਬੇਦਾਅੰਦਗਲਿਖਿਆਜਨਨਾਨਕਕ
 ਹੋਵਖਾਣਾ। ਹੋਰਭਿਰੇਪਰੇਦੀਆਹੁਜਤਾਪੇਸਨਜਾਵੈਕਾਇ। ਸੋਈਵਰਤੇਜਗਤਵਿਚਜਿਉਜਿਉ
 ਖਸਮਰਜਾਇ। ੩੩॥ ਸੁਆਲਚਾਰਇਮਾਮਸੂਰਾ। ਸੁਣੀਐਨਾਨਕਸਾਹਜੀਪੁਛਨਠਾਰਇਮ
 ਮਾ। ਪੰਜਖਸੀਅਤਿਬਾਦਕਹੇਤਿਸਕਾਕਰਹੁਬਿਆਨਾ। ਪੰਜਖਸੀਹਤਿਬੁਰੀਵਿਚਕਉਣਮੁਨੀਬੁ
 ਕਹਾਇ। ਪੰਜਖਸੀਅਤੁਨੇਕਵਿਚਸੋਭੀਮੁਨੀਬਤਾਇ। ਕਿਬਹੁਉਪਜਿਬਾਦਕਾਰੀਆਫਿਰਕਿਥੇ
 ਜਾਇਸਮਾਇ। ਪੰਜਖਸੀਅਤਿਨਪਾਕਹੈਜੀਤਮਿਲਿਆਉਠਨਬਿਕਾਰਾ। ਇਨਾਮਾਹਿਆਕੀਰਾ
 ਣੇਹਕੀਕਹੋਬੀਚਾਰਾ। ਕਾਮਕ੍ਰੋਧਮਰੁਲੋਭਮੋਹਪੰਜਵਾਨਲਿਅਹੰਕਾਰਾ। ਮਾਰੀਆਇਨੇਸਭ
 ਉਮਤੀਹਿੰਦੂਤੁਰਕਅਪਾਰਾ। ਇਨਾਛਰਿਆਕੀਗੁਣਗਥਿਆਕੀਸਵਾਧਾ। ਆਖਹੁਸਭਸੇਧਕੈਜੋ
 ਲਿਖਿਆਵਿਚਕਿਤਾਧਾ। ੩੩॥ ਜਵਾਬਨਾਨਕਸਾਹਸੂਰਾ। ਆਖੇਨਾਨਕਸਾਹੁਸਚਸੁਣਹੋਚ
 ਰਇਮਾਮੀ। ਪੰਜਹੁਪੰਜਖਸੀਆਉਪਜੀਆਸੁਣਹੁਬਿਆਨਾ। ਆਬੀਖਾਕੀਬਾਦਨਾਰਪੰਜਵਾ
 ਰਹਹਵਾਇ। ਪੰਜੋਖਾਸਕਖਲਕਦੇਜਿਨਾਦਿਤੀਸਕੁਮਰਭਾਇ। ਆਬਹੁਉਪਜਿਆਕਾਮ
 ਦੋਉਸਹਵਤਿਮਨੀਕਹਾਇ। ਜਿਨਾਕੁਰਮਾਈਆਉਮਤੀਸਕੁਦੋਜਕਪਤੀਚਾਹਿ। ਗੁਸਾਉਪਜਿ
 ਆਆਤੁਸੋਗੁਰਪੀਰਨਮਾਨੇਕੋਇ। ਗੁਸਾਕਰਨਹਰਾਮਹੈਸੈਤਾਨਜਲਾਈਲੋਇ। ਲਾਲਚਉ

ਤਿਸਦਾ

ਪਾਜਿਆ ਥਾਵ ਤੇ ਜਿਸ ਲੋਕ ਕਹੇ ਸੀ ਸਾਗ। ਲੋਕੇ ਮਾਰੀਆ ਉਮਤੀ ਪੈ ਕੰਬ ਰਤੇ ਅਵਤਾਰ। ਜੋ ਵਸ ੧੫੩
 ਨਵਿਚ ਪਤਾਲ ਦੇ ਆਵਨ ਕਿਵੇਂ ਹਥ। ਜਾਲ ਪਸਾਰਿਆ ਲੋਕ ਦਾ ਚਲ ਆਵਨ ਜਾਲੇ ਫਾਸ। ਲੋਕ
 ਜਰਵਾਣਾ ਖਲਕ ਦਾ ਛੁਡਿਆ ਨਬ ਕੀ ਕੋਇ। ਨਾਨਕ ਕਹੇ ਇਮਾਮ ਜੀ ਲੋਕ ਮਾਰੀ ਸੁਗਲੀ ਲੋਇ
 ਖਾਕੇ ਉਪਾਜਿਆ ਮੇਹ ਹੈ ਜਿਨ ਮੇਹਿਆ ਸੁਭ ਸੀ ਸਾਗ। ਸੁਰਤ ਹੁਸਨ ਜ ਮਾਲ ਦੀ ਬਣ ਮੇਹੇ ਅਕਾਸ
 ਪਤਾਲ। ਮੇਹੇ ਸੁਭੇ ਲੋਕ ਜਿਨ ਮੇਸਾ ਮੇਹਾ ਪਿਆਗ। ਜੁਸਾ ਮੇਸੇ ਮੇਹੇ ਤੇ ਜਿਤ ਮੇਸਿਆ ਆਇ ਕਰਾਰ
 ਗਰਬ ਅਕਾਸੇ ਉਪਾਜਿਆ ਆਰੁਪ ਅਹੰਕਾਰ। ਖਾਤਰ ਹੋ ਠਨਾਲਿਆ ਵਈ ਪੈ ਕੰਬ ਰਅਰ ਅਵ
 ਤਾਰ। ਨਿਵੇਨ ਗਰਦਨ ਗਰਬ ਦੀ ਉਚਾ ਸਿਰ ਦੇਖ ਲਾਇ। ਵਰੇ ਵਰੇ ਅਹੰਕਾਰੀ ਆਕੇ ਈਰਹਿਆ
 ਨਜਗ ਮੇਆਇ। ਪੰਜਾ ਵਿਚ ਮੁਨੀ ਬਹੇ ਲੋਕ ਵਗਾ ਸੁਲਤਾਨ। ਸੁਭੇ ਇਸ ਦੇ ਜੇਹ ਹੈ ਨਬਿਨ ਲੋਕ
 ਨਚਲਣ ਮਾਨ। ਲੋਕ ਮਰੇ ਮਰ ਜਾਹਿ ਸੁਭ ਜੀ ਦਾਰ ਹੈ ਨਕੋਇ। ਸੁਭ ਬਖੇਨ ਲੋਕ ਦਾ ਨਾਨਕ ਸਚ
 ਬਗੇਇ। ਲੋਕੇ ਹੀ ਤੇ ਕਾਮ ਹੋਇ ਰਸਕ ਸਿਖਾਇ ਲੁਭਾਇ। ਗਵੈਨਾਰ ਪਗਾਈ ਆਕੁਖ ਅਭੁਖ
 ਸੁਭ ਖਾਇ। ਲੋਕ ਹੋਨ ਬੁਰਿਆਈ ਆਪਣੇ ਪਗਾਏ ਨਾਲ। ਜੈ ਸੀ ਗੁਰ ਬਾਮੁ ਸਪਰਿਸ ਕੈਨ
 ਆਪਿ ਸੰਭਾਲ। ਲੋਕੇ ਹੀ ਤੇ ਉਪਜਹਿ ਫਿਰ ਲੋਕੇ ਮਾਹਿ ਸਮਾਹਿ। ਇਕ ਅਲੋਕੀ ਰਬ ਹੈ ਸੂਰ
 ਤ ਸਾਰਤ ਨਾਹਿ। ਪੰਜੇ ਨੇਕ ਖਸੀ ਅਤਾ ਸੁਵਿਹੋ ਚਾਰ ਇਮਾਮ। ਪੰਜ ਹੋਇ ਪੰਜ ਤਤ ਤੇ ਤਿਸ ਦਾ ਸੁ
 ਵਹੁ ਬਿਆਨ। ਜਤੁ ਸੇ ਮਾਰੇ ਕਾਮ ਨੂਜੇ ਆਬਤ ਤ ਕਾਪੁਤ। ਵਡਾ ਸਿਧ ਜੇ ਜਤੁ ਕਰੇ ਜਿਨ ਥੀ ਮਰਥਿ
 ਆਸੁਭ ਸੁਤਾ। ਜਤਿ ਕਰਿਹੋ ਇਸਾਧ ਕਾਹੇ ਰਚ ਉਰਾ ਸੀ ਸਿਧਾ। ਚੈਰੰਜੀ ਵਹੋਇ ਜਤਨ ਕਰਿ ਪਾ
 ਈਨ ਉਨਿਧ ਸਿਧਾ। ਗਤ ਦੇਹੁ ਸੁਚੇਤ ਹੋਇ ਸੁਪਨੇ ਬਿਵਨ ਜਾਇ। ਪਰ ਗਵਾਪੀ ਗੀਤਿ ਸਦੀ ਸਚ ਨਾ

ਨਕਕਹੇਅਲਾਇ। ਸਿਵਕਰਿਆਰੇਕੋਧਨ⁺ ਕੋਸਸੰਤਾਲੇਆਪਨੁਤਾਨੇਕੋਆਇਨਕੋਇ। ਖਸ
 ਬਿਗਾਨੇਕੁਜਜਾਹਿਕੋਇਨਆਵੈਨੇਨਾ। ਜੋਸਾਅੰਦਰਮਾਰਕੇਵੇਹਰਿਖਲੇਵੇਸੇਰ। ਕੋਧਜਲਾ
 ਈਆਉਮਤੀਅਗੇਪਿਛੇਜੋਤੋਇ। ਨਾਨਕਕਹੈਇਮਾਮਜੀਕੋਧੇਜੇਤਨਕੋਇ। ਮੋਧੇਲੇਕੁਸੀਤੋਖ
 + ਕਰਸਹਜਹਿਹੋਇ ਜੋਹੋਇ। ਹੋਣੀਆਹੀਸੁਹੋਇਰਹੀਮੇਟਨਸਕੈਕੋਇ। ਸੰਤੋਖੇਸਤਿਉਪਜੇਦ
 ਇਮਾਧਰਮਤੇਦਾਨਾ। ਨਾਨਕਕਹੈਇਮਾਮਜੀਸੰਤੋਖਵਡਾਪੁਧਾਨਾ। ਮਾਰੇਮੋਹਬਥੇਕੋਕਰਿਅ
 ਤਕਾਲਨਹੀਕੋਇ। ਨਦੀਨਾਵਸੰਜੋਗਜਿਉਜਿਚਰਨਦੀਵਿਚੋਹੋਇ। ਕੀਧੀਲਗੇਜਬਨਾਉਬਿਡ
 ਜਾਇਸਭਲੋਇ। ਮੇਰੀਤੇਰੀਤਿਚਰਨਾਜਿਚਰਇਕਠੇਹੋਇ। ਨਾਮਾਈਨਾਥਾਪੜੇ। ਨਾਨਕ
 ਈਨਬੀਰ। ਕਚੇਸਾਥਕੁਸੰਗੜੀਹੰਊਕੋਸਪਰਬਾਧੇਧੀਰ। ਜੀਦਿਆਮੇਲੀਸੰਗਕੋਮੋਇਆਰਖ
 + ਨਸਕੈਕੋਇ। ਸੁਖਆਪਣੇਦੇਕਾਰਨੇਸਭਾਬਧੀਲੋਇ। ਨਾਕਰਿਮੋਹਨਿਕੰਬਨਾਅੰਤਨਸਾਥੀ।
 ਨਾਨਕਕਹੈਇਮਾਮਜੀਅਗੇਰਹੇਸੰਤਾਲਾ। ਸਿਵਮਾਰਿਆਅਹੰਕਾਰਨਹੋਰਨਕੋ
 ਇਬੀਚਾਰਾ। ਅਹੰਕਾਰੀਹੋਨਿਰਦਇਆਸਕੈਨਾਆਪਸੰਤਾਲਾ। ਹਉਮੈਵਿਚਮਗਰੁਰਹੈਮਹਾਂ
 ਅਹੰਕਾਰਚੰਡਾਲਾ। ਕੰਮੀਕੋਧੀਕਛਨਹੀਅਗੇਬਲੀਅਹੰਕਾਰਾ। ਸਭੁਣਾਅੰਦਰਿਅਤਬਲੀ
 ਲੋਭਵਡਾਸਿਰਦਾਰਾ। ਚਾਰੋਇਸਦੇਆਸਰੇਚੁਣਮਾਰਿਆਸਭੁਸੀਸਾਰਾ। ਕੋਇਨਛੁਡਿਆਜੀਵਦ
 ਅੰਦਰਿਸਭੁਜਹਾਨੀ। ਨਾਨਕਕਹੈਇਮਾਮਜੀਲੋਭਚਾਰੋਵਸਸੇਤਾਨਾ। ਪੰਜੋਨੇਕਖਸੀਅਤਾਸੁ
 ਏਹੋਚਾਰਇਮਾਮਾਨੇਕਖਸੀਅਤਿਜੋਕੋਹੋਤਿਸੁਜਿਤਾਸਗਲਜਹਾਨਾ। ਬਰੀਖਸੀਅਤਜੋਕਰੈਬੁ
 ਰਾਕਹੈਸੀਸਾਰਾ। ਦੇਵੈਹਕਮਰੰਤਤਿਸਲੁਟਲਏਘਰਿਧਾਰਾ। ਬੁਰੀਆਛੁਡੁਖਸੀਅਤਾਪਕਨਖਸੀ

ਅਤਾਨੇਕਾਨੇਕੋਵਡਾਮਗਾਭਧਾਨਾਨਕਕੋਹੋਬਥੇਕਾ॥ ੩੪॥ ਸੁਆਲਪੀਰਬਹਾਵਦੀ ਸੁਰਾ॥
 ਆਖੋਪੀਰਬਹਾਵਦੀਸੁਣਹੋਨਾਨਕਪੀਰਾ॥ ਖਬਰਸੁਣਾਵਹੁਦੀਨਦੀਧਰਕੇਸਚਤਦਬੀਰਾ॥
 ਇਕੋਇਕਖੁਦਾਇਹੈਹਰਿਜਮਾਨੇਮਾਹਿ॥ ਕੁਸਿਜਗਮੰਦਰਿਬਹੁਤਹੈਮਨਸਮਝੇਕਿਉਨਾਹਿ
 ਅਵਲਜਗਮਨਸੁਖਕਰਿਹੁਣਾਕਰਿਥਿਆਨਾ॥ ਇਸਜਮਾਨੇਜੋਬੀਏਹਿਦੁਆਦੇਇਮਾਮ
 ਜਿਤੀਅਸਾਨੇਇਮਾਮਹੈਨਸਭੇਹਾਜਰਭੇਖਾ॥ ਓਹੋਇਮਾਮਾਇਸਾਖਿਹੈਓਹਿਕਾਜੀਸੇਖਾ॥ ਅਰੇ
 ਬੀਏਫੁਊਤਜੋਤਿਹਪਰਥੈਰੇਅਉਗਾ॥ ਓਹੋਕੁਤਬਾਹੁਕਮਓਹੁਓਹਕਾਇਮਦਉਗਾ॥ ਦੁਇਆਬ
 ਹਿਰਜੋਕਰੇਤਿਨਾਮਾਗੀਐਕਖੀਸਾਨਾ॥ ਇਕੋਹੁਕਮਪੈਕੰਬਰੀਦੁਜਾਨਹੀਬਿਚਾਰਾ॥ ਤੁਸੀਭੀਅ
 ਪਣੇਮਜਬਦੇਜਾਹਰਿਕਰੋਇਮਾਮਾ॥ ਸਭੁਣਾਨਾਇਬਤੁਹੀਹੈਉਨਾਜਾਹਰਿਕਰੋਕਲਾਮਾ॥ ੩੫॥
 ਜਵਾਬਨਾਨਕਸਾਹਸੁਰਾ॥ ਆਖੇਨਾਨਕਸਾਹਿਸਚੁਸੁਣਹੁਬਹਾਵਦੀਸਾਹਾ॥ ਅਸਾਵਲਜੋ
 ਭਗਤਹੈਨਸਭੁਤਿਨਾਦੇਸੁਣਹੁਸਨਾਹਾ॥ ਤੁਰਕੀਵਿਚਇਮਾਮਹੈਨਹੀਦੁਭਗਤਿਕਹਾਹਿ॥ ਆ
 ਖਣਅੰਦਰਿਦੇਇਹੈਇਕੋਭੇਦੁਤਸਨੀ॥ ਆਪੋਆਪਣੇਮਜਬਦੇਸਭੋਹਿਨਸਿਰਦਾਰਾ॥ ਜਿਤੀ
 ਭਗਤਿਅਸਾਵਲਕਰਿਹੋਨਾਮਉਚਾਰਾ॥ ਅਵਲਭਗਤਕਬੀਰਹੈਦੁਜਾਰਾਮਾਨੰਦਾ॥ ਪਾਇਆ
 ਕਬੀਰਮਗਾਭਧਾਗੁਰਮੀਲਿਆਰਾਮਨੰਦਾ॥ ਕਾਇਮਜੁਸਾਕਬੀਰਦਾਰਹਿਆਵਿਚਜੋਹਾਨਾ॥
 ਨਾਦਥਿਆਨਾਸਾਝੀਆਨਾਹਿਦੁਮੁਸਲਮਾਨਾ॥ ਗੁਰੂਕੋਲੋਊਕਨਾਬੀਆਸਿਖਪਰਵਾਨੀ॥
 ਸਾਢੇਬਾਹਹਿਭਗਤਹਿਨਮੀਰਾਬਾਈਆਧਪਛਾਨਾ॥ ਤੀਜਾਭਗਤਰਵਿਦਾਸਹੈਚਉਥਾਹੈਨਾਮ
 ਦੇਉ॥ ਪੀਧਾਨਾਮਾਪੰਜਵੇਸਤਵਾਹੈਜੋਦੇਉ॥ ਅਠਵਾਥੇਈਭਗਤਿਹੈਨਾਵਾਸਧਨਾਜਾਨਾ॥ ਦਸ

ਵਾਪੀਨਾ ਜਾਟਿ ਪੈ ਜਿ ਸਠਾ ਕਰਮਿ ਲਿਆ ਅਜਾਨਾ। ਭੁਗਤਿ ਤਿ ਲੋਚਨ ਯਾਰ ਵਾਧਾਰ ਵਾਧੈ ਨਪ
 ਛਾਨਾ। ਸਭੁ ਭਗਤਾ ਸਿਰਗੁ ਰੂਪੈ ਰਾਮਾਨੰਦ ਪਛਾਨਾ। ਮੀਰਾ ਬਾਈ ਭੁਗਤਿ ਤੈ ਅਧਾ ਕਰ ਕੇ ਨਾਰ
 ਨਾਨਕ ਆਖੇ ਪੀਰ ਜੀ ਸਭੁ ਮਜਬ ਦੇ ਸਿਰ ਦਾਗ। ਗੋਰਖ ਦੀ ਸਰਮ ਛਿੜਨਾ ਬਚਰ ਪਟ ਗੋਪੀਚੰ
 ਦਾ। ਗਾਜਾ ਭੁਰਥਰ ਅਮਰ ਸਿਧ ਪੈ ਜਿਨ ਇਸਾ ਬਿਰਕੀ ਤਾ ਪਿੰਡਾ। ਸਿਧ ਚਉਰਾ ਸੀ ਅਮਰੁ ਪੈ ਭੁਗ
 ਤਾ ਵਿਚ ਨਹਿੰਦਾ। ਇਹੁ ਰਹ ਸਨਿ ਜਗਿ ਅਮਰਿ ਸਿਧ ਜਬ ਸਗ ਸੂਰਜੁ ਚੰਦਾ। ਵਡਾ ਭੁਗਤ ਫਰੀਦ
 ਹੈ ਸੇਖਾ ਅੰਦਰਿ ਸੇਖਾ। ਜੁਹ ਦੀ ਕਰਿ ਤਨ ਸਾਧਿਆ ਵਸ ਕੀਤੁ ਸਨਫ ਸਵ ਸੇਖਾ। ਸਭੁ ਪਹੁਤੇ ਖੁਦਾ
 ਇਨਾਲ ਸਭੁ ਮਹਿ ਇਕ ਪਛਾਨਾ। ਜੁਗਹ ਜੁਗੀਤ ਰਿਅਮਰੁ ਹੈ ਗਾਵਨ ਬੇਦ ਪੁਰਾਨਾ। ਸਾਖਾਇ ਨਾ
 ਦੀ ਪੀਰ ਜੀ ਲਿਖੀ ਵਿਚ ਕਿਤਾਬਾ। ਇਮਾਮਾ ਸਿਰ ਇਮਾਮ ਹੈ ਇਸਹਾਬਾ ਸਿਰ ਇਸਹਾਬਾ॥ ੩੬॥
 ਸੁਆਲ ਨਾਨਕ ਸਾਹ ਸੁਰਾ। ਸੁਣਹੋ ਪੀਰ ਬਗਵਦੀ ਆਖੇ ਨਾਨਕ ਪੀਰਾ। ਬੇਗੁਨਾ ਹੋ ਜੇ ਜਾਨ ਵਰ
 ਕਰ ਦੇ ਕਿਉ ਤਕ ਬੀਰਾ। ਜੇਗ ਜੁਲਮ ਹਰਾਮ ਹੈ ਸਿਰਗਾਰੀ ਬਾਹੋਇ। ਬੇਜਬਾਨ ਬਹਾਇ ਮਾਖਾਵੈ
 ਮਾਸ ਜੋ ਕੋਇ। ਜਿਤੀ ਪੈਦਾਇ ਸਰਬ ਦੀ ਕਾਨ ਹੈ ਵਾਨ ਨਥਾਤਾ। ਸਭੁ ਬਾਅਦ ਰਿਇ ਕਰ ਬੁਕੀਚ
 ਨ ਨਾਹੀ ਘਾਤਾ। ਕਿਤੀ ਸਹੀ ਪਾਕ ਹੈ ਕਿਤੀ ਸਈ ਪਲੀਤਾ। ਨਫ ਸੇਕਾਰ ਨ ਮਾਰੀ ਅਨ ਕਹੀ ਖੁਦਾ
 ਇਹ ਦੀ ਸਾਕਾਰ ਨ ਸੁਆਦ ਨਫ ਸਦੇ ਜਨਾ ਵਰਜਿ ਬੇਕਰਾਇ। ਜਿਸ ਨੇ ਕੋਈ ਮਾਰ ਸੀ ਫਿਰ ਭਹਿ
 ਭੀ ਕੁਹ ਸੀ ਆਇ। ਪਕੀਨ ਬਾਤ ਹਲਾਲ ਹੈ ਜੇ ਤੇ ਮੇਵੇ ਨਾਮਾ। ਅਪਣੀ ਖਾਹ ਸਿਜੇ ਗਿੜਹਿ ਸੇਕੀ
 ਤੇ ਪਾਕ ਕਲਾਮਾ। ਅੰਦਰਿ ਕਉ ਮਹੈ ਵਾਨ ਦੇ ਜੇ ਹੋਵੈ ਵਸਤਿ ਹਲਾਲਾ। ਰਬਰ ਜਾਈ ਜੇ ਮਹੈ ਤਿਸ ਪਰ
 ਛੁਰੀ ਕਮਾਲਾ। ਜੇ ਕੀਤੀ ਰਬ ਹਲਾਲ ਮੈ ਲਗੀ ਹੋਵਹਰਾਮਾ। ਤਿਸ ਪਰ ਕਾਤੀਰ ਵਾਹੈ ਆਖੀਰ ਬਕ

ਲਾਮਾ। ਤੁਨੁਦਰੁ ਸਤਿਨਮਾਰੀਐ ਜੋ ਫਿਰਦਾਗਲੀਆਮਾਹਿ। ਆਈਅਜਲਜੋਗਿਫੇਤਿਸਕਰੇਹ १੫੫
 ਸਾਲੀਖਾਹਿ। ਬਾਬੁਪਾਣੀਤਾਮਦੇਖਾਣਹੋਰਹਰਾਮਾ। ਨਫਸਰਜਾਈਬਾਤਲੀਕਹਿਆਮੁਸਨਮਾਨ
 ਜੋਕਰੋਰਿਆਜਤਬੰਦਗਿਤਿਸਨੇਮਾਸਨਪਾਕਾ। ਸੁਭਾਅੰਦਰਿਰਮਿਰਹਿਆਹਰਿਦਮਸਾਹਿਬ
 ਆਪਿ। ੩੭॥ ਜਵਾਬਇਮਾਮਕਮਾਲਦੀਸੁਰਾ। ਕਹੋਇਮਾਮਕਮਾਲਦੀਸੁਣਨਾਨਕਸਾਹਫਕੀ
 ਗ। ਥੀਆਸਈਹਲਾਲਜਿਉਤਿਸਦੀਸੁਣਤਦਿਧੀਗ। ਸਾਜਿਆਗਥਿਦਉਦਨੋਦੇਲੁਹਾਰੀਸਾਜ
 ਆਇਆਪਿਨਪੈਕੀਬਰੀਜੋਰਬਫੁਰਮਾਇਆਕਾਜਾ। ਅਵਿਲਆਦਮਸਾਜਿਆਕਾਨਹੈਵਾਨਨ
 ਬਾਤ। ਖਾਲੀਰੂਸੇਨਜਾਇਕਾਖਾਲੀਪਾਟਿਨਬਾਟਿ। ਦਉਦਕੁਹਾਨਸਾਜਿਆਰੂਜੀਕਾਤੀਨਾਸ
 ਕੁਹਾਨਾਵਛੇਨਬਾਤਨੋਕਾਤੀਕਰੇਹਲਾਲਾ। ਖਾਲੀਬੀਜੀਮੀਨਤਬਜਾਕਟੀਹੈਵਾਨਬਾਤ। ਲਿਖੀਧ੍ਰਿ
 ਚਕਿਤਾਬਦੇਸੁਭਾਈਨਿਆਮਤਿਪਾਕਾਜੇਇਤੀਸਈਨਮਾਰੀਅਨਿਵਧਿਬਹਿਨਜਿਮੀਨੇਮਲਾ। ਇ
 ਨਾਮਾਰਨਰਵਾਹੈਜੋਬੀਈਹਲਾਲੀਗਲਿ। ੩੮॥ ਜਵਾਬ ਨਾਨਕਸਾਹਸੁਰਾ। ਆਖੇਨਾਨਕਸਾ
 ਹੁਸਚੁਸੁਣਹੋਇਮਾਮਕਮਾਲ। ਜੋਗਲਬਹੋਇਇਨਸਾਨਪਰਮਾਰਨਤਿਸੇਹਲਾਲਾਗਾਉਮੇਸਬ
 ਜਾਮੁਰਹੀਆਹੋਇਹੈਵਾਨਗਰੀਬਾ। ਤਿਹਪਰਛੁਰੀਹਰਾਮਹੈਖਾਵਨਤਿਨਪਸੀਤਾ। ਦੁਸਮਨਜੋਉ
 ਨਸਾਨਦੇਤਿਨਾਮਾਸਹਲਾਲਾ। ਮਾਰਨਿਤਿਨਾਰਵਾਹੈਸੁਣੀਹੋਇਮਾਮਕਮਾਲ। ਜਬਰਾਮਾਰਨਹੈਪੀ
 ਐਜੋਕਰਨਅਗੋਤੇਜੋਗ। ਤਿਸਪਰਜੋਗਨਲਗੇਰੇਨਹਰਾਮਕਰਿਛੋਡਾ। ਜਾਲਮੁਮਾਰਨਹੈਪੀਅਨਿ
 ਚੀਤੇਸੇਰਪਿਲੰਗਾ। ਤਿਨਛੁਰਹਿਹਰਾਮਕਰਿਜੋਮਾਰਨਅਗੋਚੀਗ। ਜੋਬਿਚਾਰੇਜਨਾਵਰਿਮਾਰਨ
 ਨਉਨਾਹਲਾਲਾ। ਬਿਨਾਰਜਾਇਖੁਦਾਇਦੀਤਿਹਪਰਛੁਰੀਜਵਾਸਿ। ਮੁਈਸੇਮੁਰਦਾਰਹੈਸਹਕੇਜਾ

ਨਕਵਾਇ। ਖਾਵੀਏਹੁਤਲਾਸਹੈਤਿਸਪਰਛੁਰੀਰਵਾਇ। ਖਾਧਿਆਮਾਸਗੁਨਾਹੁਪੈਜੋਜੋਰੀਕੀ
 ਆਹਲਾਸ। ਜੋਰੀਕੁਠਾਹਰਾਮਹੈਤਿਸਤੋਹੋਇਜਵਾਸ। ਨਾਪਾਕਾਸਿਰਨਪਾਕਪੈਜੋਖਾਵੈਮਾਸਹ
 ਰਾਮ। ਮਨੀਖੁਨਤੇਭੁਪਜੋਇਹਖਾਣਕਿਸੇਨਕਾਂਮ। ਮਨੀਖੁਨਕੀਬੰਦਟੁਕਲਗੋਕਪਕੇਨਾਸਾਕ
 ਪੜਾਹੋਇਨਪਾਕਤਬਸੁਣਹੋਇਮਾਮਕਮਾਸ। ੩੬॥ ਚੰਦੀਸ ਗੰਗਤਿਲੰਗਮਹਲਾ ੧॥ ਹਮ
 ਬੰਦੇਯਕਰੰਗੀਸਾਹਿ। ਵਗਾਹਿਦੁਕਾਜੇਰਤੁਰਕਕਾਇਨਦੇਨੋਤੇਰਾਖਾਇਸਾਹਿ। ੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਜ
 ਬਹਿਦੁਕੀਹੋਤਸਕਾਈ। ਬਾਦੀਆਣੀਮੇਸਾਬਿਹਾਈ। ਚਉਕਾਰੇਕੈਭਾਭੇਪੈਵੈਕਰਮਅਕਰਮੀਕਾ
 ਰਕਮਾਇ। ਵਮਲੈਕੇਬੇਟੀਬੇਚੀਤਿਸਬਪਰਕਉਮਿਲੈਸਜਾਇ। ਐਸੇਅਮਲਹਿਦੁਕੇਦੋਖੋਮ
 ਤੋਕੋਹਿਦੁਨਾਮਕਹਾਇ। ੧॥ ਚਗਕਿਤੇਬੀਜੇਰਹਰਾਮ। ਗਲਕਾਟੇਨਹੀਮੁਸਲਮਾਨ। ਸੁਰਤਭੁਨ
 ਤਾਨਬੀਨਹੋਤਾ। ਪੈਕੰਬਰਕਲਮਾਕੁਕਸੁਣਾਇਆ। ਸਭੁਣਾਅੰਦਰਇਕਜਣਾਇਆ। ਇਕਜ
 ਣਕਰੀਐਤਕਬੀਗ। ਸਚੀਦਰਗਹਿਮਿਲੈਤਜੀਗ। ੩॥ ਭਾਈਮੁਰਜਨਬੀਬਹੁਦੁਖਪਾਇਆ
 ਪਥਰਸਾਜੁਭੁਪਰਲਗਵਾਇਆ। ਦੰਦਭਨੇਪਥਾਰਿਫਿਰਯਾਦ। ਨਾਨਕਅਲਹਨਕੀਤਸਯਾਦ
 ੪॥ ਤਉਰੇਤਅੰਜੀਲਜੀਬੁਰਫੁਰਕਾਨ। ਚਾਰੇਕੁਕਾਹਿਜੋਰਹਰਾਮ। ਅਲਹਿਫੁਰਮਾਇਆਮਨਿ
 ਨਕੋਇ। ਖੁਦੀਬਖੀਸੀਕਰੈਸਭੁਲੋਇ। ੫॥ ਬੇਜਬਾਨਪਰਛੁਰੀਹਰਾਮ। ਕਿਆਮਤੁਲੇਖਾਰਹ
 ਯਾਅਮਾਨ। ਜੋਸਾਕਰੈਤੈਸਾਹੀਪਾਵੈ। ਹਥੇਹਥੀਝਗਨੁਚੁਕਾਵੈ। ੬॥ ਸਾਬਰਦਰਦਵੰਦਰ
 ਵੇਸ। ਬੇਦਰਦਾਕਉਕਿਆਮਾਤਿਪੇਸਾ। ਦੇਣਲੈਣਾਛੁਡੈਨਕੋਇ। ਮਾਖਰਵਖਤਨਿਬੇਨਾਹੋਇ। ੭
 ੮॥ ਮਨਪਥਰਜਿਸਕਾਫਰਸੋਈ। ਆਤਸਬਿਨਾਨਚੁਨਾਹੋਈ। ਚੁਨਾਹੋਇਤਾਮੇਮਕਹਾਵੈ। ਤਬਮੇ

ਮਨਿ ਨਾਮ ਸਦਾ ਵੈ॥ ੮॥ ਟਹਕਿ ਰਾਹਿ ਵਿਚ ਰਹੈ ਹੋਗਾ ਨਾਹਕ ਹਸਾਸ ਬਖੋਰੇ ਖਾਨਾ ਹੋਇ ਤਸ
ਲਲਗੈ ਸਚ ਜਾਇ॥ ਤੁਓ ਨਾਨਕ ਦਰਿ ਦੀਦਾਰ ਸਮਾਇ॥ ੯॥ ਸਰਾਸਰੀ ਅਤਿ ਸਚ ਪਛਾਣੇ॥ ਸ
ਕੁਤੇ ਮੰਦਾ ਆਪ ਕਉ ਜਾਣੇ॥ ਤਰਕਿਤਰੀ ਕਤਿ ਬਦਾ ਅਮਲ ਤੁਜਾਵੈ॥ ਤਬ ਹਕਰਾਸਤੀ ਪਾਵੈ॥ ੧੦॥ ਅ
ਰਫਤ ਨਫਾ ਸਿਕਉ ਮਾਰੇ॥ ਆਪਤਰੇ ਸਕਉ ਮਤਿ ਤਾਰੇ॥ ਐਸਾ ਦਾਨ ਸਮੰਦ ਉਲਮਾਉ॥ ਮਰੈ ਨਜੀ ਵੈ
ਵੈ ਨਜਾਉ॥ ਤਬ ਲਗਾ ਦੁਨੀਆ ਆਤਮਾ ਹੀ॥ ਜਬ ਲਗਾ ਹਕ ਪਛਾਤਾ ਨਾਹੀ॥ ਹਕ ਮਕਾਮ ਜਿਨੀ
ਪਛਾਣਾ॥ ਸਰਪਰਾਉ ਸਤਿ ਸਹੀ ਜਾਣਾ॥ ੧੧॥ ਸਚ ਕੀ ਕਾਤੀ ਸਚ ਸਕੁ ਸਾਰਾ॥ ਘਾਤੁ ਤਪਸ਼ੀ ਦਉ
ਦਸੁ ਹਾਰਾ॥ ਸਚ ਕੀ ਸਾਣ ਲਈ ਚਿਲਕਾਇ॥ ਗੁਣ ਕੀ ਥੇਕੇ ਮਾਹਿ ਸਮਾਇ॥ ੧੨॥ ਤਿਸ ਕਾ ਕੁਠਾ ਹੋਵੈ
ਸੇਖਾ॥ ਲੋਹੁ ਲਥਨ ਕਿਥਾ ਉਵੇਖਾ॥ ਹੋਇ ਹਲਾਸ ਹਰਾਮਤ ਜਾਵੈ॥ ਤੁਓ ਨਾਨਕ ਸੁਨਿ ਮਸੀਤੁ ਸਮਾਵੈ॥
੧੩॥ ੧॥ ੪੦॥ ਗਾਗਤਿ ਲੰਗਮਿ ਹਲਾ ॥ ਅਵਲਾ ਅਵਲਾ ਏਕ ਖੁਦਾਈ॥ ਦੂਸਰੀ ਕੁਦਰਤ ਸਾਜਾਇ
ਖਾਈ॥ ਕੁਦਰਤ ਕਲਾਮ ਕੁਕਸੁ ਣਾਇਆ॥ ਇਕ ਅਲਾਹੀ ਗੁਹੁ ਬੁਤਾਇਆ॥ ੧॥ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਕਾਦਰ
ਤੇਰੀ ਕੁਦਰਤਿ ਜਾਨੀ॥ ਸਿਰਪਰਿ ਮਉਤ ਸਾਹਿਬ ਸੁਲਤਾਨੀ॥ ੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਕੁਦਰਤਿ ਸਿਰਜੇ ਆਦਮ
ਵਾ॥ ਤਿਨ ਭੀ ਕੀਤਾ ਬਹੁਤਾ ਦਾਵਾ॥ ਸਾਂਤੁ ਚੀਜ ਜਿਸਾ ਸਿਲੇ ਬਕਾਈ॥ ਸੇਭੀ ਮਉਤੇ ਕੀਏ ਫਨਾਈ॥ ੨॥
ਆਦਮੋ ਕਈ ਪੈ ਕੀ ਬਰਹੁਏ॥ ਖੁਦੀ ਤਿਕ ਬਰੀ ਕਰਿ ਕਰਿ ਮੁਏ॥ ਅਪਈ ਕੁਠੀ ਰਵਾ ਕਰਿ ਮਾਨੀ॥ ਸੇ
ਭੀ ਮਉਤੇ ਕੀਏ ਫਨਾਈ॥ ੩॥ ਯਾਰ ਮਸਾਇ ਕਬੂਲ ਰਹੀ ਲਾਇਕਾ॥ ਸਿਹਤਰ ਸਮੇਲਾ ਕਉ ਹੋਈ ਇਨ
ਇਤਾ॥ ਪਰੀ ਆਦੇਵ ਜਿਨ ਬੰਦੀ ਰੀਨੇ॥ ਸੇਭੀ ਮਉਤਾ ਹਿਸਾ ਕਤਿ ਕੀਨੇ॥ ੪॥ ਤੁਜ ਕਲਹ ਸਿਰਦਾਨੇ
ਬੀਨੇ॥ ਖਾਲ ਕਸੋਪ ਸਪਰਦੇ ਕੀਨੇ॥ ਯਾਰ ਮਹੰਮਦ ਨਿਕਟ ਖੁਦਾਈ॥ ਸੇਭੀ ਮਉਤੇ ਕੀਏ ਫਨਾਈ॥ ੫॥

ਮਰਤਾਜਾ ਅਲੀ ਸੇਰਖੁ ਦਾਈ। ਖਾਲਕ ਜਕੋ ਵਈ ਅਤਾਈ। ਯਾਰ ਮਹੀ ਮਦਬੰਧ ਪਕਾਈ। ਸੇਭੀ ਮਉਤੇ
 ਕੀਏ ਫਨਾਈ। ੬। ਜੋਹ ਕਲ ਮਜਿਮੀ ਅਸਮਾਨ। ਖਾਲਕ ਰਹ ਰਖੇ ਅਮਾਨਿ। ਮਰਤਾ ਜੀ ਵਣ ਕੀ ਗਮੀ
 ਨਕਾਈ। ਸੇਭੀ ਮਉਤੇ ਕੀਏ ਫਨਾਈ। ੭। ਖਾਨ ਮਲੁ ਕਉ ਮੇਰੇ ਸਿਰ ਦਾਗਾ। ਸੇਭੀ ਮੁਸਾਫਰ ਚਲਣਹ
 ਰਾ। ਦਉ ਲਵ ਮਾਮੇ ਗਏ ਵਜਾਈ। ਸੇਭੀ ਮਉਤੇ ਕੀਏ ਫਨਾਈ। ੮। ਕਰਹਿ ਤਿਕਬਰੀ ਖੁਦੀ ਜਨਾਵਹਿ
 ਅਵਿਜੁਗਾਦਿ ਅਨੀ ਅਤਿ ਪਾਵਹਿ। ਨਾਨਕ ਜੇ ਕੋਏ ਕਪਛੁ ਏ। ਤਉ ਕਛੁ ਪੰਦਨ ਸੀ ਹਤ ਜਾਏ
 ੯। ੪੧॥੩॥ ਆਇਤ। ਆਵੈ ਕਾਲਕ ਹੋ ਕੇ ਜਾਈ। ਜਲਿ ਬਲਿ ਮਹੀ ਅਲਿਕਾ ਸਿਸਮਾਦਿ।
 ਪਾਣੀ ਪਵਣਿ ਅਗਨ ਫਨਿਕਾਲਾ। ਧਰਤੀ ਕਾਲ ਪਸਾਰਿ ਓਜਾਲਿ। ੧॥ ਰਵਸ ਸਿਤਾਰਾ ਮੰਰੁ ਪਹੁ
 ਏ। ਧੁਹ ਪੁਤਲਾਦਿ ਮਟਲ ਹੋਇ ਮੁਏ। ਜਤੀ ਸਤੀ ਨਉ ਨਾਬ ਕਰਾਇ। ਸਿਧ ਚਉਰਾ ਸੀਕਾਲ ਪਚੋ
 ੨। ਨਿਸ ਬਾਸਰ ਤੁਦਿ ਦੇਵ ਦਿਵਾਲਾ। ਕਾਲ ਨ ਛੂਰੇ ਕਾਨਗਾ ਆਲਾ। ਮੇਨੀ ਜੋਨੀ ਫਿਰ ਫਿਰ ਬ
 ਕੇ। ਸਰਨ ਰਮੇ ਕਾਲ ਕੇ ਚਾਪੇ। ਗੁਣ ਰੰਗ ਨ ਕੋਈ ਰਹੇ। ਪਕੜੈ ਟਕਾਲ ਸਭ ਰਹੇ। ਖਾਣੀ ਚਾਰਨ
 ਰਹ ਸੰਜਗ ਮੈਂ। ਮੀਰ ਪੀਰ ਸਾਦਿਕ ਸਾਲਿਕ। ਜੋਦੀ ਸੇਭੈ ਸਗਲ ਸਿਧਾਵੇ। ਕਾਲ ਸਬਲ ਨਹੀ
 ਛੂਟ ਨ ਪਾਵੇ। ਚਉਦਹ ਤਬ ਕਾਲ ਕੇ ਵਸਾ। ਕਾਲ ਨ ਛੂਰੇ ਕਿਤ ਜਾਈ ਐਨਸਾ। ਕਾਲ ਜਲਾਦਿ ਸਭੇ
 ਜੋਰ ਖਾਇਆ। ਤੁਈ ਲੋਕ ਮਹਿ ਰਹਣ ਨ ਪਾਇਆ। ਕਾਲ ਵਸਿਭੁ ਏ ਰਾਮ ਰਸਲਿ। ਬਰਸਰ ਨਾਨਕ
 ਕਾਲ ਕੁਝ ਲਿ। ੪੩॥੩॥ ਸਾਹਦੀ ਕੁਗਤ ਕਬੀਰ। ਠਾਗਤਿ ਲੀਗ ਮਹਲਾ ੧॥ ਬੰਦੇ ਤੋਤ ਰਿਦ ਮਸਾ
 ਹਿ ਬਨ ਜਾਨਾ। ਹਿਦੁ ਪੁਜਹਿ ਦੇਹੁ ਰੇ ਮੁਰਦੇ ਗੋਰੀ ਤਰਕਾਨਾ। ੧॥ ਰਹਾਉ। ਆਨਿ ਆਜੀਉ ਪਸਾ
 ਰੀ ਆਕਰਿ ਬਸਿਗ। ਲਾ ਕਾਲ ਕੇ ਮਾਸ ਲੀਆ। ਆਰਿ ਆਜੀਉ ਹਰਾਮ ਹੋਤ ਹੈ। ਲਾ ਕਹਤ ਹਲਾ ਲਖ

ਆ॥ ੧॥ ਮੁਲਾਕਹਿਤਮਾਸਪਾਕਹੈਪਾਕਪਵਿਤ੍ਰਸਭੇਕਰਿਖਾਈ॥ ਅਨੀਖੁਨਿਤੇਮਾਸਉਪੀਨਾਆ ੧੫੭
 ਸਪਲੀਤਪੁਆਇਉਭਾਈ॥ ੨॥ ਮਾਸਨਪਾਕਪਾਕਨਹੀਹੋਵੈਜੀਆਮਾਰਦੁਖਦੇਵੈ॥ ਜਿਸਕ
 ਮਾਸਜੇਰਹਿਮੁਲਾਫਿਰਮਾਸਉਹਲੇਵੈ॥ ਮੁਲਾਮੁਰਗਮੁਰਗਹੁਹਿਮੁਲਾਇਹੁਪ੍ਰਤਖਦਿਸੀਵੈ॥
 ਥਕਰੀਆਮਾਸਕਸਾਈਕੁਠਾਦਿਤਾਫੇਰਮੰਗੀਵੈ॥ ੪॥ ਬਾਤਲਿਬਾਤਿਨਮੁਖਤੇਸਾਚੀਪੜਦੇਵਿਚ
 ਜੋਹੋਈ॥ ਸਾਈਗਲਸਚਾਵੀਮੁਲਾਪ੍ਰਗਟਿਦਿਸੀਵੈਜੇਈ॥ ੫॥ ਪੁਸਤਕਪੜਿਪੜਿਹਿਦੂਕੁਲੇ
 ਮਸਲਮਾਨਕੁਰਾਨਾ॥ ਕਹਤਕਈਰਠਾਇਨਰਕਪੜਹਿਗੋਜਿਨਹਰਿਦਮਸਾਹਿਬਨਜਾਨਾ॥ ੬॥
 ੪੩॥ ਤਿਲੋਗਾ॥ ਵਰਦਵੰਦਰਵੇਸਹੈਬੇਵਰਦਕਸਾਈ॥ ਕਿਉਗਲਛੁਰੀਚਲਾਈਐਨਾਹੀਪੀ
 ਰੁਪਗਈ॥ ੧॥ ਰਹਉ॥ ਕਿਆਬਕਰੀਕਿਆਗਾਇਹੈਕਿਆਮਪਣਜਾਇਆ॥ ਸਭਕਾਲੇਹੁ
 ਏਕਹੈਸਾਹਿਬਫਰਮਾਇਆ॥ ੧॥ ਸਵਾਸੇਰਜਉਪੈਕੁਬਰਤਮਾਮਉਮਰਮਾਹਿਖਾਇਆ॥ ਰੂਰ
 ਦੇਰਹੈਖੁਦਾਇਬੀਨਹੀਗਲਾਕਟਾਇਆ॥ ੨॥ ਕੁਥੇਕਉਭੁਜਨਦੀਜੀਐਪੀਆਸੇਕਉਪਾਈ
 ਵਰਗਾਹੈਇਹਮਨਜੁਰਹੈਸਾਚੀਕਰਿਜਾਣੀ॥ ੩॥ ਕਿਆਦੀਨਮਾਹਿਕਿਆਦੁਨੀਮਹਿਕਿਆਦੇ
 ਜਕਮਾਹੀ॥ ਕਹਿਕਈਰਬੇਵਰਦਕੁਠਾਹਰਿਨਾਹੀ॥ ੪॥ ੪੩॥ ਗਗਗਉੜੀ॥ ਸਾਧੇਦੋਉ
 ਰਹੁਮਹਿਨੀਠਾ॥ ਹਿੰਦੂਤਰਕਦੋਉਕਉਲਾਗਾਸੁਆਦੁਲੇਕੁਕਾਮੀਠਾ॥ ੧॥ ਰਹਉ॥ ਹਿੰਦੂਕੀਦ
 ਏਆਮਿਹਰਤੁਰਕਨਿਕੀਦੋਨੋਘਟਿਤੇਭਾਰੀ॥ ਓਹਛੁਰੀਧਰੇਓਹਝਟਕਾਮਾਰੇਆਗਦੇਉਘਰਿਲ
 ਗੀ॥ ੧॥ ਹਿੰਦੂਇਕਦਸਬ੍ਰਤਕਉਸਾਧੇਦੁਧਸਿਘਨ੍ਰੇਸੇਤੀ॥ ਅਨਰੇਹਠੇਆਨਕਉਤਿਆਗੇਖਾਵ
 ਹਿਸਾਗਸੇਕੋਤੀ॥ ੩॥ ਰੇਜਾਰਖਹਿਨਿਮਾਜਗੁਜਾਰਹਿਕਿਬਲੇਸੀਸਾਨਿਵਾਵਹਿ॥ ਓਨਕੋਭੁਸ

ਤਕਹਾਰੇਸਾਧੋਸਾਂਝਕਉਮੁਰਗੀਆਰੇ॥ ੩॥ ਗਉਭੀਏਕੋਸੁਰਭੀਏਕੋਇਕਲੋਹੁਇਕਚਾਮ॥
 ਕਹਤਕਬੀਰਸੁਣਹੁਰੇਸਾਧੋਘਟਿਘਟਿਰਾਮਸਮਾਨ॥ ੪॥ ੧॥ ਗਗਉੜੀ॥ ਸਾਧੋਏਕਪ੍ਰ
 ਥਦੇਬਾਟਾਰੇ॥ ਆਦੇਕਅੰਤਰੇਏਕੋਵਿਚਮਾਰਗਯਹਿਛਾਟਾਰੇ॥ ੧॥ ਗਗਉ॥ ਹਿੰਦਕੀਹਦਗ
 ਉਦੇਹੁਰਤੀਰਥਧੁਤਾਇਸਨਾਨਾਰੇ॥ ਬਕਰੀਮਾਰਮਾਸਮੁਖਮੇਲਹਿਤਿਨਕੈਸੋਗਮਹਿਜਾਨਾਰੇ॥
 ਰੋਜਰਖਹਿਨਿਮਾਜਗੁਜਾਰਹਿਮਕੋਮਸੀਤਲਪਟਾਨਾਰੇ॥ ਤੁਸਥੀਫੇਰਤਕਬੀਰਨਛੁਡਹਿਤਿਨਕੈ
 ਸੇਅਲਹੁਪਛਾਨਾਰੇ॥ ੩॥ ਆਕੋਗਲੇਜਨੇਉਨਾਹੀਪੁਤਕਹਾਵੈਪਾਂਡੇਰੇ॥ ਬੀਬੀਕਉਤਾਸਨਤਿਨਾ
 ਹੀਬ੍ਰਹਮਣਕਾਜੀਦੋਨੋਕਚੇਭਾਂਡੇਰੇ॥ ੪॥ ਆਪਏਮੰਤੋਕਾਨਛਿਦਾਏਸੁਨਤਭੇਕਗਈਰੇ॥ ਜੇਕਰ
 ਹੁਕਮਖੁਦਾਈਹੋਤਾਪੁਰਹੀਕਾਟੀਨਆਈਰੇ॥ ੫॥ ਗਉਸੁਰਕੀਏਕਾਕਾਂਇਆਏਕੋਲੋਹੁਚਾਮ
 ਰੇ॥ ਕਹਤਿਕਬੀਰਦੇਕਹੁਨਦੇਖੈਘਟਿਘਟਿਏਕੋਰਾਮਾਰੇ॥ ੬॥ ੪੪॥ ਗਉੜੀ॥ ਐਸੇਲੋਗ
 ਨਸਿਉਕਿਆਕਹੀਐ॥ ਜੇਪ੍ਰਭਕੀਏਭਗਤਿਤੇਬਾਹਰਿਤਿਸਤੇਸਦਾਭੁਗਨੇਰਹੀਐ॥ ੧॥ ਗਗਉ
 ਹਰਿਜਸਸੁਨਹਿਨਹਰਿਗੁਨਗਾਵਹਿ॥ ਬਾਤਨਿਹੀਅਸਮਾਨਗਿਗਾਵਹਿ॥ ੧॥ ਆਪਨਦੇਤਚੁਲੀ
 ਭਰਪਾਨੀ॥ ਤਿਹਨਿਦਹਿਜਿਹਗੀਗਾਆਨੀ॥ ੩॥ ਉਠਤਥੈਰਤਿਕਟਲਤਾਚਾਲਹਿ॥ ਆਪਗਏਅ
 ਵਰਨਹੁਪਾਲਹਿ॥ ੩॥ ਛਾਡਕੁਚਰਚਾਅਨਨਜਾਨਹਿ॥ ਬ੍ਰਹਮਾਹੂੰਕੋਕਹਿਓਨਮਾਨਹਿ॥ ੪॥ ਆਪਗ
 ਏਅਵਰਨਹੁਖੇਵਹਿ॥ ਆਗਲਗਾਇਮੰਦਰਮਹਿਸੋਵਹਿ॥ ੫॥ ਅਵਰਨਹਸਤਿਆਪਹੈਕਾਨੇ॥ ਤਿਨ
 ਕਉਦੇਖਕਬੀਰਲਜਾਨੇ॥ ੬॥ ੪੫॥ ਪ੍ਰਭਾਤੀ॥ ਧੇਰਕਤੇਬਕਹੁਮਤਿਸੁਠੇਸੁਠਾਜੇਨਬਿਚਾਰੇ॥
 ਜਉਸਭਮਾਹਿਏਕਖੁਦਾਇਕਹਿਤੁਤੇਤਉਕਹੇਮੁਰਗੀਆਰੇ॥ ੧॥ ਮੁਲਾਕਹੁਨਿਆਉਖੁਦਾਈ

ਤੇਰੇ ਮਨ ਕਾ ਭਰਮ ਨ ਜਾਈ॥ ੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਜੀਉ ਪ੍ਰਕਰਿ ਕੇ ਦੇਹ ਬਿਨਾ ਸੀ ਮਾਟੀ ਕਉ ਬਿਸਮਲ ਕੀ ੧੫੮
 ਆਜੇ ਤੁਸਰੂਪ ਅਨਾਹਦਿ ਸਾਰੀ ਕਹੁ ਹਲਾਸ ਕਿ ਆਈਆ॥ ੨॥ ਕਿਆ ਉਤ੍ਰ ਪਾਕ ਕੀ ਆਮੁਹ
 ਧੋਇ ਆਕਿਆ ਮਸੀਤ ਸਿਰ ਨਾਇਆ॥ ਜਿਉ ਭੀ ਦਿਲ ਮਹਿ ਕਪਟਿ ਨਿਮਾਜ ਗੁਜਾਰਹੁ ਕਿ ਆਹੁ ਜ
 ਕਾ ਬੇਜਾਇਆ॥ ੩॥ ਤੂੰ ਨਾ ਪਾਕ ਪਾਕ ਨਹੀ ਸੁਣਿ ਆਤਿ ਸਕਾ ਮਰਮ ਨ ਜਾਨਿਆ॥ ਕਹਿ ਕਈ ਰਭਿ
 ਸਤਿ ਤੇ ਦੁਕਾ ਦੇ ਜ ਕ ਸਿਉ ਮਨ ਮਾਨਿਆ॥ ੪॥ ੪੬॥ ਜੋਰਠਾ॥ ਸਾਧੇ ਆਵੇ ਜਾਇ ਸੋ ਮਾਇ
 ਆ॥ ਹਰਿ ਪ੍ਰਤਿ ਪਾਲ ਕਾ ਲਨਹੀ ਵਾਕੈ ਨ ਕੁਛੁ ਗਾਇਆ ਨਾ ਆਇਆ॥ ੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਕੁਛੁ ਰੂਪ
 ਕਹੇ ਧਰਿ ਧਾਰਿਆ ਮੇਰ ਪੀਠ ਪਰ ਧਾਰਾ॥ ਯਹਿ ਤੇ ਖੇਲ ਪਵਨ ਕਾ ਕਹੀ ਐ ਕਲਾ ਧਾਰਾ ਬਿਰਥਾਰਾ॥ +
 ੧॥ ਕਈ ਮੇਰ ਪਰ ਬਤ ਪ੍ਰਭ ਧਾਰੇ ਕਈ ਧਰਨ ਅਕਾਸਾ॥ ਏਕ ਮੇਰ ਪ੍ਰਭ ਪਿਠ ਪਰ ਥੀ ਮਿਆਇ ਹ ਬਿਧ
 ਆਵਹਿ ਹਾਸਾ॥ ੨॥ ਮਛੁ ਰੂਪ ਕਹੇ ਹਰਿ ਕੀ ਨਾ ਬੇਦ ਕਉ ਨ ਤੇ ਲਿਆਈ॥ ਲੇਖ ਅਲੇਖ ਦੂਹ ਤੇ ਨਿਆ
 ਰਾ ਪ੍ਰਭ ਗਰਭੁ ਜੇ ਨ ਕਿਉ ਆਈ॥ ੩॥ ਹਰਿ ਬੈਰਾਹਿ ਭੁਏ ਕਾਹਿ ਕਉ ਧਰਨੀ ਦਸ ਨਿਪਰ ਧਾਰਾ॥ ਏ
 ਤੇ ਕਾ ਮਰਾ ਮਕੇ ਨਾਹੀ ਝੁਠ ਕਹਿ ਤੁਸੀ ਸਾਰਾ॥ ੪॥ ਅਨੰਤ ਅਕਾਸ ਪਤਾ ਲਿਪੁ ਭਕੀ ਨੇ ਅੰਤ ਨ ਪਾਇ
 ਆ ਜਾਈ॥ ਏਕ ਧਰਨ ਬੈਰਾਹਿ ਉਥਾਰੀ ਅਵਰੋ ਕਉ ਨ ਲਿਆਈ॥ ੫॥ ਨਰ ਸਿੰਘ ਹਰਿ ਕਉ ਕਰ
 ਕਹੀ ਐ ਕਉ ਨ ਕਾਜ ਤਿਹ ਬਿਗਾਰਿਆ॥ ਅਜੇ ਬਿਜੇ ਸ੍ਰਾਪ ਕੇ ਮਾਰੇ ਹਿਰਨ ਕਿਸ ਦਿਹੋ ਇਨਿ ਬਰਿ
 ਆ॥ ੬॥ ਅਜੇ ਬਿਜੇ ਬੈਰਾਹਿ ਸਤਿਹੋ ਅਗਵਾਨੀ ਕਹਿ ਲਾਵਹਿ॥ ਸੁਨ ਕਾ ਦਿਕੇ ਸ੍ਰਾਪ ਪਾਇ ਕੈ
 ਦੇ ਤਜਨ ਮਧਰ ਆਵਹਿ॥ ੭॥ ਦੇਵ ਦੇ ਤਮਹਿ ਆਪਿ ਬਿਗਾਜੇ ਆਪ ਚਰਤ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਨਾ॥ ਆਪੇ ਮਾਰੇ
 ਆਪੇ ਰਾਖੇ ਆਪੇ ਦਾਨਾਈ ਨਾ॥ ੮॥ ਆਪੇ ਨਰ ਸਿੰਘ ਆਪ ਹਿਰਨ ਕਿਸ ਦਾ ਆਪ ਪ੍ਰਹਿ ਲਾਵਹੋ

ਇਆਇਆ। ਧੈਰੁ ਭਾਵ ਮਹਿ ਹਰਿ ਜੀਉ ਨਾਹੀ ਮਾਇਆ ਖੇਲ ਬਣਾਇਆ। ੮। ਘਾਵ ਨਹੋਇ ਕੇ ਬਲ
 ਨਹੀ ਜਾਚੈ ਜੋ ਜਾਚੈ ਸੋ ਮਾਇਆ। ਬਿਨ ਬਥੇ ਕਸਗਲ ਜਗਤੁ ਧਾਮਾਇਆ ਖੇਲ ਰਚਾਇਆ। ੯॥
 ਪਰਸਰਾਮ ਹਰਿ ਕਿਨ ਧਿਧ ਕਹੀ ਐ ਮਹਾ ਅਹੰਕਾਰੀ ਹੁਆ। ਖੜ੍ਹੀ ਮਾਰ ਸੀ ਖਾਰਾ ਕੀ ਨੇਯਹਿ ਧਿਧ ਧਰੁ
 ਨਹੁਆ। ੧੧। ਵਰਸਾ ਪਤੇ ਭਿੰਨ ਸੁਆਮੀ ਵੈਰ ਧਿਧ ਨਹੀ ਭਾਵੈ। ਆਪਨ ਖੇਲ ਆਪ ਕਰਿ ਦੇਖੇ ਆਪੋ ਮਾਰ
 ਜੀਵਾਵੈ। ੧੩। ਰਾਮ ਕਾ ਧਾਪ ਦਸਰਥ ਕਹੀ ਐ ਦਸਰਥ ਕਾ ਜਾਇਆ। ਦਸਰਥ ਕਾ ਧਾਪ ਰਾਮ ਕਾ ਦਾ
 ਦਾ ਕਹੈ ਕਹਤੇ ਆਇਆ। ੧੩॥ ਇਹ ਭੀ ਚਰਤਾ ਮਾਇਆ ਨੇ ਕੀ ਨਾਗਵਣ ਦੈ ਤਉ ਪਾਇਆ। ਮਾਇ
 ਆਰਥਿ ਰਾਮ ਹੋਇ ਉਤਰਿਆ ਗਵਣ ਨਾ ਸਕਰਾਇਆ। ੧੪॥ ਸਭ ਪਰਪੰਚ ਪੇਟ ਕੇ ਕਾਰਨ ਥੇਇ ਕ
 ਤੇ ਬਾਥਿ ਚਾਰਾ। ਵਹੁ ਠਾਕਰ ਅਸੰਭਵ ਕਹੀ ਐ ਗਰਭੁ ਜੋ ਨ ਤੇ ਨਿਆਗਾ। ੧੫॥ ਗੋਪੀ ਗੁਆਲ
 ਨਹੀ ਵਹੁ ਗੋਕਲ ਕਰਤਾ ਕੰਸ ਨ ਮਾਰੇ। ਵਹੁ ਦਿਆਲ ਹੋ ਸਭੁ ਨਾਜੀ ਆਉ ਪਰ ਕੋ ਜੀ ਤੇ ਕੋ ਹਾਰੇ। ੧੬
 ਗਧਾਰੁ ਕਮਲ ਕ੍ਰਿਸਨ ਕੀ ਬਾਯ ਗਕ੍ਰਿਸਨ ਦੁਹਾ ਕਾ ਧੀਰਾ। ਸੋਲਹ ਸੋ ਜਿ ਨ ਗੋਪੀ ਕੀ ਨੀ ਸੋ ਕਰਮ
 ਕਾ ਕੀਰਾ। ੧੭॥ ਆਉ ਦੇਵ ਕੀ ਧਿਤਾ ਧਾਸ ਦੇਵ ਨ ਦੁਮਹਰਿ ਪਾਰਿਆਇਆ। ਸੁਣ ਸਾਧੋ ਵਹੁ ਕਰ
 ਤਾ ਨਾਹੀ ਮਾਇਆ ਗਥ ਥਿਕਾਇਆ। ੧੮॥ ਬੋਧ ਅਵਤਾਰ ਕਵਨ ਧਿਧ ਕਹੀ ਐ ਸਿਲਾਰੁ ਪਸ
 ਸੁਣੈ। ਅਨਿਕ ਭੇਖ ਮਾਇਆ ਹੋਇ ਖੇਲੈ ਕੋ ਵਿਰਲਾਗਿਆ ਨੀ ਬੁਝੈ। ੧੯॥ ਮਹੀਮ ਦੀ ਨ ਕਾਹੇ ਹ
 ਰਿ ਕਾਰਿ ਆਕਉ ਨ ਧਰਮ ਤਿਨ ਚੀਨਾ। ਹਿੰਦੂ ਧਰਮਾ ਕ੍ਰਿਸਟ ਕਰਿ ਭਾਰੇ ਅਪਨਾ ਕੀਆ ਕੀਨਾ। ੨੦
 ਨਿਹ ਕਲੰਕ ਕਾਹਿ ਹਰਿ ਹੁਆ ਕਵਨ ਘਾਟ ਤਹਿ ਪਰਈ। ਦੇਵ ਦੈਤ ਦੇਉ ਸੁਮ ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਮਾਇਆ ਸਨਿਸ
 ਕੀ ਮਰਈ। ੨੧॥ ਹਰਿ ਜੀ ਪਾਪ ਪੁੰਨ ਤੇ ਨਿਆਗਾ ਕਰਮ ਧਰਮ ਮੋ ਨਹੀ। ਵੈਰ ਭਾਵ ਤਾਹਿ ਨਾਹੀ ਭਾ

ਵੈਸਵਿਥਿਗਾਸਮਨਮਾਹੀ। ਸਭੁਪਰਪੰਚਮਾਇਆਨੇਕੀਨੇਇਹਧਿਯਜਗਬਉਗਨਾ॥ ਜਿਹਨ ੧੫੯
 ਰਾਮਕਾਲਨਿਰੰਜਨਜਾਨਾਤਹੀਤਤਪਛਾਨਾ॥ ੩॥ ਦਸਅਉਤਾਰਏਸਾਗੀਮਾਇਆਕਰਤਾਕਰਮਤ
 ਪੁੰਜੋ। ਕਹਤਕਬੀਰਗਮਅਧਿਨਾਸੀਉਪਜੇਖਪੈਸੋਵਜੋ॥ ੩੪॥ ਸਾਧੋਕਰਤਾਕਰਮਾਤੇਨਿਆਰਾ। ਕ
 ਹਤਿਕਬੀਰਵਹੁਕਰਤਾਨਾਹੀਮਾਇਆਕੀਆਪਸਾਗਾ॥ ੩੫॥ ੪੮॥ ਸੁਆਲਪੀਰ **ਬਹਾਵਦੀ**
ਸੁਰਾ॥ ਆਖੇਪੀਰਬਹਾਵਦੀਸੁਣਹੋਨਾਨਕਸਾਹਾ। ਸਭੇਗਲਾਛਡਿਕਰਿਚਲੀਏਸਿਧੇਗਾਹਿ। ਗਹਿ
 ਰਿਅਜਤਿਚਲੀਐਛੁਡੀਐਗਹਿਸੈਤਾਨਾ। ਛੁਡੀਐਸੁਗਨੇਦੁਨੀਦੇਛੁਡੀਹੋਦੁਮਸਲਮਾਨਾ। ਨਾਹੁ
 ਨਰੁਗਾਪਾਇਆਕੂਨੇਸੁਗਨੇਲਗਾ॥ ਜਿਉਚੇਰਮਿਲਨਜਾਇਚੇਰਨੇਠਗਿਮਿਲੈਦੇਠਗਿ। ਸਾਧਮਿਲ
 ਦੇਸਾਧਨੇਸਚਾਰਾਹੁਪਛਾਨਾ। ਚਲੀਏਗਾਹਿਖੁਦਾਇਦੇਜੇਆਖਰਆਵੈਕਾਂਮਾ। ਹੁਣਕੀਚੈਗਲਖੁ
 ਦਾਇਦੀਮਿਲਣਦਾਤੁਸਗਾਹੁ। ਭੂਸਿਰਿਆਜਤਿਬੰਦਗੀਰੁਸੇਸਭੁਸਨਾਹੁ॥ ਕਿਉਕਰਿਮਿਲੀਐ
 ਰਬਨੇਕੇਲੈਕਰਿਕੇਭੇਟਾ। ਜਿਤਪਾਈਐਦੀਦਾਰਖੁਦਾਇਦਾਫਿਰਲਗੇਨਜਮਕੀਟੁਟਾ। ਸਾਹਿਬਮਿ
 ਲੈਤਾਕਰਮਹੋਇਜਨਮਮਰਨਿਭੁਭੁਜਾਇ। ਆਖੇਪੀਰਬਹਾਵਦੀਸਚਰੁਸੇਬਾਰਖੁਦਾਇ॥ ੫੧॥
 ਜਵਾਬਨਾਨਕਸਾਹਸੁਰਾ॥ **॥** ਆਖੇਨਾਨਕਸਾਹੁਸਚਸੁਣਹੋਬਹਾਵਦੀਪੀਰਾ। ਗਾਹੁਖੁਦਾਈਬਖ
 ਤਹੈਕਰਦਾਬਹੁਤਜਹੀਰਾ। ਵਾਲਹੁਨਿਕੀਆਖੀਐਖੀਨਿਅਹੁਤਿਖੀਧਾਗਾ॥ ਇਨਾਕੇਲੋਭੀਬਰੀ
 ਕਹੈਕਿਉਕਰਿਜਾਈਐਪਾਗਾ। ਇਹੁਮਨਗਾਬੀਹੋਇਗਹਿਆਖਦੀਤਿਕਬਰੀਨਾਲਿ॥ ਕਿਉਕਰਿ
 ਲੀਪੀਐਪੀਰਜੀਉਠਭੁਰੇਸਿਆਲਾ। ਤੁੰਬੂਤੇਸਗਾਇਚੇਲਸਕਰੈਸੇਹਹਜਾਰਾ। ਜੇਤਕੀਆਕੀਤਾਹਈ
 ਰਬਦਾਤਾਸਾਥੀਸਭੁਵਿਸਾਗਾ। ਕਰਿਅਲਾਹਦੀਬੰਦਗੀਏਕਾਏਕੀਹੋਇ। ਪਾਸਨਰਖੀਐਦੁਸਰਾ

ਬਿਨਮਰਸਾਦਿ ਹੋਰਨਕੋਇ ॥ ਸਿਲਅਲੁ ਟੀਚਟੀਐ ਸਚੇਮਾਰਗਲਗਿ ॥ ਜਿਤੀਤ੍ਰਿ ਸਨਓ ਮਤੀਸਰੁਦੁ
 ਸਿਆਵੈ ਫੁਕਿ ॥ ਆਖਰਥੇਲੀਕੋਨਹੀਧਾਤ੍ਰਪਾਕਖਦਾਇ ॥ ਨਾਨਕਆਖੇਪੀਰਜੀਆਵਹੁਸਚੇਗਾਹਿ ॥
 ੫੨॥ ਰਾਗਤਿਲੰਗਮਹਲਾ ੧॥ ਸੁਰਤਿਕਾਤ੍ਰਰਾਖਰੋਜਾਨਿਰਤਿਤਜਹੁਚਵਾਉ ॥ ਆਤਮੇਕਉਨਿਗ
 ਹਰਾਖਹੁਸਹੀਤ੍ਰਉਲਮਾਉ ॥ ੧॥ ਰੋਜਾਬੀਦਗੀਕਧੁਲਾ ॥ ਚੁਨਤਵਸਦੁਆਰਮੰਦਰਹੋਇਰਹੁਰੰਜੁਲਾ ॥
 ੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਮਾਰਮਨੁਆਦਿਸਦਿਧਾਧਹੁਤਜਉਦਉਨਦਲੀਲਾ ॥ ਤੁਸਦਿਨਸੁਗੰਧਰਾਖਹੁਤਉਪਾਕ
 ਮਰਦਿਅਸੀਲਾ ॥ ੨॥ ਤਜਿਸਹਜਿਸੁਆਦਬਿਕਾਰਰਸਨਾਹੋਇਰਹੁਦਿਲਗੀਗੁ ॥ ਆਤਮੇਮਹਸ
 ਚਆਨਹੁਕਫਰਕਰਿਤਕਬੀਰਾ ॥ ੩॥ ਕਾਮਲਹਰਿਨਿਵਾਰਜਲਤੀਹੋਇਰਹੁਠਰੂਰਾ ॥ ਕਹੇਨਾਨਕ
 ਰਾਖਰੋਜਾਤੋਗਸਿਦਕਰਹੋਮਾਮੁਰਾ ॥ ੪॥ ੫੩॥ ਤਿਲੰਗਮਹਲਾ ੧॥ ਬੀਦੇਜਾਨਸਾਹਿਬਗਨੀ
 ਸਮਾਉਥੇਦਕਤੇਬਬੇਲਹਿਖਾਬਮਹਿਕਿਆਮਨੀ ॥ ੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਜਾਨਦੁਨੀਆਜਮਾਲਸੁਰ
 ਤਿਦੇਖਤੇਬਿਰਨਾਹਿ ॥ ਦਸਿਚਉਧੀਸਹਜਾਰਹਰਿਦਮਨਿਤਖਜਨੇਜਾਹਿ ॥ ੧॥ ਮਨਮਹਿਤ੍ਰੰਗ
 ਰਕਗਾਫਲਿਬੇਮਿਹਰਿਬੇਪੀਰਾ ॥ ਦਰੀਖਾਨੇਪਵਹਿਚੇਬਾਹੋਤਨਾਹਿਤਕਸੀਰਾ ॥ ੨॥ ਸਿਦਕਗੈਠ
 ਜੀਮਿਹਰਿਤੇਸਾਖੈਰਖੁਬੀਹਾਬਾ ॥ ਧਨੀਕਾਫੁਰਮਾਨਆਇਆਤੇਗਕੀਆਚਲਿਆਸਾਬਾ ॥ ੩॥ ਧੀ
 ਰਪੇਕੀਬਰਿਅਉਲੀਏਸਭੁਹੋਤੁਹੈਦਰਿਪੇਸਾ ॥ ਓਹਦਰਿਕੀਖਬਰਨਾਜਾਨਤੇਅਕਲਕੇਫਰਮੇਸੀ ॥ ੪॥
 ਤਜਿਕੁਨਜਠਿਜਬਾਕਮਕਰਿਖਸਮਕੀਕਰਿਕਾਣਾ ॥ ਨਾਨਕਬਰੋਇਦਬੇਨਤੀਕੁਛੁਹਕਹਲਾਸਿ
 ਪਛਾਣਾ ॥ ੫੨॥ ੫੪॥ ਸੁਆਲਰੁਕਨਦੀਨਕਾਜੀਸੁਰਾ ॥ ਆਖੇਕਾਜੀਰੁਕਨਦੀਸੁਣੀਐਨਾਨ
 ਕਸਾਹਾ ॥ ਤ੍ਰੀਹੋਹਰਫਕੁਰਾਨਦੇਸਾਜੇਆਪਅਲਾਹਾ ॥ ਮਾਇਨੇਇਕਇਕਹਰਫਦੇਕਹੀਐਕਰਿ

ਤਦਿ ਧੀ ਗਾਜਿ ਸਮਗਤ ਬਕੋ ਪਹੁਚਿ ਆਕੋ ਸਾਧੁ ਕੇ ਪੀਗਾ ਅਲਫ ਬੇਫਰਮਾਈ ਮੈ ਮਾਇ ਨੇ ਕਰਿ ਕੇ ਬਿ ੧੬੦
 ਆਨਾ ਤੁਸੀ ਭੀ ਆਖਹਿ ਸਾਹਜੀ ਸਚੀ ਰਬ ਕੋ ਲਾਮਾ ਸਿਫ ਤਿਤ ਮਾਮੀ ਰਬ ਦੀ ਸਭੋ ਬੇਲ ਸੁਣਾਇ ॥ ਅ
 ਖੇ ਕਾਜੀ ਰੁਕਨ ਦੀ ਕਹੀ ਐ ਬਾਰਖੁ ਦਾਇ ॥ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਦੋਇ ਡਿਸੀ ਦੇ ਗੁਮਗਾਰੀ ॥ ਬਾਬੂ ਝਗੜੇ
 ਤੋਰ ਨਾਹਿ ਢੁਢੇ ਸਚੁ ਨ ਗਹਿ ॥ ਜੇਹਨੀ ਗਲ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਕਹੇ ਨ ਕੋਈ ਮੁਲਾ ॥ ਕਾਰਨ ਲਾਲਚ ਦੁਨੀ ਦੇ
 ਗਨਾਗਮਰ ਸੂਲਾ ॥ ਗਹੁ ਸਚਾ ਵਾਰੂ ਸੀ ਐ ਜਿਤ ਵਸ ਆਵੈ ਜੀਉ ॥ ਹੁਜਾਤਿ ਗਜਾਤਿ ਦੂਰ ਜੰਕਰਿ ਰਹੇ ਨਿ
 ਮਾਣਾ ਥੀਉ ॥ ੫੫ ॥ ਜਵਾਬ ਨਾਨਕ ਸਾਹਾ ਸੁਗਾ ॥ ਸੁਣਿ ਹੋ ਕਾਜੀ ਰੁਕਨ ਦੀ ਆਖੇ ਨਾਨਕ ਪੰਦਾ ॥ ਸੁਈ
 ਸਿਆਣੀ ਗਲਾਇ ਕਤਿ ਸਵਿਚ ਬਹੁ ਤੇ ਬੰਦਾ ॥ ਫੀਹੇ ਹਰਫ ਕੁਰਾਨ ਦੇ ਫੀਹ ਸਿਪਾਰੇ ਕੀਨਾ ॥ ਤਿਸ ਵਿਚ
 ਬਹੁਤ ਨ ਸੀਹਤਾ ਸੁਣਿ ਕਰਿ ਕਰੇ ਯਕੀਨਾ ॥ ਪੜੇ ਕੁਰਾਨ ਪੁਰਾਨ ਬਹੁ ਖਾਤਰਿ ਜਮਾਨ ਹੋਇ ॥ ਜੇਗਹਿ ਸੇ
 ਤਾਨੀ ਗੁਮਬੀ ਦੇ ਪਹੁਚਿ ਆਜਾਣ ਨਿਸੇਇ ॥ ੫੬ ॥ ਅਲਫ ਅਲਹ ਕਉ ਯਾਦ ਕਰਿ ਗਫਲਤਿ ਮਨਹੁ
 ਬਿਸਾਰਾ ॥ ਸਾਸ ਪਲਟੈ ਨਾ ਮਾਧਿਨ ਪ੍ਰਿਗਜੀ ਵਣ ਸੰਸਾਰਾ ॥ ੫੭ ॥ ਬੇਬਿਦਾਇਤ ਦੂਰ ਕਰਿ ਕਦਮ ਸਰੀਅ
 ਤਿਗਾਖਾ ॥ ਨਿਵ ਚਲ ਅਗੇ ਸਕੁ ਸਿਦੇ ਮੰਦਾ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਖਾ ॥ ੫੮ ॥ ਤੋਤੇ ਬਾਕਰਿ ਬੰਦਗੀ ਮਤਿ ਤੂੰ ਪਛੋਤਾ
 ਹਿ ॥ ਤਨ ਬਿਨ ਸੇ ਮੁਖ ਗਾਰੀ ਐਤ ਬੜੁ ਕਹਾ ਕਰਾਹਿ ॥ ੫੯ ॥ ਸੇਸ ਨਾਈ ਬਹੁਤਿ ਕਰਿ ਖਾਲੀ ਜਾਸਿ ਨ ਕਹਿ
 ਹਟੇ ਹਟਿ ਵਿਕਾਰਿ ਆਮੁਲ ਨ ਲਹ ਸੀਅਦੁ ॥ ੬੦ ॥ ਜੀਮ ਜਮਾਇਤ ਜਮਾਕਰਿ ਚਲਣ ਦਾ ਕਰਿ ਬੀਧਾ ॥ ਬਾਬੂ
 ਸਾਈ ਆਪਣੇ ਫਿਰਸੀ ਅੰਧੇ ਅੰਧਾ ॥ ੬੧ ॥ ਹੋਤਲੀ ਮਾਪ ਕੜਤੂ ਦਿਲ ਦੀ ਹਿਰਸ ਨਿਵਾਗਾ ॥ ਧਾਵਤ ਦੂਰ
 ਜਹੁ ਰੁਕਨ ਦੀ ਹਰਿਦਮ ਖਾਲ ਕਸਾਰਾ ॥ ੬੨ ॥ ਬੇਖਾਮਤੋ ਉਭੁਏ ਜਿਨ ਦਿਸਰਿ ਆਕਰਿ ਤਾਰਾ ॥ ਦੁਨੀ ਆਲਾ
 ਲਚਲ ਗਮਗਹਿ ਮੂਰੁ ਉਠਾਵਹਿ ਭਾਰਾ ॥ ੬੩ ॥ ਦਾਲਦਿ ਆਨਤ ਮਨੇ ਕਰਿ ਆਠ ਪਹਰਿ ਨ ਸੋਇ ॥ ਇਕ ਪਹਰਿ

ਭੁਕਿ ਜਾਗਣਾ ਸਾਂਈ ਸਚ ਬੋਧਾਇ॥ ੮॥ ਜਾ ਲਜਿ ਕਰ ਕਰਿ ਆਜ ਜੀ ਖਾਤੁ ਰਨ ਬੋਧਾਇ॥ ਤਿਤਨ ਲਗੇ
 ਵਾਲਤ ਨਿਲੋਕੁ ਮਨੁ ਚੁਕ ਜਾਇ॥ ੯॥ ਰੇ ਰਹਤਿ ਈ ਮਾਨ ਕੀਤੇ ਉਦੇਖ ਪਿਜਾਇ॥ ਪੰਜ ਵਰਜ ਹੁਕੁ ਨ
 ਟੀ ਸਾਂਈ ਸੋਚਿ ਤੁਲਾਇ॥ ੧੦॥ ਜੇ ਜਾਗੀ ਕਰਿ ਮਨ ਹਿਮ ਹਿਸਾਂ ਈ ਬੇਪਰਵਾਹਾ॥ ਜਿ ਕਛੁ ਚਾਖੈ ਸੋ ਕਰੇ
 ਤਿਸ ਕਾ ਕਿਆ ਦਿਸਾਹਾ॥ ੧੧॥ ਸੀਨ ਸੇਧ ਮਨ ਆਪਣਾ ਸੁਭ ਕਿਛੁ ਦਿਸਹੀ ਮਾਹਾ॥ ਤੁਨ ਭਾਗੁ ਮਨ ਵ
 ਸਤਿ ਕਰਿ ਤੁਕ ਮੀਧੰਧ ਸਮਾਹਿ॥ ੧੨॥ ਸੀਨ ਸਹਾਦਤਿ ਪਾਈ ਐ ਮਰੀ ਐ ਪੀ ਆਲਿ ਵਲਾਇ॥ ਰੁਕੁ ਨ
 ਲਇ ਹੁਤ ਨ ਜਾਇ ਸੀ ਕੀਚੇ ਤਲ ਬੁਖਾਇ॥ ੧੩॥ ਸੁਆਦੁ ਸਲਾਵਤਿ ਗੁਜ ਸਤ ਕਉ ਆਖੁ ਹੁਮ ਖੋਲੇ ਨਿਤ
 ਖਾਸੇ ਧੰਦੇ ਰਬ ਦੇ ਸਿਰ ਮਿਤਾ ਦੇ ਮਿਤਾ॥ ੧੪॥ ਜੁ ਆਦ ਜਲ ਲਾਤਿ ਗੁਮ ਰਹੀ ਆਦਿ ਤਹੀ ਸੋ ਮੇਲਾ॥ ਉਠੀ ਬੰ
 ਦੇ ਨਜਰਿ ਕਰਿ ਚੀਨ ਹਿਨਾ ਹੀ ਖੇਲਾ॥ ੧੫॥ ਤੋਇ ਤਬ ਹਕਿਰਾਸਤੀ ਦੇਇ ਸਾਜ ਲਗਾ ਲਾ॥ ਜਿਨਾ ਨਿਠਿ
 ਆਦੁ ਖਜਾਇ ਤੁਨ ਤੁਟੈ ਮਾਇ ਆਜਾ ਲਾ॥ ੧੬॥ ਜੇ ਜਾਲ ਮਸੇਈ ਭੁਏ ਚੇਤੁ ਹਿਨਾ ਹੀ ਨਾਮਾ॥ ਸਾਂਈ ਤਿਰੇ ਨ
 ਮਾਧਿਨ ਕਿਉ ਆਵੈ ਅਰਾਮ॥ ੧੭॥ ਐਨ ਅਮਲ ਕਮਾਈ ਅਨਿਜੇ ਕੋ ਪਾਰਵਸਾਇ॥ ਧਿਨ ਅਮਲਾਨ ਹੀ
 ਪਾਈ ਐ ਮਰੀ ਐ ਪਛੋਤਾਇ॥ ੧੮॥ ਗੈਨ ਗਨੀ ਮਤਿ ਰੁਕੁ ਨ ਦੀ ਜਿਨ ਸਿਧਾ ਤਾ ਆਪਾ॥ ਇਸ ਪਿਜਰੇ ਵਿਚ
 ਬੇਲਹੇ ਨਾਤਿ ਸਮਾਈ ਨਾ ਬਾਪਾ॥ ੧੯॥ ਫੇਫਾਰਗ ਸੇਈ ਭੁਏ ਜੋ ਚਲਹਿ ਮੁਰਸਦਿ ਭਾਇ॥ ਆਪ ਕੀ ਆਤੁ ਹ
 ਕੀ ਕਤ ਨ ਰੰਗ ਹਿਰੰ ਗੁਮਿ ਲਾਇ॥ ੨੦॥ ਕਾਫ ਕਲ ਮਾਇ ਕਯਾ ਵਕਰਿ ਅਵਰਿਨ ਭਾਖੁ ਬਾਤਾ॥ ਨਫਸ
 ਹਵਾਈ ਰੁਕੁ ਨ ਦੀ ਤਿਨ ਸੋ ਹੋਇ ਮਾਤਾ॥ ੨੧॥ ਕਾਫ ਕਰਾਰ ਨਾ ਆਵਈ ਜਿਤ ਮਨ ਉਪਜੈ ਚਾਉ॥ ਤੇ ਪਾਗ
 ਕੰਚਨ ਬੀਏ ਜਿਨ ਭੁਏ ਆਹਰਿ ਨਾਉ॥ ੨੨॥ ਲਾਮਲਾਨ ਤਬ ਸਤਿ ਨ ਜੋਤ ਰਕਨਿ ਮਾਜ ਕਰੇ ਨਾ॥ ਥੋੜਾ ਬ
 ਹੁਤਾ ਪਟਿ ਆਹ ਬੇਹ ਬਿਗਵੇ ਨਿ॥ ੨੩॥ ਮੀਮ ਮੁਰਸਦਿ ਮਨ ਤੁਮ ਨਿਕਤੇ ਬਾਚਾਰਾ॥ ਮਨ ਖੁਦਾਇ ਰਸੁ ਲ

ਨੁਖਾਸਾਜਿਸੁਦਰਬਾਰ। ੨੪॥ ਨੁਨਨਹੀਓਹਗੁਮਰਹੀਜਿਨਕੀਤੇਅਮਲਕਬੂਲਾ। ਆਇਆਈ ੧੬੧
 ਧਨਗਲਿਪਨੇਮਤਿਖਾਲੀਵੇਵਹਿਭੂਲਾ। ੨੫॥ ਆਵੈਜੋਆਵੈਰੁਕਨਦੀਸਿਰਫਾਟੇਹਥਿਨਾਲਿ। ਓ
 ਮਰਿਵਿਹਾਣੀਬਾਵਰੇਪਤਿਓਕਿਤੁਜੰਜਾਲਾ। ੨੬॥ ਹੋਹੋਧਾਤੁਤਿਸੁਦਿਨਦੀਜਿਸੁਦਿਨਅਟਲਕਰੇ
 ਇ। ਬਾਬਹਮਾਰੇਰੁਕਨਦੀਕਿਆਹੁਕਮਪਨੇਇ। ੨੭॥ ਲਾਮਲਾਇਕਤੇਭੂਭੁਏਜਿਨਰਹਮਤਿਨਦ
 ਰਿਧਰੇਇ। ਜੇਸੁਓਲੋਢਨਾਕਿਆਈਮੇਜੇਆਪਨਸਮਾਲੇਇ। ੨੮॥ ਅਲਫਅਲਾਤਹਿਨਲਹੈ
 ਜੇਚੇਤਹਿਕਿਉਨਮਜਾਨਾ। ਗੁਰਮੇਵਤੇਛੁਟਸੀਅਉਸਰਅੰਤਨਿਦਾਨਾ। ੨੯॥ ਯੇਯਾਰੀਕਰਿਰਬ
 ਸੋਜਿਸਦਾਅਬਚਲਰਾਜਾ। ਇਕਾਇਕੇਲਾਨਾਨਕਾਕਿਸਹੁਨਹੁਇਮੁਹਤਾਜਾ। ੩੦॥ ਤਿਲੰਗਮ
 ਹਲਾ। ੧॥ ਸੁਣਹੋਸਚਕਾਜੀਬਾਂਗਸਲਾਵਾਤਿ। ਹਾਜਰੁਨਾਜਰਕਾਇਮਕੁਦਰਤੀਆਪਹੀਆਪ
 ਅਲਾਹਹੈਪਾਕਾ। ੧॥ ਰਗਉ॥ ਸੁੰਨਮਸੀਤਵਿਚਕਰਹੁਨਿਮਾਜਨਿਤਤੁਹਾਂਬਾਂਗਬਲੇਲਿਅਜਗੇ
 ਘੀਹੋਈ। ਜੇਹਜਿਕਰੇਫਿਰਆਵਹਿਨਾਹੀਸੁੰਨਮਸੀਤਵਿਚਵੇਜੇਈ। ੧॥ ਤੁਹਾਂਏਕਹੀਅਲਾਹ
 ਆਪੇਰਹੇਦੁਸਰਾਹੋਆਨਹੋਵਨਿਹਾਰਾ। ਆਮਦਰਫਤਵਿਚਿਖਲਕਸਭੁਸਾਜੀਆਪਖਾਲਕਕ
 ਇਮਸਦਾਨਿਆਰਾ। ੩॥ ਤੁਹਾਂਸਚਨਿਮਾਜਹੋਸਾਚਹੀਰੋਜਾਬਾਂਗਬਲੇਲਿਸਦਾਸਦਾਹੋਈ। ਸ
 ਚਕਲਮਾਪਨੇਪਾਕਾਖਿਨਮੈਕਰੇਕੁਫਰਤੁਟੇਹੋਇਪਾਕੇਸੇਈ। ੩॥ ਨਵੇਵਰਿਮੁਦਘਰਿਦਸਮਚਲਬ
 ਹੋਸਹੀਓਲਮਾਉਜਗਮੈਕਹੀਜੋ। ਮਾਰਫਤਿਮਾਰਮਨਵਸਕਰਹੁਅਪਣੇਤਭੁਕਬਹੁਨਛੀਜੇ। ੪॥
 ਸਿਰਮੁਸਲਾਕਰਹੁਪਸਮਕੀਕੰਬਲੀਕਰਹੁਨਿਮਾਜਸਾਬਤਿਸੇਆਗੇ। ਹੋਇਹਾਜੀਤਧੈਸਾਫਾਅਗਪ
 ਕਦਿਲਸਧੈਅਜਾਬਤਨਿਕੇਜੁਭਾਗੈ। ੫॥ ਮੁਖਕਰਹੁਮਕਾਮਸੀਤਮਸਤਕਕਰਹੁਨੈਨਵਿਚਨਧੀ

ਕਰਿਕਰਨਿਕਾਧਾ। ਕਬਰਿਕਰਿਨਾਕਅਰਹਾਬਹਜਰਤਿਕੋਰੇਪਾਇਰਸੁਲਕਰਿਹੋਇਸਤਾਧਾ॥੬॥
 ਰੂਹਅਜਾਦਅਰਸਿਕਮਬਗਦਾਇਹੋਰਨਬਜੁਗੋਰੇਇਮਾਮਾਮਨਮਦੀਨਅਰਜਬਾਫੁਰਕਾਨਕ
 ਰੂਹਰਫਸੀਕਾਇਦਾਸਭਅੰਗਜਾਨਾ॥੭॥ ਵਸੁਜਬਹੋਇਮਨੁਪਾਕਸਭਹੋਇਤਨੁਹੋਇਭਿਸਤੀ
 ਬਹੁਸਚਮਕਾਮਾਮੋਮਦਿਲਹੋਇਰਹੁਬੁਗਨਹਿਕਿਸੇਕਹੁਕੁਫਰਤੁਦੋਹੋਵੈਤੁਬਾਇਮਾਮਾ॥੮॥ ਕੁ
 ਲਜੁਸੇਜਿਤੀਨਸਲਿਅਦਮਭਦੇਕਰਹੁਸਿਜਦਾਤੁਮਤਨਹੁਆਗੇ॥ਆਬਿਅਰਿਖਾਕਕਉਮੇਲ
 ਆਦਮਕੀਆਸਮਸੁਮਸੀਤਸਭਕੁਰਮਭਾਗੇ॥੯॥ ਸਾਜਿਆਬੁਤਿਖਾਸਕਅਵਲਿਆਦਮੀਖਾਕਸੁ
 ਰਤਿਭੁਲੀਚਿਤਕੀਨੀ॥ਬਾਦਿਅਰਿਅਬਿਅਤਸਿਤੀਨਦੇਵਕੋਕਰਹੁਸਿਜਦਾਆਗਿਆਜੁਦੀਨੀ
 ੧੦॥ ਬਾਦਆਬੀਹੁਕਮਮਾਨਿਆਸੀਸਪਰਕੀਆਸਿਜਦਾਦੋਨੋਬੁਤਆਗੇ॥ਫੇਰਿਆਹੁਕਮਸੇਤਾਨ
 ਆਤਸਭਇਆਕਰਗਰੁਰਤਿਨਹੀਪਾਇਲਾਗੇ॥੧੧॥ ਪਇਆਗਲੇਆਤਸੀਦੀਆਨਿਕਾਸਤਿਸ
 ਭਿਸਤਿਮਾਹੀ॥ਭੁਇਆਸੇਤਾਨਆਤਸਤਬੀਨਾਮਤਿਹਕੀਆਰੇਇਸਿਆਹੁਰੰਗਦੇਖਸਾਹੀ॥੧੨॥
 ਨਫਸੁਕਾਫਰਿਸੋਭੇਸੀਗਹੀਰੋਲਪੈਚਹਵਾਸਸਿਰਰੂਢਦੇਵਹੀ॥ਕਾਂਮਅਰਕੋਧਅਹੰਕਾਰਆਤਸ
 ਜਬਰੁਮੇਹਅਰਲੋਭਤਤਮੁਸਲੇਵਹੀ॥੧੩॥ ਗੁਫਤਿਨਾਨਕਸੁਣਹੁਰੁਕਨਦੀਅਉਲੀਆਤਰਕਿਰੁ
 ਜਤਿਰਹੋਸਚਪਨਾਹਾ॥ਸਾਚਿਕੇਗਹੋਪੈਕੰਬਰਿਹੋਇਨਫਜਸਵਾਲਖਿਨਾਮਸਾਜੇਇਲਾਹਾ॥੧੪॥
 ੧॥੫੬॥ ਸੁਆਲਕਾਜੀਰੁਕਨਦੀਸੁਗਾ॥ਆਖੀਕਾਜੀਰੁਕਨਦੀਸੁਣੀਐਨਾਨਕਸਾਹਾ॥ਪੁਛਦੇਹੋ
 ਇਕਮੁਸਲਾਰੁਸੇਸਭਸਨਾਹਾ॥ਅਰਥਾਨਾਸਰਰਬਸਾਜਿਆਨਸਿਰਚਾਰਮਿਲਾਇ॥ਬਾਦੀਨਾਰੀ
 ਆਬੁਖਾਕਚਾਰਲਤੀਫਕਹਾਇ॥ਚਉਗਾਵਿਚੋਗੋਇਕਰਕੀਚੋਇਕਲਤੀਫਾ॥ਤਿਚੇਸਰਫਲਤੀਫਕੁ

ਕੀਚੈ ਹੋਰ ਕਤੀ ਫਾਇਨਾ ਚਉਹਾ ਕੁਮੇਲ ਕਰਿ ਸੂਰਤਿ ਧੰਨ ਭਿਖਾਇ। ਅਵਲ ਸੂਰਤਿ ਆਦਮੀ ਕਿਉ
 ਕਰਿ ਸਿਕਮ ਸਮਾਇ। ਮਨੀ ਖੁਨ ਭੁਇਲ ਕਿਉ ਕਰਿ ਥੀ ਦੇ ਰੂਹਾ। ਜਬ ਸਾਬਤਿ ਥੀ ਦੇ ਆਦਮੀ ਤਬ ਆ
 ਖਨਿ ਅਲਾਹੁ ਹਿ। ਸੂਰਤਿ ਥੀ ਏਨ ਧੁੰਦਿ ਥੀ ਕੁਟਰਤਿ ਕਰਿ ਕਰਿ ਤਾਰਿ। ਆਖਰ ਫੇਰਨ ਧੁੰਦਿ ਹੋਇ ਨ ਸੋਸ
 ਭੁਧੀ ਚਾਗਿ। ਥੀਨ ਨਹਿ ਮਾਦਾ ਜਿਫੁ ਤੇ ਤੇਤਾ ਵਲਾਇ ਹੋਇ ਨ ਕੋਇ। ਬਰਾਖੁ ਦਾਈ ਸੋਧਿ ਕਰਿ ਨਾਨਕ ਸਚੁ
 ਧੋਗਾਇ। ਏ॥ ਕਲਮਿ ਰਬਾਈ ਸਭੁ ਸਿਸਿਰ ਵਰੀ। ਹਿ ਕੇਵਲਾ। ਇਕ ਥੀ ਏਰ ਜਤੀ ਇਕ ਥੀ ਏਸਿਰ ਦਾਰ
 ਹਿ ਕੁਜੁ ਲਦੇ ਪੈਰਾਧਿ ਆਦਿ ਹੋਇ ਕਰਿ ਹਿ ਕੁਤੁਰੀ ਚੜ੍ਹੇ ਹੋਸਿ ਵਾਰ। ਹਿ ਕੁਚਲੁ ਲਦੇ ਪਾਸ ਕੀ ਹਿ ਕਮੇ
 ਫੇਚਾਈ ਜਾਨਿ। ਇਕ ਨਾਪ ਹਰਿ ਨਿਪਾਟਿ ਦੇ ਹਿ ਕੁਲਿ ਗੜ੍ਹੇ ਕੁਤਰ ਸਾਨਿ। ਭੁੰਦੀ ਹਥ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਸਭੁ
 ਰੇਦਾਰਿ ਜਕ ਪੁਚਾਇ। ਹਿ ਕੁਖਾ ਦੇ ਅਜ ਬਨਿ ਆਮਤਾ ਹਿ ਕੁਭੁ ਖੇਕੁ ਕਨਿ ਗਾਇ। ਹਿ ਕਨਾ ਮਿਸੀ ਆ
 ਰੋਟੀ ਆਬਿਨ ਲਾਵੁ ਜੁਨ ਦੀ ਆਆਇ। ਹਿ ਕਨਾ ਪਕਾਇ ਆਤਮ ਬਹੁ ਸੋਗ ਸੁਟਿ ਸੁਟਿ ਪਾਇ। ਲ
 ਗੀ ਅਗ ਦਰਗਾ ਹਿ ਵਿਚ ਜਿਥੇ ਵਿਤ ਕਰਿ ਲਗੇ ਹੋਨਿ। ਹਿ ਕਨਾ ਭਰੇਤੁ ਖਾਰਦਰ ਬੰਦਿ ਹਿ ਕਟੁ ਕਰ ਕੀ ਬ
 ਹਿ ਰੋਨਾ। ਕੇਹੀ ਵਿਗਾਣੀ ਦਰਗਾ ਹਿ ਵਿਚ ਸਭੁ ਹਿ ਕੇ ਜੇਤੇ ਨ ਭਾਇ। ਏਹੋ ਹਕੀਕਤਿ ਨਾਨਕਾ ਭੋਹੋ ਸਭੁ ਬ
 ਝਾਇ। ਸਭੁ ਪੈਰੋ ਬਰਾ ਆਬਿ ਆਸਭੁ ਸੋਹਿ ਕੁ ਖੁਦਾਇ। ਏਥੋ ਹੋਈ ਹੋਰਿ ਗਲਿ ਕਮੀ ਜਿ ਦਰਿ ਭਿਖਾਇ
 ਏਹੁ ਹਕੀਕਤਿ ਜੇਤੁ ਸੋਈ ਅਵਲ ਫਕੀਰਾ। ਸਿਰਸੁ ਲਾਦੇ ਰਸੁ ਲਹੈ ਸਭੁ ਉਮਤਿ ਦੇ ਸਿਰ ਪੀਰਾ। ਏ
 ਜਵਾਬ ਨਾਨਕ ਸਾਹ ਸੂਰਾ। ਸੁਣਹੋ ਕਾਜੀ ਰੁਕਨ ਦੀ ਆਖੇ ਨਾਨਕ ਸਾਹ। ਗੋਬੀ ਸਿਰ ਰਿਖੁ ਦਾਇ ਦੇ
 ਸਕੇ ਨ ਕੋਇ ਅਲਾਇ। ਬੇਦਨ ਬੁਣਨ ਬਪਨੇ ਪੰਡਤਿ ਕਰਿਨ ਧੀ ਚਾਗ। ਲਿਖਿ ਆਨਾ ਹਿ ਕਿਤੇ ਬਿਵਿਚ ਕਾ
 ਜੀ ਕਹਨਿ ਪੁਕਾਰਾ। ਕੋਇ ਨ ਜਾਣੈ ਗੋਬਗਲ ਕੁਦਿ ਹੋ ਆਅਕਾਰਾ। ਅਵਲ ਰੂਹ ਖੁਦਾਇ ਇਕ ਹੁਣ ਥੀ

ਏਹੁਹ ਅਪਾਰਾਗੁ ਗੁਜਰੀਨੁ ਸਲਵਾਤ ਕਰਿ ਜੋਹੁਇ ਹੋਇ ਸੋਰੇਖਾ ਅਵਲਾਖ ਰਜੋ ਥੀਆ ਸਚਨਾ
 ਨ ਕਰਹੇ ਬਥੇਕਾ ਅਵਲ ਮਨੀਨੁ ਖੁਨ ਸੀਨਾ ਕੁਛੁ ਵਿਛੁਨਨ ਮੇਲਾ ਨਰਮਾਦਾ ਦੁਇ ਮਿਲ ਕਰਿ ਬਥਿ
 ਆਮਚ ਰਜ ਬੇਲਾ ਮਨੀ ਖੁਨ ਮਿਲ ਬੁੰਦ ਟੰਕੁ ਏਕ ਪਰਮਾਨਾ ਮਨੀਆ ਸਾਡੇ ਫੂਹੈ ਖੁਨ ਅਛਾਈਸ
 ਨਾ ਦੋਵੈ ਥੋਕੁ ਇਕੁ ਕਰਿ ਭੁਇਆ ਗਲੇ ਲਾਰੂਪਾ ਲਟਕੇ ਅੰਤੁ ਸੋਲ ਗਾਜੈ ਸੇਫਲ ਸਰੂਪਾ ਅ
 ਬਿਖਾਕ ਦੀਗਿ ਹੋਇ ਬਾਮਿਕੁ ਅਸਥਾਨਾ ਪਕੇ ਆਤੁ ਸਿਧਾਇ ਮਿਲਹੋਇ ਪਿਰਾਧੈਰਾਨਾ ਚਾਰ
 ਖਸੀਅਤਿ ਮੇਲ ਕਰਿ ਹੂਆ ਸਗਲਾ ਸੁਤਾ ਜੈ ਸੇਰ ਸਕਤੁ ਖਮੁ ਪੈਤੈ ਸਾਆਦਮ ਰੂਪਾ ਜੈ ਸੇਜ ਮਾਨੇ ਥੀ
 ਜੀਅੈ ਤੈ ਸਾਹੀ ਪਰਕਾਰਾ ਇਸੀ ਭੁੰਤੁ ਕੀਜੁ ਗਤਿ ਮਿਲਉ ਪਜਤਿ ਹੋਸੀ ਸਾਰਾ ਓਹੀ ਪਲਿਓਹੀ ਚਮੇਓਹੀ
 ਬਿਤਓਹੀ ਫਾਗ ਓਹੀ ਸਮਾਸਾਇਤ ਓਹੀ ਧਰਿਆਨ ਛਤੁ ਸੁਮਾਰਾ ਦੁਖ ਸੁਖ ਖਾਣਾ ਪੀਣਾ ਨੇਕ ਬਦਿ
 ਥੀ ਚਾਰਾ ਪਲਿਅਛਾਈ ਸੁਤੁਕਾ ਮਸਤ ਕਾਇਆ ਕਰਤਾਰਾ ਸਿਰਤੁ ਲਵਾਹ ਸਿਕਮ ਵਿਚ ਲਿਖੇ
 ਪੈਸਾਨੀ ਲੇਖਾ ਕੋਈ ਮੇਟਨ ਸਕਈ ਕਰਮ ਕਾਲ ਕੀਰੇਖਾ ਕਉਣੁ ਸਮਾਤਾ ਕਾਲ ਬੇਕਉਣ ਬਿਤਕ
 ਵਣਵਾਰਾ ਕਉਣੁ ਸੁਰਤੀ ਮਾਹ ਕਵਣੁ ਕੀਤਾ ਤਾਰ ਬਅਕਾਰਾ ਨਉ ਮਹੀਨੇ ਗਰਬੁ ਕੁੰਡਲ ਟਕੇ ਫਲਿਕੀ
 ਭਾਂਤਾ ਪੈਰਿਉ ਤੇ ਸਿਰ ਕਰਿ ਤਲੈ ਨਾ ਸੁਖ ਦੇਹ ਨਗਤਿ ਸਿਮਰਨਿ ਕਰਦਾ ਉਰਧਿ ਮੁਖਿ ਪਲੁਪਲੁ ਸਾ
 ਸੋਸਾਸਾ ਜੇਇਕ ਪਲੁ ਰਬੁ ਨਾਜ ਪੈਤ ਬਜੁ ਸਾਹੀ ਜਲਿਜਾ ਸਿਧਾ ਜੇਕਛੁ ਮਾਦਰ ਖਾਇ ਪੀਤਾ ਤੇ ਜੋਰ
 ਸੁਹੋਇ ਨਾਨਕੇ ਧਿਰੋਹੋਇ ਕਰਿ ਅੰਦਰਿ ਜਾਵੈ ਸੋਇ ਨਾਨਕਾ ਲਗਾਨਾ ਭੁਜੈ ਸੇਵਲਿਕੀ ਭਾਂਤਾ ਬਾਦਿਆ
 ਬਿਅਰਿਨਾਰ ਮਹਿ ਪਕੋਦਿਨੁ ਅਰੁ ਗਤਾ ਗੁਥੀ ਅੰਦਰਿ ਰਤਨਿ ਪੈ ਮਨੀ ਖੁਨ ਕੇ ਮਾਹਿ ਹਰਦੇ ਅੰਦਰ
 ਜਪੁ ਕਰੇ ਬਾਹਿਰ ਕਿਸਾ ਬਿਧਿ ਜਾਹਿ ਜੋਗਾਰਿ ਅਜਤਿਤੁ ਪੁਕਰੈ ਸੁਰਤਿ ਖਸਮ ਕੇ ਬੀਚਾ ਤਾਕਉ ਸੁਣ

ਹਿਥੋਇਤੈ ਅਚਰਜੁ ਜਗਦੀਸਾ। ਸਤਿਨਾਮੁ ਮੁਖਿ ਜਪਿ ਕਰੈ ਹੰਢੁ ਨਾਹੀ ਤੁੰ ਆਹਿ। ਨਉ ਮਾਸ ਤਉ ਮ ੧੬੩
 ਗਨਿ ਸੁਪੈ ਛਿਰ ਚਲਿਆ ਧਾਰਿ ਚਾਹਿ। ਸਾਹਿਬ ਸੇਬਿ ਨਤੀ ਕਰੈ ਵਿਸਰਿ ਨ ਸਾਸਿ ਗਿਰਾਸਿ। ਤੁਝੁ
 ਬਿਨ ਮੇਰਾ ਕੋ ਨਹੀ ਜੀਉ ਪਿਰੁ ਸਭ ਤਾਸਿ। ਕੀਨੀ ਦੁਖਾਖ ਸਮਸੇ ਮਨਿ ਹਿਤੁ ਤੁਝੈ ਧਿਆਇ। ਗੁਥੀ ਤੋੜੀ
 ਅੰਤਰੇ ਬਾਦੁ ਕੋਰਾ ਲਾਇ। ਬਾਦੇ ਪੋਲਿਆ ਚਲਿਆ ਦਉੜੀ ਆਭੁ ਗਦੁ ਆਹਿ। ਆਦਰੁ ਦੁਖ ਪੁਕਾਰਿ ਅ
 ਕਹਾ ਕੀਉ ਕਰਿ ਤਾਰਾ। ਤੁੰ ਦੂਜੇ ਵੈ ਛਿਕ ਕਾ ਦਿਆ ਜੋ ਉਲੇਹੇ ਜੰਦੀ ਮਾਹਿ। ਮਾਦਰਿ ਪਿਸਰਿ ਦੁਖ ਲਗਾ
 ਨਰ ਕਨੀਸਾ ਨਦੁ ਗਾਹਿ। ਨੇਕ ਬਰਿ ਸਿਰਪੰਠੁ ਲੇਬਾ ਹਰਿ ਨਿਕਲਿਆ। ਲਗਾਟ ਹੋਲਾਸੀ ਸਪਰਿ ਦੁਨੀ
 ਆਛਿ ਕਲਇਆ। ਅੰਦਰਿ ਦੇਖਿਆ ਅਉਰ ਕਛੁ ਜਿ ਕਰਕੀ ਆਕਛੁ ਅਉਰਾ। ਬਾਹਿਰ ਆਇਆ ਜ
 ਹਾਨਿ ਵਿਚ ਫੇਰਿਆ ਆਪਣਾ ਦਉਰਾ। ਤਬ ਲਗਾ ਹੰਢੁ ਹੰਢੁ ਕਰਨਿ ਹੰਢੁ ਹੰਢੁ ਆਹਿ। ਇਸ ਬਿਚਾਰੈ ਦੇ
 ਸਕੀ ਤੁਖ ਮਹੀ ਐਸਾ ਹੀ ਪਾਹਿ। ਮਾਇਆ ਮਤਾ ਮੋਹਿ ਕੀ ਦੇਹ ਰਚੀ ਜਗਦੀਸਾ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨ ਮੋਹ
 ਸੁਝੈ ਸਾਜ ਕੀ ਆਸੁ ਬੀਚਾ। ਕੋਟਿ ਤੇਤੀ ਸਾਰੇ ਵਤਾਂ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਦੇਹੀ ਮਾਹਿ। ਸਾਹਿਬ ਸਗਲੀ ਸਿਸਟਿ
 ਕਾਭੰਡ ਲਭੁ ਸੇਖਾਹਿ। ਜੋ ਸਮਿ ਗ੍ਰੀਖੰਡ ਕੀ ਪਿਰੇ ਹੀ ਵਿਚ ਕੀਨਾ। ਅਸਟਿ ਦਸਾਸਿ ਧਨ ਉਨਿ ਪੀਸਾਹਿ ਬ
 ਕਰਤੁ ਲਦੀਨਾ। ਚਾਰ ਪਦਾਰਥ ਸਗਲ ਗੁਣ ਨਾਮ ਦਾਨ ਇਸਨਾਨਾ। ਸਤਿਨਾਮ ਅਕਾਲ ਕਾ ਮੰਤ੍ਰ ਮਿਲਿ
 ਅਤੁ ਬਦਾਨਾ। ਇਹੋ ਹੀ ਤੇਹਿ ਤਾਰ ਸੀ ਅਹਿ ਨਿਸਜ ਪੁਰੇ ਮੀਤਾ। ਈਹ ਹੰਢੁ ਹੰਢੁ ਕਰਿ ਉਠਿ ਆਭੁ ਈ ਬੁਧਿ
 ਬਿਪਰੀਤਾ। ਲੇਖ ਲਿਖਿਆ ਬਾਸਿ ਧਿਆ ਜੇ ਸਿਧਾਨ ਬਾਹਿਰ ਹੋਇ। ਸਿਧੇ ਕਾਉ ਪੈਰਾ ਤੁਇ ਆਤੁ ਲਿ
 ਆਨ ਬਹਿਰੇਇ। ਅੰਦਰਿ ਕੋ ਕੇਤੁ ਤੁੰ ਬਾਹਰਿ ਹਉ ਮੈਂ ਹੋਇ। ਕਿਉ ਕਰਿ ਲੇਖਾ ਮਿਟਾਈ ਮੇਤ ਕਰੀ ਰਨ ਛਾਡੇ
 ਹੀ। ਮੁਰਸਦਿ ਸਰਨੀ ਜੇ ਪਵੈ ਕਰਾਮੀ ਸੀਸ ਨਿਵਾਇ। ਕਰਿ ਇਤ ਬਾਰਖੁ ਦਾਇਤੋ ਪੂਰੀ ਲੇਖ ਮਿਟਾਇ। ਸਿ

ਧਾਮਾਰਗਰਬਿਦਾਜੀਮੀਕੀਪ੍ਰਭੂਬਤਾਇ। ਪਗਤਲੇਹੋਇਮਹੀਨਜਧਤਧਮਸਤਕਲਗੇਆ
 ਇ। ਉਲਟਾਖੇਲਖਸਮਕਾਕਦਮੇਸੀਸਭੁਕਾਇ। ਸਿਰਤਲੇਪੈਰਉਪਰੇਤਧਮਾਰਗਸੀਧਾਪਾ
 ਇ। ਉੱਠੇਛੇਡੇਜਾਪਜਪੇਤੂੰਤੂੰਜਾਪਕਰੇਇ। ਫਿਰਕਰਮਨਲਾਗੁਹੋਇਤਿਸਸੀਧਾਲੇਖਪੜੇਇ
 ਕੁਲਾਧੁਗਦਇਲੇਖਥਾਤੇਨੋਲੇਖਪਇਆ। ਧੁਨੀਬੁਝਮਿਟਾਇਆ। ਕੁਲਾਸੁਬਖਸਭੁਇਆ। ਸੀ
 ਸਨਿਵਾਇਆਇਹੁਫਲਸੁਣਹੋਰੁਕਨਲਦੀਨ। ਹੋਈਮੇਟੇਉਰਧਮਨਤੇਕਰਹੁਯਕੀਨ। ਪੰਚ
 ਤਤਪ੍ਰਵਾਣਕਰਿਛੇਵਾਸਚਮੇਲਾਇ। ਸਭਨਾਸੀਸਨਿਵਾਇਆਧਰਤੀਅਰੇਆਇ। ਜਿਸਗਰੂਰ
 ਤਿਮਨਕਰੀਸੋਈਕੁਇਆਸੋਤਾਨ। ਨਜੀਵੈਨਾਮਰਸਕੈਆਤਸਵਿਚਹੈਰਾਨ। ਹੁਕਮਸਾਹਿਬਦਾ
 ਫੇਰਿਆਕਿਉਕਰਿਹੋਵੈਸੁਖ। ਨਮਤ੍ਰੰਤ੍ਰਸਿਰੇਨਾਉਤਰੇਆਈਐਜਾਈਐਦੁਖ। ਸਾਹਿਬਦਾਇਹੁ
 ਹੁਕਮਹੈਪੈਰੀਪਵਣਨਛੇਡਾ। ਸਤਿਗੁਰਤਾਰੀਆਉਮਤੀਕੇਤੀਲਖਕਰੇਨਿਯਰਤੀਮਥਾਟੇਕਿਅ
 ਕਜਸੁਪੇਲਾਹੋਇ। ਜਾਪਹਲੇਧੁਨੀਮੰਗੀਏਤਾਪਿਛੋਮੰਗੇਲੇਇ। ਸਿਰਮੁਕਦਰਾਦੇਲਾਬਿਆਮ
 ਥਾਧਰਤੀਟੇਕਾ। ਮੁਹਰਿਆਪੁਰੀਥੋਦੀਐਨਿਵਾਸਿਧਾਲੇਖ। ਸੀਸਨਿਵਾਇਅੰਦਰੇਨਿਵਾਸ
 ਸੋਪਰਵਾਣਾ। ਇਥੇਮਿਲਨਵਰਿਐਈਆਦਰਗਰਿਪਾਵਹਿਮਾਣਾ। ਪਟਨਅੰਦਰਰਖੀਐਧਰਤੀ
 ਸੀਸਨਿਵਾਇ। ਕਰਿਦਿਤਬਾਰਖੁਦਾਇਤੇਨਹਿਪੁਛੇਜਮਰਾਇ। ਵਡਾਪਾਈਜੀਉਹੈਜੀਆਜੀ
 ਉਕਹਾਇ। ਜੀਦਾਪੀਰਵਖਾਈਐਸਭੁਕਾਬਡਾਕਹਾਇ। ਪਾਣੀਓਹੋਆਮਾਨਸਹਿਹੀਸਚੇਗਚੁ
 ਗਾਇ। ਨਉਸੈਨਦੀਨਨਿਨਵੇਸਪਤਿਸਮੁਦ੍ਰਵਹਾਇ। ਪਾਣੀਧਰਤੀਹੇਠਹੈਉਤੇਧਰਤਤਗਾਇ। ਧ
 ਰਤੀਉਤੇਅਸੰਖਜੀਹਲਚਲੁਮੁਲਨਖਾਇ। ਪਾਣੀਅੰਦਰਿਏਹੁਗੁਣਅੰਤਵਹੈਨੀਵਾਣਾ। ਸੀਸਨਿ

ਵਾਇਉ ਸਪਰਤੇਲਈ ਅਸਨਾਹਿ ਕੁਧਾਣਾ ਬੰਦ ਅਕਾਸੇ ਉਤਰੇ ਨਿਵੇਧਰਤੀ ਅਗੇ ਆਇਆ ॥ ੧੬੪ ॥
 ਭਾਆਪਿ ਸੰਕੋਚ ਕੋ ਵਿਚਲੇ ਦੀਧਰਤ ਸਮਾਇ ॥ ਵੰਜਾ ਗੁਣ ਪੈਉਣ ਦਾਸੁਣੀ ਐ ਮੇਰੇ ਮੀਤਾ ॥ ਅਨਿ
 ਹਿਤ ਸੀਸ ਨਿਵਾਇ ਦਾਧਰਤੀ ਅਗੇ ਨਿਤ ॥ ਧੂਨੀ ਕਾਰਨਿ ਆਵਦਾ ਕੋ ਹੁਕਾਫਤੇ ਚਲਿ ॥ ਧੂਨੁ ਧਰਤਿ ਕੀ
 ਮੇਲ ਕਰਿ ਜਾਦਾ ਮੁਹਤੇ ਮਲਾ ਦੇਖ ਅਕਾਸ ਅਹੰਕਾਰ ਵਿਚ ਸਰੁਤੇ ਉਚਾਹੋਇ ॥ ਨਿਵੇਆ ਅਗੇ ਧਰਤ
 ਦੇ ਲਗਾਇ ਸੇਸੇਇ ॥ ਨਿਤ ਨਿਤ ਧੂਨੀ ਜਾਚ ਦਾਸਤਿ ਗੁਰ ਧਰਤੀ ਰੂਪ ॥ ਇਸ ਬਿਧ ਸਚ ਦੁਧਾਇ ਕੋ ਅ
 ਨੀ ਨੀਚੇ ਤੇ ਉਚਾ ॥ ਸਭੇ ਅਉ ਗੁਣ ਆਤੁ ਸੇ ਉਚਾ ਆਪਿ ਜਣਾਇ ॥ ਸਿਰਨ ਨਿਵਾਇ ਧਰਤ ਨੇ ਛਿਤਰ
 ਉਤੇ ਖਾਇ ॥ ਵਟੀ ਘਟੀ ਮਾਰੀ ਐ ਕੁਰਿ ਕੁਰਿ ਮਿਟੀ ਛੁਜਾ ॥ ਅਜੇ ਨ ਸੀਸੁ ਨਿਵਾਇ ਦੀ ਆਤੁ ਸਵਰੀ ਨਿਲ
 ਜਾਜੇ ਪਾਣੀ ਉਤੇ ਮਾਰੀ ਐ ਤੇ ਦੇ ਨਿਵਾਇ ਸੀਸੁ ॥ ਬਦਿਖ ਸੀ ਅਤਿ ਆਤੁ ਸੀ ਵਰੀ ਨਿਗਰੀ ਰੀਠਾ ॥ ਆਤੁ
 ਸਾਸਿਰਨ ਦੇ ਸਕਹੁ ਪੁਰਹੀ ਲਿਖਿ ਆਤੁ ਹਾ ॥ ਸੁਣਹੁ ਸਨਾਹਿ ਸਚ ਦਾ ਲਈ ਐ ਮਨ ਕੇ ਮਾਹਿ ॥ ੧੬੫ ॥ ਅ
 ਵਲ ਭੁਇਆ ਅਕਾਰੁ ਜਬ ਮੁਖ ਹਸਿ ਕਹੀ ਖੁਦਾਇ ॥ ਪੰਚਤਤ ਉਤਪਤਿ ਕਰਿ ਛੇਵਾ ਸਚ ਮਿਲਾਇ ॥ ਬਾ
 ਦੀ ਆਬੀ ਆਤੁ ਸੀ ਚਉਥੀ ਖਾਕੁ ਸਰੂਪ ॥ ਪੰਜਵਾ ਆਪਿ ਖੁਦਾਇ ਮਿਲ ਜਾਜਿ ਆਕੁ ਦਰਤਿ ਰੂਪ ॥ ਮਾਇਅ
 ਕੁ ਦਰਤਿ ਇਕੁ ਹੋਇ ਨ ਮਹਿ ਨ ਹੀ ਭੇਦਾ ॥ ਭੇਦ ਕੀ ਦੇਵਿ ਚ ਆਦਮੀ ਕਾ ਬਿਕਰਿ ਬੇਦ ਕਤੇਬਾ ॥ ਅਵਲ ਖੁਦੁ
 ਦਾਇ ਸੀ ਜਿਸ ਦਾਰੂਪ ਨੇ ਰੇਖਾ ॥ ਸੁਰਤਿ ਮੁਰਤਿ ਨਾਹਿ ਕਛੁ ਰਹੈ ਆਦਿ ਸਾਇ ਅਲੇਪ ॥ ਵਰੋਨੇ ਚਿਹਨੇ ਬਾਹਰਾ
 ਲਖਨ ਲਖਿ ਆਜਾਇ ॥ ਸੁਣੀ ਐ ਕਾਜੀ ਰੁਕਨ ਦੀ ਸਚੁ ਨਾਨਕ ਕਹੈ ਅਲਾਇ ॥ ਖਾਹ ਸਿਕਰੀ ਖੁਦਾਇ ਜਬ
 ਸਾਜਿ ਆਕੁ ਦਰਤਿ ਰੂਪ ॥ ਰੁਕਨ ਖੁਦਾਇ ਤਦਿ ਫਿਰ ਬੀਆ ਅਲਾ ਅਲਖ ਸਰੂਪ ॥ ਕੁਦਰਤਿ ਕੁਈ ਜਹੂਰਿ
 ਤਬਤੀ ਨ ਸਰੂਪ ਉਪਾਇ ॥ ਬਾਦੀ ਆਬੀ ਆਤੁ ਸੀ ਮਾਇਆ ਲੇਖਣਾਇ ॥ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨ ਮਹੇਸ਼

ਕੀ ਅੰਧੁਗਟਿ ਸਰੂਪਾ ॥ ਦਿਤਾ ਸਭਾਇ ਖਾਤਿ ਆਰਤਿ ਹਕੀ ਤੇ ਜਗ ਪਤਿ ਭੂਪਾ ॥ ਫਿਰ ਮਾਇਆ ਮਨ ਮੋਧਾਰੀ
 ਆਕਛ ਕੀ ਜੈ ਤੋਰ ਅਕਾਰਾ ॥ ਕੋਨੇ ਮੈਲ ਨਿਕਾਸ ਕਰਿ ਮਾਨ ਸਰੂਪ ਸਵਾਰਾ ॥ ਦੁਜੋ ਕੋਨੇ ਮੈਲ ਕਢਿ
 ਕੀ ਨਾਵੈ ਤੁਸਰੂਪਾ ॥ ਮਧੁ ਕੈ ਦਿਤਾ ਕੋਨਾ ਮਧ ਰਿਨ ਰਿਨਾਰੀ ॥ ਦੁਇ ਰੂਪਾ ਨਰ ਨਾਰੀ ਮਾਨ ਸਭਾਇ ਆਜਿਨ
 ਕੀਤੀ ॥ ਸਿਸੁਟਿ ਸੁਧਾਗਾ ॥ ਰਾਜਾ ਮਨ ਤਿਹ ਨਾ ਮਧਰ ਮਹਾਰਥੀ ਅੰਭੁਤਾਗਾ ॥ ਜਾ ਕੇ ਰਬ ਕੇ ਚਕ੍ਰ ਕਰਿ ਥੀਏ
 ਸਪਤਿ ਸਮੁੰਦ੍ਰਾ ॥ ਸਾਤੋ ਹੀ ਸੰਗ ਦੀਪ ਕਰਿ ਮਹਾਂ ਰਾਜ ਨਰਿੰਦਾ ॥ ਦੁਤੀਐ ਸਾਜਿ ਆਮਧ ਕੈ ਦਿਦਾ ਨੇ ਬਡੀ ਬ
 ਲਾਇ ॥ ਨਿਤ ਪ੍ਰਤਿ ਜੋ ਜਨਿ ਇਕ ਸਹੰ ਸੁਬ ਛਤਾ ਭੂਪਰ ਜਾਇ ॥ ਤੁਥ ਮਾਇਆ ਮਨੇ ਬਿਚਾਰਿ ਆਕਹਾਰੁ
 ਇਆਇ ਹੁਪਤਾ ॥ ਓਰ ਚਣਾ ਸੰਸਾਰ ਕਉ ਏ ਸਰਗ ਖਾਇ ਕੋ ਕੂਟਿ ॥ ਮਾਇਆ ਦਾਨੇ ਦੋਨੇ ਡੇਰੇ ਰਣ ਲ
 ਰੀ ਮਾਰਾ ॥ ਛੁੜੀ ਜੁਗ ਲੜ ਦੇ ਰਹੇ ਬਡਿ ਹੁਆ ਪ੍ਰਿਧੁ ਕਾਰਾ ॥ ਮਧ ਕੈ ਦਕੇ ਸੀਸ ਕੋ ਕਟਿ ਆਚਕੇ ਮਾਰਾ ॥ ਕਾ
 ਨੇ ਤੇ ਵਹਿ ਨਿਕਲੀ ਮੋਧਾ ਹੜਿ ਹੜਿ ਕਾਰਾ ॥ ਰਿਕੁਨਾ ਏ ਜਲ ਪਰ ਤੁਰੀ ਤੁਧਿ ਭੁਈ ਮੇਵ ਨੀ ਰੂਪਾ ॥ ਮਾਇਆ
 ਮਾਨ ਸਹੋਇ ਤਬ ਫਿਰ ਬਧੋ ਨੇ ਸੁਤਾ ॥ ਪਚਤਤ ਪਵਾਣ ਕਰਿ ਫਿਰ ਕੀ ਆਸਰ ਲਾਸਾਜਾ ॥ ਤੁਥ ਮਾਇਆ
 ਮਾਨ ਸਕੋ ਕਹਿ ਆਜਾਇ ਕਰ ਹੁਤੁ ਮਰਾਜਾ ॥ ਸਿਰ ਪਰਿ ਮੁਕਟਿ ਬੰਧਾਇ ਆਮਾ ਬੋਤਿ ਲਕਚੜਾਇ
 ਫਿਰ ਉਪਰਿ ਛੁੜ ਫਿਰਾਇ ਆਵਰ ਦਿਤਾ ਮਹਾਂ ਮਾਇਆ ॥ ਅਬ ਚਲਤੁ ਮਰਾਗ ਜਹੈ ਜੁਗਾ ਜੁਗੀਤ ਰਮਾਹਿ
 ਤੁਮਗਾ ਸਾਨੀ ਦੁਸਰਾ ਹੋਰ ਜਗ ਮਹਿ ਕੋਈ ਨਾਹਿ ॥ ਤੁੀ ਨੇ ਗੁਣ ਬਲਾਇ ਕੇ ਆਗਿ ਆਕੀ ਨੀ ਮਾਇਆ ॥
 ਸੀਸਾਨੇ ਵਾਹੋ ਪ੍ਰਤਤੁ ਮਾਨ ਸਾਗੇ ਜਾਹਿ ॥ ਦੋਨੇ ਸੀਸ ਨਿਵਾਇ ਆਤੀ ਜੇ ਦੀਨਾ ਫੇਰਾ ॥ ਤੁੰਤੋ ਕੁਇਆ
 ਸੈਤਾ ਨਿਜਗ ਸਭੁਣਾ ਮਹਿ ਵਫੇਰਾ ॥ ਪਉਣ ਗਰੂਪਾ ਈ ਪਿਤਾ ਮਾਤਾ ਪਰਤਿ ਮਹਤਿ ॥ ਕੁਇਆ ਸੈਤਾ ਨੀ
 ਤੁਸੀ ਭਿਸਤੋ ਦਿਤਾ ਸਟਿ ॥ ਅੰਤਿ ਲੋਕਿ ਕੋ ਵੇਚਿ ਰਹੇ ਰਿਸਤਿ ਨਜਾਣੇ ਪਾਇ ॥ ਜਬ ਜਿਉ ਕਉ ਪਹੁਚੇ

ਕੁਸਤਿਕੁੰਫਿਰਦੇਵਨ ਅਗੇਗਿਛਾਇ। ਅਤੁਸਜਗਤਿਜਲਾਇਆਬਚਣਨਪਾਇਆਕੋਇ। ਹਿੰਦੂ ੧੬੫
 ਮੁਸਲਮਾਨਦੁਇਜਲਿਬਲਿਮਾਟੀਹੋਇ। ਗੁਸਾਉਰੇਆਤੁਸੇਖਾਕਕੋਰੇਪਲਬੀਚਾ। ਨਿਸਦਿਨਰ
 ਏਜਗਤਿਕੋਭੁਇਆਨਿਸਾਨੀਮੀਚਾ। ਤਾਮਪਕੇਸੀਗਿਆਤਸੇਤਿਸਵਿਚਭੀਸੈਤਾਨਾ। ਪਾਧਿਆਤਿ
 ਪਤਿਅਗਮਹੋਇਪਾਛੇਉਪਜੇਕਾਂਮਾ। ਕਾਐਰੂਹਮਲੀਨਹੋਇਕੋਰੇਕੋਰੇਰਸਭੇਗਾ। ਖੇਸਥਿਗਾਨੀਨਾਸੁ
 ਣੀਕਰਨੇਲਾਗਾਭੇਗਾ। ਮਹਾਂਪਾਪਨੀਅਗਨਹੈਕਹਾਕਹਾਨਹੀਠਉਗਿ। ਜੇਤੇਮਾਨਸਦੇਵਤਾਸਭੁਣਾ
 ਕਰਦੀਰਉਕਿ। ਅੰਦਰਿਬਾਹਿਰਹੀਪੈਲਖਿਚਉਰਾਸੀਮਾਹਿ। ਕਿਸੇਥੇਤੀਕਿਸੇਅਗਲੀਖਾਲੀ
 ਕੋਈਨਾਹਿ। ਧੰਨਧਰਤੀਸਤਿਗੁਰੂਹੈਫਿਰਆਤੁਸਲਏਸਮਾਇ। ਇਤਣੇਅਉਗਣਜਾਣਿਕੋਜਗਨਾ
 ਸਤਿਵਸਾਇ। ਅੰਸਾਸਤਿਗੁਰਧਰਤੀਰਹੇਚਰਨਤਲੇਲੀਨ। ਉਪਰਿਫਿਰਦੇਜੀਆਜੰਤੁਖਨਕਤ
 ਰਾਦੀਨਾ। ਨਿਸਦਿਨਕਰਹਿਪ੍ਰਦਖਣਾਸੂਰਜਚੰਦਦੁਇਗਾਇ। ਜਿਨਦੇਚਾਨਣਜੀਆਜੰਤੁਰਹਦੇਬੇਪ
 ਰਵਾਹਿ। ਤਿਨਾਭੀਸੀਸਨਿਵਾਇਆਧਰਤੀਅਗੇਆਇ। ਗਜਿਆਬਰਿਰਾਜਹੈਪਾਤਸਾਹਸਿਰਪਾਤ
 ਸਾਹਿ। ਜੇਤੇਰਿਖਮੁਨੀਸਗਹੋਇਵਡਿਅਉਤਾਰਾ। ਪੀਰਪੈਕੋਬਰਅਉਲੀਏਗਉਸਿਕਤਬਸਲਾਰ
 ਤਿਨਾਭੀਸੀਸਨਿਵਾਇਆਧਰਤੀਅਗੇਆਇ। ਧਰਤੀਪੂਰੇਸਤਿਗੁਰੂਸਭੁਲਏਸਮਾਇ। ਦਾਗਪਾਇ
 ਰਧਰਤੀਜੇਧਰਤੀਹੋਇਸਮਾਇ। ਤਾਕੋਨਿਕਟਿਨਆਵਈਦੇਜਕਸੰਦੀਭਾਇ। ਧਰਤੀਵਿਚਸਮਾਈ
 ਅਨਿਜੇਗੀਤੇਸੀਨਿਆਸਾ। ਸੂਰਬੀਰੁਵਰਿਆਮਦੀਪੂਰਨਕਰਦੀਆਸਾ। ਧਰਤੀਉਤੇਥੈਠਕੇਜੇਕੋ
 ਸਾਧੇਜੇਗਾ। ਪੂਰਨਹੋਵਹਿਕਾਂਮਨਾਮਿਟਜਾਵਹਿਭਉਰੇਗਾ। ਮਰਨਾਭੁਲਾਉਜਾਨਦਾਜਹੰਜੀਆਜੰਤੁ
 ਵਰਸਾਇ। ਪਾਛੇਰਹੇਜੇਵਲਿਹਤਿਧਰਤੀਵਿਚਸਮਾਇ। ਜੇਕੋਧਰਤੀਹੋਇਰਹੈਧਰਤੀਕਾਗੁਰਸੇ

ਇ॥ ਜਿਥੇ ਜਿਥੇ ਧਰੇ ਚਰਨ ਕੋ ਤਿਥੇ ਤਿਥੇ ਧਰਾ ਵਨਿ ਹੋਇ॥ ਲਖ ਧਰਤੀ ਧਰਤੀ ਲਿਵੇ ਨ ਲਾਗੇ ਸੋਇ
 ਜੇ ਕੋ ਧਰਤੀ ਦੇਹ ਵਿਚ ਗੁਣ ਲੈ ਧਰਤੀ ਹੋਇ॥ ਧੀਰ ਜਧਰਤੀ ਧਰਮ ਸਾਲ ਸਾਧੂ ਕਰਨਿ ਜੁਗਾਰ॥
 ਜਾਚ ਨ ਚਰਨ ਪੁਨ੍ਹਨ ਮੁਖ ਤੇ ਲਾਇ ਨ ਛੁਗਾ॥ ਸਾਧੂ ਜਗ ਵਿਚ ਇਉਂ ਰਹਿਨਿ ਜਿਉਂ ਪਾਰਸ ਪਥਰਿ
 ਮਾਹਿ॥ ਅਚ ਨਿਚੇ ਤੀਧਾ ਤਿਕੋ ਕੰਚਨਿ ਵਰਨਿ ਕਰਾਹਿ॥ ਮਣਿ ਸਿਰ ਵਿਚ ਜਿਸ ਸਪਦੇ ਸਪਾ ਵਿਚ
 ਫਿਰਾਹਿ॥ ਅਪੁਣਾ ਮਰਮ ਨ ਦੇਵਨੀ ਗੁਪਤਿ ਵਲਾਇ ਮਾਹਿ॥ ਚੰਦਨ ਬਾਵਨਿ ਆਖੀ ਐਰੁ ਖਾਉਂਦੇ
 ਹੋਇ॥ ਅਪੁਣੀ ਮੁਸਕ ਸਹੀ ਸੁਰੁ ਖਚੰਦਨਿ ਕਰਦਾ ਬੋਇ॥ ਗਾਜਾ ਤਾਜ ਗਵਿਚਰ ਹੈ ਮਰਮਨ ਪਾਵੈ
 ਕੋਇ॥ ਜੇ ਇਛਾ ਕਰਿ ਮੰਗੀ ਐਸੇ ਈਧਾ ਪਤਿ ਹੋਇ॥ ਕਾਂਮ ਪੇਨ ਜਗ ਵਿਚਰ ਹੈ ਮਰਮਨ ਕੋਈ ਪਾਹ
 ਛੁੜੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੰਗੀ ਅਨਿਤੁ ਤਾਛੁ ਨ ਕਢਿ ਦਿਵਾਇ॥ ਸਾਧੂ ਜਗ ਵਿਚ ਆਖੀ ਐ ਜਗ ਹੀ ਵਿਚ ਫਿਰ
 ਗਾ॥ ਅਪਣਾ ਆਪ ਛੁਪਾਵਹੋ ਕਿਸੇ ਨ ਆਪਿ ਲਖਾਹਿ॥ ਮਾਇਆ ਵਿਚ ਉਦਾਸ ਹੈ ਬੋਲੇ ਅਚਰਜ
 ਬਾਣਾ॥ ਮਾਇਆ ਧਾਰੀ ਭਰਮ ਦੇ ਸਕੇ ਨ ਕੋਇ ਪਛਾਣਾ॥ ਅਕੁ ਥਕੇ ਬਾਣੀ ਬੋਲ ਦੇ ਸਬਦ ਬਕੇ ਲਿਖ
 ਲਾਇ॥ ਬੋਜਤਿ ਬੋਜਤਿ ਪਾਈ ਐਸਾ ਧੁਸਹਿ ਜਿਸੁ ਭਾਇ॥ ਭੁਖੀ ਸਾਧਨ ਪਾਈ ਐ ਭੁਖਾ ਵਿਚ ਨ ਹੋ
 ਇ॥ ਸਾਧੂ ਭੋਖੇ ਬਾਹਰਾ ਵਰਨਿ ਅਵਰਨਿ ਨ ਕੋਇ॥ ਬੋਲਿ ਆਹੀ ਤੇ ਪਾਈ ਐ ਜਾਣੇ ਜਾਣਨਿ ਗਾਰਿ॥ ਜ
 ਣ ਅਜਾਣੇ ਬਾਹਰਾ ਬੋਲੇ ਸਬਦ ਅਪਾਰਾ॥ ਸਾਧੂ ਅੰਜਨਿ ਸਚੁ ਦਾਜਿ ਹਸੁ ਸੁਣਹਿ ਸੁਭ ਲੇਇ॥ ਜਿਸ
 ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਸੋਮੇ ਲੇਇ ਹਮਤਿ ਪਾਵੈ ਕੋਇ॥ ਅਵਲਿ ਆਦਮ ਇਉਂ ਭੁਇਆ ਸੁਣੀ ਐਰੁ ਕਨ ਲਦੀਨਾ॥ ਕ
 ਈ ਅਸੀਖਾ ਆਦਮਾ ਤਿਸ ਦੇ ਪਿਛੇ ਕੀਨਾ॥ ਕਈ ਅਸੀਖਾ ਆਦਮਾ ਤਿਸ ਦੇ ਪਿਛੇ ਕੀਨਾ॥ ਕਈ ਅਸੀ
 ਖਾ ਕਿਆ ਮਤਾ ਪਰ ਲੇ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰਾ॥ ਜੇ ਸੀ ਕਿਆ ਮਤਿ ਰੂਹ ਦੀ ਹੋਰ ਹੋਈ ਅਪਰਿਅਪਾਰਿ॥ ਕਿਤੀ

ਹੋਈਆਕਿਆਮਤੀਕੁਛਕੀਆਨਜਾਇਸੁਮਾਰਾ। ਆਦਮਾਮੰਤੁਨਪਾਈਐਪੈਕੰਬਰਤੇਅਵਤਾ ੧੬੬
 ਗ। ਚਉਪਾਨੀਧਾਨੀਧਰਤਿਹੋਗੋਇਹੈਸੀਸਾਰਾ। ਪਾਸਾਹਥਿਖੁਦਾਇਦੇਜਿਉਭਾਵੈਤਿਉਛਾਗ। ਪਕੀ
 ਸਾਰੀਪਿਤ੍ਰਪਵੈਫਿਰਕਚੀਦਿਚੈਭਾਗ। ਨਾਨਕਆਖੇਰੁਕਨਦੀਇਹਸੂਰਤਿਸੀਸਾਰਾ। ਅਗਲੀਪਿਛ
 ਲੀਸੁਧਨਹੀਕਰਿਹੋਆਮਕਾਰਾ। ਕਰਿਕਰਿਬਹੁਤਦਿਧੀਰੀਆਖੇਦੱਕਤੇਬਧੀਚਾਗ। ਵਿਚਦਸ
 ਤਾਨਾਪਿਛਲੀਕੀਤਾਸਭੇਸੁਭਾਗ। ਅਵਲਾਅਵਲਾਆਦਮੀਇਸਥਿਧਕੀਆਖੁਦਾਇ। ਆ
 ਦਮੋਸਾਜੇਆਦਮੀਆਖੇਕੋਟਹੁਦੈਤਉਪਾਇ। ਜਿਤਦਿਹਸਾਜੀਸਿਜਟਿਰਬਤੁਬਦੋਨੋਚਲੇਗਾਹਿ।
 ਇਕਦਾਨੋਇਕਦੇਵਤੇਵੈਰਵਿਰੋਧਕਰਾਹਿ। ਜਬਅਵਲਸਾਜਿਆਆਦਮੀਤੁਬਰੀਦਮਹੋਈਨਾਲ
 ਵਜਨਸਿਰਜਾਹੀਛੜੀਪਕੇਲਹੋਸੀਭਾਲਾ। ਜਿਤਦਾਣਹੋਆਵਜਨਾਇਹੁਤੁਬਆਦਮਕੋਕਦਹੋਇ।
 ਨਾਨਕਆਖੇਰੁਕਨਦੀਸਾਹਿਬਅੰਤਨਕੋਇ। ਸਾਹਿਬਕਿਸੇਨਦੇਖਿਆਸਕੁਕੁਦਰਤਿਕੀਏਬਲ
 ਇ। ਕੁਦਰਤਿਅੰਤਨਪਾਇਆਸਕੁਲਿਖਪਤ੍ਰਿਥਕੀਗਾਇ। ੬੪॥ ਸੁਆਲਪੀਰਬਹਾਵਦੀਸੂਰ
 ਆਖੇਪੀਰਬਹਾਵਦੀਸੁਣੀਐਨਾਨਕਪੀਰ। ਰਬਜਿਉਕਰਿਆਦਮਸਿਰਜਿਆਤੁਹਿਆਖੀਸਚ
 ਤੁਦਬੀਰਾ। ਆਦਮਿਮਿਲਿਆਬਖਸਕੀਲੈਆਇਆਇਸਜਹਾਨ। ਤੁਸੀਭੀਅਪਣੀਆਕੁਰਸੀ
 ਬੀਆਪਿਛੋਕਹੋਬਿਆਨ। ਬਡੇਤੁਮਾਰੇਕਉਣਸਨਿਤੁਮਜਿਬਹੁਉਪਜੇਆਇ। ਅਵਲਾਆਖਰਿ
 ਸਭਕੋਤੋਤਧਦਿਲਦਾਖਤਰਾਜਾਇ। ਤੂੰਸਾਹਿਬਪੈਕਰਾਮਤਦਾਤੁਹਿਪਾਈਘਰੇਖੁਦਾਇ। ਹੋਰਤਿ
 ਤੀਕਿਸੇਨਆਦਮੀਤੈਕੁਕਿਸੇਆਇ। ਵਡਾਸਾਹਿਬਪੈਕਰਾਮਤਦਾਅਪਣੇਸਿਰਖੁਦਹੋਇ। ਕ
 ਹੋਸਰਾਫਤਿਆਦਮੀਜਿਸਕਪੈਵਡਾਸਭਕੋਇ। ਲਿਖਿਆਵਿਚਕਿਤਾਬਦੇਅਵਲਇਕਖੁਦਾਇ। ੩

ਜਾਨੁਗਮਹੀਮਦੀਜਿਨਚਾਨਣਕੀਤਾਆਇ।।ਇਹਸਭਗਲਾਖੇਲਕੇਆਖੇਨਾਨਕਪੀਰ।।ਆਪੋਅ
 ਪਣੋਮਜਬਦੀਕਹਦੇਸਭਤਕਰੀਰ।।੬੫॥ ਜਵਾਬਨਾਨਕ **ਮੁਹਾਰਾ** ਆਖੇਨਾਨਕਸਾਹ
 ਸਚਸੁਣਹੁਬਹਾਵਦੀਪੀਰ।।ਰਬਜਿਉਕਰਿਆਦਮਸਿਰਜਿਆਸੁਭਾਖੀਕਰਿਤੁਦਿਬੀਰ।।
 ਜਬਹੋਆਹੁਕਮਖੁਦਾਇਦਾਤਬਕੁਦਰਤਿਆਦਮਕੀਨ।।ਰਬਹਿਕੋਆਦਮਸਿਰਜਿਆਜੇਜਾ
 ਏਦੀਨਬਦੀਨ।।ਆਦਮਮਾਨਸਇਕਹੈਦੁਇਵਿਚਜਘਾਨਫੇਰ।।ਅਗੇਸੁਣਹੁਬਹਾਵਦੀਅਜੇਬ
 ਕੀਮਸਲਾਫੇਰ।।ਅਵਲਇਕਖੁਦਾਇਸੀਦੁਜੀਕੁਦਰਤਿਕੀਨ।।ਬਾਦੀਆਬੀਆਤਸੀਫਿਰਕੁ
 ਦਰਤਿਕੀਤੇਤੀਨ।।ਬ੍ਰਹਮਾਬਿਸਨਮਹੇਸ਼ਤ੍ਰੈਤੀਨਗੁਣਤੇਤੇਇ।।ਸੇਸੁਰਤਿਕਰਿਮਬਾਇਕਾਰ
 ਹੇਅਸਮਾਨਹੋਇ।।ਨਾਲਬਰਕਤਿਰਬਦੀਇਹਤੀਨੇਬਧੇਮਾਇ।।ਚਉਥੀਕੁਨੇਮੈਲਲੈਮ
 ਨਸਰੂਪਬਣਾਇ।।ਮਾਨਸਿਰੂਪਰਾਮਸਲਾਸਭਪਿਛੋਕਰਿਆਸੁਣਾਇ।।ਹੁਣਅਗੇਸੁਣੀਏ
 ਪੀਰਜੀਜੋਆਖੀਆਪਾਕਿਖੁਦਾਇ।।ਬ੍ਰਹਮਾਬਿਸਨਮਹੇਸ਼ਤ੍ਰੈਕੁਏਕੁਦਰਤਿਕੇਅਗਵਾਨ।।ਪਾ
 ਰਬਤੀਤੇਲਛਮੀਸਾਵਿਤੀਨਾਲਿਪਰਵਾਨ।।ਛਾਥੇਤੇਏਹੁਊਪਜੇਤ੍ਰੈਦਿਬਤਤਕੇਰੂਪ।।ਤਾਂਤੇਉਲਟੀ
 ਆਖੀਅਨਿਜੋਹੋਇਦੇਵਸਰੂਪ।।ਮਲਸਹੋਇਮੈਲੁਤੇਇਹੁਮਲਨਿਤਤਕਹਾਹਿ।।ਆਦਮਹੋਇਸਿਫ
 ਲੀਸੁਣਹੁਬਹਾਵਦੀਸਾਹਗ।।ਬ੍ਰਹਮਾਸਜੇਸੁਰਤਾਰੂਹਬਿਸਨਮਿਲਾਇਆਨ।।ਕਰਿਸੀਖਾਰਮਹਾਂਦੇਵ
 ਜਿਸਆਤਸਿਕਹੋਜਗਾਨ।।ਚਉਥੀਕੁਦਰਤਿਰਬਦੀਸੀਰੀਮਿਲਿਆਨੂਰਖੁਦਾਇ।।ਚਾਰੇਖਾਲਕਿ
 ਖਲਕਿਦੇਰਬਕੁਦਰਤਿਕੀਏਬਣਾਇ।।ਬ੍ਰਹਮਾਸਜੇਸੈਸਾਰਨੁਲਾਇਬਿਸਨਬਹੋਦੀਵਾਨ।।ਕਰੈਕੁੰਡ
 ਰਾਮਹਾਦੇਵਜੇਖਾਵੈਸਭਜਗਾਨ।।ਤਬਹੋਆਹੁਕਮਤ੍ਰਿਹਾਨੇਤੁਮਜਾਇਕਰਹੁਸਭਕਾਜਾ।।ਆਪੋਆਪ

੨੬੭
 ਏਮਜਬਦੇਤੈਕਰਨੇਲਾਗੇਗਜਾ। ਬਾਕੀਤੁਖਮਜੁਆਦਮੀਫਿਰਤਿਸਦਾਸੁਣਹੁਬਿਆਨੁ। ਜੋਸਾਜਿਆ
 ਕਦਰਤਿਆਪਿਤੇਜਾਨਿਮਾਨਸਨਾਨਕਨਾਮ। ਫਿਰਆਗਿਆਕੀਤੀਸਕਤਿਨੋਸੁਣਿਰੇਮੇਰੇਪੁਤਾ। ਤੁ
 ਸਕੁਤੇਉਤਮਸਾਜਿਆਜੋਲਖਚਉਗਾਸੀਸੁਤਿ। ਇਕਵੀਲਖਿਜਲਿਜੋਨਹੈਸੋਲਾਈਧੁਹਮੇਨਾਲਾ।
 ਜੋਬਾਦੀਇਕਵੀਲਖਿਜੋਨਿਤਿਨਾਬਿਸਨਕਰੇਸੰਕੁਲਿ। ਜੋਨਾਰੀਇਕਵੀਲਖਿਜੋਨਿਸੋਲਾਈਮਹਾਂਦੇ
 ਵਨਾਲਾ। ਅੰਗੁਜਿਜੇਗਜਿਉਤੁਤੁਜਾਇਹੁਤੀਨਿਰਚੇਅਕਾਲਾ। ਜੋਤੀਨੋਤੇਬਖਾਰਤੇਚਲੇਜਲਿਪਰਸੇਉ।
 ਤਿਸਤੇਜੀਜੋਉਪਜਹਿਤਿਹਕੀਜੈਸੇਵਤਜਭੇਉ। ਫਿਰਮਾਨਸਦੇਕਰਿਜੋਰਕੇਅਰਦਾਸਕਰੀਸੁਣਮਾ
 ਇ। ਬ੍ਰਹਮਾਬਿਸਨਮਹੇਸਤ੍ਰੇਜੇਮੈਥੀਪੁਛਨਿਆਇ। ਓਅੰਕਾਰਅਕਾਰਕਾਜੇਮੈਥੀਪੁਛਨਭੇਉ। ਅ
 ਗੇਹਿਉਕਿਸਥਿਧਕਹੁਉਨਕਉਉਤੁਰਿਦੇਉ। ਬਡੇਬਡੇਮੁਨਿਹੋਇਗੇਮਾਨਸਦੇਅਵਤਾਰਾ। ਭੁੰਨਭੁੰਨਮ
 ਭੁੰਨਭਿਗੇਪਾਵਨਤੁਮਰੇਪਾਗ। ਤੁਮਰੇਪਾਰਨਪਾਵਹੋਦੇਵਦੈਤੁਅਕਾਲਾਗ। ਜਾਕਉਤੁਮਕਿਰਪਾਕਰਹੁ
 ਤਾਕੈਮਸਤਾਕਿਭਾਗ। ਰਾਜਜੇਗਦੈਨੋਦੀਏਸਤਿਮਾਤਾਗੁਰਦੇਵਾ। ਰਾਜਜੇਗਵਰਪਾਇਆਕਰਕੇਤੁ
 ਮਰੀਸੇਵਾ। ਓਅੰਕਾਰਅਕਾਰਬਿਧਾਬਿਨਸਤਿਗੁਰਲਖੀਨਜਾਇ। ਆਪਿਆਪਗੁਰਹੋਇਗੇਬੇਦ
 ਕਤੇਬਬਣਾਇ। ੬੬। ਸ਼੍ਰੀਮਾਤਾਵਾਚ ਸੂਰਾ। ਤੁਧਿਮਾਤਾਹਸਿਬੋਲੀਸੁਤਿਕੋਪੀਰਜਿਦੇਇ। ਹਮਰੀ
 ਤੁਮਸਗਾਇਹੈਕੋਈਕਹਾਕਰੇਇ। ਤੁਧਮਾਨਸਕਉਪਰਧੋਧਿਆਮਾਤਾਬਹੁਪ੍ਰਕਾਰਾ। ਜੋਕੋਈਪੁਛੈਤੇਹਿ
 ਕਉਉਤੁਰਿਦੇਓਅੰਕਾਰ। ਪਾਰਬ੍ਰਹਮਪੂਰਨਿਬ੍ਰਹਮਾਬਿਅੰਤਬਿਅੰਤਅਪਾਰਾ। ਆਇਆਮੁਖਤੇਉਚਰਹ
 ਤੁਮਸੁਣਹੋਸਕੁਸੰਸਾਰਾ। ਅਵਲਪ੍ਰੀਤਪ੍ਰਕਾਰਸੀਕਛਉਤਪਤਿਪਰਭੋਨਾਹਿ। ਪੰਚਤਤਨਿਰਬਾਣਿਸਨਿਸੁ
 ਨਿਅਸੁਨਿਸਮਾਹਿ। ਖਾਕੀਆਬੀਆਤਸੀਤੀਨੋਜੜਿਕੇਰੂਪਿ। ਚਉਥਾਸੂਰਜਪਉਣਹੈਜੋਹੋਆਗ

ਰੁਸਰੂਪੀ। ਸਾਹਿਬ ਅਗਮ ਅਲਾਹ ਤੇ ਚਰੇ ਕੀ ਉਤਪਤਿ। ਜਿ ਪੰਜ ਵਾਸਚੁ ਮਿਲਾਇਆ ਸਤਿਨਾਮੁ
 ਏਆ ਸਤਿ। ਅਧਿਤੁ ਮਸੁਣਹੋ ਬਿਦਧਿ ਧਉਪ ਜੀਪ ਸਰਿਪ ਸਾਰਿ। ਗੈਬ ਅਗੈਬੀ ਅਕਾਸ ਤੇ ਉਤ
 ਰੀ ਬਿਦਬੀਦਾਰਾ। ਜਾ ਬਿਕਟੀ ਮਹਿ ਅਸਥਿਰ ਭੁਟੀ ਤਬ ਮਸਤ ਕਿਉ ਪਜੀ ਜੋਤੀ। ਜੋ ਨਾਇ ਬਿਦ
 ਅਜਰ ਜਰੇ ਨਿਸਦਰ ਸਨ ਉਪਰ ਨਿਕੋਟਿ। ਜੋ ਜਤਿ ਨ ਕਰੈ ਤੇ ਜਾਇ ਜਾਇ ਭੁਰਿ ਪਰਿ ਕਰੇ ਨਪਾਉ। ਜ
 ਬਲਗ ਸੂਰਜਿ ਚੰਦ ਪੈ ਤਬ ਲਗਤਿ ਸਕੀਆਉ। ਫਿਰ ਬਿਕਟੀ ਤੇ ਬਿਦ ਉਤਰੀ ਉਨ੍ਹੇ ਮਿਲੀ ਮੰਝਾਰਾ। ਉਨ੍ਹੇ
 ਤੇ ਫਿਰ ਪੈਨ ਉਰੀ ਤਬ ਹੋਆ ਏਕ ਓਅੰਕਾਰ। ਬਿਦੀ ਉਨ੍ਹੇ ਸਿਰਲ ਗੀਤ ਬਉਠੀ ਪੁੰਨ ਰਣਿਕਾਰ। ਉਨ੍ਹੇ
 ਤੇ ਆਇਆ ਭਇਆ ਮਿਲਈ ਨੀਏ ਕਓਅੰਕਾਰ। ਵੀ ਨੀਕੋ ਓਪ ਜਿ ਕੇ ਸੰਗ ਮਿਲੀ ਸੁਕ ਕੇ ਜਾਇ
 ਕ ਕੇ ਬਿਦੀ ਉਰ ਨੇ ਮਿਲਿ ਮਿਲ ਪੁੰਨ ਉਪਜਈ ਸਾਰਿ। ਆਇਆ ਕੋ ਓਪ ਜ ਕੋ ਕਰੇ ਮਿਲਈ ਕਾਰ।
 ਗਾਰ ਸਨਾਏ ਮਿਲਿਆ ਤਬ ਹੋਆ ਏਕ ਓਅੰਕਾਰ। ਓਅੰਤੇ ਅਕਾਰੋਂ ਹੋਇਆ ਕਾਰੋ ਸਾਕਾਰਾ ਸਾਕ
 ਰਤੇ ਉਪਾਜੇ ਆਮੰਕਰਿ ਮਕਾਰ। ਅਮੇਤੇ ਮੈ ਮੈ ਭਈ ਮਾਇਆ ਮਤਾਨਾ ਮਾਤੁ ਤੇ ਉਪਜੇਤੀ ਨ ਗੁਣ ਸ
 ਸਾਤੁ ਤਾਰਾ ਮਾਮਾ ਮੁਖ ਤੇ ਉਪਜਿ ਆਰ ਸਨਾਤੇ ਤੈ ਅੰਗ। ਸਸਾਤੁ ਤਾਰਾਰ ਮਿਸਤਿਨਾ ਮਕਾਜਾ
 ਪਏ ਕੋ ਕਰਿ ਜਾਨਾ। ਸਤਿ ਬਿਨ ਲਏ ਨ ਉਗਮ ਦਾ ਮਾਇਆ ਮਤਾਨਾ ਮਾ। ਜਬ ਚਕਿਅ ਲੀਕਾ ਲੁਟ
 ਏਗਮ ਚੰਦ ਅਵਤਾਰ। ਪਥਰ ਉਤੇ ਲਿਖਿਆ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕਹੇਤਾਰ। ਲਿਖ ਕਰਿ ਪਾਇਆ ਸਮੁੰਦ ਵਿਚ
 ਪਥਰ ਗਇਆ ਪਤਾਰ। ਉਪਜੀ ਬਹੁਤੈ ਗਨ ਗੀਮ ਨ ਵਿਚਰਾ ਮਉਤਾਰ। ਤਬ ਹੀ ਪੁਛਿਆ ਰਾਮ ਚੰ
 ਦ ਗਰਬ ਸਿਸਟੇ ਪਾਸ। ਮਨ ਚਿਤ ਕਰ ਕੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਿ ਕੇ ਬਹੁ ਅਰਦਾਸ। ਪਥਰ ਉਤੇ ਲਿਖਿਆ ਰਾ
 ਮ ਚੰਦ ਅਉਤਾਰ। ਫਿਰ ਰੂਪਿ ਆਵਿਚ ਸਮੁੰਦ ਦੇ ਰੂਬ ਗਇਆ ਪਤਾਰ। ਤਬ ਕਰਿ ਆਗੁਰ ਬਸਿਸ

ਦਿਨੇਤਰੇਨਈਉਪਖਾਨਾ।ਤਬਹੀਤਰੇਪਖਾਨਬਹੁਜੇਉਤੇਲਿਖਹੁਸਤਿਗਾਮ।ਜਬਉਪਰਿਲਿਖਿ ੧੬੮
 ਆਪਖਾਨਤੇਸਤਿਗਾਮਸਤਿਨਾਮ।ਤਬਪਥਰਤੇਸਮੁੰਦਪਰਤਬਲੁਈਲੀਕਾਰਾਮ।ਰਾਮਨਤਰੇਪ
 ਥਰਾਕਰਿਰਹਿਆਬਹੁਤਿਬੀਚਾਰਿ।ਜਬਮਿਲੀਅੰਸਸੰਗਿਸਚਦੀਪੁਲਬਧੀਭੁਏਜੇਕਾਰਾਏਕੰ
 ਤੇਉਤਾਭਇਆਉਤੇਅਕਾਰਾਮਕਾਰੇਸਕਾਰਕਰਿਸਕਾਰੇਮਾਕਾਰਾਮਕਾਰੇਗੁਣਤੀਨਕਰਿਉਪ
 ਜਿਆਹੈਸੀਸਾਰਾ।ਤੀਨਗੁਣਾਕਾਸੂਰਕਰਿਤਬਹੋਆਸਿਸਟਿਪਸਾਰਾ।ਸਸੇਤੇਸਤਿਗੁਣਭਇਆਰ
 ਰੇਰਜਿਗੁਣਕੀਨਾ।ਤੇਤੇਮੇਤਮੇਕਰਿਉਪਜੇਹੈਨਤੀਨਾ।ਸਾਂਤਕਰੂਪੀਪਵਣਿਕਰਿਜਗਤਿਗੁਰੂਪਰਿ
 ਨਾਮ।ਪਾਣੀਪਿਤਾਜਗਸਿਦਾਉਤਪਤਿਹੋਇਕਰਿਕਾਂਮਾ।ਤਮਗੁਣਤੇਤਮਸਭੁਇਆਸੀਖਾਰਨਸੀ
 ਸਾਰਾ।ਪ੍ਰਤਪਾਸਕਉਤਪਤਿਪਰਲੇਤੀਨੇਰੂਪਸਵਾਰਾ।ਸਤਿਗੁਣਕਥਿਆਹਿਗੁਏਦੁਰਜਿਗੁਣਜੁਨਿ
 ਕਥਕੀਨਾ।ਤਮਿਗੁਣਕਥਿਆਸਿਆਮਬੇਦਅਥਰਬਣਬੇਦਕਲਚੀਨਾ।ਸਤਿਗੁਣਤੇਸਤਿਜੁਗਤ
 ਇਆਤੇਤਾਰਜੇਗੁਣਥਾਪਿ।ਤਮਗੁਣਦੁਆਪਰਥਾਪਿਆਕਲਜੁਗਕਾਲੀਆਪਿ।ਮਮਤਾਤੇਅਕਾ
 ਸਕਰਿਆਕਾਸੇਅਹੀਕਾਰਾ।ਅਹੀਕਾਰਤੇਬਾਦਕਰਥਾਵੇਤੇਜੁਅਕਾਰਾਤੇਜੇਤੇਜਲਉਪਜਿਆਜ
 ਲੇਤੇਪ੍ਰਿਥਵੀਕੀਨਾ।ਪ੍ਰਿਥਵੀਤੇਅਨਿਉਪਜੇਅਨਹੁਜੀਆਚੀਨਾ।ਇਛਾਕਰਿਤਤਉਪਜੇਇਛਾਕਰਿ
 ਮਿਟਜਾਹਿ।ਆਵਾਗਉਣਖਲਕਦਾਜੁਗਹਿਜੁਗੇਤਰਿਵਾਹਿ।ਲਖਚਉਰਾਸੀਜੀਆਜੰਤਸਭੁਕਾ
 ਲਕੇਹਥਿ।ਕਾਲਕਰਾਵੇਉਇਕਰਹਿਮੁਖਗੁਣਾਈਐਆਪਿ।ਸਿਵਸਕਤੀਕੇਰੂਪਕਰਿਗਜਾਜੇਗੀ
 ਦੇਇ।ਇਕਉਪਾਰੇਨਾਮਜਾਪਿਇਕਰਥਕਰੇਸਭੁਲੇਇ।ਸਿਵਰੂਪੀਹੈਚੰਦ੍ਰਮਾਸੂਰਜਿਸਕਤਅਉਤਾਰ
 ਇਨਹੀਤੇਸਭੁਉਪਜੀਸਗਲੀਸਿਸਟਿਸੀਸਾਰਾ।ਜੇਗੀਪ੍ਰਗਸਤਿਗੁਰੂਜਿਸਵਿਚਸਚੁਸਮਾਇ।

ਸਕਤਿਨਿਵੈਸਿਵਕੇਅਗੇਸਚੇਹੁਕਮਰਜਾਇ। ਜੇਗੀਕੇਅਫਰਮਗੇਸਕੁਕੇਸੀਸਨਿਵਾਇ। ਰਾਜਾਪ
 ਰਜਾਪੁਕਮਵਿਚਸਭੁਚਲਹਿਪੁਕਮਰਜਾਇ। ਸਿਵਰੁਪੀਕੇਹੁਕਮਕੋਫੇਰਨਸਕੈਕੋਇ। ਜੇਟੁਕਹੁਕ
 ਮਨਮਨੈਤਾਜਨਮਕਿਸਦਿਤਿਹੋਇ। ਸਤਿਕਲਮਿਅਕਾਸਕੀਸਤਿਗੁਰਕੇਹਥਦੀਨ। ਦਸਤਿਖਤਿ
 ਜੇਗੀਕੇਰੇਅਨੇਅਕਾਸਿਜਿਮੀਨ। ਆਬੀਬਾਦੀਆਤਸੀਫੇਰੇਹੁਕਮਨਕੋਇ। ਕੋਟਿਤੇਤੀਸੀਵੇਦੁ
 ਸਕੁਅਰਜੁਬੰਦੀਹੋਇ। ਰਾਜੇਹੋਆਮਰਇਹੁਓਹੋਤੇਰਾਜੇਗੁ। ਜੇਤੇਰਾਅਮਰਮਨਤਾਖਬਰਪ
 ਹੁਚਾਵਹੁਮੇਰਾ। ਹਮਰਾਵਾਸਨਿਵਾਸੁਹੈਸੈਤਕੇਪਟਿਪਾਣ। ਜੇਸਾਧਾਖਬਰਿਪਹੁਚਾਵੇਮੁਝਹੀ
 ਪਹੁਚੀਜਾਣ। ਸਾਧਹੋਇਮਨਿਸਾਧਕੇਲੋਕੁਕਮਵਸਿਕੀਨ। ਮੰਦਾਕਿਸੇਨਾਆਖਨੀਸਭੁਣ
 ਅਗੇਅਧੀਨ। ਆਇਆਐਸਾਵਰਿਦੀਆਮਾਨਸਚਰਨੀਲਾਇ। ਆਪਿਗਈਅਥੇਪਹੋਇਜਲ
 ਕੇਵਿਖੇਸਮਾਇ। ਅਵਲਿਹੋਆਆਇਪੁਰਖਦੁਤੀਏਮਾਇਆਕੀਨ। ਬੀਤੀਏਹੋਆਇਸਨਦੇਵਚ
 ਉਥੇਬ੍ਰਹਮਾਨੁੀਨ। ਪੰਚਮੋਹੇਆਮਹਾਦੇਵਛੇਵਾਕਸਪੁਓਪਾਇ। ਕਸਪੋਰਵਿਸਸਿਉਪਜਿਆਸਿ
 ਵਸਕਤਿਸਰੂਪਿਕਹਾਇ। ਸੁਰਜਿਤੇਮਨਉਪਜਿਆਮਾਨਸਧਰਿਆਨਾਮ। ਮਨਿਤੇਕੁਰਸੀਥ
 ਹੁਕੁਈਗਣੇਨਜਾਈਨਾਮ। ਸੁਰਜਿਕੁਲਤੇਰਾਪੁਭਇਆਰਾਪੁਬੰਸੀਭੁਇਆਗਾਮ। ਰਾਮਚੰਦ
 ਕੋਦੋਇਸੁਤਿਲਉਕੁਸੁਤਿਹਨਾਮ। ਏਹੁਹਮਾਰੇਬੰਤੁਪੈਜੁਗਾਜੁਗਾਅਵਤਾਰਾ। ਇਨਹੀਪੁਰਿਉ
 ਪਜੇਨਪਨਕਕਲਿਅਉਤਾਰਿ। ਆਇਅੰਤਹਮਹੀਕੁਏਦੁਜਾਆਪਿਖੁਦਾਇ। ਹੋਰਨਕੋਈਦੁ
 ਸਰਾਨਾਨਕਸਚੁਅਲਾਇ। ਛਤ੍ਰੀਜੁਗਾਗੁਧਾਰਮਹਿਹਮਹੁਚਲਿਤਰਕੀਨ। ਚਾਰੇਅਫਰਮਪ
 ਕਰਿਵਾਹੁਗੁਰੂਜਾਪਿਲੀਨ। ਨਵਾਨਵਾਜੁਗਾਵਿਖੇਇਕੁਇਕੁਅਖਰਿਹੋਇ। ਇਹਿਅਖਰਿਨ

ਹਿਜਾਹਿਗੋਰਜਾਸੀਸਗਲੀਲੋਇ। ੬੮॥ ਜਵਾਬਨਾਨਕਸਾਹਸਰਾ॥ ਆਖੋਨਾਨਕਹਿਦਰੀ ੧੬੯
 ਸੁਣਹੋਬਹਾਵਦੀਸੇਖਾ। ਜੋਜੁਗਵਰਤੈਮਾਹਣਮਾਤਿਸਦੇਸੁਣਹੁਬਖੈਕਾ। ਜੋਜਗਪ੍ਰਿਧੁਕਾਰਮਹਿ
 ਬੀਤੇਸੁਣਹੁਬਿਆਨਾ। ਜੁਗਾਫਰੈਤ੍ਰਿਅਧਿਰੈਨਜੁਗਮਾਨਸਿਕੋਲੋਜਾਨਾ। ਸਾਠਪਲੋਕੀਘੜੀ
 ਇਕਸਠਿਘੜੀਦਿਨਗਤਿ। ਰੈਨਦਿਵਸਿਮਿਲਾਇਕਦੇਹੁਮਹਿਨਿਸਘੜੀਆਸਾਠ। ਤੀਸਦਿਨੋਕ
 ਮਾਹੁਗਿਣਬਾਰਹਮਹੀਨੇਸਾਲ। ਕਿਤੀਸਾਲਾਇਕਤ੍ਰਹੇਇਤਹੋਵਨਿਜੁਗਸਮਾਲਾ। ਸਤਿਜੁਗਤ੍ਰੇਤ
 ਦੁਆਪਰੋਕਲਿਜੁਗਿਚਾਰਿਜਮਾਨਿ। ਚਾਰਿਜਮਾਨੇਸਭਿਕਹੋਬੇਦਕਤੇਬਧਖਾਨਿ। ਸਤਿਜੁਗਕੀ
 ਸੁਣਿਆਰਜਾਸੁਣਹੁਪੀਰਸਲਾਰਿ। ਸਤਾਰੇਲਖਅਠਾਸੀਸਹੰਸ੍ਰਸਤਿਜੁਗਕਾਸੁਮਾਰਿ। ਬਾਰਹ
 ਲਖਛਿਨਵੈਸਹੰਸ੍ਰਤ੍ਰੇਤਾਜੁਗਮਾਨਿ। ਆਠਲਖਚਉਸਠਿਸਹੰਸ੍ਰਦੁਆਪਰਭੁਇਮਾਜਮਾਨਿ। ਚ
 ਰਲਖਬਿਬੀਰਜਾਰਕਲਿਜੁਗਕੀਬੁਣਿਆਦਿ। ਇਕਵੰਜਹਿਲਖਅਰਵੰਜਹਸਹੰਸ੍ਰਚਾਰੋਜੁਗ
 ਮਿਰਜਾਇ। ਚਾਰਜੁਗਾਇਕਚਉਕੜੀਭੁਈਬਹਾਵਦੀਪੀਰਾ। ਜੁਗਬੀਤਹਬਹਤਰਿਚਉਕੜੀ
 ਇਕਹੋਵੈਇੰਦ੍ਰਤਗੀਰਾ। ਰੋਜਮੁਖਿਕੇਅੰਤਰੇਇੰਦ੍ਰਅਠਾਈਮਰਿਜਾਹਿ। ਤੁਬਧੁਹਮੇਦਾਇਕਰਾ
 ਤੁਦਿਹੁਗਿਣਤੀਕਰਿਬੀਤਾਇ। ਜਾਬੁਹਮੇਮਰੇਹਜਾਰਇਕਤਬਘੜੀਬਿਸਨਇਕਹੋਇ। ਜਬਬਿ
 ਸਨਬਾਰਹਿਲਖਅਰਹਿਤਾਰੁਦ੍ਰਿਅਰਧਿਪਲਿਹੋਇ। ਤੁਬਬਾਰਹਿਰੁਦ੍ਰਿਬਤੀਤੁਹੋਗਿਇਕਨਿਮਖ
 ਹੋਇਮਹਾਦੇਉ। ਜਬਈਸਰਬੀਤੇਹਜਾਰਇਕਮਹਾਂਸਕਤਿਉਤਾਰਕਰੇਉ। ਜਬਸਕਤਿਸਹੰਸ੍ਰਇ
 ਕਮਰਹਿਤਬਹੋਵੈਕਲਪਪ੍ਰਮਾਨਾ। ਇਕਪਤ੍ਰਤ੍ਰੈਕਲਪਬ੍ਰਿਛਇਕਪਰਲੋਹੋਈਜਾਨਾ। ਪੰਜੀਵੀਹੀਇ
 ਕਸਉਦਸੀਸਈਹਜਾਰਾ। ਸੋਈਹਜਾਰੀਇਕਲਖਿਸੋਊਲਖਕੋਟਿਸੁਮਾਰਾ। ਸੋਈਕਰੋੜੀਅਰ

ਧਇਕਸ ਉਅਰਥੀਖਰਬਥੀਚਾਰ। ਸੇਈਅਰਥੀਇਕਨੀਲਸੇਈਨੀਲੀਅਸੀਖਕਰਗਾ। ਸੇ
 ਈਅਸੀਖੀਪਦਮਾਇਕਸੇਈਪਦਮੀ। ਥਿਤੀਜਾਨਾ। ਸੇਈਥਿਤੀਮਹਾਕਲਪਹੋਇਨਾਨਕਕਹੇਬ
 ਖਾਨਾ। ਸੇਈਥਿਤੀਮਹਾਕਲਪਹੋਇਨਾਨਕਕਹੇਬਖਾਨਾ। ਇਤੀਮੰਖਿਆਜੁਗਾਏਹੋਇਮਹਾ
 ਕਲਪਪ੍ਰਮਾਨਾ। ਇਕਪਤਿਗਿਨੇਕਲਪਾਥਿਛੁਟਾਤੁਬਕਿਆਮਤਿਹੋਇਜਗਨੀ। ਸੁਭਪਤਿਗਿਨ੍ਹਰਿ
 ਕਲਪਥਿਛੁਟੇਤੁਬਮਹਾਕਲਪਕਹਾਇ। ਕਿਤੀਹੋਈਆਕਿਆਮਤੀਕਛੁਮੰਤੁਨਸੇਈਪਾਇ। ਮ॰
 ਰਕੰਡੇਕੀਆਰਜਾਮਹਾਚਉਦਹਿਕਲਪਕਹਾਇ। ਜਾਮਾਰਕੰਡੇਨਿਰਵਿਰਤਿਹੋਇਇਕਰੋਮਸਿ
 ਰੋਮਗਿਨ੍ਹਾਇ। ਸੁਭਰੋਮਸਿਰੁਮਾਗਿਨ੍ਹਪਤਿਹਿਧਤੁਹੋਸਇਕਨਿਮਖਥੀਤਾਇ। ਜਬਹੋਇਥਿਨਾਸ
 ਬਤੁਹੋਸਦਾਬਤੁਲਾਭੁਰਿਖਪਲਕਕਹਾਇ। ਬਤੁਲਾਭੁਰਿਖਜਬਨਾਸਹੋਇਇਕਪਰਮਸੰਰੁਖਿ
 ਸਾਇ। ਪਰਿਕਾਕਸੁਸੰਢਸਤੁਗਿਨ੍ਹਪਤਿਹਿਇਕਸਵਾਸਤੁਸੰਰੁਕਛਾਇ। ਕੁੰਸੰਤੁਭੇਗੋਸਤੁਅ॰
 ਰਜਾਤਬਕੁਰਮਾਦੇਨਾਇਕਜਾਇ। ਤੁਬਇਕਦਿਨਕਾਪ੍ਰਮਾਣੇਹੁਤਬਕੇਤੇਬਰਖਥੀਚਾਰਿ। ਸ
 ਉਬਰਖਕੁਰਮਦੀਆਰਜਾਅੰਤੁਪਰਸੀਸਤੁਸੀਸਾਰ। ਖੰਡਬ੍ਰਹਮੰਡਨਰਹਸਨੀਤ੍ਰੈਲੋਇਨਰਹ
 ਸੀਕਾਇ। ਕੁਤਬਗਉਸਤੇਆਦਿਲੈਸਤੁਹੋਸੀਅੰਤੁਛੁਨਾਗਾ। ਤੁਬਰਹਸੀਇਕਖੁਦਾਇਸਚੁ
 ਨਾਨਕਕੁਦਰਤਿਨਾਲਾ। ਇਹੁਧੁਨਿਆਦਜਗਨਦੀਰਬਅਹਿਨਿਸਸਦਾਸਮਾਇ। ਹੋਰਸਿਧੇਜੇ
 ਜਗਨਵਿਚਤਾਕੀਗਣਤੀਕਉਣਾ। ਮਾਰਕੰਡੇਕੁਰਮਿਆਦਤੇਹੋਰਨਾਹੀਐਸੇਕਉਣਾ। ੬੯॥
 ਆਇਤਾ। ਬਡੀਆਉਬਡੇਹੋਸਿਧਾ। ਬਡਿਬਲਕਰਮੀਨਿਹਚਲਿਬੁਧਿ। ਕੰਦਨਿਕਲਸਿਕੰ
 ਇਆਹੈਕਾਕੀ। ਅਗਨਿਨਦਾਹੋਦੇਹਿਤਿਨਾਕੀ। ਜਲੁਨਹੀਡੇਥੇਪਉਣਨਚਾਖੇ। ਧਰਤਨਖਾਵੇ

ਸਰਪਨਕਾਟੇ। ਆਇਆ ਪਰਤੀਗਾ ਸਿਗਾਲਿਜਾਹੀ। ਜੁਗਾਜੁਗਨਿਰਹੈ ਜਲਿ ਮਾਹੀ। ਅੰਤੁ ਕਾਲੁ ੧੭੦
 ਏਅੰਤੁ ਧਿਆਨੀ। ਜੋ ਅੰਸੇ ਪੁਰਖ ਭੁਏ ਬਹੁ ਦਾਨੀ। ਜਾਕਾ ਸਬਦ ਸਿਧ ਬਿਸਾਮਾ। ਸੁਖ ਮਰੂਪ ਏਨ
 ਧਨਿ ਧਾਮਾ। ਸੀਤੁ ਘਾਮ ਨਹੀ ਏਛੁ ਚਾਰੀ। ਸੁਖ ਮਤੁ ਨਿਤੁ ਦੇਹਾ ਪਾਰੀ। ਅਨੰਤੁ ਜੁਗ ਗਿਝ ਕੀ
 ਏਸੁ ਮਾਰਾ। ਤਬ ਏਹੁ ਛੁੜੀ ਜੁਗ ਭੁਏ ਗੁਬਾਰਾ। ਨਾਨਕ ਕਹੇ ਮੁਸਾਰਿ ਖਪੀਰਾ। ਰਹਿ ਆਏ ਕਹੇ ਕੁ
 ਏਤਰੀਰਾ। ੭੦॥ **ਸੂਰਾ।** ਇੰਦ੍ਰੀ ਕਾ ਆਸਣੀ ਅਨ ਦਿਨ ਘਟੈ ਜਿਓ ਸੇਭੈ ਸਾਗਰ ਕਾ ਨੀਰਾ। ਸੁ
 ਰਪੁ ਬਤਿ ਨੀਵੇ ਭੁਏ ਸੁਇ ਸੁਇ ਪੰਥ ਜਹੀਰਾ। ਹਸਤੀ ਕੇ ਬੰਧ ਨਿਗਿਰੁ ਪੜੇ ਤਾ ਕੇ ਘਟੇ ਸਰੀਰਾ। ਵਰੁ
 ਭੁਓ ਮਓ ਤਦਾਰਹੇ ਅਹਿ ਨਿਸਜੀ ਉਦਿਲ ਗੀਰਾ। ਗਬਿਨ ਕੇਈ ਹੰਘਈ ਹੰਘਿ ਕਿਸ ਪਰਿ ਬਾਧੇ ਪੀਰਾ।
 ਕੀਤੇ ਬਹੁਤ ਉਪਾਇ ਮੈ ਕਰਿ ਬਕਾਤੁ ਦਿਧੀਰਾ। ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਅੰਤੁ ਨ ਕਸਿ ਭੁਏ ਸਿਧ ਸਾਧ ਕੁ ਗਰਪੀ
 ਰਾ। ੭੧॥ ਇਕ ਰਖਹਿ ਬਰਤ ਚੰਦਾਇਣਾ ਪਾਣੀ ਅੰਨ ਨ ਖਾਹਿ। ਇਕ ਫਿਰ ਦੇਤੀ ਰਬ ਭੁਰਮ ਦੇ ਜੀਉ
 ਦਿਕੇ ਨ ਕਿਤੇ ਬਾਇ। ਇਕ ਪੁਜਨ ਦੇਵ ਦੇਵਾਲਿ ਆਗੇ ਰਾਮ ਜੀ ਮਨਾਇ। ਇਕ ਮਥੇ ਦਿਕੇ ਲਾਇ ਕੇ ਜ
 ਪ ਮਾਲੀ ਗਲਵਿ ਚਪਾਇ। ਇਕ ਜਾਵਨ ਪੁਰੀ ਦੁਆਰ ਕਾ ਸਾੜ ਛਾਪੇ ਦੇਹੀ ਲਾਇ। ਇਕ ਹਾਜੀ ਕਛ
 ਕਿਤਾ ਬਗ ਬਿਹਜਿ ਮਕੇ ਮਦੀ ਨੇ ਜਾਇ। ਇਕ ਠੰਡੇ ਪਾਣੀ ਨਾਵ ਦੇ ਦੇਹੀ ਦੁਖ ਸਹਾਇ। ਇਕ ਕੁਕੁਨਿ
 ਵਿਚ ਉਜਾੜ ਦੇ ਕੰਦ ਮੁਲ ਚੁਣਿ ਖਾਇ। ਇਕ ਦੇਹੀ ਹੋਮ ਨਿਅਗਿ ਬਾਲਿ ਲੋਕ ਨੇ ਦਿਖ ਲਾਇ। ਇ
 ਕ ਗਲ ਨਿਜਾਇ ਹਮੇ ਚਲੇ ਖਾਹਿ ਸਦੁ ਨੀਆ ਮਾਹਿ। ਜਿਨੀ ਗਲੀ ਸਹੁ ਪਾਈ ਮੇਰਾ ਹੁਪਾਏ ਕੋ ਨਾਹਿ
 ਬਕੀ ਸਭਾ ਅਮਲ ਕਰਿ ਅੰਤੁ ਮਓ ਤੇਵ ਸਪਾਹਿ। ਨਾਨਕ ਦਿਤੁ ਏਨੀ ਅਮਲੀ ਨਾਮਿ ਲਿਖਾਰ ਬਹੋਰ ਅ
 ਸੀ ਕੀ ਕਰਾਹਿ। ੭੨॥ ਸਾਹਦੀ ਸੇਖ ਫਰੀਦ ਸੂਰਾ। ਸੁਨਤਿ ਫਰਜਿਤੁ ਰਾਖੀ ਆਰੇ ਜੇ ਰਖ ਨਿਤੀ

ਹਾ। ਯੂਸਫ ਖੁਹਵਹਾਇਆ ਖੂਬੀ ਜਿਸ ਭਲੀ ਹਾ। ਵੇਚਲ ਲਾਹਿਆ ਬਜਾਰ ਵਿਚ ਨਦ ਹਲੇ
 ਨਵੀ ਹਾ। ਇਥਰਾ ਹੀ ਮਾਪ ਕੁਹਾਇਆ ਦੇ ਕੈਸਾਰ ਚਪੀ ਹਾ। ਜਿਲੇ ਮਾਨਤ ਖੱਤੇ ਸਟਿਆ ਦੋਵੈ ਨਿ
 ਤਮਲੀ ਹਾ। ਪਜਰਤਿ ਕਾਦਮਾਦ ਸੀ ਉਤੇ ਕਨਿਆ ਉਠ ਅਲਾਹਾ। ਉਠ ਚਰੇ ਉਜਾੜ ਵਿਚ ਕਰਦਾ
 ਜਿਕਰ ਜਲੀ ਹਾ। ਅਗੇ ਪਰਬਤਿ ਭਿੜਦੇ ਟਕਰੀ ਲਘੁ ਗੁਕਿਤ ਗਲੀ ਹਾ। ਲੇਖਾ ਦਿਤਾ ਮੁਰਿਤ ਜਾ
 ਜਿਉ ਕੋਲੁ ਤੇਲਤ ਲੀ ਹਾ। ਜਕਰੀ ਦੇ ਲਈ ਪਨਾਹਿ ਰੁਖ ਦੀ ਚੀਰਿਆ ਮਉਤ ਸਰੀ ਹਾ। ਮੁਸਾਭੁ ਨਾਮ
 ਉਤ ਬੈਠੁ ਫਗਲੀ ਗਲੀ ਹਾ। ਚਾਰੇ ਕੁੰਦਾ ਫੂਫੀਆ ਆਗੇ ਮਉਤਿ ਖਲੀ ਹਾ। ਫੂਰੀ ਦਾ ਸਿਰ ਇਨਾ ਦੇਏ
 ਹੁਇ ਹਾ। ਫੀਆ ਮਸਾਹੀ ਕੀਚ ਲੀ। ੭੩॥ ਮਾਰੂ ਮਤਲਾ ੫॥ ਅਲਹਿ ਅਗਮ ਖੁਦਾਈ ਬੀ
 ਦੇ। ਫੋਰੁ ਬਿਆਲ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਪੰਧੇ। ਹੋਹੁ ਪੈ ਖਾਕ ਫਕੀਰ ਮੁਸਾਫਰਿ ਦੇਹੁ ਦਰਵੇਸ਼ ਕੁਬਲ ਦਰਾ। ੧੪
 ਸਚ ਨਿਵਾਜ ਯਕੀਨ ਮੁਸਲਾ। ਮਨਸਾ ਮਾਰ ਨਿਵਾਰਹੁ ਆਸਾ। ਦੇਹ ਮਸੀਤ ਮਨ ਮਊਲਾਣਾ ਸਚੁ
 ਕਲਮ ਖੁਦਾਈ ਪਾਕ ਖਰਾ। ੩॥ ਸਗਾ ਸਰੀਅਤਿ ਲੇਕ ਮਾਵਹਾ। ਤਰੀਕਤਿ ਤਰਕ ਬੇਜਟੇ ਲਾਵਹਾ।
 ਮਾਰਫਤਿ ਮਨ ਮਾਰਹੁ ਅਬਦਾਲਾ ਮਿਲਹੁ ਕੀਕਤਿ ਜਿਤ ਫਿਰਨ ਮਰਾ। ੩॥ ਕੁਰਾਣੁ ਕਤੇਬ ਦਿਲ
 ਮਾਹਿਕ ਮਾਹੀ। ਦਸ ਅਉਰਤੁ ਰਾਖਹੁ ਬਦਗਾਹੀ। ਪੰਚ ਮਰਦ ਸਿਦਕ ਲੇਬਾ ਪਹੁ ਖੈਰ ਸਬੂਰੀ ਕ
 ਬੁਲ ਪਰਾ। ੪॥ ਮਕਾਮੇ ਹਰ ਰੋਜਾ ਪੈ ਖਾਕਾ। ਭਿਸਤਿ ਪੀਰ ਲਫਜ਼ ਕਮਾਇ ਅੰਦਾਜਾ। ਹੁਰ ਨਰਮ
 ਸਕ ਖੁਦਾਇਆ ਬੀਦਗੀ ਅਲਹੁ ਅਲਾਹਿ ਜਗਾ। ੫॥ ਸਚੁ ਕਮਾਵੈ ਸੋਈ ਕਾਜੀ। ਜੇਦਿਲ ਸੋਧੈ
 ਸੋਈ ਗਾਜੀ। ਸੋਮੁਲਾ ਮਲ ਉਨਿ ਨਿਵਾਰੇ ਸੋਦਰਵੇਸ ਜਿਸ ਸਿਫਤ ਪਰਾ। ੬॥ ਸੁਭੇਦੁ ਖਤਿ ਸੁਭੇਕਰਿ
 ਵੇਲਾ। ਖਾਲਕ ਯਾਰ ਦਿਲੇ ਮਹਿ ਮਉਲਾ। ਤੁਸਬੀਯਾ ਦਕਰਹੁ ਦਸ ਮਰਦ ਨਿਸ਼ਨਤਿ ਸੀਲ ਬੀਧਾਨ ਬ

୧୭୧

ਰਿਜਨਮਲੈਸੀਪਰਸੁਦਦੇਘਰਿ। ਉਸਤਾਈਪੂਰਨਿਸਤਿਗੁਰਪਰਲੋਕੀਮਿਲੈਗਾ। ਤੁਮ ਅਗੇਉਸ
 ਦਾਜਨਮਮਰਨਿਰਹਤਿਹੋਵੈਗਾ। ਉਸਾਵਿਚਜੀਰਾਦਬਹੁਤਿਆਹੀ। ਪਰਪੂਰਾਉਸਤਾਈਕੋਈ
 ਨਾਮਿਲਿਆ। ਉਸਦਾਜਨਮਰਹਿਦਾਹੈਹਿਕਾ। ਤੁਮਫੇਰਮਰਦਾਨੇਪੁਛਿਆਗੁਰੂਜੀਇਹਜੇਆਖਦੇ
 ਤੈਨੋਖੁਦਾਇਨਾਸਿਪ੍ਰਦੇਵਿਚਗਲਾਕੀਤੀਆਹੈਨਾ। ਸੋਏਹੁਸਚਹੈਕੇਵੁਠਾ। ਤੁਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕ
 ਹਿਆਸੁਣਮਰਦਾਨਾਏਹੁਕੁਲਿਜੁਗਾਹੈਇਸਪਹਰੇਵਿਚਬੁਠਬਹੁਤਹੈਸਚਬੈਠਾਹੈ। ਖੁਦਾਇਜੇਹੈਸੋ
 ਬੋਲਣਥੀਪਾਕਹੈ। ਅਤੇਏਹੁਕੁਰਾਨਜੇਕੁਹਦੇਹੈਨਸੋਜਬਰਾਈਲਦੀਅਤੇਮਹੀਮਦਦੀਰੋਸਟਿਹੈ
 ਉਸਦਾਮਹਰਮਇਸਦੇਹੀਵਿਚਕੋਈਨਾਹੀ। ਅਤੇਜਾਇਸਦੇਹੀਵਿਚੋਨਿਕਲੇਅਤੇਪੂਰਨਹੋਵੈ
 ਤਾਉਸਦਾਦਰਸਨਪਾਵੈ। ਫੇਰਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਇਹੁਜੇਹਿਦੁਆਖਦੇਹੈਨਦਰਸਨਕੀਤਾ। ਅ
 ਤੇਤੁਰਕਆਖਦੇਹੈਨਦੀਦਾਰਪਾਇਆ। ਏਹੁਸਚਆਖਦੇਹੈਨਕੇਕੁੜਆਖਦੇਹੈਨ। ਤੁਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀ
 ਬੋਲਿਆਮਰਦਾਨਾਏਹੁਕੁੜਆਖਦੇਹੈਨ। ਦਰਸਨਜੇਕੁਰਦੇਹੈਨਅਤੇਓਹਜੇਦੀਦਾਰਕੁਰਦੇਹੈਨਦੇ
 ਦੇਕੀਤੇਹੋਇਦਾਕੁਰਦੇਹੈਨ। ਅਤੇਉਸਆਪਣਾਆਪਿਕਿਸੇਨੂੰਨਹੀਦਿਖਾਇਆ। ਈਵੇਹਿਦੁਅਤੇਮੁ
 ਸਲਮਾਨਦੇਵੇਦਾਵੇਵਿਚਦਸੁਦੇਹੈਨ। ਤੁਮਫੇਰਮਰਦਾਨੇਪੁਛਿਆਜੀਬਾਜੇਬਾਜੇਗਿਆਨੀਹਿੰਦੁਅਤੇ
 ਤੁਰਕਆਖਦੇਹੈਨ। ਜੇਏਹੁਬੋਲਦਾਹੈਸੋਏਹੁਖੁਦਾਇਅਤੇਪ੍ਰਮੇਸਰਹੈ। ਅਤੇਤੁਸਾਭੀਸਬਦਵਿਚਬੋਲਿ
 ਅਹੈਜੇਸਰਬਥਿਆਪੀਹੈ। ਤੁਇਹਦਰਸਨਅਤੇਦੀਦਾਰਕਿਸਦਾਪਾਵਣਾਹੈਸਾ। ਅਜੀਇਹਮੇਰਾਵਿ
 ਸਦਾਸਦੁਰਕਰੋਗਤੁਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਬੋਲਿਆਮਰਦਾਨਾਜੇਇਸਈਦੇਵਿਚਓਹੁਰਵਿਆਹੋਵੈਤਾਈਦੇ
 ਆਜਜਕਿਉਹੋਵਨਿ। ਕਿਉਕਿਸੇਦੀਕੋਈਮੁਥਾਜੀਕੁਛਾ। ਅਤੇਅਸਾਜੇਸਬਾਇਵਿਚਸਰਬਥਿਆਪੀ

ਆਖਿਆ ਹੈ ਜੇ ਜਾਣਨਾ ਹੋਵੇ ਕੁੰਸਵਾਸ ਤੇ ਆਖਿਆ ਹੋਵੇ। ਤੁਮਰ ਦਾ ਨੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਖੜੋ ਹੋਇ ਕਰਿ ਗੁ ੧੭੩
 ਰੂਜੀ ਭਿਰਵਾਸ ਤੁਮੇ ਨੁ ਸੁਣਾਈ ਐ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸਾਇ ਸਵਾਸ ਤੇ ਆ
 ਖਿਆ ਹੋ। ਜੇ ਸਭ ਨਾ ਦੇ ਸਿਰ ਤੇ ਉਸਦਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਦਾ ਹੋ। ਕੋਈ ਜੀਆ ਜੀਤ ਪਸੁਪ ਖੇਰੂ ਆਦਮੀ ਅ
 ਰਥਿ ਰਖ ਜੇ ਪੈਦਾਇਸੁ ਸਭਾ ਉਸਦੇ ਹੁਕਮ ਵਿਚ ਚਲਦੀ ਹੋ। ਆਪੋ ਕੋਈ ਗਈ ਸਮਾਨਿ ਕੁਛ ਨਾ ਹੀ ਕਰ
 ਸਕਦਾ। ਤੁਛੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀਗੁਰੂ ਜੀ ਇਹ ਸੀ ਸਾਹਵਰਾ ਸੁਠਾ ਹੋ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕ
 ਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਸੀ ਸਾਰ ਕਿ ਆ ਕਰੇ ਜੇ ਕਰਤਾਰ ਆਪੋ ਭੁਲਾਇ ਆਛੁ ਡਿਓ ਆਹੋ। ਜਿਸ ਉਪਰਿ ਮਿ
 ਹਰਿ ਦੀ ਨਜ਼ਰਿ ਹੋਦੀ ਹੋ ਤਿਸ ਤਾਈ ਪੂਰਨਿ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਲੋਕੀ ਮਿਲਾਵਦਾ ਹੋ। ਨਾਹੀ ਤੁਸੀ ਸਾਰ ਉਪਰ ਕਹਿ
 ਰਦੀ ਨਜ਼ਰਿ ਹੋ। ਜੇ ਉਕਧੀ ਰਭਗਾ ਤਿਪੂਰਨਿ ਦਾ ਬਚਨ ਹੋ। ਜੇ ਕਚੇ ਗੁਰੂ ਕੀ ਦੀ ਖਿਆ ਅਮੇ ਸੀ ਪੈ ਜੇ ਸੇ
 ਭੰਗਰ ਕਾ ਧੀ ਜਾਵਰ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕੀ ਨਿਆ ਕਿ ਆ ਕਰੇ ਜੇ ਕਰਤਾਰ ਪਾਇ ਆਹੀ ਜਾ। ਮਰਦਾਨਾ ਇਸ ਸੀ ਸਾਰ
 ਨੁਕਰਤੇ ਅੰਧਾ ਕਰਿ ਛੁਡਿ ਆਹੋ। ਕੁਝ ਰੋਦਨੀ ਦੇ ਕੀ ਤੇ ਸੇ ਲੀਏ ਪਾਏ ਕੇਤੁ ਬਨੀਏ ਹਥ ਲੀਏ ਕੋਈ ਨ ਪੂਰ
 ਨ ਹੋਇ ਆ। ਜਿਸ ਨੁਕਰਤਾਰ ਆਪੋ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖ ਮਿਲਾਇ ਸੇਈ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖਿ ਹੋਦਾ ਹੋ। ਅਤੇ ਜਿਸ ਤਾਈ
 ਪੂਰਨਿ ਪੁਰਖਿ ਮਿਲੇ ਤਿਸ ਪਾਸੇ ਰਸਕਸ ਸਭ ਛੁਟ ਜਾਤੇ ਹੈਨ। ਉਸ ਤਾਈ ਨਾ ਸੀਤ ਨਾ ਤਪਤ ਨਾ ਖਾਧੀ ਅ
 ਧਿਆ ਪਤਾ ਹੋ। ਉਸ ਤਾਈ ਧਰਤੀ ਪਾਣੀ ਅਸਮਾਨ ਗਾਹੁ ਦੇਦਾ ਹੋ। ਅਤੇ ਆਖਨ ਦੇ ਸਾਧ ਬਹੁਤੇ ਰੇ ਹੈਨ।
 ਆਪਣੇ ਮੁਹ ਦੇ ਆਖੇ ਕੁਲ ਨਾਹੀ ਹੋਦਾ। ਓਹ ਲਛਣ ਗੁਣੇ ਰਹੇ ਨਾਹੀ। ਫੇਰ ਉਥੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ
 ਆ ਕੁਈ ਥਾ ਲਾ ਅਸਾਨੁ ਧੇ ਧੇ ਜੀ ਜਾਵ ਕੀਤਾ ਹੋ। ਕੁਈ ਥਾ ਲੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਕੀਤਾ ਹੋ ਸਮਿ। ਫੇਰ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਕੁਈ ਥਾ ਲਾਇ ਆਗਾ ਹੀਏ। ਤੁਛਾਈ ਥਾ ਲੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਇਥੋ ਕਿਤ ਨੇ ਕੋਹ

ਅਹੋ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਕੁਈ ਬਾਸਾਇ ਬੋ ਸਤਾਈ ਸੈ ਕੋ ਹਾਰੈ॥ ਤਾ ਫੇਰ ਕੁਈ ਬ
 ਲੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਪਹੁੰਚੀ ਏਗੇ ਕਦਾ॥ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ॥ ਆ ਕੁਈ ਬਾਸਾ ਕਰਤੁ
 ਰਣ ਬਿਲੈ ਜਾਵੈ ਗਾ॥ ਦੁਪਹਰਾ ਵੇਲੇ ਗਲਾ ਕੀਤੀ ਆ ਆ ਹੀ ਆ॥ ੩੩॥ ਬੋਲਹੁ ਕੁਈ ਜੀ
 ਹੁ ਗੁਰੂ ਜੀ **ਸਾਖੀ ਹੋਵਹੁ ਲੀ॥** ਸੀ ਧਿਆਵੇ ਲੇ ਕੁਚ ਕੀਤਾਇ ਕਘ ਫੀ ਗਤਿ ਗਈ ਆ ਹੀ ਸੁਲਤ
 ਨ ਪੁਰਵੇ ਨੇ ਜੈ ਰਾਮ ਦੇ ਘਰਿ ਅਚਾਣਕਾ॥ ਤੁਲ ਸਾਵੇ ਖੇਤਾ ਬਹੁ ਜੀਵਾ ਕੁਈ ਜੀ ਆਇ ਆਹੈ॥ ਬੁਲ
 ਸਾ ਕੁਈ ਬਹੁ ਜੀ ਵਧਾਈ ਯੇਤੁ ਮਾਰਾ ਕੁਈ ਜੀ ਆਇ ਆਹੈ॥ ਬਿਧੇ ਨਾਨਕੀ ਦੇ ਖੇਤਾ ਸਚੀ ਮੁਚੀ
 ਆਇ ਆਹੈ॥ ਬਿਧੇ ਨਾਨਕੀ ਦੇ ਪੈਰ ਤੇ ਢਹਿ ਦੀ ਸੀ ਜੋ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਗੋ ਪਕੜਿ ਲੀਤੀ॥ ਅ
 ਖਿਉ ਸਬੇ ਬੇਜੀ ਤੁਸਾ ਮੈ ਨੂਯਾ ਦੋ ਜੋ ਕੀਤਾ ਆਹਾ॥ ਅਸਾ ਆਖਿਆ ਬੇਬੇ ਜੀ ਦਾ ਦਰਸਨ ਕੀਤਾ ਚਾਹੀ
 ਐ॥ ਤੁੰ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਬੋਲੀ ਕੁਈ ਜੀ ਤੁਸੀ ਕਿਥਾ ਉਨੇ ਨੇ ਆਹੋ॥ ਅਸਾ ਦੁਪਹਰਿ ਵੇਲੇ ਯਾਦ ਕੀਤਾ
 ਆਹਾ॥ ਤੁਸੀ ਨੇ ਨੇਹੇ ਸੋ॥ ਤਾ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਰਜਾ ਦੀ ਜੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਏ ਕਘ ਫੀ ਵਿ
 ਚ ਸਤਾਈ ਸੈ ਕੋ ਹਾਤੇ ਰੇਵਾ ਸਤੇ ਆਇ ਆਹੈ॥ ਅਤੇ ਅਸਾ ਨੂਭੀ ਲੈ ਆਇ ਆਹੈ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਆਖਿਆ ਚੁਪਕਰਿ ਜਾਇ ਮਰਦਾਨਾ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਬੇਬੇ ਤੁਸਾ ਅਸਾ ਨੂਯਾ ਦ
 ਕੀਤਾ ਆਹਾ॥ ਤੁੰ ਅਸੀ ਤੁਰਤਿ ਆਇ ਗਾ॥ ਪਰ ਅਸੀ ਗਾਹਿਉ ਪਰਿ ਆਹਿਤੁ ਸਾ ਕੁਝ ਆਖਣਾ ਹੈ ਸੋ
 ਆਖੋ॥ ਤੁੰ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਆਖਿਆ ਜੀ ਤੁਸਾ ਨੇ ਦਰਸਨ ਦੀ ਚਾਹ ਆਹੀ॥ ਅਸਾ ਤੁਸਾ ਨੂਇਸ ਵਾਸਤੇ
 ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਆਹਾ॥ ਬਹੁਤ ਵੇਰ ਗੁਜਰੇ ਅਤੇ ਕੁਈ ਜੀ ਅਸਾ ਨੂਤੁ ਸਾ ਵਿਸਾਰਿਆ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਕਹਿਆ ਕੁਈ ਬੇਬੇ ਜੀ ਤੇ ਗੀਚਿਤ ਵਨੀ ਪੁਰਿ ਹੋਈ ਹੈ ਤੂੰ ਹੁਇ ਅਸਾ ਨੂਖ ਸੀ ਕਰਿ॥ ਤਾ ਤੁਲ ਸਾ ਆਖਿ

ਆਠਾ ਕਰ ਜੀਤੁ ਮੰਤੋ ਅਧੀਆਇਹੋ ਅਰ ਅਧੀ ਜਾਤੇਹੋ। ਕੁਯਾਜੀਕੋ ਤੇ ਆਵਣ ਦੇਹੋ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ੧੦੩
 ਜੀਆਖਿਆ ਤੁਲਸਾ ਅਸਾਜ ਰੂਰਜਾ ਵਣਹੋ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅ ਜੇਏ ਏਏ ਜੀਤੁ ਸਾਮੇਰੀ ਵਲੇ
 ਜੀਜੇ ਜੀਨੁ ਬਹੁਤਿ ਏਨਤੀ ਕਰਣੀ। ਤਾਏ ਏਨਾਨਕੀ ਦੀਆਹੈ ਨਿਕਲ ਪਈਆ। ਤਾਏ ਏਨਾਨਕੀ ਸਿਰੀ
 ਚੰਦਨ ਅੰਗੇ ਆਨਖੜਾ ਕੀਤਾ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅ ਏਏ ਜੀਤੁ ਸਾਇਹ ਗਲ ਨਾਹੀ ਕਰਣੀ।
 ਕ੍ਰਿਥਿ ਜੇ ਮੈਤੁ ਸਭੇ ਵਾਸਤੇ ਕਿਥੇ ਆਇਆਹਾਂ। ਤਾਏ ਏਨਾਨਕੀ ਆਖਿਆ ਜੀਤੁ ਸੀਇ ਕਮਹੀ ਨਾਰੋਇ
 ਥੇ ਮੇਰੇ ਪਾਸ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਏਏ ਜੀ ਅਸੀਤੁ ਸਾਪਾਸ ਬਹੁਤ ਚਿਰ ਰਹੀਐਗੇ। ਪਰਹੁਣ
 ਅਸੀਠਾਹਉ ਤੇ ਆਹੇਤੁ ਸਾਡਾ ਬੁਲਾਇ ਸੇਗਲ ਵਿਚਹੋ। ਤੁਸੀਅਸਾ ਨੁਖੁ ਸੀਦੇਵੇ। ਤਾਏ ਏਨਾਨਕੀ ਰੂਹੀ
 ਆਖਿਓ ਸਜੀ ਜੇਤੁ ਸਾਡੀ ਰਜਾਇ। ਤਾਏ ਏਨਾਨਕੀ ਆਖਿਆ ਜੀ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤਾਜੇ ਵਜਾਹੇ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਏਏ ਜੀ ਮਰਦਾਨੇ ਨੁਕੁੜ ਤੁਯਾਰਹੈ ਸੇਦੇਵੇ। ਅੰਦਰੇ ਏਏ ਨਾਨਕੀ ਪਕਵਾਨ ਅਤੇਪ
 ਤਾਸੇ ਅਤੇ ਕਹਿਅਹੋਇ ਆਵੁਧ ਅੰਗੇ ਆਵਰ ਖਿਆ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਖਾਇ ਮਰਦਾ
 ਨਾ। ਤਾਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀਤੁ ਸੀਖਾਵੇਤਾ ਮੈਭੀ ਖਾਵਾ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅ ਲੈਏ ਬਾਲਾਵੈਡਾ।
 ਤਾਭਾਈ ਬਾਲੇਵੈਡੇ ਤ੍ਰਿਤਾਖਾਧੇ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਲੈਏ ਏਏ ਜੀ ਅਸਾਡਾ ਕਰਤਾਰ ਕਰਤਾਰਹ
 ਈ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੁਬੇ ਏਨਾਨਕੀ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਜੀ ਫੇਰ ਕਦਰ ਸਨਦੇ ਸੇ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਕਹਿਅ ਏਏ ਜੀ ਅਸੀਤੁ ਸਾਡੇ ਪਾਸਹਾਂ। ਜਦਤੁ ਸੀਯਾਦ ਕਰੇਗੇਤੁ ਦੀਅਸੀਤੁ ਸਾਡੇ ਹਜਰਹਾਂ। ਤਾਏ ਏ
 ਨਾਨਕੀ ਆਖਿਆ ਜੀ ਜੇਤੁ ਸਾਡੀ ਰਜਾਇ। ਤਾਫੇਰ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਹਿਕਬੇਨਤੀ ਸੁਣੇਤਾ ਮੈ
 ਖਾ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਆਖਿਓ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਤੇਰਾ ਆਖਿਆ ਤਾਅਸਾ ਕਦੀਫੇਰਿਆ ਨਾਹੀ

ਰਾਈ

ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਅਜ ਦੀ ਰਾਤ ਬੇਬੇ ਜੀ ਪਾਸ ਰਹੋ ਬੇਬੇ ਜੀ ਭੈਰਾ ਜੀ ਰਹੇ। ਬੇਬੇ ਜੀ ਮੁਖ
 ਤਾ ਕੁਝ ਆਖ ਨਾਹੀ ਸਕਦੀ। ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਬੇਬੇ ਜੀ ਨੂੰ ਰੰਜਨ ਕਰੋ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਰਾਤ ਬੇਬੇ ਜੀ ਪਾਸ
 ਗੁਜਰਾ ਨਕੀਤੀ। ਜਿਥੇ ਪਹਰ ਰਾਤ ਰਹਿਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਇਸ ਨਾਨਕੀ ਤਾ। ਨਾਲੇ ਮੈਂ ਤੇ ਮਰਦਾਨੇ ਭੀ
 ਕੀਤਾ। ਇਸ ਨਾਨਕ ਰਦਿਆ ਬੇਬੇ ਜੀ ਨੂੰ ਆਖਿ ਉਸ ਕਰਤਾ ਹਿ। ੩੩॥ ਬੇਬੇ ਜੀ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹ ਗੁਰੂ ॥
 ਸਾਧੋ ਦੇ ਰਚ ਲੀ॥ ਉਥੇ ਜੋ ਉਗਰੀ ਲੀਤੀ ਉਸ ਸੇ ਬੰਦ ਜਾ ਮੈਂ ਕੋ ਗਪੁ ਭਾਤ ਆਇ ਉਤਰੇ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀਂ ਕਿਥੇ ਆਇ ਹਾਂ। ਤਾ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਬੋਲਿਆ ਜੀ ਤੇ
 ਰੀ ਆਤੁ ਪੈ ਜਾਣਾ। ਅਸਾਨੂੰ ਸੋਈ ਤੇਰੀ ਕਾਈ ਨਾਹੀ ਕਿ ਆਜਾਏ ਤੂੰ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਹੈ ਕੋ ਸਾਧ ਹੈ ਅਸੀਂ ਤਾ
 ਕੁਝ ਨਾਹੀ ਜਾਣਦੇ। ਤਾ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਪੁਛਿਆ ਕਿ ਉਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀਂ ਕਿਥੇ ਆਏ
 ਹਾਂ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਜਿਥੇ ਤੁਸੀਂ ਅਦਾਈ ਹੋ ਜਾਂ ਰਹੋ ਹੀ ਉਗਰੀ ਲੀਤੀ ਆਹੀ ਅਤੇ ਮੈਂ
 ਜਾਇ ਨਿਕਲੇ ਅਹੇ ਅਸੀਂ ਉਥੇ ਹੀ ਆਇ ਹਾਂ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਤੂੰ ਨੁਭਲਾ ਚਿ
 ਤੁਰਹਿ ਆਹੈ। ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਕਿਹਾ ਪੁਛਾ ਲੀ। ਤਾਂ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰ
 ਦਾਨਾ ਆਖ ਹੁਣ ਕਿਧਰ ਚਲਦਾ ਹੈ। ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਜਿਧਰ ਤੁਸੀਂ ਰਜਾਇ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਆਖਿਆ ਆਖੋ ਤਾ ਸੁਮੇਰ ਉਪਰ ਚਲੀਏ। ਉਥੇ ਸਿਧ ਮੰਡਲੀ ਹੈ ਉਨ ਦਾ ਵਰਸ ਨਕਰ ਦੇ ਚਲੀਏ।
 ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਭੁਲੀ ਗਲ ਹੈ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਗੇ ਚਲਿਆ। ਜਾ ਅਗੇ ਗਏ ਤਾ ਸਭ
 ਧਰਤੀ ਅਗੇ ਪਹਾੜ ਸੁਇ ਨੇਦੀ ਸਮਿਗੀ ਹੈ। ਤਾ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਇਥੇ ਤਾ ਮੈਂ ਅਜ ਬਰੰਗ ਡਿ
 ਠਾ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਕੇਹਾ। ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਹਿਕ ਤਾਂ ਇਹ ਉਠਾ ਜੋ

ਕਦਰਤਦੀਰਸਪਈਵਹਦੀਹੈ। ਦੂਜੈਸਭਾਸੁਇਨੇਦੀਧਰਤੀਪਹਾੜਹੈਨਾ। ਅਤੇਇਥੇਤੁਆਦਮੀ ੧੭੪
 ਦੀਜਾਤਿਨਾਹੀ। ਅਤੇਜੀਇਸਜਾਹਗਾਦਾਨਾਉਕਿਆਹੈ। ਤੁਗਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਮਰਦਾਨਾ
 ਸੁਣਮਾਰੂਫਤਿਦੇਸਇਸਜਾਹਗਾਦਾਨਾਉਹੈ। ਅਤੇਅੰਮ੍ਰਿਤਰਸਜੇਵਹਦੀਹੈਇਥੇਕੋਈਬੀਜਣਵਾ
 ਸਾਨਾਹੀ। ਆਪੇਕਦਰਤਿਨਾਲਹੋਦੇਹੈਨਾਅਤੇਆਪੇਫੁਟਿਜਾਦੇਹੈਨਾ। ਏਹੁਰਸਕੁਦਰਤਿਦੀਹੈ। ਅਤੇਕੁ
 ਦਰਤਿਨਾਲਵਹਦੀਹੈ। ਅਤੇਇਥੇਆਦਮੀਦਾਕੀਮਨਾਹੀ। ਆਦਮੀਇਥੇਪਹੁਚਸਕਦੇਨਾਹੀ। ਤੁਫੇ
 ਰਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀ ਅਜਗਰੂਜੀਅਜੇਹਾਕੁਦਰਤਿਦਾਅੰਮ੍ਰਿਤੀਵੇਅਜਾਈਜਾਦਾਹੈ। ਕਿਸੇ
 ਦੇਮੁਹਨਾਹੀਪਉਦਾ। ਤੁਗਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਮਰਦਾਨਾਇਹੁਅਜੇਹੀਵਸਤਿਕਰਤਾਰਪੈਦੇਕੀਤੀ
 ਹੈ। ਜੇਅਜਾਇਆਨਾਹੀਜਾਈ। ਫੇਰਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਇਥੇਤੁਇਸਦਾਅਚਵਣਵਾਸਾਕੋਈ
 ਨਾਹੀ। ਅਤੇਸੁਇਨਾਭੀਇਥੇਈਵੇਲਤਾਨਾਲਿਲਤਨੀਵਾਹੈ। ਤੁਗਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਸੁਇਮਰਦਾ
 ਨਾਇਹੁਜੇਅੰਮ੍ਰਿਤਰਸਕਰਤਾਰਪੈਦੇਕੀਤਾਹੈ। ਸੋਆਪਣਿਆਪਿਆਰਿਆਦੇਵਾਸਤੇ। ਉਸਦੇਜੇ
 ਪ੍ਰੀਤਮਭਗਤਿਹੈਨਜਿਨਾਸੈਸਾਰਦੇਰਸਕਸਛੁਡੇਹੈਨਾ। ਤਿਨਾਨੂੰਇਹੁਰਸਕੁਦਰਤਿਨਾਲਿਉਨਾਦੀ
 ਰਸਨਾਤੇਜਾਇਪਉਦਾਹੈ। ਅਤੇਸੁਇਨਾਜੇਦੇਖਨਾਹੈਜੇਉਸਦੇਨਿਜਭਗਤੋਹੈਨਸੇਉਨਾਦੀਦਿਸਈ
 ਇਹਆਵਦਾਹੈ। ਅਤੇਸੈਸਾਰਵਿਚਜੇਸੂਰਨਿਹੈਸੋਕਚਾਹੈਸੈਸਾਰਉਸੇਨਾਲਮੂਰਛਾਹੋਇਰਹਿਆ
 ਹੈ। ਅਤੇਭਗਤਾਦੀਦਿਸਈਇਥੇਖੁਲੀਹੈ। ਉਨਾਰੀਤਿਸਨਾਮਿਦਗਈਹੈ। ਭਗਤਾਨੂੰਇਹੁਖੁਸਆ ੧
 ਵਦਾਹੈਨਉਹਖੁਸਆਵਦਾਹੈ। ਇਹਅੰਮ੍ਰਿਤਰਸਖੁਸਆਵਦਾਹੈ। ਹੋਰਕੁਣਨਾਹੀਖੁਸਆਵਦਾ। ਭਗ
 ਤਾਦੀਭੁਖਏਕਅੰਮ੍ਰਿਤਿਨਾਮਦੀਰਹੀਹੈ। ਹੋਰਉਨਾਨੁਯਾਦਕੁਣਨਾਹੀਰਹਿਆ। ਮਰਦਾਨਾਸੈਸਾਰਅਤੇ

ਕੁਗਤਾਵਿਚਏਹੁਫਰਕਹੈ। ਤੁਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਜੇਹੁਕਮਹੋਵੈਤੁਮੈਪੀਵਾ। ਤੁਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀ
 ਆਖਿਆਮਰਦਾਨਾਪਚਾਇਸੀਘੋਗਾ। ਤੁਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਇਤੁਨੇਵੇਰੇਤੇਰੇਨਾਲਾਫਿਰਇ
 ਆਹੋਇਕਰੀਤਾਤੂੰਦਇਆਕਰਿ। ਤੁਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਮਰਦਾਨਾਇਹੁਅੰਮ੍ਰਿਤਮਹਾਅਜਰ
 ਹੈ। ਨਿਸਤਾਈਆਪਕਰਤਾਜਗਾਇਸੋਈਜਰੇਨਾਹੀਤਾਪੀਰਹੋਇਬਹਦੇਹੈਨਾ। ਜਰਨਾਹੀਸਕਦੇ
 ਲਗਦੇਹੈਨਾਪਗਿਛਾਵਣਾ। ਸਾਂਗਬਣਾਇਬਣਾਇਬਹਦੇਹੈਨਾ। ਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਜਿਨਾ
 ਨੁਪਚਾਇਦਾਹੈਸੋਕੇਹੋਹੋਦੇਹੈਨਾ। ਤੁਫੇਰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਮਰਦਾਨਾਜਿਨਾਨੁਪਚਾਇਦਾਹੈ
 ਸੁਗੁਮਹੋਇਜਾਦੇਹੈਨਾ। ਓਇਨਿਰਬੰਧਹੋਇਜਾਦੇਹੈਨਾ। ਉਨਾਨੁਮੇਰਤੇਰਵਿਸਰਜਾਦੀਹੈ। ਅਤੇਇ
 ਓਨਾਹੀਜਾਣਦੇਜੋਇਹੁਮੇਰਾਪੁਤਿਹੈਏਹਪਰਾਇਆਪੁਤਹੈਸਭੁਨਿਰੰਕਾਰਹੀਜਾਣਦੇਹੈਨਾ। ਤੁਮਰਦਾ
 ਨੇਆਖਿਆਜੀਮੈਨੁਪਚਾਵੈਤੁਮੈਪੀਵਾ। ਤੁਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਮਰਦਾਨਾਇਥੇਜੇਆਇਧ
 ਹੁਚਿਆਹੈਸੋਪੀਵਣਦੇਵਾਸਤੇਪੀਓਜੋਕਛਪੀਓਸਕਦਾਹੈਸੋਪੀਓ। ਮਰਦਾਨੇਓਹਰਸਪੀਤੁ। ਮਰ
 ਦਾਨਾਹੋਇਆਮਸਤੁਮਰਦਾਨੇਦੀਦੁਖਕੁਖਸਭਾਉਠਗਈ। ਤੁਭਾਈਬਾਲੇਨੁਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਪ
 ਛਿਆਭਾਈਬਾਲਾਇਹੁਕੀਆਹੋਇਆ। ਤੁਭਾਈਬਾਲੇਆਖਿਆਜੀਤੇਰੀਆਤੂੰਹੋਜਾਣਮਸੀ
 ਕੁਣਨਾਹੀਜਾਣਦੇ। ਤੁਫੇਰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਮਰਦਾਨੇਨੂੰਸਦਾਧਾਨਕੀਤਾ। ਤੁਫੇਰਮਰਦਾਨੇਕਹਿਅ
 ਗੁਰੂਜੀਇਹਕਿਆਕੀਤਾ। ਤੁਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਮਰਦਾਨਾਚਿਤਥਾਇਰਖਾਅਸਾਤੇਨੂੰਨਾਲੇ
 ਨਿਬਾਹਣਾਹੈ। ਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਭਲਾਜੀਜੋਕਛਤਸਾਡੀਰਜਾਇ। ਬੜਾ ਬੋਲਹੁਕਾਈਜੀ
 ਵਾਹੁਗੁਰੂ। **ਸਾਖੀਚੋਰਚਲੀ।** ਤਾਹਿਮੰਚਲਨੂੰਉਰਾਰੀਲੀਤੀਜਾਇਹਿਮੰਚਲਉਪਰਖੜੇਹੋਇ।

ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਏਹ ਕੇਹੜੀ ਜਾਹਗਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੋਲਿਆ ਮਰਦਾਨ ੧੭੫
 ਇਹ ਹੀ ਮੰਚਲਾ ਹੈ। ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਏਹ ਤਾਬਗਾ ਜੇਹਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆ
 ਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਏਹ ਬੁਝੀ ਬਰਛਾ ਹੈ। ਇਥੇ ਆਦਮੀ ਪੈਰ ਰਖਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਗਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਥੇ
 ਦਮੀਦੀ ਗਮਨਾ ਹੀ। ਤਾਂ ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਅਸੀਂ ਕਿਉਂ ਕਾਰਿਆਇ। ਤਾਂ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਬੋਲਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸਾਨੁ ਕਰਤਾਰ ਲਿਆਇਆ ਹੈ। ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਇਥੇ
 ਕਾਈ ਪਰੇਤੀ ਜਾਹਗਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਮਰਦਾਨਾ ਅਰੇ ਹੇ ਮਰਦਾਨਾ। ਤਾਂ ਫੇਰ ਮਰ
 ਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਉਥੇ ਭੀ ਚਲੇਗਾ। ਤਾਂ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਚਨ ਬੋਲਿਆ ਚਲੀ ਏਹੋ ਮਰਦਾਨਾ
 ਉਥੇ ਸਿਰਧਾਰ ਪਰਧਤਿ ਨੂੰ ਚਲੇ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਪੁਛਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਸਿਰਧਾਰ ਪਰਧਤਿ ਦਾਨਾ
 ਉਹੈ। ਤਾਂ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮਰਦਾਨੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਪੁਛਿਆ ਸੀ ਜੇ ਜੀ ਸਿਰਧਾਰ
 ਪਰਧਤਿ ਦਾਨਾ ਉਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਸੁਣ ਮਰਦਾਨਾ ਸਿਰਧਾਰ ਇਸ ਦਾਨਾ ਉਇਸ
 ਵਾਸਤੇ ਪੈਂਦੇ ਇਹ ਸਿਰਤਲ ਵਾਇਆ ਹੈ। ਇਥੇ ਰਾਖ ਪੜ੍ਹ ਕੋਈ ਨਾਹੀ। ਇਥੇ ਸੋਈ ਪਹੁੰਚੇ ਜੋ ਪਵ
 ਨ ਅਸਵਾਰ ਹੋਇ। ਜਾ ਕਥੀ ਰਕੁ ਗਤਿ ਆਗ ਕੇਰ ਵਦਾਸ ਨਾਮ ਆਗਾ ਹਿਕੇ ਸਾਧਾਰੀ ਜਾਹਗਾ ਹੈ
 ਤਾਂ ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਇਹ ਜੇ ਆਖ ਦੇਹੈ ਨ ਜੋ ਪਾਂਤ੍ਰੇ ਹੀ ਮੰਚਲ ਗਲੇ ਇਥੇ ਆਏ ਤਾਂ ਗਲੇ
 ਤਾਂ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਓਹ ਤਾਂ ਇਥੇ ਪਹੁੰਚੇ ਨਾਹੀ ਓਹ ਤਾਂ ਪਿਛੇ ਬਰਛਾ ਵਿਚ ਗਲ
 ਗਏ। ਹਿਕ ਜੁਧਿ ਸਟਰ ਸਾਬਤ ਆਇਆ ਸੇਭੀ ਸੁਰਗ ਲੇਕ ਗਇਆ ਇਥੇ ਪਹੁੰਚਿਆ ਨਾਹੀ। ਭਾਈ
 ਬਾਲੇ ਸੀ ਪੂਰਾ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਇਵਾ ਆਖਦਾ ਸੀ। ਤਾਂ ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਕੂਹਿਆ

ਗੁਰੂਜੀ ਅਗੇ ਭੀ ਚਲਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਤੁਹਾਡਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਚਲ ਮਰਦਾਨਾ ਅਗੇ ਚਲਦੇ ਹੋ। ਜਿ
 ਉਰੀ ਰਖ ਆਇ ਮਿਲਿਆ। ਆਇ ਕਰ ਬਚਨ ਕੀ ਤੇ ਸਾ। ਕਉ ਨ ਰੂਪ ਕਉ ਨ ਜਾਤੁ ਮਾਰੀ। ਰਹ
 ਕਹਾ ਕੇਹੁ ਲੇਹੁ ਉਡਾਰੀ। ਨਾ ਅਗੇ ਧਰਨ ਰਹੇਗੇ ਕਹਾ। ਸੀਤਲ ਹਿਮ ਬਰਖੇ ਧਾਰਾ। ਨਾ ਅਗੇ ਮ
 ਗਪੀ ਛੇ ਫਿਰ ਭਾਰੇ। ਨਿਕਲ ਜਾਹੁ ਕਹਿ ਦੁਖ ਲਾਗੇ। ਸੁਲ ਮਲ ਜਾਰ ਸੁਲ ਕੇ ਸੁਲ ਕਾਰਾ। ਤੁ
 ਹਾ ਸੂਰਾ ਪੂਰਾ ਠਹਰੇ ਜੇ ਸਾਰਾ। ਸੁਣਨਾ ਨ ਕਰੇਗੇ ਰਖਤੁ ਮਕਹੇ। ਫਿਰ ਜਾਓ ਪੀਛੇ ਕਹੇ ਦੁਖ ਲਾਗੇ। ਤੁ
 ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਚਨ ਬੋਲਿਆ। ਸਬਦ ਅੰਗ ਰੂਪ ਹਮਾਰਾ ਅਚਰਜ ਕਹੀ ਐ ਹਮਰੀ ਜਾ
 ਤ ਅਜਾਤੀ। ਠਉਰ ਹਮਾਰੀ ਓਹੀ ਕਹੀ ਐ ਜਗਾ ਦਿਨੀ ਅਰਨਹੀ ਗਤੀ। ਪੀਛੇ ਅਗੇ ਦਿਸਟਿ
 ਹਮਾਰੀ ਧਰਨਿ ਅਕਾਸ ਪਸਾਰਾ। ਦਇਆ ਹਮਾਰੀ ਸੀਤ ਹਿਮ ਚਲਤਿ ਨ ਸਿਉ ਸੰਗ ਹਮਾਰਾ। ਕ
 ਹੈ ਨਾਨਕ ਸੁਣੋਗੇ ਰਖ ਜੋਗੀ ਪੂਰਾ ਜੋਗ ਨ ਪਾਇਆ। ਜੁਗਤਿ ਨ ਜਾਤੀ ਅਉਧਵਾਈ ਬਿਰਥਾ ਜ
 ਨ ਮਗਵਾਇਆ। ੨॥ ਗੋਰਖ ਚਲਦਾਰ ਹਿਅ। ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਤੁਪਾਜੀ ਇਥੇ ਤਾ ਸੂਰ
 ਜ ਨ ਦਰਿ ਨਾਹੀ ਆਵਦਾ। ਅਸੀ ਕਿਥੇ ਆਏ ਪਏ ਹੋ। ਤੁਹਾਡਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਮਰਦਾ
 ਨਾ ਅਸੀ ਸੂਰਜ ਬੋਊ ਤੇ ਆਏ ਹੋ। ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਅਸੀ ਸੂਰਜ ਪਾਸੇ ਕਿਤਨਾ ਉਪਰਿ
 ਆਏ ਹੋ। ਤੁਹਾਡੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀ ਸੂਰਜ ਬੋਊ ਇਹ ਜਾਰ ਜੋ ਜਨਿ ਉਪਰ
 ਆਏ ਹੋ। ੩੦੦੦। ਤੁਹਾਡੇ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜਿਥੇ ਧਰਤੀ ਅਸੀ ਵਸਦੇ ਆਹੇ ਉਸ ਬੋ
 ਸੂਰਜ ਕਿਤਨਾ ਉਚਾਹੇ। ਤੁਹਾਡਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਸੁਣ ਮਰਦਾਨਾ ਉਸ ਬੋਧੀ ਤੁਜਾਰ ਜੋ ਜਨ ਉ
 ਚਾਹੇ। ੩੫੦੦੦। ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਅਸੀ ਸਹਿ ਕਿਤਨੇ ਹਜਾਰ ਜੋ ਜਨ ਆਏ ਹੋ। ਤੁਹਾਡੇ

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੋਲਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਸਤਾਈ ਹਜਾਰ ਜੋ ਜਨਮ ਆਇਹਾਂ ॥ ੩੭੦੦੦ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰ ਮਰਦਾਨਾ ੧੩੬
 ਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਹੀ ਉਰਦਾ ਹਾਂ ਪੁਛੇ ਘੋੜੇ ਰਹਿਆ ਜਾਦਾ ਨਾ ਹੀ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਆਖਮ
 ਰਦਾਨਾ ਨਿਸੰਗ ਆਖਾ ॥ ਮਹਲਾ ਜਾਨ ਕਰੇ ਮੁਹਲਾ ਜਾ ਕਰੇ ਗਤਾ ਅਵਗੁਣ ਹੋਵੀ ਗਾ ॥ ਮਹਾ ਪੁਰਖ
 ਦਾ ਅਤੇ ਸੇਵਕਾ ਦਾ ਕਰਤਾਰੇ ਹੁੰਦੇ ਸੰਗ ਬਣਾਇਆ ਹੈ ॥ ਪੁਛੁਣ ਦਾ ਅਤੇ ਵਸਣ ਦਾ ਜੋ ਸਿਖ ਹੋਵੇ
 ਤੇ ਆਪਣੇ ਗੁਰੂ ਪਾਸੇ ਜੋ ਜੀਵਿ ਚਹੇ ਵਸ ਸੇ ਪੁਛੇ ਨਾ ਹੀ ਤਾਂ ਓਹ ਸਿਖ ਹੀ ਨਾ ਹੀ ॥ ਅਤੇ ਸਿਖ ਪੁਛੇ ਅਤੇ ਗੁਰੂ
 ਰਦੇ ਸੇ ਨਾ ਹੀ ਅਕੈ ਗੁਰੂ ਸੇ ਹੋਇ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਓਹ ਗੁਰੂ ਨਾ ਹੀ ਓਹ ਠਹਰੇ ॥ ਉਸ ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਛੁਡਾ ਜੋ ਗਹੈ ॥ ਜਿ
 ਸਤਾਈ ਆਪਣੇ ਪਿਰ ਦੀ ਖਬਰ ਨਾ ਹੀ ਸੋ ਸਿਖ ਨੂੰ ਕਦਤਾਰੇ ਗਾ ॥ ਗੁਰੂ ਸਮਝਿ ਕਰਿ ਕਰਨਾ ਆਇਅੰ
 ਹੈ ॥ ਮਾਨੁਖ ਜਨਮ ਦੁਲੰਭੁ ਹੈ ॥ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਸੇ ਧਕਰਿ ਕਰਨਾ ॥ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਵਰਿ ਨਿਆ ਹੈ ਜੋ ਸਿਖ
 ਕੁਝ ਸੇ ਧਕਰਿ ਕਰਨਾ ॥ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਜੋ ਆਪਮਲੀ ਨਾ ਮਹਾਰ ਕਰੇ ਗਾ ਸੇ ਈ ਗੁਰੂ ਅਗੇ ਆਨ ਰਖੇ ਗਾ
 ਓਹ ਅਗਰ ਜੋ ਗੁਰੂ ਲੈ ਰਖੇ ਗਾ ਤਾਂ ਉਸੇ ਅਗਰ ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਕੁਝ ਵਰਤੇ ਗਾ ॥ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਸਿਖ ਸੇ ਧਕਰਕ
 ਰਣਾ ਆਖਮ ਰਦਾਨਾ ਨਿਸੰਗ ਆਖਾ ॥ ਜੇ ਆਖਣਾ ਹਈ ਸੇ ਪੁਛੁ ਲੇ ਮਤ ਕੇਈ ਮਰਾਨ ਰਹੇ ਜਾਵੇ ਅਤ
 ਅਸਾਨ ਦੇ ਸਦੇ ਵੇ ॥ ਤਾਂ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਹਸਿਆ ॥ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਹੀ ਉਨਾ ਹੀ ਪੁਛੁਣਾ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਕਿਉ ਮਰਦਾਨਾ ਕਿਉ ਨਾ ਹੀ ਪੁਛੁਣਾ ॥ ਤੇ ਨੁਕਿ ਸੇ ਮਨੇ ਕੀਤਾ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਅੰ
 ਖਿਆ ਜੀ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਬੁਰਾ ਮੰਨਦਾ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਕਿਉ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਤੁਧੁ ਰਾਕਿ
 ਉਮੀਨਿਆ ॥ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਮੈ ਤਾਂ ਇਸਤਾਈ ਕੁਣ ਨਾ ਹੀ ਆਖਿਆ ॥ ਅਤੇ ਮੈਂ ਜੋ ਰਸਿਆ ਸੇ
 ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਹਸਿਆ ਜੋ ਅਜਮਾਇ ਦਾ ਕਿਆ ਅਜਮਾਵਣਾ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਭਾਈ ਬ

ਲਾਏ ਹੁੰਦੇ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸਾਥੇ ਪੁਛਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਸਦੇ ਹਾਂ ਏਹੁ ਪਿਛੇ ਸਾਖੀਆਂ ਹੋਵਨਗੀਆਂ ਜੋ
 ਪਿਛੇ ਹੋਵਨਗੇ ਸੇਵੀ ਚਰਕਰਨਗੇ। ਅਤੇ ਪਿਛੇ ਸੈਂ ਸਾਰ ਸੁਭਾਧੁਤਿ ਹੋਵੇਗਾ। ਕੁੜੀਆਂ ਕਰਾਮਾਤ
 ਬਹੁਤਿ ਲਾਵਨਿਗੇ। ਨਾਲੇ ਵੇਦਾਵਾਲੇ ਤੇ ਕਤੇਬਾ ਵਾਲੇ। ਜੋ ਕੋਈ ਗੁਰਮੁਖ ਹੋਵਨਗੇ ਏਹ ਸਾਖੀਆਂ
 ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਸੁਮਤ੍ਰ ਨਿਗੇ। ਅਤੇ ਹੋਰ ਉਨ ਦੇ ਰਿਦੇ ਤੇ ਕੋਈ ਨ ਲਗੇਗੀ। ਅਤੇ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਅਸੀਂ ਤੁਸੀਂ
 ਅਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਪੁਰਾਤਨ ਯਾਰ ਆਹੋ। ਤੁਹਾਡਾ ਈ ਬਾਲੇ ਉਠ ਕਰਿਹ ਬਜੇ ਤੇ ਅਤੇ ਮੁਹ ਆਖਿਓ ਸਜੀ ਮੇ
 ਰੀ ਅਰਦਾਸ ਹੈ ਜੇਧਿ ਆਨ ਲਾਇ ਕਰਿ ਸੁਣੋ। ਤੁਹਾਡਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ। ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਅਜ
 ਮੈਂ ਨਿਹਾਲ ਹੋਇਆ। ਅਜ ਅਸਾ ਤੇ ਕਰਿਤਾਰ ਬਹੁਤਿ ਮਿਹਰ ਦਾਨ ਹੋਇਆ ਜੇ ਤੂੰ ਖੁਲਕਰਿ ਵਚਨ
 ਕੀਤਾ। ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਕੁਝ ਆਖਣਾ ਹਈ ਸੋ ਛਿਲ ਨ ਕਰਾ ਝੁਧੋ। ਤੁਹਾਡਾ ਈ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਮ
 ਰਦਾਨਾ ਤੁਰ ਕਰਿ ਉਠੈ। ਇਆ। ਤੁਸੀਂ ਆਖਦੇ ਹੋ ਪੁਰਾਤਨ ਯਾਰ ਹੋ। ਤੁਹਾਡਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਚਨ ਕੀ
 ਤੁਹਾਡਾ ਈ ਬਾਲਾ ਏਹੁ ਤਦੁ ਤੀ ਮਿਰਾਸੀ ਆਹਾ। ਜਾਗੇ ਜਨ ਨਕ ਅਗੇ ਭਗਤ ਅੰਗ ਸਰੋ ਪਕਰਦੇ
 ਅਗੇ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਅਸਾ ਤੁਹਾ ਪੁਰਾਤਨ ਯਾਰ ਹੋ। ਅਤੇ ਹਿਕਾਇਤ ਮਰਦਾਨਾ ਸੁਰਾਪਾਨ ਪੀ ਕਰਿਆ
 ਇਆਗੇ ਜੇ ਜਨ ਕਪਾਸਾ। ਗੇਜੇ ਜਨ ਕਦੇ ਮੁਹ ਆਸਤੇ ਹੀ ਨਿਕਲਿਆ ਮਲੇਛਾ। ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਤੁਰ
 ਕਦੇ ਘਰਿ ਜਨ ਮਹੋਇਆ। ਪੂਰਨ ਪੁਰਖਾ ਦੇ ਮੁਹ ਜੇ ਕੁਝ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ ਸੋ ਹੋਇਆ ਲੋੜੀਏ। ਤੁੰ
 ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਨਮ ਸਕਾਰ ਕੀਤਾ। ਅਤੇ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਪੁਛਣਾ ਹਈ ਪੁ
 ਛਲੈ। ਤੁੰ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਚੰਦ ਕਉ ਦਿਸ ਆਵਦਾ ਹੈ। ਸੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿ
 ਆਮਰਦਾਨਾ ਜਿਤਨ ਧਰਤੀ ਕੋਲੇ ਸੁਰਜਿ ਉਚਾਹੋ। ਤਿਤਨਾ ਸੁਰਜ ਕੋਲੇ ਚੰਦ ਮਾਉਚਾਹੋ।

ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਕਿਤੁ ਨੇ ਜੋ ਜਨ ਉਚਾਹੈ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਪੰਜਾਹ ੧੭੨
 ਜਾਰ ਜੋ ਜਨ ਉਚਾਹੈ॥ ੫੦੦੦॥ ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਤਾਰੇ ਕਿਤੁ ਨੇ ਜੋ ਜਨ ਉਚਾਹੈ॥ ਤਾ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਤਾਰਿਆ ਦੀ ਮਿਰਜਾ ਦਾਇਉ ਹੈ॥ ਇਨ ਦੀ ਆਪੁਰੀ ਆਪੈ ਨ॥
 ਕਈ ਨੀਵੇਂ ਨੇ ਕੋਈ ਉਚਾਹੈ॥ ਤਾ ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਏਹ ਜੇ ਪੁਤਰ ਆਖ ਦੇ ਹੈ ਨ ਉਹ ਕਿਥੇ ਹੈ॥ ਤਾਂ
 ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਉਹ ਸਭ ਨਾ ਤੇ ਉਚਾਹੈ॥ ਅਤੇ ਕਉ ਲਾਸ ਉਪਰਿ ਹੈ॥ ਤਾ ਫੇਰ ਮਰ
 ਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਕਿਵੇਂ ਪੁਰਦਾ ਕੀ ਵਰਸ ਨਹੈ ਵੇ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਕਿਉਂ ਬਾਈ ਬਾਲਾ
 ਮਰਦਾਨਾ ਕਿਥਾ ਆਖ ਦਾਹੈ॥ ਬਾਈ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਆਖ ਦਾਹੈ ਸੋ ਮੰਨੀਏ॥ ੩੪॥ ਬੈਲਹੁਕਾ
 ਈ ਜੀਵਾਹੁ ਗੁਰੂ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ॥ ਸਿਰਧਾਰ ਪਰ ਬਤਿ ਤੋ ਚਲੇ ਅਗੇ ਉਨ ਪਰ ਬਤਿ ਪਰ ਗਏ॥ ਤ
 ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਇਸ ਪਰ ਬਤਿ ਦਾਨਾ ਉਕਿਆ ਹੈ॥ ਤਾ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰ
 ਦਾਨਾ ਇਸ ਪਰ ਬਤ ਦਾਨਾ ਉਕਿਆ ਪਰ ਬਤਿ ਹੈ॥ ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਕਿਤੁ ਨੇ ਜੋ ਜਨ ਜਾਇ
 ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀ ਬੜੀ ਹਜਾਰ ਜੋ ਜਨ ਆਇ ਪਰਤੀ ਤੇ ਉਤੇ॥ ੩੫੦੦੦॥
 ਤਾ ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਅਗੇ ਹੈ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਇਥੇ ਅਠਾਰ
 ਹਜਾਰ ਜੋ ਜਨ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਉਚਾਹੈ॥ ੧੬੦੦੦॥ ਇਤੁ ਨਵੀਂ ਚਾਰ ਕਰ ਦੇ ਅਗੇ॥ ਤਾਂ ਗੋਰਖ ਸਿੰਘ ਮੰਡਲੀ
 ਵਿਚ ਵੀ ਚਾਰ ਕੀਤਾ॥ ਅਗੇ ਸਿਧੋ ਨਾਥ ਜਤੀ ਉਈ ਹਮ ਲੀਨ ਦੇ ਹੀ ਕੀ ਜਾਹ ਗਾਨਾ ਹੀ॥ ਅਰਏ ਕਨਾਨਕ
 ਤਪਾ ਮਾਤੁ ਲੋਕ ਤੇ ਮਲ ਮਤ ਕੀ ਦੇ ਹੀ ਲੋਕ ਕਹਿਆ ਏ ਆਹੈ॥ ਕਿਈ ਸਿਧ ਨਾਥ ਜਤੀ ਜਾਉ ਉਸ ਕੋ ਜੀਤੋ॥ ਤਾ
 ਹੀ ਹਮ ਆਵੇ ਨਾ ਪਾਵੇ॥ ਮਛਿੰਦ੍ਰ ਨਾਥ ਕਹਿਆ ਮੈ ਜਾਤਾ ਹੋ ਕਉ ਵਮਾਈ ਮੂਰਾ ਹੈ॥ ਆਇ ਮਛਿੰਦ੍ਰ

ਨਾਥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂ ਦਿਖਾਈ ਦਿਤੀ॥ ਆਇਕ ਰਿਬ ਚਨ ਕੀ ਤੇ ਸਾ॥ ਅਰੇ ਬਾਲਾਈ ਹਜੇ ਤੁੰ ਆ
 ਇਆ ਪੈ ਕਛ ਸਕਤ ਰਾਖਤਾ ਪੈ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਾਗ ਮਛਿ ਦੁਨਾ ਬਜੇ ਮਾਂਗੈ ਸੇ ਤੈ ਨੂ ਕੋਰ
 ਤਾਰ ਪਾਸੇ ਵਿਵਾਈ ਐ॥ ਮਛਿ ਦੁਨਾ ਬਤ ਮਕਖਾਇਕ ਰਿਬ ਚਨ ਕਹਿਆ॥ ਕੈਹਾ ਬਸਿਰ ਕਾ ਪਾਟ
 ਕੈ ਅੰਗਲ ਮੁਖ ਕਾਤਾ ਕਾ॥ ਕੈਹਾ ਬਲੀ ਲਾਟ ਪਾਟਾ॥ ਕੈਉ ਗਲ ਫੀਫਾ॥ ਕੈਉ ਗਲ ਬਜਰੀ ਕੀ ਕੋਰੀ
 ਕੈਉ ਗਲ ਇਬਰੀ ਕੀ ਕੋਰੀ॥ ਕੈਸੇ ਹਡੀਆ॥ ਕੈਤੀਆ ਕੋਰੀਆ ਕੈਤੇ ਹਾਟਾ॥ ਕੈਹ ਜਾਰਗਤ ਇ
 ਨਕਾ ਸਾਸਿ॥ ਕੈਤੇ ਦੇਹੀ ਕੋਰੇ ਮਾਵਲਾ॥ ਕੈਸੇ ਨਾਨਕ ਕੈਸੇ ਸੀਧੀ॥ ਕੈਹੇਈ ਸਰਮ ਮਛਿ ਦੁਨਾ ਨਕਇ
 ਸਦੇ ਹੀ ਕਾਮ ਬੀਤਾ॥ ੧॥ ਤਾਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਜਬਾਬ ਦਿਤਾ॥ ਸਦਾ ਹਾਬਸਿਰ ਕਾ ਪਾਟਾ॥ ਚਾ
 ਰਉ ਗਲ ਮੁਖ ਕਾਤਾ ਕਾ॥ ਹਾਬਲੀ ਲਾਟ ਪਾਟਾ॥ ਛੁਬੀਉ ਗਲ ਆਦਲੀ॥ ਤੇਹਾਉ ਗਲ ਕਲੇਜ
 ਪਾਂਚਉ ਗਲ ਹੀ ਅਲਾ॥ ਚਾਰਉ ਗਲ ਤਿਲੀ॥ ਸਾਤਉ ਗਲ ਫੀਫਾ॥ ਬਾਰਹਉ ਗਲ ਬਜਰੀ ਕੀ
 ਕੋਰੀ॥ ਨਉਉ ਗਲ ਇਬਰੀ ਕੀ ਕੋਰੀ॥ ਇਕੋਤਰ ਸੇਹਡੀਆ ਬਹਤਰ ਕੋਰੀਆ॥ ਅਠਸ
 ਠਿਹਾਟਾ॥ ਨੀਲ ਕੋਰੇ ਨੀ ਦੇਹੀ ਕੇਵਲਾ॥ ਚਉਵੀਹ ਜਾਰਗਤ ਨਗਤ ਕਾਸਾਸਿ॥ ਨਉਸੇ ਨਾਨਕ ਸੇ ਲਾਸੇ
 ਸੀਧਾ॥ ਕਹੈ ਨਾਨਕ ਸੁਣਈ ਸਰਮ ਮਛਿ ਦੁਨਾ ਬਜਾਇਗੇ॥ ੨॥ ਤਾਮਛਿ ਦੁਨਾ ਬਜਾਇਗੇ
 ਰਖ ਪਾਸ ਕਹਿਆ॥ ਸੁਣਨਾ ਬਜੀਓਹ ਤੇ ਅਉਰ ਹੀ ਰੂਪ ਹੈ॥ ਉਸਕੀ ਮਲ ਮੂਤ ਕੀ ਤੇ ਦੇਹਿ ਨਾਹੀ॥ ਤੁ
 ਕਰੀਬਰੀ ਨਾਥ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੇਜਾਤਾ ਹੈ॥ ਕੁਰਬਰੀ ਆਇਆ ਆਇਕੇ ਆਖਿਓਸਾ॥ ਆਦੇ
 ਸੁਰੇ ਬਾਲਾ ਆਦੇਸਾ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਆਦੇਸਹੋ ਕੁਰਬਰੀ ਨਾਥਾਇਕੇ ਕਾਰ ਕੋ ਆਦੇਸਾ॥
 ਫੇਰ ਕੁਰਬਰੀ ਕਹਿਆ ਰੇ ਬਾਲੇ ਕਹਾਸੇ ਆਇਆ ਹੈ॥ ਕਉਣਹੋ ਤੇਹੋ ਕਉਣ ਨਾਉ ਹੈ॥ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨ

ਕਜੀ ਕਹਿਅਹੋਤੇਪੈ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕੋ ਆਇਹੋ ਬੇਗਮ ਪੁਰਤੇ ਨਾਉਹੋ ਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ॥ ਫਿਰ ਭੁਰਥਰੀਪੁ ੧੭੮
 ਫੁਆ॥ ਕਉਨ ਪਟਿਜਿਤ ਕਰੇਇ ਸਨਾਨਾ॥ ਬੋਲ ਬਕਨਤੇ ਹੋਇ ਨਿਰਥਾਨਾ॥ ਕਉਣ ਜਲਾਜਿਤ ਰਸੁ
 ਪੀਵੈ॥ ਕਉਨ ਰਸਾਜਿਤ ਅਸਥਿਰ ਥੀਵੈ॥ ਐਸਾ ਗਿਆਨ ਦੇਹ ਅਭੁ ਮੇਰੇ॥ ਕਉਨ ਸੰਗਤੋ ਰਕਉਨ ਸੰਗ
 ਜੋਰੇ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀਵਾਚਾ॥ ਉਪਰਿਅਉ ਪਟਿਸਰ ਵਰਿਨਾਵੈ॥ ਬਕੈਨ ਬੋਲੇਹ ਰਿਗਨ ਗਾਵੈ॥ ਜ
 ਲਮਕਾ ਸੀਸੁਨ ਸਮਾਵੈ॥ ਸਤਿਰ ਸੋਢੈ ਲਮਹਾਰ ਸਪਾਵੈ॥ ੧॥ ਭੁਰਪੁਰ ਦੇਕੰਕਾਰ ਸਭੁ ਠਉਰੇ॥ ਐਸ
 ਗਿਆਨ ਸੁਨੇ ਅਭੁ ਮੇਰੇ॥ ੧॥ ਰਗਉ॥ ਭੁਰਥਰੀਵਾਚਾ॥ ਕਉਨ ਤਤਤਿਤ ਤਤਤ ਬਿਲੋਵੈ॥ ਕਉਨ ਸ
 ਰਵਗਜਿਤ ਮਲਮਲ ਪੋਵੈ॥ ਕੈਸੇ ਰਾਚੇ ਕੈਸੇ ਹੋਵੈ॥ ਕਉਨ ਸੇਕਰੈ ਕਉਨ ਸੋਗੇਵੈ॥ ੩॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਵਾਚਾ॥ ਸਚਮਨ ਕਾਰਣ ਤਤ ਬਿਲੋਵੈ॥ ਸੁਭਰਸਰ ਵਰਮਾ ਲਿਖਿਐਵੈ॥ ਜੈਸੇ ਰਾਚੇ ਤੈਸੇ ਹੋਵੈ॥ ਕਰਤਾ
 ਕਰੈ ਸੋਈ ਫੁਨਹੋਵੈ॥ ੪॥ ਭੁਰਥਰੀਵਾਚਾ॥ ਕਉਨ ਵਰਤੇਨ ਮਜਿਤ ਬਿਨਸੇ ਕਾਮਾ॥ ਕਉਨ ਸਥਦਨ ਸ
 ਤਾਵੈ ਜੰਮਾ॥ ਕਉਨ ਸਾਂਤ ਜੋ ਕੋਪ ਜਲਾਵੈ॥ ਕਉਨ ਉਪਦੇਸ ਪਰਮ ਪਦਿਪਾਵੈ॥ ੫॥ **ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ**
ਵਾਚਾ॥ ਸਚ ਵਰਤੇਨ ਮਕਾਂਸ ਨਸੀਤਾਵੈ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਕਾ ਸਥਦ ਕੋਰੇ ਪਜਲਾਵੈ॥ ਗਗਨ ਨਿਵਾਸ ਸਮਾ
 ਪਲਗਾਵੈ॥ ਪਰਸਪਰ ਸੇਪਰਮ ਪਦਪਾਵੈ॥ ੬॥ ਭੁਰਥਰੀਵਾਚਾ॥ ਕਉਨ ਸੀਤ ਜੋ ਅਗਨ ਬੁਝਾਵੈ॥
 ਕਉਣ ਕਲਾ ਬਿਭੂਤ ਚੜਾਵੈ॥ ਕਉਨ ਦੇਖ ਸਹਜਿ ਘਰਿਆਵੈ॥ ਕਉਨ ਜਤਨ ਕਰਿਨਾ ਵਝਾਵੈ॥ ੭॥ ਗੁ
 ਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀਵਾਚੇ॥ ਗੁਰਹਿ ਵਸੀਤ ਲਾਗਨ ਬੁਝਾਵੈ॥ ਸੇਵਾ ਸੁਰਤ ਬਿਭੂਤ ਚੜਾਵੈ॥ ਗੁਰਦਰਸਨ ਦੇਖ ਸ
 ਹਜਿ ਘਰਿਆਵੈ॥ ਨਿਰਮਲ ਬਾਣੀ ਨਾ ਵਝਾਵੈ॥ ੮॥ ਭੁਰਥਰੀਵਾਚਾ॥ ਕਹਾ ਗਿਆਨ ਰਸ ਪੀਵੈ ਸਾਰ
 ਕਉਨ ਤੀਰਥ ਮਜਨ ਵੀਚਾਰਾ॥ ਕਉਨ ਬਾਨ ਪੂਜੈ ਪੂਜਾਰਾ॥ ਕਉਨ ਜੋਤਿ ਜੋਤਿ ਜੋਤਿ ਧਾਰਾ॥ ੯॥ ਅੰਤਰ ਗਿ

ਆਨਮਹਰਸਸਾਰਾ। ਤੀਰਥਮਜਨਗੁਰਵੀਚਾਰਾ। ਅਤਿਰਪੁਜਾਥਾਨਮੁਰਾਰਾ। ਪ੍ਰਭੁਜੇਤੀਜੇਤੀਮਿ
 ਲਾਵਣਗਾਰਾ॥ ੧੫॥ ਕਉਨਸੁਰਸੀਆਰਸੀਆਭਉ। ਕਉਨਸੋਤਖਤਨਿਵਾਸੀਰਉ। ਕਉਨਸੁਕ
 ਰਕਰੇਕਗਇ। ਕਉਨਅਲਖਨਲਖਿਆਜਾਇ॥ ੧੬॥ ਰਸਰਸੀਆਮਨਏਕੈਭਾਇ। ਤਖਤਨਿਵ
 ਸੀਪੰਜਸਥਾਇ। ਕਾਰਕਮਾਵਣੀਖਸਮਰਜਾਇ। ਅਬਗਤਨਾਥਨਲਖਿਆਜਾਇ॥ ੧੭॥ ਕਿਹ
 ਉਪਜੇਕਿਹਕਹੀਏਦੂਰਾ। ਕਿਹਮਹਿਜੇਤਿਰਹੀਭੁਰਪੁਰਾ। ਕਿਹਨੇੜੇਕਿਹਦੂਰਬਤਾਵੇ। ਕਿਹਗੁਣਗਾ
 ਵੇਕਾਹਿਸੁਣਾਵੇ॥ ੧੮॥ ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਵਾਚਾ। ਜਲਤੇਉਪਜੇਜਲਤੇਦੂਰਿ। ਜਲਿਮਹਿਜੇਤਿਰਹੀ
 ਭੁਰਪੁਰਿ। ਕਿਸਨੇੜੇਕਿਸਆਖਾਦੂਰਿ। ਹਰਿਗੁਣਗਾਵਾਦੇਖਹਜੂਰਿ॥ ੧੯॥ ਭੁਰਥਰੀਵਾਚਾ। ਕਉ
 ਨਅੰਤਰਿਕਉਨਬਾਹਰਿਹੋਇ। ਕਉਨਕਾਰਨਚਲੈਸਭਲੋਇ। ਕਹੇਭੁਰਥਰੀਨਾਨਕਦੇਹੁਬੀਚਾਰਾ
 ਬੋਲਤਿਰਹੇਕਉਨਅਧਾਰੁ। ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਵਾਚਾ। ਅੰਤਰਿਬਾਹਰਿਏਕੋਸੇਈ। ਏਕੈਕਾਰਕਰੇ
 ਸੋਹੇਈ। ਸੁਣੁਭੁਰਥਰੀਨਾਨਕਕਹੈਬੀਚਾਰਾ। ਨਿਰਮਲਨਾਮਮੇਰਾਅਧਾਰੁ॥ ੨੦॥ ਤਾਭੁਰਥਰੀ
 ਨਾਥਭੂਹਉਲਾਹੇਇਗਇਆ। ਜਾਇਤਨੀਗੁਰੂਅੰਗਦਹਕੀਕਤਿਸੁਣੀਤਾਗੁਰੂਅੰਗਦੈਮਗਨਹੋ
 ਇਗਇਆ। ਸਤਿਦਿਨਅਤੇਸਤਿਗਤੀਬੰਦੇਹਰਹਿਆ। ਕੋਈਬੁਲਾਇਸੰਘੇਨਾਹੀ। ਨਾਕੁਸੁਖਾਵ
 ਣਨਾਕੁਸੁਖੀਵਣਾ। ਨਾਨਵਣਾਨਾਧੋਵਣਾਏਹਾਪ੍ਰੀਮਧੈਗਈਜੇਗੁਰੂਅੰਗਦਸਮਾਇਗਇਆ। ਜਾਅ
 ਠਵਾਦਿਨਹੋਇਆਤਾਸਵਾਪਹਰਿਦਿਨਚਲਿਆਸੀ। ਤਾਗੁਰੂਅੰਗਦੇਹਦਿਚਆਇਆ। ਤਾਗੁਰੂਅੰਗ
 ਦਬੋਲਿਆਭਾਈਬਾਲੇਨਸਦੇ। ਤਾਗੁਰੂਅੰਗਦੇਹਦਿਚਆਇਆ। ਤਾਗੁਰੂਅੰਗਦਜੀਕਹਿਆਭਾਈ
 ਬਾਲਾਇਹੁਸਭੇਅੰਮ੍ਰਿਤੁਰੇਹਿਸੇਆਇਆਤੇ। ਆਖਭਾਈਬਾਲਾਆਖੁਅੰਗਕਿਆਹੋਇਆ। ਤਾਫੇ
 ਤਾਈਬਾਲੇਨੁਪਛਿਆ। ਭਾਈਬਾਲਾਏਹਤੇਰੇਹਜੂਰਹੋਈਹੈ। ਤਾਗੁਰੂਅੰਗਦ॥

ਰਕੁਾਈ ਬਾਲਾ ਬੋਲੇ ਨਾਹੀ। ਸਤਿਪਹਰਿ ਗਿਬੇ ਦੇਹ ਰਹਿਆ। ਜਾ ਕੁਾਈ ਬਾਲਾ ਦੇਹ ਵਿਚ ਆਇਅ ॥ ੧੭੬ ॥
 ਤਾਲਗਾਲਿ ਖਾਵਣਾ। ਤਾਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਿਲਕਾ ਪਰ ਬਤਿਤੇ ਜਾਇ ਚੜੇ। ਤਾਚੰਦ੍ਰਮਾ ਦਿ
 ਸਆਵਣੇ ਰਹਿ ਗਇਆ। ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਹੁਣਿ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਨਜਰ ਨਾਹੀ ਆਵਦਾ। ਤਾਗੁ
 ਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਹੇਠ ਦੇਖਾ। ਮਰਦਾਨਾ ਹੇਠ ਲਗਾ ਦੇਖਣ ਦੇਖੇ ਤਾਚੰਦ੍ਰਮਾ ਹੇਠ
 ਜਰਿਆ ਵਦਾਹੈ। ਤਾਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਸੀ ਚੰਦ੍ਰਮੇ ਕੋਲੇ ਕਿਤੇ ਨੇਉ ਪਰ ਆਏ। ਤਾ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀ ਚੰਦ੍ਰਮੇ ਕੋਲੇ ਦੇਇ ਜਾਰ ਜੋ ਜਨ ਉਚੇ ਆਏ। ੨੦੦੦।
 ਤਾਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਅਸੀ ਸੁਭਾ ਕਿਤੇ ਨੇਹ ਜਾਰ ਜੋ ਜਨ ਆਏ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਚਨ
 ਕੀਤਾ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀ ਬਵੰਜਾ ਹਜਾਰ ਜੋ ਜਨ ਆਏ। ੫੩੦੦੦। ਤਾਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਅ
 ਗੇਭੀ ਕਾਈ ਜਾਹਿ ਗਾਹੈ। ਤਾਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੋਲਿਆ ਅਗੇ ਵਡੀ ਆਜਾਹ ਗਾਹੈ ਨਾ। ਤਾਫੇਰ
 ਮਰਦਾਨਾ ਕਹੈ ਬੋਲਿਆ ਜੀ ਕੋਹੀ ਆਜੇ ਹੀ ਆਪੈ ਨਾ। ਤਾਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ
 ਅਗੇ ਸੁਮੇਰਤੇ ਸਿਧ ਮੰਤ੍ਰ ਲੀਹੈ। ਹੋਰ ਉਥੇ ਦਤਾ ਦੇਉ ਅਉ ਪੂਤਹੈ। ਅਤੇ ਕਬੇਰ ਰਖੀ ਸਰਹੈ। ਜਿਸ ਦੇ
 ਹਵਾਲੇ ਸੁਭਾ ਮਾਇਆਹੈ। ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਅਗੇ ਮਹਾ ਦੇਉ ਭੰਡਾਰੀਹੈ। ਅਤੇ ਉਹ ਆਪ ਪਿਗਲਾਹੈ।
 ਅਤੇ ਉਸ ਉਪਰਿ ਕਉ ਲਾਸਹੈ। ਜਿਥੇ ਪੂਰਬੁ ਗਤਿ ਦਾ ਮੰਤ੍ਰ ਲਹੈ। ਤਿਸ ਦੇ ਉਪਰਿ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕਰਤਾਰ
 ਦਾ ਤਖਤਹੈ ਆਸਨਾ। ਉਸ ਉਪਰਿ ਆਪ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕਰਤਾਰ ਬੈਠਾਹੈ ਜੋ ਤੀਸਰੂਪਾ। ਤਾਫੇਰ ਮਰਦਾ
 ਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਇਥੇ ਸੁਮੇਰ ਕਿਤੇ ਨਾਹੈ। ਤਾਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੋਲਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਇਥੇ ਤਿਹਤਰ
 ਹਜਾਰ ਜੋ ਜਨਹੈ। ੭੩੦੦੦੦। ਤਾਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਜਿਸ ਪਰਤੀਤੋ ਅਸੀ ਆਏ ਉਥੇ

ਤੁਨਾਹੈ॥ ਤੁਫੇਰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਮਰਦਾਨਾਉਥੇਸਵਾਸਖਜੇਜਨਤਿਗਏ॥੩੫੦੦੦੦॥ ਇਤ
 ਨੀਰੋਸਟਿਹੋਦੀਆਹੀ॥ ਜੇਭੰਗਰਨਾਬਜੇਗੀਪਹੁਚਕਰਿਆਇਆ॥ ਆਉਦੇਹੀਲਗਾਅਖਣਅ
 ਰੇਆਈਮੂਰੇਆਗੇਕਹਾਆਵਤਾਹੈ॥ ਤਿਰੀਤੋਕੀਮਨਾਹੀ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਸਬਦਅੰਗਸਲੋਕਕ
 ਹਿਆ॥ ਆਈਹਮਰੀਮਨਸਾਹੋਤੀਤਿਸਕਾਮੰਡਮੰਡਾਇਆ॥ ਦੁਰਮਤਿਹਮਰੀਦਾਦੀਕਹੀਐਤਿਸ
 ਕਾਕੰਨਛਿਦਾਇਆ॥ ਮਾਨਹਮਾਗਦਾਦਾਕਹੀਏਸੋਤੇਸਬਦਜਲਾਇਆ॥ ਤਾਕੀਖਾਕਲੇਨਿਰਮ
 ਲਛਾਣੀਸੋਬਿਭੁਤਲਗਾਇਆ॥ ਕਹੈਨਾਨਕਸੁਣਭੰਗਰਨਾਥਾਤੈਭੀਜੇਗਨਪਾਇਆ॥੧॥ ਕੰਨਪ
 ਰਾਏਮੰਦਾਪਾਈਆਜੇਰਕੀਜੁਗਤਿਨਜਾਨੀ॥ ਲਾਇਬਿਭੁਤਧੈਠਹੋਇਜੇਗੀਸਗਲੀਅਉਧ
 ਬਉਗਨੀ॥ ਸੁੰਡਾਫੁਰੂਆਗਥਫਹੇਨੀਸੇਲੀਅੰਗਬਣਾਈ॥ ਨਾਨਕਕਹੈਸੁਣਭੰਗਰਨਾਥਾਤੈਭੀ
 ਅਉਧਵਧਾਈ॥੨॥ ਤਾਭੰਗਰਨਾਥਭੀਤਉਲਹੋਇਗਾਇਆ॥ ਤਾਫੇਰਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆਕਿਉ
 ਗਾਈਧਾਸਾਕਿਆਰਜਾਇਹੈ॥ ਤਾਭਾਈਬਲੇਕਹਿਆਜੀਜੇਤੁਸਾਡੀਰਜਾਇ॥ ਤਾਫੇਰਗੁਰੂਨਾਨ
 ਕਜੀਮਰਿਦਾਨੇਨੁਪੁਛਿਆਕਿਉਮਰਦਾਨਾਕਿਆਰਜਾਇਹੈ॥ ਤਾਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਵਤਿਕ
 ਦਾਇਧਰਆਵਦੇਆਹੋਦੇਖਜਾਈਐ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਬੁਲਾਮਰਦਾਨਤੇਗਾਆਖਿਆ
 ਮਨਣਹੈ॥ ਓਥੇਕੁਨਾਪਰਬਤਨੰਚਲੇ॥ ਤਾਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਅਸੀਹੁਣਕਿਥੇਆਏਹਾ॥ ਤਾਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਮਰਦਾਨਾਅਸੀਕੁਨਾਪਰਬਤਤੇਆਏ॥ ਤਾਫੇਰਮਰਦਾਨੇਪੁਛਿਆਜੀਓਥੇਕੁ
 ਨਾਪਰਬਤਕਿਤੇਨੇਜੇਜਨਹੈ॥ ਤਾਫੇਰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਮਰਦਾਨਾਉਥੇਪੈਤਾਈਹਜਾਰਜੇਜ
 ਨਹੈ॥੪੫੦੦੦੦॥ ਤਾਫੇਰਮਰਦਾਨੇਪੁਛਿਆਜੀਅਸੀਸਭੇਕਿਤੇਨੇਜੇਜਨਆਏ॥ ਤਾਫੇਰਗੁਰੂਨਾਨ

ਕੁਜੀਕਹਿਅਮਰਦਾਨਾਅਸੀਨਨਿਨਵੈਹਜਾਰਜੋਜਨਆਏ॥ ੯੯੦੦੦ ॥ ਤਾਫੇਰਮਰਦਾਨੇਪੁਛਿਆ ੧੮੦
 ਜੀਅਗੇਸੁਮੇਰਕਿਤਨਾਰਹਦਾਹੈ॥ ਤਾਫੇਰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਅਮਰਦਾਨਾਅਗੇਸੁਮੇਰਛੁਬੀਹਜਾ
 ਰਜੋਜਨਰਹਿਦਾਹੈ॥ ੩੬੦੦੦ ॥ ਏਹੋਵੀਚਾਰਹੋਦਾਅਗੇਜੋਕਨੀਫਾਸਿਧਆਇਆ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾ
 ਨਕਜੀਹਸਿਆ॥ ਤਾਮਰਦਾਨੇਪੁਛਿਆ ਗੁਰੂਜੀਤੁਸੀਕਿਉਹਸੇ॥ ਤਾਫੇਰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਬੋਲਿਆਮ
 ਰਦਾਨਾਇਹਜੋਜੋਗਿਆਇਆਦੇਖਨਾਹੈਸੁਗੋਰਖਦਾਚੇਲਾਹੈ॥ ਗੋਰਖਅਸਾਉਪਰਚੜਤਾਕਰਕਰ
 ਕੇਜਤਾਹੈ॥ ਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਜੋਮੈਨੁਆਖੈਤਾਇਸਜੋਗੀਨੂਚਭਿਓਗਾਟਿਓਕਰਿਆਰਾ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾ
 ਨਕਜੀਆਖਿਆਮਰਦਾਨਾਇਥੇਚਰਿਓਆਗਾਟਿਆਦੀਲੜਾਈਨਾਹੀ॥ ਏਥੇਜੋਹੈਸੇਸਬਦਦੀਲੜ
 ਈਹੈ॥ ਤਾਮਰਦਾਨੇਕਹਿਆਭੁਲਾਹੋਵੈਜੀ॥ ਤਾਕਨੀਫੇਕਹਿਆਸੁਣਤੋਰੇਥਾਸਾਤੁੰਈਹਾਂਕਿਉਕਰਿ
 ਆਇਆਹੈ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਹਮਆਇਨਿਰੰਕਾਰਕੇਦਰਸਨਤਾਈ॥ ਤਾਕਨੀਫੇਕਹਿਆ
 ਰੇਥਾਲਾਅਗੇਭੀਨਿਰੰਕਾਰਕਾਦਰਸਨਕੀਆਹੈਕੇਅਥੀਆਇਆਹੈ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆ
 ਸੁਣਿਕਨੀਫਾਜੋਗੀਹਮੇਅਗੇਭੀਦਰਸਨਕੀਆਹੈ॥ ਤੇਅਥਭੀਆਇਹੈ॥ ਜੋਅਗੇਨਾਕੀਆਹੈਤਾ
 ਤੇਅਥਕਹਾਸੇਆਵਤੇ॥ ਤਾਫੇਰਕਨੀਫੇਕਹਿਆਅਰੇਥਾਸਾਤੇਰਾਨਾਉਕਿਆਹੈ॥ ਅਰਤੂੰਹੋਤਾਕਉਨ
 ਹੈ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਨੂਸਬਦਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਇਆ॥ ਰਾਗਆਸਾਮਹਲਾ ੧॥ ਲਉਹਮਾਰਾਮਚਰਜ
 ਕਹੀਮੈਹੋਤੈਅਚਰਜਥਾਨੀ॥ ਸਿਫਤਿਹਮਾਰੀਸੁਭਮੂਰਤਿਮਹਿਜੋਤਿਸਗਲਮਹਿਤਾਨੀ॥ ੧॥ ਸੁਨ
 ਹੁਕਨੀਫਾਰਵਲਜੋਗੀ॥ ਸਤਿਜੁਗਤ੍ਰੇਤੇਦੁਆਪੁਰਕਲਜੁਗਨਿਰਮਲਸਦਾਅਰੇਗੀ॥ ੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਜ
 ਤੁਹਮਾਗੀਜਤਿਕਤਿਦੇਖਹੁਨਾਨਾਬਰਨਹਮਾਰਾ॥ ਉਪਜਨਧਿਨਸਨਖੇਲਹਮਾਰਾਸਿਉਸਕਤੀਬਿਉਹ

॥१॥ ॥२॥ ॥३॥ ॥४॥ ॥५॥ ॥६॥ ॥७॥ ॥८॥ ॥९॥ ॥१०॥ ॥११॥ ॥१२॥ ॥१३॥ ॥१४॥ ॥१५॥ ॥१६॥ ॥१७॥ ॥१८॥ ॥१९॥ ॥२०॥ ॥२१॥ ॥२२॥ ॥२३॥ ॥२४॥ ॥२५॥ ॥२६॥ ॥२७॥ ॥२८॥ ॥२९॥ ॥३०॥ ॥३१॥ ॥३२॥ ॥३३॥ ॥३४॥ ॥३५॥ ॥३६॥ ॥३७॥ ॥३८॥ ॥३९॥ ॥४०॥ ॥४१॥ ॥४२॥ ॥४३॥ ॥४४॥ ॥४५॥ ॥४६॥ ॥४७॥ ॥४८॥ ॥४९॥ ॥५०॥ ॥५१॥ ॥५२॥ ॥५३॥ ॥५४॥ ॥५५॥ ॥५६॥ ॥५७॥ ॥५८॥ ॥५९॥ ॥६०॥ ॥६१॥ ॥६२॥ ॥६३॥ ॥६४॥ ॥६५॥ ॥६६॥ ॥६७॥ ॥६८॥ ॥६९॥ ॥७०॥ ॥७१॥ ॥७२॥ ॥७३॥ ॥७४॥ ॥७५॥ ॥७६॥ ॥७७॥ ॥७८॥ ॥७९॥ ॥८०॥ ॥८१॥ ॥८२॥ ॥८३॥ ॥८४॥ ॥८५॥ ॥८६॥ ॥८७॥ ॥८८॥ ॥८९॥ ॥९०॥ ॥९१॥ ॥९२॥ ॥९३॥ ॥९४॥ ॥९५॥ ॥९६॥ ॥९७॥ ॥९८॥ ॥९९॥ ॥१००॥

१८१
 ਸਾਏਹੁਭੰਗਾਗਮਨਾਹੀਲੇਤੇ। ਏਹੁਭੰਗਾਗਮਨਾਹੀਲੇਤੇ। ਤੇਕਹਿਆਕਿਉਨਾਬਜੀਏਹੁਅਹਾਰਕਿਉ
 ਤੁਮੋਮਲੀਨਕੀਆ। ਤੁਮੋਗਰਖਕਹਿਆਰੇਬਾਲਾਤੇਰੇਅੰਤਰਦਇਆਨਾਹੀ। ਅੰਮੇਸੇਹੀਤੇਰੀਕਾਂਇਆਬ
 ਰੰਬਾਰਕਸੀਤੀਰਪੈਰੀ। ਤੁਮੋਨੇਕਹਿਆਨਾਬਜੀਕਿਉਹੀਕਾਂਇਆਕੁਸੀਏਭੀਨਾਹੀ। ਤੁਮੋਗਰਖ
 ਕਹਿਆਜੇਗਕਮਾਵੈਤੋਕਾਇਆਛੁਜੇਨਾਹੀ। ਫੇਰਤੇਨੇਕਹਿਆਨਾਬਜੀਕਿਉਕਰਿਜੇਗਕਮਾਈ
 ਅੰਮੇ। ਤੁਮੋਗਰਖਕਹਿਆ। ਮੁੰਡਮੁੰਡਾਏਕੰਨਪੜਾਈਏ। ਗੋਤਲਜਾਈਅੰਮੇਤਉਜੇਗਕਮਾਈਏ।
 ਫੇਰਤੇਕਹਿਆਨਾਬਜੀਮੁੰਡੀਏ। ਪਗਨੀਉਤਾਰਕਰਿਤੰਗਰਖਕੇਅਗੇਥੈਰਗਾਇਆਗਰਖਤੇਰ
 ਮੁੰਡਮੁੰਡਾਅਰਕੰਨਪੜੇਤੁਝਕਉਜੇਗੀਕੀਆ। ਤੁਸਿਧੰਹੁਆ। ਤੁਮੋਗਰਖਨੀਫੇਕਹਿਆਭੁਲਾਜੀਨਾ
 ਥੰਹਮਾਰੇਕੰਨਅਰਮਸਤਕਕਿਸਜਾਹਗਾਫੇਰੇਅਰਮੁੰਡੇ। ਤੁਮੋਗਰਖਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਹਨੀਫਾਈ
 ਰੇਪੀਪਲਕੇਤਲੇ। ਤੁਮੋਗਰਖਨੀਫੇਕਹਿਆਭੁਲਾਜੀਜੇਤੁਮਅੰਮੇਸੇਹੋਤੁਮਾਰੀਨਿਸਾਕਰੇ। ਤੁਮੋਗਰਖਨ
 ਨਕਜੀਕਹਿਆਕਹੁਨੀਫਾ। ਅਖੇਰਬਿਰਤਅੰਤਰਿਰਹੇਕੇਨਾਹ। ਅਹੇੜਾਕਹੀਏਕਉਨਕੀਜ
 ਏ। ਕਉਨਸੰਗਲੇਚੜੇਸਿਕਾਰਾ। ਕਉਨਮਿਰਗਪਕੜਲਿਆਵੈਕਿਹਘਾਟਿ। ਕਿਉਕਰਿਗਥੇਉ
 ਨਕੋਬਾਟਾ। ਏਹੁਅਹੇੜਾਕਿਨਕੋਹਾਬਾ। ਹਨੀਫਾਪੁਛੇਨਾਨਕਪਾਸ। ੧॥ ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਵਾਚਾ।
 ਅਖੇਰਬਿਤਬਾਹਰਿਆਯੋਧਾਇ। ਅਹੇੜਾਪਾਯੋਘਰਕੀਗਾਇ। ਸੰਤਸੰਗਲੇਚੜਿਓਸਿਕਾਰਾ। ਮਿਰਗ
 ਪਕੜਘਰਿਆਵੇਗਾਟਾ। ਚੁਖਚੁਖਲੈਗਏਬਾਢੇਅਰਬਾਟਾ। ਏਹੁਅਹੇੜਾਕੀਨੇਦਾਨਾ। ਨਾਨਕਕੇਘਰਿਕੇਵ
 ਬਨਾਮਾ। ਸੁਣਹਨੀਫਾਏਹੁਬੀਚਾਰਾ। ਗੋਰਖਠਾਂਡਾਹਮਰੇਦੁਆਰਾ। ੨॥ ਤੁਮੋਹਨੀਫਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਵੇਚਰ
 ਨਾਤੇਹਬਰਖਕਰਿਜਾਦਾਰਹਿਆ। ਤੁਮੋਗਰਖਪੀਚੰਦਨਗੋਰਖਆਖਿਆਤੁਜਾਇਕਰਉਪਦੇਸਲਿ

ਆਉ। ਗੋਪੀਚੰਦਕਹਿਆਪਿਤਾਜੀਬੁਲਾ। ਗੋਪੀਚੰਦਆਇਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਨੁਆਵੇਸਕਹਿਆਆ
 ਦੇਸਤਪਾਆਵੇਸਾ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਆਵੇਸਏਕੰਕਾਰਕਉਆਵੇਸਾ। ਗੋਪੀਚੰਦਬਚਨਕਹਿ
 ਆ। ਅਰੇਤਪਾਕਉਨਨਾਮਕਉਨਬਰਨਤੁਮਾਰਾ। ਕਉਨਰੂਪਕਉਨਬਿਸਥਾਰਾ। ਕਉਨਮਨੋਰਥਈ
 ਹਆਇ। ਚਲੋਤਪਾਤੁਮਨਾਬੁਲਾਇ। ਕੰਨਪੜਾਇਮੁੰਢਾਪਹਿਰਾਵੇ। ਗੁਰਗੋਰਖਕੇਚਰਨਲਗਾਵੇ
 ੧॥ ਗੁਰੂ **ਨਾਨਕਜੀਵਾਚਾ**। ਨਾਉਏਕੰਕਾਰਕਰਿਤਾਰਾ। ਜਾਤਬਰਨਤੇਰਹੈਨਿਆਰਾ। ਰੂਪਦੇਹਨਕੀ
 ਨਾਬਿਸਥਾਰਾ। ਅਸਖਨਲਖੀਏਸਗਲਮੰਝਾਰਾ। ਪਾਰਧੁਹਮਕੇਦਰਸਨਆਇ। ਅਮਰਅਜੋਨੀ
 ਲੀਏਬੁਲਾਇ। ਨਾਕੰਨਪੜਾਉਨਮੁੰਢਾਪਾਉ। ਸਕੁਸਿਧੋਕੇਚਰਨਲਗਾਉ। ਏਕੰਕਾਰਗੁਰੂਸਿਰਮੇਰੇ
 ਕਹੈਨਾਨਕਸੁਣਗੋਪੀਚੰਦਾਦਿਸਟਿਮਾਨਕੀਨੇਸਕੁਚੇਰੇ। ੨॥ ਗੋਪੀਚੰਦਵਾਚਾ। ਕਉਨਗਿਆਨੀਕ
 ਉਨਧਿਆਨੀ। ਕਉਨਤੀਰਥਮਜਨਇਸਨਾਨੀ। ਕਉਨਸੇਨਿਰਮਲਕਉਨਸੇਮੈਲਾ। ਕਉਨਸੇਧਸਤਿ
 ਜਿਸਲਾਗੈਗੈਲਾ। ਕਉਨਸੇਉਪਰਕਉਨਸੇਤਲੇ। ਕਉਨਸੇਜੁਗਤਿਜਿਤੁਦੀਪਕੁਜਲੈ। ਗੋਪੀਚੰਦਕ
 ਹੈਸੁਣਨਾਨਕਤਪੇ। ਕਉਨਸੇਜਾਪੁਜੋਬਿਨਰਸਨਾਜਪੈ। ੩॥ ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਵਾਚਾ। ਗਿਆਨੀਜੋ
 ਈਜੋਗੁਰਮੁਖਤੋਵੈ। ਧਿਆਨੀਸੇਈਜੋਸੁਰਤਿਨਬੇਵੈ। ਤੀਰਥਮਜਨਗੁਰਦਰਸਨਪਾਇਆ। ਚਰਨੀ
 ਲਾਗੇਆਪਗਵਾਇਆ। ਨਿਰਮਲਗੁਰਬਾਣੀਜਿਤਮੈਲਨਗਈ। ਗੁਰਪੂਰੋਬਿਨਮੈਲਲਗਾਈ। ਗੁ
 ਰਉਪਦੇਸਲੈਗੈਲਸਿਧਾਇਆ। ਧੁਰਪਹੁਚੇਕੋਈਗਾਕੁਨਪਾਇਆ। ਉਪਰਹੁਕਮਹੁਕਮਹੀਤਲੈ। ਗੁਰ
 ਮਪਛਾਣੇਤਉਦੀਪਕੁਜਲੈ। ਕਹੈਨਾਨਕਸੁਣਗੋਪੀਚੰਦਮੋਹਮਾਇਆਕੇਬੰਧਨਕਪੇ। ਇਸਧਿਧਜਾਪ
 ਰਸਨਾਜਪੈ। ੪॥ ਤਾਗੋਪੀਚੰਦਕਹਿਆਚਲੋਨਾਨਕਤਪਾਸਿਪਮੰਡਲੀਦਰਸਨਦੇਰੋਲੇਹਾ। ਤਾਗੁਰੂ

ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਚਲੇ ਗੋਪੀ ਚੰਦ ਹਮ ਸਹਜਿ ਸਿਉ ਆਵੈ ਗੋ। ਗੋਪੀ ਚੰਦ ਸੁਖ ਸੰਨਹੋਇ ਗਇਆ ॥ ੧੮੩ ॥
 ਗੋਰਖ ਗੋਪੀ ਚੰਦ ਨੂਪਾਛਿ ਆਕਹੁ ਰੇ ਧਾਲੇ ਕਿਆ ਦੇਖਿਆ। ਗੋਪੀ ਚੰਦ ਕਹਿਆ ਸੁਣੋ ਪਿਤਾ ਜੀ ਉਹੁ
 ਤੋਤਤ ਸਰਪ ਹਿੰਮਾ ਪਹੀ ਆਵਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਭਰਥਰੀ ਆਪਣੇ ਚਿਤ ਕੋਰੇ ਪਮਾਨ ਹੋਇ ਕਰਿ ਕਹਿਤਿ ਸੁ॥
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੈਂ ਫੇਰ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਤੁਹੋ ਗੋਰਖ ਕਹਿਆ ਜਾਹੁ ਭਰਥਰੀ ਜਾਉ ਉਪਦੇਸ ਲਿਆਉ। ਤਬ ਭਰਥਰੀ
 ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂ ਕਹਿਆ ਆਦੇਸੁ ਨਾਨਕ ਤਪਾ ਆਦੇਸਾ। ਤੁਹ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਆਦੇਸੁ
 ਏਕੈ ਕਾਰ ਕੋ ਆਦੇਸਾ। ਹੋ ਭਰਥਰੀ ਜੋਗੀ ਤੁਮ ਤੋ ਆਗੇ ਫਿਰ ਗਏ ਹੋ॥ ਭਰਥਰੀ ਵਾਚਾ॥ ਚਲ ਨਾਨਕ
 ਤਪੇਤੁ ਏਕ ਉਗਰੁ ਗੋਰਖ ਪਾਸ ਜਾਉ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਾਚਾ॥ ਕਹੁ ਰੇ ਭਰਥਰੀ ਲੇਜਾਇ ਕੇ ਕਿਆ
 ਕਰੇਗੇ॥ ਫੇਰ ਭਰਥਰੀ ਬੋਲਿਆ॥ ਕੰਨ ਛਿਦਾਉ ਮੁੰਦਾ ਪਹਿਰਾਵੇ ਬਿਥਾ ਅੰਗ ਹੀਂ ਛਾਵਉ॥ ਆਗਿਆ
 ਭੰਗ ਨਕ ਕੋ ਕਬਹੂ ਤਉ ਜੋਗ ਜੁਗਤਿ ਗਤਿ ਪਾਵਉ॥ ੧॥ ਸੁਣ ਬਾਲੇ ਤਉ ਜੋਗ ਕਮਾਵਉ ਪਤ ਬਾਨਸਹ
 ਦਨਾਦ ਧਨ ਲਾਵੇ॥ ੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਾਚਾ॥ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦ ਮਨੈ ਮਾਹਿ ਮੁੰਦਾ ਬਿਥਾ ਬਿਥਾ
 ਹਛਾਵਉ॥ ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰੈ ਭਲਾ ਕਰਿਆ ਨਉ ਸਹਜਿ ਜੋਗ ਨਿਪ ਪਾਵਉ॥ ੧॥ ਬਾਬਾ ਜੁਗਤਾ ਜੀ ਉਜਰੇ
 ਜੁਗ ਜੋਗੀ ਪਰਮਤੀਤ ਮਹਿ ਜੋਗਾ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮ ਨਿਰੰਜਨ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਨਕਾਇਆ ਰਸ ਭੋਗੀ॥
 ੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਦੁਜਾ ਭਰਥਰੀ ਵਾਚਾ॥ ਏਕ ਹਾਥ ਪੜਤੁ ਮਾਰੇ ਦੇਉ ਏਕ ਹਾਥ ਦੇਉ ਠੰਡਾ॥ ਅਕਾਲ ਪਤਿ ਬਿ
 ਭੂਤ ਲਗਾਉ ਤੁਮ ਕਉ ਦੇਹੁ ਬਤਾਉ ਪੰਥਾ॥ ੩॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਾਚਾ॥ ਪੜ੍ਹੀ ਚਾਰ ਗਿਆਨ ਮਤਿ ਠੰਡਾ
 ਵਰਤ ਮਾਨ ਬਿਭੂਤੀ॥ ਹਰਿ ਕੀਰਤ ਰਹਿਰਾਸ ਹਮਾਰੀ ਗੁਰ ਮੁਖੀ ਪੰਥ ਅਤੀਤੀ॥ ੪॥ ਭਰਥਰੀ ਵਾਚਾ॥ ਅ
 ਪਨੇ ਨਗਰ ਬੈਠਾਉ ਆਸਨ ਚੀਨੇ ਬਾਦ ਬਿਥਾਵੇ॥ ਸਿੰਦ੍ਰੀ ਦੇਉ ਮੁਖ ਬੈਨ ਬਜਾਉ ਸੁਨੀਏ ਨਾਦ ਅਨਾਦੀ॥

੫॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਾ ਚਾਹਾ ॥ ਸਿਉ ਨ ਗਾਹੀ ਮਹਿ ਆਸ ਨ ਥੈ ਸਉ ਕਲਪ ਤਿਆਗੀ ਥਾਵੈ ॥ ਸਿੰਧੀ ਸੁਰਤ
 ਸਦਾ ਕੁਨ ਸੋਹੈ ਨਿਸਾਵਿ ਨ ਪੁਰੇ ਨਾਦੀ ॥ ੬॥ ਬੁਰਥ ਗੀ ਵਾਚਾ ॥ ਸਗਲੀ ਸਿਸਾਵਿ ਦਿਸਟਿ ਦੇਖ ਉਐ
 ਸੀਜੋ ਤੀਜੋ ਤਿਜੁ ਗਾਵੈ ॥ ਲਿਉ ਲਾਗੀ ਕੁਬਿਟੁ ਨ ਜਾਵੈ ਪਾਨ ਪੁਰਨਿ ਪਦ ਪਾਵੈ ॥ ੭॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਦਾ ਚਾਹਾ ॥ ਸਗਲੀ ਸਿਸਾ ਆਜੋ ਤਿਤੁ ਮਾਰੀ ਨਾਨਾ ਬਰਨ ਅਨੇ ਕੀ ॥ ਕਹੈ ਨਾਨਕ ਸੁਣੁ ਰਬ ਜੋ ਰਹਿ
 ਪਾਰਬਰ ਮਾਸਿ ਵਏ ਕੀ ॥ ੮॥ ਫੇਰ ਭਰ ਬਰੀ ਕਹਿਆ ਚਲੇ ਨਾਨਕ ਤਪਾਈ ਹਰ ਕੁਆਇ ਪਹੁ
 ਚਿਆਹੈ ਕਿਉ ਖਾਲੀ ਫਿਰ ਜਾਤਾਹੈ ॥ ਤੁਰੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਬਦ ਬੋਲੀਅ ॥ **ਗੁਰਮਤਿ**
ਸਾ ੧ ॥ ਖਾਲੀ ਸੋ ਕਰਤਾਰ ਨ ਜਾਨੈ ॥ ਅਪਨਾ ਆਪਨ ਕਥਹੂੰ ਪਛਾਨੈ ॥ ੧॥ ਸੁਣਿ ਸਿਧਾ ਤੁਰ ਬ
 ਰਜੇਗੀ ॥ ਗੋਰਖ ਭੇਟੇ ਨਹੋਇ ਅਰੋਗੀ ॥ ੨॥ ਰਹਾਉ ॥ ਰਾਜ ਛਡੁ ਕਰਿ ਜੋਗੀ ਹੁਏ ॥ ਮਮਤਾ ਮੋਹ ਨਾ
 ਜਹੂ ਮੁਏ ॥ ੩॥ ਮਮਤਾ ਉਪਜੀ ਅਉਧਵਾਈ ॥ ਜੋਗ ਜੁਗਤਿ ਕੀ ਮਾਤਿ ਨਹੀ ਪਾਈ ॥ ੪॥ ਨਾਨਕ ਬੋ
 ਲੇ ਤਤ ਬੀਚਾਰਾ ॥ ਮੂੰਡੁ ਮੂੰਡਾਇ ਨ ਪਾਇ ਓਪਾਰਿ ॥ ੫॥ ਭਰ ਬਰੀ ਵਾਚਾ ॥ ਲੇਹੁ ਪਿਆਸਾ ਨਾਨਕ
 ਪੀਉ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤਿ ਰਸ ਮਨਹੋ ਵੀਖੀਉ ॥ ੬॥ ਇਸ ਮਦ ਪੀਤੇ ਕਰੀ ਏਭੇਗਾ ॥ ਸੁਖ ਸਾਹਿਜ ਅਨੰਦ
 ਅਰੋਗਾ ॥ ੭॥ ਮੇਰੀ ਤੇਰੀ ਚਿਤ ਨ ਰਹਤੀ ॥ ਲਿਉ ਲਾਗੇ ਹਿਰ ਦੇਹ ਰਿਸੇਤੀ ॥ ੮॥ ਭੁਖਾ ਪਿਆਸ ਨ ਕੋ
 ਈ ਬਿਆਪੈ ॥ ਬੰਨ ਸਜਾਇ ਸੁਭਤੀ ਨੇਤਾਪੈ ॥ ੯॥ ਭਰ ਬਰ ਬੋਲੇ ਸੁਣ ਨਾਨਕ ਵੇਦੀ ॥ ਇਨ ਮਦਿ
 ਪੀਏ ਬਲਾਇ ਸੁਭ ਵੇਦੀ ॥ ੧੦॥ ਗੁਰਮਤਿ ਸਾਮਹਲਾ ੧॥ ਗੁਨ ਕਰਿ ਗਿਆਨ ਪਿਆਨ ਕਰ ਪਾ
 ਵੈ ਕਰਿ ਕਰਨੀ ਕਸ ਪਾਈਐ ॥ ਭਾਠੀ ਭਾਉ ਪ੍ਰੇਮ ਕਾ ਪ੍ਰੇਚਾਇ ਤਾ ਬਿਧਾ ਅਮਿਤ ਚੁਆਈਐ ॥ ੧੧॥ ਬਾ
 ਧਾ ਮਨ ਮਤਿ ਵਾਰੇ ਰਾਮ ਰਸ ਪੀਵੈ ਸਹਾਜੇ ਰੰਗ ਰਚ ਰਹਿਆ ॥ ਆਹਿ ਨਿਸਬਨੀ ਪ੍ਰੇਮ ਲਿਵਲਾਗੀ ਸਬ

੨੫ ਨਾਹਰਿਗਹਿਅਯਾ॥ ੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਪੂਰਾਸਾਚਪਿਆਲਾਸਹਜੇਤਿਸਹਿਧਿਅਏਜਾਕਉਨਦਰਿਕ ੧੮੩
 ਰੇ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤਿਕਾਵਘਾਰੀਹੋਵੈਕਿਆਮਦਝੂਠੇਭਉਧਰੇ॥ ੨॥ ਗੁਰਕੀਸਾਖੀਅੰਮ੍ਰਿਤਿਚਾਖੀਪੀਵਤ
 ਪੁਵਾਣੁਭਉਆ॥ ਦਰਿਦਰਸਨਕਾਪੀਤਮਹੋਵੈਮੁਕਤਿਬੈਕੁੰਠੇਕਰੇਕਿਆ॥ ੩॥ ਸਿਫਤੀਰਤਾਸਦਾ
 ਬੈਰਾਗੀਜੁਐਜਨਮਨਹਾਰੇ॥ ਕੁਹਨਾਨਕਸੁਣੁਭਰਥਰਜੇਗੀਖੀਵਾਅੰਮ੍ਰਿਤਿਧਰੇ॥ ੪॥ ਭਰਥਰੀਭਿ
 ਦੂਸਰੀਵਾਰੀਹਉਲਹੋਇਗਇਆ॥ ਤਾਫੇਰਭੂਤਵੇਸਿਧਆਇਆ॥ ਭੂਤਵੇਕਹਿਆਅਰੇਥਾਲੇ॥
 ਆਸਾਮਹਾਦੁਖੰਨਿਰਾਸਾਪਰਮਸੁਖੀ॥ ਆਸਾਨਿਰਾਸਾਭੂਤਵੇਸੁਖਵੇਤੀਪੀਗਲਾ॥ ਗੁਰਨਾਨਕ
 ਜੀਵਾਚਾ॥ ਆਸਾਸੁਖਹਮਾਰੀਕਹੀਏਨਿਰਾਸਾਦੁਖਅਪਾਰੀ॥ ਬੀਨਾਸਾਗੁਰਦੇਵਨਮਿਲਬੈ
 ਨਮਿਲਬੈਕਰਤਾਰੀ॥ ੫॥ ਤਾਫੇਰਭੂਤਵੇਕਹਿਆਚਲਰੇਥਾਲੇਤੁਝਕਉਗੁਰਗੋਰਖਕੋਪਾਂਵਲਗਾਵੇ॥
 ਗੁਰਨਾਨਕਜੀਵਾਚਾ॥ ਗੁਰੂਤਮਾਗੋਰਖਕਹੀਏਜਿਨਬਹੁਤੀਅਉਧਲਿਖਾਈ॥ ਸਿਧਜਤੀਅਰ
 ਨਾਥਪੁਕਰੇਹਮਰੀਗਤਿਨਹੀਕਾਈ॥ ਨਾਨਕਬੋਲੇਸੁਣੁਭੂਤਵੇਸਿਧਾਈ॥ ਅੰਤਪਿਰਪਨੈਗਾਭਾਈ॥
 ਤਾਭੂਤਵੇਸਿਧਭੀਫਿਰਗਾਇਆ॥ ਤਾਫੇਰਲਹਿਰੂਪਾਸਿਧਆਇਆ॥ ਤਾਲਹਰੂਪੇਸਿਧਆਇਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕਜੀਨੁਆਦੇਸਕਹਿਆ॥ ਆਦੇਸਹੋਥਾਲਾਆਦੇਸਾ॥ ਗੁਰਨਾਨਕਜੀਵਾਚਾ॥ ਆਦੇਸਏਕੈ
 ਕਾਰਕੋਆਦੇਸਾਹੋਲਹਰੂਪਜੇਗੀ॥ ਤਾਲਹਰੂਪੇਕਹਿਆ॥ ਹਾਟੀਬਾਟੀਕਾਹਿਤਿਆਰੀਕਿਉਤੀ
 ਆਗੇਬਨਜਾਬਿਉਗਰਾ॥ ਕਹੇਕਉਉਦਿਆਨੀਹੁਏਕਿਉਛੋਰੇਮਾਤਪਸਾਰਾ॥ ਕਹੇਲਹਰੂਪਾਗੋਰ
 ਖਪੁਤਾਸੁਣਨਾਨਕਹਮਰੀਬਾਤਾ॥ ਜਿਹਕਾਰਣਤੁਭਰਮਤਿਭਟਕਤਿਸੋਹੈਅਗਮਅਗਾਧਾ॥ ੧॥ ਗੁ
 ਰੂਨਾਨਕਜੀਵਾਚਾ॥ ਹਾਟੀਬਾਟੀਸਹਜਿਕਮਾਈਸੁਹਜੇਬਨਜਾਬਿਉਗਰਾ॥ ਸਹਜੇਹੀਉਦਿਆ

ਨੀਹੁਦੇਸਹਜੇਮਾਤਪਸਾਰਾਨਾਨਕਅਉਪੁਤਾਕਰਤਾਰਕੇਪੁਤਾਸੁਣਲਹਰੁਪਾਬਤਾ॥ਕਿਰਪਾਕੀ
 ਨੀਆਪਨਿਰੰਜਨਿਮੇਲੇਅਗਮਅਗਾਧਾ॥੩॥ਲਹਰੁਪਾਸਿਧਭੀਬੋਲਗਾਇਆ॥ਤੁਰੋਰਖਲ
 ਹਰਪੇਨੁਪਾਛਿਆਕਿਉਥਾਸੇਦੇਹਥਾਤੇ॥ਤਾਲਹਰੁਪੇਕਾਹਿਆਨਾਥਜੀਓਹਤੇਅਟਕਤਾਕਹੀਨਾਹੀ
 ਤੁਰੋਪੀਚੰਦਕਹਿਆਗੁਰੂਜੀਨਾਨਕਤਪਾਪੁਜੇਣਕੀਲਾਇਕਹੈ॥ਤੁਰੋਰਖਨਾਥਕਹਿਆਪੁਤਾਗੇ
 ਪੀਚੰਦਾਮੇਜਾਣਤਾਹੋਪਰਾਇਨੇਸਿਧੋਕਾਮਾਨਉਤਾਰਨੇਦੇਇ॥ਤਾਚਰਪਟਿਨਾਥਜੇਗੀਆਇਆ
 ਆਇਕਾਰਿਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਨੁਆਖਿਓਸਆਦੇਸਹੋਥਾਸਾਆਦੇਸਾ॥ਤੁਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿ
 ਆਆਦੇਸਹੋਚਰਪਟਨਾਥਦੇਕੰਕਾਰਕੇਆਦੇਸਾ॥ਚਰਪਟਿਦਾਚ॥ਕਹਾਤੁਮਾਰਾਅਸਨਥੈਸਨ
 ਕਉਨਤੁਮਾਰਾਭੋਜਨਾ॥ਕਉਨਸੂਤਕੇਕਪੜੇਪਹਰੇਚਲਤੇਕਿਤਨੇਜੋਜਨਾ॥ਖਾਟਤੁਲਾਈਕਹਾਇ
 ਛਾਈਕਹਾਕਰੋਬਿਸਰਾਮਾ॥ਚਰਪਟਿਬੋਲੇਸੁਣਤੁਨਾਨਕਕੋਸਾਕਥੋਗਿਆਨਾ॥੧॥ਗੁਰੂਨਾਨਕ
 ਵਾਚਾ॥ਅਸਨਥੈਸਨਕਾਇਆਗੁੀਤਰਿਨਾਮਹਮਾਰਾਭੋਜਨਾ॥ਖਿਆਸੂਤਕੇਕਪੜੇਪਹਰੇਚਲੇਅ
 ਛਾਈਜੋਜਨਾ॥ਖਾਟਤੁਲਾਈਦਸਵੇਦੁਆਰੇਤੁਹਾਕਰੋਬਿਸਰਾਮਾ॥ਨਾਨਕਬੋਲੇਸੁਣਚਰਪਟਨਾ
 ਥਾਮੇਸਾਕਥੋਗਿਆਨਾ॥੩॥ਤਾਚਰਪਟਿਨਾਥਭੀਫਿਰਗਇਆ॥ਜਾਇਗੋਰਖਨੂਕਹਿਉਸਸੁ
 ਏਨਾਥਜੀਨਾਨਕਪੁਰਾਜੋਗੀਸਰਹੈ॥ਤੁਰੋਰਖਨਾਥਕਹਿਆਚਰਪਟਨਾਥਮੇਜਾਣਤਾਹੋ॥ਤੁਰੋ
 ਰਖਕਹਿਆਕਿਉਸੁੰਗਰਨਾਥਕਹਿਆਨਾਥਜੀਮੇਜਾਤਾਹੋ॥ਦੇਖੋਕੋਸਾਮਾਈਮੂਰਹੈ॥ਤਮਕਰੁਪ
 ਹੋਇਆਇਆਝੰਗਰਨਾਥ॥ਹਾਥਫੇਰੇਨੀਮੁਖਮੇਥਾਤਾ॥ਕਉਨਰੇਥਾਲੇਕਉਨਤੁ॥ਅਪਨਾਨਾਉ
 ਬਤਾਉਮੁ॥ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਵਾਚਾ॥ਸੁਨਰੇਭਉਦੁਹਮਰਾਨਾਉ॥ਏਕੰਕਾਰਕੋਆਬਨਾਉ॥ਤੁ

ਕੁੰਡਲਾਰੋਰਖਕੁਲਾਅਉਪਧਧਾਈਮਨਮੇਫਲਾਇਕਨਿਰੰਕਾਰੀਨਾਨਕਨਾਉਅਪਨੇਗੁਰਕ ੧੮੪
 ਉਧਾਇਬਲਿਜਾਉ॥੨॥ ਝੰਗਰਨਾਬਵਾਚਾ॥ ਬਿਨਚਿਕਨਾਈਕਿਉਦੀਪਕਜਲੋ॥ ਬਿਨਦੁਪਕਿਉ
 ਧਾਲਕਪਲੋ॥ ਬਿਨਾਧਨਖਕਿਉਤੀਰਚਲਾਵੈ॥ ਬਿਨਚਰਨਾਕਿਉਨਗਰਸਿਧਾਵੈ॥ ਝੰਗਰਪੁਛੇਸੁਣ
 ਰੇਧਾਲੋ॥ ਬਿਨਧੀਜੋਕਿਉਖੁਸੇਤਾਲੋ॥ ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਵਾਚਾ॥ ਉਲਟਿਕਉਲਦੀਪਕਕਉਜਾਲੋ॥
 ਲਿਉਲਾਰੀਤਉਧਾਲਕਪਾਲੋ॥ ਸੁਰਤਧਾਧੀਤੇਤੀਰਚਲਾਇਆ॥ ਗੁਰੂਬਚਨਲੇਨਗਰਸਿਧਾਇ
 ਆ॥ ਬੋਲੇਨਾਨਕਸੁਣਝੰਗਰਧਾਲੋ॥ ਕਿਰਪਾਕੀਨੀਤਾਖੁਲੇਤਾਲੋ॥ ੪॥ ਤਾਝੰਗਰਨਾਬਬਹੁਤਸਰ
 ਸਿਦਾਹੋਇਗਇਆ॥ ਤਾਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਤੁਕੋਈਓਹਨਿਰੰਕਾਰਹੈ॥ ਤੇਰੇਅਗੇਕੋਈਨਾਹੀਠਹਰਦਾ
 ਸੁਭੇਭੁਸਮਹੋਇਜਾਤੇਹੈਨਾ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਬੋਲਿਆਮਰਦਾਨਾਅਸਾਨੂਕਰਤਾਰੇਹੈਗੁਰੂਮਿਲਾ
 ਇਆਹੈ॥ ਅਤੇਬਿਨਾਨਿਰੰਕਾਰਬੀਅਸਾਡੀਦਿਸਦਿਤੁਲੇਕੋਈਨਾਹੀਆਵਦਾ॥ ਅਤੇਮਰਦਾਨਾਕਬੀਰਭੁ
 ਗਤਿਜੋਆਹਾਉਸਦਾਕਦਮਅਸਾਥੋਭੀਅਗੇਆਹਾ॥ ਅਗੇਕਬੀਰਜੇਹਾਭੁਗਤਿਕੋਈਨਾਹੀਹੋਇਅ
 ਤਾਫੇਰਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਤੁਸਾਥੋਭੀਕਬੀਰਵਧੋਹੋਇਆਹੈ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਮਰਦਾ
 ਨਾਕਈਜੁਗਾਧੀਤਦੇਰਹੈਅਤੇਸਾਧਭੁਗਤਹੋਇਬੀਤੇਵਡੇਵਡੇ॥ ਪਰਨਿਰੰਕਾਰਦਾਦੇਹਵਿਚਦਰਸਨਕਿ
 ਸੇਨੂੰਨਾਹੀਹੋਇਆ॥ ਹੇਕਸੇਕਬੀਰਭੁਗਤਿਨੂੰਦੇਹਵਿਚਦਰਸਨਹੋਇਆ॥ ਇਸਦਾਸਤੇਵਡਾਭੁਗਤਿ
 ਹੈ॥ ਕਬੀਰਦੀਭੁਗਤਨਾਲਕਿਸੇਦੀਭੁਗਤਨਾਹੀਲਗਦੀ॥ ਅਤੇਮਰਦਾਨਾਕਬੀਰਅਤੇਨਿਰੰਕਾਰਵਿਚ
 ਭੇਦਕੁਝਨਾਹੀ॥ ਤਾਫੇਰਮਰਦਾਨੇਪੁਛਿਆਜੀਕਿਸੇਤੋਰਸਭੀਦਰਸਨਕੀਤਾਹੈ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕ
 ਹਿਆਮਰਦਾਨਾਹੋਰਸਾਕਿਸੇਨਾਹੀਕੀਤਾ॥ ਅਸਾਨੂਕਰਤਾਰਾਇਆਇਆਹੈ॥ ਤਾਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਮਰਦਾਨਾ ਨਾਉ ਉਸਦਾ ਜਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਜਿਥੋਂ ਤੋਂ ਜੀਜਲ ਅਰਪ ਉਹੋ ਸਭ ਉਸਦੇ ਬਚਨ ਵਿਚ ਲਏ ੧੮੫
 ਹੋ। ਅਤੇ ਅਗਨ ਮਿਟੀ ਸਭ ਉਸਦੇ ਆਖੇ ਵਿਚ ਹੋਣਾ। ਅਤੇ ਅਸਾਚ ਹੁਤਾਨੁ ਬਾਜ਼ਿਦਾ ਮਿਲਿਆ ਹੈ
 ਜਿਸਤਾਈ ਬਾਬਾ ਜਿਦਾ ਮਿਲੇਗਾ ਉਸਤਾਈ ਬਾਬਾ ਆਖਣਾ। ਹੋਰ ਸਤਾਈ ਆਖਣਾ ਨਾਹੀ। ਫੇਰ
 ਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਚਾਰੇ ਕੋਹ ਨੇ ਕੋਹ ਨੇ। ਤਾਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਹਿਕਰਵ ਦਾਸ
 ਚਮਿਆਰ ਪੂਰਨ ਸਾਧਿਆ। ਅਤੇ ਦੂਸਰਾ ਕਬੀਰ ਜੁਲਾਹਾ ਓਹ ਅਸਾ ਅਤੇ ਰਵਿਦਾਸ ਬੋਭੀਵ
 ਧਾਮਾਹਾ। ਅਤੇ ਹਿਕ ਅਸੀ ਅਤੇ ਹਿਕ ਅਸਾ ਬੋਧਿਛੇ ਸਭ ਉਵੇਰੇ ਪੈਂਦੇ ਹੋਵੇਗਾ ਓਹ ਅਸਾ ਰਿਹਾ ਬੋਵ
 ਪਰੇ ਵੇਗਾ। ਤਾਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਓਹ ਕਿਥੇ ਹੋਵੇਗਾ। ਤਾਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰ
 ਦਾਨਾ ਅਸਾ ਭੇਨੇ ਨੇ ਹੋਵੇਗਾ। ਤਾਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਓਹ ਕਉ ਫੁਬਰਨ ਹੋਵੇਗਾ। ਤਾਫੇਰ ਗੁ
 ਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਓਹ ਵਰਨ ਜਟਿ ਦੇ ਘਰਿ ਹੋਵੇਗਾ। ਤਾਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ
 ਕਉ ਓਹ ਭੀ ਭੁਲਾਜੇਗਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਤਾਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸਾ ਬੋਭੀਵ ਪਦੁਰਿ
 ਹੋਵੇਗਾ। ਪਰ ਬਾਣੀ ਉਚਰੇਗਾ ਨਾਹੀ। ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਉਸਦੇ ਕੁਮਿਖ ਸੰਗਤਿ ਹੋਵੇ
 ਗੀ। ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਓਹ ਤੁਆਪ ਹੋਵੇਗਾ। ਪਰ ਉਸਦੀ ਸੰਗਤਿ ਬਿਨਾ ਕ
 ਰਤਾਰੇ ਹੋਰ ਸਨੂੰ ਜਾਣੇਗੀ ਨਾਹੀ। ਉਸਦਾ ਰਾਢਾ ਪੰਥ ਚਲੇਗਾ। ਬੰਨਾ ਬੋਲੇ ਬੀ ਪੰਥ ਚਲੇਗਾ। ਤਾਫੇ
 ਰ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਬਾਬੇ ਜਿਦੇ ਦਾਰੀਗ ਕੋਹ ਹੋ। ਅਤੇ ਅਸਾ ਫਿਰਿ ਬੋਹੈ ਸਾ। ਤਾਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਰੰਗ ਲਾਜੇਗਾ ਹੋ। ਅਤੇ ਅਜੇਹੀ ਲਾਈ ਹੋਉ ਸਦੀ ਲਾਈ ਨਾਲ ਲਗਦੀ ਕਈ
 ਨਾਹੀ। ਅਤੇ ਰੋਮ ਸੂਰਨ ਦੇ ਰੰਗ ਜੇਹੇ। ਰੋਮ ਨਾਲ ਸੂਰਨ ਕੋਈ ਨਾਹੀ ਲਗਦਾ। ਅਤੇ ਰਸਨਾ ਬੀ ਬੋਲੇ

ਨਾਹੀ। ਅਤੇ ਰੋਮ ਰੋਮ ਵਿਚ ਦੇਹਾ ਅਵਾਜ ਨਿਕਲਦੀ ਹੈ। ਜੇਗਾਹ ਰਿਬੀ ਰਗਾਹ ਰਗੀ ਭੀਗ। ਤਾਂ
ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ। ਇਹ ਭੀ ਨਿਸਚੇਈ। ਪਰ ਜੀਹੁ ਝਚਲੇ ਸੁਮੇਰ ਉਤੇ। ਤਾਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਅਜੇ ਸਿਧ ਮੰਡਲੀ ਵਿਚ ਵੀ ਚਾਰ ਹੋਵੇ। ਨਾ ਦੇਖਿ ਕਾਈ ਜਾਇਤਾ। ਤਾਮਰਦ
ਨੇ ਆਖਿਆ ਭੁਲਾ ਜੀ। ਤਾ ਸਿਧ ਮੰਡਲੀ ਨੇ ਗੋਰਖ ਪੁਛਿਆ ਕਿਉ ਰੇ ਸਿਧੋ। ਤਾ ਸੰਘਰਨਾ ਬਕਹਿਆ
ਕਿਉ ਨਾ ਬਜੀ ਆਗਿਆ ਕਰੋ ਤਾ ਮੇਜਾ ਤਾ ਹੋ। ਤਾ ਗੋਰਖ ਨਾ ਬਕਹਿਆ ਸੰਘਰਨਾ ਬਥੇਲ ਵੇ ਕੀ ਸਕਤ ਹੈ।
ਤਾ ਸੰਘਰਨਾ ਬਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਿਆ ਨਾਨਕ ਤਪਾਏ। ਤਾ ਗੋਰਖ ਕਹਿਆ ਜਾਹੁ ਨਾ ਬਜੀ। ਤਾ ਸੰਘ
ਰਨਾ ਬਾਇਆ ਪਰ ਵੇਤਾ ਉਨਾ ਲਿ। ਆਉ ਦਿਆ ਹੀ ਆਖਿ ਓਸ ਅਰੇ ਮਾਈ ਮੂਰੇ ਆਵੇ ਸੁਆਵੇ
ਸੁ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੋਲਿ ਓਨਾ ਹੀ ਪਰ ਹੋਗਾ ਵਿਚ ਮੁਸਾਕਿਆ। ਤਾਫੇਰ ਸੰਘਰਨਾ ਬਕਹਿਆ
ਰੇ ਮਾਈ ਮੂਰੇ ਬੋਲਤਾ ਕਿਉ ਨਾਹੀ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੋਲਿਆ। ਮਾਈ ਮੂਰੇ ਗੋਰਖ ਕਹੀਏ ਜਿਨ
ਤੁਮ ਕਉ ਅਕਲ ਨਦੀ ਨੀ। ਗਾਥ ਫਹੇ ਨੀ ਕੰਨੇ ਮੰਦਾ ਸੁਰਤਿ ਬੁਧ ਸਭ ਛੀਨੀ। ਮੰਤ੍ਰ ਮੁਗਾਇ ਓਗੇਤ
ਲਜਾਯੋ ਭੀ ਤੈ ਜੇਗਾਨ ਪਾਇਆ। ਕਹਿੇ ਕਾਰਣੁ ਸਮਲਗਾਈ ਬਿਰਥਾ ਜਨਮ ਗਵਾਇਆ ਕਹੇ
ਨਾਨਕ ਸੁਣ ਸੰਘਰਨਾ ਬਾਤੀ ਜਿਉ ਪਾਣੀ ਵਿਚ ਰੂਹਾ। ਰਨਿ ਵਿਲਲੀ ਪੁਤ੍ਰ ਜਾਇਆ ਫਿਰਦਾ ਮੂਰਖੁ
ਰੂ। ਤਾ ਸੰਘਰਨਾ ਬਥਚਨ ਕੀਤਾ ਪਰ ਸਰਸਿ ਦੇਹੋ ਇਕਰ ॥ ਕਵਨ ਜੁਗਤਿ ਕਰਿ ਕਾਮ ਗਵਾਇ
ਆ। ਕਉਨ ਜੁਗਤਿ ਕਰਿ ਤਿਆਗੀਆਇਆ। ਕਉਨ ਜੁਗਤਿ ਕ੍ਰੋਧ ਕਉਨੀਤਾ। ਕਉਨ ਜੁਗਤਿ ਕਉ
ਅਤ੍ਰੀਤਾ। ਕਉਨ ਜੁਗਤਿ ਲੋਭੁ ਪਰਹਰੈ। ਕਉਨ ਜੁਗਤਿ ਕਾਸ ਸਿਰਤੇ ਦਰੈ। ਕਉਨ ਜੁਗਤਿ ਮੋਹ ਨ ਬਿ
ਆਪੈ। ਕਉਨ ਜੁਗਤਿ ਅਹੰਕਾਰ ਨ ਜਾਪੈ। ਸੁਣ ਨਾਨਕ ਕਹੇ ਸੰਘਰਨਾ ਬਾਤੀ ਪੁਤਾ। ਤੁਝੇ ਦੇਖਿਆ

ਪੀਸਨਿਹਾਰੀਕੇਪੂਤਾ॥ ੩॥ ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਵਾਚਾ॥ ਸਚੁਜਾਇਆਤੁਕਾਂਮਗਵਾਇਆ॥ ਸਬਦਜੁ ੧੮੬
 ਗਤਿਸਿਉਤਿਆਰੀਮਾਇਆ॥ ਸਾਂਤੁਆਈਤਉਕੋਧਕੋਜੀਤਾ॥ ਤ੍ਵੰਗੁਣਮੇਟੈਭੁਦੇਅਤੀਤਾ॥ ਸੀਤਿਸੰਸਾਰ
 ਮਿਲੇਭੁਪਰਹਰੈ॥ ਸਿਮਰਨਿਕੀਨਾਕਾਸਮਿਰਦਰੋ॥ ਏਕੋਜਾਨਿਆਤੁਮੇਹਨਬਿਆਪੋ॥ ਰੇਨਹੁਏਅ
 ਹੰਕਾਰਨਜਾਪੋ॥ ਸੁਣਸੰਘਰਨਾਥਕਹੇਨਾਨਕਅਉਧੂਤਾ॥ ਤੁਤੇਦੇਖਿਆਪਨਿਹਾਰੀਕੇ॥ ਕਪੂਤਾ॥ ੪॥
 ਫੇਰਸੰਘਰਿਨਾਥਵਾਚਾ॥ ਕਉਨਜੁਗਤਿਰਹੇਸੰਸਾਰਾ॥ ਕਉਨਜੁਗਤਿਪਹੁਚੇਦਰਬਾਰਾ॥ ਕਉਨਜੁ
 ਗਤਿਦਰਠਾਕਨਪਾਇ॥ ਕਉਨਜੁਗਤਿਮਿਲੈਮਿਲਾਇ॥ ਸੰਘਰਪੁਛੇਸੁਣਨਾਨਕਬੰਦੇ॥ ਤੁਮਅੰਤਉ
 ਬਾਹਰਿਰੀਧਮਰੀਦੇ॥ ੫॥ ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਵਾਚਾ॥ ਮਾਨਤਿਆਗਠਹਰੇਸੰਸਾਰਾ॥ ਗੁਰਕਿਰਪਾਪਹੁ
 ਚੇਦਰਬਾਰਾ॥ ਹਰਿਕਿਰਪਾਦਰਿਠਾਕਨਪਾਇ॥ ਸੰਤਸੰਗਈਏਮੇਲਮਿਲਾਏ॥ ਕਹੈਨਾਨਕਸੁਣਸੰਘਰ
 ਅੰਧੋ॥ ਤੁਮਗਤੁਨਮਨਗਧਮਗਧੋ॥ ੬॥ ਸੰਘਰਨਾਥਭੀਸਰਮਿਦਾਹੋਇਕਰਿਗਵਿਆ॥ ਤੁਮਰ
 ਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਮੈਤਾਇਥੇਵਡਾਤਮਾਸਾਭਿਠਾ॥ ਫੇਰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਆਖਿਮਰਦਾਨਾਕੇ
 ਹਾਤਮਾਸਾਭਿਠੇ॥ ਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਇਹਜੋਪਹਾਨ੍ਹਹੋਏਹਕੇਹੀਆਲਹਰਾਵੇਦਾਹੋ॥ ਨਾਜਾਪ
 ਦਾਹੋਸੁਇਨਾਹੋ॥ ਨਾਜਾਪਦਾਰੁਪਾਹੋਸਜਾਪਦਾਹੋਮੈਤੀਹੋਨਾ॥ ਨਾਜਾਪਦਾਹੋਰੀਗਪਨਿਹੋ॥ ਅਜੀ
 ਇਸਪਹਾੜਦਾਕੁਣਮਲੁਮਨਾਹੀਹਿਦਾ॥ ਤੁਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਸੁਣਿਮਰਦਾਨਾਇਹੁਮੀਨਾਪ
 ਰਬਤਿਇਸੀਵਾਸਤੇਅਖੀਦਾਹੋ॥ ਜੇਇਸਤੇਕੁਦਰਉਦੀਮੀਨਾਕਾਰੀਹੋਈਹੋ॥ ਤੁਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆ
 ਜੀਹੁਇਛਲੋਸੁਮੇਰਉਪਰਾ॥ ਫੇਰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਮਰਦਾਨਾਉਤਾਵਲਾਨਾਹੋਇ॥ ਤੁਮਰਦਾ
 ਨੇਆਖਿਆਭੁਖਾਜੀ॥ ਫੇਰਮੰਗਲਨਾਥਜੇਗੀਨੂਗੋਰਖਕਹਿਆਕਿਉਨਾਥਜੀ॥ ਮੰਗਲਨਾਥਕ

ਹਿਆਗੁਰੂਜੀ ਦੇਖਣੇ ਭੇਜਤੇ ਹੋ ਕੇ ਏ ਗਨਾ ਕਰਣੇ ਭੇਜਤੇ ਹੋ। ਕਿਉਪਦੇਸਦੇ ਏ ਕੋ ਭੇਜਤੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਗਰਖਨ
 ਬਕਹਿਆ ਨਾਥ ਜੀ ਤੁਮਾਰੇ ਜੀ ਆਵੈ ਸੋ ਕਰੋ। ਤਾਫੇਰ ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂਜੀ ਤੁਮਤੇ ਪੁਰੇ ਜੋਗੀ
 ਸਰਹੋ। ਅਰਓਹ ਭੀ ਪੁਰ ਜੋਗੀ ਸਰਹੋ। ਤਿਸ ਕਾ ਦੇਖਣਾ ਅਰਥੇ ਜਣਾਕਿਆ। ਏ ਕਥਾਰਥੇ ਜਾਵੇ ਇਥ
 ਰਥੇ ਜਾ। ਕਹੋ ਤੋ ਬਲਾਇ ਲਿਆਉ। ਤੁਹਾਗਰਖਨਾਥ ਕਹਿਆ ਸੁਣੋ ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਐਸੀ ਤਰਾ ਲਿਆਵੇ
 ਜੇ ਸੇਵਕ ਹੋਇ ਆਵੇ। ਤਾਫੇਰ ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂਜੀ ਸੇਵਕ ਤਿਸ ਕ ਉਕਰੀ ਤਹੇ ਜੋ ਆਪਤੇ ਨੀ
 ਚਹੇਤ ਹੋ। ਅਰਜੇ ਆਪ ਜੋ ਸਾਹੋ ਵੈ ਯਾ ਆਪ ਸਤੇ ਉਚਹੋ ਵੈ। ਤਾਓਹ ਕਿਉ ਕਰਿ ਸੇਵਕ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਅਰਜੇ
 ਉਸ ਕੇ ਅਰੇ। ਨਿਉ ਚਲੀਏ ਅਰਉ ਸਕੇ ਅੰਤ ਰਿਗਿਆਨ ਆਵੈ ਤਉ ਵਹੁ ਭੀ ਆਗੇ ਤੇ ਨਿਉ ਖੜਾ ਹੋਵੈ। ਅ
 ਰਜੇ ਆਪ ਸੇ ਉਚਹੋ ਵੈ ਤਉ ਉਸ ਕੀ ਖੁਸੀ ਆਵੈ ਤੋ ਨਿਵੇ ਨਾਹੀ ਤੋ ਨਾਨਿਵੇ। ਅਰਜੇ ਕਹੋ ਤੋ ਜਾਤਾ ਹੋ। ਤੁ
 ਗਰਖਨਾਥ ਕਹਿਆ ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਤੋ ਅਰਗੀ ਪੀਨਾਥ ਕੁਝ ਸਮਝਿਆ ਹੋ। ਅਰਘੁਪਨਾਥ ਤੋ ਬੋਲਤਾ
 ਨਾਹੀ। ਅਰਚਰਪਟਨਾਥ ਸਭੇ ਕੋ ਏ ਕਜੇ ਸਾਹੋ। ਅਰਅਉਰਨਾਥ ਸਿਧ ਖੇਸੂ ਭੇਸੂ ਹੋ। ਤੁਮਾਰੀ ਖੁਸੀ
 ਹੋਤਉ ਜਾਉ। ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂਮੈ ਜਾਤਾ ਹੋ। ਗਰਖ ਕਹਿਆ ਜਾਉ। ਤੁਮੰਗਲ ਨਾਥ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾਸ ਆਇਆ ਪਰਸਿਉ ਦੇ ਮੁਕਾਮ ਆਇਆ। ਆਇ ਕਰਿਆ ਖਿਓ ਸੁਆਦੇ ਸੋਹਤ ਪਾ
 ਜੋਗੀ ਸਗ। ਭੁਲਾ ਕੀ ਆਦਰ ਸਨਦੀ ਆਕੇਤਾ ਰਬ ਕੀ ਆਜੋਗੀ ਸਰੋ ਕੇਤਾਈ। ਸੁਹ ਆਖ ਕਰ ਚਰਨਾਨ
 ਹਥ ਲਾਵੁਣੁ ਦਉਨਿਆ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਤ ਰਿਜਾ ਮੀ ਆਹਾ। ਉਸ ਦਾ ਭਾਉ ਦੇਖ ਕਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਉਸ ਦੇ ਹਥ ਪਕੜ ਲੀਤੇ। ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਹਥ ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਦੇ ਪੈਰ ਤੇ ਰਖੇ। ਅਤੇ ਮੁਹਿ ਭੀ ਬਚਨ ਬੋਲੇ
 ਜੋ ਆਦੇਸੇ ਕੀ ਕਾਰ ਕੋ ਆਦੇਸਾ। ਆਉ ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਪੁਰਨ ਜੋਗੀ ਸਗ। ਤੁਮੰਗਲ ਨਾਥ ਕਹਿਆ ਤਪ

ਜੀਏਹਾਕਉਨਮਨੇਰਥਆਏ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਸੁਣੇਮੰਗਲਨਾਥਜੀਹਮਤੁਮਾਰੇਦਰਸ ੧੮੭
 ਨਪਰਸਨਆਏਹੈ। ਤਾਮੰਗਲਨਾਥਕਹਿਆਪੀਨਹਮਾਰੇਭਾਗਤਪਾਜੀਜੇਤੁਮੇਹਮਕੋਦਰਸਨਦੀਆਏ
 ਚਲੋਸੀਧਮੰਡਲੀਦਰਸਨਲੇਹੁਦੇਹੁ। ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਭੁਲਾਮੰਗਲਨਾਥਤੁਮਚਲੋਹਮਆ
 ਵੇਤੇਹੈ। ਤਾਮੰਗਲਨਾਥਕਹਿਆਭੁਲਾਤਪਾਜੀਤੁਮਾਰੀਖੁਸੀ। ਅਰਯੋਕਹੋਤੋਈਹਾਹੀਕੁਣਭੁਗ
 ਤੀਲਾਆਏ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਸੁਣਮੰਗਲਨਾਥਜੀ। ਹਮਕਉਭੁਗਤਿਤੁਮਾਰਾਭਾਉ। ਸੁ
 ਪੁਸੰਨਕੀਆਆਤਮਾਰਾਉ। ਸਾਂਤਭਈਜਬਦਰਸਨਪਾਇਆ। ਦੇਖਤੁਹੀਆਤਮਾਅਘਾਇਆ।
 ਸੁਣਮੰਗਲਨਾਥਇਕਬਾਂਤਹਮਾਰੀ। ਹਮਰਾਤੁਮਰਾਏਕਅਧਾਰੀ। ਤਬਮੰਗਲਨਾਥਗਇਆਪਰਮ
 ਪੁਰੀਖੁਸੀਹੋਇਗਇਆ। ਅਤੇਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਨੂਤੀਖੁਸੀਕਰਿਗਇਆ। ਤਾਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆ
 ਜੀਗੁਰੂਜੀਇਹਤਾਕੋਈਅਜਬਜੋਗੀਆਇਆਆਹਾ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਮਰਦਾਨਾ
 ਰੇਖਵਿਚਸਭਇਕੋਜੋਹੋਨਾਹੀਹੋਦੇ। ਕੋਈਪੁਰਨਿਕੋਟਿਮਧੋਇਕਮਧੋਹੋਦਾਹੈ। ਭੇਖੀਬਹੁਤਿਹੋਦੈ
 ਨਾਜੇਸਭੇਪੁਰਨਹੋਦੈਹੋਵਨਿਤਾਸਭਾਸਿਸਟਿਉਧਰਿਜਾਵੈ। ਪਰਕੋਈਹੋਕਅਧੋਦਾਹੈ। ਜਿਸ
 ਤੇਪੁਰਨਿਕੋਟਪਾਹੋਦੀਹੈ। ਅਤੇਜਿਸਦੀਵਾਰੀਆਵਦੀਹੈ। ਤਾਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਹੁਣਿਤਾਚਲ
 ਦੇਹੋਨਾ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਮਰਦਾਨਾਹਿਕਜੋਸੰਭੁਨਾਥਪੈਓਹਭੀਆਪਨੁਬਹੁਤਛਿਕਦ
 ਹੈਓਹਭੀਛਿਕਜਾਵੈਤਾਚਲਦੇਹਾ। ਤਾਛਿਰਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਓਹਮੰਗਲਨਾਥਪਾਸੇਵਧੋਤੁ
 ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਮਰਦਾਨਾਮੰਗਲਨਾਥਸਿਧਾਵਿਚਨਾਹੀ। ਭੇਖਾਸਿਧਾਦਾਹੈਪਰਹੈਸਤਿਗੁਰੂ
 ਤਾਛਿਰਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਜੇਸਤਿਗੁਰੂਹੈਤਾਗੋਰਖਦਾਸਿਖਕਿਉਹੋਇਆ। ਅਤੇਜੋਗੀਆਦਾ

ਤੇਖਕਿਉਲੀਤੋਸਾ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਮਰਦਾਨਾ। ਉਸਤਾਈਗੋਰਖਾਂਮੁਲਿਆਨਾਹ
 ਪਰਜਿਸਨੇਆਪਣੀਵਲਾਛਕਲੇਤਾਕਿਸੇਦਾਕੰਮਹੈਜੇਮਨੇਕਰਿਸਕੇ। ਓਹਤਾਂਕੁਣੇਦਾਸਾਹਿ
 ਬਹੈ। ਤਾਫੇਰਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਏਹਨਦਰਕਰਤਾਰਤੁਸਾਨਬਖਸੀਧੈ। ਤਿਰਗਨੂੰਸੰਭੂਨਾਬਜੇਗੀ
 ਆਇਆ। ਪਰਕਿਸਤੁਗਾਆਇਆ। ਇਕਮੁੰਦਾਇਕਫਰੂਆਇਕਬੈਰਾਗਣਈਤੇਆਇਆ। ਆਵੇ
 ਕਹਿਓਸਾਦੇਸ੍ਹਹੈਨਾਨਕਬਾਲਾਅਵੇਸਾ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਮੇਦੇਸ੍ਹਹੈਆਉਸੰਭੂਨਾਬਜੇ
 ਗੀਆਉ। ਸੰਭੂਨਾਬਵਾਚਾ। ਮੁੰਦਾਪਹਰੇਫਰੂਆਗਏਹਾਥਲੇਤੁਬੈਰਾਗੀ। ਗੋਰਖਨਾਥਕੇਚੇਲੇ
 ਤੇਵੇਬਿਘਨਨਕਉਲਾਗੀ। ਸੰਭੂਨਾਥਕਹੈਸੁਣਨਾਨਕਬਾਲੇ। ਦਰਸਨਦੇਖਤਤੁਟੇਤਾਲੇ। ੧॥ ਰ
 ਹਾਉ। ਕਾਇਆਅਸਥਿਰਧਰਨਨਪੜਤੀਜਬਲਗਧਰਨਿਅਕਾਸਾ। ਸੋਲਾਕਲਾਂਸੰਪੂਰਨਹੋਵੈਉ
 ਲਟਿਕਉਲਪ੍ਰਗਾਸਾ। ੨॥ ਸੁਨਸਹਰਿਕਾਮਾਰਗਪਵੇਅਚਰਜਰੂਪਦਿਖਾਈਏ। ਸਤਿਸੰਤੋਖਮਹਿਰ
 ਹੋਸੁਹੇਲੇਅਗਮਨਉਨਿਧਪਾਈਏ। ੩॥ ਸੰਭੂਨਾਥਕਹੈਸੁਣਨਾਨਕਤੇਰਾਜਨਮਅਕਾਰਥਾਜੇਤੁਮਗ
 ਰਗੋਰਖਕਉਥਾਪੋਤਬਪਵੇਪਰਮਾਰਥਾ। ੪॥ ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਵਾਚਾ। ਮੁੰਦਾਹਮਰੀਮਤਾਮਸੁਰਤਿਸੋ
 ਤਮਮਨੇਵਿਸਾਰੀ। ਫਰੂਆਹਾਥਲੇਉਕਬਹੂਨਾਉਪਵੈਕੇਖਾਰੀ। ਬਿਘਨਹਮਾਰੇਸਗਲੇਭਾਗੇ
 ਹਿਰਦੇਸਚਚਿਤਾਰੀ। ੧॥ ਸੁਣਿਸੰਭੂਨਾਥਜੇਗੀ। ਇਕਨਿਰੰਜਨਦਰਸਨਪਾਇਆਫਿਰਤੇਸਦਾਅ
 ਰੇਗੀ। ੧॥ ਕਾਇਆਮੇਰੀਜੁਗਜੁਗਅਸਥਿਰਤੁਤਸਚਖੰਡਮੈਵਾਸਾ। ਹਮਰੀਕਾਇਆਕਦੇਨਪੜ
 ਸੀਬਿਨੇਸੇਧਰਨਅਕਾਸਾ। ੨॥ ਸੁਨਸਹਰਿਮੇਅਸਥਲਕੀਆਅਚਰਜਰੂਪਤੁਮਾਰੇ। ਸਤਿਸੰਤੋਖਹਮ
 ਰੇਪਾਜੀਨਉਨਿਧਖੜੀਦੁਆਰੇ। ੩॥ ਕਹੈਨਾਨਕਸੁਣਸੰਭੂਨਾਥਪੁਰਨਿਗੁਰੂਹਮਾਰਾ। ਗੋਰਖਜੇਸੇਕੋਤੇ

ਰੇਲਮਾਰੀਖੜੇਦਰਬਾਰਾ। ੪॥ ਤਾਸੰਭੂਨਾਥਭੀਧੋਲਿਆ। ਗੋਰਖਤੁਮਰੀਦਿਸਟਨਾਮਾਵੈਤੁੰਤੋਬਰੇਅਹਿ ੧੮੮
 ਕਾਰੀ। ਕਉਨਬੰਦਤੋਉਪਜਿਆਨਾਨਕਕਉਨਕਹੀਏਮਹਤਾਰੀ। ੧॥ ਕਉਨਭੂਤਲਗਾਹੈਤੁੰਤੁਕਉਤੁ
 ਤੋਅਉਗਥਉਗਾ। ਸੁਧਧੁਧਤੇਰੀਸਭਬਉਗਨੀਮੁਖਤੇਬੋਲੇਕਉਨਾ। ੧॥ ਰਹਾਉ। ਸੁਧਧੁਧਕਉਮਾਨੇ
 ਨਾਹੀਨਾਥਜਤੀਸਭੁੰਨਿਦੇ। ਤੰਕਹਕਉਨਬਡਾਈਪਾਵੈਉਪਜੇਮਾਟੀਗੀਦੇ। ੨॥ ਸਾਧਪੀਰਸਭੁਹਰਿਕੇ
 ਕੀਏਉਨਆਪੇਬਨਤਬਨਾਈ। ਉਨਕੋਰਦੇਕਉਨਤੁੰਕਹੀਏਤੈਕਿਆਰਿਧਾਸਿਧਪਾਈ। ੩॥ ਸੰਭੂਨ
 ਥਕਹੇਸੁਣਿਨਾਨਕਤੁੰਤੁਕਉਗੁਰੂਨਮਿਲਿਆ। ਆਵਤਜਾਵਤਭਰਮਤਿਥਾਕਾਗਰਭੇਜੁਨੀਗਲਿਆ
 ੪॥ ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਵਾਚਾ। ਰਾਗਆਸਾਮਹਲਾ ੧॥ ਗੋਰਖਕਉਹਮਬੰਦਾਜਾਣੇਨਜਰਿਹਮਾਰੀਪੁ
 ਰੀ। ਮਹਾਦੇਉਕੀਥਿਦਤੇਉਪਜਿਆਬੈਠਾਹੋਇਜਟੂਰੀ। ੧॥ ਹਮਕਉਭੂਤਲਗਾਹੈਕੈਸਾ। ਸਿਧਸਾਧ
 ਸਭਉਸਕੇਕੀਏਵਹੁਭੂਤਹੈਐਸਾ। ੧॥ ਰਹਾਉ। ਦੇਵਮੋਨਅਰਤਪੇਰਖੀਸਰਸਭਉਸਕੇਕੀਏਬੰਦੇ
 ਦੇਕਮਾਟੀਏਕਮਲਮੁਤਾਨਿਰਮਲਿਕੋਭਵੈਗੀਦੇ। ੨॥ ਸਾਧਪੀਰਸਭੁਭਾਈਮੇਰੇਜੇਪ੍ਰਭਸਿਉਮਨਮਾ
 ਨੇ। ਸਿਧਜਤੀਸਭੁਭਉਰੇਦੇਖਉਸਕੇਕੀਨਜਾਨੇ। ੩॥ ਨਾਨਕਕਹੈਸੁਣਸੰਭੂਨਾਥਾਹਮਗੁਰਪ੍ਰਗਮਿਲਿ
 ਆ। ਨਿੰਦਹਮਾਰੀਜੇਜੇਕਰਤੇਭੰਗਸਾਥੇਤੁੰਤੁਗਲਿਆ। ੪॥ ਸੰਭੂਨਾਥਭੀਫਾਵਾਖਪਿਗਇਆ। ਅ
 ਗੋਰੋਰਖਨਾਥਪੁਛਿਆਕਉਸੰਭੂਨਾਥਜੀਦੇਉਜਥਾਧਕਿਆਕਿਆਬਚਨਕੀਆ। ਕਿਆਕਿਆਬ
 ਚਨਸੁਣਿਆ। ਤਾਸੰਭੂਨਾਥਥੋਲਿਆਨਾਥਜੀਓਹਤਾਅਉਗੀਆਬਉਗੀਆਬਾਤਾਕਰਤਾਹੈ। ਤੁਗੋਰਖਨ
 ਥਕਹਿਆਕਉਮੰਗਲਨਾਥਜੀਸੰਭੂਨਾਥਕਿਆਕਹਤਾਹੈ। ਤਾਮੰਗਲਨਾਥਕਹਿਆਨਾਥਜੀਆਪਣੇ
 ਧਿਰਦਕੀਹਾਣਕੀਨਹੀਜਾਣੀ। ਪਰਜੇਸਚਕਉਭੂਰਕਹਤਾਹੈਤਪਤਗਰੀਹੋਈਤਾਹੈ। ਜੇਸਾਹੈਤੈਸਭ

ਮਾਪਹੀਦੇਖੋਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਭੁਨਾਥ ਕਹਿਆ ਨਾਥ ਜੀ ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਕੁਛੁ ਸਕਾ ਅੰਗਰਾਖ ਤੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ
 ਲਨਾਥ ਕਹਿਆ ਸੁਣੋ ਜੇਗੀ ਸਰਤੇ ਰੇ ਕੋਹਿ ਕੁਛੁ ਕਮੀ ਨਾਹਿ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹੁ ਬਾਤਾ ਜੇਗੀਆ ਨਾਹੀ
 ਜੇਕੁ ਲੇਕਉ ਬੁਰਾ ਕਹੀਏ। ਪੁਛੁ ਦੇਖ ਗੁਰੂਗੋਰਖ ਨਾਥ ਕਉ। ਤੁਸੀਂ ਭੁਨਾਥ ਕਹਿਆ ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਜੀ
 ਤੁਮਭੀ ਉਨ ਕੇ ਚੇਲੇ ਜਾਇ ਹੋਵੇ। ਤੁਸੀਂ ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਕਹਿਆ ਸੁਣੁ ਸੰਭੁ ਨਾਥ ਜੀ ਇਕ ਬਿਰੀਆਕਿਆ
 ਦਸ ਬਿਰੀਆ। ਅਜੇ ਸੀਧਾ ਤੁਕਾ ਦੇਖ ਕੋਈ ਨਾਹੀ। ਸਾਧੋ ਕੇ ਆਗੇ ਸਾਧੀ ਨਿਵੇਗੇ। ਅਰਚੇ ਰੋਕੇ ਆ
 ਗੇ ਚੇਰੀ ਨਿਵੇਗੇ। ਟੰਕਾਰੀ ਸਾਧੋ ਕੇ ਆਗੇ ਨਿਵੇਤੇ ਨਾਹੀ। ਸੰਭੁ ਨਾਥ ਇਨੇ ਬਾਤਾ ਜੇਗੀ ਪੁਰਨ ਨਾਹੀ ਹੋ
 ਤਾ। ਪੁਛੁ ਗੋਰਖ ਨਾਥ ਕੋ। ਤੁਸੀਂ ਭੁਨਾਥ ਸਰਮਿ ਦੇਹੋ ਇਕ ਰਿਗੋਰਖ ਨਾਥ ਕੋ ਲਾਗਾ ਪੁਛੁਣਾ। ਕਉ ਗੁਰੂ ਜੀ
 ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਕਿਆ ਕਹਦਾ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਗੋਰਖ ਨਾਥ ਬੋਲੇ ਨਾਹੀ। ਤੁਸੀਂ ਗੋਪੀ ਚੰਦ ਬੋਲਿਆ। ਅਰੇ ਕੁਈ ਓਸਿ
 ਧੋਜਤੀ ਓਨਾ ਬੋਲੁ ਮੇ ਆਪਣੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁ ਗੁਰੂ ਕਿਆ ਮੋਲਿਆ ਹੈ। ਵਹੁ ਜੇ ਸਾਹੇ ਤੇ ਸਾਹੇ। ਕੁਛੁ ਉਸ ਸੇ ਸਰੀ
 ਕਤ ਤੇ ਨਹੀ ਪੁੱਛੀ। ਕਿਆ ਹਮੀਤ ਮੀਸਾਧ ਸਿਧੋ। ਅਉਰ ਭੀ ਸਭ ਨਿਰੰਜਨ ਕੋ ਕੀਏ ਹੋਨਾ। ਅਰਮਤੀ
 ਤੁਫਕੀਰ ਕਉ ਇਉਂ ਹੀ ਬਰਸੀ ਹੋ। ਜੇ ਆਪਸ ਤੇ ਸਭ ਕੋ ਭਲਾ ਕਰਿ ਜਾਏ। ਇਉਂ ਨਕਹੀਏ ਜੇ ਹਮੀ ਗਿਆ
 ਨੀਧਿਆ ਨੀਹੈ ਅਉਰ ਕੋਈ ਨਾਹੀ। ਤੁਸੀਂ ਭੁਨਾਥ ਜਲਗਇਆ। ਅਤੇ ਗੋਰਖ ਨਾਥ ਮੇਨ ਹੋਇਰ ਹੀਆ
 ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਕਹਿਆ ਸੁਣੋ ਗੋਪੀ ਚੰਦ ਜੀ ਤੁਮ ਮਤਿ ਕੁਛੁ ਕਹੋ। ਤੁਫਕੀਰ ਗੋਪੀ ਚੰਦ ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਨੁ ਕਹਿਆ
 ਸੁਣੋ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜੇਕੁ ਤੁਮ ਬਚਨ ਕਰਤੇ ਹੋ ਸੋ ਪੁਰਨ ਕਰਤੇ ਹੋ। ਪੁਰਫਕੀਰ ਅਤੀਤ ਕੋ ਨਿਰਤ ਕਰਨਾ ਨਹੀ
 ਆਇਆ। ਅਰਜੇ ਚਰਚਾ ਕਹੀਏ ਤੇ ਸਹਜਿ ਕੇ ਪਰਮੇ ਕਰੀਏ। ਭੁਝਿ ਜਿਸਾਧੋ ਪੁਰਖੇ ਕੇ ਬਚਨ ਹੋਨਾ। ਜੇ
 ਗਿਆਨੀ ਧਿਆਨੀ ਗੁਰੂ ਹੋਇ ਕੇ ਗੁਰ ਹਾਇ ਹੋ। ਫਕੀਰੇ ਕਾ ਬਿਰਦ ਸਭ ਏਕੋ ਹੈ। ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ ਕੁਛ ਨਾਹੀ

ਤਾਮੰਗਲਨਾਥਕਹਿਆਹੁਕੁਈਤੁਪੁਰਾਬਚਨਕਹਤਾਹੋ। ਅਰਉਪਦੇਸਮਐਸਾਹੀਚਹੀਤਾਹੋ। ਪਰਜਿ ੧੮੬
 ਸਕਉਨਿਰੰਜਨਕੀਕਿਰਪਾਹੋਵੇ। ਤਾਫੇਰਮਰਦਾਨੇਕਹਿਆਜੀਹੁਣਤਾਸੁਮੇਰਉਪਰਚਲੋ। ਤਾਗੁਰੂਨਾ
 ਨਕਜੀਕਹਿਆਮਰਦਾਨਚਲਦੇਹਾਂ। ਤਾਮੀਨਾਪਰਬਤਿਤੋਉਡਾਰੀਲੀਤੀਜਾਇਸੁਮੇਰਉਪਰਿਚਲਖ
 ਤੋਹੋਇ। ਅਗੇਸਿਧਮੰਡਲੀਨਉਨਾਥਚਉਰਾਸੀਸਿਧਛਿਅਜਤੀਥੈਠੇਬਾਤਾਕਰਤੇਹੈਨਾ। ਗਿਆਨ
 ਥਿਆਨਦੀਆ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਅਤੇਮੈਅਤੇਮਰਦਾਨੇ। ਤ੍ਰਿਹਜਾਇਦਿਖਾਈਦਿਤੀ। ਜਾਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਅਮਦੇਸਹੋਸਿਧੋਨਾਥੋਜਤੀਭਾ। ਤਾਗੋਰਖਬੋਲਿਆਆਦਪੁਰਖਕਉਆਦੇਸੁ। ਅੰ
 ਉਠੇਨਾਨਕਬਾਲੇ। ਗੋਰਖਬਚਨਕੀਤਾਅਗੇਸਿਧੋਇਸਬਾਲੇਕੋਅੰਮ੍ਰਿਤੀਕਾਪਿਆਲਾਦੇਹੋ। ਸ੍ਰੀਗ
 ਰਨਾਥਪਿਆਲਾਭੁਰਕਾਰਿਮਦਨਾਲਲੇਆਇਆ। ਮਾਨਗੁਰੂਨਾਨਕਦੇਅਗੇਗਬਿਰਸਾ। ਪੀਓਨਾਨ
 ਕਬਾਲੇਪੀਓ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਪੁਛਿਆਏਹਕੇਹਾਪਾਣੀਹੈ। ਤਾਸ੍ਰੀਗਰਨਾਥਕਹਿਆਏਹੁਅੰਮ੍ਰਿ
 ਤਿਹੈ। ਇਸਕੇਪੀਏਸਿਉਚਾਗਤੀਹੈ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਇਹੁਕਿਉਕਰਿਹੋਤਾਹੈ। ਸ੍ਰੀਗਰ
 ਨਾਥਸਿਧੋਬੋਲਿਆਅਗੇਬਾਲੇਭਾਠੀਸਜੋਲਾਹਣਮਾਂਰੋਕਸਕੇਬੀਚਸਮਾਵੇ। ਨਿਰਮਲਧਾਰਨਲੀਹੋ
 ਇਚਲਤੀਤਬਯਹਿਅੰਮ੍ਰਿਤਪਾਵੇ। ੧॥ ਸੁਣਨਾਨਕਤਬਤੁਜੋਗਹਿਹੋਵੇ। ਦਿਸਦਿਖੁਲੇਬੰਧਨਸਭਕਾਟੇ
 ਸਗਲੀਦੁਰਮਤਿਥੇਵੇ। ੧॥ ਰਹਾਉ। ਹੋਮਤਵਾਲੇਮਦਕੇਅਤੇਮਗਨਹੋਇਲਿਵਲਾਰੀ। ਸੁਰਤਿਬੰਦ
 ਨਚਲਤੀਕਬਹੂੰਦਰਬਾਰਖੜਾਬੈਰਾਗੀ। ੩॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਹਜਿਛਿਰੇਮਤਿਵਾਲਾਦੁਖਸੁਖਦੋਇਨਿਵਾਰੇ। ਜ
 ਹਾਦੇਖਾਤਹਾਏਕੋਸੁਆਮੀਹਿਰਦੇਅੰਤਰਿਧਾਰੇ। ੩॥ ਲਚਪੁਜੀਸਾਥਨਿਧਾਹੋਖਾਸੀਥੇਪਨਜਾਵੇ। ਸ੍ਰੀਗਰ
 ਨਾਥਕਹੇਸੁਣਿਨਾਨਕਬਾਲੇਤਬਤੁਰਸਨਪਾਵੇ। ੪॥ ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਵਯਾ। ਰਾਗਮਾਰੂਮਹਲਾ ੧॥

ਗਿਆਨਾਧਿਆਨਕੀਲਾਹਣਮਾਫੀਕਰਿਕਰਣੀਕਸਪਾਈ॥ १॥ ਭਾਉਭੁਠੀਮੈਪ੍ਰੇਮਸਮਾਣਾਬ੍ਰਹ
 ਮਕੀਅਗਾਨਿਜਲਾਈ॥ ਸਿਧੋਗਮਮਦਕੇਮਾਤੇਨਾਹੀ॥ ਜੇਮਾਤਿਵਾਲੇਮਾਦਿਕੇਮਾਤੇਕਿਨਮਾਤਿਵਾਲੇ
 ਓਮਾਹੀ॥ ੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਸੁਰਤਿਨਲੀਭਾਉਬਾਸਨਕੀਨਾਅਤਰਧਾਰਚੁਆਈ॥ ਵਇਆਸੁਰਾਹੀ
 ਸਹਜਿਧਿਆਲਾਗੁਰਮਤਿਪੀਉਭਾਈ॥ ੨॥ ਗੁਰਮੁਖਿਨਾਮਛਿਰੇਮਤਿਵਾਲਾਏਕਰੰਗਮਾਹਿਖੇਲੇ
 ਜਹਦੇਖੇਤਹਾਏਕਸਰੂਪੀਮਾਰਗਪਾਇਆਚੇਲੇ॥ ੩॥ ਨਿਬਧੀਖੇਪਹਮਾਰੀਸੰਤਹੁਆਠਪਹਿਰਲਿ
 ਉਲਾਹੀ॥ ਨਾਨਕਦਾਸੁਤਹਾਮਤਿਵਾਲਾਜਹਾਏਕਕਾਰਬੈਰਾਹੀ॥ ੪॥ ਤਾਫੇਰਸਿਧਾਬਚਨਕੀ
 ਤ॥ ਰਾਗਰਾਮਕੁਲੀ॥ ਧੀਨਜੇਬਨਕੀਕਰੈਨਾਸਾ॥ ਪਰਤੀਅੰਗਨਲਾਵੈਪਾਸਾ॥ ਨਾਦਿਬਿਦਲੇ
 ਘਟਿਭੀਤਰਿਜਰੈ॥ ਤਿਸਕੀਸੇਵਾਪਰਥਤਿਕਰੈ॥ ੧॥ ਬੋਲੇਪਰਥਤਿਸਤਿਸਰੂਪਾ॥ ਪਰਮਤਤਮੈਰੇ
 ਖਨਰੂਪਾ॥ ੧॥ ਸੋਗਿਰਹੀਜੇਨਿਗੁਰੁਕਰੈ॥ ਜਪੁਤਪੁਸੰਜਮਭੀਖਿਆਕਰੈ॥ ਪੁਨਦਾਨਕਾਕਰੈਸਰੀਰ
 ਸੋਗਿਰਹੀਗੀਰਾਕੁਲੀਗਾਏਲੇਈਸਰਸਤਿਸਰੂਪਾ॥ ਪਰਮਤਤਮਹਿਰੇਖਨਰੂਪਾ॥ ੨॥ ਸੋਅਉਧੁਤੀਜੇ
 ਧੁਪੇਆਪਿ॥ ਭੁਖਿਆਭੋਜਨਕਰੈਸੰਤਾਪ॥ ਅਉਹਟਿਪਟਣਮਾਹੀਭੁਖਿਆਕਰੈ॥ ਸੋਅਉਧੁਤੀਸਿ
 ਉਪਰਚਰੈ॥ ਬੋਲੇਗੋਰਖਸਤਿਸਰੂਪਾ॥ ਪਰਮਤਤਮਹਿਰੇਖਨਰੂਪਾ॥ ੩॥ ਸੋਪਾਖੰਡੀਜੇਕਾਇਆਪ
 ਖਾਲੇ॥ ਕਾਇਆਕੀਅਗਨਬ੍ਰਹਮਪਰਜਾਲੇ॥ ਸੁਪਨੇਬਿਦਨਦੇਵੀਝਰਨਾ॥ ਤਿਸਪਾਖੰਡੀਜਿਗਨਮਰ
 ਨਾ॥ ਬੋਲੇਚਰਪਟਿਸਤਿਸਰੂਪਾ॥ ਪਰਮਤਤਮਹਿਰੇਖਨਰੂਪਾ॥ ੪॥ ਸੋਉਦਾਸੀਜੇਪਾਲੇਉਦਾਸਾ॥ ਅਰ
 ਧਉਰਧਕਰੈਨਿਰੰਜਨਵਾਸਾ॥ ਚੰਦਸੂਰਜਕੀਪਾਇਗੀਠਾ॥ ਤਿਸਉਦਾਸੀਕਾਪੜੈਨਕੰਧਾ॥ ਬੋਲੇਗੋਪੀਚੰ
 ਦਸਤਿਸਰੂਪਾ॥ ਪਰਮਤਤਮਹਿਰੇਖਨਰੂਪਾ॥ ੫॥ ਸੋਧੈਰਾਹੀਜੇਉਲਟੇਬ੍ਰਹਮਾ॥ ਗਗਨਮੰਡਲਮਹਿਰੇ

ਪੈਥੇ ਮਾ ਅਹਿਨਿਸਮਤਿਰਿਰਹੈਧਿਆਨਾ ਤੇਥੈਰਾਗੀਸਤਿਸਮਾਨਾ ਬੋਲੈਭਰਥਰਸਤਿਸਰੂਪਾ ॥ ੧੯੦ ॥
 ਰਮਤਤਮਹਿਰੇਖਨਰੂਪਾ ॥ ੬ ॥ ਕਿਉਮਰੇਮੰਦਾਕਿਉਜੀਵੈਜੁਗਤਿ ॥ ਕੰਨਪੜਾਇਕਿਆਖਾਜੇਭੁਗਤਾ ॥
 ਆਸਤਿਨਾਸਤਿਏਕੋਨਾਉ ॥ ਕਉਣਸੁਅਖਰਜਿਤਰਹੈਹਿਆਉ ॥ ਧੂਪਛਾਉਜੇਸਮਕਰਿਸਹੈ ॥ ਤਾਨਾ
 ਨਕਆਖੇਗੁਰਕੋਲਹੈ ॥ ਛਿਆਵਰਤਾਰੈਵਰਤੈਪੂਤਾ ॥ ਨਾਸੀਸਾਰੀਨਾਅਉਧੂਤਾ ॥ ਨਿਰੰਕਾਰਜੇਰਹੈਸਮਾ
 ਇ ॥ ਕਾਹੇਭੂਖਿਆਮੰਗਣਜਾਇ ॥ ਬੋਲੈਨਾਨਕਸਤਿਸਰੂਪਾ ॥ ਪਰਮਤਤਮਹਿਰੇਖਨਰੂਪਾ ॥ ੧ ॥ ਚਰ
 ਪਟਿਵਾਚਾ ॥ ਕਾਮਤਿਆਗਲੋਕੋਧਤਿਆਗਲੋ ॥ ਲੋਭਤਿਆਗਲੋ ॥ ਮੋਹਅਹੰਕਾਰਤਿਆਗਲੋ ॥
 ਮਮਤਾਤਿਆਗਲੋ ॥ ਚਰਪਟਿਬਚਨਅਪਾਰੀ ॥ ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਵਾਚਾ ॥ ਨਤਿਆਗਲੋਕਾਮੀ ॥ ਨਤਿ
 ਆਗਲੋਕੋਧੀ ॥ ਨਤਿਆਗਲੋਲੋਭਮੋਹਅਹੰਕਾਰੀ ॥ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿਸਭੁਭੋਗਕਰਣੀ ॥ ਨਾਨਕਬਚਨਅ
 ਪਾਰੀ ॥ ੩ ॥ ਸਿਵਪਕਰਲੇਸਕਤਗਵਾਇਲੋ ॥ ਮਨਸਾਠਹਿਰਾਇਲੋ ॥ ਤਿਸਨਾਹਿਰਾਇਲੋਮਨਕੋਪਰ
 ਬੋਧਲੋ ॥ ਦਰਸਨਪਾਇਲੋ ॥ ਬਿਭੂਤਲਗਾਇਲੋ ॥ ਗੁਰਚਰਨਲਾਗਲੋਤੇਬਡੁਭਾਗਲੋ ॥ ਚਰਪ
 ਟਬਚਨਸਕੁਲਲੋ ॥ ਸੁਣਨਾਨਕਤਪਾਤੇਸੰਸਾਰਸਮੁੰਦਪਾਰਪਾਇਲੋ ॥ ੩ ॥ ਸਿਵਨਪਕਰਲੇਸਕ
 ਤਗਵਾਇਲੋ ॥ ਮਨਕੋਪਰਬੋਧਲੋਦਰਸਨਪਾਇਲੋ ॥ ਤਉਬਡੁਭਾਗਹਮਆਪਲੋ ॥ ਨਾਨਕ
 ਬਚਨਸੰਕੁਲਲੋ ॥ ਸੁਣਚਰਪਟਿਨਾਥਸੰਸਾਰਸਾਗਰਹਮਪਾਰਪਾਇਲੋ ॥ ੪ ॥ ਏਕੰਕਾਰਗੁਰੂ
 ਰਹੈ ॥ ਦੂਸਰਾਨਾਧਿਆਨਪਰਥੋ ॥ ਪੰਚਪੰਥੀਸਹਮਆਰੈਕਾਰਕਰਹੈ ॥ ਤੀਨਚਾਰਥਿਨਰਸਨਾਉ
 ਚਰਥੋ ॥ ਨਉਸਤਿਹਮਬੰਧਹੈ ॥ ਚਉਦਹਿਏਕੀਸਹਮਆਗੇਖੜਹੈ ॥ ਪਚਾਸਪਜੰਤਰਿਰਣਭਾਗ
 ਹੋ ॥ ਨਾਨਕਤਪਾਐਸੇਬਡੁਭਾਗਹੈ ॥ ਸੁਣਹੋਚਰਪਟਨਾਥਹੈ ॥ ੫ ॥ ਤਾਫੇਰਪ੍ਰੀਤਨਾਥਨੂੰਗੁਰੂਨਾ

ਨਕਬੁਲਾਇਆਛੇਕਿਉਸਮਾਧਿਓਸੁ। ਪੁਪੁਨਾਬਤਾਬੋਲਤਾਨਾਹੀ। ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਵਾਚਾ। ਪੁ
 ਪੁਨਾਬਚੁਪਕਰਿਰਹਿਆ। ਕਿਆਜਾਪੈਓਹਕੈਸਾਕੁਇਆ। ਬਿਨਬੋਲੇਕਿਆਕਰੋਬੀਚਾਰਾ। ਪੁਪੁ
 ਨਾਬਨਾਬੋਲਣਹਾਰਾ। ਸੇਵਾਪੂਜਾਰਹਤਿਨਪਾਈਏ। ਪੁਪੁਨਾਬਬੁਲਾਇਆਚਾਹੀਏ। ਦਰਸਨਆਛੁ
 ਮਰਮਨਜਾਪੈ। ਕਿਆਜਾਨੈਕੈਸਾਪੁਤਾਧੋ। ਕਹੈਨਾਨਕਸੁਣਪੁਪੁਨਾਬਹਮਰੀਅਰਦਾਸਾਏਕਪਛਾ
 ਏਤੋਬੋਲੇਥਾਤਾ। ੧। ਪੁਪੁਨਾਬਵਾਚਾ। ਪੁਪੁਨਾਬਪਾਇਏ। ਜਤੀਨਾਸਾਧਏ। ਸਿਧੋਨਾਨਾਬਏ। ਬਿ
 ਲਬੋਪਕੜਾਇਏ। ਸਿੰਦੀਨਪਾਇਏ। ਨਾਉਨਕਹਾਇਏ। ਸਰਤਿਠਹਿਰਾਇਏ। ਗੁਰੂਨਕਹਾਇਏ।
 ਚੇਲਾਪਾਇਨਥਾਇਏ। ਨਾਦਿਅਨਾਹਦਿਕੁਰਮਸੁਣਸੁਣਾਇਏ। ਸਭਏਕੰਕਾਰਖੇਲਏ। ਸਿਉਸਕਤੀ
 ਨਮੇਲੇਏ। ਧਿਆਨਨਧਿਆਇਏ। ਉਚਨੀਚਨਕਹਾਇਏ। ਹਿਰਦੇਪ੍ਰਗਾਸਏ। ਏਕਬਾਤਏ। ਪੁਪੁ
 ਕੁਹਿਸੁਣਨਾਨਕਸਾਧਏ। ਸਤਿਪ੍ਰਮੇਸਰਸੁਰਤਿਮਿਲਾਧਏ। ੩। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਪੁਪੁਨਾਬਕੇਚਰ
 ਨਾਨੇਦਉਕਿਆ। ਤਾਪੁਪੁਨਾਬਕਹਿਆਕਿਉਤਪਾਯਹਿਕਿਆਸੁਸਰਾਜਾਨਿਆ। ਤਾਫੇਰਗੁਰੂਨਾਨ
 ਕਜੀਕਹਿਆਨਾਬਜੀ। ਏਕਜਾਨਿਆਤੋਤੁਮੇਪਛਾਨਿਆਦੁਸਰੇਅਵਰਨਕੋਈ। ਨਾਨਕਦਾਸਮੰਦੀਆ
 ਹੈਅਰੈ। ਪੁਪੁਨਾਬਮੈਓਹੀ। ਤਾਦੁਹਾਅਪਵਿਚਚਰਨਬੰਦਨਾਕੀਤੀ। ਖਰੇਰਾਜੀਰਹੇ। ਤਾਫੇਰਚੰਬਾ
 ਨਾਬਬੋਲੇਨਾਹੀਮਰਾਨਹੋਇਰਹਿਆ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਕੁਈਥਾਸਾਅਤੇਮਰਦਾਨਾਏਹੁ
 ਚੰਬਾਨਾਬਬੋਲਤਾਨਾਹੀ। ਤਾਮਰਦਾਨਾਉਤਾਵਲਾਹੋਇਕਰਬੋਲਤਿਰਿਆ। ਅਜੀਬੁਲਾਈਐ। ਤਾਗੁ
 ਰੂਨਾਨਕਜੀਬਚਨਕੀਤਾ। ਬੋਲਿਹੋਚੰਬਾਨਾਬਬੋਲਤੇਕਿਉਨਾਹੀ। ਕਉਨਤੁਮਾਰਾਮਤਾਮਸੁਰਤਿਰਹੇ
 ਕਉਨਗੁਹਿਆਹੀ। ਵੇਖੀਤੁਮਰੀਸੁਰਤਿਆਛੀਬਿਨਬੋਲੇਸਮਝਨਕਾਈ। ਬੁਧਿਸਿਧਨਾਬਸਭਏਸੇ

ਜਤੀ ਭੀ ਬੋਲਨਹਾਰੇ। ਨਾਨਕ ਕਹੇ ਸੁਣਚੰ ਬਾਭਾਈ ਤੈ ਕਿਉ ਬੋਲਾਇ ਸਾਰੇ। ੧॥ ਚੰਬਾਨਾ ਬਵਾਚਾ ੧੮੧
 ਬੋਲਨਹਾਰ ਬੋਲ ਬੋ। ਤੇਲਨਹਾਰ ਤੇਲ ਬੋ। ਖੋਲਨਹਾਰ ਖੋਲ ਬੋ। ਅਟਕਨਹਾਰ ਅਟਕ ਬੋ। ਭੁਟਕ
 ਨਹਾਰ ਭੁਟਕ ਬੋ। ਸੁਟਕਨਹਾਰ ਸੁਟਕ ਬੋ। ਗਾਵਨਹਾਰ ਗਾਇ ਬੋ। ਸੁਣਨਹਾਰ ਸੁਣਾਇ ਬੋ। ਚੰਬਾਨਾ
 ਨਕਨਕਹਾਇ ਬੋ। ਏਕੋ ਏਕ ਧਿਆਇ ਬੋ। ਏਕੰਕਾਰ ਘਰਿ ਮਹਿ ਧਿਆਨ ਲਾਇ ਬੋ। ੨॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਵਾਚਾ। ਜਨਨੀ ਸੋਧੀ ਨਬੋ। ਕਰਨੀ ਸੋਧੀ ਨਬੋ। ਰਹਨੀ ਸੋਧੀ ਨਬੋ। ਚਲਨੀ ਸੋਧੀ ਨਬੋ। ਗੁਰੂ ਸੁਧੀ ਨਬੋ
 ਉਪਦੇਸ ਸੋਧੀ ਨਬੋ। ਜੇਤੇ ਲਛਨ ਸਭੁ ਧੀ ਨਬੋ। ਏਕੰਕਾਰ ਕਿਰਪਾ ਕਰਬੋ। ੩॥ ਚੰਬਾਨਾ ਬਵਾਚਾ। ਚੰਬਾ
 ਨਾਨਕੋ। ਗੋਰਖਨ ਸਭ ਮਕੋ। ਦਹਸਰੇ ਨਾਗ ਮਕੋ। ਬਸਿਸਟੇ ਨਾਥਿਆ ਸਕੋ। ਸੁਖ ਦੇਉ ਨ ਪਾਸਤੋ।
 ਸਭੁ ਆਪੇ ਆਪਿ ਖੋਲਤਾ। ਦੁਜਾਨ ਮੇਲਤਾ। ਪ੍ਰਾਣਿ ਵਤਿ ਚੰਬਾਨਾ ਨਕਬਾਲਾ। ਏਕਾਏਕ ਸੁਖ ਪਾਵਕਾ
 ਦੁਜਾਨੀ ਜਾਲਾ। ੪॥ ਚੰਬੇ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਪ ਵਿਚ ਧਰੁਤਿ ਚਰਨ ਬੰਦਨਾ ਕੀਤੀ। ਬਹੁਤ ਸੁਖ ਮੰਨਿ
 ਰਹੇ। ੫॥ ਚੰਬਾਨਾ ਬਵਾਚਾ ਅਤੇ ਚੰਬਾਨਾ ਬਵਾਚਾ ਅਤੇ ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਅਤੇ ਗੋਪੀ ਚੰਦ ਇਤਨੇ ਬਹੁਤਿ ਖਸੀ ਹੋਇ। ਆ
 ਖਣ ਲੇਗੀ ਹਮਨਿ ਹਲ ਚੁਏ। ਆਜਹ ਮਕੋ ਅਲੇਖ ਪੁਰਖ ਕਾ ਦਰਸਨ ਹੁਆ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੋਲਿ
 ਆਨਾ ਬਜੀ ਅਸੀ ਤੁਸਾਰੇ ਦਰਸਨ ਨੁ ਬਹੁਤਿ ਹਰਖ ਦੇਆਹੇ। ਪਰ ਭੁਲਹੋ ਆਜੇ ਦੇਹ ਵਿਚ ਦਰਸਨ ਹੋਆ।
 ਅੰਸਾਨੁ ਸਤਿ ਪ੍ਰਤੀਤੁ ਆਈ। ਜੋ ਅਸਾਨੁ ਕਰਤਾ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦਾ ਦਰਸਨ ਹੋਇਆ। ਨਿਰੰਕਾਰ ਅਤੇ ਤੁਸਾ
 ਰੇ ਦਰਸਨ ਵਿਚ ਭ੍ਰਿਨ ਭ੍ਰੇਵ ਕੁਛ ਨਾਹੀ। ਅੰਸਾਨੁ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦਾ ਦਰਸਨ ਹੋਇਆ। ਜਾਇਤਨੇ ਨਾਥ ਖਸੇ
 ਇ। ਤਾ ਸੁਰਤਿ ਸਿਧ ਅਤੇ ਨਿਰਤਿ ਸਿਧ ਅਤੇ ਕਨਕ ਸਿਧ ਕਿਤਨੇ ਕਸਿ ਪਤਮ ਕਗ ਸੇ ਹੋਇ। ਤਾ ਮੰਗਲ ਨਾ
 ਥਕਹਿ ਆਸੁਣਹੁ ਭਾਈ ਗੋਪੀ ਚੰਦ ਬਾਲੇ ਇਨੇ ਸਿਧੋ ਕਿ ਆਕੇ ਸਾ ਅਹੰਕਾਰ ਕਰਤੇ ਹੋ। ਤਾ ਗੋਪੀ ਚੰਦ ਕਹਿ

ਰੂਈ

ਆਗਰੁ ਨਾ ਬਜੀਤੁ ਮਦੇ ਖੇਤ ਮਾਸਾ ॥ ਨਾ ਨਕਤ ਪਾਤੋ ਕਛੁ ਕਮੀ ਨਾ ਹੀ ਇਨ ਪਾਸਤੋ ॥ ਏਹ ਤੋਤੁ ਮਾਰੇ ਅਗੇ ॥
ਵਿਆਹੀ ਸਿਵ ਕੇ ਜੋਗ ॥ ਤੁਮ ਮੋਨ ਹੋਇ ਜਾਵੇ ਬੋਲੇ ਨਾ ਹੀ ॥ ਤੁਮ ਆਪੇ ਤਮਾਸਾ ਦੇਖੋਗੇ ਕੈ ਸੇ ਸਰਸਿ ਦੇਹ
ਵੈਰੇ ॥ ਤਾਉ ਨਾ ਸਿਧਾ ਕਰਾਮਾ ਤਾਲਾਈਆ ॥ ਕਿਆ ਕੀਤਾ ਮਿਰਗਾ ਨੀਉਗਾਇਲੋ ॥ ਸਿੰਦੀ ਵਜਾਇਲੇ
ਫੁਰੁ ਆਦਉ ਨਾਇਲੋ ॥ ਮੁੰਦਾ ਅਕਾਸਲੋ ॥ ਜਿਤੁ ਨੇ ਸਿਧਤ ਮਕਰੁ ਪਰੇਇਆਇ ॥ ਸਭੁ ਨਾਮ ਪਨੇ ਸਾਜਉ
ਗੁਣ ॥ ਤਾਗਰੁ ਨਾ ਨਕਜੀ ਚੁਪਕਰਿ ਕੈ ਮਚਲਾਹੇਇ ਧੈਠਾ ॥ ਤਾਸਿ ਪਲਗੇ ਕਲਾਮਾਰਨੀ ॥ ਤਾਗਰੁ ਨਾ ਨ
ਕਜੀ ਬੋਲੇ ਨਾ ਹੀ ॥ ਤਾਸ੍ਰੰਘਰ ਸੰਘਰ ਨਾ ਬਕਹਿਆ ਮਰੇ ਨਾ ਨਕ ਅਬਤੁ ਏਕਿਆ ਹੁਆ ॥ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ
ਵਾਚਾ ॥ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੋਲਿਆ ॥ ਉਡਹੋ ਕਉ ਸਹਮਾਰੀ ॥ ਹਮ ਦੇਖੇ ਸਕਤੁ ਤੁਮਾਰੀ ॥ ਜਬ ਨਾਨਕ ਮੁ
ਖਤੇ ਬੋਲਾ ॥ ਤਬ ਕਉ ਸੇਘ ਘਟਿ ਬੋਲਾ ॥ ਜਬ ਕਉ ਸਚ ਜੀਅ ਸਮਾਨੇ ॥ ਤਬ ਸਿਧ ਭਏ ਪੈਗਨੇ ॥ ਜਬ ਕ
ਉ ਸਮਿਗਾਨੀ ਮਾਰੀ ॥ ਤਬ ਸਿੰਦੀ ਪੁਕਾਰੀ ॥ ਜਬ ਕਉ ਸਹੇਈ ਹਜ਼ਾਰੀ ॥ ਤਬ ਮੁੰਦਾ ਫੁਰੁ ਆਗਾਰੀ ॥ ਸਭੁ
ਗੁਰੀ ਸਿਧਾ ਕੀ ਸਲਤਨਾ ॥ ਕਉ ਸਨਾਨ ਕਕੀ ਜਲਤਨਾ ॥ ਜਬ ਸਿਧ ਸਰਸਿ ਦੇਪੈਲੋ ॥ ਤਬ ਨਾਨਕ ਹਸਿਹਸਿ
ਬੋਲੇ ॥ ਤਬ ਮੰਗਲ ਨਾ ਬਨ ਰਹਿ ਸੀਘਿ ਆਲਗਾ ਕਹਣਕਿਉ ਗੁਰੁ ਗੋਰਖ ਨਾ ਬਜੀਦੇਖਿਆ ਨਾ ਨਕਤ
ਪਾ ॥ ਤਾਗੋਰਖ ਬੋਲਿਆ ਗਮੰਗਲ ਨਾ ਬਜੀਦੇਖਿਆ ਨਾ ਨਕਤ ਪਾ ॥ ਤਬ ਗੋਰਖ ਵਾਚਾ ॥ ਕੈਉ ਗਲ
ਕਾਗਗਨ ਮੰਡਲ ਕੈ ਅਕਾਸ ਮੈ ਤਾਰੇ ॥ ਕੈਪਰਬ ਨਾ ਸਪਤੀਇ ਦੁਬਰ ਸੈ ਕੈ ਪਾਰੇ ॥ ਕੈਸੇਰ ਕਾਸੁ ਮੇਰ ਪਰਬ
ਤਜਗ ਮੈਰਤੀ ਕੇਤੀ ॥ ਕੈਤੇ ਕਲਿ ਮੈ ਦੇਵਾ ॥ ਕੁਣਵੇ ਗੋਰਖ ਸੁਣਹੁ ਨਾਨਕ ਤੁਮ ਆਏ ਕੈ ਬੋਰਾ ॥ ੧ ॥ ਗੁਰੁ ਨਾ
ਨਕਜੀ ਵਾਚਾ ॥ ਚਾਰਉ ਗਲ ਕਾਗਗਨ ਮੰਡਲ ਦੇ ਅਕਾਸ ਕੇ ਤਾਰੇ ॥ ਦੇਪਰਬ ਨਾ ਸਪਤੀਇ ਦੁਬਰ ਸੈ ਨਉ
ਪਾਰੇ ॥ ਸਵਾਸੇਰ ਕਾਸੁ ਮੇਰ ਪਰਬ ਤਿਜਗ ਮੈਰਤੀ ਦੇਕਾ ॥ ਏਕੈ ਕਲਿ ਮੈ ਦੇਵਾ ॥ ਕੁਣਵੇ ਨਾਨਕ ਸੁਣਹੋ ਗੋਰਖ

੧੦॥ ਆਏ ਏਕੀ ਬੇਗਾ॥ ੩॥ ਫੇਰ ਬਿਥੜਾ ਸਿਧ ਬੋਲਿਆ॥ ਬਿਥੜੇ ਵਾਚਾ॥ ਕਵਨ ਗੁਰੂ ਕਵਨ ਚੇਲਾ॥ ੧੮੩
 ਕਵਨ ਮੁਲ ਕਵਨ ਮੇਲਾ॥ ਕਉਨ ਵਸਤ ਲੇ ਰਹੇ ਅਕੇਲਾ॥ ਕਾਇਆ ਕਹੁ ਕਾਹਿ ਕੀ ਪੰਡਾ॥ ਤਿਸ ਉਪਰਿ
 ਕਿਸ ਪੁਰਖ ਕੀ ਅੰਗ॥ ਕਬੀਜੇ ਬੋਲੇ ਕਬਿ ਕਬਿ ਖਾਇ॥ ਕਿਹ ਸੁਧ ਦੋਹੇ ਨਾਨਕ ਅਮਰ ਪੁਰਜਾਇ॥ ੧॥
 ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਾਚਾ॥ ਸੁਧ ਦਗੁਰੂ ਸੁਰਤਿ ਚੇਲਾ॥ ਮਨ ਮੁਲ ਪਵਨ ਮੇਲਾ॥ ਸੁਤ ਵਸਤਿ ਲੇ ਰਹੇ ਇਕੇਲਾ
 ਕਾਇਆ ਪਉਣ ਪਾਣੀ ਕੀ ਪੰਡਾ॥ ਤਿਸ ਪੁਰਸਤਿ ਪੁਰਖ ਕੀ ਅੰਗ॥ ਸਤਿ ਕਬਿ ਕਬਿ ਖਾਇ॥ ਏਹ ਸ
 ਬ ਦੋਹੇ ਬਿਥੜਾ ਅਮਰ ਪੁਰਜਾਇ॥ ੨॥ ਕਉਨ ਨਗਰੀ ਕਉਨ ਸੁਲਤਾਨ॥ ਪੰਚ ਲੋਗ ਵਸਹਿ ਪੁਧਾਨ
 ਮਨੁ ਆਗਾ ਜਾਪ ਵਨ ਮਹਤਾ॥ ਲੇਹੁ ਬਿਥੜਾ ਨਗਰ ਕੀ ਆਬਾਤਾ॥ ੩॥ ਕਹਾਵ ਸੈ ਮਨੁ ਆ ਕਹਾਵ ਸੈ ਪ
 ਉਨ॥ ਕਿਸ ਕੀ ਓਟ ਘਨਤਾ ਲਘ ਜਾਵੈ॥ ਪੰਚਾ ਕਾਗੁਰੂ ਕਉਨ ਭੋਗੇ ਅਹਾਰ॥ ਦੇਹੁ ਨਾਨਕ ਸਬ ਦਕ
 ਧੀ ਗਾਰ॥ ੪॥ ਹਿਰਦੇ ਵਸੈ ਮਨੁ ਆਨਾ ਭਵ ਸੈ ਪਵਨਾ॥ ਪਉਨ ਕੀ ਓਟ ਘਨਤਾ ਲਘ ਜਾਵੈ॥ ਪੰਚਾ ਕ
 ਗੁਰੁ ਤਤ ਅਹਾਰ॥ ਲੇਹੁ ਬਿਥੜਾ ਸੁਧ ਦਕਾ ਧੀ ਚਾਰ॥ ੫॥ ਕਿਤ ਮੁਖ ਆਇਹੋ ਕਿਤ ਮੁਖ ਜਾਹੁ ਗੇ॥
 ਕੈ ਸੈ ਨਾਨਕ ਕੈ ਸੈ ਸੀਧਾ॥ ਕਾਇਆ ਸੇਖੀ ਕਰੈ ਪਉਨਾ॥ ਕਉਨ ਮਨੀ ਕਉਨ ਦੁਆਰਾ॥ ਦੇਹੁ ਨਾਨਕ ਸਬ
 ਦਕਾ ਧੀ ਚਾਰ॥ ੬॥ ਉਤਰ ਮੁਖ ਆਇਹੈ ਦਖਨ ਮੁਖ ਜਾਹਿ ਗੇ॥ ਨਉ ਸੈ ਨਾਨੀ ਸੇ ਲਹਿ ਸੈ ਸੀਧਾ॥ ਨਿ
 ਜ ਸੇਖੀ ਕਰੈ ਪਉਨਾ॥ ਅਸਿਭੁ ਮਨੀ ਅਚਿਤ ਦੁਆਰਾ॥ ਲੇਹੁ ਬਿਥੜਾ ਸੁਧ ਦਕਾ ਧੀ ਚਾਰ॥ ੭॥ ਬਿਥ
 ਝਾਵਾਚਾ॥ ਕਿਤ ਪਰਚੇ ਲਾਗੇ ਬੀਧਾ॥ ਕਿਤ ਪਰਚੈ ਪੜੈ ਨਾਹੀ ਕੰਧਾ॥ ਕਿਤ ਪਰਚੈ ਸਸੀ ਅਰਛੁਟੇ॥ ਕਿ
 ਤ ਪਰਚੈ ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਟੁਟੇ॥ ੮॥ ਮਨ ਪਰਚੈ ਤਉ ਲਾਗੇ ਬੀਧਾ॥ ਪਉਨ ਪਰਚੈ ਤਉ ਪੜੈ ਨ ਕੰਧਾ॥ ਗਿਆ
 ਪਰਚੈ ਤਉ ਸਸੀ ਅਰਛੁਟੇ॥ ਸਤਿ ਗੁਰ ਪਰਚੈ ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਟੁਟੇ॥ ੧੦॥ ਆਏ ਸਤੋ ਕਿਸ ਕੋ ਆਏ ਸਾ

ਅਦੇਸਕਾਕਉਨਉਪਦੇਸਾ॥ਮਨਕਾਕਉਨਵੇਸਾ॥ਗਿਆਨਕਾਗੁਰੂਕਥੀਅਲੇਪੁਤਾ॥੧੧॥ਅਦੇਸਤਾ
 ਪੁਰੇਸਤਿਗੁਰੂਕੇਅਦੇਸਾ॥ਪੁਰੇਸਤਿਗੁਰੂਕਾਅਨੁਪਉਪਦੇਸਾ॥ਮਨਕਾਨਿਰੰਤਰਵੇਸਾ॥ਗਿਆਨਕਾਗੁਰੂਸੰ
 ਤੇਖਾ॥ਸਤਿਗੁਰਕੀਚਰਨੀਲਾਰੀਏਪੁਤਾਤਉਇਸਥਿਧਪਾਈਏਮੇਖ॥੧੨॥ਤਾਉਰਮਪੂਰਮਨਾਥਆ
 ਇਆ॥ਪਰਕੁਾਰੀਗੁਮੇਨਾਸਾ॥ਪੂਰਮਨਾਥਵਾਚਾ॥ਅਗਨਜਲਵੇਜਲਮੈਂਡੇਬੋਢਿਲਕੇਸਾਰਕਸਾਈ
 ਐਸੇਦੁਖਲਗਾਵਉਤਮਕਉਪਰਤੀਬੀਚਗਠਾਈ॥ਏਕਤਮਾਚਾਮਾਰੇਐਸਾਅੰਬਰਸਾਥਰਲਾਈ॥ਐ
 ਸਾਦੇਖੇਜੇਰਹਮਾਗਸਗਲੇਪਾਉਲਗਾਈ॥ਜੇਤੁੰਕਹਿਆਹਮਾਰਾਮਾਨਹਿਨਾਹੀਅਬੀਕਰੇਤੁਮਛਾਈ
 ਜੇਤਾਜੇਰਪਰੇਹਮਾਪਨਾਤੁਸੁਕੇਮਾਲਮਨਾਹੀ॥ਪੂਰਮਨਾਥਕਹੇਸੁਣਨਾਨਕਹਮਰੀਮਾਨਰਜਾਈ॥
 ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਵਾਚਾ॥ਪਹਰਾਅਗਨਹਿਵੈਘਰਿਘਾਪਾਭੇਜਨਸਾਚਕਰਾਈ॥ਸਰਲੇਦੁਖਪਾਣੀਕਰ
 ਪੀਵਾਧਰਤੀਹਾਕਚਲਾਈ॥ਪਰਤੁਰਾਜੀਅਬਿਰਤੇਲੀਘਿਛੇਟੇਕਚੜਾਈ॥ਏਵਰੁਦਪਾਮਾਵਾਨਾਹੀਸ
 ਕੁਮੇਨਥਚਲਾਈ॥ਏਤਾਤਾਣਹੈਵੈਮਨਅੰਦਰਕਰੀਤਿਆਖਕਰਾਈ॥ਜੇਵਰੁਸਾਹਿਬਤੇਵਰੁਦਤੀਵੇਦੇ
 ਕਰੇਰਜਾਈ॥ਨਾਨਕਨਦਰਕਰੇਜਿਸਉਪਰਸਚਨਾਮਵਡਿਆਈ॥੧੩॥ਉਰਮਬੋਲੇਤਤਾਬਿਰੇਸੇਸੁਣ
 ਰੇਨਾਨਕਮੇਈ॥ਕੀਉਕਰਵਸਤਪ੍ਰਾਪਤਿਹੈਦੀਕਿਨਪਾਈਤੁਮਗੇਦੀ॥ਆਖਬਖਾਨੇਭੇਦਨਜਾਨੈਗੁਰ
 ਬਿਨਬੁਝਨਹੋਈ॥ਸਿਧਮਿਲੇਬਿਨਬੁਝਨਉਪਜੈਜਨਮਅਕਾਰਥਖੋਈ॥ਉਰਮਕਹੇਸੁਣਨਾਨਕਮੁਖੇ
 ਸਤਿਗੁਰਸਿਰਪਰਥਾਪੋ॥ਗੁਰੋਗਾਰਖਕੀਚਰਨੀਲਾਢੋਤਉਤੀਨਲੇਕਮੈਂਜਾਪੋ॥ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਵਾ
 ਚਾ॥ਮੇਦੀਕਹੀਏਏਕੰਕਾਰਤੀਨਲੇਗੋਕੋਪਾਲੇ॥ਲਖਚਉਰਾਸੀਜੇਨਸੁਬਾਈਜੀਆਜੀਤਕੇਨਾਲੇ॥
 ਤਿਸਕੀਕਿਰਪਾਵਸਤਪ੍ਰਾਪਤਿਗੁਰਪੁਰੇਮਿਲਪਾਈ॥ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦੀਮਰਮਪਛਾਣਿਆਮੇਲਨਹੀਅਕ

ਈ॥ ਨਿਰਮਲ ਬੁਧ ਸਿਧ ਸੁਭਾਜ ਰਜਨ ਮਸਕਾਰ ਥਾਇਆ॥ ਰਜਿ ਜਿਨ ਨੀਕੀ ਬ੍ਰਿਦ ਪਿਤਾ ਮਿਲ ੧੮੩
 ਕਰਤੇ ਬਾਦ ਬਣਾਇਆ॥ ਕਹੈ ਨਾਨਕ ਸੁਣਉ ਰਮ ਮੁਹਰੇ ਤੈਥੀ ਰਥਾ ਜਨਮ ਗਵਾਇਆ॥ ਏਕੰਕਾਰ ਗੁ
 ਰੁ ਨ ਹੀ ਕੀਆ ਸੁਣੋ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ੨॥ ਧਰਮ ਨਾਥ ਦਾਚਾ॥ ਕਉ ਨ ਮਹਤਾਰੀ ਕਉ ਨ ਪਿਤਾ॥ ਕ
 ਉ ਨ ਗੁਰ ਕਉ ਨ ਤ੍ਰੇਹਤਾ॥ ਕਉ ਨ ਦੇਸ ਕਉ ਨ ਭੇਸਾ॥ ਜੰਗਮ ਕੇ ਜੋਗੀ॥ ਭੋਗੀ ਕੇ ਰੋਗੀ॥ ਹਰਖੀ ਕੇ ਸੋਗੀ॥
 ਪ੍ਰਣਵਤ ਪੰਗਰ ਸੁਣਹੇ ਬਾਲੇ॥ ਕਉ ਨ ਪ੍ਰਗਾਸ ਕਿਹ ਮਿਟੇ ਜੰਜਾਲੇ॥ ੧॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਾਚਾ॥ ਬਿਮ
 ਮਹਤਾਰੀ ਸੰਤੋਖ ਪਿਤਾ॥ ਸਚ ਗੁਰੂ ਕਰਤਾਰ ਕਹੇਤਾ॥ ਬੋਗਮ ਪੁਰਸ ਗਲੇ ਭੇਸਾ॥ ਜੰਗਮ ਨ ਜੋਗੀ ਭੋ
 ਗੀ ਨ ਰੋਗੀ ਹਰਖੀ ਨ ਸੋਗੀ॥ ਪ੍ਰਣਵਤ ਨਾਨਕ ਸੁਣਹੇ ਧਰਮ ਬਾਲੇ॥ ਓਅੰਕਾਰ ਪ੍ਰਕਾਸਿਆ ਤਉ ਮਿਟੇ ਜੰ
 ਜਾਲੇ॥ ੩॥ ਆਸਾ॥ ਗੋਰਖ ਦਾਚਾ॥ ਮੁੰਦਾ ਪਹਿਰਾ ਬੋਲੀ ਲੇਹੇ ਮਸਤਕ ਪੂਰ ਲਗਾਵਉ॥ ਸਦਾ ਅਜੀਤੀ
 ਕਾਇਆ ਰਹਤੀ ਬਿਥਾ ਅੰਗ ਪਛਾਵਉ॥ ਹਾਥ ਫਹੇਰੀ ਰੰਗਾਰਾਖੇ ਤਉ ਸਿਧਾ ਪਰਤੀਤਾ॥ ਮੇਲ ਮਿਲਾਉ ਸਿ
 ਧ ਜਮਾਤੀ॥ ਇਉਂ ਸਗਲਾ ਜਗ ਜੀਤਾ॥ ੧॥ ਆਦੇਸ ਕਹੇ ਆਦੇਸਾ॥ ਸੁਭ ਸਿਧੇ ਕਉ ਕਰਉ ਅਦੇਸਾ॥ ੧॥ ਰ
 ਕੁ ਗਤਿ ਲੇਹੁ ਭੰਡਾਰਾ ਭੁੰਚਹੁ ਮੁਖ ਤੇ ਨਾਦ ਬਜਾਵੇ॥ ਨਾਥ ਨ ਉਹੇ ਇਥੈ ਠੇ ਜੁਗ ਜੁਗਾਰਿ ਪਸਿਧ ਬਹੁਤਿ ਲਗ
 ਵਉ॥ ਸੁਗਲ ਸਿਧ ਤੁਮ ਆਗਿਆ ਕਾਰੀ ਜੋਗ ਸੰਜੋਗੀ ਪਾਵੇ॥ ੨॥ ਏਕਾਮਾਉ ਕੇ ਪੂਤਾ ਹੋਵੇ ਜੁਗਤਿ ਜੋ
 ਗ ਕੇ ਚੇਲੇ॥ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਭੰਡਾਰੀ ਕਹੀਯਉ ਤੁਮ ਦੀਵਾਨ ਸਗਲੇ॥ ਤੁਮ ਸਿਰਉ ਪਰ ਅਵਰਨ ਕੇਈ ਹੋਰੋ ਪਰ
 ਧਾਨਾ॥ ਹੁਕਮ ਤੁਮਾਰਾ ਸੁਭ ਤੇ ਉਚਾਇਉ ਚਲੇ ਫਗਮਾਨਾ॥ ੩॥ ਧੰਡ ਧੰਡ ਮਹਿ ਆਸਨ ਬੈਸੇ ਲੋਇ ਲੋਇ ਚ
 ਲੇ ਭੰਡਾਰਾ॥ ਲਖ ਚਉਗਾਸੀ ਬਚਨ ਸੈਧਾ ਪੈਰ ਸਨਾਏ ਕਉ ਗਾਗਾ॥ ਕਹਿ ਕਥਿ ਦੇਖੈ ਅਪਨਾ ਕੀਆ ਆਪ
 ਹਿਰਦੇਈ ਚਾਰੀ॥ ਪ੍ਰਣਵਤ ਟੋਰਖ ਸੁਣਹੇ ਨਾਨਕ ਐਸੀ ਕਾਰਤੁਮਾਰੀ॥ ੪॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਾਚਾ

ਮੰਦਾਸੀਤੋਖਸਰਮਪਤਿਏਲੀਧਿਆਨਕੀਕਰਹਿਬਿਭੂਤਾਥਿਥਾਕਾਲਕੁਆਰੀਕਾਇਆਜੁਗਤਤੰਤ੍ਰਾਪਰਤਿਤ
 ਆਈਪੀਥਿਥਿਗਲਜਮਾਤੀਮਨਜੀਤੇਜਗਜੀਤੁਆਦੇਸਤਿਸੇਆਦੇਸਾਅਦਅਨਿਲਮਨਦਮਨਾਤ
 ਜੁਗਜੁਗਏਕੋਵੇਸਾ॥੧॥ਰਗਉ॥ਕੁਗਤਿਗਿਆਨਦਇਆਤੰਤ੍ਰਾਪਰਤਿਤਾਜੇਨਾਦਾਆਪਨਾਥਨ
 ਥੀਸਭੁਜਾਕੀਰਿਧਸਿਧਅਵਗਸਾਦਾਸੰਜੋਗਵਿਜੋਗਦੁਇਕਾਰਚਲਾਵਹਿਲੇਖੇਆਵਹਿਭਾਗਾ॥੨॥ਏ
 ਕਾਆਈਜਗਤਿਵਿਆਈਤਿਨਚੇਲੇਪਰਵਾਨਾਇਕਸੰਸਾਰੀਇਕਤੰਤ੍ਰਾਗੀਇਕਲਸਦੀਬਾਣਾ॥ਜਿਉ
 ਤਿਸਭੁਵੇਤਿਵੇਚਲਾਵੇਜਿਉਹੋਵੇਫੁਰਮਾਣਾਉਹਵੇਖੋਭਲਨਦਰਿਨਾਆਵੈਬਹੁਤਾਏਹੁਵਿਗਾਣਾ॥੩॥
 ਆਸਣਲੇਇਥੇਇਤੰਤ੍ਰਾਗਾਜੋਕਛੁਪਾਇਆਸੇਏਕਵਾਗਾਕਰਿਕਰਿਵੇਖੋਸਿਰਜਣਹਾਗਾਨਾਨਕਸ
 ਚੇਕੀਸਚੀਕਾਰਾ॥੪॥ਤਾਫੇਰੋਗਰਖਬਚਨਕੀਤਾਅਰੇਨਾਨਕਬਾਲਾਤੰਤ੍ਰੀਗਕਿਉਆਇਆਥਾਤੇਰ
 ਕਉਨਮਨੋਰਥਥਾਤੰਤ੍ਰਾਪਨਾਮਨੋਰਥਕਹਾਤਿਰਾਮਨੋਰਥਪੁਰਾਕਰੇ॥ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਵਾਚਾ॥ਏਕ
 ਮਨੋਰਥਕੀਆਪੁਰਾਜਬਹਮਕਉਸਤਿਗੁਰਮਿਲਿਆਸੁਗਾਅਉਰਮਨੋਰਥਰਹਿਭਿਨਕੋਈ॥
 ਸਿਧਥੁਧਿਭਰਮੇਸਭਲੇਈ॥ਸੁਣਗੋਰਖਤੁਣਦੀਖਿਆਵੇਉ॥ਪ੍ਰਣਵਤਿਨਾਨਕਸਚਸਮੇਉ॥੧॥ਤਾ
 ਰੋਰਖਭੁਚਿਪਕਰਿਰਹਿਆ॥ਤਾਮੰਗਲਨਾਥਕਹਿਆਗੁਰੂਗੋਰਖਨਾਥਜੀਨਾਨਕਤਪੇਕਉਓਪ੍ਰੇ
 ਸਦੀਆ॥ਤੰਗੋਰਖਨਾਥਕਹਿਆਹੰਮੰਗਲਨਾਥਜੀਹਮਉਸਕਉਦੇਖਤੇਥੇਦਿਖਾਜੀਪੁਰਨਾਥਿਤ
 ਹੈ॥ਤਾਮੰਗਲਨਾਥਕਹਿਆਗੁਰੂਗੋਰਖਨਾਥਜੀਜੋਸਾਦੇਖੀਐਤੈਸਾਬਖਾਨੀਐ॥ਫੁਕੀਰਾਕਾਥਿਰ
 ਦਐਸਾਹੈ॥ਤੰਗੋਰਖਨਾਥਕਹਿਆਹੰਮੰਗਲਨਾਥਜੀਤੁਮਸਤਿਬਚਨਕਹਤੇਹੈ॥ਤੰਫੇਰਮਰਦਾ
 ਨੇਆਖਿਆਜੀਗੁਰੂਜੀਅਗੇਭੀਕੋਈਜਾਹਿਗਾਹੈਕਿਇਬਹੁਪੀਤੇਜੀਪਹੁਦਣਾਆਹਾ॥ਤਾਗੁਰੂਨਾ

ਨਕਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਮਰੇ ਵਡੀ ਆਜਾਹ ਰਾਹੇ ਨਾ ਤਾ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਅਗੇ ਭੀ ਚਲਹੁਗੇ ੧੯੪
 ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਕਿਉਂ ਭਾਈ ਬਾਬਾ ਤਾ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਰਜਾਇ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਆਖਿਆ ਚਲਵੇਹਾਂ ਮਰਦਾਨਾ। ਉਤਾ ਵਲਾਨੇਹੋ। ਤਾ ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਇਹ ਤਾ ਜੇ ਆਏ ਸੋਨ
 ਥਹੀ ਆਏ। ਅਤੇ ਅਸਾ ਸੁਣਿਆ ਅਹਾ ਜੇ ਨਉ ਨਾ ਥਹੈ ਨਾ ਅਤੇ ਚਉਰਾ ਸੀ ਸਿਧਹੈ ਨਾ ਅਤੇ ਛਿਆ ਜਤੀ ਹੈ
 ਨਾ। ਇਥੇ ਜੇ ਆਏ ਸੋਨ ਥਹੀ ਆਏ। ਤਾ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਚਨ ਕੀਤਾ। ਛਿਆ ਜਤੀ ਹੈ ਨਾ ਅਤੇ ਨਉ ਨਾ
 ਥਹੈ ਨਾ। ਅਤੇ ਚਉਰਾ ਸੀ ਸਿਧਹੈ ਨਾ ਅਤੇ ਜੇ ਗੀ ਆਦਾ ਭੇਖ ਸੁਭਨਾ ਥਕ ਹਵਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਅਸਲੀ ਨਉ ਨਾ
 ਥਹੈ ਨਾ। ਤਾ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਅਸਲੀ ਨਾ ਥਕੇ ਹੋਏ ਹੋਏ ਹੈ ਨਾ ਅਤੇ ਚਉਰਾ ਸੀ ਸਿਧਾ ਦਾ ਨਾ ਉਕਿਆ
 ਹੈ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਚਨ ਕੀਤਾ। ਭੁਲਾ ਮਰਦਾਨਾ ਤੈ ਨੁ ਸੁਭਨਾ ਦੇ ਨਾ ਉਦ ਸਦੇ ਵੀ ਮੈਗੇ। ਇਤਨੀ ਰ
 ਵਬਦ ਲਹੇ ਵੀ ਆਹੀ ਜੇ ਪਾਨ ਨਾ ਥਉ ਠਕ ਰਿਆ ਸਨ ਤੇ ਆਇਓ ਲਿਆ। ਪਾਨ ਨਾ ਥਵਾਚਾ। ਕਤਿ ਚਕੁਰ
 ਤਾ ਕਤਿ ਚਕੁਰ ਤਾ ਕਤਿ ਚਰਹ ਬੇ ਅਰੇਗੀ। ਕਤਿ ਚਲ ਛਨਿ ਕਤਿ ਚਲ ਛਨਿ ਕਤਿ ਚਪਾਇਓ ਬੇਜੇ ਗੀ। ਪ੍ਰਣ ਪ੍ਰਣ
 ਤਪਾ ਪ੍ਰਣ ਤਪਾ ਪ੍ਰਣ ਤਪਾ। ਦੇਹੁ ਜਬਾ ਬੁਝੇ ਸਧਾ। ੧॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਾਚਾ। ਨਾਮ ਭੂਗਤਾ ਸਤਿ ਜਗਤਾ
 ਵਿੜੀ ਤਰਹ ਬੇ ਅਰੇਗੀ। ਪ੍ਰੀਤ ਲਛਣ ਉਪਦੇਸ਼ ਅਛਣ ਪ੍ਰੇਮ ਪਾਇਓ ਬੇਜੇ ਗੀ। ਸੁਣੇ ਸੁਣੇ ਪ੍ਰਾਣ ਪਤਾ। ਪ੍ਰਣ
 ਵੇਲਾ ਨਕਤ ਪਾ। ਲੇਹੁ ਜਬਾ ਬੁਝੇ ਸਧਾ। ੨॥ ਪ੍ਰਾਣ ਨਾ ਥਵਾਚਾ। ਧੰਨ ਹੋਤ ਪਾ ਪ੍ਰਣ ਵੇ ਪ੍ਰਾਣ ਪਤਾ। ਧੰਨ ਹੋ
 ਸਤਿ ਗੁਰ ਸੁਧ ਗਤਾ। ਤਬ ਫੇਰ ਪ੍ਰਾਣ ਨਾ ਥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨਾ ਨੂੰ ਦਉ ਸੀ ਆ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਾਣ ਨਾ ਥ
 ਦੇ ਚਰਨਾ ਨੂੰ ਦਉ ਸੀ ਆ। ਦੁਹਾ ਆਪ ਵਿਚ ਮਥੇ ਦੇ ਕੋ। ਬਹੁਤ ਸੋ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇ। ਪਾਨ ਨਾ ਥ ਬਚਨ ਬੋਲਿਆ। ਤ
 ਪਾਨ ਨਕਜੀ ਅਬ ਹਮ ਕਉ ਨਿਰੰਜਨ ਪੁਰਖ ਕਾ ਸਵਾਧਾ ਨ ਦਰਸਨ ਹੁਆ। ਤਪਾ ਜੀ ਇਸ ਬਚਨ ਮੈ ਭਿੰਨ

ਭੇਦ ਕਛ ਨਾਹੀ॥ ਤੁਭਾਗੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਚਨ ਬੋਲਿਆ॥ ਪ੍ਰਾਣਨਾਥ ਜੀ ਤੁਮ ਅਰਨਿਰੰਜਨ ਮੈ ਭੇਦ ਕੋਈ
 ਨਾਹੀ॥ ਤੁਮ ਅਰਨਿਰੰਜਨ ਮੈ ਭੇਦ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਸੋ ਜੋਗੀ ਸਰ ਨਾਹੀ॥ ਅਰਹਮਤੋ ਇਉਂ ਹੀ ਜਾਣਤੈ ਹੈ॥ ਜੋ
 ਤੁਮ ਨਿਰੰਜਨ ਕੀ ਮੂਰਤਿ ਹੋ॥ ਸਤਿ ਪ੍ਰਤੀਤ ਕਰਿ ਜਾਣਤੈ ਹੈ॥ ਤੁਪਾਨ ਨਾਥ ਕਹਿਆ ਗੰਨਾਨਕ ਤਪਾਤੁ ਮਊ
 ਪਰ ਨਿਰੰਜਨ ਕੀ ਅੰਸੀ ਹੀ ਕਿਰਪਾ ਹੋ॥ ਤੁਮੰਗਲ ਨਾਥ ਕਹਿਆ ਕਉ ਪ੍ਰਾਨ ਨਾਥ ਜੀ ਨਾਨਕ ਤਪਾਦੇਖਿ
 ਆ॥ ਪ੍ਰਾਨ ਨਾਥ ਕਹਿਆ ਗੰਨਾਨਕ ਨਾਥ ਜੀ ਜੋ ਜਾਤੁ ਮਕਹਤੈ ਬੇਤੈ ਸਾਹੀ ਦੇਖਿਆ॥ ਹਮਤੋ ਇਉਂ ਹੀ ਜ
 ਣਤੈ ਹੈ ਜੋ ਨਿਰੰਜਨ ਕਾ ਦਰਸਨ ਪਾਇਆ॥ ਅਗੇ ਤੁਮਾਰੀ ਤੁਮ ਜਾਨੇ॥ ਤੁਮੰਗਲ ਨਾਥ ਕਹਿਆ ਨਾਥ
 ਜੀ ਜੋ ਨਿਰੰਜਨ ਸਾਧ ਕੀਏ ਹੈ ਤਿਨੇ ਅਰਨਿਰੰਜਨ ਮੈ ਭੇਦ ਕਛ ਨਾਹੀ॥ ਗੰਗੂਰੂ ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਜੀ ਤੁਮ ਪ੍ਰ
 ਰਨ ਬਚਨ ਕਹਤੈ ਹੋ॥ ਪ੍ਰਾਨ ਨਾਥ ਆਪਣੇ ਆਸੁਣ ਜਾਇਓ ਠਾ॥ ਤੁਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਗੁਰੂ
 ਜੀ ਇਹ ਜੋ ਪ੍ਰਾਨ ਨਾਥ ਅਗਾਇ ਹੋਤੈ ਉਚੇ ਬਚਨ ਬੋਲਦਾ ਆਗਾ॥ ਤੁਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਚਨ ਬੋਲਿਅ
 ਸੁਣ ਮਰਦਾਨਾ ਜਿਨਾ ਉਪਰ ਕਰਤਾਰ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਹੋਈ ਹੈ ਸੋਈ ਵੇਖ ਚਨ ਬੋਲਦੇ ਹੈ॥ ਕਚਿ ਪਿਰ ਬੋ
 ਲਦੇ ਨਾਹੀ ਹੋਦੇ॥ ਇਹ ਅਸਲੀ ਨਾਥ ਆਗਾ॥ ਤੁਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਹੁਣ ਤਾਨਾਥਾ ਦੇ ਨਾਉ ਦਸੀ
 ਏ॥ ਦੇਖ ਅਸਲੀ ਨਾਥ ਕੋਹ ਜੋ ਹੈ॥ ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਸੁਣ ਮਰਦਾਨਾ ਨਾਥਾ ਦੇ ਨਾਉ॥ ਪਤਲੇ
 ਗੋਰਖ ਨਾਥ ਹੈ १॥ ਦੁਜੈ ਮਛਿੰਦ ਨਾਥ ਹੈ॥ ੨॥ ਤੀਜੇ ਚੌਪਟ ਨਾਥ ਹੈ॥ ੩॥ ਚਉਥੇ ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਹੈ॥ ੪॥
 ਪੰਜਵੇ ਪ੍ਰਾਨ ਨਾਥ ਹੈ॥ ੫॥ ਛੇਵੇ ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਹੈ॥ ੬॥ ਸਤਵੇ ਪ੍ਰਾਨ ਨਾਥ ਹੈ॥ ੭॥ ਅਰਵੇ ਸੁਰਤਿ ਨਾਥ ਹੈ
 ਨਾਵੇ ਚੰਬਾ ਨਾਥ ਹੈ॥ ੮॥ ਅਰਦਾਨਾ ਇਹ ਨਾਥਾ ਦੇ ਨਾਉ ਹੈ॥ ਹੋਰ ਆਖਣ ਨਿਬਹਤੈ ਹੈ ਹੈ॥ ਫੇ
 ਰ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਫਿਰ ਅਜਤੀ ਕੋਹ ਜੋ ਕੋਹ ਜੋ ਹੈ॥ ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ॥

ਗੋਰਖਜਤੀ॥ ੧॥ ਦਤੁਜਤੀ॥ ੨॥ ਹਣਵੰਤਜਤੀ ੩॥ ਭੈਰਉਜਤੀ॥ ੪॥ ਲਛਮਣਜਤੀ ੫॥ ਭੀਖ ੧੯੫
 ਮਜਤੀ॥ ੬॥ ਇਹਾਛਿਆਜਤੀ ਹੈਨਾ॥ ਅਰਆਖਣਨੁਬਹੁਤੇਰੈਨਾ॥ ਤਾਮਰਦਾਨੇਪੁਛਿਆਜੀਚਉ
 ਗਸੀ॥ ਸਿਪਜੇਆਖੀਦੇਹੈਨਸੋਕੋਹਕੈਹੈਨਾ॥ ਤਾਗੁਰਨਾਨਕਜੀਆ॥ ਥੀਆਭੁਲਾਮਰਦਾਨਾਦਸਦੇਹੰ
 ਓਹਭੀ॥ ੨॥ ਹਿਲੇਭੰਗਰ ੧॥ ਦੁਜੇਸਗਰਾ॥ ੨॥ ਤੀਜੇਸੰਘਰਾ॥ ੩॥ ਚਉਥੇਝੰਘਰ ੪॥ ਪੰਜਵੇਉ
 ਰਮ ੫॥ ਛੇਵੇਪੂਰਮ ੬॥ ਸਤਵੇਕਨੀਛਾ ੭॥ ਅਠਵੇਪਨੀਛਾ ੮॥ ਨਵੇਲਹਰੂਪਾ॥ ੯॥ ਦਸਵੇਸੰਗ
 ਰਾ॥ ੧੦॥ ਯਾਰਵੇਲੰਘਰ ੧੧॥ ਬਾਰਵੇਹਸੀਰਤਨਾ॥ ੧੨॥ ਤੇਰਵੇਪੁਰਨਨਾਸੰਕਾ॥ ੧੩॥ ਚਉਦਵੇ
 ਬਿਬਲਾ॥ ੧੪॥ ਪੰਦ੍ਰਵੇਜਾਲਕਾ ੧੫॥ ਸੋਲਵੇਬਿਬਲਾ ੧੬॥ ਸਤਾਰਵੇਸੁਰਤਿਸਿਧਾ॥ ੧੭॥ ਅ
 ਠਾਰਵੇਨਿਰਤਸਿਧਾ॥ ੧੮॥ ਉਨੀਵੇਕੋਲਕਰਨਾ॥ ਧੀਹਵੇਸਮਰਤਾ॥ ੨੦॥ ਇਕੀਹਵੇਗਉਨਗਲ ੨੧
 ਬਾਈਹਵੇਅਸਰਜੀਧ ੨੨॥ ਤੇਈਹਵੇਚਤੁਰਬੈਨਾ॥ ੨੩॥ ਚਉਵੀਹਵੇਗਇਐਨਾ॥ ੨੪॥ ਪੰਜੀਹਵੇਕੋਲ
 ਕਰਨੀ॥ ੨੫॥ ਛਥੀਵੇਅਉਘਨਾ॥ ੨੬॥ ਸਤੀਹਵੇਪਰਬਤੀ॥ ੨੭॥ ਅਠਾਈਵੇਈਸਗਾ॥ ੨੮॥ ਉਨ
 ਤੀਸਵੇਭੁਰਬਰੀ॥ ੨੯॥ ਤੀਸਵੇਭੁਤਵੇ ੩੦॥ ਇਕਤੀਸਵੇਕਨਕਾ॥ ੩੧॥ ਬਤੀਹਵੇਸੰਭੂ॥ ੩੨॥ ਤੇਤੀਸ
 ਵੇਅਛਰਦੈਨਾ॥ ੩੩॥ ਚਉਤੀਸਵੇਪਲਕਨਿਧਾ॥ ੩੪॥ ਪੈਂਤੀਹਵੇਪਿਪਲਕਾ॥ ੩੫॥ ਛਤੀਹਵੇਸੇਰਾਮ
 ੩੬॥ ਸੈਤੀਹਵੇਗਿਰਬੋਧਾ॥ ੩੭॥ ਅਠਤੀਹਵੇਸਾਲਸਾ॥ ੩੮॥ ਉਣਤਾਲੀਹਵੇਕੋਲਕਰਨਾ॥ ੩੯॥ ਚੌ
 ਲੀਹਵੇਗੋਲਸਾ॥ ੪੦॥ ਇਕਤਾਲੀਹਵੇਮਗਨਪਾਚਾ॥ ੪੧॥ ਬੈਤਾਲੀਹਵੇਮੁਕਤੀਸਗਾ॥ ੪੨॥ ਤੇਤੀ
 ਲੀਹਵੇਚਲਨਨਾਚਤੋ॥ ੪੩॥ ਚਉਤਾਲੀਵੇਸੂਰਐਨਾ॥ ਪੈਂਤਾਲੀਵੇਸਿਧਸੈਨਾ॥ ੪੪॥ ਛਤਾਲੀਵੇਗਿ
 ਰਵਰਾ॥ ੪੫॥ ਸੈਤਾਲੀਵੇਜੋਤਲਗਨਾ॥ ੪੬॥ ਅਠਤਾਲੀਹਵੇਜੋਤਮਗਨਾ॥ ੪੭॥ ਉਣਵੰਜਵੇਬਿਮਲ

ਜੇਤੀ॥੪੯॥ਪੰਜਾਹਵੇਸੀਤੁਲਜਲ॥੫੦॥ਇਕਵੇਸੁਵੇਅਘਰਘਨ॥੫੧॥ਬਵੰਜਵੇਤੁਲਸੰਜੇ
 ਗ॥੫੨॥ਤ੍ਰਿਵੰਜਵੇਪੁਤਿਪ੍ਰਾਨ॥੫੩॥ਚਉਰੰਝਵੇਅਕਲਨਿਰ॥੫੪॥ਪਚਵੇਵੇਭੋਲਸਰ॥
 ੫੫॥ਛਿਵੰਜਵੇਗਮਕੁਅਰ॥੫੬॥ਸਤਿਵੰਜਵੇਕ੍ਰਿਸਨਕੁਅਰ॥੫੭॥ਅਠਵੰਜਵੇਬਿਸਨਪ
 ਤੁ॥੫੮॥ਉਣਾਹਠਵੇਸੰਕਰਜੇਗ॥੫੯॥ਸਠਵੇਪਰਮਜੇਗ॥੬੦॥ਇਕਹਠਵੇਮੀਰਹੁਸੈਨ॥
 ੬੧॥ਬਾਰਵੇਮੀਰਜੰਬੀਲੀਕੰਧਾਰੀ॥੬੨॥ਤ੍ਰੇਹਠਵੇਕਾਲਿਦੁਨੈਨ॥੬੩॥ਚਉਹਠਵੇਨਲਿਦੁਨੈਨ
 ੬੪॥ਪੈਠਵੇਸੁਰਸਤੀ॥੬੫॥ਛਿਆਠਵੇਗੋਰਧਨਸੈਨ॥੬੬॥ਸਤਾਠਵੇਗੁਣਾਬਾਸੀ॥੬੭॥
 ਅਠਾਠਵੇਅਲਨਾਸੀ॥੬੮॥ਉਨਹਤਵੇਕਲਕਸੰਗੀ॥੬੯॥ਸਤ੍ਰੇਵੇਏਕਰੰਗੀ॥੭੦॥ਇਕਹਤਵੇ
 ਕੇਵਲਕਰਮੀ॥੭੧॥ਬਹਤਵੇਕਰਮਨਾਸੀ॥੭੨॥ਤ੍ਰਿਹਤਵੇਕੁਲਾਧਿਲਾਸੀ॥੭੩॥ਚੈਹਤਵੇਮੁ
 ਲਮਤ੍ਰੀ॥੭੪॥ਪੰਜਹਤਵੇਜੇਗਤ੍ਰੀ॥੭੫॥ਛਿਹਤਵੇਜੇਗਰਹਰੇ॥੭੬॥ਸਤ੍ਰੇਵੇਦੀਸਪਰਗੀ॥
 ੭੭॥ਅਠਹਤਵੇਆਪਰੂਪੀ॥ਉਣਾਸੀਏਕਲੇਸੁਧਪੀ॥੭੮॥ਅਸੀਏਬਿਹਰੀਮੰਜੇਗੀ॥੮੦॥ਇ
 ਕਾਸੀਏਖਲਾਸਮੁਗਲਭੇਗੀ॥੮੧॥ਬਿਆਸੀਏਕਿਦਾਰਜੇਗੀ॥੮੨॥ਤ੍ਰਿਆਸੀਏਸਤੁਲਕਕ
 ਹੀਏ॥੮੩॥ਚਉਗਾਸੀਏਜੇਗੀਬਚਿਰਹੀਸੇ॥੮੪॥ਤੁਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਸੁਮਰਦਾਨਾ
 ਚਉਗਾਸੀਸਿਧਾਕੇਨਾਉ॥ਏਹਚਉਗਾਸੀਸਿਧਹੈਨਾ॥ਅਤੇਚਿਹਨਉਨਾਥਹੈਨੀ॥ਅਤੇਚਿਹਛਿਆਜ
 ਤੀਹੈਨੀ॥ਤਾਫੇਰਮਰਦਾਨੇਪੁਛਿਆਜੀਨਾਥਾਦੀਨਿਸਾਹੋਈ॥ਅਤੇਸਿਧਾਦੀਨਿਸਾਭੀਹੋਈ॥ਪਰਜੀ
 ਜਤੀਆਜੀਨਿਸਾਨਹੋਈ॥ਤਾਫੇਰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਮਰਦਾਨਾਕਿਉਨਿਸਾਨਹੋਈ॥ਜੇਕੁਛਤੇ
 ਰੇਜੀਵਿਚਅਰਮਾਨਹੈਸੋਪੁਛਲੈ॥ਤਾਫੇਰਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਤੁਸੀਆਖਦੇਹੋਜੋਛਿਆਜੇਤੀਹੈਨਾ॥

ਅਤੇ ਕੋਈ ਈ ਵੇਰ ਹੋਵੇ ਨਾ ਜਿਨਾਗ ਸਤਿ ਕੀਤਾ ਨਾਹੀ। ਜੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨੇਕ ਨਾਹੀ ਆਵਦੀ ਸੋ ਜਤੀ ਹੋਵਾਹੇ। ੧੮੬
 ਅਜੇ ਹੋਤਾ ਬਹੁਤ ਹੋਇ ਹੈ ਨਾ। ਅਜੀਏ ਹੁਮੈ ਨਾ ਅਰਮਾਨ ਰਹਿਆ। ਤਾਗੁ ਰੂਨਾ ਨ ਕਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਸੁਣ
 ਕੁਲਾ ਪੁਛਿਓ। ਇਹ ਜੋਛਿਆ ਜਤੀ ਹੈ ਨਾ ਸੋ ਇਹੋ ਹੈ ਨਾ। ਹੋਰ ਜੋ ਜਤੀ ਹੈ ਨਾ ਉਨਾ ਦੀ ਬਿੰਦ ਜਾ ਦੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਇ
 ਨਾ ਦੀ ਬਿੰਦ ਜਾ ਦੀ ਨਾਹੀ। ਤਾਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਮਥਨ ਕਰ ਦੇਨਾਹੀ ਤਾ ਬਿੰਦ ਕਿਉ ਕਰ ਜਾ ਦੀ ਹੈ। ਤਾ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਬਦ ਅੰਗ ਸੋ ਕਹਿਆ। ਨਾਵੇ ਸਤੁ ਦਸਵੇ ਜਤੁ ਯਾਰ ਵੇਇ ਉਜਾਲਾ। ਕੁਣ ਵੇਨਾਨ
 ਕ ਸੁਣ ਮਰਦਾਨਾ ਪਿਰੂਨ ਗੁਸ ਸੀ ਕਾਲਾ। ੧॥ ਸੁਣ ਮਰਦਾਨਾ ਨਵੇ ਦੁਆਰੇ ਬਿੰਦ ਜਾ ਦੀ ਹੈ। ਜਤੀ ਸੋਈ ਕ
 ਹੀ ਦੇ ਹੈ ਨਾ ਜੇ ਨਵੇ ਦੁਆਰੇ ਜਾਵਣ ਨਾਹੀ ਦੇਵੇ। ਸਭ ਨਾ ਦੁਆਰਿਆ ਦੇਖ ਬਰਦਾਰ ਹੈ ਨਾ। ਅਤੇ ਮਥਨ ਨਾ
 ਹੀ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਮਹਦੇ ਗਾਹ ਨਿਕਲ ਗਈ। ਤਾ ਜਤੀ ਨਾਹੀ ਕਹੀਦਾ। ਜੇ ਸਭ ਨਾ ਦੁਆਰਿਆ ਨੂੰ ਥੀ ਮਰਥੇ
 ਤਾ ਜਤੀ ਹੋਵੇ। ਓਹ ਜੋਛਿਆ ਜਤੀ ਤੈਨੂੰ ਦਸੈ ਹੈ ਨਾ ਸਭ ਨਾ ਦੁਆਰਿਆ ਵਿਚ ਜਾਵਣ ਨਾਹੀ ਦਿਤੀ। ਤਾ
 ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਹੋਰ ਨਾ ਦੁਆਰਿਆ ਵਿਚੋ ਕਿਉ ਕਰ ਜਾ ਦੀ ਹੈ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰ
 ਦਾਨਾ ਮੁਹੱਜੇ ਮੰਦ ਗਦ ਬੋਲ ਦਾ ਹੈ ਮੁਹਦੇ ਗਾਹ ਜਾ ਦੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਜੇ ਕਾਈ ਕੁਲੀ ਸੁਰਤਿ ਦੇਖਦਾ ਹੈ ਤਾ ਅਖੀ
 ਆਦੇ ਗਾਹ ਜਾ ਦੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਜੇ ਕੋਨੇ ਸੁਣਦਾ ਹੈ ਕਾਈ ਕੁਲੀ ਸੁਰਤਿ ਤਾ ਕੁਲ ਦਾ ਹੈ ਤਾ ਕੋਲ ਦੇ ਗਾਹ ਜਾ ਦੀ ਹੈ
 ਜੇ ਨਾ ਸਕਦੀ ਪੁਸ਼ਟਾ ਸਬੋ ਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦੁਰਗਾ ਪਾਵਤੀ ਹੈ ਮੰਗਾ ਜਬਿੰਦ ਸਫ਼ ਜਾ ਦੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਖਸਾ ਸਲੇ
 ਕਰ ਕੋਲ ਜਾ ਦਾ ਹੈ ਤਾ ਨਾ ਸਕਾ ਦੇ ਗਾਹ ਜਾ ਦੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਮਥਨ ਬਿਨਾ ਹੀ ਦੇਖੀ ਕੁਲੀ ਸੁਰਤਿ ਤਾ ਇੰਦ੍ਰੀ ਦੇ ਗਾਹ
 ਜਾ ਦੀ ਹੈ। ਅਸਾ ਜੇ ਤੈਨੂੰ ਪੁਛਿਆ ਜਤੀ ਦਸੈ ਸੋ ਉਨਾ ਕਿਸੇ ਗਾਹ ਜਾਵਣ ਨਾਹੀ ਦਿਤੀ। ਤਾ ਓਹ ਅਸਲ ਜਤੀ ਹੈ
 ਨਾ। ਤਾ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਸਤਿ ਜੀ ਸਤਿ। ਹੁਣ ਮੇਰੀ ਬਹੁਤਿ ਨਿਸ਼ਾਹੇਈ। ਤਾ ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ

ਨਾਨਕਾਵਲੀ

ਜੀਹੁਣ ਅਗੇ ਭੀ ਚਲਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਤੁਹਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਚਲਦੇ ਆਹੇ। ਤੁਹਾਗੇ ਪੀਚੰਦ ਮੰਗ
ਲ ਨਾ ਥਨ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨਾਨਕ ਤੁਹਾ ਪਾਠ ਤੋਹੇ। ਤੁਹਾ ਮੰਗ ਲ ਨਾ ਥ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਗੋਪੀ ਨਾ ਥ ਜੀ ਜੇ ਕਿਉ
ਹੀ ਰਹਤਾ ਹੈ ਤੁਹਾ ਰਖੇ। ਐਸਾ ਸਾਧ ਜੇਗੀ ਸਰਸਾ ਥਿਰ ਹਟੇ ਕੀ ਲਾਇ ਕਹੈ। ਤੁਹਾਗੇ ਪੀਚੰਦ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਨਾ ਥ
ਜੀ ਤੁਮ ਕਹੈ। ਤੁਹਾ ਮੰਗ ਲ ਨਾ ਥ ਅਤੇ ਪੁਪੁਨਾ ਥ ਅਤੇ ਗੋਪੀ ਨਾ ਥ ਅਤੇ ਪੁਨਾ ਥ ਇਤਨਿਆ ਮੇਲ ਕਰਿਕ
ਹਿਆ ਹੋ ਨਾਨਕ ਤਪਾਤੁ ਮਕਿਉ ਰਮਤੇ ਹੋਈ ਹੀ ਹੀ ਰਹੁ ਸਿਧ ਮੰਡਲੀ ਮੈ ਕਰੋ ਗੁਜਗਨਾ। ਤੁਹਾ ਰੇ ਜੀ ਜਾਲ ਤੋ ਕੇ
ਈ ਰਹਿਆ ਨਾਹੀ। ਤੁਹਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ। ਏਕ ਜੀ ਜਾਲ ਹਮਾਗ ਕਹੀ ਏਸਾਧ ਮੁਰਤਿ ਕੇ ਪਰਸਨਾ
ਲਖ ਚਉਰਾਸੀ ਹਮ ਤੇ ਛੁਟੀ ਏਕ ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ ਰਸਨਾ। ੧॥ ਸੁਣਿ ਸਿਧੇ ਭਾਈ ਮੇਰੇ। ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਿਆ
ਤੇ ਕੀਏ ਨਿਬੇਰੇ। ੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਆਸਨ ਥੈ ਸਨਹ ਮਤੇ ਛੁਟਾ ਛੁਟੇ ਕਰ ਮਸੀ ਸਾਰਾ। ਸਗਲੇ ਥੀਧ ਨਪਗ ਕੇ ਕਾ
ਟੇ ਪਾਇ ਮੋਖ ਦੁਆਰਾ। ੩॥ ਏਕ ਕਾਰ ਪਰ ਨਜਰਿ ਹਮਾਰੀ ਵੈ ਜਾਇ ਤੁਨ ਪਾਰੇ। ਦਸ ਅਉਤਾਰ ਅਉਰ ਦੇਵ
ਤੇ ਵਾਰ ਵਾਰ ਕਰਿ ਗਾਰੇ। ੩॥ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤ ਕੇ ਬਸਤ੍ਰੇ ਜਨ ਸਹਾਜੇ ਰੰਗ ਮੈ ਖੇਲੇ। ਪ੍ਰਣਵੈ ਨਾਨਕ ਸੁਣਿ ਨਾ
ਬੋਲਿਓ ਸਿਉ ਸਕਤੀ ਇਕ ਮੇਲੇ। ੪॥ ਮੰਗ ਲ ਨਾ ਥ ਕਹਿਆ ਤੁਪਾ ਜੀ ਤੁਮ ਕਉ ਨਿਰੰਜਨ ਐਸਾ ਹੀ ਕੀ
ਆਹੈ। ਪਰ ਹਮ ਆਪਣੇ ਵਾਸਤੇ ਕਹਤੇ ਹੈ ਤੁਸਾਧ ਮੁਰਤਿ ਹੈ ਤੇਰਾ ਦਰਸਨ ਦਲ ਭਰੇ ਤੁਹਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕ
ਹਿਆ ਮੰਗ ਲ ਨਾ ਥ ਜੀ ਜੇ ਤੁਮ ਹੋ ਸੋ ਤੀ। ਤੁਹਾ ਮੰਗ ਲ ਨਾ ਥ ਅਤੇ ਪੁਪੁਨਾ ਥ ਗੋਪੀ ਨਾ ਥ ਸਭ ਨਾ ਕਹਿਆ ਤ
ਪਾ ਜੀ ਤੁਮ ਕੋ ਨਿਰੰਜਨ ਪੁਰਖ ਕੀ ਰਜਾਇ ਹੈ। ੩੪॥ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹੁ ਗੁਰੂ॥ **ਸਾਖੀ ਹੋਰ**
ਲੀ॥ ਤੁਹਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਤੇ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨੇ ਤ੍ਰਿਹਾਉ ਚੂਰੀ ਲੀਤੀ ਜਾਇ ਬਿਆਰ ਪਰ ਬਤ
ਤੇ ਖੜੇ ਹੋਇ। ਜਿਥੇ ਦਤਾਤ੍ਰਿਓ ਸੰਨਿਆਸੀ ਆਹਾ। ਅਗੇ ਦਤਾਤ੍ਰਿਓ ਲਮਾ ਪਇਆ ਹੈ। ਤੁਹਾ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ
ਮੁਖ ਤੇ ਕਹਿਣੇ ਕੀ ਬਾਤ ਨਾਹੀ ਮੁਖ ਤੇ ਕਹੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾ ਸੋਹਤਾ ਹੈ। ਅਬ ਹਮ ਕੋ ਰਜਾਇ ਦੇਵੇ।

ਆਗੁਰੂ ਜੀ ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਕਿਥੇ ਆਏ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀਂ ਬਿਆਰ ਪਰਬ ਤੇ ਆ १੬੭
 ਏ। ਤਾਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਕਿਤੇ ਨੇ ਜੋ ਜਨ ਆਏ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰ
 ਦਾਨਾ ਅਸੀਂ ਸਾਢੇ ਸਤਿਹ ਜਾਰ ਜੋ ਜਨ ਆਇ। ੭੦੦੦੦॥ ਤਾਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਕੋਈ ਇਥੇ ਭੀ ਸਾਧ
 ਸਿਧ ਹੈ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਇਥੇ ਵਡਾ ਅਭਿਯੁਤ ਪੁਰਖ ਹੈ। ਜਿਸ ਤਾਈਂ ਸੰਨਿਆਸੀ ਪੂਜ
 ਦੇ ਪੈਨ। ਤਾਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਇਸਦਾ ਨਾਉਂ ਕਿਆ ਹੈ। ਅਤੇ ਉਹ ਕਿਥੇ ਹੈ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਉਸਦਾ ਨਾਉਂ ਦਤਾਤ੍ਰਿਓ ਹੈ। ਅਤੇ ਉਹ ਜੋ ਉਚੇ ਢੰਢਿ ਦੇਖ ਨਾ ਪੈ ਉਸ ਉਪਰਿ ਪਾਇਆ
 ਹੋਇਆ ਹਈ। ਤਾਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਉਸਤਾਈਂ ਭੀ ਦੇਖੋਗੇ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰ
 ਦਾਨਾ ਦੇਖੀਏਗੇ। ਜਾਇ ਦਤਾਤ੍ਰਿਓ ਦੇ ਉਪਰਿ ਖੜੇ ਹੋਇਓ। ਅਗੈਂ ਦਤਾਤ੍ਰਿਓ ਅੰਭਿਯੁਤ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ
 ਹੋਇਏਗੇ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਕਿਉਂ ਭਾਈ ਬਾਲਾ। ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਜੋ ਤੁਸਾਰੀਰ
 ਜਾਇ। ਤਾਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਹੁਣ ਤਾ ਆਇ ਪਹੁੰਚੇ ਹੈ। ਬੁਲਾਉਇ ਸਤਾਈਂ ਦੇਖੀਏ। ਏਹ ਭੀ
 ਸਾਧ ਵਡਾ ਆਖਦੇ ਹੋ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭੁਲਾ ਮਰਦਾਨਾ ਤੇਰਾ ਆਖਿਆ ਭੀ ਮੰਨਣਾ। ਤਾਗੁ
 ਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ॥ ਹੋਤੀ ਦੇਹ ਬੋਲੇ ਕਿਉਂ ਨਾਹੀ। ਸਮਝਿ ਦੇਖੋ ਅਪਨੇ ਮਨ ਮਾਹੀ। ਜਬ ਲਗ
 ਦੇ ਹੀ ਤਬ ਲਗ ਆਸਾ। ਇਉਂ ਨਹੋ ਵੈ ਪੂਰਨ ਸੰਨਿਆਸਾ। ਬੋਲ ਦਿਸਦ ਚਿਤੁ ਗਏ ਠਾਇ। ਏਕ ਨਗਾਇਣ
 ਸੁਕੁ ਘਟਿ ਮਾਹਿ। ਬਿਨ ਵੈ ਨਾਨਕ ਸੁਣਿ ਦਤਾਤ੍ਰਿਓ। ਮੂਰਤਿ ਸੁਭਾ ਨਿਰੰਜਨ ਦੇਉ। ਦਤਾਤ੍ਰਿਓ ਵਾਚਾ। ਕੋਈ
 ਨਾਹਿ ਪਰੋ ਜਨ ਘਟਿ ਹੀ ਮਾਹਿ। ਬੋਲ ਨਕਾਜਿ ਹੋਇ ਸੁਭਾਇ। ਕਾਇਆ ਹਮਰੀ ਮੈਲ ਨ ਲਾਗੀ। ਬੋਲ ਬ
 ਚਨ ਸੇਰ ਹੋਤਿ ਆਗੀ। ਹਲ ਚਲ ਕਦੀ ਨ ਬਿਆਏ ਮੋਹ। ਪੂਰਨ ਕਿਰਪਾ ਚਿਤ ਵਸਿਆ ਸੋਇ। ਰੋਮ ਰੋਮ ਮਰ

ਇਹ ਜਪਤਾ॥ ਕਾਹੇ ਕੋਰ ਸਨਾ ਸੇ ਬਕਤਾ॥ ਦਤਾ ਤਿਉ ਕੋਹੇ ਸੁਣਨਾ ਨ ਕਤ ਪਾ॥ ਅਪਨਾ ਛੋਰ ਹੋਇ ਰਹੁ ਅ
 ਜਪਾ॥ ੩॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਾਚਾ॥ ਅਜਪਾ ਕਹੀਏ ਸੋ ਤੀਜ ਪੁਟੀ ਸੋ॥ ਕਿਉ ਨ ਜਪੀਐ ਪੁਰਨਾ
 ਗਦੀ ਸੋ॥ ਜਪ ਕਰਤੇ ਕਰਤੇ ਅਜਪਾ ਹੋਇ ਜਾਵੈ॥ ਤਬ ਕਾਇਆ ਨਿਰਮਲ ਹੋਇਆਵੈ॥ ਜਬ ਲਗਕਾ
 ਇਆ ਤਬ ਲਗਾਇਆਇਆ॥ ਬਿਨ ਸੇਕਾਇਆ ਤਬ ਏਕ ਦਿਖਾਇਆ॥ ਨਾਨਕ ਬੋਲੈ ਸਚੀ ਬਾਣੀ
 ਸੁਣ ਦਤਾ ਤਿਉ ਭੁਗਵਾਨ ਪ੍ਰਾਨੀ॥ ੩॥ ਦਤਾ ਤਿਉ ਵਚਾ॥ ਜਪ ਜੋਧੇ ਜਬ ਦਿਸਦਿ ਨ ਆਵੈ॥ ਦੇਖ ਆਇ
 ਸਦਿ ਤਬ ਜਪ ਭੁਲਾਵੈ॥ ਕਾਇਆ ਥਕੀ ਰਸਨਾ ਥਾਕੀ॥ ਆਪਨ ਰਾਇ ਦੁਹਾ ਸਾਖੀ॥ ਨਾਕੁ ਛਜ
 ਪੁਣਾ ਨਾਕੁ ਛਤ ਪਣਾ॥ ਦਤਾ ਕਹੇ ਸਭ ਏਕੋ ਬਖਸ਼ਾ॥ ਦਤਾ ਕਹੇ ਸੁਣਨਾ ਨ ਕਤ ਪਾ॥ ਕਉ ਨ ਤੁੰ ਜਪ ਕਾਕ
 ਜਪਤਾ॥ ੪॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਾਚਾ॥ ਜਪਤ ਜਪਾਏ ਕੰਕਾਰਾ॥ ਸਭ ਮੂਰਤਿ ਰਹੇ ਨਿਆਰਾ॥ ਨਾਨਕ
 ਬੋਲੈ ਸਚੀ ਬਾਣੀ॥ ਸੁਣ ਸੁਆਮੀ ਤੂੰ ਸਚ ਸਮਾਣੀ॥ ੫॥ ਦਤਾ ਤੇਉ ਵਚਾ॥ ਸੁਣਨਾ ਨ ਕਤ ਪਾ ਤੂੰ ਨਿਰੰਕ
 ਰ ਦੇਖ ਆਹੈ॥ ਸੁਆਮੀ ਪੁਛੇ ਚੇਹ ਨ ਬਤਾਯੋ॥ ਸੁਠਨ ਬੋਲਹੁ ਪਰਤ ਛੁਦਿ ਖਾਯੋ॥ ਬਿਨ ਦੇਖੈ ਕਿ ਆਸ
 ਖੀ ਹੋਵੈ॥ ਸੁਠਨ ਬੋਲ ਕੈ ਜਨ ਮਨ ਬੋਵੈ॥ ੬॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਾਚਾ॥ ਸੁਠਨ ਬੋਲੈ ਤਤੁ ਵਿਰੋਧੇ ਜਾਹ ਰਿਚਿਹ
 ਨ ਦਿਖਾਵੈ॥ ਜੋਗੀ ਅਰਸੀ ਨ ਆਸੀ ਭਰਮੇ ਤਿਨ ਕਉ ਖੋਰ ਪਹੁਚਾਵੈ॥ ਬੇਦ ਸਾਸਤ੍ਰ ਕਰਿ ਦੇਵਤੇ ਕੁਲੇਇ
 ਨ ਕੋਨਾ ਠਹਿਰਾਉ॥ ਏਕ ਨਿਰੰਜਨ ਮੂਰਤਿ ਆਛੀ ਪਰਸ ਪਰਸ ਗੁਣ ਗਾਉ॥ ੭॥ ਦਤਾ ਤਿਉ ਵਚਾ॥ ਸੁ
 ਆਮੀ ਬੋਲੈ ਤਤੁ ਵਿਰੋਧੇ ਕਿਉ ਸੁਠੀ ਬਾਤੇ ਬਕਤਾ॥ ਨਿਰੰਵਨ ਦਰਸਨ ਦੀਆ ਕ੍ਰਿਸੇ ਹੁ ਐਸੀ ਤੁ ਮੈਨ ਸਕਤਾ
 ਮਖਤੇ ਬਚਨ ਉਚਰੇ ਓਹੀ ਜੋਓ॥ ਨਿਰੰਵਨ ਭਾਵੈ॥ ਇਨ ਬਚਨੇ ਕਛੁ ਪਾਈਏ ਨਾਹੀ ਕਾਹੇ ਸਤਿ ਗਵਾਵੈ॥
 ੮॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਾਚਾ॥ ਸਤਿਹ ਮਾਰ ਕਦੀ ਨ ਜਾਵੈ ਹਮ ਬੋਲੈ ਸੁਠਨ ਗਈ॥ ਏਕ ਨਿਰੰਵਨ ਸੀ ਗਹ

ਜੀ

ਮਾਰੇ ਆਠ ਪਹਿਰ ਰਵਾਈ। ਰੋਮ ਰੋਮ ਮੈ ਓਹੀ ਬੋਲੈ ਦੁਜਾ ਅਵਰ ਨ ਕੋਈ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦਰਸਨ ਕਾਰਨ ਸੁਆਮੀ ੧੮੮
 ਕੁਰਮ ਰਹੀ ਸਭ ਲੋਈ। ਸੋ ਦਰਸਨ ਹਮ ਗੁਰੂ ਦਿਖਾਇਆ ਮੀਨ ਰਹੀ ਆਮੇਖਾ। ਦਸ ਅਵਤਾਰੋਂ
 ਨੇਨ ਪਾਇਆ ਸੋ ਹਮ ਪਰਤ ਛੁਦੇਖਾ। ੧੦॥ ਦਤਾਤ੍ਰਿ ਉਵਾਚਾ। ਬਾਤੋ ਪਰਪਰਤੀ ਤਿਨ ਆਵੈ ਜਉ ਪਰਤ
 ਛੁਨਦੇਖੋ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਾਤਨ ਸੁਣੀਆ ਆਗੇ ਖਟ ਦਰਸਨ ਕੇ ਭੋਖੋ। ਤਿਤੋ ਬਾਤ ਸੁਣਾਵੈ ਅਚਰਜ ਆਤਮਨਾ
 ਹਪਤੀ ਜੋ। ਸੁਆਮੀ ਕਹੈ ਸੁਣਨਾਨ ਕਤ ਪਾਠੁ ਸੁਣੇ ਕਉ ਨਹੀਂ ਭੋਖੈ। ੧੧॥ ਗੁਰਨਾਨਕ ਜੀ ਵਾਚਾ। ਰੀ
 ਤੇ ਗੋਜ ਬਨੈ ਨੀਦੇ ਖੇਤੁ ਮਗ ਚਿਤ ਕਰੋ ਰੋ। ਜੰਦੇ ਵਧਾਈ ਵਹਿ ਜਾਲੀ ਪਾਹਨ ਜੈ ਸੋ ਕਰੋ। ਕੀ ਬਲ ਖੰਧਰ
 ਨਾਇਆ ਗੁਣੈ ਉਜਲਾਹੇ ਇਨ ਜਾਵੈ। ਨਾਰਦ ਸਾਢਿ ਆਕਰੇ ਸੀ ਗਾਰ ਕੰਤ ਨ ਕਬਹੂ ਗਵੈ। ੧੨॥ ਦ
 ਤਾਤ੍ਰਿ ਉਵਾਚਾ। ਚਲਹੋਤ ਪਾਨਿ ਰੰਜਨ ਕੇ ਸਾਜੇ ਤੁਮ ਕਹਿ ਤੇ ਦੇਖਿਆ। ਸਾਸਤ੍ਰ ਬੇਦ ਪੁਕਾਰੇ ਅਹਿ ਬਿਧਾ ੫੪੮
 ਕਿਨਹੂਨ ਲੇਖਿਆ। ਅਚਰਜ ਬਾਤ ਸੁਣਾਈ ਤੁਮਹੂ ਹਮ ਤੋ ਕੁਰਮ ਤੁਰਕਾ। ਹਲ ਚਲ ਉਪਜੀ ਠਾਹਰਿ
 ਨਪਾਵੈ ਚਿਤ ਹਮਾਰਾ ਅਟਕਾ। ੧੩॥ ਗੁਰਨਾਨਕ ਜੀ ਵਾਚਾ। ਮੁਰਤਿ ਲਾਸ ਸਬ ਜਹੈ ਕਾਇਆ ਜੈ ਸੋ
 ਰੋਮ ਸੁਰਨਾ। ਅੰਤੀ ਹੀ ਰਚ ਰਨਾ ਦੇਖੀਏ ਚੰਦ ਸੁਰਜ ਨਿਰਖ ਤਿਨੈ ਨਾ। ਦਾਂਤੁ ਜਵਾਹਰਿ ਬਨੈ ਜਤਾਉ ਭਉ
 ਹਾ ਲੋਸ ਕਸਤੂਰੀ ਕੇ। ਨਾਕ ਦੀ ਸੇਖੰਡੇ ਕੀ ਧਾਰਾ ਜੈ ਸੀ ਦਾਮਨ ਚਮਕੈ। ਚਲ ਕਰਿ ਦੇਖੇ ਤੁਮੈ ਦਿਖਾਉ ਤੁਧ
 ਤੀ ਅਨੇ ਸੁਆਮੀ। ਨਿਰੰਵਨ ਕੇਨਾਨ ਕਸਦਾ ਹਜਰੀ ਆਠੇ ਪਹਰਿ ਸਲਾਮੀ। ੧੪॥ ਦਤਾਤ੍ਰਿ ਉਵਾਚਾ।
 ਦੱਖੀ ਸਕਤ ਤੁਮਾਰੀ ਨਾਨਕ ਜੋ ਬੋਲੈ ਸੋ ਸਾਚੀ। ਅਬ ਪਰਤੀਤ ਭਉਹੀ ਹੋਹਮ ਕੋ ਹਿਰਦੇ ਅੰਤ ਰਿਗ ਚੀ।
 ਧੀਨ ਸੁਗੁਰੂ ਤੁਮਾਰਾ ਕਹੀਏ ਜਿਨ ਤੁਮ ਕਉ ਦੇਖਾਇਆ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਾਤਨ ਸੁਣਾਵੈ ਅਚਰਜ ਆਤਮਨਾ
 ਪਾਥ ਨਾਇਆ। ੧੫॥ ਗੁਰਨਾਨਕ ਜੀ ਵਾਚਾ। ਖਟ ਦਰਸਨ ਪੰਥ ਸਭ ਦੇਖੇ ਭੋਖੇ ਤੁਮਾਰਾ ਉਚਾ।

ਜਾਤ ਵਰਨ ਸਭੁ ਸੇਵਕੁ ਤੁਮਰੇ ਤੁਮ ਸੰਗ ਨਾਹਿ ਪਹੁ ਚਾ। ਰਿਧ ਸਿੰਧ ਸਭੁ ਪੀਛੇ ਰੁਲੀਏ ਕਰੀਆਆ
 ਧਾਰਾ। ਨਾਨਕ ਕਹੇ ਸੁਣਦੁ ਸੁਆਮੀ ਸਚਾ ਭੇਖਤੁ ਮਾਰਾ। ੧੬। ਤਾਦ ਤਾਤਿ ਤਿਚਰਨ ਬੰਦ ਨਾਕੀ
 ਤੀ। ਬਹੁਤ ਸੋ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇਆ। ਤਾਭਾਈ ਬਾਲਾ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਆਪ ਵਿਚ ਮੁਸਕੋ। ਇਤਨੀ ਹਕੀਕ
 ਤੁਗੁਰੂ ਅੰਗ ਦਸੁਣੀ। ਤਾਗੁਰੂ ਅੰਗ ਦਸਤੁ ਬਿਦੇ ਹੋਇ ਗਇਆ। ਸਾਢੇ ਤ੍ਰੈ ਪਹਰਿ ਗਬਿਦੇ ਹਰਹਿਅੰ
 ਫਿਰ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਹੁਣ ਅਗੇ ਭੀ ਚਲਦੇ ਹੋ ਕਿ ਨਹੀ ਚਲਦੇ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ
 ਮਰਦਾਨਾ ਅਗੇ ਪ੍ਰਭਾ ਦੁਗਤਿ ਪੈਉ ਸਤੇ ਪ੍ਰਭੁ ਗਤਿ ਪੈ। ਤਿਸਤੇ ਉਪਰ ਨਿਰੰਕਾਰ ਜੋਤੀ ਸਰ
 ਪਹੈ। ਅਗੇ ਚਲੀਏਗੇ ਉਤਾ ਵਲਾਨ ਹੋਇ। ਦੇਖਾ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦਾਤਾ ਮਾਸਾ। ਜੋ ਜੋ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦਿਖਾਈ
 ਸੋ ਦੇਖਾ। ਬਿਆਰ ਪਰਬਤ ਤੇ ਉਤੇ ਅਲਲਾ ਲੀਲ ਪਰਬਤ ਤੇ ਗਏ ਜਾਇਖੇ ਹੋਇ। ੩੫॥ ਬੋਲ
 ਹੁਭਾਈ ਜੀਵਾਹਿ ਗੁਰੂ॥ **ਸਾਖੀ ਹੋ ਰਚਲਾ**॥ ਤਾਮਰਦਾਨੇ ਪਾਛੇ ਆਜੀ ਹੁਣਿ ਅਸੀ ਕਿਥੇ ਆਏ।
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀ ਅਲਲਾ ਲੀਲ ਪਰਬਤ ਤੇ ਆਇ। ਅਤੇ ਅਲਲਾ ਲੀਲ
 ਇਸਦਾ ਨਾਉ ਤਾਪਾਇ ਆਹੈ ਜੋਇ ਸਤੇ ਅਲਲਾ ਦਾ ਬਸੇ ਰਾਹੇ। ਉਹ ਜੋ ਅਲਲਾ ਪੀਖੀ ਕਹੀ ਦੇਹੈ ਨਾ।
 ਅਕੇ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਭਗਤ ਦਾਰਾਜ ਹੈ। ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਭਗਤਿ ਅਲਲਾ ਦਾਰਾਜ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਤਾਮਰਦਾਨੇ ਅ
 ਖਿਆਜੀ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਭਗਤਿ ਇਥੇ ਹੀ ਹੈ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਇਥੇ ਹੀ ਹੈ। ਤਾਮਰ
 ਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਉਸਦਾ ਭੀ ਵਰਸਨ ਹੋਵ ਸੀ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਉਤਾ ਵਲਾਨ
 ਹੋਇ ਸਤੇ ਵਰਸਨ ਹੋਵਨਗੇ। ਤਾਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਕੁਲਾਜੀ। ਤਿਚਰਨ ਆਇ ਅਲਲਾ ਚਉ
 ਗਿਰ ਦਘਤਿ ਆਘੇਗਾ। ਅਲਲਾ ਦਾ ਸਿਰ ਦਾਰੇ ਜੋ ਆਗਾ। ਅਲਲਾ ਚੀਨ ਤਿਸ ਬਚਨ ਬੋਲਿਆ।

ਅਲਲਾਚੀਨਆਇਪਾਇਆਘੇਰਾ। ਕਉਨਤੁਕਿਹਕੋਰੇਬਸੇਰਾ। ਕਉਨਮਨੇਰਥਈਹਾਆਇਅ ੦੧੬੬
 ਕਉਨਨਾਮਤੁਕਿਨਹਿਪਠਾਇਆ। ਅਲਲਾਚੀਨਪੁਛੇਬਾਤਾ। ਪਿਰਪਾਕਾਕੋਫਿਰਤਾਕਾਚਾ। ੧ ॥
 ਅਲਲਾਮਿਲਕੇਪਾਇਆਘੇਰਾ। ਹਿਰਦੇਤੀਤਰਲਇਆਬਸੇਰਾ। ਦਰਸਨਕਾਰਨਈਹਾਆਇ
 ਆ। ਏਕਨਿਰਜਨਆਪਲਿਆਇਆ। ਫੁਟਜਾਇਜੇਹੋਇਕਚਾਇਆ। ਜਬਪਾਕਾਤਬਠਨਕਬਜ
 ਇਆ। ਸੁਣਿਅਲਲਾਚੀਨਨਾਨਕਅਰਦਾਸਾ। ਏਕਨਿਰਜਨਰਾਖੀਆਸਾ। ੩ ॥ ਤਾਅਲਲਾਚੀਨਗੁ
 ਰਨਾਨਕਜੀਦੇਪੈਗਤੇਲਗਾਸੇਟਣਾ। ਤਾਗੁਰਨਾਨਕਜੀਬਚਨਬੋਲਿਆ। ਸੁਣੁਕੁਈਅਲਲਾਚੀ
 ਨਤੁਸਾਰੇਦਰਸਨਅਸੀਆਇਹਾ। ਭੁਲਾਹੁਆਤੁਮਾਰਾਦਰਸਨਪਾਇਆ। ਤੁਮਾਰੇਅਲਲਾਚੀਨ
 ਬੋਲਿਆਜੀਹਮਨਿਹਾਲਹੁਏ। ਹਮਕੋਤੁਮਕੋਰਤਾਰਥਕੀਆ। ਹਮਗੀਨਗਰੀਕਿਰਤਾਰਥਹੁਈ। ਤਾ
 ਮਰਦਾਨਾਬੋਲਿਆਅਲਲਾਚੀਨਜੀਈਹਾਪ੍ਰਹਿਲਾਦਭਗਤਿਜੇਹੋਸੋਕਹਾਹੋ। ਤਾਅਲਲਾਚੀਨਕ
 ਹਿਆਕੁਈਈਹਾਹੋ। ਓਹਤੇਹਮਾਰਾਜਾਹੋ। ਉਸਦਾਭੀਦਰਸਨਕਰੀਓਬਡੇਭਗਤਿਹੋ। ਤਾਗੁ
 ਰਨਾਨਕਜੀਬੋਲਿਆਹਾਂਜੀਬਡੇਭਗਤਿਹੋ। ਪ੍ਰਹਿਲਾਦਿਭਗਤਿਕਾਏਕਉਚੀਪਹਾੜੀਪਰਿਆਸਣ
 ਥਾਤੁਹਾਂਬੈਰੇਬੋ। ਜਾਇਕਰਿਕਰਿਤਾਰਕਰਤਾਰਕਹਿਆ। ਅਗੇਪ੍ਰਹਿਲਾਦਿਭਗਤਿਮਗਨਬੈਰਾਬ
 ਪ੍ਰਹਿਲਾਦਿਕੀਤਾੜੀਖੁਲੀ। ਤਉਪ੍ਰਹਿਲਾਦਿਪੁਛਿਆਕੋਤੁਰੇਕੁਈ। ਈਹਾਂਤੇਆਦਮੀਕੀਗਮਨਾਹੀ
 ਤੁਕੋ। ਤਾਗੁਰਨਾਨਕਜੀਵਾਚਾ। ਹਮਕਰਤਾਰਰਾਮਕੋਬੈਦੇ। ਤਾਫੇਰਪ੍ਰਹਿਲਾਦਿਪੁਛਿਆਈਹਾਤ
 ਕਤੁਕਿਉਕਰਿਆਇਆ। ਤਾਗੁਰਨਾਨਕਜੀਵਾਚਾ। ਹਮਕਉਰਾਮਕਰਤਾਰਸਿਆਇਆ। ਤਾਫੇਰਪ੍ਰ
 ਹਿਲਾਦਿਭਗਤਿਪੁਛਿਆ। ਕਉਨਬਾਸਨਧੋਇਆਛਾਕੀਨਾ। ਕਉਨਦੁਧਆਛਾਚੋਇਲੀਨਾ। ਕਉ

ਨਸਮਾਇਨਬੀਚਸਮਾਇਆ। ਕਉਨੁ ਨੁਕਉਰਾਖਦਹੀਜਮਾਇਆ। ਕਉਨਮਥਨਕਰਿਕਾਇਆ।
 ਖਨਾ। ਕਉਨਤਾਉਦੇਨਿਰਮਲਚਾਖਨਾ। ਪੁਛੇਪੁਰਲਾਇਸੁਣਨਾਨਕਤਪਾ। ਤੁਝਕਿਨਹਿਬੁਝਾਇਆ।
 ਪਤੇਅਪਾ। ੧॥ ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਵਾਚਾ। ਤਨਧੋਇਆਛਾਬਾਸਨਕੀਆ। ਬਿਮਚੇਇਦੁਪਮਨਲੀਆ।
 ਲਗਨਅਗਨਦੇਤਾਇਕਨਾਇਆ। ਗੁਰਉਪਦੇਸਸਮਾਇਨਪਾਇਆ। ਗੁਰਕਿਰਪਾਮਥਲੀਆਮਾਖਨ।
 ਤਰਿਕਿਰਪਾਨਿਰਮਲਤਤਚਾਖਨਾ। ਸੀਤਸੀਗਲੇਦਹੀਜਮਾਇਆ। ਪੁਣਵੈਨਾਨਕਸੁਣਭਗਤਪੁਰਸਾਦ
 ਹਮਸੁਪ੍ਰੀਆਦਜੁਗਾਦਿ। ੨॥ ਪੁਰਲਾਇਵਾਚਾ। ਧੰਨਗੁਰੂਜਿਨਦੀਆਗਿਆਨਾ। ਕਸਿਜੁਗਭੀ
 ਤੁਰਆਛਾਧਿਆਨਾ। ਆਛੀਕਰਈਆਛਾਭੇਖਾ। ਆਛੀਬੁਧਿਆਛਾਬਿਬੇਕਾ। ਸੁਣਨਾਨਕਪਰਤਛਾ
 ਧਾਰਾਮਨਗਾਇਣਤੁਮਰੇਸਾਥ। ੩॥ ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਵਾਚਾ। ਧੰਨਨਗਾਇਣਧੰਨਰਾਮਾ। ਜਿਨਚਲ
 ਤਾਦਿਖਾਇਆਤੁਮਰੇਕਾਂਮਾ। ਅੰਸੀਭੁਗਤਿਤ੍ਰਿਭੁਭਈਤੁਮਾਰੀ। ਤਾਤਕਾਲਪ੍ਰਭੁਕੀਨੀਕਰੀ। ਸਾਸ
 ਸਾਸਪੁਰਲਾਇਚਿਤਾਰਿਆ। ਨਾਨਕਰਾਮਜਨਕਾਕਾਜਸਵਾਰਿਆ। ੪॥ ਤਾਪੁਰਲਾਇਭੁਗਤਿਕ
 ਹੀਆ। ਨਾਨਕਤਪਤੈਨਰਾਮਕਲੀਕਾਲਵਿਚਵਡਾਭੁਗਤਿਕੀਤਾਪੈ। ਤੇਰੇਸੰਜੋਗਬਹੁਤੇਜੀਆਦਾਉਪ
 ਰਹੋਵੈਗਾ। ਤੇਰਾਬਡਾਪੁਤਾਪਹੋਵੈਗਾ। ਇਸਕਲਜੁਗਵਿਚਅਗੇਕਬੀਰਭੁਗਤਿਇਥੇਪੁਰਪਹੁਚਿਆ
 ਹੈ। ਅਤੇਹਿਕਤੁਭੀਆਇਪਹੁਚਿਆਹੈ। ਤਾਮਰਦਾਨੇਪ੍ਰਹਿਲਾਦਭੁਗਤਨੁਪੁਛਿਆਜੀਤੁਵਡਾਭੁਗਤਿਹੈ
 ਤੇਰੇਵਾਸਤੇਰਾਮਵਡਾਚਲਤਦਿਖਾਇਆਹੈ। ਤੇਰੰਗਾਮਜੀਵਡੀਨਜਰਿਬੋਲੀਹੈ। ਅਜੀਕੋਈਹੋਰਭੀਇ
 ਥੇਪਹੁਚਸੀ। ਕਿਕਬੀਰਅਤੇਨਾਨਕਜੀਪਹੁਚੇਹੈਨਾ। ਤਾਪ੍ਰਹਿਲਾਦਿਭੁਗਤਿਥੋਲਿਆਦੇਖਭਾਈ
 ਪੁਛਨਾਨਕਤਪੇਨ੍ਹਾ। ਕੋਈਹੋਰਆਵਸੀਕਿਨਾਆਵਸੀ। ਤਾਮਰਦਾਨੇਆਬਿਆਜੀਤੁਸੀਵਡੇਭੁਗਤਿ

ਹੇਅਗੋਹੋਇਹੋ। ਤੁਸਾਨੁਅਗਲੀਪਿਛਲੀਸਕੁਮਸੁਮਹੈ। ਤੁਪ੍ਰਹਲਾਦਭਗਤਿਕਹਿਆਸੁਣੁਭਾਈਇਕ ੨੦੦
 ਏਸਦਾਗਰਭਾਈਹੋਵੈਗਾ। ਓਹਇਥੇਆਇਪ੍ਰਰਪਹੁਚੇਗਾ। ਹੋਰਸਦਾਕੀਮਨਾਹੀ। ਹੋਰਵੇਰੇਵੇਰੇਭਰ
 ਤੁਹੋਇਹੈਨਾਅਤੇਹੋਵਨਗੇਪਰਪਹੁਚੇਨਾਹੀਅਤੇਪਹੁਚਨਗੇਨਾਹੀ। ਤੁਫੇਰਮਰਦਾਨੇਪੁਛਿਆਜੀਓਹਕ
 ਦੋਹੇਸੀ। ਅਤੇਕੇਹੜੇਜਗਵਿਚਹੋਵੈਗਾ। ਤੁਪ੍ਰਹਿਲਾਦਿਭਗਤਿਕਹਿਆਸੁਣੁਭਾਈਕਲਜੁਗਵਿਚ
 ਹੋਵੈਗਾ। ਅਤੇਜਦਨਾਨਕਤਪਾਦੇਹਛੇਰੇਗਾ। ਇਸਥੇਸਉਦਰਿਆਪਿਛੋਂਹੋਵੈਗਾ। ਪਰਵਰਭੁਕ
 ਤੁਹੋਸੀਅਤੇਨਾਨਕਤਪੇਨਾਏਓਪਹਿਰੇਵੈਗਾ। ਅਤੇਇਨਤ੍ਰਿਹੁਦੇਤੁਸਹੋਰਭਗਤਿਨਾਹੀ। ਤੁਫੇਰਮਰ
 ਦਾਨੇਪੁਛਿਆਜੀਤੈਂਕੇਹੜੇਕੇਹੜੇ। ਫੇਰਪ੍ਰਹਲਾਦਭਗਤੁਕਹਿਆਸੁਣਿਭਾਈਅਗੋਕਬੀਰਭਗਤਿਹੋਇ
 ਆਹੈ। ਅਤੇਹੁਣਨਾਨਕਤਪਾਹੋਇਆਹੈ। ਅਤੇਪਿਛੋਂਉਸਹੋਣਾਹੈ। ਤੁਫੇਰਮਰਦਾਨੇਪੁਛਿਆਜੀਕਬੀਰਤ
 ਜੁਲਾਹਆਹਾ। ਅਤੇਨਾਨਕਤਪਾਖੜੀਹੋਇਆ। ਦਿਖਾਜੀਓਹਕਿਸਦੁਰਲਵਿਚਹੋਵੈਗਾ। ਅਤੇਕੇਹੜੀ
 ਧਰਤੀਕੇਹੜੇਸਹਰਹੋਵੈਗਾ। ਤੁਫੇਰਪ੍ਰਹਲਾਦਿਭਗਤਿਕਹਿਆਸੁਣਿਭਾਈਧਰਤੀਪੰਜਾਬਦੀਸਹਰਵ
 ਟਾਲੇਵਿਚਅਤੇਵਰਨਜਟਦੇ। ਫੇਰਮਰਦਾਨੇਪੁਛਿਆਜੀਕੇਹੜੇਹੋਸੀ। ਤੁਫੇਰਪ੍ਰਹਲਾਦਭਗਤਕ
 ਹਿਆਭਾਈਸੁਣੁਭਾਵੈਕੋਈਰੰਜਹੋਵੈਭਾਵੈਕੋਈਖੁਸੀਹੋਵੈਓਹਕਬੀਰਥੇਅਤੇਨਾਨਕਤਪੇਥੇਵਿਧਿਹੋਸੀ
 ਤਾਗੁਰਨਾਨਕਜੀਥੋਲਿਆਕਿਉਮਰਦਾਨਾਅਸਾਰੁਆਖਿਆਝੁਠਜਾਤੇ। ਤੁਮਰਦਾਨਾਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀ
 ਦੇਪੈਗਤੇਫੁਹਿਪਇਆਜੀਮੈਭੁਲਾਹਾਂ। ਤਾਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਸੁਣਿਮਰਦਾਨਾਜੇਪੂਰਨਮਹਾਪੁਰ
 ਖਹੈਨਸੋਪਾਜਨਾਹੀਰਖਦੇ। ਓਹਜਿਉਦੀਤਿਉਆਖਦੇਦੇਹੈਨਾ। ਤੁਫੇਰਪ੍ਰਹਿਲਾਦਿਭਗਤਿਥੋਲਿਆਹੋ
 ਤਪਾਜੀਉਉਹੋਜੇਗਾਹੈ। ਓਹਜੇਸਤਿ ਪੁਰਖਹੈਸੋਆਪਣੀਵਡਿਆਈਨਾਹੀਕਹਦੇ। ਓਹਜਿਉਕੀਤਿ

79

ਹੋਇ। ਜਾਮਰਦਾਨਾ ਦੇਖੇਤਾ ਕਿ ਅਦੇਖੇ ਜੋਤਾਰੇ ਦਿਸਾ ਆਵਣੇ ਰਹੇਗੇ। ਤਾਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ
 ਤਾਰੇ ਤਾਨ ਜਰਨਾ ਹੀ ਆਵੇ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਹੇਠ ਦੇਖਾ। ਤਾਮਰਦਾਨਾ ਦੇਖੇਤਾ
 ਤਾਰੇ ਸੁਭੇ ਹੇਠ ਨਜਰਿਆ ਵੇਦੇ ਹੈਨਾ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪੁਛਿਆ ਕਿਉ ਮਰਦਾਨਾ ਤਾਰੇ ਰਿਠੇ। ਤਾਮਰਦਾ
 ਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਤਾਰੇ ਤਾਰੇ ਹੇਠ ਨਜਰਿਆ ਵੇਦੇ ਹੈਨਾ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਤਾਰੇ ਸੁ
 ਭੇ ਹੇਠ ਰਹੇ ਅਸੀ ਉਪਰ ਆਏ। ਤਾਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਤਾਰੇ ਤਾਸੁਭੇ ਅਤੇ ਚੰਦ ਅਤੇ ਸੁਰਜ ਹੇਠ ਰਹੇ
 ਹਚਾਂ ਵਨਾ ਕੇਹੇ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਇਹ ਚੰਦ ਨਾ ਪੂਰੁ ਗਤ ਦਾ ਹੈ। ਤਾਫੇਰ ਮਰ
 ਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਪੂਰੁ ਗਤ ਕੀ ਥੇ ਹੈ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਤਿਹ ਜੋ ਮੰਡਲ ਨਜਰ ਆ
 ਵਦਾ ਹੈ ਈ ਉਸੇ ਉਪਰ ਹੈ। ਤਾਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਘਰ ਵਿਚ ਆਇ ਹੋ ਚਲੇ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿ
 ਆਮਰਦਾਨਾ ਉਤਾਵਲਾ ਨਹੋਇ। ਤਾਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਭਲਾ ਜੀ। ਤਾਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ
 ਕਿਉ ਭਾਈ ਬਾਲਾ। ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਜੋਤੁ ਸਾਧੀ ਰਜਾਇ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪੁਰ ਦੇ ਮੰਡਲ
 ਨਚਲੇ। ਅਗੇ ਪੂਰੁ ਗਤਿ ਆਪਣੇ ਮੰਡਲ ਵਿਚ ਫਿਰਦਾ ਹੈ। ਪੂਰੁ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਪੂਰੁ ਵਾਚਾ ਕੋਸਿਘ
 ਬਨ ਚਰ ਆਇ ਆਖੇ ਚਰ ਭੁਚਰ ਕਉ ਨ ਸਹਾਇਆ। ਰਾਖਸ ਦਾਨੇ ਭੂਤ ਪਰੇਤ। ਕਿਨੇ ਤੁਮੇਲੀ ਘਾਇਆ
 ਸੇਤਾ। ਬਿਖਮ ਬਾਟ ਦਰ ਅਸਥਾਨ। ਕਿਉ ਕਹਿ ਮਾਰਗ ਲੀ ਆਪਛਾਨ। ਐਸੀ ਅਗੇ ਹੁਈ ਨਹੋਇ। ਏ
 ਨ ਕਈ ਰਾਗੇ ਨ ਪਹੁੰਚੇ ਕੋਇ। ਐਸਾ ਕਿਰਪਾ ਕਰੀ ਕਈ ਗਾਰਾਮ ਨਾਮ ਕਾ ਬਨਿਆ ਸਰੀਰ। ੧॥
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਾਚਾ। ਏਕਟੇ ਕਪਰ ਸਿਘ ਬਨ ਚੇਰੇ। ਬੇਚਰ ਭੁਚਰ ਆਵੈ ਨੇਰੇ। ਦਾਨ ਉਦੇ ਉਸੇ ਵ
 ਕ ਭੂਤ ਪਰੇਤ। ਪਵਨ ਅਸਵਾਰ ਹੋਇ ਲੰਘੇ ਸੇਤਾ। ਬਾਟ ਸੁਹੇਲੀ ਪਹੁੰਚੇ ਥਾਨ। ਨਿਰੰਜਨ ਲਿਲਾਟ ਲਿ

ਖਿਆਨਿ ਰਥਾਨਾ। ਆਗੇ ਹਈ ਅਬ ਭੀ ਹੋਇ। ਏਕ ਕਬੀਰਾਨਾ ਨ ਕਰੇਇ। ਤੀਜੇ ਹੋਰ ਹੀ ਦਲ ਜਟੇ
 ਟਾ। ਜਾਂ ਕੋ ਆਪ ਨਿਰੰਜਨ ਭੁੰਟਾ। ਅੰਮ੍ਰਿਤੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰੀ ਕਬੀਰਾ। ਦੁੱਜੇ ਨਾਨਕ ਬਾਧੀ ਧੀਰਾ। ੨॥ ਧੂ
 ਕੁਗਤ ਵਾਚਾ। ॥ ਸੁਣਿ ਨਾਨਕ ਤੂੰ ਭੁਠਾ ਕਿਉ ਕਹਿਤਾ। ਕੋਈ ਬਿਨਾ ਕਬੀਰਾ ਆਗੇ ਨ ਜਾਤਾ। ਨਾ ਭਿਹੁ
 ਆਨ ਨਾ ਉਨੀ ਸਾਣਾ। ਕਿਉ ਭੁਠਾ ਸਾਖੁ ਰੋਨਿ ਦਾਨਾ। ੩॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਾਚਾ। ਦੇਖੇ ਹੋ ਜਬ
 ਪੈਦੇ ਹੋਇ। ਏਕ ਪਲ ਕਮੈ ਪਹੁੰਚੇ ਸੋਇ। ਬੇਦ ਕਤੇਬ ਕੀ ਕਰੇ ਨ ਕਾਣਾ। ਸਚੁ ਨਾਮ ਤੋ ਕੋਨੀ ਸਾਣਾ। ਸੁ
 ਤੇ ਪੂਰਖੀ ਸਰਭਾਈ। ਨਾਨਕ ਸਚੀ ਸਾਖ ਸੁਣਾਈ। ੪॥ ਧੂ ਕੁਗਤ ਵਾਚਾ। ਜਾਹੁ ਨਾਨਕ ਜਾਹੁ
 ਗੋ ਕੀ ਧਰਾ। ਆਗੇ ਬਿਕਟਿ ਪਰਬਤਿ ਹੋਨੀ ਧਰਾ। ਦੇਖੇ ਅਰਤੁ ਮਾਰੀ ਸਕਤਿ। ਕੋਈ ਤੈ ਕੀ ਨੀ ਚਿੰਤੁ
 ਗਤਾ। ਪੁਰਪਹੁੰਚੇ ਕੇ ਬਾਟੇ ਫਿਰੇ। ਮੈਂ ਤੋ ਦਿਸਦਿ ਨੀ ਸਾਨਾ ਧਰੇ। ੫॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਾਚਾ। ਦੇ
 ਖੇ ਪੁਰਖੁ ਗਤਿ ਤੁਮ ਖੜੇ। ਅਬ ਹਮਈ ਨ ਪਰਬਤ ਚੜੇ। ਮਰਦਾਨਾਈ ਨ ਪਰਬਤ ਰਹਿਆ। ਬ
 ਲਾ ਅਖੰਡ ਪਰਬਤਿ ਪਰਗਇਆ। ਨਾਨਕ ਪੁਰਪਹੁੰਚੇ ਦਰਬਾਰਾ। ਨਹਾਂਤ ਖਤ ਬੈਠਾ ਸਾਚਾ ਕਰ
 ਤਾਰਾ। ਪਾਸਖ ਵਾਸੀ ਕਰੇ ਕਬੀਰਾ। ਨਿਰੰਕਾਰ ਕੇ ਪਾਸ ਵਜੀਰਾ। ਅਭਿਅੰਨਿ ਰੰਕਾਰ ਜਬ ਦੀਨੀ
 ਤਬ ਦਾਸ ਕਬੀਰੇ ਅੰਤਰਿ ਬਿਧੀਨੀ। ਕਬੀਰ ਕਹੇ ਸੁਣ ਨਾਨਕ ਭੁਗਤਿ। ਆਛੀ ਸੇਵਤੁ ਮਾਰੀ ਜ
 ਗਤਿ। ਅਬ ਤੁਮ ਮਾਤੁ ਲੋਕ ਮੈਂ ਸਾਵੇ। ਸੂਚੀ ਨਿਰਮਲ ਭੁਗਤਿ ਦ੍ਰਿੜਾਵੇ। ਛੋਰੇ ਦੇਹੁ ਤੋਈ ਹਾਅਾਵੇ। ਤ
 ਬਲਗ ਆਛੀ ਭੁਗਤਿ ਕਮਾਵੇ। ਕਹੇ ਕਬੀਰ ਸੁਣ ਨਾਨਕ ਭਾਈ। ਹਮ ਤੁਮ ਕਉ ਉਪਦੇਸ਼ ਦ੍ਰਿੜਾਈ
 ਸਾਖੀ ਸਬਦ ਕਰੇ ਕਰਤਾਰਾ। ਆਛੇ ਹੋਇ ਆਵੇ ਦਰਬਾਰਾ। ਵੀ। ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਆਗਿਆ ਮਾਨੀ।
 ਉਪਦੇਸ਼ ਦੀ ਆ ਕਬੀਰ ਗਿਆਨੀ। ਸਚ ਖੰਡੇ ਨਨ ਕਾ ਫਿਰੇ। ਮਰਦਾਨਾ ਬਾਲਾ ਆਗੇ ਪਰੇ। ਤੀਨੇ

ਆਇਯੂਕੇਮੰਤੁਲਾ। ਆਰੇਯੂਨੇਪਕਰਿਆਅੰਚਲਾ। ਪ੍ਰਪੁਛੇਨਾਨਕਦੇਹਨਿਸਾਨੀ। ਕੋਸਾਦੇਖਿਆ ॥ ੨੦੨ ॥
 ਪ੍ਰਭੁਨਿਰਬਾਨੀ। ਹਮਕਉਸਾਂਚੀਸਾਖਸੁਣਾਉ। ਤੁਧਤੰਨਾਨਕਤਪਾਸਦਾਉ। ੧॥ ਗੁਰੂਨਾਨਕ
 ਜੀਵਾਚਾ। ਹਮਦੇਖਿਆਅਪਨਾਏਕੰਕਾਰਾ। ਸਾਖਕਧੀਰਿਕਰੇਬੀਚਾਰਾ। ਤੁਖਤਧੈਠਾਸਾਚਾਕਰਤਾ
 ਗ। ਪਰਬਤਜੋਤਿਨਲੀਨੀਜਾਇ। ਧੰਨਕਧੀਰਰਹਿਆਸਮਾਇ। ਕਧੀਰਭਗਤਕੀਪਦਵੀਉਚੀ
 ਜਿਨਨਿਰਮਲਭਗਤਕਰੀਹੈਸੁਚੀ। ੨॥ ਨਾਨਕਪੁਛੇਬਡਭਾਈਮੇਰੇ। ਵਰਸਨਨਾਹਿਨਜੀਕਨਬੇ
 ਰੇ। ਅਚਰਜਬਤਤੁਮਹਮੇਦਿਖਾਈ। ਸੁਣਪੂਰਖੀਸਰਮੇਰੇਭਾਈ। ੩॥ ਪ੍ਰਭੁਗਤਦਾਚਾ। ਹਮਕੋ
 ਵਰਸਨਈਹਹੋਇ। ਮਨਮੇਦਬਿਧਾਰਹੈਨਕੋਇ। ਸਰਬਜੋਤਿਮਹਿਜੋਤਸਮਾਨੀ। ਜਿਉਪਾਨੀਕ
 ਉਮਿਲਿਆਪਾਨੀ। ਸਰਬਰੂਪਮੇਰੂਪਸਮਾਨਾ। ਦੁਜਾਹੋਤਾਕਹਾਬਿਗਾਨਾਏਕੋਆਪਸਭਆਪ
 ਦਿਖਾਇਆ। ਧੁਮੈਬੋਲਨਿਰੰਜਨਗਇਆ। ੪॥ ਤਾਫੇਰਮਰਦਾਨਾਬੋਲਿਆਬਡੇਭਗਤਿਜੀਜਉਤਿ
 ਹਮਰਤੁਮਏਕੋਹੋਤਉਇਸਮੰਤੁਲਮਹਿਫਿਰਤੇਕਿਉਰਹਤੇਹੋ। ਕਿਸੀਦੂਸਰੇਕੇਵਾਰਣੇਕਿਉਹੋਤੇਹੋ
 ੧੧॥ ਪ੍ਰਭੁਗਤਦਾਚਾ। ਆਪੇਬੈਰਾਆਪੇਫਿਰਤਾ। ਆਪੇਜੁਗਤਿਆਪਬੈਰਾਤਾ। ਆਪੇਏਕਅ
 ਪੇਅਨੇਕਾ। ਆਪਿਗਿਆਨੀਆਪਬਧੇਕਾ। ਸੋਲਹਕਲਾਸੀਪੂਰਨਆਪੇ। ਆਪੇਆਪਨਿਰੰਜਨ
 ਆਪੇ। ੧੨॥ ਜਲਬਲਪਰਬਤਪਤਾਣ। ਸਦਾਅਜੀਤਨੀਤੋਕਾਣਾ। ਸੁਣਨਾਨਕਬਾਲਾਮਰਦਾਨ
 ਦੁਜਾਸਮਝਕਰੇਜੰਜਾਣਾ। ੧੩॥ ਤਾਫੇਰਪ੍ਰਭੁਗਤਦੇਪੈਰਤੇਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਮਥਾਟੋਕਿਆ। ਤਾਪ੍ਰ
 ਭੁਗਤਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਦਾਮਥਾਵਹਾਰਥਾਨਾਲਿਪਕਲੀਤਾ। ਅਤੇਮਖਹੁਬਚਨਬੋਲਿਆ। ਸੁ
 ਣਨਾਨਕਤਪਾਤੈਨੁਨਿਰੰਕਾਰਕਰਤਾਰਦੀਬਰੀਕਿਰਪਾਹੋਈਹੈ। ਬਡੇਬਡੇਭਗਤਹੋਇਹੈਨਪਰਾਇਬ

ਤੇ ਨੀ ਕੋਈ ਨਾਹੀ ਪਹੁੰਚਿਆ। ਇਕੋ ਕਈ ਰਪਹੁੰਚਿਆਹੈ। ਅਤੇ ਇਕੋ ਤੁਪਹੁੰਚਿਆਹੈ। ਤੁੰ ਬੁਝ
 ਗਤ ਕਲੀ ਕਾਲ ਵਿਚਹੈ। ੧੪॥ ਤੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਸਾਨ ਰਜਾਇ ਦੇਹੁ ਗੁਰਗਤ ਜੀ। ਤੁ
 ਪੂਰੁ ਗਤਿ ਕਹਿਆ ਰਜਾਇ ਤੁ ਮਕੋ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕੀ ਜਹਾਜਾਣੁ ਤਹਾ ਥੈਲੋ। ਸਭੁ ਤੁ ਮਾਰੀ ਜਾਹਗਾਹੈ
 ਤੁ ਉਬਹੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਉਤਾਰੀ ਲੀਤੀ ਨਾ ਲੇ ਮਰਦਾਨਾ ਬਾਣਾ। ੩੭॥ ਬੋਲਹੁ ਗੁਣੀ ਜੀ ਵਾਹੁ ਗੁਰੂ
 ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ। ਤੁ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਸੀ ਅਸੀ ਪਰਤੀਤੋ ਕਿਤਨੇ ਜੋ ਜਨ ਉਚੇ ਆਇ। ਤੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀ ਚਾਲੀ ਲਖ ਜੋ ਜਨ ਆਇ। ੪੦੦੦੦॥ ਤੁ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ
 ਜੀ ਪੂਰੁ ਗਤਿ ਪਰਤੀਤੋ ਕਿਤਨਾ ਉਚਾਹੈ। ਤੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਉਹਤਾਲੀ ਲਖ ਜੋ
 ਜਨ ਉਚਾਹੈ। ੩੬੦੦੦॥ ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਪਰੇ ਕਿਤਨੇ ਜੋ ਜਨ ਆਹਾ। ਤੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਕਹਿਆ ਪਰਦਾਨਾ ਪਰੇ ਹਿਕਲਖ ਜੋ ਜਨ ਆਹਾ। ੧੦੦੦੦੦॥ ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਉ
 ਸਥੇ ਪਰੇ ਕੁਝ ਹੋ ਕਿ ਅਗੇ ਕੁਝ ਨਹੀ। ਤੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਅਗੇ ਸੁਧ ਸਮਾਰ ਕੁ
 ਝੁਨਾਹੀ। ਜੋ ਕਿਤਨਾ ਕਹੈ ਬੇਸੁਮਾਰ ਹੈ। ਦੇਖਨਾ ਆਹੋ ਨ ਜੋ ਧੂਰ ਜੇਹਾ ਅਤੇ ਪੁਲਾਦਿ ਜੇਹੇ ਓਰੇ ਹੀਖ
 ਤ੍ਰੇਹੇ ਨਾ। ਅਸਾ ਤੁ ਸਾਤੇ ਦੇਹੀ ਸਿਹਰ ਵਾਨ ਗਹਿਰੀ ਜੋ ਕਿ ਬੇਜਾਇ ਪਹੁੰਚੇ। ਉਸ ਦੇ ਪਸਾਰੇ ਦਾ ਮਹਾਮ
 ਕੋਈ ਨਹੀ ਉਹੁ ਆਪੇ ਹੀ ਮਹਾਮਹੈ। ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀ ਮਹਾਮਾ। ਅਤੇ ਤ੍ਰੈ ਸ੍ਰੀ ਸਟਿਕ ਰਤਾ ਅਖੀ ਦੇਹੈ
 ਨਾ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨ ਮਹੇਸ ਜੋ ਭੀ ਭਸਪਾਇ ਰਹੇ ਅੰਤ ਕਿਸੇ ਨੁਨ ਹਥ ਆਇਆ। ਅਤੇ ਕੁਮਲਾਹੈ ਸੋ
 ਸਾਰ ਅਉਤਾਰਾਨ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਆਖਦਾਹੈ ਅਤੇ ਉਨਾ ਭੋਰੀ ਅੰਤ ਨਾ ਪਾਇਆ। ਉਹੁ ਆਪਣੀ ਕੁਦਰਤਿ
 ਆਪੇ ਹੀ ਜਾਣਦਾਹੈ। ਹੋਰ ਅਗੇ ਦੀ ਜਾਣਦਾ ਨਹੀ ਇਹੁ ਜੀਤ ਕੀ ਤਹੇਇ ਆਹੈ। ਜਿਸ ਤਾਈ ਕਰਤਾਰ

ਦੀ ਕਰੋ ਪੀਰੋ ਵੈਰੀ ਸੋਈ ਆਪਤਾਈ ਧਰਮ ਜਾਣੈ ਗਾ। ਅਤਿ ਜਿਸ ਉਪਰ ਕਿਰਪਾ ਹੋਵੈ ਗੀ ਸੋ ਆਪਨੁ ਕੀ ३੦੩
 ਤੁਹਿ ਆਜਾਣੈ ਗਾ। ਮਰਦਾਨਾ ਇਸ ਸੀਸਾਰ ਉਪਰ ਕਰੋ ਪੀਧੁਤ ਹੋ। ਅਤੇ ਸੈਸਾਰ ਜੇਹਾ ਕਮਲਾਹੈ।
 ਜਿਸ ਤਾਈ ਚਾਹਟ ਕੇ ਜੁੜੇ ਹੋਨ ਅਕੇਚਾਰ ਬਾਹਰੇ ਦੀ ਆਹੈ ਨਾ। ਅਤੇ ਕੋਈ ਵਿਨਹੁ ਕਮ ਚਲਦਾਹੈ। ਤੁਹਿ
 ਏਹ ਜਾਣਦਾਹੈ ਜੇ ਮੇਰੇ ਤੇ ਵਡੀ ਕਿਰਪਾਹੈ। ਜਾਣਦਾ ਨਹੀ ਜੇ ਸਭੇ ਕੁਝ ਨਾਸਹੈ ਮੇਰੇ ਪਾਸੋ ਸਭੇ ਉਠਿ ਉਠਿ
 ਜਾਵੇ ਹੋਨਾ। ਅਤੇ ਮੈਥੀ ਅਜ ਕਲਈ ਵੇਹੋ ਇਜਾਸਾ। ਕਰਤੇ ਇਨਾ ਜੀਆ ਦਾ ਅਕਲ ਮਤਿ ਮਾਰ ਛੁਰੀਹੈ
 ਤੁਮਰ ਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਸਤਿ ਜੀ। ਜੇ ਕੁਝ ਕਰਤਾਰ ਤੁਸਾਰੇ ਮੁਹਕ ਚੁਕੀਦਾਹੈ ਪੂਰੇ ਵਚਨ ਕਢਾਇ ਦਾਹੈ
 ਪਰਜੀ ਹੁਣ ਅਸੀ ਕੇ ਹਫੇ ਪਰਥਤਿ ਤੇ ਆਇ। ਅਤੇ ਕਿਤੇ ਨੇ ਜੋ ਜਨ ਫਿਰ ਆਇਹਾਂ। ਤੁਹਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ
 ਆਮਰ ਦਾਨਾ ਅਸੀ ਹੁਣ ਕਲਕਾ ਪਰਥਤਿ ਤੇ ਆਇਹਾਂ। ਅਤੇ ਦੋਇਲ ਖਜੇ ਜਨ ਆਇਹਾਂ। ੩੦੦੦੦੦॥
 ਅਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਆਖੇ ਹੁਣ ਕੇ ਹਫੇ ਬੰਦਰ ਦੇਰਾ ਹੁਚਲ ਦੇਹੈ। ਤੁਮਰ ਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਅਸੀ ਆਏ ਕੇ ਹਫੇ
 ਬੰਦਰ ਦੇਰਾਹ। ਤੁਹਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਮਰ ਦਾਨਾ ਅਸੀ ਤਿਹੁ ਬੰਦਰ ਦੇਰਾਹੁ ਆਇਹਾਂ। ਤੁਮਰ ਦਾਨੇ
 ਆਖਿਆ ਜੀ ਕੇ ਹਫੇ ਕੇ ਹਫੇ। ਤੁਹਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਮਰ ਦਾਨਾ ਸੁਰਤ ਬੰਦਰ ਅਤੇ ਚਪਟਾ ਬੰਦਰ
 ਤੇ ਨਟਕਾ ਬੰਦਰ। ਤੁਮਰ ਦਾਨੇ ਕਹਿ ਆਖੀ ਹੁਣ ਕੇ ਹਫੇ ਬੰਦਰ ਦੀ ਸਿਧ ਹੈ। ਤੁਹਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ
 ਮਰਦਾਨਾ ਏਹੁ ਮਛਲੀ ਬੰਦਰ ਅਤੇ ਲਾਹੜੀ ਬੰਦਰ ਦਾਹਾਹੈ। ਤੁਮਰ ਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਜੇ ਤੁਸਾਰੀ ਰ
 ਜਾਇ। ਸੁਭਿ ਬੋਧਿ ਗੁਰੀ ਲੀਤੀ ਤਾਂ ਸੀਲਾ ਪਰਥਤਿ ਤੇ ਆਇ। ਤੁਮਰ ਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਅਸੀ ਕਿਤੇ ਨੇ ਜੋ
 ਨਫਿਰ ਆਇ। ਤੁਹਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਸੁਣ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀ ਯਾਰਾ ਲਖ ਜੋ ਜਨ ਆਇ। ੧੧੦੦੦੦॥
 ਸਭੇ ਤੇਰਾ ਲਖ ਜੋ ਜਨ ਫਿਰ ਆਇਹਾਂ। ੧੩੦੦੦੦॥ ਤੁਫਿਰ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਦੀਨਾ ਪਰਥਤਿ ਪੂਰੇ

ਲੋਕਿਤਨਾਉਚਾਹੈ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਮਰਦਾਨਾਪੰਥੀਹਜਾਰਜੋਜਨਉਚਾਹੈ॥ ੩੫੦੦੦
 ਫੇਰਭਾਈਬਾਲੇਪੁਛਿਆਜੀਅਖੰਡਪਰਬਤਿਧੂਭਗਤਿਪਾਸੋਕਿਤਨਾਉਚਾਹੈ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀ
 ਕਹਿਆਭਾਈਬਾਲਾਪਜੰਤਰਹਜਾਰਜੋਜਨਉਚਾਹੈ। ਤਾਫੇਰਭਾਈਬਾਲੇਪੁਛਿਆਜੀਜਿਥੇਨਿਰੰਕ
 ਰਜੋਤੀਸਰਪਥੈਠਾਹੈ। ਤਾਓਹਪਰਬਤਿਕਿਤਨਾਆਹਾ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਭਾਈਬਾਲਾਅਖੰ
 ਡਪਰਬਤਿਪਾਸੋਪੰਥੀਹਜਾਰਜੋਜਨਹੈ। ਤਾਭਾਈਬਾਲੇਪੁਛਿਆਜੀਉਸਪਰਬਤਦਾਨਾਉਕਿਆ
 ਹੈ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਭਾਈਬਾਲਾਉਸਪਰਬਤਦਾਨਾਉਨਿਰਾਧਿਕਾਰਪਰਬਤਹੈ। ਤਾਫੇਰ
 ਮਰਦਾਨੇਪੁਛਿਆਜੀਕੋਈਇਥੇਕੁਯਾਧਹੈ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਮਰਦਾਨਾਇਥੇਨਾਹੀ
 ਪਰਅਗਲੇਪਰਬਤਉਪਰਿਹੈ। ਤਾਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਚਲੋ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਮ
 ਰਦਾਨਾਕੁਝਛੁਖਲਗੀਹਈ। ਕੁਝਖਦਾਂਹੈ। ਤਾਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਇਥੇਤਾਪੰਥੀਨਾਹੀਨਜਰ
 ਆਵਦੇਆਵਮੀਦੀਕਿਆਖਣੀਹੈ। ਖਾਵਣਨੀਕਿਸੇਅਗੇਆਣਗਧਿਆਹੈ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕ
 ਹਿਆਮਰਦਾਨਾਉਹਜੋਉਚੀਪਹਾੜੀਦੇਖਦਾਂਹੈਉਸਉਪਰਜਾਇਕਾਰਿਜਿਤਨੇਖੁਸੀਆਵਣੀਫ
 ਲਤਿਤਨੇਖਾਇਅਤੇਤੋੜਕੁਲਿਆਉ। ਮਰਦਾਨਾਜਾਇਕਾਰਿਦੇਖੇਤਾਕੁਦਰਤਿਦੇਬਿਰਛਫਲੇਖੜੇ
 ਹੋਨ। ਮਰਦਾਨੇਹਬਨਾਇਤੋੜਿਤੋੜਿਕਰਿਮੁਹਪਾਇ। ਜਾਸੁਆਵਲਗੋਸੁਤਾਛੋਰੇਸਕੇਨਾਹੀਬਹੁ
 ਤਖਾਧੇਸੁ। ਅਤੇਬਹੁਤੋੜਆਵੇਸੁ। ਆਨਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਦੇਅਗੇਰਖੇਸੁ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕ
 ਹਿਆਖਾਹਿਭਾਈਬਾਲਾ। ਭਾਈਬਾਲੇਆਖਿਆਜੀਤੁਸੀਭੀਖਾਓਬੋੜੇਜੇਹੇਅਸਾਨਦੇਹੁ।
 ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਕਿਉਮਰਦਾਨਾਮਰਦਾਨੇਕਹਿਆਜੀਮੇਰਾਪੇਟਭਾਰਿਆਹੈ। ਪਰਹਿਕ

ਵੀਵੇਵੇ। ਤਾਗੁਰਾਈ ਬਾਸੇ ਆਖਿਆ ਜੀਉ ਬੇਗਾਇਆ ਮਰਦਾਨਾ ਕੁਖਾ ਕਿਉ ਆਵਦਾ ਹੈ। ਤਾਮਰਦ ॥ ੩੦੪ ॥
 ਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀਤੁ ਸਾਮੈ ਨੁਆਪੇ ਖਾਵਣ ਨੁਭੇਜਿਆ ਆਹਾ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ॥
 ਅਸਾ ਤੈ ਨੁਕਿਆ ਆਖਿਆ ਹੈ। ਅਸਾ ਤਾ ਤੈ ਨੁਕੁਆ ਆਖਿਆ ਨਾ ਤੀ। ਤਾਮਰਦਾਨੇ ਫੇਰ ਪਾਛਿਆ ਜੀ
 ਏਹੀ ਮਾਤਿ ਫਲਈ ਵੇਜਾ ਦੇਹੈ ਨਾ। ਕੋਈ ਖਾਵਣ ਵਾਸਾ ਕਉਣ ਹੋਇ ਬੇ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ
 ਮਰਦਾਨਾ ਜੇ ਖਾਵਣ ਵਾਸੇ ਨਹੈ ਵਨ ਤਪੈ ਦੇ ਕਿਉ ਹੋਵਨਾ। ਤਾਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀਉ ਬੇ ਤਾਮਰਦਾਨੇ
 ਈ ਨਜਰਿ ਨਾਹੀ ਆਵਦਾ। ਅਤੇ ਤਸਾਨੁ ਕੋਈ ਨਦਰ ਆਵਦਾ ਹੈ ਤਾ ਤੁਸੀ ਦਸੋ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਇਹ ਕੁਦਰਤਿ ਦਾ ਅੰਗ ਹੈ। ਇਹ ਗੁਪਤਿ ਮਹਾਂ ਪੁਰਖ ਹੈ ਤਿਨ ਦਿਵਾਸ ਤੇ ਕੀਤੇ ਹੋ
 ਨ। ਤਾਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਅਸੀ ਗੁਪਤਿ ਨਾਹੀ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਪੁਰਨਮ
 ਹਾਂ ਪੁਰਖਾ ਅਤੇ ਗੁਪਤਾ ਵਿਚ ਭੇਦ ਕੋਈ ਨਾਹੀ। ਤਾਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਹੁਣ ਇਥੇ ਹੀ ਰਹੈ। ਤਾਗੁ
 ਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਕਿਉ ਮਰਦਾਨਾ ਸੁਆਦ ਹਛਾ ਲਗਾਹੀ। ਤਾਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਉਥੇ
 ਕਿਆ ਕਰਣਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਇਥੇ ਕਿਆ ਨਾਹੀ ਕਰਣਾ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਜੇ ਉਥੇ ਕਰ
 ਣਾ ਹੈ ਸੋ ਇਥੇ ਨਾਹੀ ਕਰਣਾ। ਤਾਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਭਲਾ ਚਲੇ ਪਿਛੇ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕ
 ਹਿਆ ਚਲ ਭਾਈ। ॥ ੩੧ ॥ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹੁ ਗੁਰੂ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋ ਰਚਈ ॥ ਉਥੇ ਉਗਰੀ ਲੀ
 ਤੀ ਉਗਰ ਪਰਬਤਿ ਤੇ ਆਇ। ਤਾਮਰਦਾਨੇ ਪਾਛਿਆ ਜੀ ਅਸੀ ਹੁਣ ਕਿਥੇ ਆਇ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀ ਹੁਣ ਉਗਰ ਪਰਬਤ ਤੇ ਆਇ। ਤਾਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਪਾਛਿਆ ਜੀ ਕਿਤਨੇ ਜੋ
 ਨ ਆਏ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਨਉ ਲਖ ਜੋ ਜਨ ਆਏ। ੯੦੦੦੦ ॥ ਸੁਭੇ ਬਾਈ

ਲਖ ਜੋ ਜਨਮ ਆਇਹੁੰਗ। ੨੩੦੦੦੦੦। ਤੁਮਰ ਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀਤੁ ਸੀ ਜੋਇ ਬੇਸਾਧ ਆਖਦੇ
 ਆਹੋ ਸੋ ਕਿਥੇ ਹੈ। ਤੁਮਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਇਥੇ ਹੀ ਹੈ। ਤੁਮਰ ਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ
 ਚਲੋ। ਇਥੇ ਤੁਮਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਉਤਾਵਲਾਨ ਹੋਇਆ ਕਹਿ। ਤੁਮਰ ਟੀਵੀ
 ਚੋ ਸਾਧਨਿ ਕਾਇਆ। ਤੁਮਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂਪਾਛਿਓ ਸਮਰੇ ਸਾਧ ਤੁਮ ਕਉਣੁ ਹੈ। ਜੋਈ ਹਾਂ ਆ
 ਏਪਹੁ ਚੋ ਹੈ। ਤੁਮਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਹਮ ਕਰਤਾਰ ਕੇ ਧੰਦੇ ਹੈ। ਤੁਮਰ ਸਾਧ ਪੁਛਿਆ ਤੇ
 ਰਾਨਾ ਉਕਿਆ ਹੈ। ਤੁਮਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਮੇਰਾ ਨਾਉ ਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਹੈ। ਤੁਮਰ
 ਹਸਾਧ ਬੋਲਿਆ ਮਰੇ ਭਾਈ ਤੇ ਰਾਨਾ ਉਤਾਨਾਨਕ ਤਪਾਸੁਣਿਆ ਬਾ। ਤੁਮਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ
 ਆਤੀ ਕਿਆ ਜਾਣਤਾ ਬਾ। ਤੁਮਰ ਸਾਧ ਕਹਿਆ ਮੁਝ ਕੋ ਗੁਰੂ ਬਤਾਇਆ ਬਾ। ਤੁਮਰ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਤੇ ਰਾਨਾ ਉਕਿਆ ਹੈ। ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਗੁਰੂ ਕਾ ਕਿਆ ਨਾਉ ਹੈ। ਤੁਮਰ ਸਾਧ ਕਹਿ
 ਆਨਾਨਕ ਤਪਾਸੇ ਰੇ ਗੁਰੂ ਕਾ ਨਾਉ ਸੀਲ ਸੈਨ ਹੈ। ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਨਾਉ ਕੁਲਿਆਨ ਹੈ। ਤੁਮਰ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਕਹਿਆ ਉਮੁਝੈ ਕਿਆ ਜਾਣਤਾ ਬਾ। ਤੁਮਰ ਕੁਲਿਆਨ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਸੀਲ ਸੈਨ ਕਹਿਆ ਬਾ ਜੋ ਨਾ
 ਨਕਤਪਾਏ ਤੇ ਜਗਮੈ ਮੇਰਾ ਗੁਰੂ ਭਾਈ ਬਾ। ਤੁਮਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰੇ ਭਾਈ ਕੁਲਿਆ
 ਨ ਤੇ ਗੁਰੂ ਸੀਲ ਸੈਨ ਕਹਾ ਹੈ। ਤੁਮਰ ਕੁਲਿਆਨ ਕਹਿਆ ਮੇਰਾ ਗੁਰੂ ਹਾਜਰ ਹੈ। ਤੁਮਰ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਕਹਿਆ ਹਮ ਕਉਣੁ ਅਪਨੇ ਗੁਰੂ ਕਦਰ ਸਨਦਿਖਾਉ। ਤੁਮਰ ਕੁਲਿਆਨ ਕਹਿਆ ਮੈ ਆਪਨੇ ਗੁਰੂ
 ਕਉਣੁ ਇਖਬਰ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਤੁਮਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਜਾਹਿ ਭਾਈ ਖਬਰ ਕਹਿ। ਕਹੁ ਤੇਰਾ ਗੁਰੂ
 ਭਾਈ ਬਾਹਿਰ ਖੜਾ ਹੈ। ਤੁਮਰ ਕੁਲਿਆਨ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੇਰਾ ਗੁਰੂ ਭਾਈ ਬਾਹਿਰ ਖੜਾ ਹੈ। ਤੁਮਰ

ਸੀਲਸੈਨਕਾਹਿਆਅਰੇਚੇਲਾਮੇਰਾਤੇਗੁਰਭਾਈਕੋਈਨਾਹੀ। ਜਾਹਿਰੇਕਲਿਆਨਤੁੰਜਾਇ ੨੦੫
 ਕਰਿਪੁਛਤੁੰਮੇਰਾਗੁਰਭਾਈਕਾਦਿਕਾਹੈ। ਤੁਕਾਲਿਆਨਕਾਹਿਆਅਰੇਭਾਈਗੁਰਕਹਿਤਾਹੈਤੁੰ
 ਮੇਰਾਕਦਕਾਗੁਰਭਾਈਹੈ। ਤੁਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਅਰੇਭਾਈਤੁੰਜਾਇਕਹੁਜੇਮੈਤੇਰਾਤੇਤੇ
 ਜੁਗਕਾਗੁਰਭਾਈਹੈ। ਤਾਫੇਰਸੀਲਸੈਨਕਾਹਿਆਕਲਿਆਨਜਾਇਪੁਛਜੇਤੇਤੇਰਾਨਉ
 ਕਿਆਬਾ। ਤਾਫੇਰਕਲਿਆਨਕਾਹਿਆਰੇਭਾਈਗੁਰਕਹਤੇਹੈਤੇਰਾਤੇਤੇਜੁਗਮੈਨਾਉਕਿਆ
 ਬਾ। ਤੁਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਭਾਈਕਲਿਆਨਮੇਰਾਨਉਗੁਵਰਧਨਬਾ। ਤਾਫੇਰਚੇਲੇ
 ਜਾਇਕਹਿਆਗੁਰਜੀਕਹਿਤਾਹੈਜੇਮੇਰਾਨਉਗੁਵਰਧਨਬਾ। ਤਾਸੀਲਸੈਨਕਾਹਿਆਜਾ
 ਇਬੁਲਾਇਲਿਆਉ। ਤੁਕਾਲਿਆਨਤੀਨੋਕੋਬੁਲਾਇਲੇਗਾਇਆ। ਜਾਇਗੁਰਨਾਨਕਜੀ
 ਕਹਿਆਕਰਤਾਰਕਰਤਾਰਾ। ਤੁਅਗੋਸੀਲਸੈਨਕਾਹਿਆਆਉਭਾਈਸਤਿਕਰਤਾਰਆਉ
 ਥੈਠੇਭਾਈ। ਤਾਤੇਥੈਠਗਾਏ॥ ਤਾਸੀਲਸੈਨਵਾਚਾ॥ ਕਉਨਗੁਰਕਉਨਮੰਤਰਾ। ਕਉਨਬਿ
 ਦਿਆਕਉਨਜੰਤਰਾ। ਕਉਨਕਲਾਏਈਹਾਏ॥ ਕਉਨਨਾਮਤੁਮਕਿਨੇਮੰਗਾਇ॥ ਸੀਲਸੈ
 ਨਪੁਛੇਸੁਣਰੇਭਾਈ॥ ਬੋਲੋਬਚਨਦੇਹੁਸਮਝਾਈ॥ ੧॥ ਫੇਰਗੁਰਨਾਨਕਜੀਬਾਚਾ॥ ਗੁਰ
 ਕਰਤਾਰਮੰਤਰਜੀਵਾਈ॥ ਬਿਦਿਆਜਨਕਮਤਿਮੁਰਖਾਈ॥ ਸਚਕਲਾਏਈਹਾਂਆਇ॥ ਅਮ
 ਰਅੰਜਨੀਪਕੜਮੰਗਾਇ॥ ਬੋਲੇਨਾਨਕਸੁਣਸੀਲਗੁਰਭਾਈ॥ ਗੋਵਰਧਨਤੇਤੇਤੁਮੈਸਮ
 ਝਾਈ॥ ੨॥ ਸੀਲਸੈਨਵਾਚਾ॥ ਰਾਜਾਜਨਕਤੇਤੇਜੁਗਹੁਆ॥ ਕਲਜੁਗਕਹੈਨਾਨਕਕਹੈ
 ਦੁਆ॥ ਬੀਤੇਜੁਗਬੀਤਾਹੈਅਉਰਾ। ਤੁਬਤੁੰਰਹਿਤਾਕਾਕੀਠਉਰਾ। ਨਉਬਤਾਉਅਪਨਾਸ

ਹਿ॥ ਸੀਲ ਸੈ ਨ ਪੁਛਤ ਹੋਤੋ ਹਿ॥ ੩॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਾਚਾ॥ ਤੇਤੇ ਸੇਵਕ ਜਨ ਕ ਕੇ ਹੋਤੋ॥
 ਆਪੁ ਰਜਨ ਮਨੀ ਚ ਪਾਰਿ ਲੇਤੋ॥ ਤਿਲੀ ਕੇ ਪਾਰਿ ਪਾਈ ਰਉਰਾ॥ ਤੁਧ ਸੁੰਦਰ ਨਾਮ ਪਾਰਿ ਆਹੈ ਅ
 ਉਰਾ॥ ਨਾਨਕ ਕਹਤ ਹੋ ਸੁਣ ਸੀਲ ਸੈ ਨ ਤੋਹਿ॥ ਅਪਨਾ ਨਾਮ ਬਤਾਇਆ ਮੋਹਿ॥ ੪॥ ਸੀਲ ਸੈ
 ਨ ਵਾਚਾ॥ ਰਾਜੇ ਜਨ ਕ ਕਾ ਦਰਸਨ ਕੀ ਆਕਿ ਨਾਹੀ ਕੀਆ॥ ਰਾਜੇ ਜਨ ਕ ਕਾ ਦਰਸਨ
 ਹੀ ਕੀਆ॥ ਤੁਫੇਰ ਸੀਲ ਸੈ ਨ ਵਾਚਾ॥ ਜੈਸਾ ਆਇਆ ਤੈਸਾ ਨਾ ਆਇਆ॥ ਰਾਜੇ ਜਨ ਕ
 ਕਾ ਦਰਸਨ ਨਾਹੀ ਪਾਇਆ॥ ਨਾਪੁ ਚੇਸਾ ਚੇਦਰ ਬਾਰਾ॥ ਦੇਖੋ ਅਪਨੇ ਰਿਦੇ ਬੀਚਾਰਾ॥ ਬੋਲੋ
 ਲ ਅਪਾਰ ਸੁਣਾਵੋ॥ ਬਿਨ ਗੁਰ ਦਰਸਨ ਕਾ ਸਮਾਵੋ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਤੁ ਨ ਪੂਰੀ ਹੋਇ॥ ਸੀਲ ਸੈ ਨ ਬ
 ਚਨ ਸੁਨਾਵੈ ਤੋਇ॥ ੫॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਾਚਾ॥ ਸੁਣ ਵਡੁ ਭਾਗੀ ਠਉਰ ਬਤਾਈ॥ ਦਰਸਨ ਦੇਖ
 ਲਾਗੋ ਪਾਈ॥ ਜਨ ਕ ਬਦੇਹੀ ਗੁਰੂ ਹਮਾਰਾ॥ ਤੇਤੇ ਜੁਗ ਮੈ ਚਰਨ ਪਖਾਰਾ॥ ਰਾਜ ਮੈ ਰਹੇ ਅਉ ਪੂਤਾ
 ਕੋਹੇ ਨਾਨਕ ਸੁਣ ਜਨ ਕ ਕੇ ਪੂਤਾ॥ ਏ॥ ਇਖਨ ਪਰ ਬਤਿ ਜਾਇ ਦਰਸਨ ਕਰੋ॥ ਜਨ ਕ ਜਨ ਕ
 ਕਰਿ ਉਪਰ ਚੜ੍ਹੇ॥ ਦੇਖੋ ਦਰਸਨ ਨਿਰਮਲ ਹੋਇ॥ ਤੁਕੋ ਉਪਰਿ ਅਵਰਿਨ ਕੋਇ॥ ਹਮ ਤੁਮ ਕਉ
 ਠਉਰ ਬਤਾਈ॥ ਕਹੇ ਸੀਲ ਸੈ ਨ ਸੁਣ ਨਾਨਕ ਭਾਈ॥ ੬॥ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹੁ ਗੁਰੂ॥
 ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ॥ ਇਖਨ ਪਰ ਬਤ ਪਰਨਾਨਕ ਗਾਇਆ॥ ਅਗੇ ਬਚਨ ਜਨ ਕ ਸੁਣ ਲਾਇ
 ਆ॥ ਜਨ ਕ ਕੋਹੇ ਸੁਖ ਦੇਉ ਸੁਣ ਬਾਤਾ॥ ਨਾਨਕ ਆਇਆ ਹਮਰੇ ਪਾਸਾ॥ ਬੋਲ ਦੁਆਰਾ ਅੰਦਰ ਲੇ
 ਹਾ॥ ਨਾਨਕ ਕੋਹ ਅਦਰਸਨ ਦੇਹਾ॥ ੭॥ ਜਾਇ ਨਾਨਕ ਨੇ ਦਰਸਨ ਕੀਆ॥ ਤੁਧ ਜਨ ਕ ਅਪਨੇ ਕੀਠ ਲ
 ਇਲੀਆ॥ ਜਨ ਕ ਪੁਛੇ ਕਿਉ ਨਾਨਕ ਤਪਾ॥ ਅਬ ਤੁੰ ਜਾਪ ਕਉ ਨ ਕਾਜ ਪਤਾ॥ ੮॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ

ਜੀਵਾਚਾ। ਤੁਮਰੀ ਕਰਪਤੋਜਪੋਅਜਾਪ। ਤੁਤੇ ਮਿਟਗਏਤੀਨੇਤਾਪ। ਜਿਤਪ੍ਰਸਾਦਿਪਛਾਨਿ ੩੦੬
 ਆਆਪ। ਨਾਨਕਤੁਮਰੇਚਰਨੇਸਾਗ। ਭਾਗੇਦੇਖਨਿਰਦੇਖਹੋਇਰਾਖ। ੧੦॥ ਜਨਕਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕਕੋਕਹੋ। ਆਗੇਜਾਉਕੇਈਹਾਰਹੋ। ਹਮਤੁਮਾਮਾਤਮਏਕੋਰਾਉ। ਜਹਾਰਹੁਤਹਾਂਨਹੀ
 ਦੁਰਾਉ। ਤੇਤੇਦੁਆਪੁਰਕਲਜੁਗਦੇਖੋ। ਹਮਰੀਨਜਰਿਪਰੀਤੁਮਲੇਖੋ। ਜਨਕਕਹੇਸੁਣਨ०
 ਨਕਪ੍ਰਾਣੀ। ਹਮਤੁਮਕਉਦੀਆਪਦਨਿਰਥਾਣੀ। ੧੧॥ ਨਾਨਕਬੋਲੇਸੁਣਿਸਤਿਗੁਰਸੂ
 ਰਾ। ਜਦਕਦਬਚਨਤੁਮਾਰਾਪੁਰਾ। ਹਮਤੁਮਪ੍ਰਸਾਦਿਕੁਏਨਿਰਥਾਣੀ। ਏਕਕਾਰਕੀਕਥਾ
 ਥਖਾਨੀ। ਹਮਕਉਆਗਿਆਤੁਮਰੀਹੋਈ। ਤੇਤੇਦੁਆਪੁਰਕਲਜੁਗਰੋਗਈ। ੧੨॥ ਜਨ
 ਨਾਨਕਕਉਆਗਿਆਕੀਨੀ। ਮਾਤਲੋਕਕੀਭੁਗਤਿਤੁਝਦੀਨੀ। ਆਪਿਜਪੋਅਵਰਾਉਪ
 ਦੇਸਾ। ਤੁਮਰੇਸੇਵਕਸਗਲੇਭੇਸਾ। ਯਹਹਮਤੁਮਕੋਦੀਨਧਰਿਆਈ। ਅਕਥਕਥਾਕਿਕਥਾ
 ਸੁਨਾਈ। ੧੩॥ ਜਨਕਕੀਆਗਿਆਨਾਨਕਲੇਫਿਰਿਆ। ਤੁਧਮੁਹਡਾਮਾਤਲੋਗਕੋਧਰਿ
 ਆ। ਉਹਤੇਚਲੇਲੀਉਚਾਰੀ। ਸੀਨਪਰਥਤੁਪਰਕੀਈਉਤਾਰੀ। ਤੁਧਪੁਛੇਥਾਥਾਗੁਰਅਪ
 ਨੇਕਉ। ਕਿਤਨੇਜੋਜਨਮਾਏਉਹਾਸੇ। ੧੪॥ ਤਾਫਿਰਥਾਲੇਪੁਛਿਆਜੀਅਸੀਤੁਸੀਸੀਲ
 ਪਰਥਤਿਤੋਜੋਫੇਰਉਤਰੇਚੜੇਇਖਨਪਰਥਤਿਤੋ। ਸੀਲਾਪਰਥਤਾਇਖਨਪਰਥਤਿਤੋਕਿਤਨ०
 ਉਚਾਰੈ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਭਾਈਥਾਲਾਲਖਜੋਜਨਉਚਾਰੈ। ਤਾਫੇਰਲਖਜੋਜਨ
 ਆਏ। ੧੦੦੦੦੦॥ ਤਾਫੇਰਮਰਦਾਨੇਪੁਛਿਆਜੀਇਸਪਰਥਤੁਦਾਨਾਉਕਿਆਹੈ। ਤਾਗੁਰੂ
 ਨਕਜੀਕਹਿਆਮਰਦਾਨਾਇਸਪਰਥਤਿਦਾਨਾਉਘੋਰਨਪਰਥਤੋਹੈ। ਤਾਫੇਰਮਰਦਾਨੇਪੁਛਿਆ

ਜੀ ਕੋਈ ਸਾਧਇ ਬੇਭੁਟੈ। ਤਾ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਇਥੇ ਹਿਕਰ ਖੀਸਰ
 ਹੈ। ਤਾ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਉਸ ਰਖੀ ਸਰਨੂੰ ਦੇਖੋਗੇ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ
 ਓਹ ਆਪੇ ਅਸਾਨੂੰ ਦੇਖੇਗਾ। ਤਾ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਭਲਾ ਜੀ। ਉਸ ਪਹਾੜ ਤੇ ਵਡਾ ਤਲਾਉ
 ਕੁਦਰਤਿ ਦਾ ਜਲ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਖੜਾ ਆਹਾ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਇਸ ਨਾਲ ਰਾਕਰਨਾ। ਤਾ ਓ
 ਹਰ ਖੀਸਰ ਆਇਆ। ਤਾ ਉਸ ਆਵੇ ਦੇਹੀ ਬਚਨ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਨਾਨਕ ਮੇ ਕੋਤੋ ਰਤੀ। ਸੁਅੰਗੇ
 ਭਗਤੰਤ ਗੁਣੀ। ਗੁਣੀ ਕੁਮੇਰ ਸੁਮੇਰ ਪਰਬਤਿ ਮੀਨ ਸਰ ਵਰਤ ਰੰਗਤੋ। ੧। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਅਰਥ ਪੁਛਿਆ। ਸੁਵਿਰ ਖੀਸਰ ਤੈ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਜੇ ਮੈਨ ਅਰਥ ਦੇਹਾ। ਤਾ ਰਖੀ ਸਰ ਕਹਿਆ
 ਸੁਵਿਰੇ ਤੁੱਜੋ ਇਸ ਨਾਨਕ ਰਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਏ ਸਾਗਰ ਤੇ ਕੇ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਓਹ ਤੇ ਭਗਤ ਮੈ
 ਸੇ ਤੈ ਜੈ ਸਾਕੁ ਮੇਰ ਰਖੀ ਸਰ ਹੈ। ਸੁਮੇਰ ਕੇ ਓ ਪਰਬੈ ਠਾਹੈ ਕਦੀ ਹਲ ਚਲਹੁ ਆ ਨਹੀ। ਅਰਜੈ ਸੇ
 ਮੀਨ ਜਲ ਸੇ ਤੁਰੰਗ ਕਰਤਾ ਹੈ ਅਰਥਿ ਛੇੜੇ ਹੁਏ ਪ੍ਰਾਨ ਹਿਤ ਹੋਇ ਜਾਤੇ ਹੈ ਯਹ ਕਰਤ ਬਓਨ ਕੇ ਹੈ
 ਤੁੱਕਿ ਵਯੋ ਸਾਹੈ ਤੁੱਜੋ ਯਹ ਸੁਆਗ ਕਰਤਾ ਹੈ। ੨। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਚਨ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਨਾ
 ਨਕੇ ਕੰਕਾਰੀ। ਸੁਆਗ ਸਤਿਗੁਰ ਭੰਡਾਰੀ। ਕੁਮੇਰ ਚਿਤ ਠਹਰੀ। ਮੀਨ ਨਾਨਕ ਰੋਵੇ ਦੀ ਜਲ ਤ
 ਰੰਗੀ। ੩। ਤਾ ਰਖੀ ਸਰ ਪੁਛਿਆ ਰੇ ਸਾਧ ਤੈ ਕਿਆ ਕਹਾ। ਮੈ ਤੇ ਸਮਾਝਿਆ ਨਾਹੀ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨ
 ਕ ਜੀ ਅਰਥ ਵਿਤਾ। ਇਸ ਨਾਨਕੇ ਕੰਕਾਰ ਕੇ ਦਰਸਨ ਤੇ ਕੀਆ। ਸੁਆਗ ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ ਭੰਡਾਰੇ
 ਤੇ ਲੀਆ। ਕੁਮੇਰ ਜੈ ਸਾਚਿਤ ਠਹਿਰਿਆ ਹੈ। ਰੋਗ ਬਿੰਦ ਕੇ ਨਾਮ ਸੇ ਨਾਨਕ ਮੀਨ ਤੁਰੰਗ ਕਰਤਾ ਹੈ।
 ਕੁਲੇ ਬਿਛੇੜੇ ਤੁੱਪ੍ਰਾਨ ਹਤ ਹੋਇ ਜਾਵੈ। ਤਾ ਰਖੀ ਸਰ ਪੁਛਿਆ ਅਰੇ ਨਾਨਕ ਤਪਾ ਕਲਜੁਗ ਮੈ ਤੁ

ਹੀ ਹੁਆਏ। ਜਨ ਕਥਿ ਦੇਹ ਕਾ ਸੇਵਕ। ੩॥ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਆਹਾਂ ਰਖੀ ਸਰਸੀ ੩੦੭
 ਤੇ। ਅਰ ਰਖੀ ਸਰਤੇ ਰਾਨਾ ਉਕਿਆਹੈ। ੪॥ ਅਰੇਤੁ ਪੈ ਮੇਰਾ ਨਾਉ ਸੁਖ ਚੈ ਨ ਰਖੀ ਸਰਯੋ। ਤਾਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਅਰੇ ਭਾਈ ਤੂੰ ਓਹੀ ਸੁਖ ਚੈ ਨ ਪੈ। ਜਨ ਕਥਿ ਦੇਹੀ ਕਾ ਸਿਰਜਾਵਾਤ ਰੂਜੇ ਬਾ।
 ਤਾਗੁਰੂ ਸਰ ਕਹਿਆ ਆਹਾਂ ਭਾਈ ਮੈਂ ਓਹੀ ਤੇ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਉਸ ਦੇ ਪੈਰ ਤੇ ਢਹਿ ਪਇਆ ਆ
 ਗੋ ਉਸ ਗਲ ਵਿਚ ਲੀਤਾ। ਤਾਗੁਰੂ ਸਰ ਕਹਿਆ ਚਲੇ ਭਾਈ ਕੁਟੀਆਏ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਰ
 ਜਾਇ ਮੰਗੀ ਖੁਸੀ ਕਰਉ। ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀਵਾਹੁ ਗੁਰੂ। ਸਾਂਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ। ੩੮॥ ਓਥੇ ਜੋ ਅ
 ਏ ਉਲਕਾ ਪਰਧਤਿ ਤੇ ਆਏ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਤੁਹਾ ਅਸੀ ਕਿਥੇ ਆਏ। ਅਤੇ ਕਿਤੇ ਨੇ
 ਜਨ ਆਇ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੋਲਿਆ ਅਸੀ ਉਲਕਾ ਪਰਧਤਿ ਤੇ ਆਇ। ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁ
 ਛਿਆ ਜੀ ਅਸੀ ਕਿਤੇ ਨੇ ਜੋ ਜਨ ਆਏ। ਅਤੇ ਜੀ ਇਹ ਕੇਹੜੇ ਥੰਦਰ ਦਾਰਾਹੁ ਤੇ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀ ਯਾਰਾਲ ਖੋਜੇ ਜਨ ਆਏ। ੧੧੦੦੦॥ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਪਹਲੇ ਜਾਇ
 ਖੜੇ ਤੇ ਸੀਏ ਪਰ ਥੰਦਰ ਗ। ਦੁਜਾ ਆਵਸੀ ਸਾਹੜੀ ਥੰਦਰ ਗ। ਤੀਜਾ ਵਿਚ ਆਵਸੀ ਮਛਲੀ ਥੰਦ
 ਰ। ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਅਸੀ ਕਿਸ ਗਜੇ ਦੇ ਥੰਦਰ ਜਾਇ ਵੜੀਏ ਗੇ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕ
 ਹਿਆ ਜੋ ਮਰਦਾਨਾ ਪੁਲਸਤਿ ਥੰਦਰ ਲੰਕਾ ਸਹਿਰ ਜੇ ਪੁਲਸਤਿ ਦਾਹੈ। ਓਥੇ ਦਾਰਾਜਾ ਭਭੀਛ ਨਹੈ
 ਤਾ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਮਰੇ ਪਰਿ ਕਿਤੁ ਨੀ ਦੂਰ ਰਹੇ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਕਿਉ ਮਰਦਾਨਾ
 ਪਰਿ ਚਿਤੁ ਆਇ ਆਹਈ। ਤੇਨੂੰ ਪਰਜਾਇ ਵੜੀਏ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਤੁਸਾ ਭੁਝੀ ਪਰ ਚਲ
 ਵਾਹੈ ਕੇ ਨਾਹੀ ਚਲਣਾ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸਨੂੰ ਕਰਤਾਰ ਲੇਜਾ ਸੀ ਤਾਂ ਅਸੀ

ਕੀਜਾਸੀਏ॥ ਅਤੇ ਤੂੰ ਉਤਾਵ ਸਾਹੈ ਤਾ ਤੈ ਨੂਪੁ ਹੁਚਾਇ ਛੁਡੀਏ॥ ਤੁਮਰ ਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀਹੁ
 ਪਕਾਵੇ ਦੇਹੇ॥ ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਫਿਉ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸਾ ਤੈ ਨੂਪਕਾਵਿਤਾ॥ ਕਿਤੇ ਆ
 ਪਚਿਤ ਕੀਤਾ॥ ਤੁਮਰ ਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਮੈਤਾ ਸੁਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ਗਲ ਪੁਛੀਤੁ ਸਾਮੈ ਨੁਇ
 ਕਉ ਆਖੀ॥ ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਚਲ ਭਾਈ ਬਾਲਾਹੁਇ ਅਸਾ ਬੇ ਮਰਦਾਨਾ ਅੰਗੇ
 ਪੀਵਿ ਦਾਹੇ ਦਾਹੈ॥ ਤੁਮਰ ਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਅਜੇਹੀ ਨਾਹੀ ਕਰਣੀ॥ ਨਾਲੇ ਹੀ ਨਿਬਾਹਣਾ॥ ਤੁ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀ ਕਰਤਾਰ ਤੇ ਬਹੁਤਰਾਜੀ ਅਹਿ ਅਸਾ ਉਪਰ ਕਰਤਾਰ ਬ
 ਹੁਤ ਮਿਤਰਵਾਨ ਹੈ॥ ਜੋ ਤੈ ਨੂਪਕਾ ਪਾਸੋ ਉਥੇ ਨਾਹੀ ਮੀਰਿਆ॥ ਕਿਉ ਜੋ ਤੁ ਆਖੇ ਹਾਂ ਮੈ ਕੁਖ ਦੇਧੇ
 ਖੇ ਮੁਇਆ॥ ਤੁਮਰ ਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਮੇਰੀ ਦੇਹ ਕਿਥੇ ਛੁਟੇਗੀ॥ ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖ
 ਆ ਭਲੀ ਜਾਹਗਾ ਛੁਟੇਗੀ॥ ਤੁਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਕੁਦ ਛੁਟੇਗੀ॥ ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਪੰਜਾ ਦਿਨਾ ਨ ਕੈ ਪਤੀਆ ਦਿਨ ਰਹੇ॥ ਤੁਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ
 ਤੁਸੀ ਹਜਰ ਹੋਸੇ ਨਾ॥ ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀ ਤੇ ਰਖੀ ਮਕਰ ਕੇ ਜਾਸੀਏ॥ ਭੁ
 ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਸਾਨੂੰ ਕੇ ਦੇਧੇਗੇ॥ ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਜੇ ਤੁਮ
 ਖੇ ਸੋ ਕਹੀਏ॥ ਤੁਮਰ ਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਮੇਰਾ ਆਖਿਆ ਕਰ ਸੋ॥ ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖ
 ਆ ਮਰਦਾਨਾ ਤੇਰਾ ਆਖਿਆ ਕਰ ਸੀਏ ਆਖਤੀ॥ ਤੁਮਰ ਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਮੈਨੂੰ ਸਾਨੂੰ ਰੋਤ
 ਮੈਤਾ ਸਾਥੇ ਬਹੁਤਿਰਾਜੀ ਰਹਾਗਾ॥ ਅਤੇ ਨਾ ਸਾਨੂੰ ਰੋਗੇ ਅਤੇ ਦੇਧੇਗੇ ਤੁਮੈ ਬਹੁਤਿਰਾਜੀ ਹੋਵੇਗਾ॥ ਦਰ
 ਗਾਹ ਕਰਤਾਰ ਦੀ ਦਾਵਨ ਨੀ ਹੋਵੇਗਾ॥ ਮੈ ਆਪਣੀ ਅਖੀ ਰਿਠਾਹੈ ਗਤਿ ਨੂ ਕਰਤਾਰ ਮੈ ਨੂ ਅਪਿ

ਵਿਖਾਇਆਹੈ। ਜੇਇਥੇਸਨੀਦਾਹੈਸੋਪਾਕਹੋਇਜਾਦਾਹੈ। ਜੇਇਥੇਦਬੀਦਾਹੈਸੋਮਗਜਨੀਦਾ ੨੦੮
 ਹੈ। ਤੁਸਾਮੇਨੁਗੁਰੂਜੀਅਵਸੁਸਾਨਨਾ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਮਰਦਾਨਾਇਹਭਾਰਮਸਾਡੀ
 ਗਰਦਨਤੇਹੈ। ਇਥਾਅਸਾਤੈਨੁਅਵਸੁਸਾਨਨਾ। ਵਧਣਾਨਹੀ। ਤੁਢਿਤੁਥਾਇਰਖਕਰਤਾਰਭਾ
 ਵੈਤਾਤੈਨੁਸਾਡੀਏਗਾ। ਤਾਮਰਦਾਨੇਗੁਰੂਅਗੇਮਥਾਟੇਕਿਆ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਮਰ
 ਦਾਨਾਚਲੋਕੁਈ। ਤਾਚਉਥੇਦਿਨਦਰਬੇਲਾਸਹਰਿਦਾਨਾਉਤੇਉਥੇਆਇਉਤੁਗੇ। ਤਾਮਰਦ
 ਨੇਪੁਛਿਆਜੀਇਥੇਹੀਛੁਡਣੀਹੈ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਮਰਦਾਨਾਇਥੇਤੇਹੀਅਉਲਾ
 ਦਿਰਤੇਗੀ। ਅਤੇਤੈਨੁਖਰਮੇਸਹਾਰਲੇਜਾਦੇਆਹੇ। ਚਲਕਰਿਖੁਗਮਾਖਾਹਿ। ਤੇਗਉਥੇਅਹਾ
 ਰਥਾਕੀਰਹਦਾਹੈ। ਪੰਜਵੇਦਿਨਜਾਇਖਰਮੇਦੇਫਲਖਾਧੇ। ਜਾਪ੍ਰਤੀਆਤੈਦਿਨਹੋਆ। ਤਾ
 ਮਰਦਾਨੇਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਪੁਛਿਆਕਿਉਮਰਦਾਨਾਦੇਉਖਬਰਾ। ਤਾਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀ
 ਤੁਯਾਰੀਹੈ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਮਰਿਦਾਨਾਕਿਉਕਰਿਜਾਤੇ। ਤਾਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆ
 ਜੀਮੈਇਉਕਰਿਜਾਤਾਜੇਮੇਰੀਨਾਕੁਵਿਚੋਰੀਛੁਖੁਲੀਹੈ। ਅਤੇਨਵੇਸਾਸਰਹਦੇਪੈਨਾ। ਕੁਵੈਤੁਸੀ ੫੭੬
 ਗਿਣਦੇਜਾਉ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਕੁਈਬਾਲਾਤੁੰਗਿਣਦਾਜਾਹਿ। ਤਾਕੁਈਬਾਲਾ
 ਨਲਗਾ। ਪੂਰੇਨਵੇਸਾਸਦੇਹੀਵਿਚੋਰੀਹੈ। ਤਾਕੁਈਬਾਲੇਦੇਹੀਨੁਹਥਲਾਇਆ। ਦਿਖੇਤਾਹ
 ਜੇਨਾਹੀ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਕਿਉਕੁਈਬਾਲਾ। ਤਾਕੁਈਬਾਲੇਆਖਿਆਜੀਹੁਣਪੁ
 ਰਨਹੋਇਆ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਮਥਾਕਰਤਾਰਅਗੇਟੇਕਿਆ। ਆਖਣਲਗਾਕੁਈਬਾਲਾਦੇ
 ਖਕਰਤੇਨਿਰੰਕਾਰਦੀਆਵਡਿਆਈਆ। ਕੇਹੀਮਰਦਾਨੇਪਰਕਿਥਪਾਕੀਤੀਸਾ। ਤਾਕੁਈਬਾਲੇ

ਆਖਿ ਆਲੀਓਹ ਕਰਤਾਰ ਅਤੇ ਤੁੰਗੁਰ ਕਿਉ ਨ ਹੋਵਹਿ ਤੁਛਾ ਰੂਨਾਨ ਕਜੀ ਆਖਿ ਆਕੁ ਈ ਬਾਸਾਇ ਸਦੇ
 ਤਨੂੰ ਤੁਣ ਸਾਨੀਏ। ਤੁਛਾ ਈ ਬਾਸੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਹੁਣ ਕਰੀਏ ਆਹਰਿ। ਤੁਛੇ ਸੇਖਰ ਮੇਦੀ ਆਲ ਕਜੀ
 ਆਲੀਤੀ ਆ। ਅਤੇ ਹਿਕ ਚਾਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਪਣੀ ਦਿਤੀ ਅਤੇ ਹਿਕ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਦੀ ਅਤੇ ਹਿ
 ਕਮਰ ਦਾਨੇ ਦੀ ਆਹੀ ਪਤਿਹਾ ਚਾਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਪਣੀ ਦਿਤੀ ਅਤੇ ਹਿਕ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਦੀ ਅਤੇ ਹਿ
 ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਓਹ ਸੇਤ ਬੰਦਰ ਰਾਮੇ ਸਰ ਆਖੀ ਦਾ ਹੈ। ਜਿਥੇ ਰਾਮ ਚੰਦ ਪੁਲ ਬਧੀ ਆਹੀ
 ਓਹ ਨਾਨਕੀ। ਤੁਛਾ ਰੂਨਾਨ ਕਜੀ ਕਹਿ ਆਕੁ ਈ ਬਾਸਾਓ ਤੁਛਾ ਰੂਰ ਰਹੀ। ਤੁਛਾ ਈ ਬਾਸਾ ਚੁਪਕ
 ਹਿਰਹਿ ਆ। ਤੁਛੇ ਰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿ ਆਕਿਉ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਦੇਖਣੇ ਤੇ ਮਨ ਹਈ। ਤੁਛਾ ਈ
 ਬਾਲੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਤੁਸਾਨੀ ਰਜਾਇ। ਤੁਛਾ ਰੂਨਾਨ ਕਜੀ ਆਖਿ ਆਚਲ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਓਹ ਕੀਦੇ
 ਖਚਲੀਏ। ਉਥੇ ਉਡਾਰੀ ਲੀਤੀ ਆਇ ਸੇਤ ਬੰਦਰ ਰਾਮੇ ਸਰ ਨਿਕਲੇ। ਤੁਛੇ ਦੇਖਣੇ ਹੋਏ ਆਯੋ। ਜੋ
 ਗੋਰ ਖਚਰੁ ਪੰਜਾ ਸਿਧਾਨਾ ਲਾ ਆਇ ਆ। ਸੇਤ ਬੰਦਰ ਰਾਮੇ ਸਰ ਰੇ ਲਾ। ਗੋਰ ਖਚਰੁ ਰੁਰ ਬਰੀਏ
 ਲਾ। ਮਛਿੰਦ ਨਾ ਬਰਹੇ ਅਲ ਬੇਲਾ। ਗੋਪੀ ਚੰਦ ਜੁਗਤਿ। ਸਿਉ ਖੇਲਾ। ਲਹਰੁ ਪਾ ਆਇ ਆਇ
 ਕੇਲਾ। ਚਰ ਪਦ ਨਾ ਬਰਹੇ ਸੁਹੇਲਾ। ਤੁਛੀ ਬਰੀਵਾਚਾ ਕਉ ਨ ਜੋਤਿ ਸਰਬ ਸਿਰ ਮੋਰਾ ਦੁਜ
 ਕਾ ਕੋਕਤੋ ਅਉਰ। ਕਉ ਨ ਅਤਿ ਕਿਉ ਪਾਵੈ ਪਾਰਾ। ਕਾ ਕੋਕਹੀਏ ਅਗਮ ਅਪਾਰ। ਕਉ ਨ ਸੇਜ
 ਗੀ ਜੋਗ ਕਮਾਉ। ਕਉ ਨ ਸੇ ਸਿਫਤੀ ਰਤਾਰਾਉ। ਕਾ ਕਾਰ ਸਨ ਕਉ ਨ ਪਰੁ ਪਾਇ। ਕਉਣ ਸੁਖ
 ਈ ਨਾ ਦਵਜਾਇ। ਰੁਰ ਬਰ ਬੋਲੇ ਸੁਣਨਾਨ ਕਪਾਣੀ। ਕਿਉ ਕਰਿ ਪਾਵੈ ਪਾਇ ਨਿਰਬਾਣੀ। ਕ
 ਉਨ ਨਿਰੰਤਰ ਰਹੇ ਸਮਾਇ। ਜਿਤੁ ਅਸਾਥਿ ਰਹੇ ਕਾਲ ਨ ਖਾਇ। ਰੁਰ ਬਰੀ ਪੁਛੇ ਨਾਨਕ ਤੇ ਹੀ।

ਨਾਨਕ ਸਚੁ ਭਾਨੁ ਹੋਈ॥ ੧॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਾਚਾ॥ ਨਿਰੰਜਨ ਜੋਤਿ ਸੁਰਬ ਸਿਰ ਮੋਰਾ ਏਕੋ ਅੰ ੨੦੬
 ਪਿਦੁ ਜਾਨਾ ਹੀ ਹੋਗਾ॥ ਤੁਕਾ ਅੰਤ ਨ ਪਾਗਾ ਵਾਗਾ॥ ਅਗਮ ਅਗਾਧ ਬੇਅੰਤ ਅਪਾਰਾ॥ ਗੁਰਮੁਖ ਜੋਗੀ
 ਜੋਗ ਕਮਾਉ॥ ਸਿਫਤੀ ਰਤਾ ਅਤੁ ਮਰਾਉ॥ ਦਰਸਨਿ ਅਪਿਸਹ ਜਿਘਾਰਿ ਪਾਇ॥ ਨਿਰਮਲ ਬਾ
 ਣੀ ਨਦ ਵਜਾਇ॥ ਸੁਾਵਿਭੁਰਬਰੀ ਨਾਨਕ ਇਹੁ ਬਾਣੀ॥ ਜਿਤੁ ਪਾਵਹਿ ਤੁੰ ਪਦ ਨਿਰਬਾਣੀ॥ ਜਿਤੁ ਪਾਵ
 ਹਿਤੁੰ ਪਦ ਨਿਰਬਾਣੀ॥ ੨॥ ਸਚ ਨਿਰੰਤਰ ਰਹੈ ਸਮਾਇ॥ ਕਾਲ ਨਗਾ ਸੇਧਿ ਨੁਨ ਪਾਇ॥ ਨਾਨਕ ਭਰਬ
 ਰੀ ਗੋਸਟਿ ਹੋਈ॥ ਮਨ ਮਾਨਿਆ ਨਾਨਕ ਸਚ ਸੇਈ॥ ੩॥ ਭੁਰਬਰੀ ਵਾਚਾ॥ ਕਿਉ ਕਰਿ ਬੋਝੀ ਕਿਉ
 ਕਰਿ ਵਾਣੀ॥ ਕਿਉ ਕਰਿ ਦੁਬਧਾ ਦੁਰਮਤਿ ਤਿਆਗੀ॥ ਕਿਉ ਕਰਿ ਦੁਨੀਆ ਦੁਤਰਤੁ ਰਿਆ॥ ਕਿਉ ਕ
 ਰਿਬ ਲੇਜੀ ਵਤੁ ਮਰਿਆ॥ ਕਵਨ ਗੁਰੂ ਜਿ ਸਦੀਖ ਆਦੀਨੀ॥ ਭੁਰਬਰੀ ਪ੍ਰਵੇਤਤੁ ਪ੍ਰਬੀਨੀ॥ ੪॥
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਾਚਾ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੋਝੀ ਤਿਗਹ ਦਸਾਇਆ॥ ਸਾਹਿਜਿ ਮਿਲੇ ਜਗਤੀ ਵਨ ਪਾਇਆ॥
 ਦੁਬਧਾ ਦੁਰਮਤਿ ਤਿਆਗੀਆਇਆ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੋਗ ਬਿਜੋਗ ਪਰਜਾ ਲੋ॥ ਗੁਰਮੁਖ ਗਤਿ ਪਤਿ ਮ
 ਤਿ ਹੋਨ ਲੋ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਦੁਨੀਆ ਦੁਤਰਿਤੁ ਰਿਆ॥ ਸਬਦ ਮੁਏ ਫਿਰ ਬਹੁ ਰਿਨ ਮਰਿਆ॥ ੫॥ ਸਬ
 ਦ ਗੁਰੂ ਸਚ ਦੀਨੀ ਦੀਖਿਆ॥ ਸਤਿ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਸਚ ਪਰੀਖਿਆ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੋਚੇ ਸਚ ਪਛਾਣੇ॥ ਮਨ
 ਮੁਖਿ ਵਾਦੀ ਤਤੁ ਨ ਜਾਣੇ॥ ਚੀਨੇ ਤਤੁ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਮੇਲਾ॥ ਸਬਦ ਗੁਰੂ ਸੁਰਤਿ ਪੁਨ ਚੇਲਾ॥ ਅੰਤ ਰਿਰ
 ਤੁਨ ਗਿਆਨ ਪੂਰੰਗਾ॥ ਅੰਤ ਰਿਨਾ ਮੁਖਿਆਨੁ ਅਖੰਡਾ॥ ਸੁਣੁ ਭੁਰਬਰੀ ਨਾਨਕ ਬੋਲੇ॥ ਸਚ ਨਿਰੰਤਰ
 ਤਤੁ ਵੇਰੋ ਲੇ॥ ੬॥ ਗੋਰ ਬੋਵਾਚਾ॥ ਜਤੀ ਸਤੀ ਸਤਿ ਵੰਤਾ ਸਾਨਾ॥ ਪੈਰੇ ਇਦੀ ਮਾਰ ਨਿਵਾਨਾ॥ ਨਾਮ
 ਦਾਨ ਗੁਰਮੁਖਿ ਇਸਨਾਨੀ॥ ਧੁਪ ਮਕਾਬੇਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾਰਿਆਨੀ॥ ਬੋਲੇ ਸਚੁ ਨ ਰਾਈ ਮਿਥਿਆ॥

ਏਹਾਅੰਦਿਪੁਰਖਕੀਸਿਖਿਆਜੋਗਕੇਲਖਣਸੁਣਹੋਪੁਤਾਗੋਰਖਕਹੈਸੋਈਅਉਧੁਤਾ॥੭॥
 ਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀਵਾਚਾ॥ ਚੰਚਲਚਾਇਨਪਾਸੇਖੇਲੋ॥ ਕਾਮਨਵਾਮਨਤਿਆਗੋਗੁਰਮੇਲੋ॥ ਚੰਚ
 ਲਨਾਰਿਨਜਾਇਅਖਾੜੇ॥ ਗਗਨੰਤਰਧਨਖਸਹਜਿਮੈਚਾੜੇ॥ ਰਹੈਇਕੰਤਸਬਦਨਿਰਧਾਣਾ॥
 ਦਰਗਹਿਪੈਧਾਪਤਿਪਰਵਾਣਾ॥ ਮੈਸੇਸੰਜਮਰਹੈਗੁਰਪੁਤਾਨਾਨਕਕਹੈਸੋਈਅਉਧੁਤਾ॥੮॥
 ਕਨਕਕਾਮਨੀਸਿਉਨਹੀਗਾਤਾ॥ ਪਰਦਰਬਨਹਿਰੈਨਪਰਤਿਆਗਾਤਾ॥ ਜਿਹਧਾਮੁਖੈਨਭਾਖ
 ਅਸਤਿਆਮਨਮਾਣਕਮਨਤੇਪਤੀਆਨਾ॥ ਮਨਤੇਮਨਮਾਨਿਆਗੁਰਤੇਸੁਮਝਾਨਾ॥ ਪਰਦਰਕੀ
 ਖਬਰਸਚਸਬਦਸਿਵਾਤੀ॥ ਅਬਚਲਨਗਰੀਸਚਜੋਗਪਛਾਤੀ॥ ਜੋਗਮਾਰਗਕੀਅੈਸੀਚਾ
 ਲਾ॥ ਪੁਣਵਤਿਨਾਨਕਸੁਣਿਹੋਧਾਲਾ॥੯॥ ਗੋਰਖੇਵਾਚਾ॥ ਕਵਨਰੂਪਕਵਨਾਧਿਸਥਾਰਾ॥ ਕਵ
 ਨਅਰੰਭਕਵਨਅਕਾਰਾ॥ ਕਿਤੁਪਾਰਿਵਸੈਕਵਨਅਚਾਰਾ॥ ਕਵਨਸੁਰਜਾਕਵਨਸਮਹਤਾ॥
 ਕਵਨਸੋਪੁਰਖਪੁਰਖਪਤਿਤੋਤਾ॥ ਕਵਨਸੋਧੈਲੇਕਵਨਸਪੇਖੈ॥ ਕਵਨਸੋਜੋਤੁਨਿਰੰਤਰਿਦੇਖੈ॥
 ਕਹਾਤੇਆਵੈਕਹਾਇਹੁਜਾਇ॥ ਪਿਰੁਪਨੈਜੀਉਕਹਾਸਮਾਇ॥ ਇਸਕਥਾਕਾਦੇਹੁਵੀਚਾਰਾ॥
 ਬੈਲੈਗੋਰਖਤਤੇਤਤਸਾਰਾ॥੧੦॥ ਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀਵਾਚਾ॥ ਸਚਰੂਪਪਉਨਾਧਿਸਥਾਰਾ॥ ਅ
 ਗਨਅਰੰਭਸਬਦਅਕਾਰਾ॥ ਗੁਰਮੁਖਸਚਸਚਅਚਾਰਾ॥ ਗੁਰਮੁਖੀਨਿਜਪਾਰਿਮਹਸੀਵ
 ਸੈ॥ ਅਮਰਹੋਇਫਿਰਕਾਸਨਗਸੈ॥ ਅਨਗਜਾਪਵਨਤੈਮਹਤਾ॥ ਨਿਰੰਜਨਪੁਰਖਪੁਰਖ
 ਪਤਿਤੋਤਾ॥ ਬੈਲੈਪਵਨਅਗਨਭੜਵਾਉ॥ ਸਚਪੇਖੈਜੋਤੁਨਿਰੰਦਨਗਾਉ॥ ਹੁਕਮੇਆਵੈਹੁ
 ਕਮੇਜਾਉ॥ ਪਿਰੁਪਨੈਜੀਉਸਚਸਮਾਉ॥ ਏਹਅਗਮਕਥਾਕਥੀਲਜਾਇ॥ ਸਤਿਗੁਰਪੂਰੇਦੀਅ

ਵਿਖਾਇ। ਨਾਨਕ ਬੋਲੇ ਸਚੀ ਗਾਥਾ। ਸੁਣਹੋ ਭਰਥਰੀ ਗੋਰਖ ਨਾਥਾ॥ ੧੧॥ ਜਤੁ ਪਤਾਗਾਧੀ ੨੧੦
 ਰਜ ਸੁਨਿਆਗਾ ਅਤਰਣ ਮਤਿ ਵੇਦ ਹਥੀਆਗਾ। ਗੁਰ ਸਬਦ ਸਚੁ ਸਚੀ ਪਰਮ ਸਾਲਾ। ਸਚਕ
 ਰਿਭਾਗੁ ਤਤਲੈ ਛਾਲਾ। ਘੜੀਐ ਸਬਦ ਸਚੀ ਟੰਗ ਸਾਲਾ। ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਸਦਾ ਦਇਆਲਾ।
 ਨਾਨਕ ਲਦੀ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲਾ॥ ੧੨॥ ਏਹੁ ਸਚੀ ਗੋਸਾਟਿ ਗੁਰਮੁਖ ਹੋਈ। ਗੁਰਮੁਖ ਵਿਰਲਾਚੀ
 ਨੇਕੋਈ। ਸਚਖੰਡ ਕੀਧਾਈ ਅਖੰਡ। ਗੁਰਮੁਖ ਜਪੈ ਖੰਡ ਧੁਮੰਡ। ਸੇਤੁ ਬੰਦਗੀ ਮੇਸਰ ਹੋਈ। ਪੁ
 ਣਵਤ ਨਾਨਕ ਤਾਰੇ ਸੋਈ॥ ੧੩॥ ਸੇਤੁ ਬੰਦਗੀ ਮੇਸਰ ਮੇਲਾ। ਗੋਰਖ ਭਰਥਰੀ ਏਕ ਗੁਰੁ ਏਕ ਚੋਲਾ
 ਗੋਰਖ ਬੋਲੇ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ। ਹਮ ਭੂਲੇ ਤੂੰ ਗਾਹ ਬਤਾਇ। ਨਾਨਕ ਬੋਲੇ ਸਚੀ ਧਾਈ। ਸੁਣਹੋ ਗੋਰ
 ਖਾਨਿ ਰਜਨ ਪ੍ਰਾਣੀ॥ ੧੪॥ ਗੁਰਮੁਖ ਸਚ ਜੋਗਕਮਾਉ। ਨਿਜ ਪਰਿਮਾਣੀ ਪਾਵਹਿ ਬਾਉ। ਸਤਿ
 ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੀਰੀਧਿਆ ਲੇਹਾ। ਅਮਰ ਪੂਰਨ ਗਰੀਬ ਸਹਿ ਪ੍ਰਿਥੇਹਾ॥ ੧੫॥ ਤੀਨ ਚਾਰ ਚਉਥੇ
 ਚਉਮਹਲੇ। ਪੰਜ ਸਤਿ ਨਉ ਗੁਣ ਗਿਆਨ ਅਮੋਲੇ। ਨਉ ਪਾਰਿਛਾਢਿ ਦਸਵੇਦੁਆਰਾ। ਤੁਹ ਅੰਮ੍ਰਿਤ
 ਪੀਵਹਿ ਸਬਦ ਅਪਾਰਾ। ਤੁਹ ਅਨਹਦ ਵਾਜੇ ਪ੍ਰਾਨਿਓ ਅੰਕਾਰਾ। ਨਾਨਕ ਜੋ ਤੀਜੋ ਤੀਅਪਾਰਾ॥ ੧੬॥
 ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਗਵੇ ਪਰਵਹਾ। ਦਹ ਦਿਸ ਮੇਟ ਦਸਾਏ ਰਾਹਾ। ਸਚਾ ਬਿਭੂਤ ਦਰਸਨ ਪ੍ਰਿਆਉ। ਐ
 ਸਾਜੇ ਗੀਜੇ ਗਕਮਾਉ। ਪੂਰੇ ਗੁਰਕਾਸੁ ਨਉ ਪਦੇਸਾ। ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵ ਮਿਟੈ ਸਭੁ ਭੇਖਾ। ਨਾਨਕ ਬੋ
 ਲੇ ਧੁਮੰਡੀ ਚਾਰਾ। ਐਸਾ ਜੋ ਗੀਜੁ ਗਤ ਸਚਿ ਸਾਰਾ॥ ੧੭॥ ਵੇਦ ਕਤੇਬ ਸੋਧ ਕਰਨਾ। ਪੰਚਤੋਪ
 ਥੀ ਪੁਛੁ ਪਗਨਾ। ਨਉ ਖੰਡ ਧਰਤੀ ਸਗਲੀ ਫਿਰਹਿ। ਜੋਗਨ ਪਾਵਹਿ ਭਗਮ ਭਰਮ ਮਰਹਿ। ਸਤਿਗੁ
 ਰ ਪੂਰੇ ਕੀਸਰ ਨਾਉ। ਲਖ ਚਉਗਾਸੀ ਜੁਨ ਨਾਧਾਉ। ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਮਾਹਿਵਾਸਾ ਪਾਇ। ਆਰਪਹਰਿ

ਹਰਿਨਾਮ ਪੁਸਤਕਾਇਸ ਸਚੁ ਜੋਗ ਅਟਲ ਅਸਥਾਨਾ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਣਵੈ ਸਦਾ ਕਰ ਬਾਣਾ ॥ ੧੮ ॥ ਸੁਣ
 ਕੇਤੁ ਰਬਰੀ ਗੋਰਖ ਨਾਥਾ ਨਾਮਾ ਬਿਨਾ ਰੂਧੇ ਬਹੁ ਸਾਥਾ ਸਿਧ ਕਸਾਪਗੁ ਰੂਧ ਹੁਚੇ ਏਨਾ ਗੁਰ ਸਬ
 ਦਾ ਬਿਨਾ ਦੁਖੀ ਏਦੁ ਹੋਸੇ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ ਨਾਨਕ ਬੋਲੈ ॥ ਸਹਜੇ ਨਿਰੰਤਰ ਤਤ ਵਿਰੋਸੇ ॥ ੧੯ ॥ ਤੁਏ
 ਰੋਗ ਰਖ ਕਹਿਆ ॥ ਅਰੇ ਬਾਲਾ ਚਲ ਤਾਹੈ ਸਿਧਾ ਕਾ ਮੇਲਾ ਹੋ ॥ ਤਾਗੁ ਰੂਨਾਨ ਕਜੀ ਕਹਿਆ ਗੋਰਖ
 ਨਾਥ ਕਹਾਹੈ ਮੇਲਾ ॥ ਤੁਹੇ ਗੋਰਖ ਕਹਿਆ ਅਚਲ ਵਟਾਲੇ ਅਚਲ ਸਿਧਾ ਕਾ ਮੇਲਾ ਹੋ ॥ ਤਾਗੁ ਰੂਨਾਨ ਕ
 ਜੀ ਕਹਿਆ ਸਿਧੋ ਕਹਾਹੈ ਅਤੇ ਇਥੋ ਕਿਤਨੇ ਕੋਹ ਹੋ ॥ ਤੁਹੇ ਗੋਰਖ ਨਾਥ ਕਹਿਆ ਈਹਾ ਸਿਧਿ ਚਉਦਹ
 ਸੈਪੰਜ ਹਤਰ ਕੋਹ ਹੈ ਮੇਲਾ ਕਲਹੈ ॥ ਤਾਗੁ ਰੂਨਾਨ ਕਜੀ ਕਹਿਆ ਜਾਹੁ ਤੁਮ ਤੋ ਸਧੋ ਉਰੁ ਜਾਤੇ ਹੋ
 ਹਮ ਮਨੁ ਖਹੈ ॥ ਤਾਭੁਰ ਬਰੀ ਬੋਲਿਆ ਅਰੇ ਨਾਨਕ ਬਾਲਾ ਤੁੰ ਤੋ ਕਉ ਸੋ ਕਉ ਭਾਵਤਾ ਬਾਅਬੁ
 ਸੁ ਕੋਕਿਆਹੁਆ ॥ ਤਾਗੁ ਰੂਨਾਨ ਕਜੀ ਕਹਿਆ ਹਾਭੁਰ ਬਰੀ ਜਿਸ ਕਉ ਸਉ ਭਾਈ ਬੀਸੋ ਹਮ ਕ
 ਉਭੀ ਉਭਾਵੈ ਗਾ ॥ ਤਾਭੁਰ ਬਰੀ ਕਹਿਆ ਅਰੇ ਨਾਨਕ ਕਉ ਸਤੈ ਨਹੀ ਉਭਾਈ ਬੀ ਕਿ ਕਿਸੀ ਅਉ
 ਰ ਨੇ ॥ ਤਾਗੁ ਰੂਨਾਨ ਕਜੀ ਕਹਿਆ ॥ ਸਚ ਸਬਦ ਨੇ ਕਉ ਸਉ ਭਾਈ ॥ ਆਗਿਆ ਏਕ ਕਾਰ ਕੀ
 ਪ੍ਰਾਈ ॥ ਬਿਨਾ ਆਗਿਆ ਸੋ ਕਉ ਨ ਉਭਾਵੈ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੋਈ ਵਿਸਟਿਨ ਆਵੈ ॥ ਹਮ ਕੋ ਭੀ ਓਹ ਆਗਿ
 ਆਵੇਇ ॥ ਤੁਮ ਚਲੋ ਅਗੇ ਹਮ ਆਇ ਮੇਲੇਇ ॥ ਤਾ ਸਿਧਾ ਉਭਾਰੀ ਲੀਤੀ ॥ ਤਾਗੁ ਰੂਨਾਨ ਕਜੀ ਕ
 ਹਿਆ ਕਿਉ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਸਿਧੋ ਤੋ ਗਏ ॥ ਤਾ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਜੀਜੋ ਤੁਸਾਡੀ ਰਜਾਇ ॥ ਤਾਗੁ ਰੂ
 ਨਾਨ ਕਜੀ ਕਹਿਆ ਚਲ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਅਸੀ ਭੀ ਜਾਈਏ ॥ ਜੇ ਅਸਾਨੁ ਭੀ ਕਰਤਾ ਰਸੈ ਜਾਏ ॥ ਤਾਭੁ
 ਈ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਕੁਲਾਜੀ ॥ ਤਾਗੁ ਰੂਨਾਨ ਕਜੀ ਉਭਾਰੀ ਲੀਤੀ ॥ ਜਾਏ ਅਚਲ ਵਟਾਲੇ ਹਿਕ

ਧਿਪਲਦੇਹੇਠਥਲਾਆਹਉਸਉਪਰਥੈਠਗਏ। ਜਾਸਿਧਆਇਤਾਕਿਆਦੇਖਨਜੋਨਾਨਕ ੨੧੧
 ਰੁਪਾਅਗੇਹੀਥੈਠਾਪੈ। ਤੁਰਗੋਰਖਨਾਥਕਹਿਆਆਦੇਸਹੋਨਾਨਕਤਪਾਤਾਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕ
 ਹਿਆਆਦੇਸਏਕੰਕਾਰਕੋਹੋਗੋਰਖਨਾਥ। ਤੁਰਗੋਰਥਰੀਕਹਿਆਅਰੇਨਾਨਕਤਪਾਤੀਕਿਛ
 ਵਿਸਟੀਭੀਪੈ। ਤੁਰਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਅਰੇਕੁਰਬ ਰੀ। ਦਿਸਟਿਹਮਾਰੀਏਕੰਕਾਰਗਾਸ
 ਚਮਤਕੀਆਨਿਸਤਾਰਾ। ਉਸਤਾਦਹਮਾਰਾਸਤਿਗੁਰਪੂਰਾ। ਆਦਿਅੰਤਬਚਨਾਕਾਸੂਰਾ। ਜਿ
 ਨਹਮਕੋਪੰਖਲਗਾਇਐਸ਼ੋ। ਤੁਮਤੇਆਗੇਈਹਾਆਇਥੈਸੋ। ਨਾਨਕਕੋਪ੍ਰਭਾਕਿਰਪਾਕੀ
 ਨੀ। ਸੁਣਹੋਕੁਰਬਰੀਤੈਅਕਲਨਲੀਨੀ। ੨੦। ਜਾਉਬੋਮੇਲਾਉਝਾਨਿਆਤਾਵਟਾਲੇਦਿਆ
 ਲੋਕਾਗੁਰਨਾਨਕਜੀਨੂੰਸਿਵਾਤਾ। ਲੋਕਆਏਕਰਿਕਈਪੈਰੀਪਏ। ਅਤੇਬਹੁਤਦੁਸਟੀਸ
 ਗੋਕਰਨਾ। ਤੁਰਗੁਰਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਕਿਉਭਾਈਬਾਲਾਇਥੇਲੋਕਦੁਖਦਾਹੈ। ਅਤੇਭਾਈ
 ਬਾਲਾਅਸਾਮਰਦਾਨੇਦੇਪੁਤਨਉਥੇਲੋਜਾਣਾਹੈ। ਅਤੇਦੁਇਸਾਧਕੰਧਾਰਵਿਚਹੈਨਉਨਾਨਾਸ
 ਅਸਾਨ੍ਹਾਵਚਨਹੈਉਨਾਨੂੰਮਿਲਣਾਹੈ। ਤੁਰਗੁਰਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਜੀਸਤਜਾਦਾਮਰਦਾਨੇਦਾਪੁ
 ਤਲਵੰਡੀਪੈ। ਤੁਰਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਭਾਈਬਾਲਾਉਸਤਾਈਉਥੇਲੋਜਾਣਾਹੈਜਗੁਰਾਤ
 ਭਾਈਬਾਲੇਆਖਿਆਜੀਚਲੋ। ਬੋਲਹੁਭਾਈਜੀਵਾਹੁਗੁਰਾ। ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ। ਤੁਰ
 ਗੁਰਨਾਨਕਜੀਉਥੋਭੋਭਾਰੀਲੀਤੀ। ਆਇਚੰਦ੍ਰਾਨਸੰਧੂਦੋਖੁਹਤੇਉਤਰੇ। ਬਾਲੇਦੋਪਿਉਦਾ
 ਖੁਹਥਾ। ਤੁਰਗੁਰਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਭਾਈਬਾਲਾ। ਗਾਇਬੁਲਾਰਤਾਚਲਗਾਇਆਅਤੇਕ
 ਲੂਰੀਚਲਗਾਇਆ। ਅਤੇਅੰਮਾਥੀਥੀਭੀਚਲਗਈ। ਚਾਚਾਲਾਬੁਰਹਦਾਹੈਓਹਚਮਲਪਉਸੀ

ਅਤੇ ਅਸਾਜ ਰੂਰਜਾ ਵਣਾਹੈ। ਤੂੰ ਮਰਦਾਨੇ ਦੇ ਪੁਰਨੂੰ ਸਦ ਲਿਆਉਂਦਾ ਪਾਤਿਆ। ਜਾਣੇ ਕੋਈ ਨਾਹੀ
 ਤਾਭਾਈ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਸਹਜਾ ਦੇ ਨੂੰ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਆਹੈ। ਤਾਭਾਈ ਬਾ
 ਲੇ ਕਹਿਆ ਭੁਲਾ ਜੀ। ਤਾਭਾਈ ਬਾਲੇ ਜਾਇ ਸਹਜਾ ਦੇ ਨੂੰ ਸਦਿਆ। ਚਾਰ ਪੜੀ ਆਗਤ ਗਈ
 ਆਈ। ਤਾ ਸਹਜਾ ਦਾ ਅੰਦਰੇ ਨਿਕਲ ਆਇਆ। ਜਾਣੇ ਬੇਤਾਭਾਈ ਬਾਲਾ ਸੰਧੂਹੈ। ਜੇ ਨਾਨ
 ਕ ਤਪੇ ਨਾਲ ਆਹਾ। ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਪਿਉ ਭੀ ਨਾ ਬੇ ਆਹਾਇ ਨਾ ਦੇ। ਸਿਧਾਣ ਕਹਿ ਸਹਜਾ ਦਾ ਪੈਰ
 ਤੇ ਦੁਹਿ ਪਇਆ। ਤਾਭਾਈ ਬਾਲੇ ਵਚਨ ਕੀਤਾ ਸਹਜਾ ਦਾ ਕਰਤਾਰ ਭੁਲਾ ਕਰੇ। ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਨਾ
 ਉਦੀ ਦਾਤ ਦੇਵੈ। ਸੁਣ ਭਾਈ ਸਹਜਾ ਦਾ ਤੈ ਨਾਨਕ ਤਪਾਸ ਦਾ ਹਈ। ਤਾ ਸਹਜਾ ਦੇ ਆਖਿਆ ਜੀ
 ਮੇਰਾ ਬਾਬਾ ਕਿਥੈ ਹੈ। ਤਾਭਾਈ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਸਹਜਾ ਦਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾਸ ਹੈ। ਤੂੰ
 ਤਰਤ ਚਲਾ। ਤਾ ਸਹਜਾ ਦਾ ਕਰਮਾ ਦਾ ਬਸੀ ਆਹਾ। ਉਠ ਨਾਲ ਹੋਇਆ। ਆਇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਦੇ ਪੈਰ ਤੇ ਦੁਹਿ ਪਇਆ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਸੁਣ ਭਾਈ ਸਹਜਾ ਦਾ ਤੇਰਾ ਪਿਉ ਕਾਲਵ ਸਹੋਇ
 ਆ। ਅਸਾਨੂੰ ਜੋਗ ਆਹਾ ਤੈ ਨੂੰ ਸਿਰ ਪਾਉ ਦੇਣਾ ਆਹਾ। ਆਖ ਤੈ ਨੂੰ ਕੇਹੜਾ ਸਿਰੇ ਪਾਉ ਦੇਵੀਏ।
 ਤਾ ਸਹਜਾ ਦੇ ਆਖਿਆ ਜੋ ਬਾਬੇ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਦਿਤਾ ਹਈ ਸੋ ਮੈਂ ਨੂੰ ਦੇਹਾ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖ
 ਆਸੁਣ ਸਹਜਾ ਦਾ ਤੇਰੇ ਪਿਉ ਅਸਾ ਬੇਸਾਨ ਨਾ ਮੰਗ ਲੀਤਾ। ਅਸਾਉ ਸਤਾਈ ਸਾਫ਼ੀ ਆਜੇ ਤੂੰ
 ਬੇਚਲ ਕਰਿ ਰਹੇ ਤਾਂ ਤੂੰ ਭੀ ਓਸੇ ਜੇਹਾ ਹੋਵੈ। ਅਗੇ ਤੇਰੀ ਖਸੀ ਜੇ ਤੂੰ ਆਖੇ ਸੋਈ ਕਰੀਏ। ਤਾ ਸਹਜਾ
 ਦੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਜੇ ਮੈਂ ਨੂੰ ਬਾਬੇ ਦੇ ਥਾਨ ਤੇ ਲੈ ਚਲੇ। ਤਾ ਮੈਂ ਤੂੰ ਭੀ ਮਿਤਰ ਵਾਨ ਹੋਵੈ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਆਖਿਆ ਚਲ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਸਹਜਾ ਦੇ ਨੂੰ ਲੈ ਚਲੀਏ ਉਥੇ ਹੀ। ਤਾਭਾਈ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਭੁਲਾ

ਜੀਚਲੋ॥ ਤੁਸੈ ਚਲੇ ਜਾਮੁ ਸਤਾਨ ਦੀਧਰਤੀ ਗਏ ਨੇੜੇ ਤੁਲੀਭੇ ਦੇ ਨਉ ਕੋਹ ਪਰੇ ਉਥੇ ਹਿਕ ਸਜ ੨੧੨
 ਟੁਥੈ ਠਾ ਆਹਾ॥ ਕੇਹੀ ਤੁਰਾਦਾ ਆਹ ਜੇਹੀ ਤੁਰਾ ਪਵਿਤ੍ਰ ਥੈ ਸਨੇਹੇ ਦੇ ਪੈਨਾ॥ ਤੁਰਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਆਖਿਆ ਸਹਜਾ ਦਾਇਸ ਗਿਰਾਵ ਵਿਚ ਜਾਹ ਪਰ ਤੁਰੇ ਨਾਹੀ॥ ਤੁਸਹ ਜਾਏ ਆਖਿਆ ਜੀ ਮੈ
 ਨ ਕੇਹਾ ਕਰਹੈ॥ ਜੇ ਤੁਸੀ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਹੋ॥ ਤੁਸਹ ਜਾਏ ਦੇ ਗਲ ਓਚੇ ਕਪੜੇ ਆਹੋ॥ ਜਾਇਸਹ ਜ
 ਏਰਾ ਮਸਤਿ ਕੀਤੀ॥ ਤੁਸਹ ਜਾਏ ਥੋਲਿਆ ਆਉ ਭਾਈ ਸਤਿਗੁਰਾ॥ ਤੁਫੇਰ ਸਜਣ ਪਾਛਿ
 ਆਭਾਈ ਕਿਥੇ ਆਇਓ॥ ਤੁਸਹ ਜਾਏ ਆਖਿਆ ਜੀ ਮੈ ਪਰੇ ਸੀਹਾਂ॥ ਤੁਸਹ ਜਣ ਆਖਿਆ ਭ
 ਈ ਤੁਕ ਉਣਹੋ ਦਾਹੈ ਸਚੁ ਆਖਾ॥ ਤੁਸਹ ਜਾਏ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਮੈ ਮਿਰਾਸੀ ਹੋ ਦਾਹਾਂ॥ ਤੁਸਹ ਜਣ
 ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਕਿਸੇ ਵੇਰੇ ਆਦਮੀ ਦਾ ਮਿਰਾਸੀ ਹੋ॥ ਤੁਸਹ ਜਾਏ ਆਖਿਆ ਜਿਨ ਮਾਨ ਮੈ ਵੇਰੇ
 ਆਦਮੀ ਦਾ ਮਿਰਾਸੀ ਹਾਂ॥ ਤੁਫੇਰ ਸਜਣ ਪਾਛਿ ਆਭਾਈ ਉਸਦਾ ਨਾਉ ਕਿ ਆਹੋ॥ ਤੁਸਹ ਜਾਏ ਆ
 ਖਿਆ ਜੀ ਉਸਦਾ ਨਾਉ ਨਾਨਕ ਹੋ॥ ਤੁਸਹ ਜਣ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਓਹ ਕਉਣਹੋ ਦਾਹੈ॥ ਤੁਸਹ ਜ
 ਦੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਧਰੀ ਹੋ ਦਾਹੈ ਵਡਾ ਆਦਮੀ ਹੋ॥ ਤੁਸਹ ਜਣ ਫੇਰ ਕਹਿ ਆਭਾਈ ਓਹ ਅਸਾਜੇ ਹੋ
 ਹੋ॥ ਤੁਸਹ ਜਾਏ ਆਖਿਆ ਜਿ ਮਾਨ ਤੁਸਾਥੇ ਭੀ ਵਡਾ ਆਦਮੀ ਹੋ॥ ਤੁਸਹ ਜਣ ਆਪਣਿਆ ਅ
 ਦਮੀ ਆਨੇ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਇਹ ਵੇਰੇ ਆਦਮੀ ਦਾ ਮਿਰਾਸੀ ਹੋ॥ ਇਸਦੀ ਭੁਲੀ ਤੁਰਹਿ ਖਿਜ
 ਮਤ ਕਰਈ॥ ਭੁਲੀ ਤੁਰਹਿ ਖੁਲਾਵਣਾ॥ ਜਾਹਿ ਭਾਈ ਇਨਾ ਨਾਸਾ॥ ਸਹਜਾ ਦੇ ਨੁਖ ਸਾਵਣੁ ਗਏ॥
 ਜਾਇਓਰ ਸਹਜਾ ਦੇ ਦੇ ਕਪੜੇ ਸਾਹਿਲੀ ਤੇ ਅਨਾ॥ ਅਤੇ ਲਗੇ ਆਖਣ ਦਸ ਭਾਈ ਹੋਰ ਤੇ ਰੇ ਪਾਸ
 ਕਿ ਆਹੋ॥ ਤੁਸਹ ਜਾਏ ਆਪਣੇ ਮਨ ਵਿਚ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਭੁਲੇਤਾ ਪਾਜੀ ਮੈ ਨੂਭੁਲੀ ਜਗਾਭੇ ਜਿ ਆਹਈ

ਲੇ

ਕਪੜੇ ਲਾਹਿਲੀ ਤੇ ਅਤੇ ਬੰਨ ਬਹਾਇਆ ਹੈ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਚਲ ਭਾਈ ਬਾਲਾ
 ਅਸਾਨ ਸਹਜਾ ਦੇ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਤੇ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਦੇ ਵੇਖਾਇਖੜੇ
 ਹੋਇ। ਦੋਖ ਨਤਾਕਿ ਅਦੋਖ ਨਜੋ ਸਜਣ ਮੈਂ ਸੀਤਰਾ ਥੈ ਠਾ ਹੈ। ਜਿਸਤਰਾ ਵਡੇ ਪਰਮ ਥੈ ਸਨੇਹੇ
 ਦੇ ਪੈਨ। ਤਾਜਾ ਦੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਸਜਣਾ ਕਰਤਾਰ ਕਰਤਾਰ। ਅੰਗੇ ਸਜਣ ਬੇ
 ਲਿਆ ਆਉ ਭਾਈ ਸਤਿਗੁਰ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਸਜਣਾ ਇਥੇ ਅਸਾਨਾਹਿ
 ਕਮਿਰਾ ਸੀ ਆਇਆ ਮਾਹਾ। ਤਾਸਜਣਾ ਆਖਿਆ ਇਥੇ ਤਾ ਕੋਈ ਨਾਹੀ ਆਇਆ। ਤਾਗੁ
 ਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਕਿਉ ਭਾਈ ਸਜਣਾ ਮੁਕਰਦਾ ਹੋਇ ਬੇਹੀ ਆਇਆ ਹੈ। ਅੰਗੇ ਸਜਣ
 ਆਖਿਆ ਜੀਤੁ ਸੀ ਅਤੀਤ ਫਕੀਰ ਹੋ ਮੈਨੁ ਕਿਆ ਜਰੂਰ ਪਈ ਹੈ ਜੋ ਮੈਂ ਮੁਕਰਾ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨ
 ਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਜਾਹਿ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਇਸ ਬੈਂਸ ਨੇ ਦਾ ਮੁਹ ਕਾਲਾ ਕਰਾ। ਅੰਦਰੋ ਸਹਜਾ ਦੇ ਨੂੰ
 ਕਢ ਲਿਆਉ। ਤਾਭਾਈ ਬਾਲਾ ਜਾਇ ਅੰਦਰ ਵੜਿਆ ਦੇਖੈ ਤਾ ਸਹਜਾ ਦਾ ਬਧਾ ਥੈ ਠਾ ਹੈ
 ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਉਠ ਸਹਜਾ ਦਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਦਾ ਹਈ। ਤਾਸਹਜਾ ਦੇ ਆਖਿ
 ਆਜ ਜਮਾਨ ਤੁਸਾ ਮੈਨੁ ਕਿਥੇ ਭੇਜਿਆ। ਮੇਰੇ ਕਪੜੇ ਲਾਹਿਲੀ ਤੇ ਅਤੇ ਮੈਨੁ ਬੀਨਿ ਘਾਤਿਓ
 ਨੇ। ਮੈਂ ਕਿਆ ਕਰਾ। ਤਾਭਾਈ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਸਹਜਾ ਦਾ ਹੁਣ ਕਪੜੇ ਭੀ ਤੇਰੇ ਲੈ ਦੇਹਾ। ਜਿ
 ਨਾ ਬਧਾ ਆਹਾ ਮੇਰੇ ਸਿਰ ਮਿਦੇ ਹੋਇ। ਅਤੇ ਕਪੜੇ ਦੇ ਵਨ ਨਾਹੀ। ਆਖਨੇ ਹੁਜੇਗਾ ਆਇਆ
 ਆਹਾ। ਤਾਭਾਈ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਚਲ ਸਹਜਾ ਦਾ ਕਪੜੇ ਉਥੇ ਹੀ ਆਏ ਰਹਨਗੇ। ਤੁਓਂ ਦਰ
 ਨਾਹੀ। ਸਹਜਾ ਦੇ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾਸ ਆਇਆ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ

ਕਹਿਆ ਅਵੇ ਸਹਜਾ ਦਾ ਕਪੜੇ ਕਿਥੇ ਨੀ। ਤੁਸਹਿ ਜਾਵੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਇਹ ਭੁਲਾ ਭੁਗਤਿ ਧੈ ਸਨੇ ਹੋਇ ३੧੩
 ਹਤਾਠ ਗਹੈ ਜੀ। ਰੋਟੀ ਖਾਵਣ ਦੇ ਬਹਾਨੇ ਅੰਦਰ ਵਾੜ ਕਹਿ ਕਪੜੇ ਲਾਹਿ ਲੀਤੋ ਨੇ। ਅਤੇ ਬੈਠਾ ਪਾਤਿਓ
 ਇਹ ਕੰਮ ਕਰ ਦਾਧੋਇ ਹਰੁ ਗਤਿ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਕਿਉਂ ਭਾਈ ਸਜਣਾਇਹ ਕਿਆ ਕੰਮ ਤੂੰ
 ਕਰ ਦਾਹੈ। ਤੁਮ ਅਗੋ ਸਜਣ ਸਰਸਿ ਦਾਹੋਇਆ। ਬੋਲ ਸੀਘੇ ਨਹੀ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂ ਸਬਦ ਪ੍ਰ
 ਪਤਿ ਹੋਇਆ ॥ ਸੁਹੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਉਜਲ ਕੋਹ ਚਲਿ ਕਣਾਘੇਟ ਮਕਾਲ ਤੀ ਮਸੂ। ਧੋਤਿ ਆਜੂ
 ਠਨ ਉਤਰੈ ਜੇ ਸਭਿ ਧੋਵਾਤਿ ਸਾ ॥ ੧ ॥ ਸਜਣ ਸੇਈ ਨਾਸ ਮੈ ਚਲਾਇਆ ਨਾਸ ਚਲੈ ਨੇ। ਜਿਥੈ ਲੇਖਾ
 ਮੰਗਿਏ ਉਥੈ ਖੜੋ ਦਿਸੰਨਾ ॥ ੨ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਅੰਝਾਣਿ ਪਿਪਲ ਜੀ ਮਿਆ ਬੁਹੇ ਤੇ ਧਰਮ ਸਾਲਾ। ਬਾਹ
 ਰ ਦਿਸੈ ਸੋਹਣਾ ਅੰਦਰ ਬੈਟੇ ਲਾਸਾ ॥ ੩ ॥ ਅਥੇਟਿ ਕਾਲਾ ਲਹੈ ਗਲ ਵਿਚ ਮਾਲਾ ਚਾਗ। ਬਾਤੁ ਫਰੇ
 ਸੀ ਸਿਖਿਆ ਠਗਣ ਨੂੰ ਸੰਸਾਰਾ ॥ ੪ ॥ ਕੋਠੇ ਮੰਝ ਪਮਾਨੀ ਆਪਾਸ ਹੁਚਿਤ ਵੀਆਹਿ। ਫੁਠੀ ਆਕੰ
 ਮਨਾ ਆਵਨੀ ਵਿਚੋ ਸੁਖ ਣੀਆਹ ॥ ੫ ॥ ਬਗਾਬ ਗੇ ਕਪੜੇ ਤੀ ਰਬ ਮੰਝ ਵਸੰਨਾ। ਪੁਟ ਪੁਟ ਜੀਅ
 ਖਾਵਣੇ ਬਗੇ ਨ ਕਹੀਅਨਾ ॥ ੬ ॥ ਸਿਮਲ ਰੁਖ ਸਰੀਰ ਮੈ ਮੈ ਜਨ ਦੇਖ ਭੁਲੰਨਾ। ਸੇਫਲ ਕੰਮ ਨਾਆ
 ਵਨੀ ਤੇਗੁਣ ਮੈ ਤਨਹੰਨਾ ॥ ੭ ॥ ਅੰਧ ਲੋਭੁ ਰਉਠਾਇਆ ਰੁਗਰਵਾਟ ਬਹੁਤਾ। ਅਖੀ ਲੋੜੀ ਨਾਸਾ
 ਹਾਰਿ ਚੜ੍ਹ ਲੰਪਾ ਕਿਤਾ ॥ ੮ ॥ ਚਾਕਰੀ ਆਚਰੀ ਗਿਆਈ ਆਮੋ ਵਰਸਿਆ ਣਪਾ ਕਿਤਾ। ਨਾਨਕ ਨਾ
 ਮ ਸਮਾਸਤੁ ਬਪਾਛੁਟ ਹਿਜਿਤਾ ॥ ੯ ॥ ਤੁਸਜਣ ਠਗ ਰੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਪੈਰ ਤੇ ਢਹਿ ਪਾਇਆ। ਤੁਗੁ
 ਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਸਜਣਾ ਅਜੇਹਾ ਕੰਮ ਛੋਤੇ ਤਾ ਕਰਤਾਰ ਸਿਹਰ ਵਾਨ ਹੋਵੀ। ਅਤੇ ਕਰਤਾਰ
 ਕਰਤਾਰ ਜਪੇਤਾ ਕਛੂ ਜੀ ਆਦਾ ਭੁਲਾਹੋਵੀ। ਤੁਸਜਣ ਆਖਿਆ ਸੀ ਹੁਣ ਮੈ ਨੂਰਖ ਸੇਹਾ। ਮੈ ਅਉਗ

ਏਥਹੁਤਕੀਤੇਹੈਨਾ। ਤੁਸੀਮੇਰੇਕਰਮਾਨੂੰਇਧਰਆਇਹੋ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਸੁਣੁਕਾਈਸ
 ਜਣਾਇਹਸੁਣਜਾਦਾਤੇਰਾਗਮਦਾਸੋਹੈ। ਅਤੇਮਿਰਾਸੀਹਈ। ਜੇਇਸਤਾਈਮਨੇਗਾਤਾਕਰਤਾਰ
 ਮਿਹਰਵਾਨੋਹੋਈਗਾ। ਅਤੇਅਗੋਹੋਰਕਰੇਗਾਨਾਹੀ। ਤਾਸਜਣਆਖਿਆਜੀਪਿਛਲੇਬਖਸੀ
 ਅਨਾ। ਅਗੋਨਾਕਰਾਗਾ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਤਾਈਸਜਣਾਅਸੀਤਿਰੇਹੀਵਾਸਤੇਆ
 ਇਹਾਂ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਸਜਣਨੂੰਨਿਵਾਜਕਰਅਗੋਚਲਿਆ। ੩੯॥ ਬੋਲਹੁਕਾਈਜੀਵਾ
 ਹਗੁਰੂ। ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ। ਅਗੋਸਹਜਾਦੇਨੂੰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਖਰਮੇਸਹਰਿਜਾਇਖੜਾਕੀ
 ਤਾਸਆਖਿਓਸਸਹਜਾਦਾਇਹੁਤੇਰੇਪਿਉਮਰਦਾਨੇਦੈਸਮਾਧਹਈ। ਤਾਸਹਜਾਦੇਉਥੇਮਥਾਟੇ
 ਕਿਆ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਸਹਜਾਦਾਅਸਾਡਾਕਾਹੈਆਮੰਨਸੀ। ਤਾਸਹਜਾਦੇਕਹਿਆ
 ਜੇਤੁਸੀਆਖੈਸੈਮਨਾ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਸਹਜਾਦਾਤੁਇਥੇਹੀਰਹਾ। ਮਰਦਾਨਾਅ
 ਸਾਡਾਯਾਰਆਹਾ। ਤਾਸਹਜਾਦੇਆਖਿਆਜੀਟਬਰਤਉਥੇਹੀਰਹੇ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿ
 ਆਸਹਜਾਦਾਇਥੇਮਰਦਾਨੇਅਤੇਤੇਰੀਮੰਜੀਹੋਵੈਗੀ। ਅਸੀਇਸਵਾਸਤੇਆਖਦੇਹਾਂ। ਤੁੰਟ
 ਬਰਆਪਣੇਲੈਆਉ। ਤਾਸਹਜਾਦੇਆਖਿਆਜੀਤੁਸੀਕਿਧਰਨੂੰਹੋਵੇਗਾ। ਅਤੇਮੈਕਿਸਅਧਾਰ
 ਰਹਾ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਸਹਜਾਦਾਜਿਤਵੇਲੇਤੁੰਯਾਦਕਰੇਗਾਅਸੀਤਿਤੇਵੇਲੇ
 ਤੇਰੇਪਾਸਖੜੇਆਹੇ। ਤੁੰਜਤਿਪ੍ਰਤੀਤਕਰਜਾਏ। ਤਾਸਹਜਾਦੇਆਖਿਆਜੀਮੈਨ੍ਹਪ੍ਰਤੀਤਹੈ
 ੪॥ ਬੋਲਹੁਕਾਈਜੀਵਾਹਗੁਰੂ। ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ। ਤਾਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕਜੀਉਥੇਉਡਾਰੀਲੀਤੀ।

ਤਾਜਾਇਕੁ ਧਾਰਵਿਚਖੇਰੋਇ। ਉਥੇਹਿ ਕਮੁਗਲਫਕੀਰਆਗਉਸਦਾਨਾਓਯਾਰਅਲੀਆ ੩੧੪
 ਹਾਉਸਨਾਲਭੇਟਾਹੋਈ। ਤਾਉਸਪਾਛਿਆਸੁਆਲਕੀਤੋਸੁ। ਸੁਮਾਨਾਮਚਿਦਾਰੀ। ਤਾਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕਜੀਬੋਲਿਆਮਾਨਾਮਨਾਨਕਨਿਰੰਕਾਰੀ। ਫੇਰਮੁਗਲਬੋਲਿਆਮਾਨੇਸਿਫਮੀਦਸਾ।
 ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਬੋਲਿਆਮਾਥੰਦਾਖਦਾਇਸਾ। ਤਾਫੇਰਮੁਗਲਪਾਛਿਆਸੁਮਾਪੀਰਗੁਫਤਾ।
 ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਬੋਲਿਆਮਾਪੀਰਜਿੰਦਾਪੀਰ। ਤਾਫੇਰਮੁਗਲਬੋਲਿਆਸੁਮਾਪੀਰਜਿੰਦਪੀ
 ਰਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਮਾਰੇਆਰੇ। ਫੇਰਮੁਗਲਕਹਿਆਮਾਇਤਕਾਦੇਨੇਸਾ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨ
 ਜੀਕਹਿਆਚਿਗੁਫਤਾ। ਤਾਮੁਗਲਕਹਿਆਪੈਦਾਸੁਦਮੁਰਦਿਸੁਦੀ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆ
 ਯਕਖਦਾਇਪੀਰਸੁਦਾਕੁਲਆਲਮਮੁਰੀਦਾ। ਫਕੀਰਖਬਰਦਾਰਨਿਗਾਹਿਦਿਗਰਨਦ
 ਰੀ। ਤਾਮੁਗਲਪੈਰਾਤੋਰਿਗਪਾਇਆ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਖਦਾਇਦਾਰੀਦਿਗਰਨੇਸ
 ਖਦਾਇਦਾਰੀ। ਤਾਮੁਗਲਬੋਲਿਆਸੁਮਾਪੀਰਸਾਮੁਰੀਦਾ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਸ
 ਮਾਨਾਮਚਿਦਾਰੀ। ਤਾਮੁਗਲਕਹਿਆਮਾਸਮਯਾਰਅਲੀਦਾਰੀ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿ
 ਆਗਫਤਨਾਨਕਸੁਮਾਨਾਮਬਾਬਾਵਲੀਕਧਾਰੀ। ੪੧॥ ਬੋਲਹੁਭਾਈਜੀਵਾਹੁਗੁਰੂ ॥ ਸਾ
 ਖੀਰੋਰਚਲੀ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕੋਧਾਰਵਿਚੋਨਿਕਲਿਆਹਿਕਸੁਦੇਹਨੁਚਲਿਆ। ਉਸ
 ਮੁਗਲਦਾਯਾਰਆਹਸੇਖਸਰਫਪਠਾਏਆਹਾ। ਘੋਰਸਹਰਦਖਣਦੀਧਰਤੀਦਾਆਹਾ
 ਉਹਮੁਗਲਨਾਲਪਰਚਣਾਵਦਾਆਹਾ। ਉਹਮੁਗਲਪਾਸਆਇਆਆਹਾ। ਜਾਪਠਾਣ
 ਦੇਖੇਜੋਅੰਗਕੁਝਹੋਰਆਹਾ। ਅਤੇਹੁਣਕੁਝਹੋਰਹੈ। ਤਾਪਠਾਣਪਾਛਿਆਮੁਗਲਨੁਮੇਮੀਰਤੁਮਾਰਾ

ਪਠਾਣਕਹਿਅਮੀਰਤੂੰਮੁਣਕਉਅਜਮਉਰਨਜਰਮਾਵਤਹੈ॥

ਵਖਤੁਕਿਆਹੈ॥ ਤਾਮੁਗਲਕਹਿਆਤੁਣਕਉਕਿਆਨਜਰਮਾਵਤਹੈ॥ ਤਾਮੁਗਲਕਹਿਆ
ਖੁਦਾਇਦਾਰੀਤੁਚਠੀਮਦਾਰੀ॥ ਤਾਪਠਾਣਕਹਿਆਬੁਝੇ॥ ਮੁਗਲਕਹਿਆਹਮਚੁਹਵਾਲ
ਮਸਤ॥ ਪਠਾਣਕਹਿਆਕੁਜਾਮ॥ ਤਾਮੁਗਲਕਹਿਆਯਕਰਫਕੀਰਹਮਚੁਮੀਰਸੁਦੀ॥
ਪਠਾਣਕਹਿਆਉਗਦੀਦਾਰਮਤੁਲਬਪੁਰਸੀਦੀ॥ ਫੇਰਮੁਗਲਕਹਿਆਮਾਬਨਸੁਦੀਉਰ
ਖਲਾਸ॥ ਥੇਮਤੁਲਬਦਰੋਗਨਮੇਆਇਦਾ॥ ਤਾਪਠਾਣਕਹਿਆਸੁਮਾਮਾਬਿਰਾਦਰਸੁਮਾ
ਰਜਾਇਸੁਦੀ॥ ਮੁਗਲਕਹਿਆਮਤੁਲਬਦੀਦਾਰਉਗਜਾਇ॥ ਤਾਪਠਾਣਕਹਿਆਖੁਦਾਇ
ਸੁਤਾਰੀਅਗਰਮਿਹਰਕਰਾਰੀ॥ ਤਾਮੁਗਲਕਹਿਆਅਰੇਅਰੇ॥ ਤਾਪਠਾਣਕਹਿਆਗੁਫਤ
ਸੁਮਾਬਿਰਾਦਰੇਯਾਰਬਫਾਦਾਰ॥ ਤਾਮੁਗਲਕਹਿਆਈਲੁਫਤਿਖੁਦਾਈ॥ ਤਾਪਠਾਣਕਹਿਆ
ਮਾਅਰੇਅਰੇ॥ ਤਾਪਠਾਣਅਗੇਆਵਦਾਆਹਾਦੁਇਦੇਨਪਰਚਕਰਿਚਲਦਾਰਹਦਾਆਹਾ
ਹੁਇਧਰਨਾਮਚਥੈਠਾਜਾਇਨਾਹੀ॥ ਅਤੇਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਦੇਹਵਿਚਜਾਇਨਿਕਲਿਆ॥
ਅਗੇਦੇਹਵਿਚਹਿਕਖਤਰੇਟਾਵਰਿਆਚਉਦਾਪੰਦਰਾਦਾਆਹਾ॥ ਓਹਪਹਰਿਗਤਰਹਦੀ
ਆਹੀ॥ ਜੇਆਇਹਿਕਸੁਹਨੇਉਤੇਗਟੀਲਾਹੀਓਸ॥ ਸੋਓਹਗਟੀਪਥਰਦੀਨਾਹੀ॥ ਓਹ
ਗਟੀਬਰਫਦੀਜੀਮਰਹੀਆਹੀ॥ ਤਾਖਤਰੇਟੇਓਹਭੁੰਨੀਲਗਾਨਾਵਣ॥ ਨਾਇਮੁਕਤਾਗੁ
ਰੂਨਾਨਕਜੀਪੁਛਿਆਭਾਈਤੂੰਕਉਣਹੈ॥ ਅਤੇਤੇਗਨਾਉਕਿਆਹੈ॥ ਅਤੇਤੂੰਉਪਦੇਸਾਕਿ
ਸਦਾਕਮਾਉਦਾਹੈ॥ ਤਾਓਹਖਤਰੇਟਾਥੇਲਿਆਭਾਈਤੂੰਕਉਪੁਛਦਾਹੈ॥ ਤੈਨੂੰਕਿਆਪਰੋਜ
ਨਹੈ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਏਕਦੀਹਾਹਮਾਰਾਭਾਈਹੈ॥ ਹਮਾਇਸਵਾਸਤੇਪੁਛਤੇਹੈ॥

ਤਾਉ ਸਖਤ ਰੇਟੇ ਕਹਿਆ ਭੀ ਸਕਾਨਾ ਭੀ ਕਿਆ ਭੀ ਅੰਧੇਰਾ ਕਉ ਛੋਪੈ। ਬੇਟਾ ਕਿਸ ਕਾ ਪੈ। ਤੁਗ ੨੧੫
 ਰਨਾਨ ਕਜੀ ਕਹਿਆ ਨਾਉ ਤੁਓ ਸਕਾ ਬਿਮਲ ਜੋਤ ਪੈ। ਅਰਥੇ ਟਾਰ ਜੇਜਨ ਕਕਾ ਬਾ। ਅਰਥੇ ਤੁ
 ਥਾਤੁ ਬੋਲੀ। ਤਾਉ ਸਖਤ ਰੇਟੇ ਕਹਿਆ ਅਰੇ ਭਾਈ ਤੁੰ ਕਦ ਕੀ ਬਤ ਕਰਤਾ ਪੈ। ਰਾਜਾ ਜਨ ਕ ਤੇਰੇ
 ਤੇਜਗ ਮੈ ਕਹਤੇ ਪੈ ਜੋ ਹੁਆ ਪੈ। ਕਹਾਰਾ ਜਾਨਨ ਕ ਅਰਕਹਾਤੁ ਅਰਕਹਾਤਿਹ। ਤੁਗ ਰਨਾਨ ਕ
 ਜੀ ਕਹਿਆ ਅਰੇ ਭਾਈ ਜੇ ਵਹੁਆਵੈ ਤੇ ਆਪੇ ਹਮ ਕੋ ਪਛਾਣ ਲੇਵੈ। ਤਦੇ ਰਉ ਸਖਤ ਰੇਟੇ ਕਹਿਆ
 ਭੁਲਾ ਜੀਤ ਦਤੇ ਰਨਾ ਭੀ ਕਿਆ ਬਾ। ਅਰਤੁ ਕਰਤਾ ਕਿਆ ਬਾ। ਅਰ ਅਬ ਤੇ ਰਨਾ ਭੀ ਕਿਆ ਪੈ।
 ਤੁਗ ਰਨਾਨ ਕਜੀ ਕਹਿਆ ਕਾਈ ਤੁਦ ਮੇਰਾ ਨਾਉ ਗੋ ਵਰਧਨ ਬਾ। ਅਰ ਰਾਜੇ ਜਨ ਕ ਕੇਹਮ ਸਿਖ
 ਹੋਤੇ ਬਾ। ਅਰ ਰਾਜੇ ਕੇ ਨਜ ਕੀ ਹੋਤੇ ਬਾ। ਅਬ ਹਮ ਰਾਨਾ ਭੀ ਨਾਨ ਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਪੈ। ਤਾਉ ਸਖਤ ਰੇ
 ਟੇ ਕਹਿਆ ਅਰੇ ਭਾਈ ਤੁੰ ਤੇ ਨੀ ਸਾਨੀ ਆ ਕੁਲੀ ਆ ਦੀ ਆ ਪੈ। ਪਰ ਏਕ ਅਭਿਰਭੀ ਨਿਸਾਨੀ ਦੇਹ
 ਤੁਦ ਮੇਰੀ ਨਿਸਾਹੇ ਵੈ। ਤੁਗ ਰਨਾਨ ਕਜੀ ਕਹਿਆ ਕਹੁ ਭਾਈ ਜੇ ਤੁੰ ਕਹੇ ਸੋ ਨਿਸਾਨੀ ਦੇਉ। ਤਾਉ ਸਖ
 ਤ ਰੇਟੇ ਕਹਿਆ ਕਹੁ ਭਾਈ ਕੇਈ ਅਭਿਰਭੀ ਹਮ ਰਾ ਭਾਈ ਪੈ। ਅਰ ਵੇਹਮ ਮਾਰੀ ਕਦ ਛੁਟੇਗੀ। ਅਰ ਅ
 ਬ ਹਮ ਰਾਨਾ ਭੀ ਕਿਆ ਪੈ। ਤੁਗ ਰਨਾਨ ਕਜੀ ਕਹਿਆ ਨਾਉ ਤੁਮਾਰਾ ਅਬ ਦੀ ਨਾਨਾ ਬਦਇਆ
 ਲਪੇ। ਅਰ ਅਭਿਰਭੀ ਹਮ ਰਾ ਭਾਈ ਹੰਦਾਲ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਰ ਜਦ ਭਿਹਮੁ ਸਕੇਗਾ ਤੁਦ ਤੁਮਾਰੀ ਦੇਹ
 ਛੁਟੇਗੀ। ਤਾਫੇਰ ਦੀ ਨਾਨਾ ਬਦਇਆ ਲਪੁਛਿਆ ਭੁਲਾ ਜੀਤ ਦਉ ਸਕਾਨਾ ਭੀ ਕਿਆ ਬਾ। ਤੁਗ ਰ
 ਨਾਨ ਕਜੀ ਕਹਿਆ ਤੁਦ ਉਸਕਾਨਾ ਭੀ ਧੀਰਮ ਦੇਉ ਬਾ। ਅਰ ਰਾਜੇ ਭੀ ਦੇ ਸਿਖ ਕਾ ਬੇਟਾ ਬਾ। ਅਰ ਰਾ
 ਜੇ ਜਨ ਕ ਕਾਦਮਾਦ ਬਾ। ਅਰ ਹਮ ਤੁਮ ਉਸਕਾ ਬਹੁਤ ਅਦਬ ਰਾਖ ਤੇ ਬਾ। ਉਸਕੀ ਬਰਾਬਰੀ ਕੇਈ

ਨਥਾਕਰਸਕਤਾ ਅਥਭੀਭਾਰੀਤੁਗਤਹੋਵੈਗਾ। ਤੁਾਦੀਨਾਨਾਬਦਇਆਲਕਹਿਆਤੁਮਹ
 ਮਾਰੇਬਰੇਗੁਰਭਾਈਹੋ। ਤੁਮਬਰੇਹੋਚਲੋ। ਪਰਜੀਏਕਨਿਸਾਨੀਅਉਰਭੀਹਮਕਉਤੁਮਦੇਉ।
 ਤੁਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਕਹੁਭਾਈ। ਤੁਾਦੀਨਾਨਾਬਦਇਆਲਕਹਿਆਕਹੁਭਾਈਕੇਤੇਮੈਰ
 ਜੇਜਨਕੇਕੇਹਮਤੁਮਏਕਠੇਥੇਅਰਅਥਭੀਏਕਠੇਹੁਏ। ਪਰਦੁਆਪਰਮੈਕਹਾਰਹੈ। ਤੁਗੁਰਨ
 ਨਕਜੀਕਹਿਆਹਮਤੋਤੇਲੀਕੇਪਰਿਥਸੇ। ਤੁਾਦੀਨਾਨਾਬਦਇਆਲਕਹਿਆਸੁਣਜੀਤਬਹ
 ਮਕਹਾਥੇ। ਤੁਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਤੁਬਤੁਮਹਰਿਪ੍ਰਸਾਦਿਬਾਣੀਏਕੇਪਰਿਥੇ। ਕੁਲਾਜੀਤਬ
 ਧੀਰਮਦੇਉਕਹਾਥਾ। ਤੁਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਵਹੁਪ੍ਰਾਨੁਵਾਕੇਪਰਥਾ। ਤੁਾਦੀਨਾਨਾਬਦਇ
 ਆਲਕਹਿਆਕੁਲਾਜੀਤਬਤੁਮਾਰਾਨਾਉਕਿਆਥਾ। ਅਰਹਮਾਰਾਨਾਉਕਿਆਥਾ। ਅਰਉਸ
 ਕਾਨਾਉਕਿਆਥਾ। ਤੁਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਹਮਾਰਾਨਾਉਸੁਦਥਾ। ਅਰਤੇਰਾਨਾਉਰਾਮਸਾਹ
 ਥਾ। ਅਰਉਸਕਾਨਾਉਅਰਜਨਮਲਥਾ। ਤੁਾਦੀਨਾਨਾਬਦਇਆਲਕਹਿਆਕੁਲਾਜੀਚਲੋਸ
 ਕੀਨਿਸਾਹੋਈਆ। ਕੁਲਾਹੁਆਪੁਗਤਨਸਨਤਨਯਾਰਮਿਲੇ। ਤੁਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਸੁਣ
 ਭਾਈਦੀਨਾਨਾਬਦਇਆਲਹੁਣਅਸਾਨਰਜਾਇਦੇਉ। ਤੁਾਦੀਨਾਨਾਬਦਇਆਲਕਹਿਆਸੁਣਜੀ
 ਤੁਮਹਮਾਰੇਬਰੇਗੁਰਭਾਈਹੋਮੈਸੀਹਤੀਹੋਜੋਤੁਮਇਸਵਜਾਉਤਾਵਲੇਹੁਏਹੈ। ਏਕਤੋਮੈਸੀਬ
 ਤੁਾਈਜੋਜਥਓਤਸਾਧਹੀਦਾਲਪੈਦਾਹੋਵੈਗਾਤੁਬਹਮਾਰੀਦੇਹਛੁਟਗੀ। ਅਰਤੁਮਮਿਲੇਤੋਮੈਸੀ
 ਉਤਾਵਲੇਹੁਏ। ਜੋਅਧੀਜਾਤੇਹੈ। ਤੁਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਸੁਣਭਾਈਦੀਨਾਨਾਬਦਇਆਲ
 ਹਮਾਰਾਤੁਮਾਰਾਬਚਨਥਾ। ਬਚਨਕੇਧੋਧਿਆਏਖੜੇਹੁਏ। ਅਰਜਹਾਜਹਾਬਚਨਤੁਹਾਤਹਾਜਾਇ

ਆਚਾਰੀ ਮੈ। ਤੁੰਦੀ ਨਾਨਾ ਬਦਿਆਲ ਕਹਿਆ ਜੀ ਭੁਲਾ ਕੋਈ ਦਿਨ ਆਰੇਖਾ ਸੁਗੁਜਰਨ ਕੋਰੇ। ਇਹ ੨੧੬
 ਭੀ ਤੁਮਾਰੀ ਜਾਹਿ ਗਾਏ। ਹਮਾਰੇ ਤੁਮਾਰੇ ਮੈਂ ਭੇਦ ਤੋ ਕਛ ਨਾਹੀ। ਤੁਮਾਰਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਦੀਨਾ
 ਨਾਬਦਾਇਆਲ ਜੀ ਦੀ ਧਰ ਉਧਰ ਸਭ ਤੁਮਾਰੀ ਹੋ। ਪਰ ਹਮਾਰੇ ਸਿਰ ਪਰ ਕੰਮ ਬਹੁਤ ਹੈ। ਤੁਮ
 ਅਕੋਰ ਜਾਇਦੇ ਵੇ। ਤੁਮ ਭੁਲਾ ਕੋਰੇ। ਤੁੰਦੀ ਨਾਨਾ ਬਦਿਆਲ ਕਹਿਆ ਜੀ ਭੁਲਾਈ ਨਾਨਕ ਜੀ ਹ
 ਮਤੋ ਜਾਇਆ ਬਾਜੇ ਹਮਾਰੇ ਬਰੇ ਗੁਰ ਭਾਈਆ ਇਹੋ ਹਮਾਰਾ ਨਿਚੈ ਨਾ ਕਰ ਕੇ ਜਾਵੇਗਾ। ਤੁਮ
 ਤੇ ਦੁਰ ਹਮ ਕੋਰੇ ਨਾਲ ਗਏ। ਤੁਮ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਹਮਾਰੇ ਹਾਬ ਕਿਆ ਹੈ। ਜੇ ਕਛ ਕ
 ਰਤਾ ਰਕਰੇ ਸੋ ਤੇ ਵੇ। ਤੁੰਦੀ ਨਾਨਾ ਬਦਿਆਲ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਜੀ ਤੁਮ ਸਤਿ ਕਹਿ ਤੇ ਹੋ। ਪਰ ਜੀ
 ਉਹ ਸਾਧੋ ਤੇ ਵੇਗਾ ਤਬ ਹਮ ਕਉ ਖਬਰ ਕਉ ਕਰ ਤੇ ਵੇਗੀ। ਹਮ ਉਸ ਪਾਸ ਜਾਵੇਗਾ। ਕੇਉ ਹਮਾਰੇ
 ਪਾਸ ਜਾਵੇਗਾ। ਤੁਮ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਸੁਣੁ ਭਾਈ ਦੀਨਾ ਨਾਬਦਾਇਆਲ ਤੁਮ ਕੋ ਸਨੇਹੇ
 ਸਾਥ ਮਿਲੇਗਾ। ਜਿਸ ਸਾਇ ਤੁਮ ਕੋ ਉਸ ਕਾ ਸਨੇਹਾ ਪਹੁੰਚਿਆ ਅਰਾਮ ਹੋ ਸਿਉ ਤੁਮੇ ਸਨੇ
 ਹੋਭੋ ਜੀਆ। ਜਬ ਤੁਮਾਰਾ ਸਨੇਹਾ ਸੁਨੇਗੇ ਤਬੀ ਉਨ ਕੇ ਮੁਖ ਸੋ ਅਵਾਜ ਨਿਕਲੇਗੀ ਜੋ ਉਹ ਦੇਖਦੇ
 ਗਾਹ ਗਾਇਆ। ਈਹ ਤੁਮਾਰੀ ਦੇਹ ਛੁਟੇਗੀ। ਉਹ ਉਨ ਕੇ ਮੁਖ ਸੋ ਅਵਾਜ ਨਿਕਲੇਗੀ। ਇਉਂ ਤੁ
 ਮ ਕਉ ਉਹ ਮਿਲੇਗਾ। ਤੁਮੇ ਦਿਨ ਦੀ ਨਾਨਾ ਬਦਿਆਲ ਪਾਸ ਰਹਿਆ। ਚਉ ਬੇਦਿਨ ਗੁਰ ਨਾਨ
 ਕ ਜੀ ਵਿਦਾਲੀ ਤੀ। ੪੨॥ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਦਾਹੁ ਗੁਰਾ। ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ। ਤੁਮ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਚਉ ਬੇਦਿਨ ਫੇਰ ਵਲੀ ਕੰਧਾਰੀ ਪਾਸ ਆਇਆ। ਤੁਮ ਮੰਗੇ ਵਲੀ ਪਾਸ ਸਰਫ ਪਠਾ ਦਖਣੀ ਧੋਠਾ ਹੈ
 ਤੁਮ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਸਲਾਮ ਅਲੇਕ ਮਵਲੀ ਕੰਧਾਰੀ। ਤੁਮ ਵਲੀ ਕੰਧਾਰੀ ਕਹਿਆ ਅਵਾਜ

ਲੇਕਮਸਲਾਮਆਈਏਪੀਰਜੀਸਰਫਰਾਜੀਹੁਈ। ਲੁਤਫਹੁਆਕਰਮਬਖਸੀਸਕੀਈ। ਤਾ
 ਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆ। ਲੁਤਫਖੁਦਾਈਬੰਦਾਗੁਮਰਾਹੀ। ਕਰਮਬਖਸੀਸਾਇਲਾਹੀ। ਤਾਸਰ
 ਫੁੱਥਠਾਣਬੋਲਿਆ। ਪੁਰਸੀਦਸਰਫਗੁਫਤਨਾਨਕਦੁਰਸਤਿਆਇਨਾਬਾਲੇ। ਕੁਲਾਚਿਹਵ
 ਲਾ। ਤਾਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆ। ਕੁਲਾਕੁਲਏਕਖੁਦਾਇ। ਸਕੁਤੇਰਹੈਬੋਪਰਵਾਹਾਸਿਫਤ
 ਧਰੇਏਕਨਿਸਾਨਾ। ਤਬਸਕੁਤੇਹੋਏਰਹੈਬੋਗਾਨਾ। ਗੁਫਤਨਾਨਕਦੁਰਸਤਿਆਇਨਾ। ਸਮਝੇਤਬ
 ਜਬਖੁਲੇਆਇਨਾ। ਤਾਫੇਰਸਰਫਕਹਿਆਖਫਨੀਚਿਕਰਦੀ। ਤਾਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆ
 ਖਫਨੀਖੈਫਖੁਦਾਇਕਾਦੇਖਾ। ਮੁਰਦਾਹੋਤਜੇਸਭਭੇਖਾ। ਜੁਮਲਜਗਨਅਲਾਨੇਕੀਆ। ਖਾ
 ਲਕਏਕਅਵਰਨਹੀਦੁਆ। ਗੁਫਤਿਨਾਨਕਸੁਨਸਰਫਾਇਆਨੇ। ਦੁਰਸਤਿਆਇਨਾਜੇਹ
 ਕਪਛਾਨੇ। ਫੇਰਸਰਫਪੁਰਸੀਦੀਮ। ਸੇਲੀਰਾਚੁਕਰਦੀਮ। ਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆ। ਸੇਈ
 ਸਾਲਸਰਹੇਜਗਨ। ਚਾਰਕਤੇਥਾਛੁਟੇਕਾਨਾ। ਸਰਸਰੀਅਤਮਾਨੇਨਾਹੀ। ਤੁਰੀਕਤਮਾਰਫ
 ਤੁਦਾਏਮਾਹੀ। ਬਾਧੀਰਸਿਆਹੀਅੰਦਰਲਾਲਾ। ਗੁਫਤਿਨਾਨਕਪਹੁਚੇਦਰਗਲਾ। ਤਾਫੇਰਸਰ
 ਫਪੁਰਸੀਦੀਮ। ਕਰਮਮੁਤਕਾਚਿਹਾਸਲਾ। ਤਾਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆ। ਮੁਤਿਕਾਮਿਹਰਾਇ
 ਲਾਗਕੀਸਾਹਦਪੀਰਬਤਾਇ। ਦੁਜੇਸੇਭੀਫਾਰਕਰਿਹੁਤਬਪਾਏਗਾਹਿਨਿਵਾਇ। ਅਸੀਰਹਨੀ
 ਜੇਰਹੋਤਉਹੋਵੈਦੁਰਸਤਿਈਮਾਨਾ। ਜੇਰਜਲਮਨਕਿਸੀਕਰਿਪਕੜਹਲੀਮੀਖਾਨਾ। ਗੁਫਤ
 ਨਾਨਕਸਰਫਸੁਨਆਜਜੀਮੁਕਾਮਾ। ਤਾਫੇਰਸਰਫਪੁਰਸੀਦੀਮ। ਗੋਦਨੀਚਿਹਰਫਕਰਦੀਮ
 ਤਾਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆ। ਗੋਦਨੀਗਿਆਨਸਮਝੇਕਖੁਦਾਇ। ਸੁਈਸਬੂਰੀਸਚੁਤਾਗਾ

ਪਾਇਆ ਸਾਧ ਪੀਰ ਮਿਲ ਸੀ ਵੀ ਐਫਾਟ ਨਕ ਬਹੁ ਜਾਇ। ਸਭ ਤੇ ਨੀ ਚਕ ਹਾਈ ਯੇ ਕੁਝ ਅੰਗ ੩੧੭
 ਸਮਾਇ। ਗੁਫਤ ਨਾਨਕ ਸਰਫ ਸੁਨ ਚਾਇ ਹੁਕਮ ਰਜਾਇ। ਤਾਫੇਰ ਸੇਖ ਸਰਫ ਪੁਰਸੀਦੀ।
 ਕਉ ਸਚਿ ਕਾਰ ਕਰਦੀ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ। ਕਉ ਸਕਾਮ ਨਾ ਬੰਦ ਕਰਿ ਕਹਿ
 ਕਲ ਨਜਾਵੈ। ਪੀਰ ਨ ਸਹੀ ਹਤ ਰਾਖੀ ਏਅਪਨੇ ਘਰਿਆਵੈ। ਲਗਨ ਅਗਨ ਤਬ ਜਾਗਈ
 ਜਬ ਏਕ ਦਿਖਾਵੈ। ਦਿਲ ਦਲੀਲ ਓਠੇ ਨਹੀ ਈਮਾਨ ਮਿਲਾਵੈ। ਗੁਫਤ ਨਾਨਕ ਸਰਫ ਸੁਨ ਤ
 ਬਫ ਕਰ ਕਹਾਵੈ। ਤਾਫੇਰ ਸਰਫ ਪੁਰਸੀਦੀ ਠੀਕ ਰਾਚਿ ਫਰਮੈ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ
 ਆ। ਠੀਕ ਰਾਕੋਰ ਵਜੂ ਦਕੋ ਨਾਮ ਭੀਖ ਕਰਿ ਲੇਹੁ। ਆਂਗ ਹੁਏ ਕੁਖ ਦਾਇ ਪੈ ਪੀਰ ਫੁਰਮਾਇ ਸ
 ਏਹੁ। ਦੂਜਾ ਦਿਲ ਤੇ ਦੂਰ ਕਰਿ ਪੈ ਦਾਹੇ ਇਨਿ ਪੈ ਦਾ। ਐਸੀ ਮਸਲ ਤ ਹੋਰੋ ਕਬਹੂ ਨ ਪਤੀ ਐ
 ਕੈ ਦਾ। ਗੁਫਤ ਨਾਨਕ ਸੁਨ ਸਰਫ ਤੁਕੀ ਏ ਪਰ ਕਹਾ ਗੁਮਾਨਾ। ਫਕਰ ਮਰਾਤ ਬਤ ਉਮਲੈ
 ਦੂਜਾ ਗਿਣੇ ਨਿਸਾਨਾ। ਤਾਫੇਰ ਸਰਫ ਪੁਰਸੀਦੀ। ਗੁਫਤ ਨਾਨਕ ਬੈਰਾਗੀ। ਚਿਫੁਰ ਮਾਇ ਸ
 ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਬੈਰਾਗੀ ਬੈ ਐ ਬਹੋ ਏਰ ਹੋ। ਕੀਏ ਕੋ ਕੀ ਆਹੀ ਕਹੈ। ਕਰਨ ਹ
 ਰੇ ਕੀ ਸਿਫਤ ਬਕਾਇ। ਮਤ ਲਬ ਪੁਰਾ ਕਰੈ ਖੁਦਾਇ। ਗੁਫਤ ਨਾਨਕ ਸੁਨ ਸਰਫ ਇਆਨੇ।
 ਪੀਰ ਪਕਰਤ ਬਏ ਕਪਛਾਨੇ। ਤਾ ਸੇਖ ਸਰਫ ਪਠਾਣਾ ਬਿਦਰਸ ਹਰ ਦਾ ਆਹਾ। ਬਾਬੇ ਦਲੀ
 ਕੀ ਧਾਰੀ ਪਾਸ ਆਇ ਆ ਆਹਾ ਪਰ ਚਣ ਕੀ ਧਾਰ ਵਿਚ। ਉਥੇ ਰੋਸ ਦਿਹੋਈ। ਤਾਫੇਰ ਸੇਖ ਸ
 ਰਫ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਪੈਰ ਤੇ ਫਹਿ ਪਇਆ। ਅਤੇ ਆਖਿ ਓਸ ਸੁਮਾ ਪੀਰ ਮਾਮੂਰੀ ਦਾ। ਤਾ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਜਾਹਿ ਆਪਣੇ ਬਿਦਰਸ ਹਰਿ। ਤਾਫੇਰ ਸਰਫ ਕਹਿਆ ਪੀਰ ਜੀ ਨਾਨਕ ਜੀ

ਫੇਰ ਦੀ ਦਾਰ ਹਮ ਕੋ ਕ ਦ ਹੋ ਵੇ ਗਾ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਦੀ ਦਾਰ ਵਿ ਲ ਮੇ ਰਾਖੀ ਓ ਜੋ
 ਕੁਲ ਨ ਜਾਇ। ਤਾ ਫੇਰ ਸੇਖ ਸਰਫ ਕਹਿਆ ਪੀਰ ਜੀ ਦੀ ਦਾਰ ਤੋ ਵਿ ਲ ਮੇ ਤੋ ਵੇ ਗਾ। ਪਰ ਫੇ
 ਰ ਇਸ ਵਜਾ ਭੀ ਪਾਈ ਐ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਸੇਖ ਫੇਰ ਇਸ ਵਜਾ ਨਾ ਹੀ ਹੋਵ
 ਤੇ ਕਾ। ਅਰਏ ਕਬਾਤ ਅਉਰ ਹੈ। ਜਿਥ ਹੁਤਿ ਤ ਲ ਬ ਰਾਖ ਤੋ ਹੋਤੁ ਸਹਜਾ ਦਾ ਮਿਰਾਸੀ
 ਹੋਤਿ ਸਕਾ ਦੀ ਦਾਰ ਕਰੋ ਗੇ ਤਉ ਰੋਇਆ ਹਮ ਰਾ ਦੀ ਦਾਰ ਪਾਇਆ। ਯਹ ਬਾਤ ਦਰਸਤ
 ਕਰਿ ਮਾਨੀ ਓ। ਤਾ ਸੇਖ ਸਰਫ ਕਹਿਆ ਜੀ ਕਹਾ ਹੈ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਓਹ ਜੋ ਸ
 ਰਮਾ ਸਹਰਿ ਹੋਤਿ ਹਾ ਸਹਜਾ ਦਾ ਮਰਦ ਨੇ ਕਾ ਬੇ ਦਾ ਹੈ। ਓਹ ਹੀ ਜਾਇ ਕਰਿ ਉਸ ਕਾ ਦੀ ਦਾ
 ਰ ਕਰੀ ਓ। ਅਰਯਹਿ ਵਲੀ ਕਪਾਰੀ ਹੋਇ ਸਕਾ ਦੀ ਦਾਰ ਕਰੀ ਓ। ਤਾ ਸੇਖ ਸਰਫ ਕਹਿਆ
 ਕੁਲਾ ਜੀ ਬਡੀ ਇਨਾਇਤ ਹੁਈ। ਤਾ ਫੇਰ ਵਲੀ ਕਪਾਰੀ ਕਹਿਆ ਹਮ ਕਉ ਕਛ ਕਉ ਲ ਕਰਾਰ
 ਕਰੀ। ਤਾ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਤੁਮ ਕੋ ਯਹ ਕਉ ਲੈ ਹੈ ਜੇ ਤੁੰ ਦਾ ਵਾ ਦੂਰ ਕਰ ਸੁਨੀ ਅਰਥਾ
 ਫਸੀ ਕਾ ਜੇ ਤੇ ਫੇਰ ਕੋ ਹੋਨ ਸਭ ਖੁਦਾ ਏ ਕੇ ਕੀ ਏ ਹੈ। ਯਹ ਜਾਣੇ ਫਕੀਰੀ ਕੋ ਓਹ ਸਹੈ। ਤਾ ਵਲੀ ਕਪਾਰੀ
 ਕਹਿਆ ਪੀਰ ਜੀ ਜਿਥ ਕਾਤੁ ਮਾਰਾ ਦੀ ਦਾਰ ਪਾਇਆ ਹੈ। ਤੁਥ ਕਾ ਯਹ ਦਾ ਵਾ ਹਮ ਸਿਉ ਉਠ ਗਇਆ
 ਹੈ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਪੁਰਾਇ ਸਰਫ ਰਾਜ ਹੁਆ ਕੁਲਾ ਹੁਆ। ਤਾ ਫੇਰ ਵਲੀ ਕਪਾਰੀ ਕਹਿਆ
 ਪੀਰ ਜੀ ਤੁਮ ਤਮ ਕੋ ਸਾ ਬਲੇ ਚਲੋ। ਤਾ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਵਲੀ ਤੇ ਰੇਤਾ ਈ ਹਮੇ ਈ ਗਾ ਹੀ
 ਰਖਣਾ ਹੈ। ਤਾ ਵਲੀ ਕਹਿਆ ਰਜਾਇ ਸੁਮਾ। ੪੩॥ ਬੋਲ ਹੁਤਾ ਈ ਨੀ ਵਾਹੁ ਗੁਰੂ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਲਈ
 ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਉਥੋਂ ਉਠਾਰੀ ਲੀਤੀ। ਕਾ ਬਲ ਸਹਰਿ ਵਿਚ ਆਇ ਵੇਨੇ। ਤਾ ਕਾ ਈ ਬਾਸੇ ਪੁਛਿਆ

ਜੀਤੁਸਾਵਲੀਕੰਧਾਰੀਉਪਰਵਰੀਮਿਹਰਵਾਨਗੀਕੀਤੀ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਭਾਈਬਾਲਾ ੨੧੮
 ਏਹੁਅਸਾਡਾਪਿਆਰਾਯਾਰਾਮਾ। ਇਸਅਸਾਡੀਭੈਤੇਜੁਗਵਿਚਬਹੁਸੇਵਾਕੀਤੀਆਹੀ। ਤਾਫੇਰ
 ਭਾਈਬਾਲੇਪੁਛਿਆਜੀਏਹੁਤੁਰਕਕਿਉਹੋਇਆ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਭਾਈਬਾਲਾਭੈਤੇਜੁਗ
 ਵਿਚਹਿਕਕੁਤਮਾਰਿਆਆਹਾਸੋਇਸਵਾਸਤੇਤੁਰਕਦੇਪ੍ਰਰਿਜਨਮਲੈਦਾਰਹੋਆਹੈ। ਅਤੇਅਸਾ
 ਡਾਇਸੁਨਾਥਵਚਨਆਹਾ। ਅਤੇਦੀਨਾਨਾਥਨਾਥਵਚਨਆਹਾ। ਅਤੇਵਲੀਦੇਪਿਛੇਸੇਖਸਰਫ
 ਭੀਪੁਰਾਹੋਇਆ। ਤਾਭਾਈਬਾਲੇਫੇਰਪੁਛਿਆਜੀਸਰਫਭੀਵਲੀਜੇਹੋਇਆ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕ
 ਜੀਕਹਿਆਭਾਈਬਾਲਾਵਲੀਬਹੁਤਦੁਰਹੋਇਆ। ਅਤੇਸਰਫਮਹਾਪੁਰਖਹੋਇਆ। ਆਪਣੇ
 ਜੀਜੋਗਾਅਤੇਹੋਕਦੇਇਉਸਪਾਸਹੁਰੋਭੀਸਿਝਨਗੇ। ਅਤੇਵਲੀਪਾਸਹੁਸੈਕੜੇਜੀਉਧਰਨ
 ਗੇ। ਵਲੀਸਤਿਗੁਰੂਦੇਮੁਕਾਮਹੋਇਆ। ਤਾਫੇਰਭਾਈਬਾਲੇਪੁਛਿਆਜੀਦੀਨਾਨਾਥਕੋਹੋਇ
 ਆ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਸੁਣਭਾਈਬਾਲਾਦੀਨਾਨਾਥਅਗੇਹੀਪੁਰਨਆਹਾ। ਦੀਨਾ
 ਨਾਥਦੀਥਿਹੰਗਮਭੁਗਤਿਹੋਈ। ਅਤੇਅਸਾਡੀਪੰਖਭੁਗਤਿਹੋਈ। ਤਾਫੇਰਭਾਈਬਾਲੇਪੁਛਿਆ
 ਜੀਉਸਦੀਥਿਹੰਗਮਭੁਗਤਿਕਿਉਕਰਹੋਈ। ਤਾਫੇਰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਭਾਈਬਾਲਾਉ
 ਸਦੀਥਿਹੰਗਮਭੁਗਤਿ। ਇਸਵਾਸਤੇਹੋਈਜੋਉਸਤਾਈਮਾਇਆਲਗੀਨਾਹੀ। ਜੀਮਾਇਆਭੁਗ
 ਤਈਤੇਆਇਆ। ਨਰਿਸਤਿਨਕਸਬਅਗੇਟਹਥਕਰਣਵਾਲੇਹੋਗੇ। ਨਾਇਸਨੁਪਾਏਦਾ
 ਸੋਗਨਾਇਸਨੁਵਾਧੇਦਾਹਰਖਾ। ਅਤੇਵਡਾਹੋਸਤਿਗੁਸਤਿਕਰਸੀ। ਅਤੇਸਾਰੀਅਉਥਾਦਿਮਹਾ
 ਪੁਰਖਹੋਸੀ। ਅਤੇਅਸਾਨੁਪਹਲੇਹੀਗੁਸਤਿਹੋਇਆ। ਤਾਉਸਦੀਥਿਹੰਗਮਭੁਗਤਿਹੋਈ।

ਅਸਾਡੀ ਪੰਖ ਭੁਗਤਿ ਹੋਈ। ਤਾਫੇਰ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਪਾਛਿਆ ਜੀ ਕੋਈ ਇਸ ਕਾਬਲ ਸਹਾਰਿ ਵਿਚ
 ਭੀ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਹੈ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਸੁ ਏ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਇਕਾਇ ਬੇ ਭੀ ਹੈ ਪਰ ਪਠਾਣਾਇ
 ਚ ਬਾਬੇ ਲਈ ਦੇਹ ਵਿਚ ਹੈ ਪਰ ਅਜੇ ਮੁਸਕਿਆ ਨਹੀ। ਤਾਫੇਰ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਤਿ
 ਸਨੁ ਕੁੰਮਿ ਲੋਗੇ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਤਿ ਸਨੁ ਜਰੂਰ ਮਿਲਣਾ ਹੈ। ਤਾਗੁਰੂ
 ਕਹਿ ਆ ਜੀ ਚਲੀਏ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਤੇ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਦੇਵੇ ਜਾਇ ਬਾਬੇ ਲਈ ਦੇਹ ਵਿਚ
 ਵੇਰਾ। ਹਿਕਹ ਦਿਖਾਈ ਪਾਇਆ ਆਗਾ। ਤਿਸ ਤੇ ਜਾਇ ਬੈਠੇ। ਤਾਹਿਕ ਪਠਾਣਾ ਆਇਆ ਆਇ
 ਕਰਿ ਲਗਾ ਆਖਣ ਅਰੇ ਗੁਰੇ ਤੁਮ ਕਉ ਏਹੋ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਹ ਮਥ ਦੇਖ ਦਾਇਕੇ
 ਹੈ। ਤਾਫੇਰ ਪਠਾਣ ਕਹਿ ਆ ਅਰੇ ਗੁਰੇ ਬੈਠੇ ਦੇਖ ਦਾਇਕੇ ਸਭੀ ਹੈ ਤੁਮ ਕਿਸ ਸਿਉ ਕਾਮ ਹੈ। ਤਾਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਖਾਂਨਾ ਮਛ ਕੀਰ ਹੈ। ਅਰਹ ਮਾਰਾਏ ਕਈ ਤਾਇਸ ਨਾਉ ਹੈ। ਤਾਫੇਰ ਪ
 ਠਾਣ ਕਹਿ ਆ ਓਹ ਕਉ ਏਹੋ। ਅਰਉ ਸਕਾਨਾ ਉਕਿਆ ਹੈ। ਤਾਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਅ
 ਓਹ ਖੜੀ ਹੈ। ਅਰਉ ਸਕਾਨਾ ਉਮਾਨਾ ਹੈ। ਤਾਫੇਰ ਪਠਾਣ ਪਾਛਿਆ ਅਰੇ ਗੁਰੇ ਤਿਸ ਕੇ ਬਾਪ ਕਾ
 ਨਾਉ ਕਿ ਆ ਹੈ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਗੁਰੇ ਤਿਸ ਕੇ ਬਾਪ ਕਾ ਨਾਉ ਖਾਨਚੰਦ ਹੈ। ਤਾਫੇਰ ਪਠ
 ਏ ਕਹਿ ਆ ਪੈਗਾ। ਤਾਫੇਰ ਪਠਾਣ ਕਹਿ ਆ ਚਲੇ ਮੈ ਤੁਮ ਕਉ ਲੇਚ ਲਤਾ ਹੈ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਕਹਿ ਆ ਨਾਖਾਨ ਹਮ ਜਥੇ ਨਾਹੀ ਓਹ ਆਪੇ ਹੀ ਆਵੈ ਗਾ। ਤਾਪਠਾਣ ਜਾਇ ਉਸਤਾਈ ਖਬਰ
 ਕੀਤੀ। ਅਰੇ ਮਾਨ ਤੇਰੇ ਦੇਇਛ ਕੀ ਕਾਮ ਸਨਾਉ ਬੈਠੇ ਹੈ ਬਜਾਰ ਮੈ। ਕਹਤੇ ਹੈ ਖਾਨਚੰਦ ਖੜੀ ਕਾਥੇ
 ਏ ਮਾਨਚੰਦ ਹਮਾਰਾ ਅਸਨਾਉ ਹੈ। ਮੈ ਕਹਿ ਆ ਚਲੇ ਮੈ ਤੁਮ ਕਉ ਸਪਾਸ ਲੇਚ ਲਤਾ ਹੈ। ਉਨੇ

ਕਹਿ ਆਹ ਮਜਾਤੇ ਨਾਹੀ। ਭਿਉ ਅਪੇਹੀ ਆਵੈ ਗਾ। ਤੁਮਾਨ ਚੰਦ ਕਹਿ ਆਹ ਮੇਰੇ ਗੁਚੇ ਮੇਰਾ ਫਕੀ ੨੯
 ਰਤੁ ਉਅਸ ਨਾਉ ਕੋਈ ਨਾਹੀ। ਤੁਮਾਨ ਚੰਦ ਕਹਿ ਆਹ ਮੇਰੇ ਗੁਚੇ ਮੇਰਾ ਫਕੀ। ਨਾਹੀ ਤੋ
 ਹਮ ਆਪੁ ਵੇਖਰ ਸੇਵਕ ਨਾ ਸੇਜਾਤੇ। ਤੁਮਾਨ ਚੰਦ ਵੀਚਾਰ ਕੀ ਤਾਜਾਈ ਅੰਤਾਸ ਹੀ। ਮਾਨ ਚੰ
 ਦ ਸੇਰ ਦੇਇ ਮੇਵਾ ਲੀਤਾ ਲੈ ਕਹਿ ਗਇਆ। ਜਾਇ ਦੇਖੈ ਤਾ ਫਕੀਰ ਬੈਰੇ ਹੈ ਨਪੁਰ ਇਨਾ ਦਾ ਭੇਖ
 ਸਹੀ ਕਿਛੁ ਨ ਹੀ ਹੋਵਾ। ਜਾਇ ਮਾਨ ਚੰਦ ਕਹਿ ਆਹ ਫਕੀਰ ਜੀ ਪੈਰੀ ਪਇ ਅਤੇ ਮੇਵਾ ਅਗੇ ਰਖਿਓ
 ਸਾ। ਤੁਮਾਨ ਚੰਦ ਨ ਕਜੀ ਬੋਲਿਆ ਆਉ ਭਾਈ ਮਾਨ ਚੰਦ ਸਤਿ ਕਹਿ ਤਾਰ ਜੀ ਬੈਠੇ। ਤੁਮਾਨ ਚੰਦ
 ਕਹਿ ਆਹ ਨੀ ਫਕੀਰ ਸਭੁ ਨਾ ਦੇਅ ਸਨਾਉ ਹੈ ਅਤੇ ਅਤੀਤ ਫਕੀਰ ਦਾ ਸਭੁ ਕੋਈ ਸੇਵਕ ਹੈ।
 ਅਤੀਤ ਫਕੀਰ ਸਾਹਿਬ ਹੈ ਨਾ। ਪਰ ਜੀਤੁ ਮੇਰੇ ਕਦ ਕੇ ਅਸਨਾਉ ਹੈ। ਮੈਤੁ ਮੈਕੋ ਯਾਹਿ ਪੁਛਤਾ
 ਹੈ। ਤੁਮਾਨ ਚੰਦ ਨ ਕਜੀ ਕਹਿ ਆਹ ਮਾਨ ਚੰਦ ਤੁਮਕੋ ਅਪੇਹੀ ਖਬਰ ਹੈ ਵੈ ਗੀ। ਤੁਮਾਨ ਚੰਦ ਕਹਿ
 ਤੁਮਾਨ ਨਾਉ ਕੀਆ ਹੈ। ਅਰ ਇਸ ਕਾਨਾਉ ਕੀਆ ਹੈ। ਤੁਮਾਨ ਚੰਦ ਨ ਕਜੀ ਕਹਿ ਆਹ ਭਾਈ ਮਾਨ ਚੰ
 ਦ ਇਸ ਕਾਨਾਉ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਨਾਉ ਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਹੈ। ਤੁਮਾਨ ਚੰਦ ਕਹਿ
 ਆਜੀ ਤੁਮਾਨ ਦੇ ਸਵਤੁ ਨ ਕਉ ਨਹੈ। ਤੁਮਾਨ ਚੰਦ ਨ ਕਜੀ ਕਹਿ ਆਹ ਭਾਈ ਮਾਨ ਚੰਦ ਤੁਮ ਦੇ ਸਵਤੁ ਨ
 ਮਾ ਲੇਗਾ। ਤੇਨ ਖਬਰ ਹੈ ਦੇ ਸਵਤੁ ਨ ਦੀ। ਤੁਮਾਨ ਚੰਦ ਕਹਿ ਆਹ ਜੀ ਦੇਖੈ ਤਾ ਨਾਹੀ ਤਾ ਸੁਣੈ ਤਾ ਹੋਸਨ
 ਤੁਮਾਨ ਚੰਦ ਨ ਕਜੀ ਬਚਨ ਬੋਲਿਆ ਸਬਦ ਅੰਗ। ਦੇਸਹ ਮਾਰਾ ਬੇਗਮ ਪੁਰ ਹੈ ਤਿਸ ਵਤੁ ਨ
 ਸੋਹ ਮਾਏ। ਰਜਾ ਤਿਸ ਨੇ ਏਕੀ ਕਾਰਾ ਤਿਸ ਨੇ ਏਹੀ ਪਾਠਾਏ। ਮਾਨ ਚੰਦ ਕੋ ਰਾਹ ਬਤਾਇਓ ਨਿ
 ਰਮਲ ਮਾਰਗ ਪਇਓ ਕਹੈ ਨਾਨਕ ਸੁਣ ਮਾਨ ਚੰਦ ਜੀ ਹਮ ਤੁਮਕੋ ਤਦੀ ਬੁਲਾਏ। ੧। ਤੁਮਾਨ ਚੰਦ

ਕਹਿ ਆਜੀਤੁ ਮੰਤ੍ਰ ਅਭਿਰਥਾ ਤੇ ਕਰਤੇ ਹੋਇ ਹੋਤੁ ਸੰਸਾਰ ਮੈ ਬਾਤੇ ਨਾ ਹੀ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ
 ਆਭਾਈ ਮਾਨ ਚੰਦ ਬਾਤੇ ਦੇ ਹੀ ਅਸਲੀ ਹੋ ਅਭਿਰਥਾ ਤੇ ਨਕਲੀ ਹੋ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂ ਸਬਦ
 ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇਆ। ਰਾਗਤਿਲੀ ਗਮਹਲਾ ੧॥ ਜਿਨ ਕੀ ਆਤਿ ਨ ਦੇਖਿ ਆਕਿ ਆਕਹੀ ਏਰੇ ਭਾ
 ਏ। ਆਪੇ ਜਾਣੇ ਕਰੇ ਆਪਿ ਜਿਨ ਵਾੜੀ ਹੋ ਲਾਈ। ੧॥ ਰਾਇ ਸਾਧਿ ਆਰੇ ਗਾਇ ਸਾਜਿ ਤੁਸ ਦਾਸ
 ਖਹੋਈ। ਦੁਖ ਰਹੈ ਨ ਕੋਈ ਗਾਉ ਪਿਆਰੇ ਕਾਰਾਇ ਸਾਜੀ। ੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਜਿਸ ਰੰਗ ਕੀਤ ਨ
 ਗਵਿਆ ਸਾਪਛੋਰੇ ਤਾਣੀ। ਹਾਥ ਪਛੋਰੇ ਸਿਰ ਪੁਨੇ ਜਬ ਰੋਣੁ ਵਿਹਾਣੀ। ੨॥ ਪਛੋਰੇ ਤਾਣਾ ਮਿ
 ਲੇ ਜਬ ਚੁਕੇ ਗੀ ਸਾਰੀ। ਤਾ ਫਿਰ ਪਿਆਰਾ ਗਵੀ ਮੇਂ ਜਬ ਆਵੈ ਗੀ ਵਾਰੀ। ੩॥ ਕੰਤੁ ਲੀਆ ਸੋਹ
 ਗਈ ਮੇਂ ਤਵ ਧਈਏ ਹਾ। ਸੋ ਗੁਣ ਮੁਏ ਨਾ ਆਵਨੀ ਕੋ ਜੀ ਦੇ ਸਧਰੇ ਹਾ। ੪॥ ਜਿਨ ਸਖੀ ਸਹੁ ਗਾਇ
 ਆਤਿ ਨ ਪਛੋਰੇ ਜਾਇ। ਪਾਇ ਲਗਾਉ ਬੇਨਤੀ ਕਰਉ ਲੇਵੇ ਗੀ ਪੀਥ ਬਤਾਏ। ੫॥ ਆਪਪ
 ਛਾਣੇ ਨਾਨਕਾ ਭੈ ਚੰਦ ਨ ਲਾਵੈ। ਗੁਣ ਕਾ ਮਣਕਾ ਮਣਕੇ ਰੇਤ ਉਪਿ ਆਰੇ ਕਉ ਪਾਵੈ। ੬॥ ਪਾ
 ਨਾ ਵਸੀ ਹੋਇ ਘਰ ਖਰਸਾਰ ਨ ਜਾਣੇ। ਰਸੀ ਆਹੋਵੈ ਮੁਸਕਕਾਤੁ ਬਛੁਲ ਪਛਾਣੇ। ਧਾਤੁ ਮਿਲੈ
 ਫੁਨ ਧਾਤੁ ਕਉ ਲਿਵ ਲੇਵੈ ਕਉ ਪਾਵੈ। ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦੀ ਜਾਣੀ ਮੇਂ ਤਉ ਅੰਨ ਭਉ ਪਾਵੈ। ੭॥ ਜੇ ਦਿਲ
 ਮਿਲਿ ਆਸੇ ਮਿਲ ਰਹਿਆ ਮਿਲਿ ਆਕਹੀ ਮੇਰੇ ਸੋਈ। ਜੇ ਬਹੁਤੇਰਾ ਲੇਚੀ ਮੇਂ ਬਾਤੀ ਮੇਲ
 ਨਹੋਈ। ੮॥ ਆਪਿ ਓਪੀਵੈ ਨਾਨਕਾ ਕੁਮਕੁ ਮਹਿਸ ਮਾਵੈ। ਸਹਜੇ ਸਹਜੇ ਮਿਲ ਰਹੈ ਅਮਰਾਪ
 ਦਪਾਵੈ। ੯॥ ਤਾ ਫੇਰ ਮਾਨ ਚੰਦ ਖੜੀ ਕਹਿ ਆਜੀ ਇਸ ਜੀ ਅਕਾ ਕੁਲਾ ਕਿਉ ਕਰਹੋਵੈ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨ
 ਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਭਾਈ ਮਾਨ ਚੰਦ ਇਸ ਜੀ ਦਾ ਭਲਾ ਤੁਹੋਵੈ। ਜਾਇ ਸਤਾਈ ਬਿਨਾ ਪ੍ਰਮੇਸਰ

३२०
 ਰੇਰਨਾਚਿਤਨਾਰੋ। ਸਾਸਸਾਸ ਕਰਤਾਰਜਾਦਰੋ। ਤਾਫੇਰਮਾਨਚੰਦਕਹਿਆਜੀਸੋਈਥਿਪਥ
 ਤਾਈਅੰਜੀਜਿਸਥਿਪਕਰਤਾਰਚਿਤਰੋ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਸੁਣੁਭਾਈਮਾਨਚੰਦਕੁਖ
 ਦਾਸੰਸਾਨਾਕਰਿਨੰਗਦਾਸੰਸਾਨਾਕਰਿ। ਕਰਤਾਰਦਾਸੰਸਾਕਰਾ। ਪੈਮੈਨੁਥਿਸਰਗਇਆਤਾਕ
 ਰਤਾਰਚਿਤੁਆਵੀ। ਤਾਮਾਨਚੰਦਗਰਨਾਨਕਜੀਦੇਪੈਰਤੇਢਾਹਿਪਇਆ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਹ
 ਬਦਾਨੰਗਦਿਤੇਸਾ। ਆਖਿਓਸੁਲੈਭਾਈਨੰਗੁਖਬਰਦਾਰ। ਤਾਮਾਨਚੰਦਸੋਕਰਸਿਰਤੇਰਖਿ
 ਆ। ਸਿਰਤੇਰਖਣੇਨਾਲਮਾਨਚੰਦਦੇਕਪਾਟਖੁਲਗਏਮਸਤਿਹੋਇਗਇਆ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨ
 ਕਜੀਕਹਿਆਲੈਭਾਈਮਾਨਚੰਦਅਸਾਭਾਕਰਤਾਰਕਰਤਾਰਹਈ। ਤਾਮਾਨਚੰਦਕਹਿਆਸਤ
 ਕਰਤਾਰ। ਤਿਹੁਮਹਾਪੁਰਖਹੋਇਆ॥ ੪੪॥ ਬੋਲਹੁਭਾਈਜੀਵਾਹੁਗੁਰੂ ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ॥
 ਤਾਉਬੋਚਲੇਆਇਬਾਲਨਾਬਦੇਟਿਲੇਬੈਠੇ। ਓਬੋਬਾਲਗੁਦਾਈਜਗੀਸਰਆਹਾ। ਕੋਹਅਧ
 ਉਪਰਜਾਇਬੈਠੇ। ਬਾਲਗੁਦਾਈਦੀਚਾਲੀਪਕੀਆਹੀਭੰਗੁਗਾਖਾਵਣਦਾਅਤੇਕਪੜਿਆਦਾ
 ਅਤੇਘੋੜਿਆਦਾਆਹਾਦੇਇਕੋਹਤੇਜੀਜੋਗੀਆਨੰਭੇਜਦੇਦਾਆਹਾ। ਬਕਿਆਹਾਰਿਆਦੇਵਾ
 ਸਤੇਪਰਸੁਆਰਥੀਆਹਾ। ਜੋਗੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਪਾਸਆਇ। ਆਇਕਰਿਜੋਗੀਲਗੈਆਖ
 ਟੁਚਲੇਅਤੀਤੇਚਲਕਰਿਆਸਣਪਰਬੈਠੇ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਜਾਉਜੋਗੀਸਰੋਹਮ
 ਨਹੀਆਵਤੇ। ਤਾਜੋਗੀਜਾਇਕਹਿਆਬਾਲਗੁਦਾਈਨੰਦਾਇਅਤੀਤੁਬੈਠੇਹੋਆਵਤੇਨਾਹੀ। ਤਾਬ
 ਲਗੁਦਾਈਕਹਿਆਜੋਗੀਸਰੋਜਾਇਕਰਕਹੋਜੀਉਪਰਸੇਮੇਹੁਆਇਆਹੈ। ਦੁਖਪਾਵੇਗੇ। ਜ
 ਜੋਗੀਆਕਹਿਆਨਾਬਕਹਿਤਾਹੋਜੀਈਹਾਦੁਖਪਾਵੇਗੇਮੇਹੁਆਇਆਹੈਚਲਕਰਿਬਸਤਰਿਲੇਹੁ
 ਭੰਗੁਗਾਲੇਹੁਖਾਟੇਲੇਹੁਜਾਹਗਾਲੇਹੁਚਲੇ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਜਾਹੁਜੋਗੀਹਮਈਹਾਹੀ

ਗੁਜਰਾਨ ਕਰਾਰੇਗਾ। ਤੁਜੇ ਗੀਆ ਫੇਰ ਜਾਇਆ ਖਿਆਜੀ ਨਾ ਬਜੀ ਓਹ ਨਾਹੀ ਆਵੇਤੋ। ਤੁਥਾ ਬਾਸ
 ਗੁਦਾਈ ਕਹਿਆ ਚਲੇ ਕੁਈ ਹਮ ਚਲਤੇ ਹੈ। ਵੇਖਾਓ ਇਕਿ ਉਨਾਹੀ ਆਵੇਤੋ। ਤੁਥਾ ਆਪਿ ਬਾਸ
 ਗੁਦਾਈ ਆਇਆ ਆਏ ਕਰਿ ਲਗਾ ਆਖਣੇ ਚਲੇ ਅਤੀ ਤੋ ਆਸਨ ਮੰਦਰੇ ਮੈ। ਤੁਥਾ ਗੁਰ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਕਹਿਆ ਨਾ ਬਜੀ ਹਮ ਫਕੀਰ ਅਤੀ ਤੁਹੈ ਕਹਾ ਕਹਾ ਆਸਨ ਅਰ ਮੰਦਰ ਦੁਫਤੇ ਫਿਰੇਗਾ। ਫ
 ਕੀਰ ਅਤੀ ਤੁਕ ਉਜਹਾ ਗੁਜਰਾਨ ਆਈ ਤੁਹਾਹੀ ਗੁਜਰੀ। ਤੁਥਾ ਲਗਾਈ ਕੋਹਿ ਆਸੁਣੇ ਅਤੀ
 ਤੋ ਜੋ ਨਾਹੈ ਵੈ ਤੋ ਜਹਾ ਗੁਜਰੀ ਤੁਹਾਹੀ ਗੁਜਰੀ। ਅਰ ਜੇ ਅਲੇਖ ਪੁਰਖ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਰਕੇ
 ਆਇ ਮਿਲਾਵੈ ਤੋ ਨਿਤ ਕਰਨਾ ਭੀ ਤੋ ਭਲਾ ਨਾਹੀ। ਤੁਥਾ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਚਲੇ ਕੁਈ ਬਾਸ
 ਤੁਥਾਈ ਬਾਲੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਚਲੇ ਤੁਸਾਡੀ ਰਜਾਇ। ਤੁਥਾ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨਾਮ ਤੇ ਬਾਲੇ ਨੁਬਾਲਗ
 ਦਾਈ ਆਸਨ ਮੰਦਰ ਵਿਚ ਲੈ ਗਇਆ। ਜਾਇ ਕਰਿ ਮੰਦਰਿ ਦਿਖਾਇ। ਲਗਾ ਆਖਣ ਜੀਏ
 ਖੋ ਮੰਦਰਿ ਕੈ ਸੇਧੈ। ਤੁਥਾ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਹਾਜੀ ਕਿਆ ਦੇਖਣਾ ਰਾਜ ਲੀਲਾ ਕਾ। ਤੁਥਾ
 ਰਬਾ ਲਗਾਈ ਜਾਇ ਬਸਤ੍ਰਾ ਕਾ ਭੰਡਾਰਾ ਦਿਖਾਇਆ। ਤੁਥਾ ਫੇਰ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਜੀ ਕ
 ਆ ਦੇਖਣਾ ਹੈ ਰਾਜ ਲੀਲਾ ਕਾ। ਤੁਥਾ ਫੇਰ ਬਾਸ ਗੁਦਾਈ ਜਾਏ ਕੁੰਨ ਨਦਾ ਭੰਡਾਰਾ ਦਿਖਾਇਆ। ਤੁ
 ਫੇਰ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਕਿਆ ਦੇਖਣਾ ਹੈ ਜੀ ਰਾਜ ਲੀਲਾ ਕਾ। ਤੁਥਾ ਫੇਰ ਬਾਸ ਗੁਦਾਈ ਘੋ
 ਫਿਰਾ ਦਭੰਡਾਰਾ ਦਿਖਾਇਆ। ਤੁਥਾ ਫੇਰ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਹਾਜੀ ਕਿਆ ਦੇਖਣਾ ਹੈ ਰਾਜ
 ਲੀਲਾ ਕਾ। ਤੁਥਾ ਫੇਰ ਬਾਸ ਗੁਦਾਈ ਕਹਿਆ ਅਤੀ ਤੋ ਤੁਮਾਰੇ ਨਾਉ ਕਿਆ ਹੈ। ਤੁਥਾ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਕਹਿਆ ਜੋ ਗੀ ਸਰਾਇ ਸਕਾਨਾ ਉਥਾਈ ਬਾਸ ਹੈ। ਤੁਥਾ ਫੇਰ ਬਾਸ ਗੁਦਾਈ ਕਹਿਆ ਤੇਰਾ ਨਾਉ
 ਕਿਆ ਹੈ। ਤੁਥਾ ਫੇਰ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਜੋ ਗੀ ਸਰ ਮੇਰਾ ਨਾਉ ਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰ ਹੈ।

ਤਾਂ ਫੇਰ ਬਾਲਗੁ ਦਾਈ ਕਹਿ ਆਸੁਣਿ ਅਤੀਤ ਭਉ ਜੋ ਕੋਈ ਨਾਨਕ ਤਪਾਸੁ ਸਕਿ ਆਪੈ ਤੁਭਿ ਹੀ ਹੋ ਕੋਹੇ ॥ ੩੧ ॥
 ਹੈ ਸਚੁ ਕਹੀਓ ਤਾਗੁ ਏਈ ਬਾਲਾ ਬੋਲਿ ਆਆ ਹੋ ਜੋਗੀ ਸਰਭਿ ਹੋਹੀਹੋ ॥ ਤਾ ਬਾਲਗੁ ਦਾਈ ਕਹਿ ਆਸੁ
 ਨਾਨਕ ਤਪਾਸੁ ਸਚੁ ਕਹੀਓ ਵੇਖੋ ਭਉ ਪਰਸੋ ਬਰਸਤਾ ਥਾਮੇ ਹੁ ਅਰਮੰਦਰੇ ਮੈਂ ਨਹੋ ਤੋ ਤੋ ਦੁਖ ਪਾਵੇ ਤੋ ਕੇ
 ਸੁਖ ਪਾਵੇ ਤੋ ਸਚੁ ਕਹੀਓ ॥ ਤਾਗੁ ਰੂਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਸੁਣ ਜੋਗੀ ਸਰਗੁ ਜਰਜਾਤੀ ॥ ਤਾ ਫੇਰ ਬਾਲਗੁ
 ਦਾਈ ਕਹਿ ਆਸੁ ਸਚੁ ਕਹੀਓ ਜਿਉ ਕੀਤਿ ਭਉ ਹੀ ਕਹੁ ॥ ਦੁਖੀ ਗੁਜਰਤੀ ਕੇ ਸੁਖੀ ਗੁਜਰਤੀ ॥ ਤਾਗੁ ਰੂਨਾ
 ਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਦੁਖੀ ਹੀ ਗੁਜਰਤੀ ॥ ਤਾ ਬਾਲਗੁ ਦਾਈ ਕਹਿ ਆਸੁਣ ਨਾਨਕ ਤਪਾਸੁ ਹਜਹਿ ਰਕੇ
 ਸਾਗ ਕੀ ਪਿਨੀ ਅਰਭੁ ਖੜੋ ਕੇ ਆਟੇ ਕੀਰੇ ਏਹੁ ਹਮਾਰਾ ਅਹਾਰ ਹੈ ॥ ਅਰਵੇਖੁ ਹਮ ਕਉ ਤਬਲ
 ਰੋਜੇ ਹਮ ਭੁਲੇ ਬਸਤੁ ਹਮ ਆਪ ਪਹਰੇ ਤੋ ਹੈ ॥ ਜੇ ਭੁਲੇ ਭੋਜਨ ਆਪ ਪਾਤੋ ਹੈ ॥ ਅਰਘੋ ਸਿ ਆਉ ਪ
 ਰ ਆਪ ਸਵਾਰੇ ਤੋ ਹੈ ॥ ਹਮਾਰਾ ਕੁਛ ਨਾਹੀ ਸਰਕੁ ਛੁ ਅਸੇਖੁ ਪਰਖ ਕਾਹੈ ਸਤੀ ਲਿਆਵੈ ਸਤੀ ਖੀ
 ਖਾਵੈ ॥ ਹਮ ਕੋ ਕੁਛ ਲੇ ਪਲਗੁ ਤਾਨਾਹੀ ॥ ਕਦੀ ਜੀ ਆਸੁ ਖਪਾਵੇ ਤੋ ਹੈ ॥ ਇਸ ਬਾਤ ਕਾ ਜਬਾਬ ਦੇਹੁ
 ਤਾਗੁ ਰੂਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਤੀ ਅਸਲ ਜੋਗੀ ਸਰਹੈ ॥ ਤੋ ਭੁਲੀ ਸਮਝੀ ਹੈ ॥ ਯਹ ਬਾਤੁ ਹਮ ਕਉ ਤੋਰੇ
 ਪਾਸੇ ਤੋ ਆਈ ॥ ਤਾਗੁ ਰੂਨਾਨਕ ਜੀ ਅਤੇ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਆਪ ਵਿਚਲ ਗੇਵੀ ਚਾਰ ਕਰੰਨਾ ॥ ਤਾਗੁ ਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਕੋਭਿ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਮੇਰੇ ਮਨ ਤਾ ਭੁਲੀ ਲਗੀ ਹੈ ॥ ਤੂੰ ਆਪਣੀ ਆਖ ਦੇਖ ਤੋਰੇ
 ਮਨ ਕੇ ਹੀ ਲਗੀ ਹੈ ॥ ਤਾ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਆਖਿ ਆਜੀ ਗੁਰਜੀ ਜੋ ਭੁਲੀ ਆਹੀ ਤਾਂ ਤੋਰੇ ਮਨ ਵਿਚ ਖਰੀ
 ਲਗੀ ॥ ਤਾਗੁ ਰੂਨਾਨਕ ਜੀ ਬਾਲਗੁ ਦਾਈ ਪਾਸੇ ਵਿਦਹੋਇਆ ॥ ੪੫ ॥ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹੁ
 ਰੂ ॥ ਸਾਖੀ ਤੋਰ ਚਲੀ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰ ਕੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਤਪਾਸੁ ਆਏ ॥ ਅਗੇ ਭਾਈ ਲਾ

ਲੋਕਿ ਸੇਖੁ ਹਤੇ ਆਹਾ। ਲਾਲੇ ਨੁਖ ਬਰਹੇਈ। ਜੇ ਨਾਨਕ ਤੁਪਾ ਆਇਆ ਹੈ। ਤੁਲਾ ਲੋਕੀ ਮਸੂਰ
 ਦੇ ਹੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾਸ ਆਇਆ। ਆਇਕੁ ਰਿਮ ਥਾਵੇ ਕਿਰਿਸਾ। ਆਖਿ ਓਸ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਰ
 ਤਾਰ ਕਰਤਾਰ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਤੇ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਦੁਹਾ ਕਹਿਅ ਸਤਿ ਕਰਤਾਰ ਆਉ ਭਾਈ ਲ।
 ਲੋਕ ਕਰਤਾਰ ਦੇ ਪਿਆਰੇ। ਤੁਭਾਈ ਲਾਲੇ ਬਹੁਤ ਖੁਸੀ ਹੋਇਆ। ਲਗਾ ਆਖਣ ਜੀ ਅਜ ਬਹੁਤ
 ਨਿਹਾਲ ਹੋਇਆ। ਅਜ ਮੈਂ ਮ੍ਰਿਤ ਕੋ ਜੀਵਾਏਆ। ਜਾ ਲਾਲੇ ਦੇ ਪਰ ਰਹੈ ਜਾਇ ਨ ਸਤਿ ਗੁਰੇ
 ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਜਾਰ ਵਿਚ ਬੈਠਾ ਆਹਾ। ਨ ਲੇ ਭੁਤ ਈ ਬਾਲਾ ਅਤੇ ਨ ਲੇ ਲਾਲੇ ਆਹਾ। ਬੈਠੇ
 ਕੁਦਰਤਿ ਰਾਤ ਮਾਸਾ ਦੇਖ ਦੇਹੈ ਨਾ। ਜੇ ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਕੋ ਛੁੜ ਦੇ ਪਰ ਢੰਗ ਆਹਾ। ਓਸ ਦੇ ਪਰ ਸਦੇ
 ਸਰੀਕ ਅੰਗ ਸਾਕ ਅਸਨਾਉ ਯਾਰ ਦੇ ਸਤਿ ਆਏ। ਤੁਹ ਜਾਤ ਖਾਂ ਮੰਦਰੀ ਸਣੇ ਕਈ ਲੋ ਆਇ
 ਆ ਆਹਾ। ਤਿਸ ਦੀ ਬੇਟੀ ਧੀ ਧੀ ਖਾਂ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ ਭਿਰੰ ਪਤਨ ਦਰ ਆਇਆ ਗੇ।
 ਪੀ ਨਾਥ ਕੋ ਛੁੜ ਰਾਬਹੁਤ ਯਾਰ ਆਹਾ। ਓਸ ਦੀ ਬੇਟੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ ਨ ਜਰ ਪਈ। ਤੁਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਇਹ ਮੇਲ ਕਿਥੇ ਆਇਆ ਹੈ। ਤੁਭਾਈ ਲਾਲੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਗੇ।
 ਪੀ ਨਾਥ ਖੰਡੀ ਕੋ ਛੁੜ ਹੈ ਤਿਸ ਦੇ ਪਰ ਆਇਆ ਹੈ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਤੁਰ
 ਕੁਭੀ ਉਸੇ ਦੇ ਪਰਿ ਆਇਹੈ ਨ। ਤੁਭਾਈ ਲਾਲੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਇਹ ਜੇ ਰੰ ਪਤਿ ਆਏ ਹੈ ਨ ਸੇ ਗੋਪੀ
 ਨਾਥ ਦਾ ਬਹੁਤ ਯਾਰ ਹੈ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿ ਆਭਾਈ ਲਾਲੇ ਜਾਇਕੁ ਰਿਗੋ ਪੀ ਨਾਥ ਨੁਸਦ
 ਲਿਆ ਆਉ। ਤੁਭਾਈ ਲਾਲੇ ਗਾਇਆ ਜਾਇ ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਨੁਸਦਿ ਓਸ। ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਅਤੇ ਹਯੋਤਖੰ
 ਦੇ ਵੈਥੈ ਠੇ ਬਾਤ ਕਰ ਦੇ ਆਹੇ। ਜੇ ਲਾਲੇ ਜਾਇ ਸਦਿ ਕੀਤਾ। ਤੁਗੋਪੀ ਨਾਥ ਤੁਪਾਈ ਆਖਿ ਓਸ ਕ

ਉਤ੍ਰਾਈ। ਤੁਲਾ ਲੋਆਖਿਆਜੀ ਮੈਲਾ ਲੋਤਖਾਣਹਾਂ। ਤੁਰੋਪੀਨਾਥ ਕਹਿਆ ਕਿਉਂ ਭਾਈ। ਤਾਂ ੩੨੨
 ਲਾ ਲੋਕਹਿਆਜੀ ਤੁਸਾਨੁਤਪਾਸ ਦਵਾਹੈ। ਤੁਰੋਪੀਨਾਥ ਕਹਿਆ ਆਇਆ ਭਾਈ ਖੁਸ਼ਹੈ। ਜਾ
 ਰੋਪੀਨਾਥ ਉਠਚਲਿਆ। ਤੁਹਯਾਤੁਖਾਮੰਦਪੁਛਿਆ ਮਹਤਾਜੀ ਕਿਧਰਚਲੇ। ਤੁਰੋਪੀਨਾਥ
 ਕਹਿਆ ਗਇਜੀ ਨਾਨਕਵੇਦੀ ਖੜੀਤਪਾਫੁਕੀਰਹੇਇਆਹੈ। ਤਿਸਅਸਾਨਸਾਦਿਆਹੈ ਉਸਪਾਸ
 ਜਾਦੇਆਹੋਦੇਖਾਕਿਆਖਦਾਹੈ। ਤੁਹਯਾਤੁਖਾਕਹਿਆ ਭੁਲਾਮਹਤਾਜਾਉਫਿਰਆਉ। ਰੋਪੀਨਾ
 ਥਆਇਗੁਰਨਾਨਕਜੀਨਪੈਰੀਪਉਣਾਆਖਿਓਸ। ਤੁਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆ ਸਤਿਕਰਤਾਰ
 ਆਉਭਾਈ ਰੋਪੀਨਾਥ। ਤੁਰੋਪੀਨਾਥ ਬੋਲਿਆਤੁਪਾਜੀ ਮੈਨੂੰ ਕਿਉਂ ਸਾਦਿਆਹੈ। ਤੁਗੁਰਨਾਨਕ
 ਜੀਕਹਿਆ ਭਾਈ ਰੋਪੀਨਾਥ ਉਹਜੇਤੇਰੇਘਰਿਹਯਾਤੁਖਾਮੰਦੁਬੈਠਾਹੈ ਉਸਪਾਸ ਅਸਾਡੀਅਮਾਨ
 ਤੁਹੈਤੁਸੀਉਸਤਾਈਆਖੋਜੇਅਮਾਨਤਹਾਜਰਹੈ। ਅਤੇਅਮਾਨਤਵਾਝਾਭੀਹਾਜਰਹੈ। ਦੋਵੇਤਾਭਲੇ
 ਕਰੋ। ਤੁਰੋਪੀਨਾਥ ਕਹਿਆਜੀ ਉਸਅਮਾਨਤਦਾਮੈਨੂੰ ਕੀਅਹਰਮਕਰੇ। ਤੁਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕ
 ਹਿਆਭਾਈ ਰੋਪੀਨਾਥ ਉਸਦੇਘਰਜੇਬੀਬੀਖਾਬੇਟੀਹੈ ਸੋਅਸਾਡੀਅਮਾਨਤਹੈ। ਤੁਰੋਪੀਨਾ
 ਥਪੁਛਿਆਤੁਪਾਜੀਉਸਦੀਬੇਟੀਤੁਸਾਡੀਅਮਾਨਤਕਿਉਂਕਹਿਹੋਈ। ਤੁਫੇਰਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕ ੬੦
 ਹਿਆਭਾਈ ਰੋਪੀਨਾਥਜੀਜੇਦੇਅਸੀਲਾ ਲੋਦੇਘਰਆਇਆਹੈ। ਤੁਅਸੀਉਨਾਦੇਖੁਹਤੇਜਾਇ
 ਬੈਠੇਆਹੋ। ਤੁਉਸਦੀਅਉਰਤਆਖਿਆਏਖੁਦਾਇਵੰਦਾਜੇਮੇਰੇਘਰਿਅਉਲਾਦਹੈਵੈਪਹਲੇਕਿ
 ਸੇਫਕੀਰਨ੍ਹਦੇਵਾ। ਤੁਅਸਾਉਸਖੁਦਾਇਦੀਬੰਦੀਨੂੰਪੁਛਿਆਕਿਉਂਬੰਦੀਖੁਦਾਇਦੀਤੇਰੇਘਰਅ
 ਓਲਾਦਨਾਹੀਹੋਈ। ਤੁਉਸਬੰਦੀਖੁਦਾਇਦੀਦੇਮੁਹਨਿਕਲਿਆਜੀਮੇਰੇਘਰਿਅਉਲਾਦਿਨਾ

ਹੀਰੋਈ। ਤੁਓਸਨੁ ਅਸਾਅਥਿਅਜੇਤੇਰੇਘਰਿਅਉਲਾਦੋਹੋਵੈਤਾਈਮਾਨਸਾਬਤਰਖੋ। ਤੁਓ
 ਸੁਖਦਾਇਦੀਬੰਦੀਆਥਿਅਜੇਮੇਰੇਘਰੋਇਬਾਲਕਹੋਵਨਤਾਹਿਕਖਦਾਇਦੇਨਾਉਦੇਵਾ।
 ਅਤੇਹਿਕਮੇਰਖਾ। ਤੁਅਸਾਉਸੁਖਦਾਇਦੀਬੰਦੀਨੁਆਥਿਅਤੁਏਉਈਮਾਨਸਾਬਤਰਖਾ
 ਜੋਪਹਲੋਹੋਵੀਸੋਖਦਾਇਦੇਨਾਉਦੇਹੁ। ਅਤੇਹੋਗਜਿਤੁਨੇਹੋਵਨਤਿਤੁਨੇਤੈਨੁਮਧਾਹੁਪੈਨਾ। ਤੁਓ
 ਬੰਦੀਖੁਦਾਇਦੀਨਚਾਰਪੁਰਅਤੇਹਿਕਪੀਰੋਈ। ਪਰਪਹਲੋਪੀਰੋਈਹੈ। ਇਉਅਸਾਰੀਅਮਾ
 ਨਤਿਹੈ। ਜੇਈਮਾਨਸਾਬਤਰਖੇਤਾਦੇਵੈਨਹੀਤਾਉਹਜਾਣੇ। ਤੁਗੋਪੀਨਾਬਕਹਿਅਜੀਮੇਰੇਤਾਹ
 ਬਨਾਹੀਮੈਜਾਇਕਹਦਾਹੋ। ਤੁਗਾਰਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਨਾਭਾਈਗੋਪੀਨਾਬਤੇਰੇਹਥਕਿਛਨਾਹੀ
 ਪੁਰਤੁਜਾਇਉਸਤਾਈਆਖਾ। ਜੇਉਸਦੇਜੀਅਵੇਤਾਦੇਵੈਨਹੀਤਾਨਾਦੇਵੇ। ਤੁਤੈਕਿਆਸਹਣਾਦੇ
 ਵਣਾਹੈ। ਤੁਗੋਪੀਨਾਬਜੋਘਰਆਇਆਪਰਮੁਖਾਣਜੇਹੋ। ਤੁਹਯਾਤਖਾਂਦੇਖੇਤਾਗਇਆਆਹਾ
 ਤੋਰਸਰੰਗਅਤੇਆਇਆਹੈਤੋਰਸਰੰਗਾ। ਤੁਹਯਾਤਖਾਂਪੁਛਿਆਮਹਤਾਜੀਸਚਕਹੋਤੁਮਕੋਕਿਆ
 ਕਹਿਆਤਪੇਨੇ। ਤੁਗੋਪੀਨਾਬਕਹਿਆਮੀਆਰਾਇਜੀਮੈਕਿਆਕਹੋਕਹਣੇਕੀਬਾਤਨਾਹੀ। ਤੁ
 ਹਯਾਤਖਾਂਕਹਿਆਮਹਤਾਜੀਤੁਮਨਿਸੰਗਕਹੋਕੁਛਹਮਕੋਕਹਿਆਹੈ। ਤੁਗੋਪੀਨਾਬਕਹਿਆਖਾਂਜੀਮੈਕ
 ਹੋਨਾਹੀਸਕਤਾ। ਕਹੋਹੁਏਹਯਾਅਵਤੀਹੈ। ਤੁਫੇਰਹਯਾਤਖਾਂਕਹਿਆਮਹਤਾਜੀਹਮਾਰੇਵਿਲਮੈਖਤਰਾਪ
 ਝਾਹੈਤੁਮਨਿਸੰਗਕਹੋ। ਤੁਗੋਪੀਨਾਬਕਹਿਆਸੁਣਗਾਇਜੀਤਪੇਏਕਅਚਰਜਕੀਬਾਤਕਹੀਹੈ। ਤੁਫੇਰਹਯਾ
 ਤਖਾਂਕਹਿਆਮਹਤਾਜੀਕਹੋਨਿਸੰਗਾ। ਤੁਗੋਪੀਨਾਬਕਹਿਆਗਾਇਜੀਤਪਾਕਹਤਾਹੈਗਾਇਪਾਸਹਮਾ
 ਰੀਅਮਾਨਤਿਹੈ। ਜੇਦੇਵੇਤਾਹਮਲੈਵੇਵਾਲੇਹਜਰਹੈ। ਅਤੇਅਮਾਨਤਭੀਹਾਜਰਹੈਇਉਕਹਦਾਹੈ।

ਤਾਤਯਾਤਖਾਂਕਹਿਆਮਹਤਜੀਤੁਮਨਿਸੰਗਕਹੋਕਿਆਮਾਨਤਕੈਸੀਹੈ। ਤੁਗੋਪੀਨਾਥਕਹਿ ੩੩੩
 ਆਗਾਇਜੀ। ਇਉਂਕਹਦਾਹੈਜੋਗਾਇਦੇਘਰਥੇਟੀਪੈਸੋਮੇਠੀ। ਮਮਾਨਤੁਹੈ। ਤੁਗਾਇਕਹਿਆਮਹ
 ਤੁਗੋਪੀਨਾਥਕਿਉਂਕਰਿਕਿਸਵਜਾਕਹਦਾਹੈ। ਤੁਗੋਪੀਨਾਥਕਹਿਆਗਾਇਜੀ। ਇਉਂਕਹਦਾ
 ਹੈਜੋਗਾਇਦੇਘਰਿਅਭਿਲਾਵਿਨਹੀਜੀਹੋਦੀ। ਅਸੀਜੋਅਗੋਰਾਈਲਾਲੇਦੇਘਰਆਇਆ
 ਹੋ। ਤੁਗਾਇਦੇਖੁਹਤੇਥੈਠੇਆਹੇਜੋਗਾਇਦੀਅਉਰਤੁਆਈ। ਭਿਹਅਸਾਨੂਦੇਖਕੇਆਖਣਲ
 ਗੀਜੋਏਖਦਾਇਵੇਦਾਜੋਕਛੁਮੇਰੇਘਰਅਭਿਲਾਵਹੋਵੈਤਾਪਹਲੇਮੇਫਕੀਰਦੀਨਜਰਕਰਗਾਤੁੰ
 ਅਸਾਭਿਸਬੰਦੀਖੁਦਾਇਦੀਨੁਕਹਿਆਕਿਉਂਬੀਬੀਜੇਤੈਨੁਖਦਾਇਅਭਿਲਾਵਦੇਵੈਤਾਈਆ
 ਨਸਾਬਤਰਖੇਗੀ। ਤੁਭਿਸਬੰਦੀਖੁਦਾਇਦੀਆਥਿਆਜੀਮੈਂਇਵਕਹਦੀਹਾਂਜੋਦੋਇਨੀਗ
 ਰਹੋਵਨਤੁਹਿਕਮੈਰਖਾਅਤੇਹਿਕਖੁਦਾਇਦੇਨਾਉਦੇਵਾ। ਤੁਅਸਾਭਿਸਨੁਆਥਿਆਜੋਬੰਦੀ
 ਖੁਦਾਇਦੀਤੁਈਮਾਨਸਾਬਤਰਖਜੋਪਹਲੇਹੋਵੀਸੋਖੁਦਾਇਦੇਨਾਏਦੇਵੈ। ਅਤੇਹੋਰਹੋਵਨਸੋਤੈ
 ਨੁਮੁਘਾਹੋਹੈਨਾ। ਤੁਭਿਸਬੰਦੀਖੁਦਾਇਦੀਆਥਿਆਜੀਜੇਖੁਦਾਇਇਕਹੈਤਾਮੇਈਮਾਨਸਾਬ
 ਤੁਰਖਾਗੀ। ਤੁਅਸਾਭਿਸਨੁਖੁਦਾਇਬੀਚਾਰਪੁਸ਼ਅਤੇਹਿਕਧੀਦਿਵਾਏਹੈਨਾ। ਅਤੇਪਹਲੇਧੀਹੋਈ
 ਤੈਂਗਾਇਉਂਅਸਾਡੀਆਮਾਨਤਹੈ। ਜਾਇਕਰਬੰਦੀਖੁਦਾਇਦੀਨੁਪੁਛੋਜੋਈਵੈਹੈਤਾਅਸਾਡੀਆਮ
 ਨਤੁਹੈਅਸਾਨੁਮਿਲੇਨਾਹੀਤਾਨਾਮਿਲੇ। ਤੁੰਗਾਇਜੀਤੁਪੈਨੇਏਹਥਾਤੁਕਹੀਹੈ। ਸੁੰਹਯਾਤਖਾਂਗੁਸਾ
 ਥਾਧਾਗੁਸਾਥਾਇਕਰਿਬੋਲਿਆਜੋਦੇਖੇਮਹਤੁਗੋਪੀਨਾਥਜੀਜੇਤੋਥਾਤੁਇਉਹੀਹੈਤੋਇਸਕੀ
 ਅਮਾਨਤਇਸਕੇਤਾਂਈਦੇਵਾਗਾਮੇਜਾਇਘਰਸੇਪੁਛੋ। ਅਰਜੇਯਹਥਾਤਨਹੋਈਤੋਦੇਖਾਇਸਤਪੇ

ਕੇਸਿਰਕਿਆਕਰਤਾਹੈ। ਤਾਂਗੋਪੀਨਾਥਕਹਿਆਗਾਇਜੀਤੁਮਘਰਸੋਪੁਛੇ। ਤਾਹਯਾਤਖਾਂਅੰਦ
ਰਜਾਇਕਰਿਆਪਈਅਭਿਰਤਨੁਸਦਿਓਸਾ। ਸਦਕਰਿਲਗਾਪੁਛਣਾ। ਕਿਉਬੰਦੀਖੁਦਾਇਦੀ
ਤਪਾਫਕੀਰਕਿਆਕਰਦਾਹੈ। ਤਾਂਗਾਇਦੀਅਭਿਰਤਿਕਹਿਆਜੀਮੈਕਿਆਜਾਣਾਤੁਸੀਕਿਆ
ਕਰਦੇਹੈ। ਤਾਂਗੋਪੀਨਾਥਉਢੇਪਇਆਆਗਾ। ਗੋਪੀਨਾਥਬੋਲਿਓਰਿਆਭਾਭੀਗਾਇਜੀਤੁਸ
ਨੁਅਭਿਲਾਵਕਿਉਕਰਿਹੋਈ। ਨਾਨਕਤਪਾਖੜੀਹੈਓਹਕਰਦਾਹੈਜੇਅਸਾਖੁਦਾਇਬੀਚਾਰ
ਪੜਅਤੇਹਿਕਧੀਦਿਵਾਈਹੈ। ਪਹਲੇਜੇਹੋਈਹੈਸੋਅਸਾਭੀਅਮਾਨਤੁਹੈ। ਸੋਪਹਲੇਧੀਬੀਖਾਂ
ਬੋਟੀਹੋਈਹੈ। ਹੁਣਅਸਾਨੁਅਸਾਭੀਅਮਾਨਤੁਮਿਲੇਅਸੀਹਜੁਰਮਾਹੈ। ਅਤੇਅਮਾਨਤੁਭੀਹ
ਜੁਰਹੈ। ਜੇਈਮਾਨਰਬੋਤਾਅਸਾਭੀਅਮਾਨਤੁਦੇਹਾ। ਅਤੇਜੇਈਮਾਨਗਵਾਵੇਤਾਂਨਾਦੇਵੇ। ਤੁਰੰਘੜੀ
ਬੋਲੀਗਾਇਜੀਜਿਉਤਪਾਆਖਦਾਹੈਤਿਵੈਹਕੀਕਤਹੈ। ਜੇਉਸਦੀਅਮਾਨਤੁਖਸੀਹੋਇਕਰਦੇਵੇ
ਤਾਤੁਸਾਭਾਭੀਭੁਲਾਅਤੇਮੇਰਾਭੀਭੁਲਾਹੋਵੈ। ਜੇਨਾਦੇਵੇਗੇਤਾਏਹੁਫਕੀਰਪੁਰਾਹੈਤਸਾਭਾਕੁਝਬ
ਰਾਹੋਵੇਗਾ। ਅਤੇਮੈਭੀਵਫਨਗੀਰਹੋਵਾਰੀ। ਪਰਤੁਸੀਹਿਕਕੰਮਕਰੋਜੇਓਹਫਕੀਰਮੈਨੁਦਿਖਾ
ਵੇ। ਤਾਂਗੋਪੀਨਾਥਕਹਿਆਕਿਉਖਾਂਜੀ। ਤਾਂਹਯਾਤਖਾਂਕਹਿਆਮਹਤਾਂਗੋਪੀਨਾਥਜੀਤੁਮੈਰਾਦੇਸ
ਤਹੈਹੁਣਤੁਮੈਨੁਅਸਲਤਦੇਹਾ। ਤਾਂਗੋਪੀਨਾਥਕਹਿਆਸੁਣੇਖਾਂਜੀਤੁਸੀਈਮਾਨਦੁਰਸਤੁਰਥੇਖਦਾ
ਇਭੁਲਾਕਰਸੀ। ਤਾਹਯਾਤਕਹਿਆਮਹਤਾਮੈਹੋਰਪੁਛਦਾਹਾਂ। ਅਸਾਤਾਇਸਦੀਅਮਾਨਤੁਨਾਹੀ
ਰਖਈ। ਪਰਮੈਇਉਪੁਛਦਾਹਾਂਇਥੇਲੈਦਾਹੈਕੇਘਰਜਾਇਲੈਦਾਹੈ। ਅਤੇਗਣੀਨੁਭੀਦਿਖਾਈਏ
ਮਤਕੋਈਹੋਰਫਕੀਰਹੋਦਾਹੋਇ। ਤਾਂਗੋਪੀਨਾਥਕਹਿਆਖਾਂਜੀਤੁਸੀਇਥੇਤਪੇਨੁਸਦੇਤਾਂਅਜੀਅਪ

ਭੀਧੀਕਰਿਦੇਵੀਏ। ਤੁਸਾਡੀਅਤੇਅਸਾਡੀਧੀਵਿਚਫੇਰਕੁਣਨਾਹੀ। ਅਤੇਗਇਜੀਪੜਦਭੀਵੇਰੁ ੧੭੪
 ਰਹੇਗਾ। ਤਾਂਹਯਾਤਖਾਂਕਹਿਅਭੁਸਾਗੋਪੀਨਾਥਜੀਦੇਸਤੀਯਾਰੀਅੰਸੀਹੀਚਾਹੀਦੀਹੈ। ਤੁਰੋ
 ਪੀਨਾਥਗਇਆਗੁਰਨਾਨਕਜੀਪਾਸਾ। ਗੋਪੀਨਾਥਗੁਰਨਾਨਕਜੀਨੁਆਖਿਆਜੀਜਿਉਤੁਸੀ
 ਆਖਦੇਹੋਰੀਘੜੀਤਿਵੇਮੁਨਦੀਹੈ। ਰੀਘੜੀਦਾਦਰਸਤਿਦੀਮਾਨਹੈਸਾ। ਪਰਹਿਕਰਗਲਆਖੀਹੈ
 ਸਮੇਨਭਿਹਫਕੀਰਦਿਖਾਵੇ। ਤੁਪਾਜੀਤੁਸੀਉਥੋਤੋਨੀਚਲੇ। ਭਿਹਤੁਸਾਨੁਜਿਥਾਵੇ। ਤੁਤੁਸਾਨੁਦੇ
 ਵੇਗੀ। ਤੁਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਸੁਣਗੁਈਗੋਪੀਨਾਥਅਸੀਉਥੋਤਾਜਾਈਅੰਜੇਕੁਝਮੰਗਣ
 ਜਾਈਅੰ। ਜੇਭੇਸਦਾਈਮਾਨਸਾਬਤਹੈਤੁਆਪੇਲੇਆਵਸੀ। ਤੁਰੋਪੀਨਾਥਜਾਇਕਹਿਆਜੀਤ
 ਪਾਇਉਕੁਤਦਾਹੈ। ਜੇਈਮਾਨਸਾਬਤਹੈਨੇਤੁਆਪੇਲਿਆਵਨਗੇ। ਨਾਹੀਤਾਭਿਹਜਾਣਨਾ। ਤੁਰੋ
 ਘੜੇਟੀਕਹਿਆਮੈਤਾਜਾਇਦੇਖਾ। ਤੁਰੋਪੀਨਾਥਕਹਿਆਭਾਭੀਗੁਣੀਜੀਚਲੇਜਾਇਤੁਸਾਨੁਦਿਖ
 ਵਾ। ਗੋਪੀਨਾਥਰੀਘੜੇਟੀਨੁਲੇਗਾਇਆ। ਤੁਰੋਘੜੇਟੀਜਾਇਭਿਠਾਤੁਰੀਘੜੀਪੈਰਤੇਢਹਿਪਈ
 ਤੁਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਕਰਤਾਰਭਲਾਕਰੇਗਾ। ਫਿਰਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਗਉਰਖਾਂਅਸਾ
 ਰੀਅਮਾਨਤਾਕਿਥੇ। ਤੁਰੋਘੜੇਟੀਬੋਲੀਜੀਤੁਯਾਰਹੈ। ਆਖੋਇਥੇਲਿਆਵੀਏ ਆਖੋਉਥੇਆਇ
 ਲਵੇ। ਤੁਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਜਿਥੇਤੁਸਾਡੀਖੁਸੀਹੋਵੇਤਿਥੇਹੀਦੇਵੇ। ਅਸਾਆਪਣੀਅਮਾ
 ਨਤੁਲੇਣੀ। ਤੁਰੋਪੀਨਾਥਕਹਿਆਜੀਮੈਭੀਹਿਕਥੇਨਤੀਕਰਦਾਹਾ। ਜੇਤੁਪਾਜੀਤੁਸਾਡੇਪਸਿੰਦ
 ਆਵੇ। ਤੁਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਆਖਭਾਈਗੋਪੀਨਾਥਜੇਕਿਛੁਤੁੰਅਥੇਸੋਭੀਮਨੀਏ। ਤੁ
 ਰੋਪੀਨਾਥਕਹਿਆਜੀਲਲਕੀਰਹੇਮੇਰੇਘਰਮੈਆਪਣੀਬੇਟੀਕਰਕੇਪਰਨਾਇਦੇਵਾ। ਤੁਗੁਰਨ

ਨਕਜੀਕਹਿਆਸੁਣੁਭਾਈਗੋਪੀਨਾਥਲਾਵਾਸੇਲੈਦੇਹੈਨਜਿਨਾਦਾਨਲੈਣਹੋਦਾਹੈ॥ਅਸਾਤਾਅ
 ਪਣੀਅਮਾਨਤਲੈਣੀਖੁਸੀਆਵੇਤਾਦੇਵਨਾ॥ਤੁਗੋਪੀਨਾਥਕਹਿਆਜੀਮੈਇਸਵਾਸਤੇਕਹਦਾਹੈ
 ਜੇਦੁਹਾਵਲਾਦਾਪੜਦਾਰਹੈ॥ਤਾਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਸੁਣੁਹੋਗੋਪੀਨਾਥ॥ਪੜਦਾਰਖੈਏ
 ਕੰਕਾਰਜੇਰਖਣਗਾ॥ਇਸਪੜਦੈਣੀਕੀਚਲੀਸਭੁਥਪਸਾਰਾ॥੧॥ਸੁਣੁਭਾਈਗੋਪੀਨਾਥ
 ਇਹਹੈਖੋਟੀਰਾਸਾ॥ਅਪਣਾਅਪਲੁਟਾਵਣਾਪਾਪੀਆਕੋਪਾਸਾ॥੧॥ਰਗਭ੍ਰਿਖਟਸਾਸਤਾਕੋਕ
 ਰਮਹੈਬਾਹਮਣਹੈਨਲੋਭੀ॥ਸੁਠਿਆਮਿਲਕਰਿਬਾਟਕੀਆਕਿਸੇਗੁਰਮਖਸੇਝੀ॥੨॥ਹਿੰਦੁਤਰ
 ਕਸਭੁਏਕਹੈਏਕਸਨੇਕੀਏ॥ਜਿਨਪਠਾਇਜਗਤਮੈਬਲਾਇਤਿਨਲੀਏ॥੩॥ਹਿੰਦੁਤਰਕਦੈ
 ਵੇਕੁਲੋਕਿਨੇਮਗਮਨਪਾਇਆ॥ਨਾਨਕਕੋਕਿਰਪਾਕਰੀਪ੍ਰਭੁਆਪਾਇਖਾਇਆ॥੪॥ਸੁਣੁਭਾ
 ਈਗੋਪੀਨਾਥਇਹਸੁਠੀਆਗਲਾਸੀਸਾਰਨੁਬਣਦੀਆਹੈਨਾ॥ਅਤੇਫਕੀਰਾਨੀਨਾਹੀਬਣਦੀ
 ਆ॥ਜੇਆਪਣਾਪਰਮਤੇਈਮਾਨਸਾਬਤਰਖਦੇਹੈਨਤਾਅਸਾਰੀਅਮਾਨਤਾਅਣਦੇਵਨੀ॥ਅ
 ਤੇਜੇਨਾਹੀਦੇਵੇਤਾਅਸੀਜੇਰਤਾਨਾਹੀਪਤਦੇ॥ਤਾਫੇਰਗੋਪੀਨਾਥਕਹਿਆਜੀਇਕਹੋਰਕੀਮਕੋਰੇ
 ਲੜਕੀਰਹੇਮੇਰੇਘਰਿਅਤੇਰੇਘੜਜਾਵਨੀ॥ਪਿਛੋਦਿਨਪੰਜਸਤਿਗੁਜਰਨਤਾਤੁਸੀਲੈਜਾਹੈ॥
 ਤਾਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਸੁਣੁਭਾਈਗੋਪੀਨਾਥਤੇਨਾਕਿਆਪਹੁਚਦਾਹੈਤੇਜੇਇਤਨੀਆਗਸ
 ਕਰਦਾਹੈ॥ਅਸਾਕਿਸੇਹਿੰਦੁਣੀਕਿਕਿਸੇਤੁਰਕਦੀਕਾਣਪਈਹੈ॥ਜੇਤੀਇਤਨਾਅਸਾਨਰੁਗਉਦ
 ਹੈ॥ਅਤੇਜੇਖੜੀਦੇਵਰਨਵਲੇਆਖਦੇਹੈਨਾ॥ਤਾਇਸਵਿਚੋਅਉਲਾਦਹੈਵੈਰੀਸੋਅਢਾਈਆਖ
 ਰਾਨਾਸਲਗੇਗੀ॥ਤੁਗੋਪੀਨਾਥਨੁਭਾਈਸਾਲੇਆਖਿਆਮਹਤਗੋਪੀਨਾਥਜੇਕਛਤਪਾਕਹਦ

ਹੈਸੇਈਤੁਸੀਮਨਹੁ। ਤੁਸਾਡਾਭੁਲਾਇਸੇਗਲਾਵਿਚਹੈ। ਅਗੇਤੁਸਾਡੀਰਜਾਇ। ਤੁਸੀਤਪੇਦਾਲੇਟ ੩੨੫
 ਦੇਖਹੁਤੁਸੀਤਾਪਾਸਿਅਣੇਹੈ। ਤੁਗੋਪੀਨਾਬਕਹਿਆਭਾਈਲਾਲੇਤੁਸਚਆਖਦਾਹੈਮੇਬਹੁ
 ਤੁਕੁਲਾਹਜੇਇਤੁਨੀਆਗਲਾਕੀਤੀਆਹੈਨੈ। ਤੁਮੈਨਤਪੇਪਾਸੇਬਖਸਾਇ। ਤੁਭਾਈਲਾਲੇ
 ਗਰਨਾਨਕਜੀਦੇਪੈਰਤੇਢਹਿਪਾਇਆ। ਗੁਰਨਾਨਕਜੀਗੋਪੀਨਾਬਨਬਖਸੀਏ। ਗੋਪੀਨਾਬ
 ਭੁੱਸਿਆਣਪਦੀਆਗਲਾਆਖਦਾਸੀ। ਅਗੇਜੇਤੁਸੀਰਾਜੀਹੋਵੇਗੋ। ਤਿਵੇਕਰੇਗਾ। ਤੁਗੁਰ
 ਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਸੁਣਭਾਈਗੋਪੀਨਾਬਤੇਗਭੀਆਖਿਆਮੰਨਣਾ। ਪਰਤੁਗਤਨੁਭਾਈਲਾ
 ਲੇਦੇਘਰਪਹੁਚਾਇਛਹੁ। ਤੁਗੋਪੀਨਾਬਕਹਿਆਭੁਲਾਜੀ। ਜਿਉਤੁਸੀਰਾਜੀਹੋਵਹੁਤਿਵੇਕ
 ਲਾ। ਤੁਗੁਰਤਨਬੀਬੀਖਾਂਬੇਟੀਨੁਹਯਾਤਖਾਂਅਤੇਗਉਰਖਾਂਅਤੇਨਾਲੇਗੋਪੀਨਾਬਇਨਾਤੇ
 ਗਬੀਬੀਖਾਂਨੁਭਾਈਲਾਲੇਦੇਘਰਬਣਾਇਕਰਗੁਰਨਾਨਕਜੀਦੇ। ਤਿਅਗੇਆਣਖਜੀਕੀ
 ਤੀ। ਤੁਗੁਰਨਾਨਕਜੀਬਚਨਕੀਤੀਮੀਆਹਯਾਤਖਾਂਬੀਬੀਗਉਰਿਖਾਂਤੁਸਾਡਾਕਰਤਾਰ
 ਭੁਲਾਕਰਸੀ। ਇਹਅਸਾਡੀਅਮਾਨਤੁਸੀਅਸਾਤੁਸਾਪਾਸੇਮੰਗਲਈ। ਅਤੇਤੁਸਾਡਾਭੁਲਾ
 ਹੋਵਣਾਸੀ। ਅਤੇਵਿਲਤੇਖਤੁਗਕੋਈਨਾਹੀਕਰਣਾ। ਖੁਦਾਇਦੀਨਦੁਨੀਆਖਸਮਾਨਾਕਰੇਗਾ
 ਤੁਸਾਜਾਹੁਆਪਣਿਆਪਰਾਨਾ। ਤੁਹਯਾਤਖਾਂਅਤੇਗਉਰਖਾਂਦੁਹਾਉਪਰਗੁਰਨਾਨਕਜੀ
 ਖਸੀਹੋਇਆਵਿਦਾਕੀਤੇ। ਅਤੇਗੋਪੀਨਾਬਨੁਕਮਕੀਤਾਤੁਸੀਗਾਇਹੋਗਨਵਿਦਾਕਰਆਵਹੁ।
 ਗੋਪੀਨਾਬਕਹਿਆਭੁਲਾਜੀ। ਵਡੀਵੇਲਾਵਿਦਾਕਰਕੇਆਇਗੁਰਨਾਨਕਜੀਪਾਸਮਥਾਵੇਕਿਅ
 ਤਾਗੁਰਨਾਨਕਜੀਪਾਛਿਆਕਿਉਭਾਈਗੋਪੀਨਾਬਵਿਦਾਕਰਆਇਆ। ਗੋਪੀਨਾਬਕਹਿਆ

ਅਹੋਜੀਵਿਦਾਕਰਿਆਇਆਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਸੁਣੁਭਾਈਗੋਪੀਨਾਥਅਸੀਮੰਦੋਤਨ
 ਭਾਈਲਾਲੇਦੇਘਰਛੁਡਜਾਵੇਹਾਂਤੁਸਾਖੰਬਰਦਾਰਰਹਣਾਤਾਂਗੋਪੀਨਾਥਕਹਿਆਜੀਬੀਬੀਖੰ
 ਮੇਰੀਬਿਟੀਹੈਤੁਸੀਮੇਰੇਘਰਛੁਡਜਾਵੇਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਭਾਈਗੋਪੀਨਾਥਇਥੇਭ
 ਲੀਹੈਤੇਰੇਘਰਭਲੀਨਾਹੀ। ਤਾਂਗੋਪੀਨਾਥਕਹੈਆਜੀਕੁਲਾਜਿਉਤੁਸੀਗਜੀਹੋਵੇ। ਤਾਗੁਰੂਨਾ
 ਨਕਜੀਮੰਦੋਤਨਆਈਉਪਰੰਤਸਤਿਦਿਨਭਾਈਲਾਲੇਦੇਘਰਰਹਿਆਅਤੇਮੰਦੋਤਨਭਾਈਲਾ
 ਲੇਦੇਘਰਰਹਿਆਅਤੇਆਪਪੱਖੇਕੋਰਧਾਵੇਆਇਆਨਾਲੇਭਾਈਬਾਲਾ। ੪੬। ਚੋਲਹੁਭਾ
 ਈਜੀਵਾਹੁਗੁਰੂ। ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ। ਤਾਮੁਲੇਚੋਣੇਨੁਖਬਰਹੋਈਤਾਮੁਲੇਚੋਣੇਆਖਿਆਵਤ
 ਆਇਆਮੇਰੀਹਿਕਦਧਨਨੀ। ਤਾਜਿਤੇਰੰਧਾਵੇਆਖਿਆਮੁਲੇਨੂੰਜੋਹਿਮੁਲਾਕੁਸੁਖਾਵਣਨ
 ਲੈਜਾਵਸਾ। ਅਤੇਜਾਇਦੇਖਸਕਪੜੇਦੀਖਬਰਲੇਸਾ। ਤਾਮੁਲੇਥਾਂਲੀਬਣਾਇਕਰਪ੍ਰਸਾਦਿਦੇ
 ਲੈਗਇਆਪਰਕਉਤ੍ਰੀਲੋਹੇਇਕਰਆਖਿਓਜਲੈਖਾਇ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਹਉਨ
 ਤੀਖਾਦਾਮੁਲੇਆਖਿਆਜੇਖਾਂਦਾਨਾਹੀਤਾਆਇਆਕਿਉਹੈ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਮਿਰੀਗਗ
 ਵਿਚਪਉਤ੍ਰੀਆਖੀ। ਸਭਰਸਾਮਿਰੇਮਨੀਐਸਾਇਐਸਾਲੇਣਾ। ਖਟਤੁਰਸੀਮੁਖਬੋਲਣਾਮਾ
 ਰਣਨਾਦਕੀਏ। ਛੁਤੀਹਅੰਮ੍ਰਿਤੀਭਾਉਦੇਕਜਾਕਉਨਦਾਰਿਕਰੇਇ। ੧। ਬਾਬਾਹੈਰੁਖਾਣਾਖਸ
 ਖਆਰ। ਜਿਤਖਾਧੇਤਨਪੀਨੀਐਮਨਮੈਚਲਹਿਵਿਕਾਰ। ੧। ਰਹਾਉ। ਤਾਫੇਰਮਲੇਕਪੜੇਲਾ
 ਲਕਵਾਇਅਤੇਨੀਲੀਸਲਵਾਰਅਤੇਪਟਕਾਪਗੜੀਸੁਪੈਦਅਤੇਫਰਗਲਪਜੇਕੱਪੜੇਬਣਾਇ
 ਕਰਲੈਗਇਆ। ਕੁਲਾਇਹਤਾਗਲਪਾਇਸਿਆਲੇਦੇਦਿਨਹੈਨ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਦੂਜੀਪ

ਉੜੀਆਖੀ॥ ਕਪੜਰਤਾਤਨਰਤਾਸੁਪੇਦੀਸਚੁਦਾਨ॥ ਨੀਲੀਸਿਆਹੀਕਦਾਕਰਣੀਪਹਰਨਪੈਰਧਿ ੨੨੬
 ਆਨ॥ ਕਮਰਬੰਦਸੀਤੇਖਕਾਧੀਨਜੋਬਨਤੇਗਨਾਮ॥ ਬਾਬਾਮੇਰੇਪਹਰਨਖੁਸੀਖੁਆਗ॥ ਜਿਤਪੈਧੇਤ
 ਨਪੀੜੀਐਮਨਮੈਚਲਹਿਵਿਕਾਰ॥ ੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਤਾਮੂਲੇਫੇਰਜਾਇਜਿਤੇਰੰਧਾਵੇਨੁਆਖਿਆਓਸ
 ਜੀਨਾਖਾਦਾਹੈਨਪਹਰਦਾਹੈ॥ ਤਾਜਿਤੇਆਖਿਆਚਲਚਾਚਾਮੂਲਾਮੈਚਲਦਾਹੈ॥ ਜਿਤਾਰੰਧਾਵਾਘੇ
 ਤੀਤੇਅਸਵਾਰਹੋਇਕਰਆਇਆ॥ ਆਇਕਰਿਆਖਿਓਸਤਪਾਜੀਨਖਾਵੇਹੈਨਪਹਰਦੇਹੈ॥ ਭਲ
 ਚਲੇਘੋੜੀਤੇਅਸਵਾਰਹੋਇਚਲਾਇਜਤਪਤਿਨਾਲ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਤੀਸਰੀਪਉੜੀਆਖੀ॥
 ਘੋੜੇਪਾਖਰਸਇਨੇਸਾਖਤਬੁਝਨਤੇਰੀਵਾਟਾ॥ ਤਰਕਸਤੀਰਕਮਾਣਸਾਂਗਤੇਗਬੰਦਗੁਣਧਾਤਾ॥ ਵਾ
 ਜਾਨੇਜਾਪਤਿਸਿਓਪਰਗਟਿਕਰਮਮੇਰਤੇਰੀਜਾਤਾ॥ ੩॥ ਬਾਬਾਮੇਰੇਚੜ੍ਹਣਾਖੁਸੀਖੁਆਗ॥ ਜਿਤਚ
 ਝੁਆਤੁਨਪੀੜੀਐਮਨਮੈਚਲਹਿਵਿਕਾਰ॥ ੩॥ ਰਹਾਉ॥ ਤਾਜਿਤੇਰੰਧਾਵੇਆਖਿਆਭੁਲਾਘਰ
 ਤਾਚੋਲਾ॥ ਤਾਫੇਰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਚਉਥੀਪਉੜੀਭੋਗਦੀਆਖੀ॥ ਘਰਮੰਦਰਖੁਸੀਤੇਰੇਨਾਮਕੀ
 ਨਦਰਤੇਰੀਪਰਵਾਰਾ॥ ਕੁਮਭੁਲਾਤੁਪਭਾਵਸੀਬੁਝਣਬਹੁਤਾਪਾਗ॥ ਨਾਨਕਸਚਾਪਾਤਸਾਹੁਪੁ
 ਛਨਕਰੇਬੀਚਾਰ॥ ੪॥ ਬਾਬਾਮੇਰੇਸਉਣਾਖੁਸੀਖੁਆਗ॥ ਜਿਤਸੁਤੇਤਨਪੀੜੀਐਮਨਮੈਚਲਹਿ
 ਵਿਕਾਰ॥ ੧॥ ਤਾਉਥੇਹੀਭੋਣੀਵਰੀਉਥੇਧਰਮਸਾਸਹੋਈ॥ ਲੋਕਆਇਮਿਲਣਲਰੇ॥ ਜਾਹਿਕ
 ਮਹੀਨਾਹੋਇਆਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਭਾਈਬਾਲਾਅਸੀ॥ ਕਿਤੇਨੇਵੇਰੇਆਏ॥ ਤਾਭਾਈਬਾਲੇ
 ਕਹਿਆਜੀਮੈਕਿਆਜਾਣਾਤੁਸਾਡੀਤੁਸੀਹੀਜਾਣੋ॥ ਤਾਫੇਰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਭਾਈਅਸੀਸੋ
 ਲਵੇਵੇਰੇਆਏ॥ ਤਾਭਾਈਬਾਲੇਆਖਿਆਸਤਿਜੀ॥ ਫੇਰਜਾਦੁਇਸਹੀਨੇਗੁਜਰੇਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀ

ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਚਲੇ ਤੁਹੇ ਰਛੇ ਟੀ ਜੇਹੀ ਉਦਾਸੀ ਕਰਿਆ ਵੀਏ। ਤੁਹਾ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਕਹਿਆ ਜੀ
 ਕਿ ਧਰਦੀ। ਤੁਹਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਕੁਲ ਖੇਤ੍ਰ ਦੀ ਸਰਜਗਿ ਹੁਣਹੈ। ਤੁਹਾ ਭਾਈ ਬਾਲੇ
 ਆਖਿਆ ਜੀ ਅਗੇ ਤੁਸਾਨੁ ਤੇ ਪਿਛੁ ਮੇਰਾ॥ ੪੭॥ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹੁ ਗੁਰੂ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ
 ਤੁਕੁਲ ਖੇਤ੍ਰ ਦੀ ਉਦਾਸੀ ਗਏ ਜਾਇ ਕੁਲ ਖੇਤ੍ਰ ਉਤਰੇ॥ ਅਗੇ ਕੁਲ ਖੇਤ੍ਰ ਉਪਰ ਖਟ ਦਰਸਨ ਇਕ ਠੇਹੇ
 ਹੋਨਾ॥ ਅਤੇ ਸੈ ਸਾਰ ਦੀ ਕੁਛ ਗਿਣਤੀ ਨਾਹੀ॥ ਤੁਹਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਅਸਤੁ
 ਸੁਰਜ ਗ੍ਰਹਣ ਪੁਜਣਾ ਨਾਹੀ॥ ਪਰਹਿ ਕਰਮ ਕਰ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਆਖੇ ਜੀ॥ ਤੁਹਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨ
 ਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਹਿਕਮੇਰ ਮਾਸ ਬਕਰੀ ਦਾ ਲੈ ਆਉ॥ ਅਤੇ ਹਿਕਤ ਵੜੀ ਸਮੇਤ ਚਪ
 ਟੀ ਲੈ ਆਉ॥ ਤੁਹਾ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਜੀ॥ ਤੁਹਾ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਮਾਸ ਅਤੇ ਤਾਵੜੀ ਸਮੇਤ ਚਪ
 ਟੀ ਲੈ ਆਇਆ ਆਣ ਅਗੇ ਰਖੋ॥ ਤੁਹਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਇਸਤੁ ਲਾਉ ਦੇ ਉਪਰ
 ਲਾਥਣਾ ਇਕ ਰਿਤੁ ਉੜੀ ਚਾੜ੍ਹ ਦੇ॥ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਜੀ॥ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਚਲਾਥਣਾ ਇ
 ਆਤਾ ਵੜੀ ਚਾੜ੍ਹਿ ਵਿਤੀ॥ ਅਗੇ ਲੋਕ ਹੋ ਮਜਗ ਕਰ ਦੇ ਆਹੇ ਇਨਾ ਤਾਵੜੀ ਵਿਚ ਮਾਸੁ ਚਾੜ੍ਹਿਆ
 ਸੀਨਿਆ ਸੀਆ ਜੇ ਰਿਠਾ ਪੁਆ ਤੇ ਤਾਵੜੀ॥ ਸੀਨਿਆ ਸੀ ਲੈ ਲੈ ਸੋਟੇ ਅਤੇ ਹਥੀ ਆਰਦ ਉੜੇ ਆਏ
 ਲਗੇ ਆਖਣ ਅਰੇ ਤੁਮ ਕਉ ਏਹੋ ਤੇਹੋ॥ ਅਜ ਕੇ ਦਿਨ ਤੁਰਕੁ ਸਕਰ ਦੇ ਪੈਨ ਤੁਮ ਤੋ ਹਿੰਦੁ ਧਰਮ ਹੋ॥
 ਸਚੁ ਕਹੁ ਤੁਮ ਇਸਹਾਂਡੀ ਮੈ ਕਿ ਆਰੀਧਾਹੈ॥ ਤੁਹਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਜੀ ਮੁਖੁ ਕਉ ਭੁਖ ਲਗੀ
 ਥੀ ਇਸਵਾਸ ਤੇ ਮੈਹਾਂਡੀ ਚਾੜ੍ਹੀ ਹੈ॥ ਤੁਸੀਨਿਆ ਸੀ ਕਹਿਆ ਰੇ ਇਸਹਾਂਡੀ ਮੈ ਕਿ ਆਹੈ॥ ਤੁਹਾ ਗੁਰੂ ਨਾ
 ਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਜੀ ਇਸਹਾਂਡੀ ਮੈ ਮਾਸੁ ਹੋ ਬਕਰੀ ਕਾ॥ ਤੁਸੀਨਿਆ ਸੀ ਕਹਿਆ ਉਸਤਰ ਫਗੁ ਹੋਣ

ਲਗਾਏ। ਅਰ ਇਸਤੁਰ ਫੁੱਤੁ ਮਾਸ ਖਾਤਾ ਹੋ। ਤੈ ਕਿ ਆਸ ਮਝੀ ਹੋ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਦੇ ੨੨੭
 ਵਤਾ ਗਿਆਨ ਮੈ ਥਾਤੁ ਪੁੱਛੋ ਤੋ ਕਹੋ। ਅਰ ਜੇ ਰੰਗੇ ਕੇ ਜੇਰ ਥਾਤੁ ਕਰ ਦੇ ਹੋ ਤੋ ਮੈ ਨਹੀ ਕਰਤਾ। ਜਾਣੁ ਤੇ
 ਹੋ ਸੋ ਕਹਿ ਜਾਵੇ। ਤਾ ਸੀਨੀ ਆਸੀ ਕਹਿਆ ਚਲੇ ਰੇ ਦੇ ਵਤਾ ਇਸ ਕੇ ਪਾਸ ਤੇ ਵਰਹਟ ਕਰ ਖੜੇ ਹੋਵੇ।
 ਕਹੋ ਜੀ ਗਿਆਨ ਕੀ ਥਾਤ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਲੋਕ ਕਹਿਆ। ਪਹਲਾ ਮਾਸ ਹੁਨਿ ਮਿਆਮ।
 ਸੇ ਅੰਦਰ ਸਾਸਾ ਜੀ ਉਭੁ ਪਾਇ। ਮਾਸ ਮੁਹਾ ਸੀਲਿਆ ਹੁਚੈ ਮਤ ਨਾਸਾ। ਮਾਸ ਹੁਧਾ ਹਰ ਕਾਇ
 ਮਾਮਾ ਮਾਸੁ ਗਿਰਾਸਾ। ਮੁਹ ਮਾਸੇ ਕਾ ਜੀਤੁ ਮਾਸੇ ਕੀ ਮਾਸੇ ਅੰਦਰ ਸਾਸਾ। ਵਡਾ ਹੋ ਆਵੈ ਆਹਿ ਆਪ
 ਰਲੇ ਆਇਆ ਮਾਸਾ। ਮਾਸ ਹੁਹੀ ਮਾਸ ਉਪਜੈ ਮਾਸ ਹੁਸੁਭੇ ਸਾਕਾ। ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲੇ ਐਹੁ ਕਮ ਬੁਝੀ
 ਐਤਾ ਕਉ ਆਵੈ ਰਾਸਾ। ਆਪ ਛੁਟੇ ਨਹਿ ਛੁਟੀ ਐਨਾਨ ਕਬ ਚਨ ਬਿਨਾਸਾ। ਮਾਸ ਮਾਸ ਕਰ ਮੁਰਖ ਬੁਝ
 ਨੇ ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ ਨਹੀ ਜਾਣੇ। ਕਉ ਭੁੱਖ ਮਾਸ ਕਉ ਭੁੱਖ ਸਾਗ ਕਹਾਵੈ ਕਿਸ ਮਹਿ ਪਾਪ ਸਮਾਣੇ। ਰੈਡਾ ਮਾ
 ਰਹ ਮਜਗ ਕੀ ਆਵੇ ਵਤਿ ਆਕੀ ਥਾਣੇ। ਫੁਨ ਕਰ ਲੋਕਾਨੁ ਦਿਖਲਾਵਹਿ ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ ਨਹੀ ਸੁਝੈ।
 ਨਾਨਕ ਅੰਧੇ ਸਿਉ ਕਿ ਆਕਹੀ ਐ ਕਹੈ ਨ ਕਹਿਆ ਬੁਝੈ। ਅੰਧਾ ਸੋ ਜੇ ਅੰਧ ਕਮਾਵੈ ਜਿਸ ਰਿਦੇ ਸਿਲੋ ਚਨ
 ਨਾਹੀ। ਮਾਤੁ ਪਿਤਾ ਕੀ ਰਕਤ ਨਿਪਨੇ ਮਛੀ ਮਾਸ ਨ ਖਾਹੀ। ਇਸ ਤੀ ਪੁਰਖੇ ਜਾਨ ਸੇ ਮੇਲਾ ਉਥੈ ਮੰਦ ਕਮ
 ਹੀ। ਮਾਸ ਹੁਨਿ ਮੇ ਮਾਸ ਹੁਜੀ ਮੇਹ ਮਾਸੇ ਕੇ ਭਾਂਡੇ। ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ ਕਿਛੁ ਸੁਝੈ ਨਾਹੀ ਚਤੁਰ ਕਹਾਵੈ ਪ
 ਭੇ। ਬਾਹਰਿ ਕਾ ਮਾਸ ਮੰਦਾ ਸਾਮੀ ਪਰ ਕਾ ਮਾਸ ਚੰਗਾ। ਜੀ ਅਜੇ ਤਸ ਕੁ ਮਾਸ ਹੁਹੈ ਇਜੀ ਅਣਾਇਅ
 ਵਸੇ ਰਾ। ਅਭੁਖ ਭੁਖ ਹਿਭੁਖ ਤਜ ਛੇਰ ਹਿਅੰਧ ਗੁਰੂ ਜਿਨ ਕੇ ਰਾ। ਮਾਸ ਹੁਨਿ ਮੇ ਮਾਸ ਹੁਜੀ ਮੇਹ ਮਾਸੇ ਕੇ
 ਭਾਂਡੇ। ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ ਕਿਛੁ ਸੁਝੈ ਨਾਹੀ ਚਤੁਰ ਕਹਾਵੈ ਪਾਂਡੇ। ਮਾਸ ਪੁਰਾਣੀ ਮਾਸ ਕਤੇ ਧੀ ਚਹੁ ਜੁਗ

ਮਾਸਕ ਮਾਸਕ ਮਾਣਾ ॥ ਜਜਕਾ ਜਵੀਆ ਹਿਸੁ ਗਵੈ ਉਥੈ ਮਾਸ ਸਮਾਣਾ ॥ ਇਸ ਤੀਪਰ ਖੋਲਿ ਪਜਹਿ
 ਮਾਸ ਹੁਪਾਤ ਸਾਹ ਸਲਤਾਨਾ ॥ ਜੇਓ ਹਿਦਿ ਸੈਨ ਰਕੇ ਜਾ ਦੇਤਾ ਉਨ ਕਾਦਾ ਨ ਲੈਣਾ ॥ ਦੇਵਾਨ ਰਕ ਸੁਰ
 ਗਲੈ ਦੇ ਦੇ ਦੇ ਖਹੈ ਧਿਧਾਣਾ ॥ ਆਪਨ ਬੁਝੈ ਲੋਕ ਬੁਝਾਈ ਪਾਠੈ ਖਗ ਸਿਆਣਾ ॥ ਪਾਠੈ ਤੇ ਜਾਣ
 ਹਿਜਾਹੀ ਕਿਥਹ ਮਾਸ ਉਪਨਾ ॥ ਤੇਇ ਅਹੁ ਅੰਨ ਕਮਾਦ ਕਪਾਹ ਤੇਇ ਅਹੁ ਤਿਭੁ ਵਣਗੀਨਾ ॥ ਤੇਆ
 ਅਖੈ ਹੰਊ ਬਹੁ ਬਿਧ ਹਛਾ ॥ ਤੇਐ ਬਹੁਤ ਬਿਕਾਰਾ ॥ ਇਤੇਰ ਸਛੇ ਡੁਹੈ ਵੈਸੀ ਨਿਆਸੀ ਨਾਨ ਕਕਰੈ ਵਿ
 ਚਾਰਾ ॥ ੩ ॥ ਫੇਰ ਹਿਕ ਖੜੀ ਮੁਸਦੀਆ ਹਾਓਰ ਜਲਗਇਆ ॥ ਓਹ ਸਿਕੰਦਰ ਖਾਂ ਦਾ ਬੇਟਾ ਬਿਰਾਹਮ
 ਖਾਂ ਲੋਦੀ ਤਿਸ ਪਾਸ ਚੁਗਲੀ ਕੀਤੀ ॥ ਓਹ ਪਾਤੁ ਸਾਹ ਵਿਲੀਦਾ ਆਹਾ ॥ ਕਹਿਓ ਸਪਾਤੁ ਸਾਹ ਸਲਾਮ
 ਤਹਿ ਕੋਜੇ ਹਿੰਦੂ ਫਕੀਰ ਹੋਏ ਨਾਨਕ ਖੜੀ ਓਹਨ ਬੇਦਮਾਨਤਾ ਹੋਏ ਨਕਤੇ ਬਕੇ ਮਾਨਤਾ ਹੋਏ ॥ ਹਜਰਤ ਉਸ
 ਕਉ ਪੁਛੋ ॥ ਤੁਐ ਰਾਮ ਖਾਂ ਕਹਿਓ ਆਫਕੀਰੋ ਕੋ ਪਕੜੋ ॥ ਲਗੇ ਫਕੀਰ ਪਕੜੀ ਵਣਾ ॥ ਤੁਐ ਚੇਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੀਭੀ ਆਇਆ ॥ ਤੁਐ ਰਾਮ ਖਾਂ ਕਹਿਓ ਆਇਨ ਕੇ ਆਗੇ ਚਕੀ ਆਵੇਗਾ ॥ ਅਰ ਸਵਾਸਵ
 ਮਣਗੇ ਹੁੰਦੇਗਾ ॥ ਜੇ ਆਟਾ ਪੀਸੇ ॥ ਅਗੇ ਫਕੀਰ ਦੇ ਚਕੀ ਆ ਅਤੇ ਕਣਕ ਮਿਲੀ ॥ ਤੁਐ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਦੀ ਚਕੀ ਆਪ ਮੁਹਾਰੀ ਪਈ ਫਿਰੈ ॥ ਅਤੇ ਆਟਾ ਨਿਕਲੇ ਫੇਰ ਆਟਾ ਨਿਕਲ ਪਾਇਆ ॥ ਤੁਐ
 ਮਪਈ ਜੇ ਨਾਨਕ ਤਪਾਇਹੋ ॥ ਜੇ ਦਉ ਲਤ ਖਾਂ ਲੋਦੀ ਦਾ ਮੇਦੀ ਆਹਾ ॥ ਅਤੇ ਫਕੀਰ ਹੋਇ ਆਹੋ ॥
 ਦਉ ਲਤ ਖਾਂ ਦਾ ਨਉ ਸੁਣਕੈ ਬਿਰਾਹਮ ਖਾਂ ਗੁਸਾਖਾਧਾ ॥ ਆਖਣ ਲਗਾ ਜੇ ਮਜਬੂਤ ਰਖਣਾ ॥ ਤੁਐ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੁਬਧਾ ॥ ਅਤੇ ਆਪ ਮੁਹਾਰੀ ਚਕੀ ਫਿਰੈ ॥ ਤੁਐ ਬਿਰਾਹਮ ਖਾਂ ਪਾਤੁ ਸਾਹ ਦੇ ਖਬਰ
 ਗਈ ॥ ਜੇ ਨਾਨਕ ਫਕੀਰ ਹਿੰਦੂ ਹੋਏ ਸੇਕਾ ਮਸਫਕੀਰ ਹੋਏ ਚਕੀ ਆਪ ਸੇ ਪਈ ਫਿਰਤੀ ਹੋਏ ॥ ਤੁਐ ਬਿਰ

ਹਸਖਾਂਕਹਿਆਉਸਕੋਖਲਾਸਕਰੋ। ਲੋਕਾਆਇਜੀਜੀਰਲਾਹਿ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਿਰਿ ੧੩੮
 ਆਹਮਈਗਾਹੀਏਠੇਠੇ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕੋਸਬਦਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਇਆ। ਗਾਗਾਸਾਮਹਲਾ
 ੧॥ ਕਹਾਸੁਖੇਸਤਬੇਲਾਪੋੜੇਕਹਾਭੇਰੀਸਹਨਾਈ। ਕਹਾਸੇਤੇਗਬੰਦਗਭੇਰਣਕਹਾਸੁਲਾ
 ਲਕਵਾਈ। ਕਹਾਸੁਆਰਸੀਆਮੁਹਬੀਕੇਐਥੇਦਿਸੈਨਾਹੀ। ੧॥ ਏਹਜਗਤੇਰਾਤ੍ਰੀਗੀਸਾਈ
 ਏਕਘੜੀਮਹਿਥਾਪੈਥਥਾਧੇਜਰਵੇਰੁਦੇਵੈਭਾਈ। ੧॥ ਰਗਉ। ਕਹਾਸੁਪਰਦਰਮੰਡਪਮਹ
 ਲਾਕਹਾਸਬੀਕਸਰਾਈ। ਕਹਾਸੁਸੇਜਸੁਖਾਲੀਕਾਮਣਜਿਸਵੇਖਨੀਦਨਪਾਈ। ਕਹਾਸੁਪਾ
 ਨਤੀਬੋਲੀਹਰਮਾਹੋਈਆਛਾਈਮਾਈ। ੩॥ ਇਸਜਰਕਾਰਣਘਣੀਵਿਗੁਤੀਇਨਜਰਘਣੀ
 ਖੁਆਈ। ਪਾਪਾਬਾਸੁਹੁਦੇਵੈਨਾਹੀਮੁਇਆਸਾਥਨਜਾਈ। ਜਿਸਨੇਆਪਖੁਆਇਕਰਤਾ
 ਖਸਲਏਚੀਗਿਆਈ। ੩॥ ਕੋਟੀਹੁਪੀਰਵਰਜਰਹਾਇਜਾਮੀਰਸੁਇਆਧਾਇਆ। ਬਾਨ
 ਮੁਕਾਮਜਲੇਧਿਜਮੰਦਰਮੁਛਮੁਛਕੁਇਰੁਲਾਇਆ। ਕੋਈਮੁਗਲਨਹੋਆਅੰਧਾਕਿਨੈਨਪ
 ਰਚਾਲਾਇਆ। ੪॥ ਮੁਗਲਪਠਾਣਾਭਈਲੜਾਈਰਣਮਹਿਤੇਗਵਗਾਈ। ਓਨੀਤੁਪਕਤਾ
 ਵਚਲਾਈਓਨੀਹਸਤਚੜਾਈ। ਜਿਨਕੀਚੀਰੀਦਰਗਾਹਿਪਾਟੀਤਿਨਾਮਰਣਾਭਾਈ। ੫॥
 ਇਕਹਿੰਦਵਾਣੀਅਵਰਤੁਰਕਾਣੀਕੁਟਿਆਣੀਠਕਰਾਣੀ। ਇਕਨਾਪੇਰਣਸਿਰਖੁਰਫਾਣੇ
 ਇਕਨਾਵਾਸੁਮਸਾਣੀ। ਜਿਨਕੇਬੰਧਕੇਘਰੀਨਾਏਤਿਨਕਿਉਰੋਣਵਿਗਾਈ। ੬॥ ਆਪੇਕ
 ਰੇਕਰਾਇਕਰਤਾਕਿਸਨੇਆਖਸੁਣਾਈਐ। ਦੁਖਸੁਖਤੇਗਾਭਾਣਹੋਵੈਕਿਸਥੇਜਾਇਰੁਆ
 ਈਐ। ਹੁਕਮੀਹੁਕਮਚਲਾਏਵਿਗਸੇਨਾਨਕਲਿਖਿਆਪਾਈਐ। ੭॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀ

ਆਖਿਆ ਸੁਣੁ ਕੁਈ ਥਾਸਾ ਜੋ ਕੰਮ ਕਰਤਾ ਰਕਰੇ ਏਹੈ ਨ ਸੇਈ ਕੰਮ ਕਰੇਗਾ। ਤਾ ਕੁਈ ਥਾਸੇ ਆ
 ਥਿਆ ਜੀਤੁ ਸੀਹੁ ਏਥੇ ਉਠੈ ਅਟਕਤਾ ਕਾਈ ਨਹੀ। ਤਾ ਗੁਰਨਾਨ ਕਜੀ ਆਖਿਆ ਸੁਣੁ ਕੁਈ ਥਾ
 ਲਾ ਅਸਾਨੁ ਕਰਤਾ ਰਦ ਧੁਕਮ ਈ ਵੇਹੈ। ਜੋ ਇਨਾ ਦੀ ਵਫਾ ਏਥੇ ਉਠਾਇ ਦੇਵੀ ਮੈ। ਤੁਧਾ ਅਸੀਏ
 ਥੇ ਉਠੀਏ। ਤੁਧਾ ਫੇਰ ਕੁਈ ਥਾਸੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਇਨਾ ਦੀ ਵਫਾ ਕਰਿ ਓਠੇ ਗੀ। ਤੁਧਾ ਗੁਰਨਾਨ ਕਜੀ ਅ
 ਥਿਆ ਕੁਈ ਥਾਸਾ ਇਨਾ ਦੀ ਵਫਾ ਉਠਣ ਵਿਚ ਸਤਿ ਮਹੀ ਨੇ ਅਤੇ ਸਤਿ ਦਿਨ ਰਹੇ ਹੋਨਾ। ਤੁਧਾ ਫੇਰ
 ਕੁਈ ਥਾਸੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਕਿਉ ਕਰਿ ਹੋਵੇ ਗੀ। ਤੁਧਾ ਗੁਰਨਾਨ ਕਜੀ ਆਸਾਰ ਥਾ ਵਿਚ ਸੁਧ ਦਥੇ ਲਿ
 ਆ। ਜਿਨ ਸਿਰੁ ਸੇਹ ਨ ਪਟੀ ਆਮਾਂ ਗੀ ਪਾਇ ਸੀ ਪੁਗਾ। ਸੇ ਸਿਰ ਕਾਤੀ ਮੁਨੀ ਅਨਗਲ ਵਿਚ ਆਵੈ ਪੁ
 ਨਾ। ਮਧਸਾ ਅੰਦਰ ਹੋਈ ਆਹੁ ਏਥੇ ਹੁਣ ਨ ਮਿਲ ਨ ਹੋਵੇਗਾ। ਆਵੇ ਸਥਾ ਥਾ ਆਵੇ ਸਾ। ਆਦ ਪੁਰਖ ਤੇ
 ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਇ ਆਕਰਿ ਕਰਿ ਦੇਖਾ ਹਿਵੇ ਸਾ। ੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਜਦ ਹੁਸੀ ਆਵੀ ਆਹੀ ਆਸਾ ਹੋ ਸੇਹ ਨ ਪਾ
 ਸਾ। ਤਿਉ ਰੋਲੀ ਚੜ੍ਹਾ ਆਈ ਆਦੰ ਦਖੰਡ ਕੀ ਤੇਗ ਸਾ। ਉਪਰ ਹੁਪਾਈ ਵਾਰੀ ਐ ਸੁਲੇਸ਼ ਮਕਨ ਪਾਸਾ। ੨॥
 ਇਕ ਲਖ ਲਹ ਨ ਬਹਿ ਠੀ ਆਲਖ ਲਹ ਨ ਖਨੀ ਆ। ਗਰੀਛੁ ਹਾਰੇ ਖਾਣੀ ਆਮਾਣੁ ਨ ਸੇਜ ਡੀ ਆ
 ਤਿਨ ਗਲ ਸਿਲ ਕਾ ਪਾਈ ਆਤੋ ਦਨ ਮੇਤੁ ਸਹੀ ਆ। ੩॥ ਧੀਨ ਜੇ ਬਨ ਦਇਵੈ ਰੀ ਹੋਇ ਜੀ ਨੀਰ ਖੇਰੀ
 ਲਾਇ। ਦੁਤਾਨੇ ਫੁਰਮਾਇ ਆਲੋਚ ਲੋਪ ਤਿਗਵਾਇ। ਜੇਤਿ ਸੁਭਾਵੈ ਦੇਇ ਵਾਉ ਆਈ ਜੇ ਭਾਵੈ ਦੇਇ
 ਸੁਜਾਇ। ੪॥ ਅਗੇ ਜੇ ਚੇਤੀ ਐਤੁ ਕਾਇਤੁ ਮਿਲੈ ਸੁਜਾਇ। ਸਾਹ ਸੁਰਤਿ ਗਵਾਈ ਆਰੰਗਤ ਮ
 ਸੇਚਾਇ। ਬਾਬਰ ਦਾਣੀ ਫਿਰ ਗਈ ਕੋਇ ਨ ਰੋਟੀ ਖਾਇ। ੫॥ ਇਕ ਨਾਵਖਤ ਖੁਆਈ ਅਹਿ ਇਕ ਨਾ
 ਪੁਜਾ ਜਾਇ। ਚਉਕੇ ਵਿਣ ਹਿੰਦੁ ਏਈ ਆਕਿਉ ਟਿਕੈ ਕਢਹਿ ਨਾਇ। ਰਾਮ ਨ ਕਬਹੂੰ ਚੇਤਿ ਓਹੁ ਏਕਹ

२३६

ਥੀਨਿਅਗੇ ਖਨਾਕੀਤਾ। ਤਾਬਾਬਰਕਹਿਆਮੈਕੁਸਤੇਜਨੇਯਹਕਿਆਕੀਆਹੈ। ਤਾਬਿਹਾ
 ਕਹਿਆਪਾਤਸਾਹਸਲਾਮਤਿਜੇਹਮਮੈਕਛੁਤਕਸੀਰਹੋਵੈਤੇਹਮਾਰਾਬੰਦਬੰਦਜੁਦਾਕਰੀਏ। ਅ
 ਰੇਚਾਵਲੇਕੀਜਾਹਗਾਕੀਨੇਹੈ। ਅਰਤਿਕਿਓਕੀਜਾਹਗਾਸੇਤੁਕੋਹੈਯਹਕਿਆ। ਇਕਨਿਗਾ
 ਵਾਨਜੇਆਹਾਓਸਨਿਗਾਵਾਨਕਹਿਆਹਜਰਤਿਸਲਾਮਤਿਇਨਮੈਤਕਸੀਰਕਛੁਨਾਹੀ। ਤੁੰ
 ਬਾਬਰਪੁਛਿਆਤੁਕਉਣਹੈ। ਤਾਉਸਨਿਗਾਵਾਨਕਹਿਆਹਜਰਤਕਿਬਲਾਮੈਹਜਰਤਕਚਾ
 ਕਰਹੈ। ਤਾਬਾਬਰਪੁਛਿਆਤੁਕਿਸਬਿਜਮਤਿਪਰਹੈ। ਤਾਉਸਨਿਗਾਵਾਨਕਹਿਆਮੈਬੰਦੀਵਾਨੇ
 ਪਰਹੈ। ਤਾਬਾਬਰਕਹਿਆਤੁਕਉਕਿਆਪਹੁਚਤਾਬਾਜੇਤੁਅਰਜਕਰਤਾਹੈ। ਤਾਮੀਰਬਿ
 ਲਾਵਲ ਨਿਗਾਵਾਨਕਹਿਆਹਜਰਤਿਕਿਬਲਾਮਸੁਕਉਯਹਪਹੁਚਤਾਹੈ। ਜੇਏਕਛੁਕੀਰਨ
 ਨਕਹਿਦੁਪੈਕੈਦਕੇਬੀਚਓਹਸਾਬਬਾਜਮਤਿਹੈ। ਹਜਰਤਕਉਮਲੁਮਹੋਵੈਯਹਅਜਮਤਿਖ
 ਦਾਇਉਸਕੇਵਾਸਤੇਕੀਹੈਅਰੇਜੇਰਜਾਇ। ਤਾਬਾਬਰਕਹਿਆਵਹਕਿਉਕੈਦਕੀਆਹੈ। ਤੁੰ
 ਮੀਰਹੁਸੈਨੀਕਹਿਆਕੁਤਵਾਲਾਹਜਰਤਓਹਬੰਦੀਕੇਬੀਚਆਇਆਹੈ। ਤਾਬਾਬਰਕਹਿਆ
 ਅਰੇਮੀਰਹੁਸੈਨੀਉਸਕਉਲਿਆਉ। ਤਾਮੀਰਹੁਸੈਨੀਕਹਿਆਪਾਤਸਾਹਸਲਾਮਤੁਕਿਸਦ
 ਜਾਲਿਆਉ। ਤਾਬਾਬਰਕਹਿਆਉਸਫਕੀਰਕਉਖਲਾਸਕਰਕੇਖੁਬਵਜਾਇਜਤੁਸਿਉਲਿ
 ਆਉ। ਤਾਮੀਰਹੁਸੈਨੀਕੁਤਵਾਲਪੰਡਤਖਾਨੇਵਿਚਅਧਿਗਾਇਆ। ਜਾਇਕਰਿਕਹਿਆਅਰੇ
 ਏਨਕੀਆਬੇਨੀਆਉਤਾਰੋ। ਅਤੇਆਪਹਥਜੇਨਕਰਤਜੀਮਕਰਕੇਅਰੇਖੜਹੋਇਆ। ਤੁੰ
 ਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਅਰੇਮੀਰਹੁਸੈਨੀਕਿਉ। ਤਾਮੀਰਹੁਸੈਨੀਕਹਿਆਪਾਕਫਕਰਸਾਹ

ਧਾਧਾਬਰਪਾਤਸਾਹਤੁਮਕੋਬਸਾਇਆਹੈ। ਤੁਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਚਲੇਜੀ। ਤੁਗੁਰੂਨਾਨਕ ੩੩੦
 ਜੀਅਤੇਭਾਈਬਾਲੇਦੁਹਾਨੂੰਲੈਗਏ। ਜਾਇਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਹਜਰਹੇਇਆ। ਤੁਧਾਬਰਪਾਤਸਾ
 ਹਥੇਲਿਆਅਸਲਾਮਾਅਲੇਕਮਹੋਨਾਨਕਦਰਵੇਸਾ। ਤੁਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਅਲੇਕਮਸ
 ਲਾਮਹੋਬਾਬਰਪਾਤਸਾਹਾ। ਤੁਧਾਬਰਥੋਲਿਆਅਰੇਨਾਨਕਹਿੰਦੂਤੁਖਦਾਇਰਸੁਲਕੋਜਾਣਤੁ
 ਹੈ। ਤੁਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਮੈਜਾਣਤੁਹੈ। ਤੁਫੇਰਬਾਬਰਕਹਿਆਤੈਸਹੀਕੀਆਹੈ। ਤੁਗੁ
 ਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਹਮੈਜਾਣਤੁਹੈ। ਤੁਧਾਬਰਕਹਿਆਤੈਕਿਸਵਜਾਸਹੀਕੀਆਹੈ। ਤੁਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਮੈਇਸਵਜਾਸਹੀਕੀਆਹੈ। ਲਾਖਮਹੀਮਦਏਕਖਦਾਇ। ਅਰਅਲਖਸ
 ਚਾਬੇਪਰਵਾਹਿ। ਕਈਮਹੀਮਦਖੜੇਦਰਬਾਰ। ਸੁਮਾਰਨਪਾਵਹਿਬੇਸਮਾਗਾਰਸੁਲਠੇਸਾਲਦੁਨੀ
 ਆਮਹਿਆਇਆ। ਜਬਚਾਹਿਆਤੁਬਫੇਰਮੰਗਾਇਆ। ਇਉਸਹੀਕੀਆਹੈਨਾਨਕਬੰਦੇ। ਇਕ
 ਖਦਾਇਪਾਕਅਉਰਸਤੁਰੀਏ। ਤੁਧਾਬਰਕਹਿਆਅਰੇਨਾਨਕਹਿੰਦੂਸਚੁਕਹੁਕਿਆਮਹੀਮਦਰ
 ਸੁਲਭੀਤੈਨੇਗਦੇਕੀਆ। ਤੁਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਸੁਣਬਾਬਰ। ਜਿਨਰੰਤ੍ਰੀਗੇਈਸੇਪਾਕਨਾ
 ਹੋਵੈ। ਆਵਤੁਜਾਵਤੁਦੋਵੇਖੋਵੈ। ਕ੍ਰਾਂਮਸੈਤਾਨਜਿਸਪੀਛੇਲਾਗੇ। ਤੁਕੀਇਜਤਨਾਹੀਆਰੇ। ੪੦
 ਵਾਬਾਧਮਗਨਮੈਜਲਤੁ। ਤੁਪਤਕਫਾਹਿਮੀਨਾਜਲਤੁ। ਕਿਆਕੀਏਕੀਕੋਰੇਤੁਰੀਫਾ। ਬਾਸਕੋਤੇ
 ਹੋਇਬਹੇਜਈਫਾ। ਆਵਨਜਾਨਦੇਇਮੈਫਸੇ। ਤੁਕੋਪਾਕਕਹੀਏਕਹੁਕੋਸੇ। ਸੁਣਬਾਬਰਸਚਪਾਕ
 ਖੁਦਾਇ। ਨਾਨਕਦੁਨਾਸਿਵੈਨਲਾਇ। ਤੁਧਾਬਰਕਹਿਆਅਰੇਨਾਨਕਹਿੰਦੂਤੇਰੀਦੂਰਨਜਰਿਹੈ। ਤੁ
 ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆ ਨਜਰਹਮਾਰੀਖੁਲੀਦੂਗ। ਇਕਖਦਾਇਕੋਰੇਹਜੂਗ। ਜੁਰਾਨਹੋਵੈਪਲ

ਕਾਇਕਸਾਇਤਾ ਹਕਤਾਸਾ ਕੀਕੁਈ ਇਨਾਇਤਾ ਸੁਣ ਬਾਬਰ ਸਚ ਨਾਨਕ ਕਰੈ ਪਾਕੋ ਹੋਵੈ ਆਖੇ
 ਇਬਰੈ ॥ ੩॥ ਤਾਫੇਰ ਬਾਬਰ ਕਹਿ ਆ ਨਾਨਕ ਦਰਵੇਸ਼ ਪਿਆਲਾ ਪੀਓ ॥ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਹ
 ਸੋ ਪੀਆਯੋ ॥ ਤਾਬਾਬਰ ਕਹਿ ਆ ਅਰੇ ਨਾਨਕ ਹੋਵੁ ਇਤਨਾ ਠੁਠ ਥੋਲਤਾ ਹੈ ਤੂੰ ਅਬੀ ਕੋਰ ਸਿਉ ਛੁਟਾ
 ਹੈ ॥ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਇਹ ਪਿਆਲਾ ਕੋ ਸਾਹੈ ॥ ਤਾਂ ਬਾਬਰ ਕਹਿ ਆ ਯਹ ਪਿਆਲਾ ਭੋਗ
 ਕਾਹੈ ਫਕੀਰੋ ਕਾਹੈ ਫਕੀਰ ਖਦਾਇ ਕੀ ਜਾਤ ਹੈ ॥ ਇਸ ਕੋ ਪੀਏ ਫਕੀਰ ਮਤ ਵਾਲੇ ਰਹਤੇ ਹੈ ॥ ਇਸ ਵਾਸ
 ਤੇ ਪਾਕ ਫਕੀਰੋ ਨੇ ਕੀਆਯੋ ॥ ਹਮ ਕੋ ਇਸਾ ਪਿਆਲੇ ਪਰ ਪਾਤਸਾਹੀ ਆਈ ਹੈ ॥ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਨੁਸਬਤ ਪਾਪਤਿ ਹੋਇਆ ॥ ਠਾਗ ਬਸੰਤ ਵਿਚ ਮ: ੧ ॥ ਫੁੱਝੇ ਕੀ ਭਾਗ ਸਿਫਤ ਕਾ ਕੂਡਾ ਰੀ ਆਨਕ
 ਕੀ ਆਰੰਭਾ ॥ ਸਚ ਸਬਦ ਪਾਈ ਕਰਿ ਭੁਲੇ ਤਬ ਹੋਵੈ ਅਮਲ ਅਖੰਡਾ ॥ ੧॥ ਕਲੰਦਰ ਬਾਬਰ ਪਿਆਲਾ
 ਪੀਓ ॥ ਉਤਰਨਾ ਜਾਵੇ ਸਦ ਹੀ ਖੀਓ ॥ ੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਵਿਲਸਣਾ ਇਸਾ ਫੀ ਕਰਿ ਛੁਟੇ ਮਜਲਸ ਦੇ ਕ
 ਥੈ ਗਓ ॥ ਗਜ ਕਗਾ ਮਕੀ ਖੁਰਦ ਨ ਕੀਜੈ ਅਮਲੀ ਤਦੀ ਕਹਾਉ ॥ ੨॥ ਮਸਤ ਪਿਆਲਾ ਮਰਸਦ ਦੀ
 ਆਏ ਕਥਾਰ ਭਰ ਪੀਆ ॥ ਵਿਲਦਲੀ ਲਓ ਰੇ ਨਹੀ ਕੋਈ ਤਬ ਤੇ ਅਮਲੀ ਹੁਆ ॥ ੩॥ ਬੈਕੋ ਬਕਾਉਏ
 ਕਖੁਰਾਈ ਦੁਜਾ ਦਿਸਟ ਨ ਆਵੈ ॥ ਨਾਨਕ ਅਮਲ ਮੋਸਾ ਕਰਿ ਪੀਵੈ ਤਉ ਵਹੁ ਫਕੀਰ ਕਹਾਵੈ ॥ ੪॥
 ਤਾਫੇਰ ਬਾਬਰ ਕਹਿ ਆ ਅਰੇ ਨਾਨਕ ਹੋਵੁ ਕਤਾ ਲਾਕਾ ਫਰਮੁ ਦਾਹੈ ਜੇ ਫਕੀਰ ਹੈ ਸੋ ਮੇਰੀ ਜਾਤ ਹੈ
 ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਹਕਤਾਸਾ ਬੈਲ ਨ ਤੇ ਪਾਕਾ ॥ ਦੁਜਾ ਬੈਲੇ ਸੁਖ ਸੁਖ ਸੁਖਾਖਾ ॥ ਉਸ ਕੀ ਜਤ
 ਬਤਾਵੈ ਕੋਇ ॥ ਤਾਂ ਕੋ ਪੀਓ ਪੀਵੋ ਮੈਧੋਇ ॥ ਸੁਣ ਕਲੰਦਰ ਬਾਬਰ ਪਾਤਸਾਹ ॥ ਨਾਨਕ ਬਤਾਵੈ ਸਚ
 ਰਾਹੁ ॥ ਤਾਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ॥ ਸੁਣ ਬਾਬਰ ਕਲੰਦਰ ਕਬੀਰ ਜਲਾਹਾ ਓਹੁ ਮੁਸ

ਲਮਾਨਆਹਾ। ਉਸਜੇਹਾਖਦਾਇਹਕਤਾਸਾਕਿਸੇਨਾਹੀਸਹੀਕੀਤਾ। ਨਾਕਿਸੇਪੀਰਨਾਪੈਕੰਬਰ ੩੩੯
 ਨਗਉਸਕਤਥਕਿਸੇਅੰਧੀਏ। ਜੇਕਥੀਰਭੁਗਤਿਸਹੀਕੀਤਾਏ। ਉਸਦੀਉਗ੍ਰਹੀਸੁਣਾਕਥੀ
 ਰਕਿਆਕੁਹਿਆਹੈ। ਰਾਮਰਹੀਮਕਿਸਨਕਰੀਮਏਤੋਤੁਮਰੇਮਾਨੇ। ਇਨਤੇਉਪਰਕਰਨਹਾਰਾਕੇ
 ਈਧਿਰਲਾਸਾਪੁਜਾਨੇ। ਹਿੰਦੁਥੇਵਤੁਰਕਕਰਨਾਦੇਕੇਥੀਰਥਸੇਸੈਤਾਨਾ। ਕਹਤੁਕਥੀਰਸੁਣਸਾਧ
 ਜਨਭਾਈ। ਅਕਥਕਥਾਕੀਥਾਤੁਸੁਨਾਈ॥ ੩॥ ਤਾਬਾਬਰਕਹਿਆਸੁਣਨਾਨਕਦਰਵੇਸਾ। ਤੁੰਕਥੀਰ
 ਕਾਮਰੀਦਹੈ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਸੁਣਬਾਬਰਕਲੰਦਰਾ। ਕਥੀਰਭੁਗਤਿਐਸਾਬਾਜੇਥਜਾ
 ਇਸਖਦਾਇਕੀਥਾ। ਉਸਅਰਖਦਾਇਮੈਭੇਦਕੁਛਨਾਥਾ। ਉਸਅਰਖਦਾਇਮੈਸਕਜਾਣਤਾਹੈ
 ਸੇਧੀਦਾਖਦਾਇਕਾਨਾਤੀ। ਉਹੁਦਾਹੁਪਾਕਜਾਮਾਥਾ। ਤੁਭੀਸਮੇਤਜਾਐਗਾਇਆਹੈ। ਅਭਿਰ
 ਜਾਐਸਮੇਤਕੋਈਨਾਹੀਗਇਆ। ਥਰੇਥਰੇਅੰਧੀਏਹੁਏਅਰਥਥੇਥੇਪੈਕੰਬਰਹੁਏਹੈ। ਅਭਿ
 ਰਕਾਕਿਆਕੁਹੀਏਹਮਰੀਕਿਆਚਲੀ। ਤਾਫੇਰਬਾਬਰਕਹਿਆਨਾਨਕਦਰਵੇਸਤੁੰਕੁਛਆਇ
 ਮਾਲੇਇਕੁਛਰੇਜਲੇ। ਤੁੰਕਾਮਲਫਕੀਰਹੈ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆ। ਆਇਮਾਏਕਦੀਆ
 ਖਦਾਇ। ਤਾਕਾਦੀਆਸਭਕੋਈਖਾਇ। ਥੀਦੇਕੀਜੇਲੇਵੈਓਟਾ। ਵੀਨਦੁਨੀਆਹੈਤਾਕੋਤੋਟਾ। ਏਕੋ
 ਦੋਤਾਅਭਿਰਸਭੇਭੇਖਾਰੀ। ਉਸਕੋਛੋਡਾਭਿਰਕੋਮਾਂਗੋਉਨਅਪਨੀਸਭਹੀਪਤਿਹਾਰੀ। ਸਾਹਪ
 ਤੁਸਾਹਸਭਉਸਕੇਕੀਏ। ਉਸਕੇਸਾਥਨਕੋਇਲਗੀਏ। ਕਹੈਨਾਨਕਸੁਣਬਾਬਰਮੀਰ। ਤੁਝਤੋਮ
 ਗੇਸੇਅਹਿਮਕਫਕੀਰ॥ ੪॥ ਤਾਬਾਬਰਕਹਿਆਜਾਉਨਾਨਕਦਰਵੇਸਾ। ਜਿਸਤਰਫਜਾਨੇਉਸ
 ਤਰਫਖੇਲੇ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਉਥੋਟੁਰਿਆ। ਫੇਰਪਖੋਕੇਰੰਧਾਵੇਆਇਆ। ਤਾਭਾਈਥਾਲੇ

ਆਖਿਆਜੀਹੁਕਮਕਰੇਤਾਮੈਤਲਵੰਡਿਨਾਵਾ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਭਾਈਬਾਲਾਤੁਕੋਈ
ਦਿਨਮਾਸਾਨਾਲਗੁਜਰਨਕਰਦੇਖਕੋਈਦਿਨਾ। ਇਕਦਿਨਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਜਿਤੇਰਧਾਵੇਦੇਖੁ
ਉਤੇਥੈਰਾਥਾ। ਜੋਜਿਤਾਅਸਏਆਆਇਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਦੇਪੈਰਾਂਤੇਅਚਾਣਕਹੀਰਿਗਪਇੰਮ॥
ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਬੋਲੇਨਾਹੀ। ਅਤੇਜਿਤਾਜਿਰਚਾਵੈਨਾਹੀ॥ ਇਕਪਹਰਗਜਰਗਾਇਆ॥
ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਬਿਸਮਾਦਗੀਦੇਘਾਟੇਸਵਾਧਾਨਹੋਇਆ। ਤਾਬੋਸਿਆਆਥਓਸਕਿਉਕ
ਰਤਾਰੋਦਪਿਆਰੇਉਠਖੜ੍ਹਹੋਇ। ਭਾਉਹਉਠੇਨਾਹੀਜਾਤਿਨਵਚਨਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕੀਤੇਤਾਜਿਤੁ
ਪੈਰਾਂਤੇਉਠਿਆ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਆਖਭਾਈਜਿਤਾਆਪਣਾਮਨੋਰਥਆਖਾ। ਤੁਮ
ਜਿਤੇਆਖਿਆਜੀਆਖਾਤਾਜੇਤੁਜਾਣਦਾਨਹੋਵੈ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਭਾਈਜਿਤਾਕੰਮ
ਪੁਰਾਹੋਇਆ। ਜਾਹਿਕਰਮਾਰਾਬੋਲੀਪੈਜੇਗਾਗਾਇਬਲਾਰਮਾਹਾਉਸਨਾਸੋਰਜਾਰਕਦਮਅਰੇ
ਹੋਇਓ॥ ਅਤੇਉਸਦੀਨਜਰਦੇਹਵਿਚਨਾਹੀਖੁਲੀਅਤੇਤੇਰੀਨਜਰਦੇਹਵਿਚਖੁਲੀ। ਤੁਮਜਿਤੇ
ਦੇਕਪਾਟਖੁਲਗਏ। ਤਾਜਿਤੁਹੋਰਪੁਹੋਇਗਾਇਆ। ਤਾਜਿਤੇਦੇਘਰੇਪੁਸਦਦੇਵੇਵਖਤਾਵੇਸੇ
ਖਾਵੇਅਤੇਮੁਲੇਦੇਘਰੇਆਵੈਤਾਖਾਵੈਨਾਹੀ। ਤਾਫੇਰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਭਾਈਬਾਲਾਚਲੇਤਾਮੈ
ਤਨੀਲੈਆਵੀਏ। ਤਾਭਾਈਬਾਲੇਕਹਿਆਜੀਚਲੋ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਉਚਲੇਆਤਾਜਿਤੇਨੁ
ਖਬਰਹੋਈ। ਤਾਜਿਤੇਆਖਿਆਜੀਕਿਧਰਨੀਅਸਵਾਰੀਹੋਈਹੈ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਭਾ
ਈਜਿਤਾਅਸੀਹਿਕਆਦਮੀਨੀਲੈਣਜਾਵੇਗਾਭਾਈਲਾਲੇਦੇਘਰਿਹੈ। ਤਾਜਿਤੇਆਖਿਆਜੀ
ਆਦਮੀਮਰਦਹੈਕਿਮਿਹਰੀਹੈ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਜੇਹੋਸੋਈਹੈ। ਤਾਜਿਤੇਆਖਿਆ

ਜੀਮੈਨੁਭੀਵਸੀਏ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਬੋਲੇਨਾਹੀ। ਤਾਭਾਈਬਾਲੇਆਖਿਆਭਾਈਜਿਤਾਦੇਖੇ। ੩੩੧
 ਤੁਰਿਗਣਤੀਕਰਦਹੋਵੇ। ਭਾਈਲਾਲੇਦੇਪਰਮਾਤਮਾਮੰਦ੍ਰੇਤਥੈਰੀਹੈ। ਗੁਰਨਾਨਕਜੀਦੀਇਸਤੀਹੈ। ਓ
 ਸੇਪਾਸਚਲੇਹੈਨਾ। ਤਾਜਿਤੇਆਖਿਆਜੀਤੁਸੀਇਥੇਥੈਰੇਰਹੋ। ਮੇਤੁਭਾਈਬਾਲੇਜਾਦੇਹਾਂਲੇਆਈ
 ਦੇਗੇ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਜਾਹਿਭਾਈਬਾਲਾਜਿਤੇਨਾਲਿਮੰਦ੍ਰੇਤਨਲੈਆਉ। ਭਾਈਬਾਲਾ
 ਸੰਪੂਰਨਤੀਤੁਰੀਧਾਵਦੇਵੇਭਾਈਬਾਲੇਤੁਖਾਣਦੇਪਰਮਾਏ। ਤਾਭਾਈਲਾਲੇਨਾਅਇਕਹਿਓਨੇਭਾਈ
 ਲਾਲੇਕਰਤਾਰਕਰਤਾਰ। ਤਾਭਾਈਲਾਲੇਅਗੇਆਖਿਆਸਤਿਕਰਤਾਰਭਾਈਬਾਲਾ। ਕਹੁਗੁਰਨਾਨ
 ਕਜੀਅਨੰਦਨਾਲਹੈਨਾ। ਤਾਭਾਈਬਾਲੇਆਖਿਆਜੀਬਹਤੁਅਨੰਦਨਾਲਹੈ। ਤੇਭਾਈਲਾਲੇਮ
 ਤਾਮਾਏਤਿਕਿਥੇਹੈ। ਤਾਭਾਈਲਾਲੇਕਹਿਆਜੀਅੰਦਰਿਥੈਰੀਹੈ। ਅਤੇਏਹੁਸਾਧਕਓਣਹੈ। ਤਾਂ
 ਭਾਈਬਾਲੇਆਖਿਆਜੀਭਾਈਲਾਲੇਏਹੁਗੁਰਨਾਨਕਜੀਦਾਪਿਆਰਾਹੈ। ਤਾਭਾਈਲਾਲੇਆਖਿ
 ਆਭਾਈਜੀਤੁਸਾਨਾਉਕਿਆਹੈ। ਤਾਜਿਤੇਆਖਿਆਜੀਮੇਰਾਨਾਓਜਿਤਾਹੈ। ਅਤੇਤੁਸਾਨਾਜ
 ਦਹਾਂ। ਤਾਭਾਈਲਾਲੇਆਖਿਆਜੀਤੁਗੁਰਨਾਨਕਜੀਦੀਜਾਹਗਾਹੈ। ਅਸਤੇਰੇਅਗੇਮਥਾਟੇਕਣ
 ਆਵਦਾਹੈ। ਤਾਭਾਈਲਾਲੇਵੇਰਾਅਗੇਮਥਾਟੇਕਿਆ। ਅਗੇਵੇਰਾਉਨਾਭੀਮਥਾਟੇਕਿਆ। ਅਤੇ
 ਲਗੇਆਖਣਜੀਅਸਾਡੀਮਾਤਾਕਿਥੇਹੈ। ਅਸੀਵਰਸਨਕਰੀਏ। ਅਤੇਗੁਰਨਾਨਕਜੀਸਦੀਹੈ।
 ਤਾਭਾਈਲਾਲੇਅੰਦਰਜਾਇਕਰਿਮਾਤਮਾਮੰਦ੍ਰੇਤਨਾਅਖਿਓਸਮਾਤਾਜੀਗੁਰਨਾਨਕਜੀਦੇਇਸਿਖਤੇ
 ਜੇਹੈਨਾ। ਅਤੇਤੁਸਾਨੁਸਦਿਆਹੈਸਾ। ਤਾਮਾਤਮਾਮੰਦ੍ਰੇਤਮਾਖਿਆਭੁਲਾਭਾਈਲਾਲੇਪੰਨਅਸਾਡੇਭਾਗ
 ਜੇਗੁਰਨਾਨਕਜੀਅਸਾਨੁਯਾਵਕੀਤਾਹੈ। ਅਜਅਸੀਨਿਹਾਲਹੋਇ। ਤਾਅਗਲੇਭੁਲਕਓਠਚਲੇ।

ਤੁਹਾਗੇ ਪੀਨਾ ਬਨੁ ਪਬਰਹੇਈ। ਜੇ ਮਾਤਾ ਮੰਦੇ ਤਨੁ ਤੁਪੇ ਸਦਿਆਹੈ। ਤੁਹਾਗੇ ਪੀਨਾ ਬਭੀਲਾ ਲੋਧੇ ਘਰ
ਆਇਆ। ਮਾਂ ਇਕ ਰਿਲਗਾ ਆਖਣ ਕਿਉਂ ਭੁਈਲਾ ਲੋਧੇ ਮਾਸਾ ਡੀਥੇ ਟੀਨੁ ਤੁਪੇ ਸਦਾਇਆਹੈ।
ਤੁਭਾਈਲਾ ਲੋਕਹਿ ਆਗੇ ਪੀਨਾ ਬਤੁਯਾਗਹੈ। ਦੁਇ ਸਿਖ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਲੋਧੇ ਭੇਜੇ ਹੈਨ। ਤੁਹਾ
ਗੇ ਪੀਨਾ ਬਕਹਿ ਆਭਾਈਲਾ ਲੋਧੇ ਅਜਦਾ ਦਿਨ ਰਕੇ ਮਸੀਭੀਤੁ ਯਾਗਹੈ ਵੀਏ। ਤੁਭਾਈਲਾ ਲੋਕੁ
ਈਧਾ ਲੋਧੇ ਅਤੇ ਭੁਈ ਜਿਤੇ ਨਾ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਜੀਏ ਹੁਗੇ ਪੀਨਾ ਬਖਰੀ ਮਾਤਾ ਮੰਦੇ ਤਨੁ ਬੋਟੀ ਕਰਿਓ
ਲੋਧੇ ਮਾਂ ਇਸਦਾ ਆਖਿਆ ਮੰਨਣਾ ਅਜਰਹੈ ਇਥੇ ਹੀ ਵਸੋ। ਤੁਭਾਈਧਾ ਲੋਧੇ ਅਤੇ ਭੁਈ ਜਿਤੇ ਆ
ਖਿਆ ਜੀ ਸਿਰਤੇ। ਤੁਫੇਰ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਦਿਹਾਇ। ਤੁਹਾਗੇ ਪੀਨਾ ਬਬਹੁਤ ਕਛੁ ਦਿਤਾ। ਅਤੇ ਬਹੁਤ
ਆਜਜੀ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਤੁਨਾ ਵੇਦਿਨ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾਸ ਆਇ ਪਹੁਚੇ। ਆਣ ਅਗੇ ਖੜੀ ਕੀਤੀ
ਆਏ ਮਾਤਾ ਮੰਦੇ ਤਮ ਬਾਟੇ ਕਿਆ। ਅਤੇ ਜਿਤੇ ਆਖਿਆ ਭਾਈਲਾ ਲੋਧੇ ਅਤੇ ਗੇ ਪੀਨਾ ਬਖਰੀ
ਬਹੁਤ ਆਜਜੀ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਤੁਹਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਤਿਨਾ ਨੂੰ ਕਰਤਾਰ ਚਿਤੁ ਆਵੈ। ਤੁਹਾ ਜਿ
ਤੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੀ ਮਾਤਾ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਹੋਵੈ ਕਿ ਬੇਰਹੇ। ਤੁਹਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਇਥੇ ਹੀ ਰਹ
ਸੀ। ਤੁਹਾ ਜਿਤੁ ਆਖਿਆ ਜੀ ਜੇ ਹੁਕਮ ਹੋਵੈ ਤੁਹਾ ਹਵੇ ਲੀਰਹੇ। ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਜਿਤੁ ਨਾ ਕਈ ਲਾਹੈ ਸੁਭੇ
ਖਿਜਮਤਿ ਵਿਚ ਰਹੈਗਾ। ਤੁਹਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਜਿਤਾਇ ਹਭੀਤੁ ਸਾਡੀ ਜਾਹਗਾ ਹੈ।
ਤੁਹਾ ਜਿਤੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਮੇਰੀ ਸਰਸਾ ਪੂਰੀਤਾ ਹੀ ਹੈ ਸੀ ਜਾਂ ਆਤਮੀ ਮੈ ਖਿਜਮਤਿ ਕਰਸਾ। ਤੁਹਾ ਗੁਰੂ ਨਾ
ਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭੁਲਾ ਭਾਈ ਜਿਤਾ ਕਰਤਾਰ ਤੈ ਨ ਚਿਤੁ ਆਵੈ। ਤੁਹਾ ਜਿਤਾ ਮਾਤਾ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਲੈ
ਗਇਆ। ਜਾਦਿਨ ਪੰਦ੍ਰਹਾ ਜਰੇਤਾ ਮੁਲੇ ਚੋਣੇ ਅਤੇ ਚੰਦੇ ਗਈ ਅਤੇ ਮਾਤਾ ਚੋਣੇ ਜੁਣਿਆ ਜੋ ਇਕਰ

ਘਨੇਟੀ ਮੰਤ੍ਰਾ ਦੀ ਆਣੁ ਰਖੀ ਹੋ ਸਾਏ ਹੜੈ ਜਲ ਕਰਿ ਅੰਗਿਆਰ ਹੋਇ ਗਏ ਤ੍ਰੈ ਮੇਲ ਕਰ ਅਏ ॥ ਆਏ ੨੩੩
 ਕਰਿ ਲਗੇ ਆਖਣ ਸੁਣਤੇ ਵੇ ਕੁਰਾਹੀ ਆਏ ਹੁਕੁਰਾਹੁ ਕਿਆ ਕੀਤੋਈ ॥ ਤੁਤਾ ਛਡੁ ਨਿਕਲਿਆ ਆਹੋ ॥ ਵ
 ਤੁਕੁਰਾਹੁ ਕਿਉ ਲਿਆਇਓ ॥ ਤੁਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੋਲੇ ਨਾਹੀ ਮਚਲੀ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ॥ ਜਾਬਹੁਤ ਖ
 ਪਾਵਣੁ ਲਗੇ ॥ ਤੁਜਿ ਤੇਰੇ ਪਾਵੇ ਸੁਣਿਆ ॥ ਤੁਜਿ ਤਾਰੇ ਪਾਵਾ ਆਇਆ ॥ ਆਇਕੁਰ ਲਗਾ ਆਖਣੁ ਸੁਣ
 ਤੇ ਮਹਤਾ ਮਲਾਤੁ ਕਿਉ ਸਾਧ ਅਤੀਤ ਨੁ ਦੁਖਾਵ ਦਾਹੈ ॥ ਤੇਰੇ ਕੰਮ ਥੀਤਾ ਗਇਆ ਤੇਰੇ ਪਾਸੋਂ ਕੁਛੁ ਮੰਗਦਾ ॥
 ਹੀ ॥ ਤੁਸੀਂ ਕਿਉ ਇਤਨਾ ਖਭਿ ਕਰਦੇ ਹੋ ॥ ਤੁਮੁ ਲੇ ਆਖਿਆ ਚਉਧਰੀ ਜੀ ਜੇ ਨਿਕਲ ਗਇਆ ਆਹ ॥
 ਤਾ ਸਬਰ ਕਰਿ ਰਹੇ ਆਹਾਹੁ ਵਤ ਬੁਧੇ ਤੇ ਸੋਗ ਪਲਗਾ ॥ ਅਤੇ ਇਕਤਾ ਜੀ ਇਹੁ ਕੁਰਾਹੁ ਕੀਤਾ ਹੈ ਸੁ
 ਜੇ ਏਹੁ ਤੁਰਕਣੀ ਆਣੁ ਰਖੀ ਹੋ ਸਾ ॥ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਦਬਰ ਛੁਡ ਦਿਤਾ ਹੈ ਸੁ ॥ ਤੁਜਿ ਤੇਰੇ ਪਾਵੇ ਆਖਿਆ ॥
 ਸੁਣੁ ਮੁਲਾ ਜੇ ਕੋਈ ਪਕੜੇਗਾ ਤੁਮਾ ਸਾਨੁ ਦਸਦੇ ਵੇ ॥ ਹੁਣੁ ਤੁਮਾ ਪਣੇ ਪਰਜਾ ਇਧਹੁ ॥ ਤੁਮੁ ਲੇ ਆਖਿਆ
 ਆਣੁ ਬਰਜੇ ਮੇਰੇ ਹੁਧੁ ਤੁਮਾ ਹੋ ਸਾ ॥ ਸੁਣੁ ਆਪਣਾ ਦਬਰ ਸਾਭੈ ॥ ਤੁਜਿ ਤੇ ਆਖਿਆ ਸੁਣੁ ਮੁਲਾ ਸਿਰੀ
 ਚੰਦ ਅਤੇ ਲਖਖੀ ਦਾਸ ਤੁਜਾ ਜਾਨਹੋਇ ਹੈ ਨਾ ॥ ਅਤੇ ਮਾਤਾ ਚੰਦੀ ਨ ਮੇਰੇ ਪਰਿ ਭੇਜ ਦੇਹਾ ॥ ਤੁਮੁ ਲੇ ਆਖਿਆ
 ਆਜੀ ਇਉ ਕਿਉ ਕਰਿ ਬਣਦੀ ਹੈ ॥ ਤੁਜਿ ਤੇ ਆਖਿਆ ਮੁਲਾ ਤੁਮੁ ਬਰਕਰਿ ਰਹੁ ਕਿਉ ਸਾਧ ਨੁ ਦੁਖਾਵ
 ਦਾਹੈ ॥ ਤੁਮੁ ਲੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਸਾਧ ਆਖਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਮੈਂ ਜਾਣੁ ਦਾਹਾਂ ਜੇ ਇਸ ਜੇਗੁ ਬੇਟਾ ਕੋਈ ਨਾਹੀ
 ਤੁਜਿ ਤੇ ਆਖਿਆ ਹੁਣੁ ਜਾਹਿ ਤੇਰਾ ਭਲਾਇ ਤੇ ਗਲਹਈ ॥ ਤੁਮੁ ਚੰਦੋਗਾਣੀ ਕੜਕੀ ਸੁਣਤੇ ਵੇ ਨਾਨਕ ਤਪਾ
 ਨਾਉ ਰਖਾਇ ਆਹਈ ॥ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਦਬਰ ਛੁਡਿਓ ਅਤੇ ਤੁਰਕਣੀ ਅੰਦਰ ਆਣੁ ਰਖੀ ਆਭੁਲਾ
 ਤਪਾਫਕੀਰ ਨਾਉ ਰਖਾਇ ਆਹਈ ॥ ਤੁਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਚੁਪ ਕਰਿ ਰਹਿਆ ਬੋਲੇ ਨਾਹੀ ॥ ਤੁਫੇਰ ਚੰ

ਦੇ ਰਾਈਆ ਥਿਆ ਕਿ ਆਕਰਾ ਪ੍ਰਮੇ ਸਰਦਾਰ ਉਮਾਰ ਦਾ ਹੈ ਨਹੀ ਤਾਏ ਹੁਰੇ ਸਾਂਗ ਸੰਭੇ ਖੁਆਰ ਕਰ
 ਦੇਵਾ ਅਤੇ ਮਾਤਾ ਚੋਣੀ ਬੋਲੀ ਹੁਣ ਤਾਤੇ ਰੇ ਨਾ ਲਗਲ ਕਰ ਨੀ ਕੁਝ ਕੁਲੀ ਨਾਹੀ। ਪਰ ਆਖ ਦੇਖਾ ਤੈਲ
 ਵਾਜੇ ਲੀਤੀ ਆ ਆਹੀ ਆ ਤੈਲ ਨਾ ਵਾਦੀ ਸਰਮ ਕੁਝੀ ਨਾ ਪਈ। ਆਇ ਜੇਹਾ ਬੀ ਸਰਮ ਹੋਇ ਖੜੋਤਾ। ਤਾ
 ਜਿਤੇ ਆਖਿਆ ਜਾਹਿ ਮਾਤਾ ਜਿਤੇ ਰਾਬੋਲ ਬਾਬੁ ਦਾ ਨਾਹੀ। ਕੁਲ ਤੇਰਾ ਮਾਧਿ ਉਬਹੁ ਤੇਰਾ ਬੋਲੇ ਹੈ
 ਤੂੰ ਬੋਲ ਨਾਹੀ ਤੁਓਇ ਸਨਾ ਲਕਮ ਹੈ। ਅਤੇ ਜੇਟ ਕਦੀ ਕੁਖੀ ਹੈ ਤਾਟ ਕਬਹੂ ਤੇਰਾ ਹੈ। ਤੂੰ ਕਿਉ ਆ
 ਪੜੇ ਖਾਂਦ ਨਾ ਲਵਿ ਗਾ ਕੁਨੀ ਹੈ। ਤਾ ਮਾਤਾ ਚੋਣੀ ਪੁੰਡ ਕਦ ਕਰਿ ਬੋਲੀ ਕੁਈ ਮੈ ਕਿ ਸੋਲ ਗਜੀ
 ਵਾ। ਮਾਧਿ ਉਆ ਖਦੇ ਹੈ ਨਤੀ ਮਸਾਰੇ ਪਰ ਨਹੋ ਦੇ ਆ। ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਪੁਤ ਦੇ ਹਰ ਵੀ ਲੇ ਫਿਰ ਦੇ ਹੈ ਨਾ।
 ਜਾ ਮੇਰੀ ਨਿਨਾ ਵਜੀ ਵਦੀ ਆਹੀ ਨਾ ਨਕੀ ਤਾ ਸਿਰੀ ਚੰਦ ਸਾਹਿਬੀ ਕਰ ਦਾ ਆਹ। ਜੇ ਓਹ ਮਰ ਗ
 ਦੀ ਤਾਏ ਹੁ ਕਿਸ ਪਾਸ ਰਹਨਾ। ਜੇਇ ਬੇਨਾ ਹਾਤਾ ਏ ਕੋ ਸਬਰ ਕਰਿ ਬੈਰੇ ਆਹੇ। ਹੁਣ ਤਾ ਵਤ ਫਿਰ
 ਆਇ ਆ। ਹੁਣ ਮਾਧਿ ਉਭੀ ਆ ਖਦੇ ਹੈ ਨਜਾਹਿ ਉਸੇ ਪਾਸ। ਅਤੀ ਤੁਣੀ ਤੁਕੀ ਹੋਇ ਬਹਾ। ਵਤ ਮੈ
 ਕਿਆ ਕਰਾ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇ ਮਨ ਦਾ ਏ ਮਾ ਆਖਿ ਓਸ ਸੁਣ ਰਾਮ ਦਾ ਸੁਣਿਓ। ਜੇ ਕੁਖ ਦੁਖ ਕਬ
 ਲਕਰੇ ਤੁਓ ਆਉ ਮਸਾਰੇ ਪਾਸ ਰਹ। ਜੇ ਮਸਾਰਾ ਹਾਲ ਸੇ ਤੇਰਾ ਹਾਲ। ਤਾ ਮਾਤਾ ਚੋਣੀ ਬੋਲੀ ਮੈ ਕੁਝ
 ਸਾਇਨਾ ਰਮਾਏ ਹੈ। ਜੇ ਤੇਰੇ ਪਾਸੋਂ ਨਾਹੀ ਮੰਗਦੀ। ਜੇ ਤੇਰਾ ਹਾਲ ਸੇ ਮਸਾਰਾ ਹਾਲ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੋ ਆਖਿਆ ਜਾਹਿ ਮਥੇ ਦੀ ਏ ਧੀਏ ਨੀ ਗਰਨ ਲੇ ਆਉ। ਤਾ ਜਿਤੇ ਆਖਿਆ ਜਾਹਿ ਮਾਤਾ ਲੇ ਆਉ ਤੇਰੇ
 ਮੇਰ ਕਰਤਾਰ ਵਰ ਆਦੀ ਹੈ। ਤਾ ਮਾਤਾ ਚੋਣੀ ਸੁਲੱਖ ਏ ਜਾਇ ਕਰ ਸਿਰੀ ਚੰਦ ਅਤੇ ਲਖ ਮੀਦਾ ਸਨ ਲੇ ਕਰ ਆਏ ਪੈ
 ਰਥੇ ਫਹਿ ਪਈ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਸੁਣ ਮੁਏ ਦੀ ਧੀਏ ਕਿ ਬੇਰ ਹਈ ਹੈ ਤਾ ਮਾਤਾ ਚੋਣੀ ਆਖਿ ਆਜੀ ਜਿਥੇ

ਅਖਿਰਿ ਬੇਰਹੀਏ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਸੁਣ ਮੁਲੇ ਦੀਧੀਏ ਜੇ ਮੈਂ ਤਨੁ ਦੇਖ ਸੀਐ ॥੩੩॥
 ਤਾਗੁਰੂ ਜਿ ਤੇ ਦੇਖ ਰਹਾ। ਅਤੇ ਜੇ ਦੇਖ ਨ ਸੀਐ ਤਾ ਅਸਾ ਪਾਸ ਰਹਾ। ਤਾਮਾਤਾ ਚੋਣੀ ਆਖਿ
 ਆਜੀ ਮੈਂ ਤੁਸਾਰੇ ਪਾਸ ਹੀ ਰਹਾ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਮਝਿਆ ਜੇ ਦੇਹ ਉਸਨੁ ਦੇਖ ਨਾਹੀ
 ਸੀਐ ਦੀ। ਅਤੇ ਓਹ ਅਸਾਨ ਕਰਤਾਰ ਇਨਾਇਤ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਇਸਨਾ ਲੇਉ ਸਦਾ ਵਰਾ ਅਵ
 ਬਰਖਿਆਲੇ ਕੀਦਾ ਹੈ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਕੁਲਾਮੁਲੇ ਦੀਧੀਏ ਤੁਮ ਸਾਰੇ ਪਾਸ
 ਹੀ ਰਹਾ। ਤਾਮਾਤਾ ਚੋਣੀ ਆਖਿ ਆਜੀ ਕੁਲਾਕੀਤਾ। ਏਹ ਲਗੇ ਰਹਣ ਜਾਮਹਿ ਨੇ ਨਉ ਗੁਜਰੇ
 ਤਾਬੁਨਾਰ ਧਾਵਾਇ ਜਨ ਚਾਰ ਦਾ ਆਇ ਨਿਕਾਲਿਆ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਹਜ ਸੁਭਾਏ
 ਬੈਠਾ ਆਹਾ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੁਲਾਈ ਬਾਲੇ ਨੁ ਆਖਿਆ ਕੁਲਾਈ ਬਾਲਾਇ ਸਨੀਗਰ ਨੁ ਸ
 ਦਲੇ। ਤਾਗੁਰੂ ਏ ਬਾਲੇ ਜਾਇ ਕਰਿ ਸਦਿ ਅਕੁਲਾਈ ਨੀਗਰਾਉ ਰੇ ਆਉ। ਤਾਬੁਨੇ ਆਖਿ ਅੰ
 ਕਿਉ ਜੀ। ਤਾਗੁਰੂ ਏ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਕੁਲਾਈ ਤੇ ਨੁ ਤਪਾਸ ਦਦਾ ਹੈ। ਤਾਬੁਨਾ ਅੰਯਨ ਛੋਰ
 ਕਰ ਆਇਆ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਕੁਲਾਈ ਨੀਗਰਾ ਤੁਕਉਂਦੁ ਹੋ ਨਾਹੈ। ਤਾਬੁਨੇ
 ਆਖਿਆ ਜੀ ਤੁਮੈਂ ਜਟੇਟਾ ਹੀ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਕੁਲਾਈ ਨੀਗਰਾ ਤੁਕੈਸ
 ਦਾ ਪਤਾ ਹੈ। ਤਾਬੁਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਮੈਂ ਸਿਧ ਰਧਾਵੇ ਦਾ ਪਤਾ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ
 ਤੁਕੈ ਬੇਰਹਦਾ ਹੈ। ਤਾਬੁਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਮੈਂ ਨੇਰੇ ਰਹਦਾ ਹੀ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ
 ਕੁਲਾਗੁਰੂ ਜਾਹਾ। ਤਾਬੁਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਤੁਸਾ ਮੈਂ ਨਉ ਕਉ ਸਦਿ ਆਨਾ ਹੀ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਆਖਿਆ ਨੀਗਰਾ ਸਦੇ ਦਾ ਕੋਈ ਗੁਨਾਹੁ ਤਾਨਾਹੀ। ਤਾਬੁਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਗੁਨਾਹੁ ਤਾਕੋਹ

ਹੋਵੇ ਪਰ ਕਿਸੇ ਮਨੋਰਥ ਨੂੰ ਸਦੀਵ ਹੋਵੇ ਭਾਈ। ਤੁਹਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਖਿ ਨਾਮੋ ਨੇਰ
 ਥਾ ਕਿਸੇ ਨ ਕਉ ਏ ਸੁਦ ਦਾ ਹੋਵੇ ਭਾਈ। ਤੁਹਾ ਬੁਝੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਤੁਸੀ ਮੈਂ ਨ ਭਹ ਮਨੋਰਥ ਦਸੇ
 ਮੇਰੀ ਗਿਣਤੀ ਮਿਟੇ। ਤੁਹਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਖਿ ਭਾਈ ਮਨੋਰਥ ਬੁਝੀ ਪੁਰ ਹੋਇ ਰਹੇ।
 ਆਪੇ। ਤੁਹਾ ਬੁਝਾ ਗਇਆ। ਤੁਹਾ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਕਹਿ ਆਜੀ ਤੁਸਾ ਬਹੁਤ ਬੁਝੀ ਤੁਹਾ ਇਸ ਨੀ
 ਗਰਨ ਪੁਛਿਆ। ਤੁਹਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਖਿ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਇਹ ਸਾਧ ਪੁਰਨ ਹੋ ਸੀ ਅਤੇ ਹੋ
 ਭੀ। ਤੁਹਾ ਫੇਰ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਪੁਛਿਆ ਜੇ ਪੁਰਨ ਸਾਧ ਹੋ ਤੁਹਾ ਮਨੋਰਥ ਕਿਉ ਪੁਛਦਾ ਸੀ। ਤੁਹਾ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿ ਆਖਿ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਅਜੇ ਚੰਦ ਨਾ ਖੁਲਾਨਾ ਹੀ। ਤੁਹਾ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਪੁਛਿਆ
 ਜੀ ਕਹਿ ਖੁਲਾਸਾ ਸਗਾ। ਤੁਹਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿ ਆਖਿ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਇਹ ਸਾਇਤੁ ਆਹੀ।
 ਕੁਸ ਕੇ ਦੇਖ ਲਵੈ। ਤੁਹਾ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਆਖਿ ਆਸਤਿ ਜੀ। ਜਾ ਅਗਲਾਇ ਨ ਹੋਇ ਆਤੁ ਭਾਈ
 ਬੁਝਾ ਘਿਉ ਦਾ ਕੁਜਾ ਲੈ ਆਇਆ। ਪਰ ਮਾਇ ਪਿਉ ਪਾਸੇ ਚੇਰੀ। ਆਇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਦੇ ਅਗੇ ਰਾਖਿ ਓਸਾ ਅਤੇ ਮਥਾ ਟੇਕਿ ਓਸਾ। ਤੁਹਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪੁਛਿਆ ਭਾਈ ਨੀ ਗਗਾਇ
 ਤੁਕੁਜਾ ਕਿਥੇ ਲੈ ਆਇਆ ਹੈ। ਤੁਹਾ ਬੁਝੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪਰੇ ਲੈ ਆਇਆ ਹਾਂ।
 ਤੁਹਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿ ਆਖਿ ਭਾਈ ਨੀ ਗਗਾ ਤੁਓ ਕੇਈ ਪਰ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਤੁਹਾ ਫੇਰ ਟੇਕੇ ਗਾਹੈ।
 ਤੁਹਾ ਬੁਝੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਮੇਰੇ ਮਾਪਿ ਓਹੈ ਨਾ। ਤੁਹਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਖਿ ਭਾਈ ਸਚ ਕਹੈ ਤੇ
 ਮਾਪਿ ਓਹੈ ਤਾਹੈ ਕੇ ਤੁਹਾ ਪਲੈ ਆਇਆ ਹੈ। ਤੁਹਾ ਬੁਝੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਮੈਂ ਆਪੇ ਲੈ ਆਇਆ
 ਹਾਂ। ਤੁਹਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿ ਆਖਿ ਭਾਈ ਨੀ ਗਗਾ ਇਹ ਕੁਜਾ ਅਤੇ ਘਿਉ ਮਸਾਨੇ ਕੀ ਮਦਾਨ।

ਹੀ ਜਾਹਿ ਜਿਥੇ ਮੈ ਆਇਆ ਹੈ ਤਿਥਾ ਉਲੈ ਜਾਇ। ਮਾਧਿ ਉਮਾਰ ਨੀਗੇ। ਤਾ ਬੁਨੇਗੇ ਵਿਦਿਤਾ। ਤਾ ੨੩੫
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਭਾਈ ਨੀਗਗਾਰੇ ਦਾਕਿਉ ਹੈ। ਅਸਾ ਤੈ ਨ ਕੁਛ ਨਾਹੀ ਆਖਿਆ।
 ਤਾ ਬੁਨੇਗੇ ਫਿਰ ਆਖਿਆ ਜੀ ਮਾਧਿ ਉਮਾਰ ਨਗੇ ਕੇ ਨਾ ਮਾਰਨਗੇ। ਪਰੰਤੂ ਤਾ ਹੁਣ ਮਾਰਦਾ ਹੈ। ਤਾ
 ਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਨੀਗਗਾਰ ਅਸੀ ਤੈ ਨ ਭਾਈ ਭਾਈ ਆਖ ਦੇ ਆਹੇ। ਤੈ ਨ ਤਾ ਹੋਰ
 ਕੁਛ ਨਾਹੀ ਆਖਿਆ। ਕਿਉ ਭਾਈ ਧਾਸਾ ਤੈ ਕੁਛ ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਜੋ ਕੁਛ ਅਸਾ ਇਸ ਨ ਬੁਰਾ
 ਆਖਿਆ ਹੈ। ਤਾ ਭਾਈ ਧਾਸੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਜੋ ਕੁਛ ਤੁਸਾ ਇਸ ਨ ਆਖਿਆ ਹੈ ਸੋ ਭੁਲਾਹੀ ਆ
 ਖਿਆ ਹੈ। ਅਤੇ ਇਸ ਕਿਛ ਬੁਰਾ ਸਮਾਇਆ ਹੈ ਸੁਣੇ ਹੁ ਜਾਣੇ। ਇਸੇ ਬੋਧਿ। ਤਾ ਭਾਈ ਬੁਨ
 ਧੋਲਿਆ ਕਿਉ ਭਾਈ ਧਾਸਾ ਤੀ ਤੁਕਿਉ ਸੁਠ ਬੋਲਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਤਾ ਗੁਰੂ ਹੈ ਇਸ ਨਾਲ ਤਾ ਬੋਧ
 ਨਾਹੀ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਖ ਭਾਈ ਬੁਨ ਅਸਾ ਤੈ ਨ ਕਿਆ ਮਾਰਿਆ। ਕਿਆ
 ਬੁਰਾ ਆਖਿਆ। ਤਾ ਬੁਨ ਫਿਰ ਬੋਲਿਆ ਅਜੀ ਇਸੀ ਭਿ ਹੋਰ ਕਿਆ ਮਾਰ ਸੀ। ਦੀਵਾ ਬਾਲਕ
 ਰਫੇਰ ਬੁਨਾਵ ਲੋਗ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਖ ਕਿਉ ਭਾਈ ਧਾਸਾ। ਤਾ ਭਾਈ ਧਾਸੇ ਆਖਿ ੮
 ਆਜੀ ਮੈ ਨ ਕੁਝ ਨਾਹੀ ਮਲੁ ਮਹੇਦਾ ਜੋ ਤੁਕਿਉ ਹੈ। ਪੁਰਨ ਨਿਰੰਕਾਰ ਹੈ ਕਿ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦਾ ਕੀਤ
 ਹੋ ਆ ਹੈ ਪੁਰਨਾ ਮੈ ਆਪਣੇ ਜੀ ਵਿਚ ਵਿਸਮਾਦ ਹਾ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੁਨੇ ਨ ਆਖਿਆ ਭਾਈ
 ਕਰਤਾਰ ਅੰਗੇ ਮਥਾਟੇ ਕਾ। ਅਤੇ ਕਰਤਾਰ ਕਰਤਾਰ ਜਪਾ। ਅਤੇ ਪਹਿਰਿ ਗਤ ਰਹੀ ਇਸ ਨਾਨਕ
 ਤਾ ਫੇਰ ਬੁਨਾ ਬੋਲਿਆ ਅਜੇ ਇਸ ਨਾਨਕੇ ਗਾਰਖ ਨਾ ਹੈ। ਮੈਨੁ ਤਾ ਤੇਰਾ ਦਰਸਨ ਇਸ ਨਾਨਕੇ
 ਰਹਿਆ ਹੈ। ਜੀ ਤੁਨੀ ਮੈ ਲਾ ਆਹੀ ਸੁਭਾਇ ਕਤੇ ਦਾਰੀ ਲਹਿ ਗਈ। ਹੁਣ ਤੈ ਮੈ ਨ ਕੇਹਨਾ ਨਾਵਦ

ਸਦਾ ਹੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਘੁੜਾ ਅਸੀ ਤੈਨੂੰ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਆਖ ਦੇਹਾਂ ਜੇ ਤੇਰੀ ਤਾਮਲ ਲਧ
 ਗਈ ਹੈ ਕਰਤਾਰ ਅਗੇ ਗੀਲਾ ਹੀ ਹੋ। ਪਰ ਇਹ ਬਹਾਨਾ ਹੈ। ਅਰ ਤੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਕੇ ਕਮੇ ਲਸਨਾ ਤੇਰੀ
 ਵਲੋਂ ਦੇਖ ਕੇ ਬਹੁਤੀ ਨਾ ਵਨਗੇ। ਉਨ ਜੀ ਆਵਾਉ ਧਾਰ ਹੋਵੈਗਾ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਖਿਆ ਭੁਲਾ ਜੀ।
 ਸਿਰ ਤੇ ਜੀ। ਘੜੇ ਵਾਅਦੇ ਨਾ ਖੁਲ ਗਏ। ਘੜਾ ਪੁਰਨ ਸਾਧ ਹੋਇਆ। ਘੜਾ ਲਗਾ ਕਰਤਾਰ
 ਰਜ ਪਣਾ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਦਸਰੇ ਤੀਸਰੇ ਦਿਨ ਆਇਰ ਹੋ। ਚੰਦ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਦਾ ਹੁਗੁਰੂ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰ
 ਚਲੀ। ਇਕ ਦਿਨ ਮਾਲੇ ਤੁਖਾਣਾ ਆਗ ਪਕਿਆ ਬਹੁਤੀ ਆਗ। ਉਸ ਸੁਣਿਆ ਜੇ ਨਾਨਕ ਤੇ
 ਪਾਹਿ ਦੁਹੈ। ਪਰ ਉਸ ਮੰਦਾ ਦੀ ਬੇਟੀ ਆਪਣੇ ਹੇਠ ਰਖੀ ਹੈ ਸਾ। ਸੇਖ ਮਾਲੇ ਗੁਸਾ ਖਾਧਾ ਪਹੁਚਕ
 ਰਾਇਆ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾਸ। ਅਗੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਤੇ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਅਤੇ ਜੀਤਾ ਅਤੇ ਘੁ
 ਨਾ ਚਾਰੇ ਬੈਠੇ ਹੋਨ। ਅਤੇ ਸੇਖ ਮਾਲੇ ਤਾਉਨ ਲਾਇਆ। ਜਾ ਅੰਦਰ ਜਾਇ ਵੜਿਆ। ਤੁਹਾਨੂੰ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਆਉ ਸੇਖ ਮਾਲੇ ਖਦਾਈ। ਤੁਸੇ ਖਮਾਲੇ ਕਹਿਆ ਜੁਣ ਤੇ ਤਪਾਸ ਚਕਰੁ ਤੇ
 ਉਂਦੁ ਹੈ ਤੈ ਜੇ ਮੁਸਲਮਾਨਾ ਦੀ ਬੇਟੀ ਆਪਣੇ ਹਾਨ ਤੇ ਤੇਲੇ ਰਖੀ ਹੈ। ਤੈਨੂੰ ਜਰਾ ਪਤਿਸਾਹੁ ਕਾਜੀ ਨਾਹੀ
 ਸੁਣੁ ਦਾ ਸੁਚਕਰੁ ਤੈ ਕਿਆ ਸਮਝੀ ਹੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਸਬਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ। ਰਾਗ
 ਸਿਰੀ ਰਾਗ ਮਹਲਾ ੧॥ ਮੁਕਾਮ ਕਰਿ ਘਰਿ ਬੈਸਣਾ ਨਿਤ ਚਲੇ ਕੀ ਧੋਖਾ। ਮੁਕਾਮ ਤਾਪਰ ਜਾਣੀਏ
 ਜਾਰ ਹੈ ਨਿਹ ਚਲੇ ਕੇ। ੧॥ ਮੁਲਾ ਕੈ ਸੇ ਮੁਕਾਮੋ। ਕਰਿ ਸਿਦਕ ਕਰਣੀ ਖਰਚ ਬਾਧੇ ਲਾਗ ਰਹੁ ਨਾ
 ਮੋ। ੧॥ ਠਹਾਉ। ਜੇਰੀ ਤਾਮਾ ਸੁਣ ਕਰ ਬਹੈ ਮੁਲਾ ਤਾਪੜੇ ਕੁਰਾਨਾ। ਪੰਡਤ ਵਖਾਣੇ ਪੋਥੀਆ
 ਛਰੁ ਗਏ ਦੇਵ ਅਸਥਾਨ। ੨॥ ਸੁਲਤਾਨ ਖਾਨ ਮਲੂਕ ਉਮਰੇ ਚਲੇ ਕਰਿ ਕਰਿ ਕੁਚਾ। ਘਨੀ ਮੁਹਤ

ਚਲਣਾਮਨਸਮਸਤੁੰਗੀਪਹੁਚਾ॥ ੩॥ ਅਲਖਅਗਮਅਲਖਕਾਦਰਕਰਣਹਾਰਕਰੀਮਾਸਭੁਦ ੨੨੬
 ਨੀਆਮਾਵਣਜਾਵਣੀਮੁਕਾਮਏਕਰਹੀਮਾ॥ ੪॥ ਸੁਰਸਿਧਗਣਗੋਪਰਬਮਨਿਜਨਿਸੇਖਪੀਰ
 ਸਲਾਗਾਦਰਿਕਚਕਚਾਕਰਿਗਏਅਵਰੇਭਿਚਲਣਹਾਰਾ॥ ੫॥ ਸਬਦਾਮਾਹਿਵਖਾਣੀਏਵਿਰਲ
 ਤਾਬਏਕੋਇ॥ ਨਾਨਕਵਖਾਣੇਏਨਤੀਜਲਿਥਾਸਿਮਹੀਅਲਿਸੋਇ॥ ੬॥ ਮੁਕਾਮਤਾਪਰਜਾਣੀ
 ਐਜਿਸਾਸਿਸਨਹੋਵੀਲੇਖਾਸਭੁਦਨੀਆਮਾਵਣਜਾਵਣੀਮੁਕਾਮਓਹੀਏਕਾ॥ ੭॥ ਰਵਿਦਿਲ
 ਲੈਸਸਨਿਸਚਲੈਤਾਰਕਾਸਖਪਲੋਇ॥ ਸਭੁਦਨੀਆਮਾਵਣਜਾਵਣੀਨਾਨਕਸਚਬੋਗੋਇ॥
 ੮॥ ਰਾਮਰਹੀਮਏਕਖੁਦਾਇਹਰਿਦੀਮਸਦਾਚਿਤਾਰੀ॥ ਕਹੁਨਾਨਕਹੀਉਤਾਕਾਬੰਦਾਸਰਪਰਪ
 ਰਭਿਤਾਰੀ॥ ੧॥ ਤਾਸੇਖਮਾਲੇਕਹਿਆਜੀਮਸਲਮਾਨਅਤੇਹਿੰਦੁਕੋਈਨਾਹੀ॥ ਤਾਹਿੰਦੁਤਗਕਿਉਪ
 ਦਿਵੇਪੈਨਾ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਸੁਣਿਕਾਈਮਾਲੇਕੀਬੀਰੰਭੀਮੁਸਲਮਾਨਦਾਪੁਤਆਹਾ॥
 ਉਸਆਖਿਆਹੈ॥ ਏਕਜੋਤਿਏਕਮਲਮੁਤਾਏਕੋਪਉਨਦੁਹਾਵਾ॥ ਏਕਮਾਟੀਤੇਸਭੁਜਗਹੁਆ
 ਕਉਣਬਹਮਣਕਉਣਸੁਦਾ॥ ੧॥ ਭਾਈਰੰਭਰਮਭੁਲੇਹੋਭਾਗੀ॥ ਏਕਕੋਤੇਬਦੀਨਦੋਇਦੋਜਕਕ
 ਉਨਪਰਖਕਉਨਨਾਰੀ॥ ੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਮਾਟੀਕਾਪਰਿਸਾਜਸਦਾਰਿਆਨਾਦੋਬੰਦਸਮਾਨਾ॥
 ਘਟਿਬਿਨਸੋਕਿਆਨਾਉਧਰੇਗੋਗਾਫਲਭਰਮਭੁਲਾਨਾ॥ ੨॥ ਹਿੰਦੁਬਿਸਨਕ੍ਰਿਸਨਕਹਤੇਅਰ
 ਕਹਤੇਤਰਕਰਸਲਾ॥ ਏਕਖਦਾਇਕਿਨਹੁਨਜਾਨਿਆਵੈਨੋਭਰਮਤਿਭੁਲਾ॥ ੩॥ ਰਜਗੁਣਬਹੁ
 ਮਾਤੁਮੋਗੁਣਸੀਕਰਸਾਤਕਗੁਣਬਿਸਨੇਈ॥ ਕਹਤਕਬੀਰਸਾਚਮਨਮਾਨਿਆਹਿੰਦੁਤਰਕਨਕੋ
 ਈ॥ ੪॥ ਤਾਸੇਖਮਾਲੇਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਦੋਪੈਰਤੇਫਹਿਪਾਇਆ॥ ਅਤੇਪੈਰਤੇਸਿਰਗਬਿਓਸਾ॥

ਲਗਾਅਖਨਜੇਤੁਮੇਰਾਪੀਰਹੋਅਤੇਮੈਂਤੇਰਾਮੁਰੀਦਹਾਅਤੇਮੇਰੀਨਿਸਾਹੋਰਕਰੇਜੀ।ਹਿੰਦੁਏਤੁ
 ਦਾਵਾਬੰਨਦੇਹੈਨਾ।ਅਤੇਨਾਲੇਤੁਰਕਦੇਰਾਵਾਬੰਨਦੇਹੈਨਾ।ਇਨਦੇਵੇਤੁਰਫਾਣੁਠੀਆਕੋਕੋਈਸਬੀ
 ਰੁੀਹੈ।ਤੁਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਫੁਾਈਮਾਲੇਆਪਣੇਮੁਹਟੇਆਖੇਸਭੇਸਚੇਹੈਨਾ।ਅਤੇਦਰਗਾ
 ਤਸਚੇਸੇਈਸਚੇ।ਜਿਨਾਪੁਮੇਸਰਨਾਸਾਧਿਆਰਹੈ।ਤੁਸੇਖਮਾਲੇਆਖਿਆਜੀਓਤਜੇਦਰਗਾਹ
 ਵਿਚਸਚੇਹੈਨਉਨਦੇਅਮਲਕਿਆਹੈਨਾ।ਤੁਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਸੁਣਕੁਈਮਾਲੇਉਨਾਇ
 ਚੋਹਵਾਉਠਗਾਇਆਹੈ।ਅਤੇਬੇਦਕਤੇਬਣੁਠਕਰਿਜਾਣਦੇਹੈਨਾ।ਸੁਨਤਿਅਤੇਜੀਵੁਠਕਰਿਜ
 ਣਦੇਹੈਨਾ।ਹੋਰਹਰਿਸੁਰਤਿਨੁਰਜੀਰਖਦੇਹੈਨਾ।ਰੰਜਾਕੇਸੇਨਨਾਹੀਕਰਦੇ।ਉਨਦੇਏਹਅਮਲ
 ਹੈਨਾ।ਤੁਸੇਖਮਾਲੇਕਹਿਆਤੁਪਾਜੀਤੁਸੀਜੇਕਹਦੇਹੈਸੇਸਭੇਸਚਕਹਦੇਹੈ।ਤੁਸੀਅੰਨਖੁਦਾ
 ਇਦੀਸੁਰਤਿਹੈ।ਫੇਰਇਕਉਥਾਰੇਖਾਂਪਠਾਣਸਤਿਨੀਅਦਾਆਹਾ।ਓਹਸੇਖਮਾਲੇਵਾਬਹੁਤ
 ਯਾਰਆਹਾ।ਓਹੁਪਾਨੀਆਬਹੁਤਆਹਾ।ਉਸਸੇਖਤੇਸੁਣਿਅਜੈਨਾਨਕਤਪਾਭਲਾਫਕੀਰ
 ਹੈਖੁਦਾਇਦਾਪਿਆਰਹੈ।ਉਥਾਰੇਖਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਪਾਸੁਆਇਆ।ਆਇਕਰਿਆਖਿਓ
 ਸਲਾਮਅਲੇਕਮਸਾਨਕਤਪਾ।ਤੁਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਅਵਲੇਕਮਸਲਾਮਆਉਉਥਾਰੇ
 ਖਾਂਪਠਾਣ।ਤੁਓਥਾਰੇਖਾਂਕਹਿਆਕੁਰੂਨਾਨਕਤੁਹਿੰਦੁਕੇਮੁਸਲਮਾਨ।ਤੁਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿ
 ਆ।ਅਰੇਹਿੰਦੁਦੇਹਾ।ਦਿਨਚਾਰਕੋਹਤੀਖੇਹਾ।ਨਾਉਉਸਕਾਜੇਮਿਟੈਨਜਾਇ।ਨਾਨਕਅਸਾਇ
 ਰਏਕਖੁਦਾਇ।ਹਿੰਦੂਜਾਇਮਸਾਣਿਜਲਤੇ।ਮੁਸਲਮਾਨਗੋਰਕਰਤੇ।ਦੋਨੋਭੁਲੇਗੁਰੂਨਪਾਇਅ
 ਉਨਹਿੰਦੂਓਹਤੁਰਕਕਹਾਇਆ।ਉਨਕੋਕਿਸਨਉਨਕੋਮਹੰਮਦ।ਖੁਦਾਇਨਾਸੁਣੈਦੋਨੋਅਹਮਕ

੫੪

ਮਿਤਰ ਇਨਾਇਤ ਜਿਸ ਕਰੇ ਖਦਾਇ। ਨਾਨਕ ਬੰਦਾ ਭੀ ਇਲਾਹ। ੩॥ ਤੁਓ ਬਾਰੇ ਕਹਿ ੩੩੭
 ਆਨਾਨਕ ਤਪਾਜੈ ਸਾਸੁਣੀ ਤਾਬਾਤੈ ਸਾਹੀ ਦੇਖਿਆ। ਪਾਉ ਬਾਹਿਰ ਨਿਕਾਲੇ ਹਮ ਤੁਮਾਰੇ
 ਪਾਉ ਚੀਮੇ। ਉਥਾਰੇ ਖਾਗੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਪੈਰ ਚਮੋਗਾ ਅਤੇ ਅਖੀ ਤੇ ਬਫੇਰੇ ਪੈਰ ਤੇ ਹਥ ਰ
 ਖਕਰਿ। ਤੁਓ ਬਾਰੇ ਖਾਇ ਦਾਹੇ ਵਣੁ ਲਗਾ। ਤੁਗੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਉਥਾਰੇ ਖਾ
 ਫਕੀਰਾ ਕਾਉ ਗਰਾ ਕਬਲ ਕਰਿ ਕੇ ਜਾਉ। ਤੁਓ ਬਾਰੇ ਖਾ ਕਹਿਆ ਤੁਪਾਜੀ ਉਗਰਿ ਓਕੀ
 ਕਛੁ ਪਾਜਤਿ ਨਾਹੀ ਰਹੀ। ਹਮੇ ਤੇ ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਮੇਂ ਇਉਂ ਹੀ ਜਾਣਿਆਂ ਹੈਂ ਜੇ ਹਮੇ ਖਦਾਇ ਕਾ
 ਵੀਦਾਰ ਪਾਇਆ ਹੈ। ਹਮਾਰੇ ਦਿਲ ਤੇ ਸਕਉ ਠਗਇਆ ਹੈ। ਤੁਗੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ
 ਖਾਜੀ ਤੁਮਾਰੇ ਉਪਰ ਖਦਾਇ ਕੀ ਐਸੀ ਹੀ ਮਿਹਰਿ ਹੁਈ ਹੈ। ਤੁਓ ਬਾਰੇ ਖਾ ਕਹਿਆ ਜੀਹ
 ਮਫਿਰ ਆਵਹਿ ਰੇ। ਅਬ ਹਮ ਕਉ ਤੁਮ ਕਰਮ ਖਸੀ ਕਰੋ। ਤੁਗੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਤੁਮ
 ਕਉ ਖਦਾਇ ਕੀ ਕਰਮ ਖਸੀ ਸੇਧੈ। ਤੁਓ ਬਾਰੇ ਖਾ ਜਾਇ ਸਾਹ ਅਦਰਮਾਨ ਪਾਸ ਤੁਰੀ ਫਕੀ
 ਤੀ। ਤੁਸਾਹ ਅਦਰਮਾਨ ਗੁਸਾ ਖਾਧਾ। ਲਗਾ ਆਖਣ ਕਿ ਆਹਿ ਦੂਪ ਲੀਤੈ ਉਠਾਇ ਦੂਰ
 ਕਰੇਗਾ। ਤੁਓ ਬਾਰੇ ਖਾ ਕਹਿਆ ਸੇਖ ਜੀ ਕਿਸ ਕੋ ਉਠਾਉਗੇ। ਤੁਸੇ ਖਕਹਿਆ ਜਿਸ ਕੀ ਤੂੰ ਤੁਰੀ
 ਫਕਰਤਾ ਹੈ। ਤੁਓ ਬਾਰੇ ਖਾ ਕਹਿਆ ਸੇਖ ਜੀ ਖਦਾਇ ਕਉ ਉਠਾਉਗੇ ਓਹ ਤੇ ਖਦਾਇ ਹੈ। ਤੁਓ
 ਸੇਖ ਕਹਿਆ ਅਰੇ ਪਠਾਣੁ ਤੂੰ ਹੀ ਦੁਕੀ ਤੁਰੀ ਫਕਰਤਾ ਹੈ। ਹੀ ਦੁਕੀ ਖਦਾਇ ਕਹਤਾ ਹੈ। ਤੁਓ ਬ
 ਰੇ ਖਾ ਕਹਿਆ ਸੇਖ ਓਹ ਤੇ ਹੀ ਦੁਕੀ ਤੁਮ ਸਲਮਾਨ ਦੇ ਨੇ ਤੇ ਫਾਰਕ ਹੈ। ਓਹ ਤੇ ਬਾਜਿਨ ਸਖਦਾਇ
 ਹੈ। ਥਾਤੁ ਸਮਝ ਕਰਿ ਕਰੋ ਐਸੀ ਥਾਤੁ ਕਰੇ ਲਾਜ ਮਹੇ ਤੇ ਹੈ। ਤੁਸਾਹ ਅਦਰਮਾਨ ਗੁਸਾ ਖਾਧਾ

ਪਰਪਠਾਣਨਕਹਿਸੰਪੇਕੁਤਨਾਹੀ। ਤੁਅਗਸੇਕੁਲਕਉਧਾਰੇਖਾਇਕਰੇਜਾਉਚਾਥਾਫ
 ਤੇਦਾਗਜਸੇਲਾਦਾਗੁਰਨਾਨਕਜੀਪਾਸਲੈਆਇਆ। ਅਨਅਗੇਗਰਬਿਓਸਾ। ਅਤੇਪੈ
 ਰਤੇਹਥਰਖਕੈਆਪਣੇਮੁਹਤੇਅਤੇਅਖੀਤੇਫੇਰਿਓਸਾ। ਤਾਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਮੀਅ
 ਜੀਖੁਦਾਇਕੁਲਕਰੇ। ਅਤੇਖਦਾਇਆਪਣੇਨਾਉਦੀਮਿਹਰਕਰੇ। ਅਤੇਜੀਅਸੀਫ
 ਕੀਰਆਹੇ। ਅਸਾਨਅਜੇਹੇਉਚੇਕਪਨੇਨਹੀਲੋਨੀਵੇ। ਅਸਾਨਏਹਰੇਜਾਪਹੁਚਿਆ
 ਅਸਾਤੁਸਾਨੁਦਿਤਾ। ਤਾਂਉਧਾਰੇਖਾਕਹਿਆਤੁਪਾਜੀਹਮਕੋਖੁਦਾਇਪਾਸਤੇਬਖਸਾਵ
 ਤੁਹੋਕੇਅਧਾਰਤੇਹੈ। ਇਹਜੇਰੇਜਾਹੈਸੋਤੁਮਾਰੀਇਨਾਇਤੁਸੇਹੁਆਹੈ। ਯਹਬਸਤਤੁਅ
 ਰੀਹੈ। ਤਾਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਭਾਈਬਾਲਾਦਰਜੀਨੂੰਸਦਜੇਚਾਦਰਾਸੀਵੇ। ਅਤੇ
 ਉਧਾਰੇਖਾਅਸਾਤੇਰਾਜੀਹੋਵੇ। ਤਾਂਭਾਈਬਾਲਾਦਰਜੀਨੂੰਸਦਲੈਆਇਆ। ਤੁਦਰਜੀ
 ਆਇਮਥਾਟੇਕਿਆ। ਦਰਜੀਅਗੇਰੇਜਾਪਾਤਿਆ। ਦਰਜੀਰੇਜਾਮਿਦਿਆ। ਦਰਜੀਕ
 ਹਿਆਗਜਸਵਾਸੇਲਾਹੈ। ਅਤੇਬਰਗਿਗਾਂਊਤੇਗਜਹੈ। ਅਤੇਸਯਾਂਦਾਸੇਲਾਸਯਾਂਹੈ। ਜੋ
 ਕੁਛਆਖੇਸੇਵੇਤਰਾ। ਤਾਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਭੁਲਾਭਾਈਦੇਇਚਾਦਰਾਹੈਸਨਾ। ਤਾਂਦ
 ਰਜੀਕਹਿਆਜੀਦਇਚਾਦਰਾਹਛੀਆਹੈਸਨਾ। ਤਾਪਠਾਣਕਹਿਆਤੁਪਾਜੀਅਜਮੈਨਿ
 ਹਾਸਹਆ। ਅਜਮੈਇਓਹੀਜਾਣਤਾਹੋਜੇਖੁਦਾਇਰੇਜਾਪਹਰਿਆਹੈ। ਤਾਗੁਰਨਾਨਕ
 ਜੀਕਹਿਆਭਾਈਖਾਜੀਕਹੈਸੇਖਅਦਰਮਾਨਕੀਖਬਰਾ। ਤਾਂਉਧਾਰੇਖਾਕਹਿਆਤੁਪ
 ਜੀਤੁਮਕੋਸਭਕਿਛੁਰੋਸਨਹੈ। ਤਾਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਸੇਖਹਮਾਰੇਉਪਰਬਹੁਤਗੁ

ਸੋਹੈ। ਤਾਉ ਬਾਰੇ ਖਾਂਕਹਿ ਆਤਪਾਜੀ ਭਿਓ ਫਕੀਰ ਕਹਾਵਤਾਹੈ। ਪਰਫਕੀਰੀ ਦੂਰਹੈ। ਤਾਂ ਉਥੇ ੩੩੮
 ਰੇਖਾ ਕਹਿ ਆਜੀ ਕਿਆ ਕਹੈ ਜੋ ਉਨ੍ਹੇ ਕਹੀਹੈ ਸੋ ਮੋਕਿ ਉਕਾਰਿ ਕਹੈ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅ
 ਖਾਂਜੀ ਨਿਸੰਗ ਕਹੈ ਮੁਲਾਜ਼ਮ ਹੀ ਰਖਣਾ। ਤਾਉ ਬਾਰੇ ਕਹਿ ਆਜੀ ਮੋਕਹਿ ਆਤਪਾਹ ਛੇਫ
 ਕੀਰਹੈ। ਆਗੇ ਸਿਉ ਕਹਣੁ ਸਗਾ ਕਿਆ ਪਿਦੁ ਕੀਤੁ ਹੀ ਫਕਰਤਾਹੈ। ਤਾਂ ਮੋਕਹਿ ਆਤਿ ਹਰਿਦੁ ਅ
 ਤੇ ਮੁਸਲਮਾਨ ਦੇ ਨੇ ਜੋ ਫਕਰ ਕਹੈ। ਓਹ ਬਜਿਨ ਸਖਦਾਇ ਕੀ ਸੁਰਤਿਹੈ। ਆਗੇ ਸੋਗ ਜਾਤੇ ਖਾਂਧ
 ਪਰ ਉਸ ਕਦ ਲੇਕ ਛੁਨਾਹੀ। ਅਰ ਅਉਰ ਕਹੀ ਜੋ ਉਠਾਇ ਦੂਰ ਕਰਾਹੈ। ਮੈ ਆਗੇ ਸਿਉ ਕ
 ਹਿਅ ਤੀਕਿ ਸਕਉ ਠਵੇਗਾ। ਓਹ ਤੇ ਖੁਦਾਇਹੈ। ਤੇ ਆਗੇ ਜੋ ਚੁਪ ਕਰਿ ਰਹਿਅ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾ
 ਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਤਾਈ ਬਾਲਾ ਰੇ ਤੇ ਸੇਖ ਦੀਭੀ ਫਕਰੀ ਲਾਹਿ ਆਈਏ। ਤਾਭਾਈ ਬਾਲੇ
 ਖਿਆਜੀ ਚਲੇ। ਤਾਂ ਉਥੇ ਬਾਰੇ ਖਾਂਕਹਿ ਆਤਪਾਜੀ ਹਮ ਕੋਭੀ ਸਾਥ ਲੇਚ ਲੀਓ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਕਹਿਅ ਖਾਂਜੀ ਤੁਮ ਆਗੇ ਚਲੇ। ਹਮ ਪੀਛੇ ਆਵੇ ਤੇਯੋ। ਇਉਂ ਨਕਹੈ ਜੋ ਹਿਮਾਇਤ ਚੜ੍ਹਾਇ
 ਲਿਆਇ ਆਹੈ। ਤਾਉ ਬਾਰੇ ਖਾਂਕਹਿ ਆਜੀ ਕਛੁ ਉਸ ਕਾ ਹਮ ਕਉਤ ਰਖਣਾਹੈ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਕਹਿਅ ਤੁਗ ਕਿਆਹੈ। ਪਰਫਕੀਰੀ ਕਥੇ ਉਦਹੈ ਯਹ ਅਦਬਹੈ। ਤਾਂ ਉਥੇ ਬਾਰੇ ਖਾਂਕਹਿਅ
 ਜੀਏ ਹਖਦਾਇ ਤੁਮ ਕੋ ਬਖਸੀ ਸਕਰੀਹੈ। ਤਾਂ ਉਥੇ ਬਾਰੇ ਖਾਂ ਆਗੇ ਗਾਇਅ। ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਕਜੀ ਅਤੇ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਦੇਵੇ ਪਿਛੇ ਗਏ। ਆਗੇ ਸਾਹ ਆਵਰ ਮਾਨ ਪਾਲ ਕੀ ਵਿਚ ਅਸਵਾਰਹੈ
 ਇਅ ਆਹਾ। ਤਾਲੇ ਕਾ ਕਹਿ ਆਜੀ ਨਾਨਕ ਤਪਾ ਆਇਅ। ਤਾਸੇਖ ਕਹਿ ਆਕਹਾਹੈ। ਤਾਲੇ ਕ
 ਕਹਿ ਆਜੀ ਭਿਰੇਖੇ ਆਵਤਾਹੈ। ਸੇਖ ਕਹਿ ਆਅਸਵਾਰੀ ਮਕੁਫ ਕਰੇ। ਈਵੇ ਪਾਲ ਕੀ ਖਣੀ ਆਹੀ

ਜੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਜਾਇ ਤੇ ਟਾਕੀ ਤੀ। ਤੁਸੇ ਖਾਅਗੇ ਦਸਤ ਪੇਸੀ ਕੀ ਤੀ। ਅਤੇ ਮੁਹ ਥੀ ਕਹਿ ਭਿਸ
 ਤੁਪਾ ਖੈਰ ਹੈ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਖੈਰ ਹੈ ਪਰ ਨਾਹੀ ਖੈਰ। ਤੁਫੇਰ ਸੇਖ ਕਹਿਆ ਤੁਪਾ
 ਖੈਰ ਹੈ। ਤੁਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਖੈਰ ਹੈ ਪਰ ਨਾਹੀ ਖੈਰ। ਤੁਫੇਰ ਸੇਖ ਕਹਿਆ ਤੁਪਾ
 ਖੈਰ ਹੈ। ਤੁਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਖੈਰ ਹੈ ਪਰ ਨਾਹੀ ਖੈਰ। ਤੁਸੇ ਖਾਅਗੇ ਦਸਤ ਪੇਸੀ ਕੀ ਤੀ। ਅਤੇ ਮੁਹ ਥੀ ਕਹਿ ਭਿਸ
 ਕਿਆ ਖੈਰ ਹੈ ਅਰ ਨਾਹੀ ਖੈਰ। ਮੁਝ ਕਉ ਤੁਯਹ ਹੈਗ ਨਹੀ ਲਗਿ ਹੈ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਕਹਿਆ ਸੇਖ ਜੀ ਖੈਰ ਹੈ ਪਰ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਨਾਹੀ ਖੈਰ। ਜੇ ਤੁਮੋ ਕਹਿਆ ਓਗਾਇ ਦੇਵੇਗਾ। ਤੁ
 ਮਾਰੀ ਕਉ ਨਸੀ ਜਾਗਾ ਮੇਰੇ ਕੀ ਹੈ। ਤੁਮਹ ਮਾਰੇ ਪਾਸੇ ਛੁਰਾਇ ਲੇਵੇ। ਤੁਸੇ ਖਾਅਗੇ ਦਸਤ ਪੇਸੀ ਕੀ ਤੀ। ਅਤੇ ਮੁਹ ਥੀ ਕਹਿ ਭਿਸ
 ਪਾਕਉ ਟਕਰਤਾ ਹੈ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਸੇਖ ਜੀ ਤੁਮ ਕਹਤੇ ਹੈ। ਤੁਸੇ ਖਾਅਗੇ ਦਸਤ ਪੇਸੀ ਕੀ ਤੀ। ਅਤੇ ਮੁਹ ਥੀ ਕਹਿ ਭਿਸ
 ਕਹਿਤਾ ਹੈ ਸੇਖ ਮਾਰਤਾ ਹੈ। ਤੁਓ ਬਾਰੇ ਖਾਕਹਿਆ ਕਉ ਸੇਖ ਤੁਕਰਤਾ ਬਾ। ਜੇ ਕਿਆ ਹਿ
 ਦ ਕੀਤਰੀ ਫਕਰਤਾ ਹੈ ਉਠਾਇ ਦੇਵੇਗਾ। ਅਥਕਿਉ ਮੁਕਰਤਾ ਹੈ। ਤੁਸੇ ਖਾਅਗੇ ਦਸਤ ਪੇਸੀ ਕੀ ਤੀ। ਅਤੇ ਮੁਹ ਥੀ ਕਹਿ ਭਿਸ
 ਤੁਪਾ ਜਾਇ ਤੁਕਉ ਕਿਆ ਪਹੁਚਤਾ ਹੈ। ਹਮ ਵਿਨੇ ਫਕੀਰ ਹੈ ਆਪਸ ਮੇਰੇ ਗੁਰੂ ਸੇਵੇਗੇ
 ਤੁਆਪਣੇ ਟਿਕਾਣੇ ਬੈਠਰਹਾ। ਤੁਓ ਬਾਰੇ ਖਾਕਹਿਆ ਹਮਾਰਾ ਟਿਕਾਣਾ ਤੁਪੇ ਕੇ ਸਾਥ ਹੈ। ਹਮਤ
 ਪੈ ਕੇ ਮਰੀ ਵਹੈ ਅੰਸਾ ਕੁਲਾਪੀ ਛੇ ਮਾਰਨਾ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਕੁਈ ਖਾਜੀ ਹਮ ਅ
 ਰੇ ਫਕੀਰ ਹੈ ਤੁਮ ਇਸੇ ਤਰਾ ਚਹੀਤੇ ਹੈ। ਤੁਸੇ ਖਾਅਗੇ ਦਸਤ ਪੇਸੀ ਕੀ ਤੀ। ਅਤੇ ਮੁਹ ਥੀ ਕਹਿ ਭਿਸ
 ਦ ਕੇ ਮਸਲਾ ਮਾਨ ਹੈ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਨਾਹ ਮਹਿੰਦ ਨਾਮ ਸਲਾਮਾਨਾ। ਨਾ ਬੰਦ
 ਪਨੇ ਨਪਨੇ ਕੁਰਾਨਾ। ਵੇਨੇ ਬੀਚ ਬਸੈ ਸੇਤਾਨਾ। ਏਕੀ ਏਕਾ ਏਕ ਸੁਬਾਹਾਨਾ। ਕਹੈ ਨਾਨਕ ਸੁਣ

ਪੀਰ ਆਦਰ ਮਾਨਾ ਦਾ ਵਾਕੁਲੇ ਤੇ ਏਕ ਪਛਾਨਾ। ਤਾਫੇਰ ਸੇਖ ਆਦਰ ਮਾਨ ਕਰਹਿ ਆਸੁ ਵਿਤੇ ਨਾ ੨੩੬
 ਨ ਕਤੇਰਾ ਮੁਸਬ ਕਿ ਆਹੈ। ਤਾਗੁ ਰੂਨਾਨ ਕਜੀ ਕਹਿ ਆ। ਮਜਬ ਹਮ ਆਗਾ ਸਚਾ ਨਾਮਾ ਜਿਨ
 ਏਤੇ ਕੀਏ ਅਨੇ ਕਉ ਪਾਵਾ ਪੂਜੀ ਸਚ ਸਚਾ ਵਪਾਰਾ ਦੁਜਾ ਸੁਠਾ ਹੋਇ ਖੁਆਗਾ ਜੋ ਆਇ ਆਸੋਰ
 ਲਏ ਹਾਗ। ਤਿਸ ਪਰ ਨਜਰ ਰਖੈ ਗਵਾਗਾ ਸਚ ਖੁਦਾਇ ਏਹੈ ਹੋਇ ਸੁਠਾ। ਦਾਵੇ ਅਗਨ ਦਿਠੈ ਏਹੈ ਸੁਠਾ
 ਸੁਧੀਰ ਦਾਵੈ ਮੈਨ ਹੀ ਖੁਦਾਇ। ਨਾਨ ਕਰ ਸੈ ਸਚਾ ਰਾਹਾ। ਤਾਫੇਰ ਸੇਖ ਆਦਰ ਮਾਨ ਕਰਹਿ ਆਸੁ
 ਰੋਜੀ ਜੇ ਖੁਦਾਇ ਕੋ ਪਿਆਰੇ ਹੋ ਸੋ ਕਿਛੁ ਨਾਹੀ। ਤਾਗੁ ਰੂਨਾਨ ਕਜੀ ਕਹਿ ਆ ਜੇ ਖੁਦਾਇ ਕੋ ਪਿਆਰੇ
 ਹੋਇ ਤਿਨ ਖੁਦਾਇ ਪਿਆਰਾ। ਦਿਲ ਮੈ ਸਾਬਤ ਏਕ ਕਾਰਾ। ਪੀਛੇ ਪਉਨ ਸੁਠਾ ਭੇਖਾ। ਸਭ ਸੂਰਤ
 ਮੈ ਏਕੋ ਦੇਖਾ। ਜਗਦੇਖੇ ਹੋਇ ਸਲਾਮੀ। ਖਾਇ ਹਲਾਲ ਸਭ ਤੁਜੇ ਹਰਾਮੀ। ਸੋ ਬੰਦਾ ਦਰਗਾਹ
 ਹਮੇਖਰਾ। ਏਕ ਕੀ ਸਿਫਤ ਦੁਜੇ ਤੇ ਰੂਹਾ। ਨਾਨ ਕਰ ਪੈ ਸੁਧੀਰ ਆਦਰ ਮਾਨਾ। ਏਕ ਖੁਦਾਇ ਦੁਜ
 ਸੈਤਾਨਾ। ਤਾਫੇਰ ਆਦਰ ਮਾਨ ਕਰਹਿ ਆਸੁ। ਸੁਏ ਤੇ ਰੇਤ ਪਾਤੋ ਹੀ ਨਜਰ ਤਲੇ ਕੋਈ ਨਾਹੀ ਆਵਤਾ। ਤਾਫੇ
 ਰਗੁ ਰੂਨਾਨ ਕਜੀ ਕਹਿ ਆ। ਨਦਰ ਹਮਾ ਰੀ ਸਭ ਤੇ ਦੁਰਾ। ਜਹਾ ਖਾਲ ਕਤ ਹਾਰੈ ਹਜ਼ੂਰਾ। ਏਕ ਦਮ
 ਕਰੀ ਕੁਲ ਨ ਜਾਇ। ਮੈ ਸਾਦੀ ਆਗਾ ਹੁਬਤਾਇ। ਖਾਲ ਕਦੇ ਕਸਬ ਕੀਏ ਬੰਦੇ। ਜਿਸ ਪਰ ਹਮ ਸੋ
 ਕਿਸੀ ਨ ਨਿੰਦੇ। ਸਭ ਕੋ ਜਾਣੇ ਆਪ ਤੇ ਕੁਲਾ। ਸੋ ਈਹਾ ਜਰ ਖਾਲ ਕਦਰ ਖਲਾ। ਸੁਵਿਸੇਖ ਜਿਨ ਆ
 ਪਪਟਾਇਆ। ਕਹੈ ਨਾਨ ਕਖਾਲ ਕਤਿਨ ਪਾਇਆ। ਤਾ ਸੇਖ ਕਹਿ ਆਸੁ ਨਾਨ ਕਤੇ ਨੁਵਰੀ ਇਨ
 ਇਤਹੁਈ ਪੈ। ਅਰਹਮ ਕਉ ਦੀਦਾਰ ਦੀ ਆਕਰੇ। ਮਿਹਰਵਾਨ ਗੀ ਕੀਤਾ ਕਰੇ। ਤਾਗੁ ਰੂਨਾਨ ਕਜੀ
 ਕਹਿ ਆਵਰੀ। ਮਿਹਰਵਾਨ ਗੀ ਦੇਹਾ ਹੋ ਜੇ ਕੀਤੇ ਨੁਕੀਤ ਜਾਣਨਾ। ਅਤੇ ਦਾਵਾ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਬੰਨ੍ਹਾ ਨਾਹੀ

ਜੇ ਪੈਦਾਇਸ ਹੈ ਸੇ ਸੁਖੁ ਦਾਇਦੀ ਹੈ। ਆਪੁ ਨਾ ਕੋਈ ਚੰਗਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਨਾ ਕੋਈ ਮੰਦਾ ਹੋਇਆ
 ਹੈ। ਜੇ ਹੁਖੁ ਦਾਇਦਾਇਆ ਹੈ ਤੇ ਤਾਹੀ। ਤੁਸੇ ਖੁਆ ਦਰਮਾਨ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਪੈਰ ਤੇ ਹਥ
 ਥੇ। ਕਹਣ ਲਗਾਹ ਮਕੋ ਕੁਛੁ ਗੁਸਤਾ ਕੀ ਪੜੀ ਹੈ ਸੇ ਤੁਮਹ ਮਕੋ ਮਾਛੁ ਕਰਨੀ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਕਹਿਆ ਸੇ ਖਜੀ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਪਿਆਰਿ ਆਵਿ ਚਗਾ ਸਤਾ ਕੀ ਕੋਈ ਨਾਹੀ ਹੋਈ। ਅਤੇ ਜੇ ਕਾਈ
 ਭੁਲਿਆ ਚੁਕਿਆ ਪਉਦੀ ਹੈ ਤੁਖੁ ਦਾਇਬ ਖਾਸੀ ਦੋ। ਪਰ ਆਪਣੀ ਵੇਲੇ ਬਰਦਾਰ ਹੋਣਾ
 ਉਹ ਜੇ ਕਈ ਰਖੁ ਦਾਇ ਦੇ ਪਿਆਰੇ ਆਖਿਆ ਹੈ। ਜੇ ਸਤੁਰ ਸੇ ਸਲਾਹ ਹੈ ਜਾ ਕੋ। ਸਦਾ ਸਾਖ ਪੈ
 ਕੀ ਬਰਤਾ ਕੇ। ਸੇ ਖਜੇ ਕਹੀਏ ਕੋਟ ਅਠਾ ਸੀ। ਛੁਪ ਨ ਕੋਟ ਤਾ ਕੀ ਖੇਲ ਖਾਸੀ। ੧॥ ਬਾਬਾ ਮੋਗਰੀ
 ਬਕੀ ਕਿ ਗੁਜਰਾਵੇ। ਮਜਲ ਸਦਰ ਮਹਲ ਕੋ ਪਾਵੇ। ੧॥ ਰਹਾਉ। ਤੇਤੀ ਸਕਰੋੜੀ ਹੈ ਖੇਲ ਖਾਨ
 ਲਖ ਚਉਗਾ ਸੀ। ਫਿਰੇ ਦੇਵਾਨਾ। ਬਾਬੇ ਆਦਮ ਕਉ ਕੁਛ ਨ ਦਰਾਇਆਈ। ਉਨ ਭੁਗਿਓ ਸਤੁ
 ਨੇਰੀ ਪਾਈ। ੨॥ ਦਿਲ ਖਲਹ ਲਜਾ ਕੇ ਜਰ ਦਰੁ ਬਾਨੀ। ਛੁਡ ਕਤੇ ਬਕਰੇ ਸੇ ਤਾਨੀ। ਦੁਨੀ
 ਆਵੇ ਸਰੇ ਸਹੇ ਲੋਈ। ਅਪਨਾ ਕੀ ਆਪਾਵੈ ਸੋਈ। ੩॥ ਤੁਮਹ ਤੇ ਹਮ ਦੀ ਨਾ ਭਿਖਾਰੀ। ਦੇਹੁ
 ਜਬਾਬ ਹੋਇ ਬਜਗਾਰੀ। ਕਹਤੁ ਕਈ ਰਤੇ ਗੀਪ ਨਹਿ ਸਮਾਨਾ। ਅਪਨੇ ਨ ਜੀ ਕਰਾਖ ਰਹਮਾਨ
 ਸਦੁ ਸੇ ਖਜੀ ਜੇ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਪਿਆਰੇ ਹੈ ਨ ਤਿਨਾ ਨ ਖੁਦਾਇ ਦਾ ਖੈਫੁ ਅਠੇ ਪਹਰਾਇ ਲਤੇ ਰਹਦਾ ਹੈ
 ਉਹ ਕਦੀ ਤੁਗਾਛ ਲਾਹੀ ਰਹਦੇ। ਤੁਸੇ ਖੁਆ ਦਰਮਾਨ ਕਹਿਆ ਅਮਨਾਤ ਪਾਜੀ। ਜੇ ਕੁਛੁ
 ਕਹਦੇ ਹੈ ਸੇ ਦੁਰਸਤਿ ਕਹਦੇ ਹੈ। ਤੁਓ ਬਾਰੇ ਖਾਪ ਠਾਣੁ ਕਹਿਆ ਕਿਉ ਸੇ ਖਤੁ ਪੇ ਕਉ ਉਠਾਵੇ
 ਥੇ। ਤੁਸੇ ਖਕਹਿਆ ਉਥਾਰੇ ਖਾਹ ਮਜਾਣ ਤੇ ਥੇ ਜੇ ਅਉਗਹਿ ਦੂਜੇ ਹੈ ਸੇ ਬੁਤ ਪਰਸਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈ।

ਸੋਯਹੁਤੀਕਰਤਾਹੋਵੇਗਾ। ਅਥਹਮਕਉਮਲਮਹਾਅਜੇਯਹਬੰਦਾਖਦਾਇਕਾਹੈਖਾਸਾ। ਤਾਗੁਰੂ ੨੪੦
 ਨਾਨਕਜੀਸੇਖਪਾਸੋਵਿਚਹੁਆਪਰਪਠਾਏਛੋਰੇਨਾਹੀ। ਦੋਇਦਿਨਉਥਾਰੇਖਾਂਦੇਘਰਗੁਰੂਨਾਨ
 ਕਜੀਰਹਿਆ। ਤੀਸਰੇਦਿਨਪੱਥੇਕੇਆਇਆ। ਆਇਆਤਾਚੋਣੀਨੰਦਰਸਨਦਿਤੇਸੁ। ਤਾਅਗੇ
 ਮੰਦੇਤੁਪੈਰਤੇਢਾਹਿਪਈ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਮੰਦੇਤੁਤੁਆਸਾਬੈਰਹਦੀਨਜਰਨੀਘੋਓਦੀ
 ਤਾਮੰਦੇਤੁਕਹਿਆਜੀਮੇਰੇਭਾਗ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਮੰਦੇਤੁਦੀਧੀਏਤੇਰੇਵੇਭਾਗਹੋਨਦੇ
 ਖੇਮਤਕੇਈਮਨਵਿਚਗਿਣਤੀਕਰਦੀਹੋਵੇ। ਸਤਿਵੇਗੇਮੰਦੇਤੁਜੀਵੀਵੇਇਧੀਆਹੋਈਆਵੇਘਰ
 ਲਗਿਆ। ਫੇਰਜਾਤੀਜੀਵਾਰੀਹੋਈਆਚਲੀਆ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਬਹੁਤਿਆਜਜੀਕਰ
 ਤਾਅਗੇਕੀਤੀ। ਪਰਕਰਤਾਹਭਾਵੇਦਾਸਾਹਿਬਨਾਮੰਨੇ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਉਦਾਸਹੋਇਆ। ਤਾ
 ਆਖਿਓਸਕਾਈਥਾਲਾਚਲੇਤਾਇਕਉਦਾਸੀਕਰਿਆਵੀਏ। ਤਾਭਾਈਥਾਲੇਆਖਿਆਕਿਪਰਦੀ
 ਥੋਲਹੁਭਾਈਜੀਵਾਹੁਗੁਰੂ। ਸਾਖੀਹੋਰਜਸੀ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਭਾਈਥਾਲਾਉਚ
 ਸਾਯਦਲਸਾਸਟ੍ਰਕਰਹੈ। ਤਾਭਾਈਥਾਲੇਆਖਿਆਭੁਲਾਜੀ। ਦੋਵੇਗਏਪਜਾਵਡੀਵੇਲਾਹੋਇਆ
 ਤਾਂਦਰੀਆਉਨਾਵਣਗਏ। ਤਾਂਇਕਸਿੰਦੀਅਗੇਨਾਵਦਾਆਹਾ। ਜਾਨਾਵਣਲਗੇਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀ
 ਥਾਣੀਉਚਰੀ। ਗੁਰਮੁਖਨਦੰਗੁਰਮੁਖਵੇਦੰਗੁਰਮੁਖਰਹਿਆਸਮਾਈ। ਗੁਰਈਸਰਗੁਰਗੋਰ
 ਖਬਰਮਾਗੁਰਪਾਰਬਤੀਮਾਈ। ਜੇਹਉਜਾਣਾਆਖਾਨਾਹੀਕਹਣਾਕਥਨਨਾਜਾਈ। ਗੁਰਾਇਕਦੇ
 ਹਥੁਭਾਈ। ਸਕੁਨਾਜੀਆਕਾਇਕਦਾਤਾਸੇਮੇਵਿਸਰਨਜਾਈ। ੧। ਤੀਰਥਨਾਵਾਜੇਤਿਸਭਾਵਾਇਓ
 ਭਾਇਕਿਨਾਇਕਗੀ। ਜੇਤੀਸਿਰਠਉਪਾਈਵੇਖਾਵਿਣਕਰਮਾਕਿਮੀਸੇਲਈ। ਮਤਿਵਿਚਰਤਨਾ

ਵਾਹੁਰਮਾਣ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਇਕਗੁਰ ਕੀ ਸਿਖ ਸੁਣੀ ॥ ਗੁਰਾਇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਬੁਝਾਈ ॥ ਸਭੁ ਨਾਜੀ ਆਕਾਹਿ ਕਦਾ ॥
 ਸੋ ਮੈ ਵਿਸਰਨ ਜਾਈ ॥ ੩ ॥ ਪਾਤਾਲ ਪਤਾਲ ਲਖ ਅਗਾਸਾ ਅਗਾਸਾ ॥ ਓੜਕ ਓੜਕ ਭਾਲ ਬਕੇ ॥
 ਦਕੁ ਹਨ ਇਕ ਵਾਤਾ ॥ ਸਹਸ ਅਠਾਰ ਕਹਨ ਕਤੇਬਾ ਅਸਲ ਇਕ ਧਾਤਾ ॥ ਲੇਖ ਹੋਇ ਤਾਲਿਖੀ ਅੰ
 ਲੇਖੇ ਹੋਇ ਵਿਣਾਸਾ ॥ ਨਾਨਕ ਵਤਾ ਆਖੀ ਅੰ ਆਪੇ ਜਾਣੇ ਆਪ ॥ ੩ ॥ ਇਕ ਦੁਜੀ ਭੋਲਖ ਹੋਇ ਲਖ
 ਹੋਇ ਲਖ ਵੀਸਾ ॥ ਲਖ ਲਖ ਗੋੜਾ ਆਖੀ ਅੰ ਏਕ ਨਾਮ ਜਗਦੀਸਾ ॥ ਏਤੁ ਰਹਾ ਪਤੁ ਪਉੜੀ ਆਰਜੀ
 ਅੰ ਹੋਇ ਇਕੀਸਾ ॥ ਸੁਣੁ ਗਲਾ ਅਕਾਸ ਕੀ ਕੀਦਾ ਆਈ ਰੀਸਾ ॥ ਨਾਨਕ ਨਦਰੀ ਪਾਈ ਅੰ ਕੁੜੀ ਕ
 ਰੀ ਠੀਸਾ ॥ ੪ ॥ ਹੋਰ ਬਾਣੀ ਬਹੁਤ ਹੋਈ ਤਾ ਸਿਦੀ ਵੇਇ ਜਾਹਗਾ ਅਟਕਿਆ ॥ ਇਕਗੁਰ ਮੁਖ ਤੋ
 ਇਕ ਪਤਾਲੀ ਅਕਾਸੀ ਤੇ ॥ ਤਾਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਤੇ ਭਾਈ ਬਾਲਾਨਾ ਵੇਰਹੇ ॥ ਤਾ ਸਿਦੀ ਗਇਆ
 ਆਪਣੇ ਪੀਰ ਬੇ ॥ ਪੀਰ ਅੰਗ ਪੁਛਿਆ ਬਚਾ ਦਿਨ ਕਿਉ ਚਾਹੀਓ ॥ ਤਾ ਸਿਦੀ ਆਖਿਆ ਜੀ ਵੇਪੀ
 ਰ ਸਲਾਮਤੀ ਮੈ ਨਹਿ ਕਹੈ ਰਾਨ ਗੀਲ ਗੀਹੈ ॥ ਪੀਰ ਕਹਿਆ ਬਚਾ ਕੇਹੀ ॥ ਤਾ ਸਿਦੀ ਫੇਰ ਕਹਿਆ
 ਪੀਰ ਸਲਾਮਤੀ ॥ ਹੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਹੋਵੁ ਦਰੀਆ ਓਵਿਚ ਨਾ ਵਦਾ ਆਹਾ ॥ ਸੋ ਉਸ ਬਕਾਉ ਜੋ ਬਾਕਿਆ ਸੋ
 ਕੁਫਰ ਦਾ ॥ ਤੁਫਿਰ ਪੀਰ ਪੁਛਿਆ ਕੇਹਾ ਬਚਾ ॥ ਤਾ ਸਿਦੀ ਕਹਿਆ ਪੀਰ ਸਲਾਮਤੀ ਤੁਸਾ ਕਹੇ
 ਚਉਦਾਤ ਬਕਾ ॥ ਅਤੇ ਪੈ ਕੰਬਰ ਭੀ ਕਹੇ ਚਉਦਾ ॥ ਅਤੇ ਕੁਰਾਨ ਵਿਚ ਭੀ ਚਉਦਾ ਲਿਖੇ ਹੈ ॥ ਅਤੇ ਉ
 ਸੇ ਰਾਤੁ ਫਾਨ ਧੋਲਿਆ ॥ ਜੋ ਲਖ ਹੀ ਲਖ ਕਹੇ ਹੈ ਨਾ ॥ ਮੈਂ ਨਾ ਤੁਤ ਦਰੀ ਹੋਰਾਨ ਗੀਲ ਗੀਹੈ ॥ ਤਾ
 ਫੇਰ ਪੀਰ ਪੁਛਿਆ ਬਚਾ ਓਹ ਹੋਵੁ ਫਕੀਰ ਕਿਥੇ ਛੁਡੀਓ ॥ ਤੁਫੇਰ ਸਿਦੀ ਆਖਿਆ ਜੀ ਵਰੀਅ
 ਓਵਿਚ ਛੁਡੇ ਆਹੇ ॥ ਤੁਫੇਰ ਪੀਰ ਆਖਿਆ ਜਾਹਿ ਬਚਾ ਸਦਿ ਲਿਆਉ ॥ ਤਾ ਸਿਦੀ ਸਦਣ ਚਲਿ

ਅਸਤਾਗੇਰਾਹਵਿਚਹੀਸਿਸੇ। ਤੁਸਿਦੀਆਖਿਆਚਲੇਵਰਵੇਸੇਮੈਰਾਪੀਰਤੁਜਾਨੁਯਾਦਕਰ ੧੪੯
ਦਾਹੈ। ਤੁਗੁਰਨਾਨਕਜੀਥੋਲਿਅਚਲਵਰਵੇਸਤੈਰੇਪੀਰਦੇਦੀਵਾਰਨੁਚਲੇਆਹੈ। ਤੁਓਹਸਿ
ਦੀਵਹਾਨੁਲੋਗਾਇਆ। ਅਗੇਪੀਰਉਤੀਕਵਾਣੁਥੋਲਾਆਹਾ। ਤੁਗੁਰਨਾਨਕਜੀਦੇਖਾਈਦਿ
ਤੀਜਾਇਮੁਕਾਬਲੇਹੋਇ। ਤੁਪੀਰਅਗੇਪੁਛਿਆ। ਉਤੇਸੰਦੇਪਹੀਅੰਨ੍ਹਦਿਤੇਅਚਾਇਨਾ। ਤੁ
ਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆ। ਗਲੀਅਪਾਰਸੰਦੀਆਜੋਮੰਗੋਸੰਦੇਨਾ। ਤੁਪੀਰਸਯਦਜਲਾਲਦਸ
ਤਪੋਸੀਲੀਤੀ। ਅਤੇਮੁਹਬੀਬਚਨਕਹਉਸਾ। ਯਾਰਸਲਾਮਾਲੇਕਬਰਾਖੁਦਈਸਚਚਉ। ਅ
ਰਗਹਿਕਿਆਬਸੇਖਆਖਸੁਣਾਈਸਚਮੁੰ। ਤੁਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆ। ਸੇਖਸੁਣਾਉਸਚਅ
ਤੇਦਰਗਹਿਸੋਹਨਸਚੀਆ। ਸੁਠਿਆਨਾਹੀਬਉਫੇਰਚਉਗਾਸੀਸੁਟੀਆ। ਤੁਫੇਰਸਿੰਦੀਥੋ
ਲਿਆਪੀਰਸਲਾਮਤੀਮੇਰੀਧਾਤਈਵੇਰਹਿਗਈ। ਅਤੇਤੁਸੀਆਪਵਿਚਪਰਚਗਏ। ਤੁਪੀਰ
ਕਹਿਆਆਖਬਚਾਤੁਕਿਆਖਨਹੈ। ਤੁਸਿਦੀਆਖਿਆਜੀਤੁਸਾਡੀਚਉਦਾਕਹੇਅਤੇਕੁਰਾਨ
ਪੈਕੰਬਰਤੀਚਉਦਾਆਖੇਅਤੇਇਸਵਰਵੇਸਲਖਹੀਲਖਆਖੇ। ਮੈਇਉਆਖਦਾਹਾਂਦਿਖਾਇ
ਹਉਠਾਕੇਤੁਸੀਪੈਕੰਬਰਵਠੇਕੇਕੁਰਾਨਵਠੇ। ਤੁਪੀਰਆਖਿਆਬਚਾਉਠਾਕੋਈਨਾਹੀ। ਜਿਨਾ
ਜੁਠਉਦਈਨਜਹਿਖਲਾਹੈਤਿਨਾਚਉਦਾਆਖੇ। ਅਤੇਜਿਨਾਸਖਾਦੀਨਜਰਖਲੀਤਿਨਾਸਖ
ਹੀਆਖੇ। ਕੁਰਾਨਕਵਰਵੇਸਲਖਾਦੇਅਗੇਕਿਆ। ਤੁਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਅਗੇਥੀਅੰਤਾ
ਤੁਪੀਰਨਗਖਿਆਬਚਾਸਖਾਦੇਅਗੇਇਸਨੁਕੀਖਬਰਨਾਹੀ। ਜਿਥੇਤੋਈਇਸਦੀਨਜਰਖਲੀ
ਆਹੀਤਿਤੁਨੀਇਨਆਖੀ। ਤੁਸਿਦੀਆਖਿਆਜੀਏਜੋਗੁਰਮੁਖਆਖਦਾਹੈਸੋਕਿਆਆਖ

ਦੇਹੈ। ਤੁੰ ਪੀਰ ਫੇਰ ਪੁਛਿਆ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਦਰ ਦੇ ਸਗੁਰ ਮੁਖ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸ ਨੇ ਆਖ ਦੇਹੈ। ਤੁੰ ਗੁਰੂ ਨਾ
 ਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਪੀਰ ਜੀ ਮੈ ਨਾ ਹੀ ਜਾਣਦਾ। ਤੁੰ ਫੇਰ ਪੀਰ ਕਹਿ ਆ ਨਾਨਕ ਦਰ ਦੇ ਸਲੋਟ ਨਾ
 ਹੀ। ਤੁੰ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਜੀ ਮੈ ਤੁਸੀਂ ਥੋ ਪੁਛਣ ਆਇਆ ਹਾਂ। ਤੁੰ ਫੇਰ ਪੀਰ ਕਹਿ ਆ
 ਸਣ ਨਾਨਕ ਦਰ ਦੇ ਸਜੇ ਅਸਾਡੇ ਮੰਤ੍ਰ ਲਈ ਥੋ ਲੀ ਪੁਛੇ ਤੁਨੇ ਕੜੇ ਨੀ ਗਰਬੀ ਦਸ ਦੇਵਨਾ ਅਤੇ
 ਤੇਰੇ ਮੰਤ੍ਰ ਲਈ ਥੋ ਲੀ ਹੋ ਤੁੰ ਜਾਣਦਾ ਹੋ ਸੋ ਆਖ। ਤੁੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਜੀ ਮੈ ਹਥੋ ਤੁਸੀਂ
 ਥੋ ਪੁਛਣ ਆਇਆ ਹਾਂ। ਤੁੰ ਸਯਦ ਜਲਾਲ ਸਿੰਘ ਮੰਗੀ ਦਸ ਭੇਸੇ। ਲਗਾ ਆਖ ਦਸੁਣੁ
 ਦਾਇ ਦੇ ਉਧੀ ਦਿਓ। ਇਹ ਦਰ ਦੇ ਸ ਅਸਾਡੇ ਤਕੀਏ ਥੋ ਠੇਹੈ ਨਾ। ਅਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪ ਥੋ ਠਾਇ
 ਲੇਹਾਂ। ਤੁੰ ਸਾ ਅਸਾ ਥੋ ਧਿਹ ਜ ਕਰ ਕੇ ਜਾਣੇ ਅਸਾ ਅਗੇ ਉਜਰ ਕਰ ਦੇ ਆਹੈ। ਅਤੇ ਅਸਾ ਅ
 ਵਦਿ ਆ ਤੇ ਨੀਏ ਨਾ ਅਗੇ ਉਜਰ ਨਾ ਹੀ ਕਰਣਾ ਜੋ ਕੁਛ ਆਖ ਨ ਸੋ ਬਜਾਇ ਲਿਆਵਣਾ।
 ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿ ਓਸ ਜੋ ਅਸਾਡੇ ਆਵਦਿ ਆ ਤੇ ਨੀ ਤੁਸਾਇ ਬੋਓ ਠਾਨਾ ਹੀ। ਤੁੰ ਗੁ
 ਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਪੀਰ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਕਿਥੇ ਜਾਵੇਹੈ। ਤੁੰ ਪੀਰ ਕਹਿ ਆ ਅਸੀਂ ਗੁਰ ਮੁਖਾ ਦਾ ਜ
 ਥਾ ਬਲੇਣ ਜਾਵੇਹੈ। ਤੁੰ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਕਿਥੇ ਜਾਵੇਹੈ। ਤੁੰ ਪੀਰ ਕਹਿ
 ਆ ਜੀ ਅਸੀਂ ਮੇਕੇ ਜਾਵੇਹੈ। ਤੁੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਜੀ ਉਜੀ। ਤੁੰ ਪੀਰ ਇਕ ਜੁਧਾਗ
 ਲ ਪਾਇਆ। ਅਤੇ ਥੋ ਲਾਸਿ ਰਤੇ ਲੀ ਤੀ ਅਤੇ ਇਕ ਹਥ ਅਸਤਾਵਾ ਅਤੇ ਇਕ ਹਥ ਅਸਤਾ।
 ਅਤੇ ਪੈਰੀ ਕਉ ਸਾਪਾਈਆ। ਅਤੇ ਗਲਿਆ ਗਾਇਆ। ਤੁੰ ਭਾਈ ਥੋ ਲ ਪਾਛਿਆ ਜੀ ਮੰਕਾ
 ਓਹ ਜਿਥੇ ਮਰਦਾਨਾ ਗਾਇਆ ਸੀ ਕੇ ਕੋਈ ਹੋਰ ਮਕਾਹੈ। ਤੁੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਸੁਣਤੁ

੨

ਈਥਾਲਾਭਿਗਮਕਾ। ਤੁਫੇਰਕੁਈਥਾਲੇਪੁਛਿਆਜੀਉਬੋਕਿਸਪਾਸਹੁਜਥਾਲਿਆਵਸੀ ३੪੨
 ਤਾਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਸੁਣਕੁਈਥਾਲਾਫੁਕੀਰਹੈਥੰਦਗੀਦਾਪੁਰਾ। ਪਰਪੀਰਕਚਹੈਸਾ।
 ਸਯਾਵਜਲਾਲਜਾਏਜਹਜਚੜਿਆ। ਤਾਇਕਪਹਾੜਨਜਰਆਇਆ। ਤਾਸਯਦਜਲਾਲ
 ਕਹਿਆਜਹਜਇਸਪਹਾੜਨਾਲਗੇਤਾਏਹੁਪਹਾੜਦੇਖਜਾਈਐ। ਤਾਸੁਖੜਵਗਿਆਜਹਜ
 ਜਾਇਉਸੇਪਹਾੜਨਾਲਲਗਾ। ਤਾਜਹਜਵਿਚਹੋਕਾਮੀਸਿਆ। ਜਾਰੇਜਿਸਉਤਰਨਹੈਉਤਰ
 ਪਵੇ। ਤਾਸਯਦਜਲਾਲਉਤਰਪਇਆ। ਤਾਜਹਜਰਵਾਨਾਹੋਇਆ। ਤਾਪੀਰਜਾਇਚੜਿਆਪੁ
 ਹਾੜਤੇ। ਜਾਵੇਖੇਤਾਂਕੁਲੀਆਵਸਤੁਲਥੀਆਹੈਨਾ। ਹੁਛੀਆਸੇਜਾਵਿਛੁਵਣੇਵਿਛੋਪਏਹੈਨਾ।
 ਪਰਰਹਣਵਾਲਾਕੋਈਨਹੀ। ਤਾਪੀਰਮਨਵਿਚਜਾਤਾਜੋਇਹਸਮਿਗੀਹੈਸੋਕੋਈਰਹਣਵਾਲੇ
 ਭੀਹੋਸਨਾ। ਤੁਫੇਰਆਇਕਾਰਿਲਗਾਲਹਗਦਾਤੁਮਾਸਦੇਖਣਾ। ਵੇਖੇਤਾਸਮੰਦਵਿਚਮੀਹੁਵਸਦੇ
 ਹੈ। ਤਾਪੀਰਦੇਵਿਲਵਿਚਗੁਜਰੀਜੇਏਖੁਰਾਇਏਹੁਕਿਆਜਿਥੇਲੋੜੀਦਾਨਾਹੀਤਿਥੇਵਸਦਾਹੈ।
 ਤਾਮੀਹੁਵਸਦੇਰਹਿਗਇਆ। ਤੁਫੇਰਏਹੁਪਹਾੜਉਪਰਆਇਕਾਰਿਮਹਲਾਇਤਵਿਚਆਇਆ।
 ਜਾਵੇਖੇਤਾਉਥੇਵੇਵਸਕੀਨਜੋਆਹੋਸੋਆਪੋਆਪਣੀਜਾਹਗਾਈਠੇਹੈਨਾ। ਸਾਯਾਉਨਦਾਕੁ
 ਰੀਆਗਾ। ਜਿਸਦੇਮਖੇਲਗਾਤਿਸੇਪਾਸਥਾਹਿਗਇਆ। ਉਨਾਨਾਇਛਾਭੋਜਨਕੁਦਰਤਿਨਾਲ
 ਉਤਰਦਾਆਹਾ। ਉਨਾਸਭਨਾਨੁਮਹਾਰਉਤਰਿਆ। ਜਿਸਦੇਪਾਸਇਹਬੈਠਾਆਹਾ। ਤਿਸਜਾਇ
 ਆਪਣੇਗੁਰਦੇਵਪਾਸਕਹਿਆ। ਅਗੋਉਸਪੁਛਿਆਫਲਾਣੇਅਹਾਰਉਤਰਿਆ। ਇਸਆਖਿ
 ਆਜੀਉਤਰਿਆ। ਤੁਫੇਰਉਸਪੁਛਿਆਪਰਚੋਹੈ। ਤਾਇਸਆਖਿਆਜੀਨਾਹੀਪਰਚੋ। ਤਾਉ

ਸਫੇਰ ਪਾਛਿਅ ਆਕਿਉ। ਤੁੰ ਇਸ ਆਖਿਆ ਜੀਉ ਕਿ ਜੇ ਕਿਸੇ ਮੰਤ੍ਰ ਛੱਬੀ ਦਰਵੇਸ਼ ਆਇਆ ਹੈ
 ਸੇਉ ਸਨੁ ਨਾਹੀ ਉਤਿਰਿਆ। ਤੁੰ ਓਸ ਫੇਰ ਕਹਿਆ ਅਗਰ ਫਿਸਦਾ ਅਤੇ ਓਹ ਕਿਸਦਾ। ਇਸ
 ਕਹਿਆ ਅਗਰ ਭੀ ਉਸੇ ਦਾ ਅਤੇ ਓਹ ਭੀ ਉਸੇ ਦਾ। ਤੁੰ ਫੇਰ ਉਸ ਕਹਿਆ ਤੁੰ ਕਿਆ ਚਿਕਾਰ ਗੇ
 ਹਰ ਫੇਰ ਸਿਆਨ ਲਾਵੇ। ਤੁੰ ਏਹੁ ਫਿਰ ਆਇਆ। ਦੇਨ ਸਿਧਿ ਓਸੁ ਬੈਠਾ ਆਪੇ ਖਾਧਿ ਓਸੁ।
 ਤੁੰ ਸਈ ਯਦੁ ਨ ਲਾਲ ਭੁਖਾ ਰਹਿਆ। ਪਰ ਜਾਗਦਾ ਰਹਿਆ। ਦੇਖਾ ਆਵੇ ਤੇ ਨਾਹੀ ਡਿਠੇ ਪਰ
 ਜਾਂਦੇ ਤੁੰ ਦੇਖੀਏ। ਜਾਪਰ ਭਾਤ ਹੋਵੇ ਤੇ ਆਈ ਅਤੇ ਉਨਾ ਦੀ ਉਡਾਰੀ ਦਾ ਵਖਤ ਹੋਇਆ। ਤੁੰ
 ਸਈ ਯਦੁ ਜਲਾਸ ਦੀ ਆਪ ਲਕਸ਼ ਗਈਆ। ਜਾਓ ਨਾ ਉਡਾਰੀ ਲੀਤੀ ਤੁੰ ਇਸ ਦੀ ਆਪ
 ਲਕਸ਼ ਲੀਆ। ਤੁੰ ਏਹੁ ਬਹੁਤ ਬਿਸਮਾਦ ਗੀ ਦੇ ਘਾਟ ਹੋਇ ਗਇਆ। ਤੁੰ ਫੇਰ ਲਹ ਗਾਤੁ ਮ
 ਸਾਲ ਗਾ ਦੇਖਣ। ਦੇਖੇ ਤੁੰ ਇਕ ਜਹਜਹ ਲਗਾ ਰੁਝਣ। ਤੁੰ ਫੇਰ ਇਸ ਦੇ ਜੀ ਗੁਜਰੀ। ਜੇ ਦੇਖ
 ਏਤੁੰ ਏਹੁ ਕਿਆ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਰਨ ਪੁਕਰ ਆਇਆ ਹੈ। ਕੋਈ ਕਰ ਜਕਦ ਕੇਵਲ ਸਤ ਪਾਈ ਹੈ ਤੁੰ
 ਨੂੰ ਇਤਨਾ ਤੁਰ ਸਭੀ ਨਾਹੀ ਆਵਦਾ। ਤੁੰ ਓਹ ਜਹਜਹ ਰੁਝਣੇ ਰਹਿ ਗਇਆ ਜਾਇ ਪਤੁ ਲਗਾ ਤੁੰ
 ਰਸ ਯਦੁ ਜਲਾਸ ਆਖਿਆ ਸਵੇਲੇ ਹੀ ਜਾਈਏ ਜੇ ਆਵੇ ਦੇ ਦਿਸਨਾ। ਜਾਏ ਹਜਾਇ ਕਰ ਦੇਖੇ ਤੁੰ ਆਪੇ
 ਆਪਣੀ ਜਹਗਾ ਬੈਠੇ ਹੋਨਾ ਫੇਰ ਉਸੇ ਦੇ ਪਾਸ ਬੈਠ ਗਇਆ। ਤੁੰ ਫੇਰ ਉਨ ਲੈ ਅਗਰ ਉਤਰਿਆ ਇ
 ਸਨੁ ਨਾ ਉਤਰਿਆ। ਤੁੰ ਓਹ ਸਾਧ ਫੇਰ ਬਿਸਮਾਦ ਹੋਇਆ ਫੇਰ ਆਪਣੇ ਗੁਰ ਦੇਵ ਪਾਸ ਖੜਾ ਹੋਆ ਤੁੰ ਫੇਰ ਉ
 ਸੁ ਪਾਛਿਅ ਅਗਰ ਉਤਰਿਆ। ਕਹ ਓਸ ਜੀਉਤਰਿਆ ਫੇਰ ਉਸ ਕਹਿਆ ਪਰ ਚੋਹੇ। ਤੁੰ ਫੇਰ ਇਸ ਆ
 ਖਿਆ ਜੀ ਨਾਹੀ ਪਰ ਚੋ। ਤੁੰ ਉਸ ਕਹਿਆ ਕਿਉ। ਤੁੰ ਇਸ ਕਹਿਆ ਜੀ ਓਹ ਜੇ ਕਲਵਾ ਲਾ

ਦਰਵੇਸ ਅਜਭੀ ਭੁਖਾ ਧੈਠਾ ਹੈ। ਤਾ ਗੁਰ ਦੇਵ ਕਹਿਆ ਦਿਖਾਉ ਸਨੁ ਸਦ ਲਿਆਉ ਉਸ ਵਿਚ ੨੪
 ਕਿਆ ਤੁਕ ਸੀਰ ਹੈ। ਓਹ ਤੁਅ ਭੁਲ ਸਾਹ ਬ ਹੈ। ਤਾ ਸਈ ਯ ਵਜ ਲਾ ਲਨੁ ਸਦ ਲੈ ਗਇਆ। ਤਾਂ ਅੰਗੇ
 ਗੁਰ ਦੇਵ ਪੁਛਿਆ ਕਹੁ ਭਾਈ ਤੂੰ ਕਿਥੇ ਹੈ। ਤਾ ਜਲ ਲਾ ਲਾ ਖਿਆ ਜੀ ਮੈ ਓਹ ਬੀ ਪੰਗ। ਤਾਂ ਉਸ ਗੁ
 ਰ ਦੇਵ ਕਹਿਆ ਤੇਰੀ ਉਮਰ ਕਿਤ ਨੀ ਹੈ। ਤਾ ਜਲ ਲਾ ਲ ਕਹਿਆ ਜੀ ਮੈ ਨੁ ਮਲੁ ਮਨਾ ਹੀ। ਤਾਂ ਉਸ ਫੇ
 ਰ ਗੁਰ ਦੇਵ ਕਹਿਆ ਤੂੰ ਆਪਣੀ ਉਮਰ ਵਿਚ ਕਦੀ ਭੁਖਾ ਭੀ ਰਹਿਆ ਹੈ। ਇਨ ਦੁਹਾ ਦਿਨਾ ਬਾ
 ਧਾ। ਤਾ ਜਲ ਲਾ ਲ ਕਹਿਆ ਜੀ ਮੈ ਆਪਣੀ ਸਮਾਲ ਵਿਚ ਕਦੀ ਨਾ ਹੀ ਭੁਖਾ ਰਹਿਆ। ਤਾਂ ਉਸ ਗੁਰ
 ਦੇਵ ਕਹਿਆ ਸੁਣ ਭਾਈ ਤੂੰ ਸਚ ਕਹੁ ਤੇ ਕਿਆ ਗੁਸ ਤਾਂ ਕੀ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਜੇ ਤੂੰ ਨੂੰ ਦੇਇ ਦਿਨ ਭੁਖਾਰ
 ਖਿਆ। ਤਾਂ ਜਲ ਲਾ ਲ ਕਹਿਆ ਮੈ ਤਾਂ ਕਛੁ ਨਾ ਹੀ ਕੀਤਾ। ਤਾਂ ਉਸ ਗੁਰ ਦੇਵ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਤੂੰ ਪਰਤਾ
 ਤੁਕ ਸੀਰ ਨਾ ਹੀ ਲਾਈ ਜਾਦੀ। ਤੂੰ ਸੀ ਆਪਣੀ ਤੁਕ ਸੀਰ ਜਾਹ ਰਿਕਰੇ। ਤਾ ਜਲ ਲਾ ਲ ਕਹਿਆ ਜੀ
 ਮੈ ਦੇਇ ਦਿਨ ਲਹਰਾ ਤੁਮਾ ਸਾਧਿਠਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਉਸ ਗੁਰ ਦੇਵ ਕਹਿਆ ਲਹਰਾ ਵਿਚ ਕਿਆ ਡਿਠੇ
 ਤਾਂ ਜਲ ਲਾ ਲ ਕਹਿਆ ਜੀ ਕੁਲ ਮੀ ਹੁਸਮੁੰਦ ਵਿਚ ਵਸਦਾ ਆਹਾ। ਮੈ ਆਖਿਆ ਜਾ ਸਾਹ ਬ ਇਹ
 ਕਿਆ ਜਿਥੇ ਲੁਕੀ ਦਿਖੈ ਤਿਥੇ ਵਸਦਾ ਨਾ ਹੀ। ਅਤੇ ਜਿਥੇ ਨਾ ਹੀ ਲੋਕੀ ਦਾ ਤਿਥੇ ਵਸਦਾ ਹੈ। ਤਾ
 ਸੁਣੋ ਰਹ ਗਇਆ। ਤਾਂ ਫੇਰ ਗੁਰ ਦੇਵ ਪੁਛਿਆ ਅਜ ਕਿਆ ਹੋਇਆ। ਤਾ ਜਲ ਲਾ ਲ ਕਹਿਆ ਅਜ
 ਇਕ ਜਹਾਜ ਲਗਾ ਭੁਬਣ ਤਾਂ ਅਸਾ ਆਖਿਆ ਖੁਦਾਇ ਤੂੰ ਕਿਆ ਕਰਨਾ ਹੈ ਕੋਈ ਰੰਨ ਪੁਤ ਛਰ
 ਆਇਆ ਹੈ ਕੋਈ ਕਰ ਜਕਫ ਕਹਿਥੇ ਪਲੇ ਆਇਆ ਹੈ। ਏਹੁ ਤੂੰ ਕਿਆ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਤਾ ਜਲ ਲਾ
 ਜਾਇ ਫੀਰ ਲਗਾ। ਤਾਂ ਓਹ ਗੁਰ ਦੇਵ ਬੋਲਿਆ ਇਸ ਬੇ ਮੁਖ ਨੂੰ ਏ ਥੋਕ ਛਾਏਹੁ ਕੋਈ ਵਡਾ ਬੇਮ

ਖਆਇਆ ਹੈ। ਇਸਮੰਤੁਲਵਿਚ ਬਣਦਾ ਨਹੀ। ਤੁੰਜਲਾ ਲਕਹਿਆ ਜੀ ਮੈਂ ਕਿਆ ਕੀਤਾ। ਤੁੰ
 ਉਸਗੁਰਦੇਵ ਕਹਿਆ ਉਸਤਾ ਆਪਣਾ ਭਾਣਾ ਕਰਣਾ ਤੂੰ ਉਸਦਾ ਸਹੀ ਕਰੋਇਆ। ਜੇ ਤੂੰ ਉਸਦਾ
 ਕੀਤਾ ਲਗਾ ਮੇਟਣਾ। ਤੂੰ ਹੁਣ ਵਡਾ ਆਦਮੀ ਹੋਇਗਾ ਇਸਨੂੰ ਤੂੰ ਹੁਣ ਲਗਾ ਜਾਣ ਨਜੇ ਮੇਰਾ ਹੁਕਮ
 ਹੁਣ ਲਗਾ ਚਲਣਾ। ਤੂੰ ਵਡਾ ਬੇਮੁਖ ਹੋ। ਤੁੰਜਲਾ ਲਾਘਾ ਖਿਆ ਜੀ ਗੁਰਮੁਖ ਕਉ ਏਹੋ ਦੇਹੈ ਨਾ।
 ਤੁੰ ਉਸਗੁਰਦੇਵ ਆਖਿਆ ਸੁਣਦੇ ਰਹੇ ਸਜੇ ਉਸਦਾ ਹੁਕਮ ਭਾਣਾ ਮੈਂ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖਾ। ਅਤੇ ਜੇ ਉ
 ਸਦੇ ਕੀਤੇ ਵਿਚ ਸੁਕ ਕਰੇ ਸੋ ਬੇਮੁਖਾ। ਤੁੰਜਲਾ ਲਕਹਿਆ ਗਾ ਸਜੀ ਭੁਲਾ ਹੋਇਆ ਨੇੜੇ ਨਿਸਾ
 ਹੋਈ। ਚਲੇ ਆਹਿ ਮਕੇ ਆਪਣੇ ਤੁਕੀਏ ਹਿਕਦਰਵੇ ਸਫ਼ਰ ਆਇਹਾ। ਤੁੰ ਉਸਗੁਰਦੇਵ ਕ
 ਹਿਆ ਸੁਣਦੇ ਰਹੇ ਸਾ। ਜਿਸਨੂੰ ਤੁੰ ਆਸਣ ਬੈਠਾਇਆ ਇਸਨੂੰ ਸੋਭਿਤ ਸਕੁ ਕਿਛੁ ਜਾਣਦਾ ਹੈ।
 ਤੁੰਜਲਾ ਲਕਹਿਆ ਦੁਰਸਤੁ ਜੀ। ਤੁੰਜਲਾ ਲਨ ਮਹਾਰ ਉਤਰਿਆ। ਜਲਾ ਲਭੀ ਖਾਧਾ।
 ਜਲਾ ਲਗਾ ਜਾਗਣਾ। ਜੇ ਦੇਖਾ ਕਿ ਸਰਾਹ ਜਾ ਦੇਹੈ ਨਾ। ਅਤੇ ਆਵੇ ਕੇਹੜੇ ਰਾਹੁ ਹੈ ਨਾ। ਚ
 ਰਪਹਰਿ ਰਾਤ ਜਾਗਦਾ ਰਹਿਆ। ਜਾਉ ਨਾ ਦੀਉ ਰੂਰੀ ਦਾ ਵਖਤਿ ਹੋਇਆ। ਤੁੰਜਲਾ ਲਦੀ
 ਆਪਲ ਕਾਲਗਿਆ। ਤੁੰਜਲਾ ਲਸਮਾ ਸੁਆਜੇ ਅੰਤੁ ਨਹੀ ਆਵਦਾ ਅਤੇ ਉਹਦੇ ਰੋਸ ਬੈ
 ਠਾ ਹੈ। ਤੁੰਜਲਾ ਲਦੇ ਦਿਲ ਵਿਚ ਆਈ ਜੇ ਜਗਾ ਜਇ ਬੇਆਇਲੇ ਗਤੁ ਜਾਇ ਪਹੁੰਚੀਏ। ਤੁੰ ਹੀ
 ਕਜਹਾ ਜਨੁ ਸੁਖ ਫਲ ਦੇਨ ਲੈ ਆਇਆ। ਤੁੰਜਲਾ ਲਚਨ ਬੈਠਾ। ਫੇਰਿ ਜਗਾ ਜਨੁ ਸੁਖ ਫਲ
 ਲਦੇ ਰਾਹੁ ਹੋਇਆ। ਤੁੰਜਲਾ ਲਾਪਣੇ ਆਸਣ ਆਇਆ। ਆਇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਨੂਮਿ ਆਵਸਤੁ ਪੋਸੀ ਲੀਤੀ। ਅਗੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਪੀਰ ਜੀ ਦੇਹੁ ਗੁਰਮੁਖਾ ਦਾ

ਜਥਾਥਾ ਤਾਂ ਜਲਾ ਲਕਹਿਆ ਸੁਣਨਾ ਨ ਕਰਵੇ ਸਤੈ ਨੁ ਸਭ ਕਿਛੋਰੇ ਸਨਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ੩੪੪
 ਜੀ ਕਹਿਆ ਪੀਰ ਜੀ ਜੋ ਕ੍ਰਮੁ ਤੁਸੀ ਜਥਾਥਾ ਲਿਆਇਹੈ ਸੋਈ ਆਖਹੁ। ਜਲਾ ਲਕਹਿਆ ਨਾਨਕ
 ਕਰਵੇ ਸਾ। ਜੋ ਕੋਈ ਹੁਕਮੁ ਖੁਦਾਇ ਦਾ ਮਨਿ ਦਾਹੈ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਕੀਤੇ ਵਿਚ ਸਕ ਲਿਆਵਦਾ ਹੈ ਤਾ ਉਹਦੇ ਮਖਹੈ। ਏਹੁ ਜ
 ਸੋਈ ਗੁਰਮੁਖਹੈ। ਅਤੇ ਜੋ ਕੋਈ ਉਸਦੇ ਕੀਤੇ ਵਿਚ ਸਕ ਲਿਆਵਦਾ ਹੈ ਤਾ ਉਹਦੇ ਮਖਹੈ। ਏਹੁ ਜ
 ਥਾਥਾ ਲਿਆਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਪੀਰ ਜੀ ਏਹੁ ਜਥਾਥਾ ਤੁਸੀ ਕਿਥੋ ਲਿਆਇ
 ਹੈ। ਤਾਂ ਜਲਾ ਲਕਹਿਆ ਸੁਣਨਾ ਨ ਕਰਵੇ ਸਾਹਿ ਕਜੇ ਪਹਾਨੁ ਟਾਪੂ ਵਿਚ ਆਹਾ। ਉਥੇ ਕਰਵਤ
 ਦੇਵਰਵੇ ਸਾਹਦੇ ਆਹੇ। ਉਨਾ ਨੁ ਕਰਵਤਿ ਦਾ ਅਹਾਰ ਉਤਰੇ। ਅਤੇ ਉਨਾ ਦਚਾਹੁ ਕੋਈ ਨ ਜਰ
 ਨਾ ਆਇਆ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਉਹ ਕਉਣੁ ਆਹੇ। ਤਾਂ ਜਲਾ ਲਕਹਿਆ ਨਾਨਕ
 ਕਰਵੇ ਸਉਨਾ ਦਾ ਸਾਇਆ ਜਬਰ ਆਹਾ ਸੋਈ ਕਾਈ ਨਹੀ ਪਈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ
 ਆਪੀਰ ਜੀ ਅਸਾਨੁ ਵਿਦਾ ਦੇਹੁ। ਤਾਂ ਜਲਾ ਲਕਹਿਆ ਤੁਸਾਨੁ ਰਜਾਇ ਖੁਦਾਇ ਦੀ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਿਹੋ ਆਹ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਈਥਾ ਲੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਉਥੇ ਕਉਣੁ ਆਹੇ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ
 ਯਾਸੁਣੁ ਭਾਈ ਉਥੇ ਨਰਦ ਗੁਸਾਈ ਦੇ ਸਿਖ ਆਹੇ। ਸੰਗਤ ਆਹੀ ਪੁਰਨ ਸਾਧ ਆਹੇ। ਤਾਂ ਫੇਰ
 ਈਥਾ ਲੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਹੁਣ ਕਿਧਰ ਨੂੰ ਹੋਵੇਹੋ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਭਾਈ ਥਾਲਾ ਪਟੁਸ
 ਧਫਰੀ ਦੇ ਜਾਈਏਗੇ। ਤਾਂ ਭਾਈ ਥਾਲੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਫਰੀਦ ਸਾਧ ਤਾ ਅਗੇ ਹੀ ਚਾਲੇ ਆਹੈ। ਤਾਂ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਭਾਈ ਥਾਲਾ ਫਰੀਦ ਦੀ ਸਤ ਵੀ ਜਾਹਗਾਹੈ। ਸੇਖ ਬਿਰਾਹ ਮਪਰ ਭੁਲ
 ਫਕੀਰਹੈ। ਤਾਂ ਫੇਰ ਭਾਈ ਥਾਲੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਜਲਾ ਲਕਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਭਾ

ਈਬਾਲਾਨਲਾਲਤੇਬਹੁਤਦਰਹੈ। ਖੁਦਇਦਾਪਿਆਗਾਹੈ। ਤੁਭਾਈਬਾਲੇਆਖਿਆਜੀਚ
 ਲੀਏ। ਅਤੇਉਸਦਾਮੁਰੀਦਹੈਸੋਭੀਖੁਦਾਇਦਾਪਿਆਗਾਹੈ। ਉਥੇਚਲੇਪਟਣਸੇਖਫਰੀਦੇ
 ਆਏ। ੫੦॥ ਬੋਲਹੁਤਾਈਜੀਵਹੁਗੁਰਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ ॥ ਗੋਸਟਿਸੇਖਬਿਰਮਕੀਗੁਰ
 ਨਾਨਕਜੀਨਾਲਹੋਈ। ਅਤੇਕੁਮਾਲਦਰਦੇਸਾ। ਗੁਰਨਾਨਕਜੀਅਤੇਕੁਈਬਾਲਾ ਰਾਵੀਨਦੀਤੇ
 ਵੇਆਹਲਦੇਅਪਵਿਚਆਇਆ। ਮਾਂਝੇਮਾਂਝੇਉਦਿਆਨਵਸਤੀਆਅਪਵਿਚਦੇਗੁਰਨਾਨਕਜੀਅਤੇਕੁ
 ਈਬਾਲਾਆਏ। ਪਟਣਸੇਖਫਰੀਦੇਸਦਾਪਹਰਿਦਿਨਰਹਦੇਕੋਹਦੁਹਾਵੇਵਿਚਆਇਥੈਠੇ
 ਪਟਣਦਾਪੀਰਸੇਖਫਰੀਦੀਅਭਿਲਾਦਸੇਖਬਿਰਾਹਮਬਾਲਾਗਾਜਾ। ਸੇਖਬਿਰਾਹਮਦਾਮੁ
 ਰੀਦਖੁਦਾਇਦਾਪਿਆਗਾਸਕਨੀਆਚੁਨਣਆਇਆਸੀ। ਪੀਰਦੇਹੁਕਮਨਾਲਕਾਮਸ
 ਦਰਦੇਸਖਬਰਦਾਰਖੁਦਾਇਦਾਪਿਆਗਾ। ਖੁਦਾਇਦੀਖਬਰਜਾਣਦਾਥਾ। ਲਕਣੀਅਚੁ
 ਣਦਾਸੀ। ਤੁਗੁਰਨਾਨਕਜੀਸਲੋਕਸਿਫਤਾਵੇਚਰਿਤਾ। ਸਲੋਕ ਆਪੇਪਟੀਕਲਮਆਪ
 ਉਪਰਲੇਖਭੀਤੀ। ਏਕੋਕਹੀਐਨਾਨਕਾਦੁਜਾਕਹੇਕੀ। ੧॥ ਤੁੰਬਾਧੇਨਾਨਕਜੀਆਪਣੇਖ
 ਆਲਨਾਲਸੋਲਕਕਹਿਆ। ਤੁੰਉਨਸੇਖਬਿਰਾਹਮਦੇਮੁਰੀਦਲਕਨੀਆਆਪਣੇਪੀਰਦੇ
 ਲੰਗਰਨੰਚਣਦਾਸੀ। ਉਨਸੁਣਿਆ। ਸੁਣਿਕੈਗੁਰਨਾਨਕਜੀਪਾਸਮਾਇਆ।
 ਆਇਕੋਰਦਸਤਪੰਜੇਲੈਦੁਆਇਸਲਾਮਕਾਰਿਥੈਠਾ। ਅਰਜਨਕੀਤੀਓਸੁਜੀਪੀ
 ਰਸਲਾਮਤੀਇਹਥੈਤਮੈਕੈਵਤਸੁਣਾਈਐ। ਤੁਗੁਰਨਾਨਕਜੀਧਿਆਨਨਾਲਆ
 ਖਿਉਸਾ। ਜੇਫਕੀਰਖੁਦਾਇਦੇਪਿਆਗੇ। ਆਪੇਪਟੀਹੈ ਆਪੇਕਲਮਹੈ॥

ਆਪੋਲਿਖਣੁ ਗਰਹੈ॥ ਧਿਆਆਖਨ ਨਜੇਬੀਦਹੈ॥ ਤਿਸਵਿਚਭੀਖੁਦਾਇਹੈ॥ ਅਤੇਕਲ ੪੫
 ਮਜੇਬੀਦੇਬਾਬਲਿਖੀਹੈ॥ ਸੋਏਹੁਭੀਆਪੋਖੁਦਾਇਹੈ॥ ਹੋਰਦੁਜਾਜੇਜਾਣੀਏਸੋਕੀਆਕ
 ਰਜਾਣੀਏ॥ ਜੇਏਹੁਖੁਦਾਇਹੈ॥ ਏਹੁਬੀਦਹੈ॥ ਕਬੀਰਕਹਿਆਹੈ॥ ਜੇਖਾਲਕਖਲਕਵਿਚਖ
 ਲਕਪੁਰਰਹਿਆਸਭੁਠਾਈ॥ ਹੋਕੋਈਜਾਣਨਕੁਲੋਭਾਈ॥ ਤੁਗਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਆ
 ਪੋਸੇਵਕਹੈ॥ ਆਪੋਸਾਹਿਬਹੈ॥ ਧਿਨਾਇਕਸਬੀਦੁਜਾਨਾਹੀਕੋਇ॥ ਜਗਕਹਾਏਕੋਹੈ॥ ਤਾਂ
 ਓਛਕੀਰਆਪੁਪ੍ਰੀਰਬੇਆਇਆ॥ ਆਇਕਰਆਖਿਓਸਪੀਰਸਲਾਮਤੀ॥ ਏਕਜੇਮੈ
 ਨਾਨਕਵੇਦੀਹਿਦੁਜੇਵੇਖਿਆਹੈ॥ ਸੁਮੈਨਖੁਦਾਇਦੀਸਰਤਹੈ॥ ਅਲਹਪਛਾਨਤਾਹੈ॥ ਸੋਈ
 ਹੈਜਾਪੋਜਿਨਇਕਜਾਤਾਸੋਹਕਤਾਲਾਨੁਅਪਾਨਿਆਹੈ॥ ਤੁਪੀਰਕਹਿਆਬਚਾਕਮਾਲਦਿਖ
 ਹਿਦੁਤੇਖੁਦਾਇਦੀਸੁਰਤਿ॥ ਤੁਕਮਾਲਕਹਿਆਪੀਰਸਲਾਮਤੀ॥ ਨਾਨਕਹਿਦੁਖੁਦਾਇਦੀਸੁ
 ਰਤੁਮੈਨਖੁਦਾਇਤੀਹੈ॥ ਤੁਬਸੇਖਧਿਰਾਹਮਪੀਰਕਹਿਆਜੁਬਚਾਮੈਰਾਜਬਾਬਨਾਨਕਕੀਖਿ
 ਨਵੰਦਾ॥ ਜੇਇਸਜਬਾਬਦਾਸੁਆਲਵਿਤੋਸਤੋਓਹਹਕਤਾਲਾਕੁਪਹੁਤਾਹੈ॥ ਜੇਨਾਵਿਤੋਸਤਾਹ
 ਕੋਝੁਠਹੈ॥ ਤੁਬਸੇਖਧਿਰਾਹਮਕਹਿਆਸਲੋਕਾਪੈਰਵੀਖੁਦਾਇਪੁਛੀਆਸੁ॥ ਇਕਸਾਹਿਬ
 ਦੇਹਦੀ॥ ਕੋਹਜਾਸੇਵੀਕੋਹਜਾਰਦੀ॥ ਤਿਸਕਾਪੁਮਾਰਬਾ॥ ਜੇਹਿਕਸਾਹਬਹੈਦੁਇਹਦੀਹੈਨ
 ਨਕਜੀ॥ ਹਿੰਦੁਆਖਦੇਹੈਨਜੇਅਸਾਵਿਚਸਹੀਹੈ॥ ਅਤੇਮੁਸਲਮਾਨਆਖਦੇਹੈਨਅਸਾਹੀ
 ਵਿਚਸਹੀਹੈ॥ ਵਿਖਾਖੁਦਾਇਹਿਕਤਰੀਕੇਦੁਇ॥ ਸਹੀਕੋਹਕੋਰਾਹਵਿਚਕਰੀ॥ ਅਤੇਅਣ
 ਸਹੀਕੋਹਕੋਰਾਹਵਿਚਕਰੀ॥ ਤੁਬਏਹਬੈਤੁਸੇਖਧਿਰਾਹਮਪਾਸੋਲੋਕਰਿਓਸਾਤਕਮਾਲਮੁਰੀ

ਦਸੇਖਥਿਗਹਮਦਾਗੁਰਨਾਨਕਜੀਪਾਸਆਇਆਆਇਕਾਰਿਆਥਿਓਸਜੀਪੀਰਮ
 ਲਾਮਤੀਜੀਮੇਰੇਪੀਰਤੋਂਭੈਤੋਂਭੈਤਕੀਤਾਹੈ॥ਓਸਦੇਜਥਾਥਦਾਸੁਆਲਮੈਕੂਮਿਲੇ
 ਤਾਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਆਖਾਵੇਖਾ॥ਕਿਆਉਨਖੁਦਾਇਦੇਖਿਓਅਰਿਜਥਾਥਮੀਰਿ
 ਆਹੋਸਾ॥ਉਨਖਾਦਮਥੈਤਆਖਸੁਣਾਇਆ॥ਤਾਗੁਰਨਾਨਕਜੀਥੈਤਦਾਸੁਆਲਮਥਿ
 ਆ॥ਸਰੀਅਤਮੈਉਪਰਸਲੈਕਦਾਜਥਾਥ॥ਹਿਕਾਸਾਹਿਬਇਕਾਹਦਾ॥ਹਿਕੇਸੇਵੀ
 ਦੁਜੇਕੋਰਦਿ॥੧॥ਸਲੋਕ॥ਦੁਜਾਕਾਹਿਸਿਮਰੀਐਜੀਮੇਤੇਮਰਜਾਇ॥ਇਕੋਸਿਮਰੇ
 ਨਾਨਕਜੋਘਟਿਘਟਿਰਹਿਆਜਮਾਇ॥੩॥ਤਿਸਕਾਪ੍ਰਮਾਰਥ॥ਤਾਥਾਥੇਨਾਨਕਜੀ
 ਕਹਿਆਮੁਰੀਦਨੀਜੀਪੀਰਜੀਅਜੇਜਾਤੀਦੁਹਨੰਭਾਲਦਾਹੈਤਾਤੁਖੁਦਾਇਨਾਲਵਾਸਲਨ
 ਹੀ॥ਇਕਾਸਾਹਿਬਹਈ॥ਹਿਕੇਸੇਕੀਸੇਵਾਕਰਿ॥ਦੁਜੇਕਰਦੁਰੰਕਰਿ॥ਦੁਜਾਮਨਹਿਕਰ
 ਦੁਜਾਮਾਰਨਿਵਾਰ॥ਜਿਸਦਾਸਰਬਅਕਾਰਹੈ॥ਤਿਸਕੁਤੀਸੇਵਾ॥ਜੇਸਕੁਨਜੀਆਕੇਸ
 ਥਰਾਵਿਰਹਿਆਹੈ॥ਤਿਸਕੋਤੀਸਿਮਰਹੇਰਦੁਜਾਮਨਹਿਕਰਾ॥ਕਉਣਹਿਦੁਕਉਣਮੁਸਲਮਾ
 ਨਸਕੁਨਾਵਿਚਹਿਕੋਖੁਦਾਇਹੈ॥ਇਹਸਲੋਕਦਾਜਥਾਥਦਾਸੁਆਲਗੁਰਨਾਨਕਜੀਪਾ
 ਸੇਲੋਕਰਿ॥ਓਹਮਰੀਦਸੇਖਥਿਗਹਮਥਾਲੇਰਜੇਕਾਸੇਖਥਿਗਹਮਪਾਸਲੈਆਇਆ॥
 ਆਇਕਾਰਿਜਾਇਹੁਥੈਤਪ੍ਰਿਓਸਤਾਸੇਖਥਿਗਹਮਸੁਣਕੇਖੁਸੀਹਿਇਆ॥ਤਾਮੁਰੀਦਕੋਆ
 ਥਿਓਸਜੁਬਚਾਕੁਣਸਮਝਿਓਕਿਨਾਹੀ॥ਥਚਾਇਸਾਵਿਚਥਹੁਤਅਜਮਾਤਿਹੈ॥ਤਾਮੁਰੀਦ
 ਕਹਿਆਪੀਰਸਲਾਮਤੀਤੋਂਨੂਸਕੁਰੇਸਨਹੈ॥ਜਿਉਹੈਤਿਉਹੈ॥ਤਾਪੀਰਆਥਿਆਜਿਥਚਾ

ਜਿਨਾ ਖੁਦਾਇ ਬਾਇਆ ਹੈ ਸੇਹਿ ਕਰੁ ਪਹੁਤੇ ਹੈ ਨਾ। ਪਣ ਬਚਾਐ ਕਾਘਿ ਨਵੰ ਵਉ ਥਾਉ। ਮੈਓ ੨੪੬
 ਸਦਾ ਦੀ ਦਾਰ ਕਰੀ। ਮੁਰੀ ਵਕਹਿ ਆਪੀਰ ਸਲਾਮਤੀ ਭਲਾਈ ਹੈ। ਤਾਪੀਰ ਸੁਖ ਵਾਸਣਾ।
 ਸਵਾਹੋਇ ਚਲਿਆ। ਉਸ ਮੁਰੀ ਵਕਹਿ ਅਗੇ ਕਰੋ ਚਲਿਆ। ਜਿਥੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਹ।
 ਤਿਥਾਉ ਆਇਆ। ਪੀਰ ਆਵੇ ਹੀ ਕਹਿਆ ਸੁਖ ਵਾਸਣਾ ਹਉ ਤਰਿ ਕਰਿਆ ਖਿਓ ਸੁ।
 ਸਲੋਕੁ॥ ਸੇਖ ਕਹਿਆ ਯਾਰ ਸਲਾਮਾ ਲੇਖ ਗਾਖੁ ਦਾਈ ਸਚ ਚਉ। ਦਰਗਾਹ ਕਉਣ
 ਵਸੇਖ ਆਖਿ ਖਾਉ ਸਚ ਮੁੰ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੋਲਿਆ ਰੁਖਣਾ। ਸਚ ਅਲਾਈ ਸੇਖ
 ਦਰਗਾਹ ਸੇਹਿ ਨ ਸਚੀਆ। ਕਨੈ ਕਨੈ ਭੇਖ ਫਿਰ ਚਉ ਗਸੀ ਸੁਟੀ ਅਨਿ। ਜਿਸ ਲਾਮ ਲੇ
 ਕਨਾਨ ਕਵੇ ਦੀ ਖਦਾਏ ਕੋਪੇ ਆਰੇ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਪੀਰ ਜੀ ਸਲਾਮ ਅਲੇਖ
 ਕੋ ਪੀਰ ਜੀ ਆਈ ਏ ਜੀ ਸਰਫਰਜੀ ਹੁਈ ਗਰੀਬ ਨਵਾਜ ਹੋਹੁ ਜੀ। ਅਸੀ ਜੀ ਵੇਦੀ ਦਾਰ ਪੀ
 ਰਵਾਹੋਇਆ। ਉਦੁ ਉਦੁ ਦਲੇ ਉਰ ਕਰਿ ਗਲਿ ਮੇਲੇ ਬਹੁਤ ਭਾਉ ਕਰਿ। ਪੀਰ ਵਿਛਾਵਣੇ
 ਵਿਛਾਵਣੇ। ਪੀਰ ਅਤੇ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਨੇਉ ਪਰ ਬੈਰੇ ਇਕਠੇ। ਬਾਬੇ ਦਾ ਮੁਖ ਪੁਰ ਬਣਲ
 ਅਤੇ ਪੀਰ ਦਾ ਮੁਹ ਕਾਬੇ ਵਲਾ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਪੀਰ ਜੀ ਤੁਸਾ ਕਾਇਤ ਵਲ ਸਹੀ
 ਕੀਤਾਹੈ। ਤਾਸੇ ਖਾਬਿ ਗਾਹਮ ਕਹਿਆ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੁਸਲਮਾਨਾ ਕਾ ਵੀ ਨਾ ਅਰ ਪੀਰ ਕੀ ਠਉਰ
 ਹੈ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਪੀਰ ਜੀ ਖਦਾਇ ਬਾਵਹੁ ਭੁਲਣੇ ਵੀ ਭੁਵਾਲੀ ਏਹਾਹੈ। ਪੀ
 ਰ ਜੀ ਤੁਖੁ ਦਾਇਨਾਇ ਵਭਾਲ ਦਾਹੈ ਜਿਉ ਨ ਦੀਵਿ ਚਵ ਸਤ ਛੁਛੀ ਦੀਹੈ। ਤਾਪੀਰ ਆਖਿ
 ਆਨਾਨਕ ਜੀ ਮੈ ਤੈ ਬੈਤ ਸੁਣ ਕਰਿ ਬਹੁਤ ਹੋਰਾਨ ਥੀ ਆਸੇ। ਅਸਾ ਆਖਿਆ ਜੇਨਾ

ਦਾਇਹੁ ਬੈਤਹੈ ਤਿਨਾਦਾਦੀਦਾਰਕੁ ਕਰੀਏ। ਤਾਗੁਰੁ ਨਾਨਕਜੀ ਕਹਿਆ ਪੀਰਸਲਾਮਤੀ
 ਮਾਸੀਜੀਵੇ ਅਸਾਨੁ ਤੁਸਾਰੇ ਮੇਲਣੇ ਨਾਲਸਰਫੁ ਰਾਜੀਹੋਈ। ਤੁਸਾਰਾਦੀਦਾਰਹੋਇ।
 ਨਿਹਾਲਹੋਇ। ਤਾਪੀਰਕਹਿਆਜੇਏਨਾਨਕਮੈਕੁ ਤੈਥੇਤੁਦੋਹਿਅਨਦੀਹੋਗਾਨਗੀ
 ਲਗੀਹੋ। ਓਸਦਾਮਜਨਨਾਆਖੀਏ। ਤਾਗੁਰੁ ਨਾਨਕਜੀ ਕਹਿਆਜੀਪੀਰਸਲਾਮਤੀ
 ਫੁਰਮਾਈਏ। ਜੇਕੁਸੁਖੁਦਾਏਕੇਜਸੀਜਥਾਥੇਸੁਆਖਸਾਹੇ। ਤਾਗੁਰੁ ਨਾਨਕਜੀਤ
 ਏਪੀਰਖੁਦਾਇਦੀਖਬਰਾਪਿਨਣੇਦਾਸੁਆਲਕੀਤਾ। ਸਲੋਕ ਸੇਖਾਧਿਗਮ
 ਆਖਿਆ। ਪਾਤੁਪਟੇਲਾਪਜਕਰੀਕਬਲਕੀਪਹਾ। ਜਿਨੀਵੇਸੀਸਹਮਿਲੇਮੈ
 ਸੇਈਵੇਸਕਰਾ। ੪॥ ਤਿਸਕਾਪੁਮਾਰਥਾ। ਜੇਏਨਾਨਕਜੀਉਏਹੁਤੈਜੋਕਹਿਆਜੇ
 ਹਿਕੋਖੁਦਾਇਹੈ। ਸੋਹਿਕਖੁਦਾਇਕਿਉਕਰਪਾਈਤਾ। ਕਪੜੇਪਾੜਕਰੀਚੀਥੜੇਪੈਨ
 ਕਰਲੇਗੇਟੀਵਿਚਥੀਨਿਕਲਾਕਿਉਜਾੜਵਿਚਜਾਇਰਹਾ। ਕੇਨਿਹਾਲੀਆਇਸਤੀਆ
 ਪਰਮਹਲਛੋਰਕਰਾਖਿਥਾਪੈਨਿਕਲਾ। ਜਿਤਗਲਜਿਤਵੇਸਮੈਰਾਸਾਹਿਬਮੈਕੀਸਲੇਸਾਈਗ
 ਲਕਰਦਾਹਾ। ਪਰਤੁਮੈਕੁਓਹਬਾਤੁਸੁਜਿਤਵੇਸਜਿਤਮਿਹਨਤਮੈਕੁਸਾਹਿਬਮਿਲੇ। ਸੇਈਜ
 ਥਾਥਮੈਕੁਰੁਸਾ। ਤਾਗੁਰੁ ਨਾਨਕਜੀਸਰੀਯਤਵਿਚਸਲੋਕਸੁਆਲੇਬੈਤਦਾਇਤਾ ਕਾਹੇਪਾਤੁਪਟੇਲਾ
 ਪਜਕਰੇਕਮਲਕੀਪਹਰੇਕਾਇ। ਪਰਹੀਥੈਠੀਆਸਹਮਿਲੇਜੇਚਿਤਰਾਖਹੁਥਾਇ। ਸਲੋਕਦਿਤਾ
 ਪਰਹੀਮਪਵਿਦੇਸਧਿਰਨਿਤਸਾਰਸਮਾਲੇ ਨਾਨਕਮਿਲਿਦਿਆਫਿਲਨਸਗਈਜੇਨੀਅਤੁਰਸ
 ਕਰੇਇ। ੬॥ ਤਿਸਕਾਪੁਮਾਰਥਾ। ਜੇਏਸੇਖਜੀਕਿਤਕਾਰਣਤੁਕਪੜੇਪਾੜਦਾਹੈਕਿਤਕਾਰਣਤੁਖਿਥੜੀ

ਪੈਨਦਾਗਿਤਕਾਰਣਪਰਮਹਸਇਸਤੀਆਛੁਡਦਾਹੈ॥ਇਨੀਗਲੀਖੁਦਾਇਨਾਹੀਪਾਈਦਾ॥ ੨੪੭
 ਸਿਦਕਹੁਮੁਗਦਪਾਈਦੀਹੈ॥ਸੇਖਜੀਘਰਥੈਠਿਆਹੋਇਆਸਿਦਕਥਾਇਰਹਦਾਹੈ॥ਸਿਦਕ
 ਸਬੁਗੀਵਿਚਰਹਿਆਅਤੇਆਪਣਾਵਿਲਥਾਇਰਖੀਐਭੁਖੀਵੇਸੀਕੀਤੇਖੁਦਾਇਨਾਹੀਮਿ
 ਲਦਾ॥ਸੇਖਜੀਜੇਅਭਿਰਤਿਘਰਹੈਵੈਅਤੇਮਰਦਵਿਦੇਸਹੋਵੈ॥ਤੁਅਭਿਰਤਖਸਮਦੇਹਕਅ
 ਦਥਵਿਚਥਾਹਿਰਹੈਤੁਅਭਿਰਤਖਸਮਕੀ॥ਤੇਖਸਮਅਭਿਰਤਦਹੋਇ॥ਜੇਤੇਸੇਖਜੀਅਭਿਰ
 ਤਥਵਗਾਹਿਇਖਸਮਨਾਲਸਿਦਕਨਹੈਵਸਤੁਅਭਿਰਤਥਜਗਗਾਰਹੋਇਖਸਮਦੀਨਹੈ
 ਈ॥ਖਸਮਦੀਸਾਰਨਜਤੀਅਸਸੇਖਜੀਭਿਹਅਭਿਰਤਿਅਭਿਰਾਦੀਹੋਈ॥ਜੇਸਬੁਗੀਕਰਕੇ
 ਸਿਦਕਵਿਚਥਹੈਰਹੈਤੁਸਿਦਕਹੁਮੁਗਦਹੋਇ॥ਤੁਖਸਮਨੁਘਰਿਥੈਠਿਆਪਾਵੈ॥ਤੁਸੇਖਥਿ
 ਗਾਹਮਪੁਛੀਖਬਰਖੁਦਾਇਦੀ॥ਸਲੋਕ॥ਨਿਢੀਕੰਤਨਾਗਵਿਆਵਡੀਬੀਮਈਆਸਾ॥ਪੀਨ
 ਕੁਕੇਦੀਗੋਰਪਈਤੂੰਸਾਹਿਬਨਾਮਿਲੀਆਸਾ॥੧॥ਤਿਸਕਾਪੁਮਾਰਥਾ॥ਤਾਂਸੇਖਕਹਿਆਜੇਨਾ
 ਨਕਜੀਤੇਜੇਕਹਿਆਸਿਦਕਸਬੁਗੀਕਰਕੇਥਹਿਰਹੈ॥ਵਿਖਾਮੇਤਾਜਦਜਾਨਾਨਾਹੀਬਿਜਮ
 ਤਵਿਚਪਹੁਚਦੀਆਹੀਤੁਖਸਮਨਾਮਿਲਿਓ॥ਹੁਣਬਿਰਦਹੋਈਹੁਣਾਬਿਜਮਤਾਇਸਤੇਹੋਵਣੇ
 ਤੇਰਹੀਹੁਣਇਸਨੁਗੋਰਸਦਨਿਆਈ॥ਇਸਦਾਕਉਣਹਵਾਲਹੋਇ॥ਉਨੀਦਿਨਾਵਿਚਨਾ
 ਮਿਲਿਓ॥ਹੁਣਤੁਇਸਨੁਭਿਮੇਦਰਹੀ॥ਇਸਥਾਤੁਦਾਕੀਹਾਲਾਤੁਗੁਰਨਾਨਕਜੀਸਰੀਅ
 ਤਿਵਿਚਥੈਤਦਿਤਾ॥ਜਿਮਹਲਕੁਚਜੀਮਨੁਵਡੀਕਾਲੀਮਨੁਕੁਸੁਧਾ॥ਜੇਗੁਣਹੋਵਨਿਤੁਪੈਰ
 ਰਵੈਨਾਨਕਅਵਗੁਣਮੁਧਾ॥ਜੇਇਸਨੁਖਸਮਨਾਲਜਾਨੀਵਿਚਨਾਮਿਲੀਆਹੀ॥ਤੁਕੁਛਦੇ

ਸੁਖਦਾਏਵਿਚਨਾਹੀ। ਏਹਦੇਸਬੰਦੇਵਿਚਹੈ। ਅਉਰਤਜਾਕਚਜੀਹੋਦੀਹੈ ਅਤੇਖੁਸਮਹਸਨਕਰੈ
 ਸੁਪ੍ਰਭੋਦਾਹੈ। ਤਾਉਸਉਪਗਮਿਹਰਨਹੀਕਰਦਾ। ਅਤੇਅਉਰਤਸੁਚਜੀਹੋਦੀਹੈ ਅਤੇਸੀ
 ਗਾਰਵਿਚਰਹਦੀਹੈਮਹਲਤੇਭਲੀਖਸਬਈਆਵਦੀਹੈ। ਤਾਉਸਮਹਲਨੁਸਾਹਬਬਹੁਤਖੁਸੀ
 ਹੋਇਕਰਿਮਿਲਦਾਹੈ। ਅਰਜੇਮਹਲਕੁਚਜੀਹੋਵੈ ਅਤੇਮਹਲਤੇਸਨੇਹਾਣੁਆਵੈ। ਤਾਉਸਮਹ
 ਲਦੇਖਸਮਾਕਿਉਕਰਿਨਜੀਕਆਵੈ। ਕੁਚਜੀਏਤਹੈਜੋਖਸਮਦੀਸਾਰਨਜਾਣੈ। ਅਤੇਸਨੇਹਾ
 ਟੁਬਦਬੋਇਏਹਬਦਅਮਲਕਰੈ। ਚੋਰੀਜਾਰੀਨਿਦਾਅਹੀਕਾਰਕਰੈਕਰੈਪਕਰੈਲੋਕੁਮੋਹਤੂ
 ਠਹੈਲੈ। ਏਨੀਗਲੀਏਨੀਧਾਤੀਇਸਨੁਸਨੇਹਾਣੁਆਵਦੀਹੈ। ਜਾਏਹਬਲਾਈਇਸਨੁਹੈਨ
 ਤਾਸੇਖਜੀਇਸਨੁਸਾਹਿਬਖਸਮਕਿਉਕਰਨਜੀਕਆਵੈ। ਜਾਇਸਨੁਗੁਣਹੋਵਨਤਾਇਸਨੁ
 ਖਸਮਮਿਲੈ। ਤਾਸੇਖਧਿਰਾਹਮਕਹਿਆ। ਥੈਤਖੁਦਾਇਦੀਖਬਰਦਾਜੁਆਲਕੀਤੋਸੁ। ਕ
 ਉਣਜਅਖਰਕਵਣਗੁਣਕਵਣਸੁਮਣੀਆਮੰਤੁ। ਕਉਣਸੇਭੈਣੈਵੇਸਕਰੀਜਿਤਵਸਆਵੈਕ
 ਤੁ। ਏ॥ ਤਿਸਕਾਪੁਮਾਰਥ। ਤਾਸੇਖਧਿਰਾਹਮਕਹਿਆਜੇਏਨਾਨਕਜੀ। ਤੁਜੋਹੈਸੋਗੁਣਵੰਤ
 ਹੋਜਿਨੀਗਣੀਤੈਪਾਇਆਹੈਸੇਤੂੰਮੈਕੁੰਭੀਰੁਸਾ। ਜਿਨਾਕੀਕਮਾਇਕਰਿਸਾਹਿਬਕੀਮਿਲਿਆ
 ਸੇਗੁਣਤੂੰਮੈਕੁੰਭੀਰੁਸਾ। ਸੋਕਿਆਅਖਰਹੈਸੁਕਿਆਗੁਣਹੈ। ਸੋਕਿਆਮਣੀਆਮੰਤੁਹੈ। ਜਿਤੁਅ
 ਖਰਜਿਤਗੁਣਸਾਹਬਕੰਤਵਸਆਵਦਾਹੈ। ਤੁੰਗਾਰਨਾਨਕਸਰੀਅਤਿਵਿਚਥੈਤਕਹਿਆ। ਸ
 ਏਕਾ। ਨਿਵਣਸੁਅਖਰਖਿਵਣਗੁਣਜਿਹਬਾਮਣੀਆਮੰਤੁ। ਏਕੈਭੈਣੈਵੇਸਕਰੀਤਾਵਸਆਵੈ
 ਕੰਤ। ੧੦॥ ਸੇਵਾਕਰੈਜੋਕੰਤਕੀਕੰਤਤਿਸੀਕਹੋਇ। ਗਰਬੀਕੰਤਨਪਾਈਐਜੇਖਰੀਜੁਆਲਿ

ਓਹੋਇ॥ ੧੧॥ ਸੇਵਾਸਾਤਿ ਸਭਾਵਸੀ ਜਾਕੇ ਨਦਰਿ ਕਰੇਇ॥ ਨਾਨਕ ਸਭੇ ਸਹੀਆ ਪਲਹਰਿ ਕੰ ੩੪੮
 ਤਤਿ ਸੀਕਹੋਇ॥ ੧੨॥ ਤਿਸ ਕਾ ਪ੍ਰਮਾਣ॥ ਤਾਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਜੇ ਸੇਖ ਜੀਏ ਹੁਨਿ ਵਚ
 ਲਣਾ ਹਰਿ ਕਿਸੇ ਅਗੇ ਭੁਲਾਹੈ॥ ਸੇਵੇ ਹ ਅਖਰਹੈ॥ ਅਤੇ ਕੋਈ ਭੁਲਾਕਾਰਿ ਮਨਹੁ ਅਤੇ ਕੋਈ ਬੁਰਾਕ
 ਰਮਨਹੁ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਦੁਖ ਦੇਵੈ ਭੁਵੈ ਸੁਖ ਦੇਵੈ ਮਨੁ ਖਖਵੈ॥ ਤਾਇਹੁ ਇਸ ਨੂੰ ਗਣਹੈ॥ ਅਤੇ ਏਤ ਸੰਘ
 ਕੰਤ ਖਗ ਖਸੀ ਹੋਵਹੈ॥ ਅਤੇ ਜਿਹ ਬਾਤੇ ਭੁਲਾਸ ਬਦ ਬੈਲੋ ਜਿਹ ਬਾਤਿ ਸਿਫੁ ਤਿਸਾਹਿ ਬਕੀ ਕੂਰੇ
 ਤਾਇਹੁ ਮਣੀਆ ਮਤਹੈ॥ ਏਸ ਨੂੰ ਏਤ ਕਰਕੇ ਏਸ ਦੇਵ ਸਕੰਤ ਹੋਵਹੈ॥ ਜਾਇਤੁ ਨੀਆ ਵਸਤੂ ਬੰਦਾ ਕੇ
 ਈਵ ਸਕਰੇ ਤਾਸਾਹਿ ਬਖਸ਼ਾਇਖ ਸਮਜੇਹੈ ਸੋਇ ਸਦੇਵ ਸਹੇਰਾਹੈ॥ ਜਾਇਜੇ ਹੀ ਸੇਵਾ ਕਰੇ॥ ਪਣ
 ਜੇਏਹੁ ਸੇਵਾਸਾਹਿ ਬਨੁ ਭੁਵੈ ਤਾਜਿਤ ਨੀਆ ਸਹੀਆ ਕਹਾਵਦੀਆਹੈ ਨਤਿਤੁ ਨੀਆ ਪਟਿਕਾਈ
 ਨਾਹੀ ਕਹਾਵਦੀਆ॥ ਆਪੋ ਆਪਣੀ ਜਾਹਗਾ ਕਹਾਵਦੀਆਹੈ ਨਾ॥ ਜਿਹ ਦੇਹੀ ਸੁਇਲਈ॥ ਇਜੇ
 ਹੀ ਸੇਵਾ ਕਰੀ॥ ਇਜੇ ਹੀ ਸੇਵਾ ਕਰੀ॥ ਜੇਦੇਵੇ ਸਿਰੇ ਮੇਰਾ ਕੰਤ ਹੋਵੈ॥ ਤੁਭੁਲਾਹੋਵੈ॥ ਪਣ ਜਿਸਨੇ ਮਿ
 ਹਰ ਕੀ ਨਜਰ ਕਰੇ॥ ਅਤੇ ਜਿਸਦੀ ਸੇਵਾਸਾਹਿ ਬਨੁ ਭੁਵੈ ਦੇਵੈ ਸਿਰੇ ਕੰਤ ਉਸੇ ਦਾ ਹੋਵੈ॥ ਤੁਸਭੁਨਾ
 ਮਹਲਾ ਨੂੰ ਛਡਕੇ ਕੰਤ ਉਸੇ ਦਾ ਹੋਵੈ॥ ਉਸੇ ਨੂੰ ਭਾਵੈ॥ ਉਸੇ ਦੇਵਚਨ ਵਿਚ ਚਲੇ॥ ਤੁਸੇਖ ਕਹਿਆ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਨਿਬੇਨਾ ਕਰਿ ਕੇ ਫਿਰ ਰਲਾ ਪਾਯੋ॥ ਕਹੈ ਸੇਵਾ ਪਿਛੇ ਨਜਰ ਕਿਨ ਜਰ ਪਿਛੇ ਸੇਵਾਹੈ
 ਤਾਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਫੇਰ ਸਹੀਅਤਿ ਵਿਚ ਬੈਤ ਕਹਿਆ॥ ਸੁਲੋਕ॥ ਜਿਸੇਵਾ ਕਰੈ ਜੇ ਕੰਤ ਕੀ ਕੰ
 ਤਤਿ ਸੀਕਹੋਇ॥ ਗਰਬੀ ਕੰਤ ਨਪਾਈ ਅਜੇ ਖਗੀ ਸੁਆਲਿਓਇ॥ ੧੩॥ ਤਿਸ ਕਾ ਪ੍ਰਮਾਣ॥
 ਜਿਸੇਖ ਜੀ ਮੂਲ ਇਸਦੀ ਸੇਵਾਹੈ॥ ਜਾਸੇਵਾ ਕਰਕਾਰਿ ਗਰਬ ਨ ਕਰੇ॥ ਨਿਹ ਗਰਬ ਹੋਇ ਰਹੈ ਤਾਇਸ

ਉਪਰਸਾਹਿਬ ਦੀ ਨਜ਼ਰਿ ਹੋਇ। ਅਜੇ ਹੀ ਸੇਵਾ ਕਰੈ ਅਤੇ ਗਰਬ ਨਾ ਕਰੈ। ਜਾਇਸਨ ਨਜ਼ਰ ਹੋਇ ਤਾ
 ਮਹਲ ਬਲਾਈਏ। ਤੁਏ ਹਵਸਤ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਹੋਈ। ਅਤੇ ਸੇਹਣੀ ਹੋਵੈ ਸੇਵਾ ਕਰੈ ਅਤੇ ਖਸਮ ਨਾਲ
 ਸੇਵਾ ਦਾ ਅਤੇ ਸੁਰਤ ਦਾ ਗਰਬ ਕਰੈ। ਤੁਏ ਸਨ ਗਰਬ ਕਰਕੇ ਸਾਹਿਬ ਨਜ਼ਰੀ ਕਨਾ ਆਵੈ। ਤੁਏ
 ਵੈਜੇ ਹੀ ਸੇਹਣੀ ਹੋਵੈ। ਤੁਏ ਸਾਹਿਬ ਇਸਨ ਮਿਹਰਵਾਨ ਨਹੋਵਈ। ਤੁਏ ਇਸਨਾ ਉਛਟ ਨਪਵੈ
 ਸੁਹਾਗਣ ਨਹੋਈ। ਤਿਉ ਇਸਦੀ ਮੁਲ ਸੇਵਾ ਹੈ। ਸੇਵਾ ਤੇ ਸਾਹਿਬ ਪਾਈ ਦਾ ਹੈ। ਸੇਖ ਜੇ ਜੇ ਸੇਵਾ
 ਕਰਕੇ ਗਰਬ ਨਾ ਕਰੇ ਤਾ ਪਾਏ। ਪੁਣ ਪੁਰਸੇ ਸੇਵਾ ਸੇਵਾ ਤੇ ਸਾਹਿਬ ਪਾਈ ਐ। ਤੁਏ ਖਧਿ ਗਾਹ ਮਗੁ
 ਰੁਨਾਨ ਕਾਇਆ ਕਰਮਾਨੀ ਹਥ ਲਾਇ ਕਰ ਆਪਣੇ ਮਥੇ ਲਾਇਆ। ਆਖਿਓ ਸਜੇ ਵਾਹੁ ਨਾਨਕ
 ਵਾਹੁ ਨਾਨਕ ਜਿਨ ਪੁਰਾਇ ਦੇਰ ਹਰੀ ਖਬਰ ਸਚੀ ਦਿਤੀ। ਅਸਾ ਕੂਕੁ ਸੁਖ ਦਾਇ ਦੇਰ ਹਰੀ ਖਬ
 ਰ ਹੋਈ। ਕਰਮ ਖੁਦਾਇ ਦਾ ਹੋਇਆ। ਅਸੀ ਜੀਵੇ ਜਿਥੀ ਦਾ ਖੁਦਾਇ ਕਾ ਅਸਾ ਕੀ ਮਿਲਿਆ। ਖੁਦ
 ਇਦਾ ਮਹਲੀ ਮਿਲਿਆ। ਜਾਇ ਖੁਦਾਇ ਮਿਲਿਆ। ਅਜ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਮਿਲਣੇ ਵਿਚ ਸਕ ਕੁਸੁਨਾ
 ਹੀ। ਪੁਣ ਜੀ ਇਕ ਗੁਸਤਾ ਕੀ ਪਉਂਦੀ ਹੈ। ਜਿਥੇ ਦਾਇ ਦੀ ਆਬ ਹੁਤ ਗਲਾ ਪੁਛੀ ਦੀ ਆਰੇ ਨਾ ਜਿਥੇ
 ਦਾਇ ਦੇ ਨਾਵੈ ਦੀ ਆਗਲਾ ਕੀ ਚਨਾ। ਅਤੇ ਹੋਰ ਹੋਰ ਗਲਾ ਖੁਦਾਇ ਨੇ ਵੈ ਕਰਨੀਆ। ਤੁਏ ਗੁਰੂ ਨਾਨ
 ਕ ਜੀ ਸਹੀ ਅਤਿ ਵਿਚ ਧੈ ਤਕ ਹਿਆ। ਸਲੋਕਾ। ਜਿਰੁ ਪੇ ਕਾ ਮੈ ਦੇ ਸਤੀ ਭੁਖੈ ਸਾ ਦੇ ਗਢਾ। ਲਥੈ
 ਮਾਲੇ ਪਲਾ ਮਿਲਾ ਮਿਚੁ ਲਥੈ ਸਭੈ ਪਲਾ ਪਲਾ। ਭਉ ਕੋ ਕੋ ਪਖੁ ਆਰ ਹੋਇ ਛਕੁ ਪਿਏ ਅੰਧਾ।
 ਚਪੈ ਚੰਗੀ ਨਾਨਕਾ ਵਿਣ ਨਾਵੈ ਮੁਹ ਗੀਧਾ॥ ੧੪॥ ਤਿਸ ਕਾ ਪ੍ਰਮਾ ਰਥਾ। ਜਿਏ ਸੇਖ ਜੀ ਜਿਉ ਰੁਪੇ
 ਕਾ ਮੇ ਮੁਹ ਬਤ ਹੈ। ਜਿਉ ਰੁਪੇ ਅਤੇ ਸੁਆ ਦੇ ਨੁ ਮੁਹ ਬਤ ਹੈ। ਜਿਉ ਲਥੈ ਅਤੇ ਮਾਲੇ ਨੁ ਮੁਹ ਬਤ ਹੈ॥

ਜਿਉ ਭੁਯੋ ਅਤੇ ਨਿਹਾਲੀ ਸਿਹਜਾ ਨੁ ਮੁਹ ਬਤਹੈ ॥ ਤਿਉ ਖੁਦਾਇ ਦਿਆ ਧੀ ਦਿਆ ਨੁ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਨਾ ॥ ੩੪੯
 ਵੈ ਨਾਲ ਮੁਹ ਬਤਹੈ ॥ ਉਨਾ ਨੁ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਆਗਲਾਇ ਉਸੁਹਾਵੀ ਆਹੈ ਨਾ ॥ ਜਿਉ ਭੁਯੋ ਨੁ ਭੋਜਨ ਸੇਹ ॥ ੨
 ਰਾਹੈ ॥ ਜਿਉ ਲਬ ਨੁ ਮਾਲ ਸੁਹਦਾਹੈ ॥ ਜਿਉ ਭੁਯੋ ਨੁ ਸਿਹਜਾ ਸੁਹਾਵਦੀਹੈ ॥ ਤਿਉ ਖੁਦਾਇ ਦਿਆ
 ਧੀ ਦਿਆ ਨੁ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਆਗਲਾਇ ਸੁਹਾਵਦੀ ਆਹੈ ਨਾ ॥ ਸੇਖ ਜੀਇਹ ਮਨੁ ਖੁ ਕੋ ਸਕਰ ਕੈ ਕੁਓ ਕਦਾ
 ਹੈ ॥ ਭੁਓ ਕੁ ਭੁਓ ਕੁ ਆਰਹੈ ਰਾਹੈ ॥ ਸਮੁਦਾਨਾ ਹੀ ਅੰਧਾਹੈ ॥ ਜਿਏਹ ਗਲਾ ਕੁਲ ਨਾਹੀ ॥ ਚਿਚਰ
 ਇਹ ਬੋਲੇ ਚਿਰ ਰਖਦਾਇ ਦੀ ਆਹੀ ਗਲਾ ਬੋਲੇ ॥ ਜੇਨ ਬੋਲੇ ਤਾਇ ਸਨੁ ਚੁਪ ਹੀ ਚੰਗੀਹੈ ॥ ਪਰ ਜੀਇ
 ਨਾ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਆਗਲਾਇ ਸਨੁ ਹੋਰ ਬੋਲ ਚੁਪਾਨਾਹੀ ॥ ਹੋਰ ਸੋ ਬੋਲਣੇ ਨਾ ਲੋਚੁ ਪਾਤਾਹੀ ਕੁਲਾ
 ਹੈ ॥ ਜੇ ਧਿਨਾ ਖੁਦਾਇ ਬਿਰਹੈ ਰਹੈ ਬੋਲੇ ਸਣੇ ਕਹੈ ਸੇ ਮੁਹ ਜੁਠਾ ਗੰਦਾਹੈ ਰਾਹੈ ॥ ਜੇ ਇਹ ਬੋਲਦਾਹੈ ਸੇ
 ਸੁਕੁਲਿਖੀ ਦਾਹੈ ॥ ਦਰਗਾਹਾ ਵਿਚਾ ॥ ਜਿਤੁ ਬੋਲਿਐ ਇਸੁ ਦਾ ਬਗਲਿਖੀ ਐ ਸੇ ਇਹ ਆਪਣਾ ਧੁਰ
 ਕੁਓ ਲਿਖਾਇ ॥ ਇਹ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਆਹੀ ਗਲਾ ਕਰੇ ॥ ਖੁਦਾਇ ਦਾਹੀ ਨਾਉ ਬੋਲੇ ॥ ਜਿਤੁ ਇਸ ਦਾ ਬੁ
 ਲਾ ਲਿਖੀ ਐ ॥ ਜੇ ਇਹੁ ਧਿਨਾ ਖੁਦਾਇ ਬੀ ਕੁਛ ਹੋਰ ਬੋਲਦਾਹੈ ਸੇ ਇਸ ਦਾ ਦਰਗਾਹ ਮੁਹ ਸਿਆਹਾ
 ਹੋਦਾਹੈ ॥ ਇਥੇ ਗੰਦਾਹੈ ਰਾਹੈ ॥ ਅਤੇ ਬਾਇਬਾਇ ਸਰਸਿ ਦਾਹੈ ਰਾਹੈ ॥ ਇਸ ਬੰਦੇ ਨੁ ਹੋਰ ਬੋਲਣੇ ਬੀ ਚੁ
 ਪਚੁਪਾਤਾਹੀ ਕੁਲਾਹੈ ॥ ਅਕੈ ਖੁਦਾਇ ਕੀ ਬਾਤਾ ਬਿਨਾ ਹੋਰ ਕੁਛ ਬੋਲਣਾ ਕੁਲਾਨਾਹੀ ॥ ਸੇਖ ਜੀ ਜਿਤੁ ਨੀ
 ਆਤੁ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਆਗਲਾ ਪੁਛਹਿ ਗਾਤਿ ਤੁਨੀ ਆਗਲਾ ਮੇਰਾ ਭੀ ਫਾਇਦਾਹੈ ॥ ਅਤੇ ਤੇਰਾ ਭੀ ਫਾਇ
 ਦਾਹੈ ॥ ਸੇਖ ਜੀ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਆਗਲਾ ਕਰਣੀ ਆ ॥ ਵਿਲਾਨਾਹੀ ਕਰਣੀ ॥ ਤੁਸੇ ਖਾਅਰ ਚਕੀਤੀ ਜੇਏਨ
 ਨਕਜੀਇ ਕਮੈ ਨੁ ਕਾਤੁ ਲੋੜੀ ਦੀਹੈ ॥ ਸੇਕੇਹੀ ਲੋੜੀ ਦੀਹੈ ਸਾਰ ਦੀ ਕਿਲੇ ਹੋਈ ਲੋੜੀ ਦੀਹੈ ॥ ਸਾਰ

ਦੀ ਜੇ ਕਾਤੀ ਹੈ ਜੇ ਜਨਾ ਵਰ ਦੇ ਗਲ ਵੇਗੇ ਤਾ ਜਨਾ ਵਰ ਹਲਾ ਲਈ ਵੈ। ਜੇ ਬੰਦੇ ਦੇ ਗਲ ਵੇਗੇ ਤਾ ਬੰਦਾ
 ਨਾ ਬੰਦੇ। ਤਾਂ ਮੈ ਕ੍ਰਿ ਜੇ ਹੀ ਕਾਤੀ ਦੇ ਇ ਮੈ ਪਿਨਾ। ਜੇ ਦਾ ਕ੍ਰਿ ਥੀ ਦਾ ਹਲਾ ਲਈ ਵੈ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਬੰਦੇ ਤਾ ਸਰੀ ਅਤੁ ਵਿਚ। ਸੁਲੋ ਕਾ। ਸਚ ਕੀ ਕਾਤੀ ਸਚ ਸੁਭ ਸਾਰਾ। ਪਾਸੁ ਤਤਿ ਸਕੀ ਅ
 ਪਰ ਅਪਾਗ। ਸਚ ਕੀ ਸਾਣ ਲਈ ਚਿਲ ਕਾਇ। ਗੁਣ ਕੀ ਬੇ ਕੈ ਵਿਚ ਸਮਾਇ। ਤਿਸ ਕਾ ਕ੍ਰਿ
 ਹੋਵੈ ਸੇਖਾ ਲੋਹੁ ਲਬਨ ਕਿਥਾ ਉਵੇਖਾ। ਹੋਇ ਹਲਾ ਲ ਲੋਹਾ ਹਕ ਜਾਇ। ਨਾਨਕ ਦਰਦੀ ਦੋਹਰਾ
 ਮਾਇ। ਤਿਸ ਕਾ ਪ੍ਰਮਾ ਰਬ। ਏ ਸੇਖ ਜੀ ਇਸ ਸਾਰ ਦੀ ਕਾਤੀ ਦਾ ਕ੍ਰਿ ਥੀ ਦਾ ਹਲਾ ਲਈ ਵੈ।
 ਜੇ ਤੇ ਰੇ ਲ ਕੇ। ਪਰ ਸਚ ਕੀ ਕਾਤੀ ਹੋਇ ਸਚ ਕੇ ਸਾਰ ਤੇ ਪ੍ਰਜੀਏ। ਸਚ ਕੇ ਹੀ ਸਾਣ ਸਿਉ ਕਿ
 ਲ ਕਾਇ ਚਿਲ ਕਾਇ ਲੀਜੀ ਮੈ। ਤਿਸ ਕਾ ਉਥੇ ਕ੍ਰਿ ਗੁਣ ਕੀ ਹੋਇ। ਤਿਸ ਵਿਚ ਭੰਗ ਕਾਤੀ ਸ
 ਮਾਏ। ਤਿਸ ਕੇ ਸਾਖ ਜੇ ਬੰਦਾ ਕ੍ਰਿ ਸੈ ਤਾ ਹਲਾ ਲਈ ਵੈ। ਤਿਸ ਕਾ ਕ੍ਰਿ ਸੇਖ ਹੋਵੈ। ਸੇਖ ਜੀ ਲੋ
 ਹੁ ਦੀ ਜਗਾਇ ਸਾ ਵਿਚੋ ਲਬ ਜਾਇ। ਤਾਏ ਹੁ ਹਲਾ ਲਈ ਵੈ। ਜੇ ਚਰ ਇ ਸਾ ਵਿਚ ਲਬ ਹੋਤਿ
 ਚਰ ਇ ਹਮ ਕ੍ਰਿ ਹੁ ਹੋ। ਹਲਾ ਲਤਾ ਥੀ ਵੈ ਜਾਇ ਸਾ ਵਿਚੋ ਲਬ ਜਾਇ। ਤਾ ਹਲਾ ਲਈ ਵੈ। ਤਾ ਦਰ
 ਕੀ ਲਾਇ ਕ੍ਰਿ ਹੋਵੈ। ਨਾ ਤੁਰਨਾ ਹੀ ਵਰ ਕੀ ਲਾਇ ਕ੍ਰਿ ਹਬੰਦਾ ਖਾਮ ਹੋ। ਨਾ ਪਾ ਕ੍ਰਿ। ਜੇ ਇਸ ਕਾ
 ਤੀ ਨਾ ਲਕ ਸੈ ਤਾਏ ਹੁ ਬੰਦਾ ਹਲਾ ਲਈ ਵੈ। ਸੇਖ ਜੀ ਇਹ ਕਾਤੀ ਹੈ ਜੇ ਕੋਈ ਪਿਨ ਸਕੇ। ਤਾ ਸੇਖ
 ਖਸਾ ਲੋਹੇ ਕ੍ਰਿ ਰਿ ਰੁਗਾਇ ਮਾ। ਸੇਖ ਮਾ ਖਿਅ ਜੇ ਜੀ ਜੇ ਕ੍ਰਿ ਲੁਣੀ ਦਾ ਆਗਾ ਸੇਖ ਦਾਇ
 ਵਿਤਾ ਨਿਹਾਲ ਥੀਏ। ਤੁਥ ਫੇਰ ਸੇਖ ਅਰਜ ਕੀਤੀ ਜਿਨਾਨ ਕ੍ਰਿ ਜੇ ਕ੍ਰਿ ਲੁਣੀ ਦਾ ਆਗਾ ਸੇ
 ਤੇ ਬਾਵੁ ਪਾਈ ਦਾਏ। ਪਰ ਤੀ ਹਿਕਾਇ ਆਗਾ ਲਾਏ। ਜੇ ਹੁਕਮ ਥੀ ਵੈ ਤਾ ਪ੍ਰਛਾ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾ

ਨਕਜੀਕਹਿਆਕਹੀਯੇਜੀ। ਸੇਖਜੀਖੁਦਾਇਦੀਆਗਲਾਨੇਮੁਲਾਹਜਾਨਾਹੀਕੀਚਦਾ। ਨਿ ੨੫੦
 ਸੰਗਕਹੀਦੀਆਹੇਨਾ। ਅਤੇਜੇਕੋਈਧੁਰਾਮੰਨਦਾਹੈਤਾਉਹਧੰਦਾਖੁਦਾਇਦਾਨਾਹੀ। ਤੁਸੇਖਾਧੀ
 ਗੁਰਮਕਹਿਆਸੁਆਲਖੁਦਾਇਦਾਕੀਤੇਸੁਖੋਜਣੇਦਾ। ਜਿਨਾਨਕਦਰਵੇਸਤ੍ਰਿਖਾ। ਅਛ
 ਲਛਲਾਈਨਹਿਛਲੇ। ਨਹਘਾਉਕਟਾਗਕਹਿਸਕੇ। ਲੋਭੀਕਾਜੀਓਟਲਪਲੇ। ਧਿਨਤੇ
 ਲਦੀਵਾਕਿਉਜਲੇ। ੧। ਤਿਸਕਾਪ੍ਰਮਾਰਥ। ਸੇਖਧੇਨਤੀਗੁਰਨਾਨਕਜੀਪਾਸਕੀਤੀ। ਗੁਰਨਾ
 ਨਕਜੀਕਉਕਹਿਆਤ੍ਰਿਖਾਏਹੁਜੇਮਾਇਆਹੈਛਲਸੇਕਿਸੇਦੇਬਤੇਛਲੀਨਾਹੀਜਾਦੀ। ਨਾਕੋਈ
 ਸਿਧੀਵੇਲੇਆਪਣੀਛਤੀਕਟਾਰੇਨਾਲਘਾਇਨਾਕੋਈਮਾਇਆ। ਨਾਕੋਈਮਾਇਆਕੁਕਟੇ। ਨਾ
 ਕੋਈਮਾਇਆਕੁਛਲੇ। ਏਹੁਜੇਲੋਭੀਜੀਉਹੈਸੇਕਟਾਰੇਸਾਥਆਪਕੋਘਾਉਕਹਿਨਾਹੀ। ਪਇਆ
 ਟਲਪਲਾਉਦਾ ਜੀਉਫਿਰਦਾਹੈ। ਅਸਾਪਾਸਆਪਸਤੇਮਾਇਆਕਉਕਟਿਨਾਹੀਸਕਦਾ। ਜੀ
 ਥੀਭੁਲੀਧਿਆਰੀਕਰਰਖਦਾਹੈ। ਦੇਖਾਤੇਲਬਗੈਰਦੀਵਾਕਿਉਕਹਿਜਲੇ। ਧਿਨਾਦੀਵਾਜਲੇਥੀ
 ਚਾਨਣਥੀਦਾਨਾਹੀ। ਧਿਨਚਾਨਣਥੀਏਕੁਛਸੁਝਦਾਨਾਹੀ। ਤ੍ਰਿਖਾਧਿਨਤੇਲਦੀਵਾਕਿਉਕਹਿ
 ਜਲੇ। ਤੁਗੁਰਨਾਨਕਜੀਸਰੀਅਤਿਵਿਚਸੰਬਦਕੀਤਾ। ਕੁਰਾਨਕਤੇਬਕਮਾਈਐ। ਭੁਓਵਟੀਇ
 ਤਤਨਪਾਈਐ। ਸਚਬੁਝਣਾਏਜਲਾਈਐ। ੧। ਧਿਨਤੇਲਦੀਵਾਇਉਜਲੇ। ਕੁਰਚਾਨਣਸ
 ਹਿਬਤਉਮਿਲੇ। ੧। ਤਿਸਕਾਪ੍ਰਮਾਰਥ। ਤੁਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਸੇਖਜੀਜੁਕੁਰਾਣਕਰਦਾ
 ਹੈਸੇਕਮਾਈਐ। ਖੁਦਾਇਥੀਭੁਗੈਰਕਹਿਸੁਭਮਾਰਗਚਲੀਏ। ਕੁਰਾਣਕਤੇਬਦਾਛਰਮਾਇਆ
 ਕੀਚੇ। ਏਹੁਭੁਓਇਸਵਿਚਦੀਵਾਹੈ। ਅਤੇਕੁਰਾਣਕਤੇਬਦਾਕਹਿਆਕਮਾਈਐ। ਸੇਏਹੁਤੇਲਹੇਇ

ਆ॥ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕਾ ਭੁਭਿਯੋਇ ਸਵਿਚ ਆਇਆ ਏਹੁ ਇਸਵਿਚ ਵਟੀ ਹੋਈ॥ ਸਚਾਨਾਮ ਖੁਦਾਇ ਦਾ
 ਜਿਨ ਸਚ ਬੁਝਾਇਆ॥ ਤਿਨ ਖੁਦਾਇ ਬਾਝਿ ਆਤਾ ਏਹੁ ਖੁਦਾਇ ਦਾ ਨਾਉ ਇਸਨੂੰ ਖੈ ਸੰਤ ਅਗਨ ਹੋਇ
 ਆ॥ ਜਾਭੇ ਟੁਟਾ ਸਚ ਇਸਦੇ ਅੰਤਰ ਆਇਆ॥ ਤਿਥੈ ਜੋਤ ਜਾਗੀ ਤਿਥੈ ਦੀਵਾ ਬਾਲਿਆ॥ ਤਿਥੈ ਅੰ
 ਦਰਿ ਚਾਨਣ ਹੋਆ॥ ਕਈ ਸੇਕ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਇਸਦੇ ਅੰਦਰਿ ਵਸਿਆ॥ ਜਾ ਕਈ ਲੋਕ ਇਸਨ ਨਦਰਿ
 ਆਏ॥ ਇਤ ਸੰਜਮ ਤੇ ਲਖ ਗੋਰ ਦੀਵਾ ਲਾਲਿਆ॥ ਤਾਸਾ ਹਿਧੁ ਇਸਨ ਮਿਲਿਆ॥ ਇਤ ਤਨ
 ਲਗੇ ਧਾਈਆ॥ ਏਹੁ ਦੁਨੀਆ ਆਵਣ ਜਾਣੀਆ॥ ਸੁਖ ਹੋਵੈ ਸੇਵਕ ਮਾਣੀਆ॥ ੩॥ ਤਿਸ ਕਾ
 ਪ੍ਰਮਾਰਥ॥ ਤਾ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਜਿਏ ਸੇਖ ਜੀ॥ ਏਸ ਤਨ ਇਹੁ ਧਾਈ ਲਗੇ ਜੋ ਏਹੁ ਦੁਨੀ
 ਆ ਆਵਣ ਜਾਣੀ ਬੁਝੈ॥ ਇਸਦੇ ਕਮਾਇ ਹਵਸ ਤੁਆ ਵਟੀ ਹੈ॥ ਕਿਛੁ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ਸ
 ਏ ਸੇਈ ਸਹੀ॥ ਸੇਵਾ ਤੇ ਇਸਨ ਸੁਖ ਹੈ॥ ਵਿਚ ਦੁਨੀਆ ਸੇਵਕ ਮਾਈਐ॥ ਤਾ ਦਰਗਹਿ ਖੈ ਸਣ
 ਪਾਈਐ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਧਾਹੁ ਲੁਭਾਈਐ॥ ੪॥ ਤਿਸ ਕਾ ਪ੍ਰਮਾਰਥ॥ ਤਾ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ
 ਆ ਜੇਏ ਸੇਖ ਜੀ ਏਹੁ ਜਗਨ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਜਗਾਇਤ ਦੀਨ ਦੀ ਹੈ॥ ਜੇ ਇਸਨੁ ਏਹੁ ਸੋਝੀ ਹੋਵੈ ਤਾ ਇਹੁ
 ਸਜਗਨ ਵਿਚ ਸੇਵਾ ਕਰੈ॥ ਤਾ ਦਰਗਹਿ ਖੈ ਸਨ ਪਾਵੈ॥ ਤਾ ਦਰਗਹਿ ਵਿਚ ਸਰਖ ਰੂਹੇਵੈ॥ ਤਾ ਸੇਖ
 ਬਿਰਾਹਮ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨਖ ਰੋਹੇ ਇਕਰਤ ਜੀ ਮਕੀਤੀ॥ ਜੇ ਜੀ ਤੁਖੁ ਦਾਇਨੀ ਮਿਲਿਆ ਹੈ॥ ਅਤੇ
 ਅਸਾਨੁ ਭੀ ਤੁਮਿ ਹਰ ਵਾਨੇ ਹੋਇ॥ ਜੇ ਅਸਾ ਕੁਭੀ ਖੁਦਾਇ ਯਾਦ ਆਵੈ॥ ਤਾ ਸੇਖ ਕਹਿਆ ਨਾਨਕ
 ਪੀਰ ਜੀ ਤੁਧੁ ਤੁਖੁ ਦਾਇਨੀ ਕਰਦਾ ਹੈ॥ ਸੇਖ ਦਾਇਨੀ ਵਿਚ ਖੈ ਠਾਧਾ ਤਾ ਕਰਦਾ ਹੈ॥ ਕਿ ਤੁਖੁ ਦਾਇਨੀ
 ਕਿ ਖੁਦਾਏ ਤੇ ਵਿਚ ਖਾਤਾ ਕਰਦਾ ਹੈ॥ ਦਿਖਾਏ ਹਥਾਤੁ ਤੁਮੈ ਕੂਰਸਾ॥ ਤਾ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਸੇਖ

ਜੀਇਹਜੇਬੰਦਾਹੈ॥ਇਸਬੰਦੇਨੁਪਹਲਾਖੁਦਾਇਦਾਕਰਮਹੈਤਾਪਿਛੇਸਬਦਹੈ॥ਸੇਖਜੀਸੁਰਤ ੨੫੧
 ਹੈਤਾਫਿਰਲੇਇਹੈ॥ਏਤਲੇਇਖਦੁਇਵਿਛਾਵਣੇਵਿਛਾਇਦਾਹੈ॥ਤੁਸੇਖਜੀਇਸਵਿਚਬੈਠਾਸੁਰ
 ਤਿਦੇਘਰਿਵਿਚਬਾਤਾਕਰਦਾਹੈ॥ਤੁਸੇਖਕਹਿਆਨਾਨਕਪੀਰਜੀਮੇਰੇਘਰਚਲੀਏ॥ਤੁਗੁਰੂ
 ਨਕਜੀਕਹਿਆਪੀਰਜੀਅਜੇਤੈਨੁਪਗਦਿਸਨਾਇਆ॥ਪਰਤੁਮੁਕਤਾਹੋਇਆ॥ਤੈਨੁਪੀਰਮਿ
 ਲੇਦਾਫਲਹੋਇਆ॥ਸੇਖਬਿਗਾਹਮਕਹਿਆਜੇਏਨਾਨਕਕੋਹੇਨਾਨਕਵਾਹੁਨਾਨਕਵਾਹੁਖੁਦਾਏ
 ਜੀਨਤੁਨਿਵਾਜਿਆਹੈ॥ਤੁਫੇਰਸੇਖਬਿਗਾਹਮਅਰਜਕੀਤੀਜੇਏਨਾਨਕਜੀਹਿਕਥਿਆਭੀਅ
 ਰਜਹੈ॥ਜੀਜੀਜੇਹੁਕਮਹੋਵੈਤਾਆਖਾ॥ਤੁਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਜੇਏਸੇਖਜੀਕਹੀਅੰਜੇਤੇਰੇ
 ਜੀਹੈ॥ਤੁਸੇਖਬਿਗਾਹਮਕਹਿਆਜੇਏਨਾਨਕਜੀਜੇਹਿਕਖੁਦਾਇਦੀਵਾਰਬੀਵੈਤੁਅਸੀਨਿ
 ਹਾਲਬੀਵਾ॥ਖੁਦਾਇਦੀਵਾਰਗਾਵਾਹੋ॥ਅਸਕੁਵਾਰਖੁਦਾਇਦੀਸੁਣਾਈਏ॥ਤੁਗੁਰੂਨਾਨਕ
 ਜੀਸਨਿਕਾਮਨਾਮਿਧਜੇਕਿਛਕੋਈਥਾਛਨਾਕਾਗੰਗੈ॥ਸੇਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਪੂਰੀਕਰੈ॥ਤੁਗੁ
 ਰੂਨਾਨਕਜੀਵਾਰਖੁਦਾਇਦੀਕਹਦਾਹੈ॥ਕਿਆਕਹਿਦਾਹੈ॥ਤੁਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਸਾਕੀਵਾਰ
 ਕੀਤੀ॥ਰਾਗਆਸਾਮਹਲਾ ੧॥ ਵਾਰਸਲੋਕਾਨਾਸ ਸਲੋਕ ॥ ਬਲਿਹਾਰੀਗੁਰਅਘ
 ਏਰਿਉਹਾਨੀਸਦਵਾਰ॥ਜਿਨਮਾਨਸਤੇਦੇਵਤੇਕੀਏਕਰਤਨਲਾਗੀਵਾਰ॥੧॥ਜੇਸਉਚੈਦਾ
 ਉਗਵਹਿਸੁਰਜਚਨਨਹਜਾਰ॥ਏਤੇਚਾਨਣਹੋਇਆਗਰਬਿਨਘੋਰਅਧਾਰ॥੨॥ਨਾਨਕਗੁ
 ਰੂਨਚੇਤਨੀਮਨਅਪਣੇਸੁਰੇਤਾ॥ਛੁਟੇਤਿਲਬਾਅਨੂਜਿਉਸੀਵੇਅੰਦਰਖੇਤਾ॥ਖੇਤੇਅੰਦਰਛੁਟਿਆ
 ਕਹਨਾਨਕਸਹੁਨਾਹਾ॥ਫੁਲੀਅਹੈਫੁਲੀਅਹਿਬਪਨੇਤੀਤਨਵਿਚਸੁਆਹਾ॥੩॥ ਪਉੜੀ॥ਆ

ਪੀਨੇਆਪਸਾਜਿਓਆਪੀਨੇਰਚਿਓਨਾਉ। ਵਜੀਕੁਟਰਤੁਸਾਨੀਮੈਕਰਿਆਸਣਰਿਓਚਾਉ।
 ਦਾਤਾਕੁਟਰਤੁਆਪਤੁਤੁਸਦੇਵਹਿਕਰੇਪਸਾਉ। ਤੁਜੈਵੇਈਸਕੁਐਦੇਲੈਸਹਿਜੀਵਕਵਾਉ। ਕੁਰ
 ਆਸਣਰਿਓਚਾਉ। ੧॥ ਸਲੋਕਮਹਲਾ ੧॥ ਸਚੇਤੇਰੇਖੰਡਸਚੇਬ੍ਰਹਮੰਡ। ਸਚੇਤੇਰੇਲੋਏ
 ਸਚੇਅਕਾਰ। ਸਚੇਤੇਰੇਕਰਣੇਸਰਬਬੀਚਾਰ। ਸਚਾਤੇਰਾਅਮਰਸਚਾਦੀਬਾਣ। ਸਚਾਤੇਰਾ
 ਹਰਮਸਚਾਫਰਮਾਣ। ਸਚਾਤੇਰਾਕਰਮਸਚਾਨੀਸਾਣ। ਸਚੇਤੁਪਆਖਹਿਲਖਕਰੋਨ। ਸਚੈਸ
 ਕੁਤਾਣਸਚੇਸਭਜੇਰਾ। ਸਚੀਤੇਰੀਸਿਫਤੁਸਚੀਸਲਾਹ। ਸਚੀਤੇਰੀਕੁਟਰਤੁਸਚੇਪਾਤੁਸਾਹ।
 ਨਾਨਕਸਚਧਿਆਇਨਸਚ। ਜੋਮਰਜੀਮੈਸੋਕਚਨਿਕਚ। ੧॥ ਵਡੀਵਡੀਆਈਜਾਵਡਾ
 ਓ। ਵਡੀਵਡੀਆਈਜਾਸਚਨਿਆਉ। ਵਡੀਵਡੀਆਈਜਾਨਿਹਚਲਥਾਉ। ਵਡੀਵਡੀਆ
 ਈਜਾਣੈਅਲਾਉ। ਵਡੀਵਡੀਆਈਬੁਝੈਸਭਭਾਉ। ਵਡੀਵਡੀਆਈਜਾਪੁਛਿਨਾਦਾਤਾ। ਵਡੀ
 ਵਡੀਆਈਜਾਆਪੇਆਪਾ। ਨਾਨਕਕਾਰਨਕਥਨੀਜਾਇ। ਕੀਤਾਕਰਣਾਸਰਬਰਜਾਇ।
 ੨॥ ਇਹਜਗਸਚੇਕੀਧੈਕੋਰਨੀਸਚੇਕਾਵਿਚਵਾਸਾ। ਇਕਨਾਹਕਮਸਮਾਇਲਏਇਕਨਾ
 ਹਕਮੇਕਰੇਵਿਣਾਸਾ। ਇਕਨਾਭਾਣੈਕਢਿਲੈਇਕਨਾਮਾਇਆਵਿਚਨਿਵਾਸਾ। ਏਵਡਿਆਖਨਾ
 ਜਾਪਈਜਿਕਿਸੈਆਣੇਰਾਸਾ। ਨਾਨਕਗੁਰਮੁਖਜਾਈਮੈਜਾਕਉਆਪਕਰੇਪ੍ਰਗਾਸਾ। ੩॥ ਪ
 ਰਿਤੀ। ਨਾਨਕਜੀਉਉਪਾਇਕੋਸਿਖਨਾਵੈਧਰਮਬਹਾਲਿਆ। ਓਥੇਸਚੇਹੀਸਚਨਿਬਝੇ
 ਚੁਣਵਖਕਢੈਜਜਮਾਲਿਆ। ਬਾਉਨਪਾਇਨਕੁਡਿਆਰਮੁਹਕਾਲੈਦੇਜਕਚਾਲਿਆ। ਤੇਰੇ
 ਨਾਇਰਤੇਸੇਜਿਣਗਏਹਾਰਗਏਸੇਠਗਣਵਾਲਿਆ। ਲਿਖਨਾਵੈਧਰਮਬਹਾਲਿਆ। ੪॥

ਸਲੋਕ॥ ਵਿਸਮਾਦਨਾਦਿਸਮਾਦਵੇਦਾ॥ ਵਿਸਮਾਦਜੀਆਦਿਸਮਾਦਭੇਦਾ॥ ਵਿਸਮਾਦਰੂਪਵਿ ੨੫੨
 ਸਮਾਦਰੰਗਾ॥ ਵਿਸਮਾਦਨਾਗੇਫਿਰਹਿਜੀਤਾ॥ ਵਿਸਮਾਦਪਉਣੁਵਿਸਮਾਦਪਾਣੀ॥ ਵਿਸਮਾਦਮ
 ਗਨੀਖੇਰੁਹਿਵਿਤਾਣੀ॥ ਵਿਸਮਾਦਧਰਤੀ॥ ਵਿਸਮਾਦਖਾਣੀ॥ ਵਿਸਮਾਦਸਾਦਲਗਾਹਿਪਰਾਣੀ॥
 ਵਿਸਮਾਦਸੰਜੋਗਵਿਸਮਾਦਵਿਜੋਗਾ॥ ਵਿਸਮਾਦਕੁਖਵਿਸਮਾਦਭੋਗਾ॥ ਵਿਸਮਾਦਸਿਫਤਵਿਸਮ
 ਦਸਲਾਹਾ॥ ਵਿਸਮਾਦਓਝਾਵਿਸਮਾਦਗਾਹਾ॥ ਵਿਸਮਾਦਨੇੜੋਵਿਸਮਾਦਦੁਗਾ॥ ਵਿਸਮਾਦਵੇਖੋਰ
 ਜਗਹਜਗਾਵੇਖਵਿਨ੍ਹਾਣੁਗਹਿਆ॥ ਵਿਸਮਾਦਾ॥ ਨਾਨਕਬੁਝਨਪੂਰੇਭਾਗਾ॥ ੧॥ ਕੁਦਰਤਿਦਿਸੈਕੁ
 ਦਰਤਿਸੁਣੀਐਕੁਦਰਤਿਭੁਓਸੁਖਸਾਗ॥ ਕੁਦਰਤਿਪਾਤਾਈਅਕਾਸੀਕੁਦਰਤਿਸਰਬਅਕਾਰਾ॥
 ਕੁਦਰਤਿਵੇਦਪਗਣਕਤੇਬਾਕੁਦਰਤਿਸਰਬਵੀਚਾਰਾ॥ ਕੁਦਰਤਿਖਾਣਾਪੀਣਾਪੈਨਣਾਕੁਦਰਤਿਸਰ
 ਬਪਿਆਰਾ॥ ਕੁਦਰਤਿਜਾਤੀਜਿਨਸੀਰੰਗੀਕੁਦਰਤਿਜੀਆਜਹਾਨਾ॥ ਕੁਦਰਤਿਨੇਕੀਆਕੁਦਰਤ
 ਬਦੀਆਕੁਦਰਤਮਾਨਅਭੁਮਾਨਾ॥ ਕੁਦਰਤਿਪਉਣਪਾਣੀਬੈਸੰਤਰਕੁਦਰਤਿਧਰਤੀਖਾਕੁਸਿਭਤੇ
 ਰੀਕੁਦਰਤਿਤੁੰਕਾਦਰਕਰਤਾਪਾਕੀਨਾਈਪਾਕਾ॥ ਨਾਨਕਹੁਕਮੇਅੰਦਰਿਵੇਖੈਵਰਤੈਤਕੋਤਾਕਾ॥ ੨॥
 ਪਉੜੀ॥ ਅਪੀਨੇਭੋਗਭੋਗਕੋਰੋਇਭੁਜਮਨੁਭੁਓਰਸਿਧਾਇਆ॥ ਵਡਹੋਆਦੁਨੀਦਾਰਗਲ
 ਸੰਗਲਘਾਤਿਚਲਾਇਆ॥ ਅਗੋਕਰਣੀਕੀਰਤਵਾਚੀਏਬਹਿਲੇਖਾਕਰਿਸਮੁਦਾਇਆ॥ ਬਾਓ
 ਨਹੇਵੀਪਉਦਈਸੁਣੁਸੁਣੀਐਕੀਆਰੁਅਇਆ॥ ਮਨਅੰਧੈਨਨਮਗਵਾਇਆ॥ ੩॥ ਸਲੋਕ
 ਭੋਵਿਚਪਉਣੁਵਹੈਸਦਵਾਉ॥ ਭੋਵਿਚਚਲਹਿਲਖਦਰੀਆਉ॥ ਭੋਵਿਚਅਗਨਕਦਹਿਵਿਗਾਰਾ॥
 ਭੋਵਿਚਧਰਤੀਦਬੀਤਾਰਾ॥ ਭੋਵਿਚਾਇਦੁਫਿਰੈਸਿਰਭਾਰਾ॥ ਭੋਵਿਚਗਜਾਧਰਮਦੁਆਰਾ॥ ਭੋਵਿਚ

ਸੁਰਜਨਭੈਵਿਚਚੰਦਾਕੋਹਕਰੋਨੀਚਲਤਨਾਅੰਤੁ। ਭੈਵਿਚਸਿਧਧਸੁਰਨਾਥ। ਭੈਵਿਚਅਭਾ
 ਭੈਅਕਾਸ। ਭੈਵਿਚਜੇਧਮਹਾਬਲਸੁਰ। ਭੈਵਿਚਆਵਹਿਜਾਵਹਿਪੁਰ। ਸਗਲਿਆਕੁਓਲਿਖਿ
 ਆਸਿਰਲੇਖ। ਨਾਨਕਨਿਰਭਉਨਿਰੰਕਾਰਸਚੇਕਾ॥ ੧॥ ਨਾਨਕਨਿਰਭਉਨਿਰੰਕਾਰਹੋਰਕੇ
 ਤੇਗਮਰਵਾਸ। ਕੇਤੀਆਕਰਨਕਹਾਣੀਆਕੇਤੇਬੇਦਬੀਚਾਰ। ਕੇਤੇਨਚਹਿਮੰਗਤੇਗਿਨਮਰੂਪ
 ਰੇਤਾਸ। ਬਾਜਾਗੀਬਾਜਾਰਮਾਹਿਆਇਕਢਹਿਬਾਜਾਰ। ਗਾਵਹਿਗਜੇਗਾਣੀਆਬੋਲਹਿਅੱਲ
 ਪਤਾਸ। ਲਖਟਕਿਆਕੇਮੰਦਨੇਲਖਟਕਿਆਕੇਹਾਰ। ਜਿਤੁਤਨਪਾਈਆਹਿਨਾਨਕਸੇਤਨਹੋ
 ਵਹਿਛਾਰ। ਗਿਆਨਨਗਲੀਦੁਢੀਐਕਥਨਾਕਰਨਾਸਾਰ। ਕਰਮਮਿਸੇਤਾਪਾਈਐਹੋਰਹਿ
 ਕਮਤਿਹੁਕਮਖੁਆਰ॥ ੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਨਦਰਿਕਰਹਿਜੇਆਪਣੀਤਾਨਦਰੀਸਤਿਗੁਰਪਾਇਅੰ
 ਏਹੁਜੀਉਬਹੁਤੇਜਨਮਭਰੀਮਿਆਤਾਸਤਿਗੁਰਸਬਦਸੁਣਾਇਆ। ਸਤਿਗੁਰਜੇਵਡਦਾਤਾਕੇ
 ਨਹੀਸਭਸੁਣਿਅਹੁਲੋਕਸਥਾਇਆ। ਸਤਿਗੁਰਮਿਲਿਐਸਚਪਾਇਆਜਿਨੀਵਿਚਹੁਆਪ
 ਗਵਾਇਆ। ਜਿਨਸਚੇਸਚਬੁਝਾਇਆ॥ ੪॥ ਸਲੋਕ॥ ਘੜੀਆਸਭੇਰੋਪੀਆਪਹਰਹਕੀਨੋਗਪਾਲ
 ਗਹਣੇਪਉਣਪਾਣੀਬੈਸਤਿਰਚੰਦਸੂਰਜਅਵਤਾਰ। ਸਗਲੀਧਰਤੀਮਾਲਪੀਨਵਰਤੁਣਸਰਬਜੀਜਾਲਾਨਸਕ
 ਮਸੈਗਿਆਨਵਿਗਾਣੀਪਾਇਗਇਆਜਮਕਾਸਾ॥ ੧॥ ਵਾਇਨਚੇਲੇਨਚਨਗੁਰ। ਪੈਰਹਲਾਇਨਫੇਰਨਸਿਰ
 ਉਰਉਰਗਵਾਝਾਟੇਪਾਇ। ਵੇਖੈਲੋਕਹਸੈਘਰਜਾਇ। ਰੋਟੀਆਕਾਰਣਪਰਹਿਤਾਸ। ਆਪਪਛਾਣੇ
 ਧਰਤੀਨਾਸ। ਗਾਵਨਗੋਪੀਆਗਾਵਨਕਾਨ। ਗਾਵਨਸੀਤਗਜੇਗਾਮ। ਨਿਰਭਉਨਿਰੰਕਾਰਸਚਨਾਮ।
 ਜਾਕਾਕੀਆਸਗਲਜਗਨ। ਸੇਵਕਸੇਵਹਿਕਰਮਚਨਾਉ। ਭੁੰਨਿਰੈਣਜਿਨਾਮਨਚਾਉ॥ ॥

ਸਿਖੀ ਸਿਖੀ ਆਗੁਰ ਵੀਚਾਰਾ। ਨਦਰੀ ਕਰਮ ਲੰਘਾਏ ਪਾਗ। ਕੋਲੁ ਚਰਖਾ ਚਕੀ ਚਕਾ। ॥ ੩੫੩ ॥
 ਲਵਿਰੋਲੇ ਬਹੁਤ ਅਨੰਤ। ਲਾਟੁ ਮਾਧਾਣੀ ਅਨਗਾਹ। ਪੰਖੀ ਭੁੱਭੁਦਿ ਆਲੇ ਨਨ ਸਾਹ।
 ਸੁਏ ਚਾਨ੍ਡ ਭੁਵਾਈ ਐ ਜੰਤ। ਨਾਨਕ ਭੁਭੁਦਿ ਆਗਣਤੁ ਨ ਅੰਤ। ਬੰਧਨ ਬੰਧ ਭੁਵਾਏ ਸੋਏ
 ਪਾਇ ਐ ਕਿਰਤ ਨ ਚੈ ਸੁਭ ਕੋਇ। ਨਚਿ ਨ ਚਿਹ ਸਾਹਿ ਚਲਹਿ ਸੇਰੇਇ। ਓਤੁ ਨ ਜਾਈ ਸਿਧੁ ਨਾ
 ਹੋਇ। ਨਚ ਏਕੁ ਦਣੁ ਮਨ ਕਾ ਚਾਉ। ਨਾਨਕ ਜਿਨ ਮਨ ਭੁਭੁਤਿ ਨਾਮ ਨ ਭਾਉ। ॥ ੧ ॥ ਪਉੜੀ
 ਨਾਉ ਤੇਗ ਨਿਰੰਕਾਰ ਹੈ ਨਾਇਲ ਇਐ ਐ ਨਰਕ ਨ ਜਾਈ ਐ। ਜੀਉ ਪਿਤ੍ਰ ਸਭ ਤਿਸ ਦਾ ਦੇਖ ਜੇ
 ਆਖ ਗਵਾਈ ਐ। ਜਿਲੇ ਰੂਹਿ ਚੰਗਾ ਆਪਣਾ ਕਰਿ ਪ੍ਰੀਤੁ ਨੀਚ ਸਦਾਈ ਐ। ਜੇ ਜਰਵਾਣੁ
 ਪਰਹਰੈ ਜਰਵੇ ਸਕਰੇ ਦੀ ਆਈ ਐ। ਕੋਰਹੈ ਨ ਭੁਰੀ ਐ ਪਾਈ ਐ। ॥ ੨ ॥ ਸਲੋਕ ॥ ਮੁ
 ਸਲਮਾਨਾ ਸਿਫਤਿ ਸਰੀ ਅਤੁ ਪਨਿ ਪਕਿ ਕਰਹਿ ਬੀਚਾਰ। ਬੰਦੇ ਸੇਜ ਪਵਹਿ ਵਿਚ ਬੰਦੀ ਦੇਖ
 ਏਕੁ ਉਦੀਵਾਰ। ਹਿੰਦੂ ਸਾਧਾ ਹੀ ਸਾਧਾ ਹਿਨ ਦਰਸਨ ਰੂਪ ਅਪਾਰ। ਤੀਰਥ ਨਾਵਹਿ ਅਰ
 ਚਾ ਪੂਜਾ ਅਗਰਵਾ ਸਬਹੁ ਕਾਰ। ਜੋਗੀ ਸੁੰਨ ਧਿਆਵਹਿ ਜੇਤੇ ਅਲਖ ਨਾਮ ਕਰਤਾਰ।
 ਸੁਖ ਮਮਰਤਿ ਨਾਮ ਨਿਰੰਜਨ ਕਾਇਆ ਕਾ ਅਕਾਰ। ਸਤੀ ਆਮਨ ਸੰਤੋਖ ਭੂਪ ਜੈ ਦੇਣੈ ਕੋ
 ਵੀਚਾਰ। ਦੇਵੇ ਮੰਗਹਿ ਸੈ ਹਸਾਗੁਣਾ ਸੋਭ ਕਰੇ ਸੀਸਾਰ। ਚੋਗ ਜਾਗਤੈ ਕੁਨਿਆਰਾ ਬਰਾਬ
 ਵੇਕਾਰ। ਇਕੋ ਹੋ ਦਾਖਾਇ ਚਲਾਹੈ ਐ ਬਾਉਤਿ ਨਾਭਿ ਕਾਈ ਕਾਰ। ਜਲ ਬਲਿ ਜੀਆਪੁ
 ਰੀਆਲੋ ਆਮ ਕਾਰਾ ਅਕਾਰ। ਓਇ ਜਿ ਆਖਹਿ ਸੁਤੈ ਜਾਣਹਿ ਤਿਨ ਭੀ ਤੇਰੀ ਸਾਰ। ਨਾ
 ਨ ਭੁਗਤਾ ਭੁਖ ਸਲਾਹਿ ਨ ਸੁਚ ਨਾਮ ਅਧਾਰ। ਸਦਾ ਅਨੰਦ ਰਹੇ ਨਿਰਾਤੀ ਗੁਣ ਵੀਤਿ ਆਪ

ਛਾਗ ॥ ੧ ॥ ਸਟੀਮੁ ਸਲਾਮਾਨ ਕੀ ਪੇਛੈ ਪਈ ਕੁਮਿਆਰਾ ॥ ਪੜ੍ਹੁ ਭਾਂਡੇ ਇਟਾ ਕੀ ਆਜਲ ਦੀ ਕਰੇ
 ਪੁਕਾਰਾ ॥ ਜਲਿ ਜਲਿ ਰੋਵੈ ਬਾਮਨੀ ਸੁਨੁ ਸੁਨਿ ਪਵਹਿ ਅੰਗਿਆਰਾ ॥ ਨਾਨਕ ਜਿਨ ਕਰਤੇ ਕਾਰਣ
 ਕੀਆ ਸੋ ਜਾਣੈ ਕਰਤਾਰਾ ॥ ੩ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਬਿਨਸਤਿ ਗੁਰ ਕਿਨੇ ਨ ਪਾਇਓ ਬਿਨਸਤਿ ਗੁਰ
 ਕਿਨੇ ਨ ਪਾਇਆ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਵਿਚ ਆਪ ਗਥਿ ਨ ਕਰਿ ਪ੍ਰਗਟਿਆ ਖਸੁ ਏਇਆ ॥ ਸਤਿਗੁ
 ਰ ਮਿਲਿ ਮੈ ਸਦਾ ਮੁਕਤਿ ਹੋ ਜਿਨ ਵਿਚ ਹੁਮੈ ਹੁਕਮੁ ਏਇਆ ॥ ਉਤਮੁ ਏਹੁ ਬੰਗਿ ਗਰਹੈ ਜਿਨ ਸਚੇ
 ਸਿਉ ਚਿਤੁ ਲਾਇਆ ॥ ਜਗ ਜੀਵਨ ਦਾਤਾ ਪਾਇਆ ॥ ੬ ॥ ਸਲੋਕ ॥ ਹਉ ਵਿਚ ਆਇਆ
 ਹਉ ਵਿਚ ਗਇਆ ॥ ਹਉ ਵਿਚ ਜੰਮਿਆ ਹਉ ਵਿਚ ਮੁਇਆ ॥ ਹਉ ਵਿਚ ਦਿਤਾ ਹਉ ਵਿਚ ਲਇ
 ਆ ॥ ਹਉ ਵਿਚ ਖਾਇਆ ਹਉ ਵਿਚ ਗਇਆ ॥ ਹਉ ਵਿਚ ਸਾਚਿਆਰ ਕ੍ਰਤਿਆਰਾ ॥ ਹਉ ਵਿਚ
 ਪਾਪ ਪੁੰਨ ਵੀਚਾਰਾ ॥ ਹਉ ਵਿਚ ਨਰਕ ਸੁਰਗ ਅਵਤਾਰਾ ॥ ਹਉ ਵਿਚ ਹੋਸੈ ਹਉ ਵਿਚ ਰੋਵੈ ॥ ਹਉ
 ਵਿਚ ਕੁਰੀ ਮੈ ਹਉ ਵਿਚ ਪੈਵੈ ॥ ਹਉ ਵਿਚ ਜਾਤੀ ਜਿਨ ਸੀਧੈਵੈ ॥ ਹਉ ਵਿਚ ਮੁਰਖ ਹਉ ਵਿਚ ਸਿ
 ਆਣਾ ॥ ਮੋਖ ਮੁਕਤਿ ਕੀ ਸਾਰ ਨ ਜਾਣਾ ॥ ਹਉ ਵਿਚ ਮਾਇਆ ਹਉ ਵਿਚ ਛਾਇਆ ॥ ਹਉ ਮੈ ਕਰ
 ਕਰਿ ਜੰਤੁ ਪਾਇਆ ॥ ਹਉ ਮੈ ਬੁਝੈ ਤਾਵਰ ਸੁਝੈ ॥ ਗਿਆਨ ਵਿਚੁ ਏਕੁ ਬਕ ਬਲੁ ਝੈ ॥ ਨਾਨਕ ਕ
 ਕ ਮੀਲਿ ਖੀਅੈ ਲੇਖਾ ਜੇਗਾ ਵੇਖਾ ਹਿਤੇ ਗਾਵੇਖਾ ॥ ੧ ॥ ਹਉ ਮੈ ਏਹਾ ਜਾਤੁ ਹੈ ਹਉ ਮੈ ਕਰਮ ਕਮਾਇਆ
 ਹਉ ਮੈ ਏਈ ਬੀਧ ਨਾ ਫਿਰ ਫਿਰ ਜੇਨੀ ਪਾਇਆ ॥ ਹਉ ਮੈ ਕਿਥਹੂੰ ਪਜੇ ਕਿਤੁ ਸੰਜਮਾਇ ਹੁਜਾਇਆ ॥ ਹਉ
 ਮੈ ਏਹੁ ਕਮ ਹੈ ਪਾਇਆ ਕਿਰਤ ਫਿਰਾਇਆ ॥ ਹਉ ਮੈ ਦੀਰਘ ਰੋਗ ਹੈ ਦਾਰੂ ਭੀ ਇਸਮਾਇਆ ॥ ਕਿਰਪਾ
 ਕਰੀ ਜੇ ਆਪਣੀ ਤਾਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦ ਕਮਾਇਆ ॥ ਨਾਨਕ ਕਹੈ ਸੁਣਹੁ ਜਨ ਹਉ ਤਿਸੀ ਜਮ ਦੁਖ ਜਾਹਿ ॥ ੩ ॥

ਪਉੜੀ॥ ਸੇਵਕੀਤੀਸੰਤੋਖਈਜਿਨੀਸਚੇਸਚੁਧਿਆਇਆ॥ ਉਨੀਮਦੇਪੈਰਨਰਬਿਓਨਕੜ ੩੫੪
 ਸੁਕਰਤਧਰਮਕਮਾਇਆ॥ ਉਨੀਦੁਨੀਆਂਤੋਰੇਬੰਧਨਅਨਪਾਈਬੋਝਾਖਾਇਆ॥ ਤੁੰਬਖ
 ਸੀਸੀਅਗਲਾਨਿਤਦੇਵਹਿਚਨਾਇਆ॥ ਵਡਿਆਈਵਡਾਪਾਇਆ॥ ੧॥ ਸਲੋਕ॥ ਪੁੰਗਖਾਂ
 ਧਿਰਖਾਤੀਰਥਾਤਟਾਮੇਘਾਖੇਤਾਹਾ॥ ਦੀਪਾਲੇਆਮੰਡਲਾਖੰਡਾਵਰਭੰਡਾਹਾ॥ ਅੰਤੁਜਜੇਰਜਓ
 ਤੁਝਾਖਾਈਸੇਤੁਜਾ॥ ਸੋਮਿਤਜਾਣੇਨਾਨਕਾਸਰਾਮੇਗਜੰਤਾਹਾ॥ ਨਾਨਕਜੰਤਉਪਾਇਕੈਸੀਮਾਏ
 ਸਤੁਨਾਹਾ॥ ਜਿਨਕਰਤੇਕਰਣਾਕੀਆਚਿਤਾਉਕਰਣੀਤਾਹਾ॥ ਸੋਕਰਤਾਚਿਤਾਕਰੈਜਿਨਉਪਾ
 ਇਆਜਗਾ॥ ਤਿਸਜੁਹਾਰੀਸੁਅਸਤਿਤਿਸਤਿਸਦੀਬਾਣਅਭੁਗਾ॥ ਨਾਨਕਸਚੇਨਾਮਾਬਿਨਕਿ
 ਆਟਿਕਾਕਿਆਤੁਗਾ॥ ੧॥ ਲਖਨੇਕੀਆਚੰਗਿਆਈਆਲਖਪੁੰਨਾਪਰਵਾਣਾ॥ ਲਖਤਪਉ
 ਪਰਤੀਰਥਾਸਹਜਜੇਗਾਬਿਬਾਣਾ॥ ਲਖਸੁਰਤੁਣਸੰਗਰਾਮਰਣਮਹਿਛੁਟਹਿਪਗਾਣਾ॥ ਲਖਸੁ
 ਰਤੀਲਖਗਿਆਨਧਿਆਨਪ੍ਰੀਅਹਿਪਾਠਪੁਗਾਣਾ॥ ਜਿਨਕਰਤੇਕਰਣਾਕੀਆਇਬਿਆਆ
 ਵਣਜਾਣਾ॥ ਨਾਨਕਮਤੀਮਿਥਿਆਕਰਮਸਚਾਨੀਸਾਣਾ॥ ੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਸਚਾਸਾਹਿਬਇਕਤੂ
 ਜਿਨਸਚੇਸਚਵਰਤਾਇਆ॥ ਜਿਸਤੁੰਦੇਹਿਤਿਸਮਿਲੈਸਚਤਾਤਿਨੀਸਚਕਮਾਇਆ॥ ਸਤਿ
 ਗੁਰਮਿਲਿਐਸਚੁਪਾਇਆਜਿਨਕੈਹਿਰਦੇਸਚਵਸਾਇਆ॥ ਮੁਹਖਸਚੁਨਜਾਣਨੀਮਨਮੁਖੀ
 ਜਨਮਗਵਾਇਆ॥ ਦਿਚਦੁਨੀਆਕਾਹੇਆਇਆ॥ ੮॥ ਸਲੋਕ॥ ਪਨਪਨਗਡੀਲਦੀਅਹਿ
 ਪਨਪਨਿਭੁਗੀਅਹਿਸਾਥਾ॥ ਪਨਿਪਨਿਥੇਨੀਪਾਈਐਪਨਿਪਨਿਗਡੀਆਹਿਖਾਤਾ॥ ਪਨੀਐਜੇ
 ਤੇਬਰਸਬਰਸਪਨੀਐਜੇਤੇਮਾਸਾ॥ ਪਨੀਐਹਿਜੇਤੀਆਰਜਾਪਨੀਅਹਿਜੇਤੇਸਾਸਾ॥ ਨਾਨਕ

ਸੇਖੇਇਕਗਲਹੋਰਹਉਮੇਸੁਖਣਸੁਖਾ॥ ੧॥ ਲਿਖਲਿਖਪਨਿਆਤੇਤਾਕਨਿਆਘਰੁਤੀ
 ਰਸੁਕੁਵਿਆਤੇਤੋਲਵਿਆਘਰੁਕੇਖਕੀਆਦੇਹੀਦੁਖਦੀਆਸਹੁਦੁਜੀਆਮਪਣਾਕੀਆ
 ਅੰਨਖਾਇਆਸਾਦਿਗਵਾਇਆਘਰੁਦੁਖਪਾਇਆਦੁਜਾਗੁਇਆਘਸਤੁਨਪਰੇ
 ਅਹਿਨਿਸਕਹਰੇ। ਮੇਨਵਿਗੁਤਾਕਿਉਜਾਗੇਗਰਬਿਨਸੁਤਾਪਗਉਪੇਤਾਣਾਮਪਣਾਕੀਆ
 ਕਮਾਣਾ। ਅਲਮਲਖਾਈਸਿਰਛਾਈਪਾਈ। ਮੁਰਖਅਧੇਪਤਿਗਵਾਈ। ਵਿਣਨਾਵੈਕਿਛੁਥ
 ਇਨਪਾਈ। ਰਹੈਬਿਧਾਣੀਮਸ਼ੀਮਸਾਣੀ। ਅੰਧੰਨਜਾਣੈਫਿਰਪਛੁਤਾਣੀ। ਸਤਿਗੁਰੁਭੇਟੇਸੇਸੁ
 ਖਪਾਈ। ਹਰਿਕਾਨਾਮਮੰਨਵਸਾਇ। ਨਾਨਕਨਦਰਕਰੇਸੇਪਾਏ। ਆਸਅੰਦੇਸੇਤੇਨਿਹਕੇਵਲ
 ਹਉਮੈਸੁਬਦਜਲਾਇ॥ ੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਕੁਗਤਿਤੇਰੇਮਨਭਾਵਦੇਦਰਸੇਚਿਨਕੀਰਤਨਗਾਵੇ
 ਨਾਨਕਕਰਮਾਧਾਹਰੇਦਰਦੋਇਨਲਹਨੀਧਾਵਦੇ। ਇਕਮੁਸਨਬੁਝਨਆਪਣਾਅਣਹੋਣਾ
 ਆਪਗਣਾਇਦੇ। ਹਉਛੰਢੀਕਾਨੀਚਜਾਤੋਰਉਤਮਜਾਤੁਸਦਾਇਦੇ। ਤਿਨਮੰਗਾਜਿਤੁ
 ਝੈਧਿਆਇਦੇ॥ ੯॥ ਤਾਸੇਖਬਿਰਾਹਮਕਹਿਆਤੂੰਮੇਰਾਪੀਰਹੈਅਤੇਮੈਤੇਰਾਮੁਰੀਦਹਾਂ। ਸੇ
 ਖਬਹੁਤਤਵਜਾਕੀਤੀ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਪਾਸੋਵਿਦਹੋਇਆ। ਗੋਸਟਿਪੂਰੀਪੂਰੀਹੋਈ
 ਬੋਲਹੁਗਾਈਜੀਵਹੁਗੁਰੂ॥ ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਅਤੇਭਾਈਬਾਲਾ
 ਤਲਵੰਡੀਆਏ। ਅਗੋਚਾਚਾਲਾਸੁਚੰਬਨਿਆਆਖੇਭਾਈਕਾਸੁਚਲਗਇਆ। ਅਤੇਭੁ
 ਕੀਧੀਧੀਭੀਚਲਗਈ। ਤੂੰਮੇਰੀਧਾਹਾਰੈ। ਜੇਤੁਆਖੇਗਾਸੇਮਨਾਗਾ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀ
 ਕਹਿਆਚਾਚਾਲਾਸੁਅਸਭੀਜਵਣਹੋਰਹਣਨਾਹੀ। ਤਾਂਲਾਸੁਵੇਦੀਕਹਿਆਭੁਲਾਜੀ॥

ਤੇਰੇ ਮਨ ਅਵੈ ਸਾਈ ਅਸਾ ਮਨ ਨੀ। ਭਾਗੁ ਰੂਨਾ ਨ ਕਜੀ ਪੰਝਾ ਦਿਨ ਤਿਸ ਵੰਡੀ ਰਹਿਆ। ਫੇਰ ਪ ੩੫੫
 ਪੇਕੇ ਅਇਆ ਨਾ ਲੇਭਾਈ ਬਾਲਾ ਆਹਾ ਜਗ ਰਹਣ ਲਗੇ ਤਾਂ ਇਕ ਦਿਨ ਮਾਤਾ ਚੋਈ ਆਖਿਆ ਭ
 ਈ ਬਾਲਾ ਹੁਣ ਤੂੰ ਤਪੇ ਨੂੰ ਟਿਕ ਦੇਹਾ। ਬਹੁਤੇਰਾ ਸੇਫਿਰ ਆਹੈ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਕੋਈ ਦਿਨ ਅਸਾ ਪਾਸ ਰਹ
 ਣ ਦੇਹਾ। ਤਾਂ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਹੁਣ ਤੂੰ ਮੈਂ ਨੂੰ ਦਿਵਾ ਦੇਹਾ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ
 ਕੁਈ ਬਾਲਾ ਜਿਥੇ ਰਹੈਗਾ ਤਿਥੇ ਨਾ ਲਹੈਗਾ। ਤਾਂ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਫੇਰ ਆਖਿਆ ਜੀ ਚਲ ਦੁਰ ਹੁਣ
 ਕਰਤਾਰ ਗੋਚਰਾਹੈ। ਪਰ ਜੀ ਪਿਛੇ ਤੁਸਾਰੇ ਕਉ ਦਿਹੋ ਸੀ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ
 ਅਸਾਰੇ ਪਿਛੇ ਇਕ ਲਹਣਾ ਪਤਰੇ ਫੇਰ ਤਿਹਣ ਦਾ ਪੁਤਾ ਅਸਾ ਨ ਮਿਲੇਗਾ। ਓਹ ਪਿਛੇ ਅਸਾਰੇ ਬ
 ਹਿਗਾ। ਤਾਂ ਫੇਰ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਓਹ ਕੁਛ ਚੰਗਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ
 ਸੁਣ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਓਹ ਭੀ ਅਸਾ ਜੇ ਹੋਵੇਗਾ। ਤਾਂ ਫੇਰ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਅਤੇ ਸਿਰੀ ਚੰਦ
 ਗਦੀ ਕਿ ਆਖ ਬਗਾ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਰੇ ਟੀ ਅਤੇ ਕਪੜੇ ਦੀ ਕਮੀ ਨਹੋਵੇਗੀ
 ਪਿਛੇ ਲਗਨਿ ਫੇਰ ਸੀ। ਅਤੇ ਓਹ ਵਸਤੁ ਲਹਣੀ ਹੋ। ਤਾਂ ਫੇਰ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਵਿਦਾ ਲੀਤੀ। ਤਿਸ ਵ
 ਣੀ ਗਇਆ। ਤਾਂ ਸੁਣ ਗੁਰੂ ਜੀ ਓਹ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤਉ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਿਚ ਭੇਦ ਭੋਨ ਕੁਛ ਨ
 ਹੀ। ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਇਥੋਂ ਤੂੰ ਮੈਂ ਨੁਖ ਬਰ ਆਹੀ। ਜੇ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਅਖੀ ਰਿਠਾ ਹੋ ਸੋ ਮੈਂ ਲਿਖਾਇਆ ਹੋ
 ਅਤੇ ਹੋਰ ਪਿਛੇ ਦੀ ਸਾਰ ਮੈਂ ਨਾ ਹੀ ਜਾਣਦਾ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਤਉ ਅਸਾ ਨ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦਾ ਵਰਸਨ ਕਰਵਾਇਆ। ਕਰਤਾਰ ਤੇਰੇ ਉਪਰ ਬਹੁਤ ਮਿਹਰਵਾਨ ਹੋ। ਤਾਂ ਭਾਈ ਬਾਲੇ
 ਖਿਆ ਜੀ ਮੈਂ ਥੋੜਾ ਸਭੇਹ ਕੀ ਕਤ ਲੀਤੀਆ। ਪਰ ਤੂੰ ਆਪਣੀ ਹਕੀਕਤ ਦੇਹਾ। ਤੁਸਾ ਲਕਿਉ ਕਰਹੋ

ਈ। ਤਾਗੁਰੁ ਅੰਗਦ ਅਥਾਖਿ ਆਗੁਈ ਬਾਲਾ ਅਸਾਡੀ ਹਕੀਕਤ। ਅਸਾਨਾ ਲੋਇਓ ਹੋਈ। ਜੇਅ
 ਸੀਕਾਗੁ ਕੇਚਲੇ ਆਹੇ ਸਮੇਤ ਟਬਰ ਦੇ ਵੀ ਪਰਸਣਾ। ਅਸਾ ਅਗੇ ਸੁਣਿਆ ਆਹਾ। ਜੇਇ ਕਨਾਨ
 ਕੇਵੇਰੀ ਖੜੀ ਹੋਤੁ ਪਾਹੋਇ ਆਹੇ। ਅਸਾ ਅਥਾਖਿ ਆਜੇ ਆਏ ਹਾਂ ਤਾਉ ਸਦਾ ਭੀ ਦਰਸਨ ਕਰਜਾ ਵੀਏ
 ਤਾਅਸਾ ਜਗਇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਰਸਨ ਕੀਤਾ। ਜਾਅਸਾ ਦਰਸਨ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਅਸਾ ਡਰੇ ਮਰੇ
 ਸੀ ਤੁਲੋਇ ਗਇਆ। ਤੁਅਸਾਨੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪੁਛਿਆ ਕਿ ਭਾਈ ਤੇਰਾ ਨਾਉ ਕਿਐ ਹੈ। ਭਾ
 ਈ ਸਿਖਾਤੁ ਸੀ ਕਿ ਬੋਹੇ। ਅਸਾ ਅਥਾਖਿ ਆਜੀ ਜੀ ਗਲੇ ਦੇ ਚਿਗਾਉ ਆਹੇ। ਅਤੇ ਨਾਉ ਲਹਣਾ ਹੈ।
 ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਦੇ ਕਉਂਤੁ ਹੈ। ਤੁਅਸਾ ਅਥਾਖਿ ਆਜੀ ਅਸੀ ਖੜੀ ਤਿਹੁ ਹੋਏ
 ਹਾਂ। ਅਤੇ ਜਾਕੇ ਵੀ ਦੀਚਲੇ ਹਾਂ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭੁਲਾ ਲਹਿਣਿਆ ਜਾਹੁ ਦੇ ਵੀ ਪਰ
 ਸਿਆਵੇ। ਤਾਫੇਰ ਅਸਾ ਅਥਾਖਿ ਆਜੀ ਹੁਣ ਅਸਾ ਡਾਕਾ ਵਣਾਰਹਿਆ। ਜਿਤੁ ਦਾਸਤੇ ਉਥੇ ਜਾਏ ਹਾਂ
 ਸੋਇ ਬੇਹੀ ਕੰਮ ਪੁਗਾਹੋਇਆ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਸੁਣ ਭਾਈ ਲਹਣਿਆ ਤੁਐ ਅਸਾ ਪਾਸੋ
 ਕੁਲੁ ਲਹਣਾ ਹੈ ਸੋਲੈ ਸੀ। ਤਾਭਾਈ ਬਾਲਾ ਜਾਮੈ ਆਪਣਾ ਵਖਤ ਦੇਖਾ ਮੇਰੇ ਜਿਤੁ ਨੇਬੀਧਨ ਆਹੇ
 ਸਰੀਰ ਦੇ ਸਤੁਤੁ ਗਏ। ਅਤੇ ਜੇ ਮੈ ਪਾਸੋ ਦੂਰ ਹੋਵਦਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਨ ਹਤੁ ਹੋਇ ਜਾਏ ਹੈ ਨਾ। ਤਾਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਜਾਹਿ ਭਾਈ ਲਹਣਾ ਹੁਣ ਤੁਐ ਆਪਣੇ ਪਰਜਾਹਿ। ਅਤੇ ਕਈ ਲੇਨੂੰ ਲੈ ਜਾਹਿ।
 ਤਾਮੈ ਜਾਵਾਨਾਹੀ। ਤਾਭਾਈ ਬਾਲਾ ਇਉਂ ਅਸਾਨਾ ਲੋਇਓ। ਤਾਭਾਈ ਬਾਲੇ ਅਥਾਖਿ ਆਗੁਰੂ ਨਾ
 ਨਕ ਜੀ ਅਤੇ ਤਉ ਵਿਚ ਭਿਨ ਭੇਦ ਕਿਛੁ ਨਾਹੀ। ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੈ ਬੋਪਨ ਦਾ ਕੋਈ ਨਾਹੁ ਖਦ
 ਅਤੇ ਤੁਸਾ ਜੇ ਪਨ੍ਹ ਦਾਰ ਥਿਆ ਸੋ ਕੁਛੁ ਅਸਾ ਵਿਚ ਪਾਟਾ ਤੁਸਾ ਡਿਠਾਹੋ ਸੀ। ਤਾਤੁਸਾ ਅਸਾ ਪਾਸੋ

ਨਵਾਰਥਿਆਹੈ। ਤੁਗੁਰੂ ਅੰਗਦਕਹਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਜੇ ਤੁਸਾ ਪਸੈ ਅਸਾ ਪੜਦਾ ਗਥਿਅੰ ੩੫੬
 ਹੈ। ਸੋ ਤੁਸੀ ਜਾਹਰ ਕਰੋ। ਤੁਭਾਈ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਜਿਤ ਸੀ ਜੋ ਗਤੁ ਸਾਧਾ ਨਾਉ ਗੁਰੂ ਨਾ
 ਨਕ ਅੰਗਦ ਗਥਿਆਹੈ ਸੋ ਤੁਸੀ ਜਾਹਰ ਕਰੋ। ਤੁਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਆਪਣੇ ਜੀ ਵਿਚ ਸਮਝਿ
 ਆਜੇ ਏਹੁ ਪੁਰਾ ਪਰਖੈ। ਅਤੇ ਇਸ ਪਸੈ ਪਰਖਣਾ ਭੁਲਾਨਾਹੀ। ਏਹੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨਾਲ ਰਹਿ
 ਆਹੈ। ਤੁਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਮੈ ਤੈਨੂੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ। ਅ
 ਤੇ ਅਸਾ ਨੂੰ ਜੋ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਜਾਹਰ ਕੀਤਾ ਏਹੁ ਭੀ ਹਿਕਮੈ ਸਾਰੇ ਵਿਚ ਸੁਹਰਤ ਹੈ। ਅਤੇ ਤੁਸ
 ਨੂੰ ਜੋ ਗੁਪਤ ਗਥਿ ਓਸ ਸੋ ਅਸੀ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਜੇ ਤੁਸਾ ਉਪਰ ਕਰਤਾਰ ਦੀ ਬਹੁਤ ਹਦ ਖੀਖੁ ਸੀਅ
 ਹੈ। ਤੁਫੇਰ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਹੁਣ ਤੁਸੀ ਹੋਰ ਏਹ ਲੇਨ ਪਵੇ ਤੁਸੀ ਮੇਰੀ ਓਹ ਨਿਸਾਕ
 ਰੋ ਜਿਤ ਬਾਬਤ ਤੁਸਾ ਨਾਉ ਅੰਗਦ ਗਥਿਆਹੈ। ਤੁਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ
 ਏਕ ਦਿਨ ਮੈ ਬਾਹਰੇ ਗਾਇ ਦੇਵਾਸਤੇ ਪਾਹਿਅਦਾ ਸੀ। ਭੂਈ ਲਾਧੋ ਇਕ ਰਬਾ ਅਤੇ ਸਿਰ
 ਤੇ ਚਾਇਲ ਇਆ ਆਹਾ। ਅਰੇ ਮਾਤੁ ਚੋਣੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾਸ ਬੈਠੀ ਆਹੀ। ਮੇਰੇ
 ਪਾਸਿ ਆਤੇ ਮੈਲੀ ਆਛਿਟਾ ਪਈ ਆ ਆਹੀ ਆ। ਮਾਤੁ ਚੋਣੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੁ ਆਖਿਆ
 ਤੁਪਾ ਜੀ ਕੁਛ ਦਯਾ ਦਾ ਭੁਓ ਕਹਿਆ ਹਿਭੀ ਖੜੀ ਦਾ ਪਤ ਹੈ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਚਨ ਕੀਤਾ
 ਮਲੇ ਦੀ ਪੀਏ ਏਹੁ ਛਿਟਾ ਨਾਹੀ ਏਹੁ ਦਰਗਾਹਿ ਦਾ ਕੰਗ ਹੈ। ਤੁਏ ਓਭਾਈ ਬਾਲਾ ਮੇਰਾ ਨਾਉ
 ਅੰਗਦ ਗਥਿਆ। ਤੁਫੇਰ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਗੁਰੂ ਹੋਇ ਕਰ ਇਤਨਾ ਵਲ ਸਿਖਾ ਪਾ
 ਸੋ ਕਰ ਦੇਹੈ। ਅਤੇ ਅਕੇਤਾ ਆਖੇ ਤੁਸੀ ਸਿਖ ਨਹੀ। ਤੁਫੇਰ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਆਖਿਆ ਸੁਣ

ਗੁਰਾਈ ਬਾਲਾਇ ਕਵਿ ਨ ਮਾਤਾ ਚੋਣੀ ਦੁਹਾ ਪੁਰਾਨ ਲੈ ਕਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾਸ ਬੈਠੀ ਆਹੀ॥
 ਆਖਣ ਲਗੀ ਜੀ ਤੂੰ ਜੋ ਆਪਣੀ ਵਸਤੁ ਪੁਰਾਨ ਹੋਇ ਆਪ ਗਾਏ ਘਰ ਘਰ ਦਾਹੈ॥ ਤੁਹਿਨੂੰ ਏਹਾ
 ਲਭੁ ਲੀਨਾ ਹੀ॥ ਜੋ ਆਪਣੇ ਪੁਰਾਨ ਹੋਇ ਆਪ ਗਾਏ ਪੁਰਾਨ ਦੇਣ ਜੋਗੇ॥ ਤੁਹਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ
 ਨਜਰ ਇਕ ਸਚ ਹੀ ਉਪਰ ਜਾਇ ਪਈ ਮਈ ਪਈ ਆਹੀ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਪੁਤ ਸਿਰੀ
 ਚੰਦ ਏਹ ਚੁਹੀ ਮਈ ਪਈ ਹੋਏ ਹੁਇ ਬੇਪਈ ਭੁਲੀ ਨਾਹੀ ਤੂੰ ਪੈਰ ਦੇ ਅਗੁਠੇ ਨਾਸਟ ਮਜੇ ਪਰੇ ਜਾ
 ਇ ਪਵੈ॥ ਤੁੰ ਅਗੇ ਸਿਰੀ ਚੰਦ ਆਖਿਆ ਮਹੋ ਜੀ ਮਸਾਂ ਜੋ ਹੋਇ ਸਟੀ ਬਹੁਤ ਭੈਰੋ ਹੈ ਨਾ॥ ਜੋ
 ਖਭਾ ਦੇ ਕਬੂਤਰ ਭੁਭਾਵ ਦੇ ਹੈ ਨਾ॥ ਅਤੇ ਖਸਕੂਰੀ ਆਨੰ ਬਿਲੀ ਆਕਰ ਦੇ ਹੈ ਨਾ॥ ਤੁਹਾ ਗੁਰੂ ਨਾ
 ਨਕ ਜੀ ਚੁਪ ਕਰਿ ਗਹਿਆ॥ ਜਾਸਾਇ ਤੁਹਾ ਜਗੀ ਤੁਹਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਬਚਾ ਅੰਗ ਦਾ
 ਏਹ ਚੁਈ ਮਈ ਪਈ ਹੋਇ ਸਤਾਈ ਪੈਰ ਦੇ ਅੰਗੁਠੇ ਨਾਸਟ ਬਛੁਰੇ ਪਰੇ ਜਾਇ ਪਵੈ॥ ਤੁੰ ਮੈ ਅੰ
 ਗੁਠੇ ਨਾਸਟ ਬੀਤਾ ਜਾਇ ਕਿਤੇ ਵਲ ਪਈ॥ ਤੁੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਲੇ ਪੀਏ ਏਹ ਪਰਾ
 ਏ ਪੁਤ ਅਤੇ ਏਹੁ ਆਪਣੇ ਪੁਤ ਮੈ ਕਿਆ ਕਰਾ॥ ਜਿਸਤਾਈ ਕਰਤਾਰ ਦੇ ਵੈ ਸੋਈ ਲੇਵੈ॥ ਤੁੰ ਭੁ
 ਈ ਬਾਲਾ ਮਸਾਗੁ ਨਾਭੀ ਅੰਗ ਦਇਉ ਹੋਇ ਆ॥ ਤੁਫੇਰ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਮਖਿਆ ਜੀ ਮੈ ਨਹੋਰ
 ਬਿਸਵਾਸ ਪਾਇ ਆਹੈ॥ ਮੈ ਵਿਚ ਵਡਾ ਕੋਈ ਅਵਗੁਣ ਹੈ ਜੋ ਤਸੀ ਘੜੀ ਘੜੀ ਪੜਦਾਰ ਖੰਦੇ ਹੈ
 ਤੁਫੇਰ ਗੁਰੂ ਅੰਗ ਦਕਹਿਆ ਸੁਣੁ ਭਾਈ ਬਾਲਾਇ ਕਵਿ ਨ ਮੈ ਭੀ ਅਤੇ ਭਾਈ ਬੁਝਾ ਭੀ ਗਾਜਰ ਅ॥
 ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾਸਾ ਜਾ ਅਧੀਰ ਤੁਹਾ ਹੀ ਤੁੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੋਲਿਆ ਜੋ ਦੇਖ ਬੁਝਾ ਰਾਤ
 ਕਿਤ ਨੀ ਹੈ॥ ਤੁਹਾ ਬੁਝਾ ਦੇਖੈ ਤੁੰ ਅਧੀਰ ਤੁਹੈ॥ ਤੁਹਾ ਬੁਝੇ ਅੰਦਰ ਆਇ ਕੋ ਆਖਿਓ ਸਜੀ ਅਧੀਰ ਤੁ

ॐ। ਤੁਫੇਰਗੁਰੂ ਨਾਨਕਜੀ ਕਹਿਆ ਧੁਨਿਆ ਮੈ ਜਾਣਦਾ ਹੋ ਜੋ ਰਾਤ ਪਹਰ ਹੈ। ਤੁਫੇਰ ਦੇਖਾ। ਤਾਬ ੩੫੭
 ਨਾਥਾ ਹਿਰਫੇਰ ਦੇਖਣਗਾਇਆ। ਦੋਖੇਤਾਂ ਅਧੀਰਾਤਿ ਹੈ। ਫੇਰ ਆਇਆ ਬਿਓਸ ਜੀ ਅਧੀ
 ਰਾਤਿ ਹੈ। ਤਾਂਤੀ ਸਰੀਵਾਰੀ ਫੇਰਗੁਰੂ ਨਾਨਕਜੀ ਆਖਿਆ ਜੋ ਰਾਤ ਪਹਰਿ ਹੈ। ਤਾਂਤੀ ਸਰੀਵਾਰੀ
 ਫੇਰ ਬੜੇ ਅਧੀਰਾਤ ਕਹੀ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕਜੀ ਕਹਿਆ ਭੁਲਾਭਾਈ ਬੁਨਾਥਾ। ਫੇਰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਕਹਿਆ ਬਚਾ ਅੰਗਦਾ ਦੇਖ ਰਾਤ ਕਿਤ ਨੀ ਹੈ। ਜਾ ਮੈ ਜਾਇ ਬਾਹਰਿ ਦੇਖ ਤਾਂ ਅਧੀਰਾਤ
 ਹੈ। ਤੁਫੇਰ ਮੈ ਆਖਿਆ ਜੀ ਅਧੀਰਾਤ ਹੈ। ਤੁਫੇਰਗੁਰੂ ਨਾਨਕਜੀ ਆਖਿਆ ਬਚਾ ਅੰਗਦਾਰ
 ਤਪਹਰ ਹੈ ਤੀਰਿ ਜਾਰ ਦੇਖ। ਤਾਂ ਮੈ ਆਪਣੇ ਮਨ ਵਿਚ ਸਮਝੀ ਜੋ ਰਾਤ ਅਧੀਰਾਤ ਪਹਰ ਦਾ ਲੇਟ ਹੋਰ
 ਹੈ। ਤਾਂ ਮੈ ਆਖਿਆ ਜੀ ਰਾਤ ਪਹਰ ਹੈ ਮੇਰੀ ਆਖੀ ਆਵਿਚ ਵਟ ਆਹਾ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕਜੀ ਬੁ
 ਤਖੁਸੀ ਹੋਇਆ। ਅਤੇ ਆਖਿਓ ਸਬ ਚਾਕਰਤਾਰ ਅਗੇ ਮਥਾਟੇ ਕਾ ਅਗੇ ਬੁੜੇ ਵਟ ਖਾਧਾ। ਤਾਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕਜੀ ਕਹਿਆ ਧੁਨਿਆ ਅੰਗਦ ਅਗੇ ਮਥਾਟੇ ਕਾ ਅਗੇ ਬੁੜੇ ਵਟ ਖਾਧਾ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕਜੀ
 ਕਹਿਆ ਧੁਨਿਆ ਵਟ ਨਖਾਇ। ਕਰਤਾਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਈਵੇ ਆਹਾ। ਤਾਭਾਈ ਬਾਲਾ ਅਸਨਾ ਲਇ
 ਵਹੋਈ। ਤਾਭਾਈ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਘਨੀ ਘਨੀ ਪਟ ਕਿਉ ਰਖ ਦੇਹੋ। ਤਾਗੁਰੂ ਅੰਗ
 ਦਥੋਲਿ ਆਭਾਈ ਬਾਲਾ ਮੁਖ ਮਧਮ ਹੈ ਅਤੇ ਮਹਮਾ ਅਗਾਧ ਹੈ। ਆਖਣ ਦੀ ਨਾਹੀ ਅੰਦਰ ਜਰਣ ਦੀ
 ਹੈ। ਤਾਂ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਹੁਣ ਆਖ ਜੀ। ਤਾਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਸਿਖੀ
 ਅਭਿਖੀ ਹੈ। ਤਾਸੁਭੇ ਕੁਝ ਕਰਤਾਰ ਦਾ ਪਰਏ ਹੁਣੀ ਆਦੀ ਵਰਤੁਣ ਹੈ। ਮੇਰੀ ਧੀ ਆਹੀ ਜੋ ਨਜਰਗੁ
 ਰੂ ਨਾਨਕਜੀ ਦੀ ਪਈ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕਜੀ ਕਹਿਆ ਬਚਾ ਆਪਣੀ ਧੀ ਨੂਰਤੀ ਬਣਾਇ ਕੈਲੇ ਆਵੇ।

ਮੇਸੀਨਕੀਤੀਗਤਨੁਬਣਾਇਕੋਲੋਆਇਆ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਤੁਜਾਹਿਬਚਾਧਾ
 ਹਿਰਬਹਾ। ਤਾਮੇਥਾਹਿਰਿਉਰੂ। ਵਿਚਆਇਥੈਠਾ। ਤਾਗੁਰੂਸੰਤੋਖਲਗਾਕਰਨਤਾਮਜੀਦੀ
 ਹੀਹੁਤੁਗਈ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਪਣੇਖਿਆਲਵਿਚਆਹਾਮੇਜਾਤਾਜੇਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀ
 ਦੇਸਹਜਵਿਚਕਸਹਜਹੋਇਜਾਦਾਹੈ। ਤਾਮੇਓਸਹੀਹਦੀਜਾਹਗਾਆਪਣੀਪਿਠਦਿਤੀ। ਤਾਏ
 ਹੁਗਲਪੈਕਾਦੈਮੰਨਤੇਕਾਦੈਨਮੰਨ। ਤਾਭਾਈਬਾਲੇਆਖਿਆਗੁਰੂਜੀਸਤਿਜੀਸਤਿਜੀ। ਤਾ
 ਫੇਰਗੁਰੂਅੰਗਦਕਹਿਆਭਾਈਬਾਲੇਜੇਏਹਵਰਤਾਗਾਸੁਣਗਾ। ਸੁਣਕਰਿਆਖੇਗਾਜੇਸਤੁ
 ਬਚਨਹੈਨਾ। ਤਿਸਦੇਅਭਿਗੁਣਪਾਪਜੇਤਨੇਕੀਤੇਹੋਸਨਤਿਤੇਨੇਸਤਿਆਖਣਨਾਲਸਭੇਧੋਤੇਜ
 ਸਨਾਜੇਹਿਰਦੇਸਤਿਪ੍ਰਤੀਤਨਾਲਸਤਿਆਖਸਨਾਅਤੇਜੇਕੋਈਏਹਬਚਨਕਮਾਵੈਗਾਸੇਜਿਥੇ
 ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਪੈਤਿਥੇਧੇਰਗਜਾਇਪਹੁਚੇਗਾ। ਭਾਈਬਾਲੇਇਹਬਚਨਸਤਿਕਰਿਜਾਣਨ
 ਏਸਵਿਚਭੇਦਨਾਹੀਮਨਣਾ। ਜੇਸਿਖਇਸਬਚਨਨੂੰਸਤਿਕਰਿਜਾਣੇਗਾਸੇਖੁਲੇਖੀਪਨਰਗ
 ਤਵਿਚਜਾਵੈਗਾ। ਤਾਫੇਰਭਾਈਬਾਲੇਗੁਰੂਅੰਗਦਨੁਪਾਛਿਆਗੁਰੂਜੀਏਹਜੇਪ੍ਰਹਲਾਦਅਤੇਦ
 ਤਾਤ੍ਰਿਉਅਤੇਪ੍ਰਭਗਤਅਤੇਰਾਜਾਜਨਕਾਅਤੇਹੋਰਾਂਜਿਤਨੇਭਗਤਹੋਨਸਭੇਓਰੇਹੈਨਾ। ਅਤੇ
 ਹਿਕੋਕਈਰੰਭਗਤਨਜੀਕਹੈਏਹਮੇਰੀਨਿਸਾਕਰੇ। ਤਾਅਗੇਗੁਰੂਅੰਗਦਥੋਲਿਆਭਾਈਬ
 ਲਾਤਭਿਗੁਰੂਨਾਨਕਪਾਛੇਪਾਛਿਆਹੋਸੀ। ਤਾਭਾਈਬਾਲੇਆਖਿਆਜੀਤੁਸੀਤਾਮੇਰੀਨਿਸਾਕਰੇ
 ਤਾਗੁਰੂਅੰਗਦਜੀਆਖਿਆਭਾਈਬਾਲੇਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਅਤੇਅਸਾਵਿਚਵਡਾਫਰਕਹੈਗਾ
 ਰੂਨਾਨਕਜੀਕਰਣਹਾਰਾਅਤੇਅਸੀਕੀਤੇਹੋਇ। ਜੇਕੁਸੁਤਭਿਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਦੇਮੁਹਜਾਇਆ

ਤੇ ਸੋਈ ਤਹ ਕੀ ਕਹੈ॥ ਅਤੇ ਉਹ ਮੈ ਨ ਕੁਐ ਆਖ ਸੁਣਾਇ॥ ਤੁਛੇ ਰੁਖਾਈ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਮੈ ਗੁਰੂ ३੫੮
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾਸੋ ਪੁਛਿਆ ਸੀ ਇਹੁ ਕਿਆ ਜੋ ਪੁਰਨ ਕੁਰਾਤਿ ਅਤੇ ਦੁਰਾਨਿ ਰੀਕਾਰ ਪਾਸੋ ਰਹੈ ਅਤੇ ਕਬੀ
 ਰੁਤੁਰ ਰਹਿਆ॥ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸਭੇ ਦੁਰਹੈ॥ ਤੁਛੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਖੁ ਆਈ ਬਾਲਾ ਕਬੀਰ ਕੁਰਾ
 ਤੇ ਜੋ ਪੁਰਨ ਕੁਰਾਤੁ ਹੋਇ ਆ॥ ਜੋ ਇਸ ਦਾਸ ਤੇ ਕਬੀਰ ਸਿਖ ਕੋਈ ਨ ਕੀਤਾ॥ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਰਾਜ ਦੀ ਬਾ
 ਛ ਨਾਨਕੀ ਤੀ॥ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਸੇਰਾ ਦੀ ਉਪਮਾ ਨਾ ਲੀਤੀ॥ ਇਸ ਦਾਸ ਤੇ ਹੁਰਹੈ॥ ਅਤੇ ਜਿਤੁ ਦਿਨ
 ਏਕੀ ਕਾਰਹਿ ਕਰੁ ਪਹੋਇ ਜਾਵੈ ਗਾ॥ ਤਿਤੁ ਦਿਨ ਸਭੁ ਨਿਰੀ ਕਾਰ ਵਿਚ ਸਮਾਵੈ ਗੀ॥ ਤੁਛੇ ਮੈ ਫੇਰ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੁਪੁਛਿਆ ਜੀ ਸੰਗਤ ਸਿਖ ਤਾ ਕਰਵੈ ਭੁਲੇ ਨਹੋਇ॥ ਤੁਛੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ
 ਕੁਐ ਬਾਲਾ ਸਿਖ ਇਕੋ ਕੋਈ ਨਿਰਮਲ ਹੋਵਾਹੈ ਅਤੇ ਮਲੀਨ ਬਹੁਤ ਹੋਵੈ ਨਾ॥ ਸਿਖ ਨਿਰਮਲ
 ਸੋਈ ਹੋਵਾਹੈ ਜੋ ਗੁਰੂ ਦੇ ਬਚਨ ਬਿਨ ਹੋਰ ਕੁਛ ਨਾ ਹੀ ਜਾਣਦਾ॥ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਹੋਇ ਕੋ ਮਲੀਨ ਅਹ
 ਰਕਰੈ ਸਿਖਾਵਾ ਲੈ ਕੋਰਿ ਸੋਭੀ ਮਲੀਨ ਹੋਇ ਆ॥ ਤੁਛੇ ਕੁਐ ਬਾਲੇ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਨ ਆਖਿਆ ਜੀ
 ਮੈ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾਸੋ ਇਵ ਸੁਣਿਆ ਆਹਾ॥ ਤੁਛੇ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਆਖਿਆ ਕੁਐ ਬਾਲਾ ਏ
 ਤਹ ਕੀ ਕਹੈ॥ ਜਿਉ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਚਨ ਕੀ ਆਹੈ ਸਾਤਿ ਪ੍ਰਤੀਤ ਕਰਿ ਜਾਣੇ॥ ਇਹੁ ਹਾਲਤੁ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਨ ਕਰਤਾ ਹੋਇ ਖਾਈ ਹੈ॥ ਨਾਹੀ ਤੁਛੇ ਕੁਐ ਬਾਲਾ ਭੁਲੇ ਭੁਲੇ ਮਹਾਂ ਪੁਰਖ ਸੰਗਤ ਦੀ ਕਾ
 ਰਾ ਅਤੇ ਭੇਟਾ ਵੇਖ ਕੇ ਭੁੱਖਿ ਵਲ ਜਾਵੈ ਹੈ ਨਾ॥ ਸਾਧਤ ਨਾਹੀ ਰਹਿ ਸਕਦੇ॥ ਕੁਐ ਬਾਲਾ ਤੁਸਾ ਤੇ ਕਰ
 ਤਾਰ ਦੀ ਬਹੁਤ ਮਿਹਰ ਵਾਨ ਗੀ ਹੈ॥ ਤੁਛੇ ਕੁਐ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਹੁਣ ਦੇਹ ਛੁਟੇ ਵਡੀ ਹੋਈ ਹੈ॥ ਤੁ
 ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਆਖਿਆ ਕੁਐ ਬਾਲਾ ਦੁਇ ਮਹੀਨੇ ਤੁਸਾਡੀ ਦੇਹ ਛੁਟੇ ਵਿਚ ਰਹੇ ਹੈ ਨਾ॥ ਪਰਦ

ਇਮਹੀਨੇਤੁਸੀਅਸਾਬੇਰਹੇ। ਤੁਭਾਈਧਾਲੇਆਖਿਆਭੁਲਾਜੀ। ਤੁਭਾਈਧਾਲਾਗੁਰੁਅੰ
 ਗਰਪਾਸਰਹਿਆ। ਜਾਦੋਇਮਹੀਨੇਪਰੋਹੇਏਤੁਭਾਈਧਾਲੇਦੀਦੇਹਛੁਟੀ। ਤੁਆਪਏਹਥਗੁ
 ਰੁਅੰਗਦਜੀਅਲੀਬੁਦਿਤਾਹੇਰਸਿਖਹੈਥਪਕੜਰਹੇ। ਤੁਗੁਰੁਅੰਗਦਜੀਆਖੇਭਾਈਸਿਖੇ
 ਭੁੰਏਧਾਲੇਅਤੇਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀਵਿਚਭੇਦਕੋਈਨਾਆਹਾ। ਏਹੋਗੁਰੁਅਤੇਸਿਖਾਦਾਭੇਦ
 ਆਹਾ। ਬੋਲਹੁਭਾਈਜੀਵਾਹੁਗੁਰੁ। ਸਾਖੀਜਨਮਪਤੀਧਾਥੇਨਾਨਕਜੀਕੀਪੁਰਨ
 ਹੋਈਪੜਤੇਸੁਣਤੇਸਰਬਸੰਗਤਜੋਗਾਗੁਰੁਚਿਤਾਵੈ। ਬੋਲਹੁਸਤਿਕਰਤਾਰਾ॥੧

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਆਗੇਸਾਖੀਚਲਾਏਦੀਚਲੀ ਤਾਫੇਰਗੁਰਨਾਨਕ
 ਜੀਉਗੁਰੀਲੀਤੀਆਇਗਵੀਨਦੀਤੇਬਿਸਰਾਮਕੀਤਾ। ਬਰਸਉਦਾਸੀਫਿਰੇਮੰਗੀਨਿਆ
 ਥੀਹਾਉਪਰਸਭੋਚਕਵਿਚਪਾਤੁਸਾਹੀਕੀਤੀ। ਗੁਰੁਧਾਥੇਦੇਦਰਬਾਰਅਗੇਇਕਪਿਪਸਸੀ
 ਤਿਸਪਿਪਲਦੇਹੇਠਗੁਰੁਧਾਥੇਦੀਮੰਜੀਵਿਛਾਈਹੋਈਸੀ। ਮੰਜੀਉਪਰਛਾਏਥੈਠਾਰਹਦਾ
 ਸੀ। ਧਾਥੇਦੇਘਗਇਕਟਹਲੀਆਆਹਾ। ਤਿਸਦਾਨਾਉਕਮਲਾਕੁਮਲਾਸਦੀਦਾਸੀ। ਤੁ
 ਗੁਰੁਧਾਥਾਜੀਥੇਲਿਆਬਚਾਥੇਲੈਜਾਹਾ। ਜਾਇਕੇਘਾਹੁਲੈਆਉ। ਘੋੜੀਆਮਹੀਆਭੁ
 ਥੀਆਹੈਨਾ। ਤੁਕਮਲੇਦਸੀਲਈ। ਲੈਕਰਥੇਲੈਗਇਆ। ਤੁਕਮਲਾਜਾਇਕੇਦੇਥੇਤਾਜੇ
 ਗੀਸਰਾਏਸਰਪਤ੍ਰੇਜਣੇਥੈਠੈਪੈਨਥੇਲੈਵਿਚਾ। ਤੁਉਨਾਜੇਗੀਸਰਾਸਦਕੇਪੁਛਿਆਜੇਧਾਥੇ
 ਨਾਨਕਇਸੇਗਾਉਰਹਦਾਹੈ। ਤੁਕਮਲੇਆਖਿਆਇਸੇਗਾਉਰਹਦਾਹੈ। ਤੁਉਨਾਆਖਿ

ਅਜੇਹੇ ਹੁਸਨੇ ਹਾਅ ਸਾਡਾ ਬਾਧੇ ਪਾਸ ਲੈ ਜਾਹੁ। ਤੁਕਮ ਲਾਏ ਲਿਆ ਮੈਨੂੰ ਆਗਿਆ ਨਹੀਂ ਘਾਹੁ ੨੫੬
 ਲਈ ਗਾਤਾ ਜਾਵਾ। ਤੁਓ ਨਾਵਿਚੋ ਇਕ ਜਣਾ ਉਠਿਆ। ਤੁਕਮ ਲੇ ਦੇ ਹੱਥੋਂ ਵੀ ਲੈ ਕੇ ਘਾਹੁ ਦੀ ਮਠ
 ਖਿਲਾਰੀ। ਤੁਘਾਹੁ ਦਾ ਢੇਰ ਉਸਰ ਗਇਆ। ਤੁਜੇਗੀ ਸਰਬੋਲੇ ਜਿਤੁ ਨਾਚਾਇ ਸਕਦਾ ਹੈ ਤਿਤੁ ਨਾ
 ਧੈਨ ਕੈ ਚੁਕਲੈ। ਕਮਲੇ ਵਰ੍ਹੀ ਭਰੀ ਬਧੀ। ਉਨ ਜੇਗੀ ਸਰਾਚਾਇ ਕੈ ਸਿਰ ਦਿਤੀ। ਤੁਕਮ ਲਾਉ ਠਾਏ
 ਕੈ ਲੈ ਆਇਆ। ਅਗੈ ਗੁਰੂ ਬਾਬਾ ਜੀ ਪਿਪਲ ਹੇਠ ਮੰਜੀ ਵਿਛਾਈ ਬੈਠਾ ਸੀ। ਤੁਗੁਰੂ ਬਾਬਾ ਜੀ ਬੋ
 ਲਿਆ ਕਮਲਿਆ ਆਇਓ। ਬੁਧ ਆਇਓ ਅਤੇ ਘਾਹੁ ਬਹੁਤ ਆਦਾ ਹਈ। ਅਤੇ ਜੇਕਿ ਸੇਵਾ ਘਾਹੁ
 ਚੁਗਾਇਆ ਦਾਹਈ ਤੁਅਸਾਡੀ ਆਮਰੀ ਗਈ ਅਗੈ ਮਤੁ ਪਾਈ। ਤੁਕਮ ਲਾਏ ਲਿਆ ਤੁਪਾਜੀ ਮੈ
 ਚੁਗਾਇਨ ਹੀ ਆਦਾ। ਮੋਇ ਕਸਨੇ ਹਾਅ ਦਾਹੈ। ਤੁਬਾਧੇ ਦੇ ਹਥ ਕਮਲੇ ਬਿਭੂਤ ਕੀ ਚੁਟ ਕੀ ਕਦੁਚਿ
 ਤੀ। ਤੁਬਾਬਾ ਜੀ ਬੋਲਿਆ ਕਮਲਿਆ ਅਸਾਡਾ ਸਨੇਹਾ ਤੁਧ ਆਦਾ ਤੁਧ ਆਦਾ। ਤਿਹੁ ਦਾਰੀ ਬੋ
 ਲਿਆ ਕਮਲਿਆ ਅਸਾਡਾ ਸਨੇਹਾ ਤੁਧ ਆਦਾ। ਪਰ ਜਾਇ ਸਧਾਰਣ ਨੂੰ ਸਦ ਲੈ ਆਉ। ਸਧਾਰਣ
 ਸੁਖ ਤਰੇ ਦੇ ਗਇਆ ਹੈ ਜਿਉ ਭੁਜਨ ਭੁੰਨਾ। ਜਾਇ ਕੈ ਆਖ ਜੇ ਬਾਬਾ ਘੁਲਾਵਾ ਦਾਹਈ। ਵਰਗਾ ਸ
 ਚਲਾ। ਬਾਂਹੀ ਆਵੇ ਇਲੀਮੀ ਆ ਅਤੇ ਮੁੰਦਰਾ ਵਾਣ ਲੈ ਕੇ ਚਲਾ। ਤੁਸਧਾਰਣ ਬਾਧੇ ਦਾ ਸਿਖ ਸੀ। ਜਿਕ
 ਦੀ ਜਨ ਤੁਸਧਾਰਣ ਦੇ ਘਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਹੋਰ ਸਿਸਟਿ ਪਿਛੇ ਲਗੀ ਫਿਰਦੀ ਸੀ। ਹੋਰ ਸਦਾ ਪ੍ਰ
 ਸਾਦਿ ਨ ਲਈ ਐ। ਬਿਨਾ ਸਧਾਰਣ ਦੇ ਘਗਿ। ਬਾਬਾ ਚਾਦਰਾ ਪੈਨ ਦਾਵੇਇ। ਇਕ ਤੇਰੇ ਇਕ ਉਪਰਾ।
 ਚਾਦਰਾ ਸਧਾਰਣ ਪੈ ਦਾਸੀ। ਦਿਨੀ ਅਠੀ ਪੈ ਦੁਹ ਜਾਦਾ ਸੀ। ਤੁਕਮ ਲਾਏ ਸਧਾਰਣ ਨੂੰ ਸਦ ਗਇਆ।
 ਤੁਬਾਬਾ ਜੀ ਬੋਲਿਆ ਕੀ ਆਖੇਗਾ। ਜੇ ਆਵੀਗਾ ਨਹੀਂ ਤੁਆਖੀ ਵਰਗਾ ਲਚਲਾ। ਸਤੁ ਧੀ ਚਲਾ।

ਤਾਂ ਕਮਲਾ ਗਇਆ ਜਾਇ ਮੇਲਿਆ। ਤਾਂ ਸਧਾਰਣ ਕਹੀਆ ਤੂੰ ਕਿਉਂ ਆਇਆ ਹੈ। ਤਾਂ ਕਮਲਾ
 ਬੋਲਿਆ ਤੈਨੂੰ ਬਾਬੇ ਸੁਦਿਆ ਹੈ। ਦਰਗਲ ਚਲਾ। ਬਾਬੀ ਆਵੈ ਇਲੀਮੀ ਆਮ ਤੇ ਮਵਾਦਾ ਦਾ
 ਲੈ ਚਲਾ। ਤਾਂ ਸਧਾਰਣ ਬੋਲਿਆ ਰੋਟੀ ਆਖਾਇ ਕੇ ਚਲੇਗੇ। ਤਾਂ ਕਮਲੇ ਆਖਿਆ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਕਮਲਾ
 ਹੀ ਤੂੰ ਖਾਹੀ। ਤਾਂ ਸਧਾਰਣ ਰੋਟੀ ਖਾਇ ਚਲਿਆ। ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਦੀ ਆਇ ਪੈਰੀ ਪਾਇਆ। ਬਾਬਾ
 ਜੀ ਬੋਲਿਆ ਸਧਾਰਣਾ ਕਰਤਾਰ ਕਰਤਾਰ। ਤਾਂ ਸਧਾਰਣ ਬੋਲਿਆ ਤੁਪਾਜੀ ਉਤਾਵਲਾ ਸੁਦਿਆ
 ਹੈ। ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਬੋਲਿਆ ਬਚਾ ਸਧਾਰਣ ਅਸਾਨ ਕਮਲਾ ਫੁਰਮਾਣ ਲੈ ਆਇਆ ਹੈ। ਦਰਗਹਿ
 ਦੇ ਚਲਣੇ ਦਾ। ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਬੋਲਿਆ ਬਚਾ ਸਧਾਰਣਾ ਚਲ ਅਸੀਂ ਬੋਲੇ ਚਲੇ। ਬਾਬਾ ਅਤੇ ਸਧਾ
 ਰਣ ਬੋਲੇ ਗਏ। ਬੋਲੇ ਵਿਚ ਬਾਬੇ ਦਾ ਖੇਤ ਸੀ ਵਿਧੇ ਅਠਾ ਬਾਬਾ ਤੇ ਸਧਾਰਣ ਖੇਤ ਵਿਚ ਗਏ। ੦
 ਰੋਕੁ ਖੇਤ ਦੀ ਆਰੁਠੀ ਆ। ਖੇਤ ਦੇ ਖਕੇ ਨਦੀ ਤੇ ਤਾਲ ਸਿੰਠੇ। ਬਾਬੇ ਨੂੰ ਇਕ ਤਲਾਉ ਪਸਿੰਦਾ
 ਆਇਆ। ਬਾਬਾ ਜੀ ਬੋਲਿਆ ਬੇਟਾ ਸਧਾਰਣ ਏਹੁ ਕਿ ਆਥਾ ਉਧੈ। ਤਾਂ ਸਧਾਰਣ ਬੋਲਿਆ ਤੁਪਾ
 ਜੀ ਏਹੁ ਤਲਾਉ ਧੈ। ਬਾਬਾ ਜੀ ਬੋਲਿਆ ਅਸਾਨੁ ਆਲ ਕੜੀ ਆਇ ਬੇ ਪਾਵਾ ਵਣੀ ਆ। ਅ
 ਤੇ ਕਿਸੇ ਪਾਸ ਆਖਣਾ ਨਹੀ। ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਤੇ ਸਧਾਰਣ ਪਰਿਆਏ। ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਬੋਲਿਆ ਸਧਾਰਣਾ
 ਚਾਦਰਾ ਪੈ ਇਲਿਆ ਉਮੇਰੀ ਆ। ਤਾਂ ਸਧਾਰਣ ਬੋਲਿਆ ਤੁਪਾਜੀ ਉਤਾਰ ਦਿਚਨ। ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਚਾਦ
 ਰ ਉਤਾਰ ਦਿਤੀ ਆ। ਸਧਾਰਣ ਬਾਬੇ ਦੀ ਆ ਚਾਦਰਾ ਪੈ ਵਣਗਇਆ। ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਜੀ ਬੋਲਿਆ
 ਛੀ ਆਪੋ ਤੀ ਆਹੈ ਨਾ। ਤਾਂ ਸਧਾਰਣ ਬੋਲਿਆ ਛੀ ਆਪੋ ਤੀ ਆਹੈ ਨਾ। ਤਾਂ ਫੁਰਬਾ ਬਾਬਾ ਜੀ ਬੋਲਿਆ
 ਕੋਠੀ ਉਤੇ ਧਰ ਆਉ ਧੰਨ ਕੋ। ਤਾਂ ਸਧਾਰਣ ਧਰ ਆਇਆ। ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਜੀ ਬੋਲਿਆ ਸਧਾਰਣ

ਮੇਰਾ ਘਰ ਹਛਾ ਲਿਖਾ ਜਿਥੇ ਹੋਏ ਸੰਤਾਂ ਜਪ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ ਉਹ ਬਾਉਰ ਛਾ ਲਿਖਾ ਤੁਸਧਾਰਣ
ਗਇਆ ਜਾਇ ਕੇ ਹਛਾ ਪਰ ਲਿਖਤਾ ਤੁਸਧਾਰਣ ਫੇਰ ਆਇ ਬਾਏ ਦੀ ਪੈਰੀ ਪਇਆ ਤੁਸਧਾਰਣੀ ਬੋ
ਲਿਆ ਬਚਾ ਪਰ ਹਛਾ ਲਿਖਤਾ ਤੁਸਧਾਰਣ ਬੋਲਿਆ ਤੁਸਧਾਰਣੀ ਤੇ ਸੋਖ ਸੀ ਕੀ ਚੈ। ਤੁਸਧਾਰਣੀ ਜਾਇ
ਕੈ ਘਰ ਠਿਠਾ ਤੁਸਧਾਰਣੀ ਪਸੀਹੋਇਆ ਤੁਸਧਾਰਣੀ ਬੋਲਿਆ ਸੁਧਾਰਣਾ ਚੁਪਕਰਿ ਜਾਇ॥੧॥
ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹੁਗੁਰੂ॥ ਆਗੇ ਸਾਖੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਗੋਸਟਿ ਚਲਾਏ ਦੀ ਚਲੀ ਓਨ ਕਰੀ॥
ਤੁਧ ਐਸੀ ਆਗਿਆ ਐਸੀ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਜੀ ਕੀ ਭੁਏ॥ ਜੇ ਇਕ ਦਿਨ ਗੁਰੂ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਰਤਾ
ਰਪੁਰਧਰ ਮਸਾਲਾ ਚਿਥੈ ਠਾਸੀ॥ ਅਰਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕੇ ਜੀ ਬਸੀ ਜੇ ਅਧੋਇ ਤੁਸਧੀ ਠਾਕਰ ਜੀ
ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲਾ ਪਹਿ ਚਲੀਏ ਸਚੇ ਖੰਡ ਕੇ॥ ਤੁਧ ਸੀ ਠਾਕਰ ਜੀ ਅੰਤਰ ਜਾਮੀ ਪਟਿ ਪਟਿ ਜੀ ਆਕੇਜ
ਣੁ ਨਹਾਰਾ॥ ਸ੍ਰੀ ਠਾਕਰ ਜੀ ਸਚ ਖੰਡ ਮਹਿ ਸਭਾ ਲਾਈ ਬੈਠਾ ਹੈ॥ ਸਮਸਤ ਭੁਗਤਿ ਨਿਕਟਿ ਹਬ ਜੇਤ
ਠੰਡੇ ਭੁਏ॥ ਅਰਇਤ ਨੇ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੇ ਮਨ ਵਰਤਣੇ ਸਾਬ ਬੋਲ ਓਠਿਆ ਜੇ ਨਾਨਕ ਮੇਰਾ ਬ
ਭੁਗਤਿ ਹੈ॥ ਸੋਤਿ ਸਕੇ ਜੀ ਆਇ ਉਕਰ ਉਪਜੀ ਹੈ॥ ਤੁਧ ਜਿਤ ਨੇ ਭੁਗਤ ਬੋਤਿ ਤਨਿ ਹੁਸ ਗਲਿ ਓਸੀ
ਠਾਕਰ ਜੀ ਪਹਿ ਚੋਨਤੀ ਕਰੀ॥ ਜੇਹੇ ਸ੍ਰੀ ਠਾਕਰ ਜੀ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਜੀ॥ ਨਾਨਕ ਜੇਹੇ ਸੋਤੇ ਗਪੇ ਮੀ ਭੁਗਤ
ਹੈ॥ ਜਿਉ ਨਾਨਕ ਕੇ ਜੀ ਬਸੀ ਹੈ ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਕੇ ਤਿਉ ਹੀ ਕਰੀਏ॥ ਤੁਧ ਸ੍ਰੀ ਠਾਕਰ ਜੀ ਸੇਵਕ ਕੇ ਆ
ਗਿਆ ਕਰੀ॥ ਤੁਮ ਜਾਹੁ ਨਾਨਕ ਭੁਗਤ ਕਉ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਲਿਆਉ॥ ਤੁਧ ਸ੍ਰੀ ਠਾਕਰ ਜੀ ਕੀ ਆਗਿ
ਆਪਾਇ ਕਰ ਸੇਵਕ ਆਇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਾਸਾ ਆਏ ਠੰਡੇ ਭੁਏ॥ ਅਰਦੇ ਨੇ ਗਾਬ ਜੇਤ ਕੇ ਬੋਨਤੀ ਕਰੀ
ਜੇਹੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਜੀ ਕੀ ਤੁਮ ਕੇ ਆਗਿਆ ਹੈ॥ ਜੇਤੁ ਮਸਚ ਖੰਡ ਕੇ ਜਾਉ॥ ਤਿਸ ਤੇ ਰੋਜੀ

ਅਕੀ ਜਾਣੁ ਕਰਿ ਸੀਠਾ ਕਰ ਜੀਹ ਮਕਉ ਤੇਰੇ ਪਾਸ ਭੁਜੀ ਆਹੈ। ਅਰ ਕਹਿ ਆਹੈ ਜੋ ਨਾਨਕ ਕਉ ਇਉ
 ਕਹਿਣਾ ਜੇ ਤੇਰੇ ਮੰਦਰਈ ਹਾਸ ਚਖੈ ਮੈ ਸਵਰੇ ਹੈ ਮਨੇ ਕਾਂ ਮਨਾ ਕੇ। ਜੈ ਸੇ ਤੇਰੇ ਮਨ ਮੈ ਕਾਂ ਮਨਾ ਬੀ। ਤੇ ਸੇ
 ਹੀ ਮੰਦਰ ਤੁਯਾ ਰਭੁ ਏਹੈ। ਏਕ ਵਾਰ ਦੇਖ ਜਾਵੈ। ਤੁਯਾ ਗੁਰੂ ਬਾਧੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਜੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਕੀ
 ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੁ ਜੀ ਬਿਨ ਚੇਰ ਕਉ ਏਹੈ ਜੋ ਜਾਣੈ। ਮੈ ਬਲ ਹਾਰ ਜਾਉ ਸਦਾ ਸਦਾ ਬਲ ਹਾਰ ਕੀ ਆਮ। ਅ
 ਪਨੇ ਸਾਹਿਬ ਉਪਰੇ। ਚਲੀ ਅੰਜੀ। ਤੁਧ ਭਿ ਹਸੇ ਵਕ ਸੀਠਾ ਕਰ ਜੀ ਕੇ ਗੁਰੂ ਬਾਧੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਉ
 ਸੀ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਜੀ ਕੇ ਪਾਸ ਲੇ ਗਏ। ਅਰ ਸੇ ਵਕ ਉਧੇ ਨਤੀ ਕੀਤੀ। ਜੈ ਜੀ ਨਾਨਕ ਤੇਰਾ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ
 ਆਗਿਆ ਪਾਇ ਕਰਿ ਆਇ ਆਹੈ। ਤੁਧ ਗੁਰੂ ਬਾਧੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸੀ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕਉ ਲੇ ਬੇਰੇ
 ਇਕ ਰਿਤੁ ਤੁਤ ਕਰੀ। ਕਰਤਾਰ ਕਰਤਾਰ ਨ ਮਸਕਾਰ ਪਰ ਨ ਮਕਰਤਾ ਨਿਕਟਿ ਜਾਇ ਭੁਇਆ।
 ਤੁਧ ਸੀਠਾ ਕਰ ਜੀ ਕਹਿ ਆਜੇ ਹੇ ਨਾਨਕ ਭਗਤ ਤੁਭ ਲਾਹੈ। ਤੁਧ ਗੁਰੂ ਬਾਧੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਧੇ ਨਤੀ ਕੀ
 ਤੀ। ਜੈ ਸੀ ਮਹਾਂ ਗਾਜ ਜੀ ਤੇਰੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਭੁਲੇ ਗੰਜੀ। ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਰਿਠਿ ਆਸਦ ਅਨੰਦ ਹੋ ਜੀ। ਤੁ
 ਸੀ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਜੀ ਕਹਿ ਆਜੇ ਹੇ ਸੀ ਨਾਨਕ ਜੀ ਏਹੁ ਬਾਤੁ ਈਹਾ ਆਵਣੇ ਜਾਵਣੇ ਕੀ ਤੇਰੇ ਹੀ ਹਥ ਹੈ
 ਜੇ ਤੁਧ ਭਾਵੈ ਸੋ ਕਰ। ਤੁਧ ਸੀ ਬਾਧੇ ਜੀ ਕਹਿ ਆਜੇ ਗਰੀਬ ਨਵਾਜ ਅੰਸਾ ਮੇਰਾ ਕਉ ਏਹੈ ਤੂੰ ਬਿਨਾ
 ਮੇਰੇ ਜੀ ਅਕੀ ਕਉ ਏਹੈ। ਤੁਧ ਸੀਠਾ ਕਰ ਜੀ ਕਹਿ ਆਏ ਨਾਨਕ ਜੀ ਏਹੁ ਬਾਤੁ ਈਹਾ ਆਵਣੇ ਕੀ
 ਤੇਰੇ ਹੀ ਹਥ ਹੈ। ਜੇ ਤੁਧ ਭਾਵੈ ਸੋ ਕਰਿ ਜੀ। ਤੁਧ ਗੁਰੂ ਬਾਧੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਮ ਗੰਗਾ ਜੀ ਹਉ
 ਕਉ ਏਹੀ ਦਹ ਜੀ। ਸਭ ਬਾਤੁ ਤੇਰੇ ਹੀ ਹਥ ਹੈ। ਤੁਧ ਸੀ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਜੀ ਕਹਿ ਆਜੇ ਹੇ ਨਾਨਕ ਏਹੁ ਬਿ
 ਬ ਪੀਛੇ ਹੋਈ ਹੈ। ਅਬ ਤੁਮ ਸਚ ਖਰਮੇ ਆਉ। ਅਤੇ ਅੰਗਰ ਕਉ ਸਮਝਾਵਣਾ। ਜੈ ਕੋਈ ਸਮ

ਖੈਗਾਕਮਾਵੇਗਾਤਿਸਕਾਕੁਲਾਹੋਵੇਗਾ। ਤੁਬਗੁਰੂਬਾਧੇਨਾਨਕਜੀਮਹਾਅਨੰਦਹਰ ੨੬੧
 ਖਮਾਨਹੋਇਆ। ਤੁਬਅਨੰਦਮਹਿਰੇਇਕਰਸੀਠਾਕਰਜੀਕਉਰੂਰੂਤਕਰਕਰਪ੍ਰਣ
 ਮਕੀਆ। ਬਾਤਸਭਸਮਝਾਇਕਰਵਿਦਿਆਭੁਇਆ। ਤੁਬਸੀਪਾਰਬ੍ਰਹਮਜੀਕੀ
 ਆਗਿਆਸਾਬਫਿਰਕਰਤਾਰਪੁਰਆਇਆ। ਤੁਬਆਇਕਰਅੰਗਦਜੀਸਾਬਧਾ
 ਤਾਕਰੀਆ। ਪੁਰਖਾਅੰਗਦਾਅਸਾਨੇਸੀਪਾਰਬ੍ਰਹਮਜੀਜਨੁਰਬਲਾਵਣੇਕੀਆਗਿਆ
 ਕਰੀਹੈ। ਜਿਉਜਿਉਬਾਤਾਕਰੀਆਬੀਆ। ਤਿਉਤਿਉਗੁਰੂਅੰਗਦਜੀਕਉਸਮਝਾਈ
 ਆ। ਤੁਬਇਤਨੇਕਹਣੇਮੈਗੁਰੂਅੰਗਦਜੀਕਾਆਤੁਮਾਊਦਾਸੋਹੋਇਗਇਆ। ਬਹੁਤ
 ਧੈਰਾਗਲਗਾਕਰਨਾ। ਤੁਬਗੁਰੂਬਾਧੇਨਾਨਕਜੀਬਹੁਤਸੰਤੋਖਬਹੁਤਦੀਆ। ਜੇਪੁਰ
 ਖਾਉਦਾਸਨਹੀਹੋਵਣਾ। ਸੀਪਾਰਬ੍ਰਹਮਜੀਕੀਆਗਿਆਹੈ। ਬਹੁਰਹਰਖਮਾਨਹੋਵਣਾ
 ਤੁਬਗੁਰੂਬਾਧੇਨਾਨਕਜੀਕੇਬਚਨਕਰਕੇਗੁਰੂਅੰਗਦਜੀਕਾਮਨਫਿਰਿਆਇਟਿਕਿਅੰ
 ਤੁਬਗੁਰੂਅੰਗਦਜੀਕੇਮਨਕਉਟਿਕਾਇਕਰਨਾਮਦਾਨਇਸਨਾਨਸੀਲਸਿਜਮਸੰਤੋਖ
 ਦਾਇਆਧਰਮਭਾਉਕੁਗਤਗਰੀਬੀਸੁਕੁਤਜਿਤਨੀਆਭੁਲਆਈਆਹੈਨਾ। ਇਤਨੀ
 ਆਦਿਨਾਇਕਰਅਰਸਬਦਕੀਸਰਤਿਦੇਕਰਅਜਮਾਤਿਆਪਈਦੇਕਰਅੰਗਦਕਉ
 ਵਿਦਿਆਕੀਆ। ਤੁਬਗੁਰੂਅੰਗਦਜੀਬੇਨਤੀਕਰੀ। ਜੇਬਾਬਾਜੀਜਬਤਮਸਚਖੰਡਕ
 ਉਸਿਧਰੋਗੇਤੁਬਮੇਰੇਆਵਣੇਕੀਕਉਕਰਿਆਗਿਆਹੈਜੀ। ਤੁਬਗੁਰੂਬਾਧੇਨਾਨਕ
 ਜੀਕਹਿਆਜੇਪੁਰਖਾਅੰਗਦਾਤੁਬਇਥੇਨਾਹੀਆਵਣਾ। ਅਸੀਹੀਤੁਧਵਿਚਦੇਜਾਹਿਰੇ

ਤਬ ਗੁਰ ਅੰਗ ਦ ਜੀ ਗੁਰ ਧਾ ਧਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੇ ਚਲਾਣੇ ਤੇ ਕਿਤ ਨੇ ਇਕ ਦਿਨ ਅਗੇ ਹੀ ਇਹ
 ਆਕੁਰ ਮਾਇਆ ॥੩॥ ਬੋਲਹੁ ਗੁਈ ਜੀਵਾ ਗੁਰ ॥ ਸਾਖੀ ਤੇਰ ਚਲੀ ॥ ਤਬ ਜਿਉ ਗੁਰ
 ਧਾ ਧੇਵਾ ਸੁਭਾਉ ਸੀ ਕਰਤਾਰ ਪੁਰਾਣ ਚਰ ਹੋਣ ਕਾ ਤਿਉ ਹੀ ਰਹੈ ॥ ਕੀਰਤਨ ਕੇ ਸਮੇ ਕੀਰਤਨ ਹੋ
 ਏ ॥ ਪਿਛਲੀ ਰਤਨਾਵੈ ॥ ਨਾਵਣ ਕੇ ਸਮੇ ਜਪ ਤਪ ਹੋਇ ॥ ਲੰਗਰ ਚਲੈ ॥ ਜਿਉ ਤਿਉ ਸਰਬ ਤਸੁ
 ਤਬ ਨਾਇਆ ॥ ਤਿਵੈ ਹੀ ਤਿਵ ਚਲਿਆ ਜਾਇ ॥ ਤਬ ਗੁਰ ਧਾ ਧੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾ ਮਨ ਉਤੁ ਹੀ ਠਹੈ
 ਰਜੈ ਕਬ ਭਹ ਸੁਆਮਾ ਆਵੈ ਗਾ ॥ ਜਿਤੁ ਸੀਠ ਕਰ ਜੀ ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲ ਦੇਖੀ ਏਗੇ ॥ ਭਿਹ ਸਮੈ ਤੀਮੈ
 ਧਿਆਨ ਗੁਰ ਧਾ ਧੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾ ਮਨ ਰਹਿਆ ॥ ਜਬ ਕਿਤ ਨੇ ਕਦਿ ਨ ਗੁਜਰੇ ਤਬ ਭਹ ਦਿਨ ਅ
 ਏ ॥ ਅਸੁ ਕਾ ਮਹੀਨਾ ਮਾਇਆ ॥ ਤਬ ਗੁਰ ਧਾ ਧਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਹੁਤੁ ਹਰਖ ਮਾਨ ਹੋਇਆ
 ਜਿਉ ਜਿਉ ਭਹ ਦਿਨ ਆਵੈ ॥ ਅਸੁ ਵਦੀ ਸਪਤਮੀ ਕਾ ਦਿਨ ਹੋਇਆ ॥ ਗੁਰ ਧਾ ਧਾ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਧਿਆਨ ਕੇ ਧਿਥੈ ਹੋਇ ਗਾਇਆ ॥ ਸੁਧ ਧਿਆਨ ਬੋਲ ਕਰਿ ਸੇਵ ਕਾ ਕੇ ਕਹਿੰਆ ॥ ਜੋ ਪੁਰਖ
 ਅਜ ਅਸਾਸ ਮਾਵਣੇ ਕਾ ਧਿਆਲਹੈ ॥ ਤੁਸੀ ਜਾਇ ਕੇ ਚਉ ਕਾ ਦੇਹੁ ॥ ਕੁਸਾ ਚਿਤੇ ਘੁਤੇ ॥ ਸਭ ਸ
 ਮਿਰੀ ਸਮਾਵਣੇ ਕੀਤਈ ਯਾਰ ਕਰੇ ॥ ਤਬ ਸੇਵ ਕਲਾਗੇ ਧੈਰਾਗ ਕਰੇ ॥ ਤਬ ਗੁਰ ਧਾ ਧੇ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਓਨ ਕਾ ਸੀਤੋ ਖਕੀਆ ॥ ਤਬ ਸੇਵ ਕਲਾਗੇ ਸਾਮਿਗਰੀ ਇਕਰੀ ਕਰੇ ॥ ਤਬ ਲਖ ਮੀਦਾਸਨ
 ਅਤੇ ਸਿਰੀ ਚੰਦ ਨ ਆਵਾ ਮੀਥਲਾਵਣ ਤਾਈ ਗਾਇਆ ॥ ਜਿਤੁ ਸੀ ਸਦੀ ਦੇਹੋ ॥ ਤਾਲਖ ਮੀਦਾਸ
 ਅਤੇ ਸਿਰੀ ਚੰਦ ਆਵੈ ਏਵਿ ਚਢਿ ਲਕੀਤੀ ॥ ਆਖਣ ਲਗੇ ਜੋ ਚੰਗਾ ਆਕੁ ਲਿਆਇਉ ਕਿਉ ਕ
 ਰਚਲੀਵਾਹੈ ॥ ਤੁਸ ਦੇਹੋ ਦਿਨ ਆਏ ॥ ਤਬ ਸੁਭਾਉ ਕਰ ਕਰਿ ਮਾਤਾ ਚੰਦੀ ਗੁਰ ਧਾ ਧੇ ਜੀ ਕੀ ਇਸ

੨੬੩
 ਤੀ। ਗੁਰੂ ਪਾਸੋਂ ਉਠ ਚਲੀ। ਤੁਥ ਗੁਰੂ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਖੇਤ ਮਹਾਦੀ ਦਾ ਲਾਭ ਹਥ ਲਵੇ ਨੇ ਹੋ।
 ਤੇ ਨਾ। ਤੁਥ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਖੇਤ ਕਰਿ ਕਾਹਿ ਆ ਜੇ ਕੀ ਉਠੇ ਏ ਕਾਈ ਗਲ ਕਹ ਦੀ ਹੋ। ਅਤੇ
 ਹਥ ਕਾਇਤ ਨਾਲ ਲਵੇ ਨੇ ਨੀ। ਅਤੇ ਕਾਈ ਗਲ ਹੋਰ ਤੁਰੇ ਜੀ ਪੈ ਸੋ ਕਰ ਲੈ। ਤੁਥ ਜਾਂ ਆਤਮਾ ਜੀ ਦੇ
 ਖੇਤ ਗੁਰੂ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਮਾਵੇ ਦੇ ਘਰ ਹੋ। ਤੁਮਾ ਤੁਰੇ ਏ ਕਾਹਿ ਆ ਜੀ ਭਲ ਕੇ ਤੇ ਰੇ ਪਿਤਾ
 ਦੀ ਬਿਤ ਹੋ। ਜਾ ਤੁਥ ਗੁਰੂ ਦੇ ਤੁਸਰਾ ਪਕਰ ਕੇ ਚਲੀ ਏ। ਤੁਮਾ ਤੁਰੇ ਏ ਏ ਨਿਮਾਣੇ ਘਰ ਹੋਇ ਕਰ ਬੇ
 ਨਤੀ ਕੀਤੀ। ਤੁਥ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਜੇ ਭਲ ਹੋਵੇ ਏ ਏ। ਸਰਾਪ ਕਰ ਕੇ ਅਸਟਮੀ ਕਾ
 ਵਿਨਹ ਕਰਿ ਦਸਮੀ ਕੇ ਦਿਨ ਸਮਾਵੇ ਗੇ। ਤੁਮਾ ਤੁਰੇ ਏ ਕੀ ਅਪੀਨ ਤੁਰੇ ਏ ਏ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਕਾ ਮਨ ਫਿਰਦ ਇ ਆਵੇ ਘਰ ਆਇਆ। ਤੁਮਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਜੇ ਏ ਏ ਸਮਿ ਗਰੀਤ ਏ
 ਆਰ ਕੋਰੇ। ਤੁਥ ਮਾਤਮਾ ਜੀ ਪੈਰੇ ਪਈ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੀ। ਤੁਫੇਰ ਸਭ ਸਾਮਿ ਗੀ ਲੈ ਕਰ ਸਰਾਪੁ ਕੀ
 ਤੁਥ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸੇਵ ਕਾ ਕਉ ਹੁਕਮ ਕੀਆ। ਅਤੇ ਸਮਾਵੇ ਏ ਕੀ ਸਮਿ ਗੀ ਚ ਕਰ ਬੇ।
 ਤੁਓ ਨਾ ਸੇਵ ਕਾ ਉਠਾਇ ਰਖੀ। ਤੁਮਾ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਜੇ ਦਸਮੀ ਕੇ ਦਿਨ ਸਮਾਵੇ ਗੇ। ਤੁ
 ਥੇ ਹੁਗਲ ਕਾ ਗੁਲ ਗੁਲਾਸੁ ਤੁਨੈ ਲੈ ਕਾ ਮਹਿ ਹੋਇ ਰਹਿ ਆ। ਜੇ ਗੁਰੂ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਸਟ
 ਕਾ ਦਿਨ ਸਰਾਪ ਕੀਆ। ਤੁਥ ਸਰਾਪ ਕਰ ਕੇ ਨਉ ਮੀ ਕੇ ਦਿਨ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾ ਸਰਾਪੁ
 ਵਾਰ ਇਕ ਠਹੋਇ ਆ। ਲੈ ਕਾ ਵਿਚ ਅਚਰ ਜਹੋਇ ਰਹਿ ਆ। ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕੀ ਗਲ ਸਮਾਵੇ ਕੀ
 ਸੁਣ ਕਰਿ। ਜੇ ਗੁਰੂ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮਸਲਮਾਨਾ ਕਾ ਪੀਰ ਅਰਹਿ ਦੁਆ ਕਾ ਗੁਰੂ। ਹਿੰਦੂ ਮੁਸ
 ਲਮਾਨਾ ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਆਉ ਕਰਿ ਆ। ਜੇ ਕੋਈ ਪੰਚ ਮਹਾਨ ਸੀ ਸੋ ਦਰਸਨ ਦੇਖੇ ਦੇਖਿ ਸਮਾਵੇ ਹੋ

ਦੇਜਾਹਿ। ਪਾਸਲਿਆਗਿਗਵਦੇਲੋਕਮੁਕਤਮਚਉਧਰੀਥੇ। ਸਕੁਦਿਕਣੋਹੋਇਆਵੈ। ਜੋਪੈਰੀਪਏ
 ਪੈਵੇਦਿਆਹੋਦੇਜਾਹਿ। ਜੇਕੋਈਥੈਸੋਨੇਖੁਤੀ। ਸਿਖਆਇਦਰਸਨਦੇਖਦੇਖਥਿਦਿਆਹੋਦੇਜਾਹਿ
 ਥਾਗਪੰਥਜੋਗਿਆਕੇਆਏ। ਦਸਨਾਮਸੰਨਿਆਸੀਆਕੇਆਏ। ਸਾਧਸੰਤੁਆਏ। ਗੁਰਗੁਪਤਪੁਰ
 ਟਸਗਲੇਆਏ। ਨਉਨਾਥਚਉਰਾਮਿਸਿਧਫਿਅਜਤੀਆਏ। ਸਾਧਕਸਾਧਰਸੇਖਗਉਸਕੁਤੁਬੁਪੀ
 ਰਪੈਕੰਬਰਆਏ। ਅਉਲੀਏਅੰਧੀਏਆਏ। ਚਾਰਪੀਰਚਉਦਾਪਨਵਾਏਆਏ। ਜੇਕੋਈਆਵੈਸੋਵੈ
 ਦਿਆਹੋਇਹੋਇਜਾਵੈ। ਜੇਕੋਈਸਾਂਈਲੋਕਸੀਸਕੁਆਇਆ। ਗੁਰੁਬਾਧੇਜੀਕਉਮਿਸਮਿਲ
 ਦਰਸਨਦੇਖਦੇਖਵੇਦਿਆਹੋਦੇਜਾਹਿ। ਜੇਕੋਈਗੁਰੁਬਾਧੇਨਾਨਕਜੀਕਾਦਰਸਨਦੇਖੈਸੋਨਿਹ
 ਲਹੈਵੈ। ਮਥੈਕੀਰਲਕਦੇਖਕੈਜਾਣੀਏਜੇਕੋਈਕੋਟਿਸੁਰਜਚੰਦ੍ਰਮੇਕੀਉਜਾਲੇਕੀਜੇਤੁਪੈ। ਅਜੇਸਾਮਸ
 ਤਕਦੇਖੀਏ। ਤੁਬਗੁਰੁਬਾਧੇਕਹੁਕਮਹੋਆਜੇਕੀਰਤਨਕਰੇ। ਅਰਪੰਰਤਕੋਹੁਕਮਹੋਅਬੇਦਪੜੇ
 ਪੁਰਾਨਪੜੇ। ਲਗਾਸੀਠਾਕਰਜੀਕਾਜਸਉਚਾਰਹੋਵਣੇ। ਤੁਜਿਤੁਨਾਪ੍ਰਵਾਰਆਹਾਸੁਤੁਆਇਆ
 ਫਿਰਲਖਮੀਦਾਸਅਤੇਸਿਰੀਚੰਦਨੀਆਦਮੀਬੁਲਾਵਣਗਏ। ਤੁਭਿਹਨਾਅਏਸਦੇਉਇ। ਉਨਆਵ
 ਏਕੀਫਿਲਮਠਕੀਤੀ। ਤੁਭਿਨਾਕੀਹੋਆਜੇਹਾਪਰਸੇਚਲਿਆਸੀਤੇਹਾਹੁਣੁਭੀਸਮਾਵੈਗਾ। ਤੁਫਿਲਮਠਕ
 ਰਹੇ। ਤੁਬਗੁਰੁਬਾਧੇਸੇਵਕਾਕਉਹੁਕਮਕੀਆਜੇਸਾਰੇਵੇਰੇਮੈਚਉਕਾਦੇਵੇ। ਅਰਕੁਸਾਲੈਆਵੈ।
 ਸੁਤੁਸਾਮਿਗੀਤਯਾਰਕਰੇ। ਤੁਫਿਰਸਿਰੀਚੰਦਅਤੇਲਖਮੀਦਾਸਥੇਆਦਮੀਗਏ। ਜੇਗੁਰੁਬਾਧ
 ਜੀਸਮਾਵਣੇਕੇਪਰਹੈ। ਸੁਤੁਸਾਮਿਗੀਤਯਾਰਹੋਈਹੈ। ਤੁਸਾਰੀਗੀਫਿਲਪੈ। ਤੁਦਜਾਤੋਨਮਤ
 ਸਚੇਹੀਸਮਾਵਦਹੋਵੈ। ਤੁਲਖਮੀਦਾਸਅਤੇਸਿਰੀਚੰਦਜੀਗੁਰੁਬਾਧੇਜੀਪਾਸਆਏਗਏ।

ਤੁਜਾਇਕਰਦੇਖਨਤਾਗੁਰੂਬਾਬਾਨਾਨਕਜੀਸਮਾਣਹੈ। ਤੁਲਖਮੀਦਾਸਅਤੇਸਿਰੀਚੰਦਰਬ ੩੬੩
 ਜੇਕਰਥੇਨਤੀਕੀਤੀ। ਜੀਕਰਤਾਰਜੀਕੀਦੋਹੀਹਈ। ਜੇਚਾਰਘੜੀਆਮਸਾਨਾਲਗਲਾ
 ਕੀਤੀਆਧਰੋਰਚਲੇਜੀ। ਜਾਵੇਨੋਕਰਤਾਰਕੀਦੋਹਈਦਿਤੀਤੁਬਗੁਰੂਬਾਬੇਜੀਆਖਿਆ
 ਜੇਬਚਾਚਾਰਘੜੀਆਤੁਸਾਆਖੀਆਪੈਨ। ਪਰਜੇਏਤੁਸਮੇਬਚਾਜੇਆਖਦੇਸੋਈਹੋਦਾ
 ਪਰਬਚਾਤੁਸਾਰੇਹਥਕਿਆਪੈ। ਜਾਮੇਰੇਸਾਹਿਬਦਾਹੁਕਮਈਵੇਹੀਸੀਚਲਣਦਾ। ਤੁਸਾ
 ਜੇਗਲਕਰਣੀਹੈਸੋਕਹਿਲੇਵੇ। ਤੁਅਗੋਉਨਾਥੇਨਤੀਕੀਤੀ। ਜੇਬਾਬਾਜੀਤੁਸਭਕਿਛੁਜ
 ਟੁਦਾਹੈਅਸੀਕਿਆਆਖੀਏ। ਤੁਬਗੁਰੂਬਾਬੇਆਖਿਆਜੇਬਚਾਜੇਕੁਛਤੁਸਾਰੇਜੀਅ
 ਹੋਸੋਆਖਹਾ। ਤੁਉਨਾਥੇਨਤੀਕੀਤੀ। ਜੇਬਾਬਾਜੀਤੁਸਭਕਿਛੁਜਾਣਦਾਹੈਅਸੀਤੇਰੇਪੁਕਾ
 ਖੀਦੇਹਾਂ। ਅਸਾਨੋਤੁਸਮੇਹਰਨਕੀਤੀਆ। ਵਰ੍ਹਿਆਈਤੁਪਲਹਣੋਨੋਦਿਤੀਆ। ਜਿਉਰ
 ਜਾਇਅਸਾਗੁਕਿਆਚਾਰਾਹੈ। ਤੁਬਨਿਮਰਤਾਈਦੇਪਰਬੋਲੇ। ਤੁਲਖਮੀਦਾਸਅਤੇਸਿਰੀ
 ਚੰਦਕੇਪ੍ਰਥਾਇਗੁਰੂਬਾਬੇਬਾਣੀਬੋਲੀ। ਸਲੋਕ। ਲਖਨੋਕੀਆਚਰਿਅਾਈਆਲ
 ਖਪੁੰਨਾਪਰਵਾਣਾ। ਲਖਤਪਉਪਰਤੀਰਥਾਸਹਜਜੇਗਧਿਬਾਣਾ। ਲਖਸੂਰਤੁਣਸੰਗਰਾਮ
 ਰਣਮਹਿਛੁਟਹਿਪਗਾਣਾ। ਲਖਸੂਰਤੀਲਖਗਿਆਨਧਿਆਨਪੜੀਐਪਾਠਪਗਾਣਾ। ਜਿਨ
 ਕਰਤੇਕਾਰਨਕੀਆਖਿਆਆਵਣਜਾਣਾ। ਨਾਨਕਮਤੀਮਾਥਿਆਕਰਮਸਚਾਨੀਸਾਣ
 ੧॥ ਤਿਸਕਾਪ੍ਰਮਾਰਥ॥ ਗੁਰੂਬਾਬੇਜੀਕਹਿਆਜੇਬਚਾਏਹਵਰ੍ਹਿਆਈਦੀਗਲਦਿਤੀਹੈ।
 ਸੋਹਬਕਿਸੇਦੇਨਹੀ। ਅਤੇਕਿਤੇਸੇਵਾਸਿਆਣਪਤੀਹਬਨਾਹੀਆਵਣੀ। ਅਤੇਵਰ੍ਹਿਆਈ

ਨਾਦਾਨਕੀਤੇਹਥਆਵੈ। ਨਾਸਹਜਿਸੁਭਾਇਨਾਜੋਗਮਾਰਗਕਮਾਏਹਥਆਵੈ। ਨਾਸੁਰਤਣ
 ਨਾਸੰਗਮਕੀਤੇਹਥਆਵੈ। ਬਚਾਏਹਜੇਕਰਤਾਰਕਰਤੇਪੁਰਖਰਚਨਾਰਚਿਆਹੈ। ਜੀਮਣ
 ਮਰਣਦਖਸੁਖਆਵਣਜਾਣਕਾ। ਤਿਨਦੇਹਲੇਖਲਿਖਿਆਹੈ। ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕਾਸੇਏਹੁਹੋਰ
 ਸੁਕਿਸੇਦੇਹਥਨਾਹੀ। ਬਚਾਜਿਸਦੇਲੇਖਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਆਈਪਰੀਸੀਸੋਸਬਦਲੇਗਇਆ। ਤੁਸ
 ਲਖੀਦਾਸਅਤੇਸਿਰੀਚੰਦਬੇਨਤੀਕੀਤੀ। ਬਾਬਾਜੀਅਸੀਤੇਰੇਪੁਤਾਅਖੀਦਿਹਾ। ਜਾਅਸੀ
 ਆਜਜਹੇਇਫਿਰਗੇਅਤੇਰੇਟੀਕਪਨਾਨਾਨਾਹਾਗੇ। ਤੁਏਹੁਸਰਮਤੁਪਨੈਹੈਜੀ। ਅਸਾਰੁ
 ਕਿਆਚਾਰਹੈਜੀ। ਤੁਖਰੇਨਿਮਣਤਾਈਦੇਘਰਬੋਲੇ। ਤੁਬਗੁਰਬਾਬਾਨਾਨਕਜੀਦਇਆ
 ਕਰਕੇਬੋਲੇ। ਜੇਬਚਾਤੁਸਾਨੈਰੇਟੀਕਪਨਾਬਹੁਤਹੋਵੇਗਾ। ਫਿਰਲਖਮੀਦਾਸਅਤੇਸਿਰੀਚੰ
 ਦਬੋਲੇ। ਬੈਰਾਗਲਗੇਕਰਨਾ। ਜੇਰੇਟੀਕਪਨਾਬਹੁਤਹੋਵੇਗਾ। ਪਰਅਸਾਨਮੰਨਸੀਆਕੋਈ
 ਨਾਹੀ। ਤੁੰਜੀਅਸਾਡੇਕਿਆਵਸਹੈ। ਤੁਬਗੁਰਬਾਬੇਜੀਕਹਿਆਜੇਬਚਾਚੰਤਾਮਤਕਰੇ।
 ਗੁਰਪੀਰਾਦੇਕੁਤੇਭੀਮੰਨੀਦੇਹੈਨਤੁਸੀਹੀਨਮੰਨਓਗੇ। ਤੁਸੀਭੀਮੰਨੀਓਗੇ। ਪਰਨਾਮਕੀਵ
 ਰਿਆਈਅੰਗਦਪਾਸਹੈ। ਤੁਸਾਨੈਭੀਸਭਕੋਈਮਨੈਗਾ। ਤੁਬਏਹੁਆਗਿਆਗੁਰਬਾਬੇਜੀ
 ਨਾਨਕ ਕੀਤੀ। ਤੁਲਖਮੀਦਾਸਅਤੇਸਿਰੀਚੰਦਪੈਰੀਪਏ। ਤੁੰਫੇਰਕਹਾਇਪਨਗਈ। ਤੁਬਡੇਢਪਰਿ
 ਗਤੁਆਇਰਹੀ। ਤੁਬਗੁਰਬਾਨਾਨਕਜੀਧਿਆਨਬਿਖੈਹੋਇਗਇਆ। ਤੁਲੋਕਾਨੁਹਕਮਹੋ
 ਆਜੇਸਭਸਮਿਰੀਤੁਈਆਰਕਰੇ। ਤੁਬਗੁਰਬਾਬਾਨਾਨਕਜੀਧਿਆਨਮਹਿੰਦਸੀ। ਤੁ
 ਬਸੀਠਾਕਰਜੀਮੁਰਲੀਮਨੋਹਰਗਰਨੁਪੁਜਾਸਿਆਮਸੁੰਦਰਪੀਤੀਬਰਧਾਏ। ਭੁਗਤਵਛੁਲ

ਪਤਤਪਾਵਨਪਾਇਪਾਇਵਾਸੀ। ਕਰਨਕਰਾਵਨਸਮਰਥਪ੍ਰਭੁਜੀਗਰਨਾਇਵਿਦਿਆ ੩੬੪
 ਨਰਸਨਦੀਆ। ਸਚਖੰਡਮੈਥਗਗਲਗਲਹੋਇਗਇਆ। ਜੋਪੰਨਧਾਧਾਨਾਨਕਜੀਥ
 ਭਾਭਗਤਿਹੋਇਆਹੈ। ਜਿਸਨੇਮਾਤੁਥਕੋਤੋਸੀਠਾਕਰਜੀਆਪੁਥੈਵੇਕੋਆਏਹੈ। ਤਬਸਚਖ
 ਰੂਤੇਠਾਕਰਜੀਆਏ। ਜਿਤਨੇਭਗਤਿਥੇਸੇਸਭਆਏ। ਸੀਠਾਕਰਜੀਕੋਸਾਥਤੇਤੀਸਕਰੋਨੀ
 ਵੇਵੇਤੇਆਏ। ਸੁਰਨਰਗਣਗਪ੍ਰਬਜੀਆਏ। ਅਮਰੀਕਜੀਆਏ। ਨਾਰਦਜੀਆਏ। ਸੁਖ
 ਵੇਦਜੀਆਏ। ਅੰਕੁਰਜੀਆਏ। ਸ੍ਰੀਗਮਾਨੰਦਜੀਆਏ। ਸ੍ਰੀਨਾਮਾਜੀਆਏ। ਸ੍ਰੀਕਬੀਰ
 ਜੀਆਏ। ਸ੍ਰੀਰਵ ਦਾਸਜੀਆਏ। ਸ੍ਰੀਪੰਨਾਜੀਆਏ। ਸ੍ਰੀਬੇਣੀਜੀਆਏ। ਸ੍ਰੀਸਧਨਾਜੀਆ
 ਏ। ਸ੍ਰੀਸੈਣਾਜੀਆਏ। ਸ੍ਰੀਪੀਪਾਜੀਆਏ। ਇਸਭੇਭਗਤਆਏ। ਮਹਾਂਦੇਉਜੀਆਏ। ਧ੍ਰੁਮ
 ਆਏ। ਸਨਕਾਦਿਕਜੀਆਏ। ਰਖੀਸਗੁਮਨੀਸਰਆਏ। ਚੰਦਸੂਰਜਆਏ। ਪਉਣਪਾਣੀਥੈ
 ਸੰਤਾਰਿਆਇਆ। ਮੁਰਤਿਧਾਰਕਰਆਏ। ਵਜੰਤਵਜਦਿਆਨਾਲਆਇਆ। ਕੁਦਰਤਕ
 ਸੁਖਾਸਣਚਲਵਣਗਗਾ। ਏਹੁਸੁਖਾਸਣਸ੍ਰੀਪਾਰਧ੍ਰੁਮਜੀਗੁਰੂਥਾਥੇਨਾਨਕਜੀਕੋਲੀਏਸ
 ਚੇਖੰਡਤੇਲਿਆਏ। ਜਬਗੁਰੂਥਾਥੇਨਾਨਕਜੀਕਾਧਿਆਨਖੁਲਗਇਆ। ਤਬਗੁਰੂਥਾਥਾ
 ਨਾਨਕਜੀਰੰਤੁਭੰਤਪ੍ਰਣਾਮਕਰਤਾਆਗੇਆਇਆ। ਸ੍ਰੀਠਾਕਰਜੀਕੀਚਰਨੀਜਾਇਲਗਾ।
 ਜੀਥਲਿਹਾਰਜਾਭਿਮੈਅਧਮਪਾਪੀਭਿਪਰਕਿਰਪਾਕਰੀਹੈਜੀ। ਧੰਨਸ੍ਰੀਠਾਕਰਜੀਹੈ। ਤਬਸ੍ਰੀ
 ਠਾਕਰਜੀਕੀਆਗਿਆਸਾਥ। ਸੰਮਤ ੧੫੫੬ਵੀਦਸਮੀਕੇਦਿਨਮਹਾਅੰਮ੍ਰਿਤਿਵੇਲੇਪ
 ਹਰਿਗਤੁਰਹਦੀਕਉਪ੍ਰਮੇਸਰਜੀਕੋਕੀਰਤਨਅਨੰਦਪੁਨਨਾਲਸਰਬਕਲਿਆਵੇਕੇਪਰਸੀ

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮਪ੍ਰਮੇਸਰਜੀਕੇਚਰਨਾਸਾਥਸ੍ਰੀਗੁਰੂਬਾਬਾਨਾਨਕਜੀਸਮਾਣਾ। ੩ ॥ ਬੋਲਹੁ
 ਭਾਈਜੀਵਾਹੁਗੁਰੂ। ਤੁਬਭਗਤਕਰਤਾਕਰਤਾਸ੍ਰੀਠਾਕਰਜੀਕੀਚਰਨੀਲਪਟਾਇਰਹਿ
 ਆ। ਤੁਬਸ੍ਰੀਠਾਕਰਜੀਕਿਰਪਾਕਰਕੇਅਪਣਿਆਚਰਨਾਸੰਗਸਮਾਇਲੀਆ। ਤੁਬ
 ਗੁਰੂਬਾਬੇਨਾਨਕਜੀਉਪਰਕਹਾਇਪੜਗਈ। ਜਿਤੁਨਾਮਹਾਜਨਲੇਕਹੈਸ੍ਰੀ। ਹੋਰਗੋਬਿੰਦ
 ਲੇਕਸੇਵਕਲਾਗੇਸ੍ਰੀਠਾਕਰਜੀਕੇਕਰਮਪਰਮਕਰਣੇ। ਜਨਗੁਰੂਬਾਬਾਨਾਨਕਜੀਚਿਖ
 ਕੇਉਪਰਉਠਾਇਰਖਿਆ। ਤੁਬਗੁਰੂਬਾਬੇਨਾਨਕਜੀਕੇਮੁਠੀਵਪਠਾਣਲੇਕਥੇਤਿਨਹੁਗਲ
 ਚਲਾਈਜੇਟੁਕਅਸੀਭੀਦੀਦਾਰਕਰਹਿਗੇ। ਤੁਬਮਹਾਜਨਲੇਕਾਕਹਿਆ। ਜੇਖਾਨਜੀ
 ਹੁਣਤੁਮਾਗਸਮਾਨਹੀਦੀਦਾਰਕਰਨੇਕਾ। ਤੁਬਉਨਹੁਕਹਿਆਜੇਬਾਬਾਨਾਨਕਹਮਾਰਾ
 ਪੀਰਹੈਹਮਹਸਦਿਗੇਨਾਹੀ। ਹਮਬਾਬੇਜੀਕਾਦੀਦਾਰਕਰਹਿਗੇ। ਤੁਬਮਹਾਜਨਲੇਕ
 ਕਹਿਆਜੇਆਜਦੀਦਾਰਦੇਖਵੇਕਤੁਮਾਗਸਮਾਨਹੀ। ਤੁਮਹਟਜਾਵਹੁ। ਤੁਬਓਹਪਠਾਣ
 ਸਿਦਤੁਉਪਰਆਇਗਏ। ਕਹਣੇਲਾਗੇਜੇਬਾਬਾਨਾਨਕਜੀਹਮਾਰਾਪੀਰਹੈ। ਪੀਰਕਾਜੇ
 ਗਹਹੈਸੋਹਮਕਰੈਗੇ। ਹਮਬਾਬੇਨਾਨਕਕਉਗੋਰਮਜਲਪਹੁਚਾਵਹਿਗੇ। ਤੁਬਮਹਾਜਨਲੇ
 ਕਥੇਜੇਬਾਬੇਨਾਨਕਜੀਕੇਉਪਰਚਉਗਿਰਦਚਾਵਗਤਾਈਆਸਨਾ। ਤੁਰਕਾਦੇਵਾਸਤੇ।
 ਤੁਬਸੇਵਕਉਪਰਜੇਥੇਤਿਨਹੁਕਹਿਆਜੇਭਾਈਤੁਮਹਿਦਅਹਮਸਲਮਾਨਤੁਮਸੁਗਲਾਕਿ
 ਸਬਾਤਉਪਰਕਰਤੇਹੈ। ਗੁਰੂਬਾਬਾਨਾਨਕਜੀਤੁਉਈਹੈਹੀਨਾਹੀ। ਗੁਰੂਬਾਬਾਨਾਨਕ
 ਜੀਤੁਸਚਖੰਡਕਉਸਿਧਾਹੈ। ਜਬਜਾਇਕੈਦੇਖੈਤਾਚਿਖਾਉਪਰਕਿਛਨਾਹੀ। ਤੁਾਦੁਹ

ਥੋਕਾ ਦਾ ਸੁਗਤਾ ਚੁਕ ਗਇਆ ॥ ੪॥ ਏਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਦਾ ਹੁਗੁਗੁ ॥ ਤਾ ਜਿਤ ਨਾ ਪ੍ਰਦਾਰ ਸੇ ਵਕਥੇ ੨੬੫
 ਮਹਾ ਜਨ ਲੋਕ ਥੇ ਸੁਗਤ ਮਗਮ ਕਰ ਭਿਠੇ ॥ ਲਾਗੇ ਸਿਫਤ ਸਲਾਹ ਗੁਰੂ ਬਾਧੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੀ ਕਰ
 ਨਾ ਜਿ ਦਾ ਹੁਖ ਦਾਇਬਾ ਬਾਨਾਨ ਕਜੀ ਪੁਤ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੀ ਮੂਰਤ ਬਾ ॥ ਪਰਹਮਾਰੇ ਅਭਾਗ ਮਸੇ
 ਵਾਕਛੁ ਕਹਿਨ ਸਕੀ ॥ ਲਾਗੇ ਪਛੇਤਾ ਭੁਏ ॥ ਦੇਖ ਦੇਖ ਗੁਰੂ ਬਾਧੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾ ਥੇ ਲਾਭੈ ਚਕੁਤੋ
 ਏਗੇ ॥ ਜਿਤ ਨੇ ਮਸਲ ਮਾਨ ਥੇ ਲਾਗੇ ਦਾਇਕਾ ਨਾਮ ਲੈਣਾ ॥ ਕਹੈ ਜੇ ਦਾ ਹੁਖ ਦਾਇਬਾ ਬਾਨਾਨ ਕ
 ਜੀ ਬਧੁ ਮਗ ਪੁਰਖ ਸੀ ਅਯੋਨ ਖਦਾਇ ਕੀ ਸੁਰਤ ਬੀ ॥ ਤੁਲਾਗੇ ਸਿਫਤ ਸਲਾਹ ਪ੍ਰਦਾਇ ਕੀ ਕਰਨ
 ਜੀ ਹਿਰਦੁ ਮਸਲ ਮਾਨ ਥੇ ਦੇਖ ਦੇਖ ਹੋ ਗਨ ਹੋਏ ਰਹੇ ॥ ਤਾ ਜਿਤ ਨੇ ਲੋਕ ਸੇ ਵਕ ਪ੍ਰਦਾਰ ਗੁਰੂ ਬਾਧੇ ਨਾਨ
 ਕ ਜੀ ਕਾ ਤਿਨ ਹੁਠਿ ਖਾਕੁ ਲਧੁ ਦਿਤਾ ॥ ਲਾਗੇ ਕਰਮ ਧਰਮ ਕਰੇਣਾ ॥ ਅਰਗੁਰੂ ਬਾਧਾਨਾਨ ਕਜੀ
 ਸੁਣਦੇ ਹੀ ਥੈ ਕੰਠ ਧਾਮ ਕਉ ਸਚ ਖੰਡ ਕਉ ਸਿਧਾਰੇ ॥ ੫॥ ਏਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਦਾ ਹੁਗੁਗੁ ॥ ਸਲੋਕ
 ਨਾਨਕ ਪੰਥੀ ਸੇ ਤੇਰੇ ਜੇ ਆਏ ਪੰਥੇ ਮਾਹਿ ॥ ਆਪ ਮਿਟਾਇ ਸੇ ਵਾਕ ਕਹਿਨ ਚਾ ਲੈ ਦੁਜੈ ਗਾਇ ॥ ਗੁਰਬਿ
 ਨ ਅਵਰਨ ਸੁਣਈ ਜਮ ਕੇ ਪੰਥ ਨ ਪਾਇ ॥ ਤਿਨ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਕਿਆ ਗਨੀ ਕਿਆ ਭੈ ਸਤਤ ਕਹੁ ਸੁਨਾ
 ਇ ॥ ਗੁਰੁ ਭਾਣੈ ਹਰਿ ਭਾਇਆ ਹਰਿ ਕੇ ਸੰਗ ਸਮਾਇ ॥ ੬॥ ਸਲੋਕ ॥ ਕਿਆ ਹਉ ਪਾਪੀ ਅਧਮ ਕੀ
 ਟੋਰੇ ਗੁਣ ਕਹੈ ਸੁਨਾਇ ॥ ਕਹਿਤਾ ਬਕਤ ਆਪ ਹੋ ਆਪੇ ਹੀ ਜਸ ਗਾਇ ॥ ਗਾਵੈ ਸੁਣੈ ਪੜੈ ਲਿਖੈ ਚਿਤ
 ਲਾਇ ਕੈ ਤਿਸ ਹਰਿ ਲਏ ਛੁਗਾਇ ॥ ਹਉ ਛੁਟੀ ਵਰਮੰਗਤਾ ਦੀ ਜੈ ਦਾਨ ਕਜਾਇ ॥ ਨਾਮ ਦਾਨ ਦੇਇ ਰਜ
 ਵਿਪਤ ਅਧਾਇ ॥ ਛੁਟੀ ਜਪ ਸੁਖ ਪਾਇ ॥ ਚਰਨ ਕਮਲ ਲਿਵਲਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਕੀ ਬੇਨਤੀ
 ਮਹਿਰਾਖ ਲੇਹੁ ਸਰਨਾਇ ॥ ੭॥ ਸਾਖੀ ਸਮਾਵਣ ਕੀ ਪੁਰਨ ਹੋਈ ॥ ਵਾਧੇ ਘਾਟੇ ਬਖਸ ਲੈਣਾ ॥

ਧੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹੁ ਗੁਰੂ॥ ਸਲੋਕ॥ ਕਥੀਰਨਾਹ ਮਕੀਆ ਨ ਕਰਹਿ ਗੇਨਾ ਕਰਸਕੈ ਸਰੀ
 ਗ॥ ਕਿਆ ਜਾਨਾ ਕਿਛੁ ਹਰਿ ਕੀਆ ਭਉਇ ਓਕਥੀਰ ਕਥੀਰ॥ ਧੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹੁ ਗੁਰੂ॥
 ਸਾਖੀ ਪੁਰਨਹੋਈ ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਵਾਹੁ ਗੁਰੂ ਵਾਹੁ ਗੁਰੂ ਵਾਹੁ ਗੁਰੂ ਵਾਹੁ ਗੁਰੂ ਵਾਹੁ
 ਗੁਰੂ ਵਾਹੁ ਗੁਰੂ ਵਾਹੁ ਗੁਰੂ॥ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਵਾਹੁ ਗੁਰੂ ਵਾਹੁ ਗੁਰੂ॥
 ਵਾਹੁ ਗੁਰੂ॥ ਗੁਰੂ ਜੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਗੁਰੂ ਜੀ॥ ਹਰਿਹਰਿ ਹਰਿਹਰਿ ਹਰਿਹਰਿ ਹਰਿਹਰਿ
 ਹਰਿਹਰਿ ਹਰਿਹਰਿ ਹਰਿਹਰਿ ਹਰਿਹਰਿ ਹਰਿਹਰਿ ਹਰਿਹਰਿ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਸਤਿ
 ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ॥ ਵਾਹੁ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਵਾਹੁ
 ਗੁਰੂ ਵਾਹੁ ਗੁਰੂ ਵਾਹੁ ਗੁਰੂ॥

॥ ਧੋਲੀ ਜਨਮ ਪਤ੍ਰੀ ਜੀ ਕੀਤੁ ਥਾਮ ਕੇ ਮਦੀ ਨੇ ਦੀਰੋ ਸਤਿਸੀ ਪੁਰਨਹੋਈ॥ ॥
 ॥ ਸੀਮਤ ੧੮੩੬ ॥ ਮਿਤੀ ॥ ਮਘਰੋ ॥ ਦਿਨੇ ੧੬॥ ॥
 ਧੰਨ ਧੰਨ ਨਿਰੰਕਾਰ ਜਪ ਨਿਰੰਕਾਰ ਸਤਿ ਨਿਰੰਕਾਰ॥
 ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥
 ॥ ਧੰਨ ਧੰਨ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰ ਦਾਇਆ ਲਜੀ॥ ॥
 ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ ॥ ੨੮੦/੨੮੨ ੧੦੦੦੦

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ

(ਸ੍ਰੀ ਵਰਧਾਨ ਸਾਹਿਬ, ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ)

ਹੇਠ ਲਿਖੀ ਤਾਰੀਖ ਤੇ ਕਿਤਾਬ ਵਾਪਸ ਨਾ ਆਉਣ
ਤੇ..... ਪੈਸੇ ਹੋਜਾਨਾ ਸੁਰਮਾਨਾ ਹੋਵੇਗਾ।

--	--	--	--

M-3177

